

# Giới thiệu Chỉ Trách Lúc Trước Mắt Bị Mù

Truyện Chỉ Trách Lúc Trước Mắt Bị Mù, kì thực lại là một cô nàng bảo thủ ngay cả nụ hôn đầu còn chưa chịu giao ra.

Anh là một quý công tử bề ngoài ưu nhã không màng sắc dục, là một người nếu một lời không hợp liền hôn môi tình cảm điên cuồng. Hoa đào nở bên đường phố phồn thịnh bị gió cuốn bay, cánh hoa hồng phấn bay lả tả trong không trung cuốn thành những dòng xoáy.

Ung dung bay vào sát đường cửa sổ một tòa nhà lầu, cùng với nắng sớm rơi vào chần đệm trong phòng. Trên trái giường điện thoại đột nhiên phát sáng tiếng đàn vi-ô-lông du dương từ loa truyền ra.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Trách Lúc Trước Mắt Bị Mù* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 1: Bùi Anh

Đầu xuân tháng ba.

Hoa đào nở bên đường phố phồn thịnh bị gió cuốn bay, cánh hoa hồng phấn bay lả tả trong không trung cuốn thành những dòng xoáy, ung dung bay vào sát đường cửa sổ một tòa nhà lầu, cùng với nắng sớm rơi vào chần đệm trong phòng.

Trên drap trái giường điện thoại đột nhiên phát sáng, tiếng đàn vi-ô-lông du dương từ loa truyền ra.

Bùi Anh đưa tay trái từ trong chần ra, ở cạnh gối dò xét hai lần, mắt còn chưa mở mà đã nhận điện thoại: “Alo”

Bên trong giọng nói của cô mang theo nồng đậm buồn ngủ, dường như một giây sau sẽ lại ngủ mất.

“Bây giờ là mấy giờ rồi mà cậu còn ngủ? Đừng quên buổi chiều có buổi chụp hình!”

Giọng nói của Nhậm San San bén nhọn khiến Bùi Anh có chút thanh tỉnh, cô hàm hồ lầm bầm một tiếng, đáp: “Đã biết”

Cúp điện thoại xong, cô nhìn thời gian hiển thị trên điện thoại, vẫn chưa tới chín giờ... Cô còn tưởng rằng mình đã ngủ thẳng đến mười hai giờ rồi, cuộc điện thoại của Nhậm San San giống như đòi mạng buổi sáng vậy.

“Ai “ duỗi lưng một cái, Bùi Anh lười biếng từ trên giường ngồi dậy, một đầu tóc đen dài đến eo cứ như thác nước đổ choàng xuống.

Mang dép rồi đi đến cạnh bàn, cô không có vội vã đi rửa mặt, mà trước tiên là bật máy tính, đăng nhập vào blog.

Mới có 5 bình luận đầu, riêng 3 cái thôi, rất tốt, hôm nay cộng lại cũng sẽ không vượt qua số.

Cô tâm trạng có chút tốt mở bình luận ra xem.

“Kỷ Mạn nghe tên mà buồn nôn chết người!Đồ rác rưởi!”

“Tôi thật ghét Kỷ Mạn loại con gái nhà giàu này, mắt bị lệch lạc không coi ai ra gì, không phải có một người cha tốt sao, ở đâu ra cảm giác tự cho mình là tốt thế? [ mỉm cười ] “

“Ỗ vào bản thân có chút đáng đáp, hận không thể ở trước mặt nam chủ lột sạch sẽ. # Kỷ Mạn tỏ kịch thiếu vai # “

“Nhân vật Kỷ Mạn này cũng thật phiền, tôi thật không thích cô. [ tạm biệt ] “

“Các người cũng thật buồn cười, nhân vật là nhân vật diễn viên là diễn viên, chán ghét Kỷ Mạn nhất định chạy đến đây mắng sao? :) Bùi Bùi chân dài không cần quần , tôi là fan cuồng của cô, mặc kệ đi!”

Bùi Anh mắt to nháy hai cái, Kỷ Mạn là một nhân vật truyền hình cô đóng năm ngoái, một nữ phụ độc ác có tiền. Mặc dù bộ phim này tiền vốn sản xuất ít, nhưng vai diễn nam nữ chủ có thể xem làm cầu, bắt đầu đi vào tầm mắt công chúng, mà Bùi Anh đã đăng kí blog này ba năm cũng chỉ có mười mấy vạn theo dõi, cũng nghênh đón từ trước tới nay bình luận cùng tin nhắn riêng cao như ngọn núi ... mặc dù chín mươi chín phần trăm đều là mắng cô , đều thể hiện rõ trên mặt.

Nhưng mà Bùi Anh cũng không để ý lắm họ nói gì, hơn nữa sau khi phim truyền hình kết thúc, người mắng cô đã giảm đi, hôm nay mới có thêm 5 bình luận, trong đó còn có 1 cái nói giúp cô.

Cô nhếch khóe miệng cười hai tiếng, chạy tới phòng tắm rửa mặt .

Phòng này rất nhỏ chưa đến 30 m2, một phòng ngủ một phòng khách, thuê đầy . Mặc dù diện tích không lớn, nhưng cũng may khu vực cùng các thiết bị cũng không tệ.

Cô thu xếp bản thân xong, lấy bánh mì trên bàn rồi đi xuống lầu.

Lúc ra cửa đúng lúc lại có một trận gió xuân thổi qua, làn váy lụa đỏ của Bùi Anh cùng cánh hoa đào cùng bay lên.

“Meo meo ~” lầu dưới hai ba con mèo lang thang không biết khi nào thì xuất hiện trước mặt cô, vây quanh lớn vồn trước chân cô. Mấy con mèo hoang này cô đã gặp nhiều lần, trước kia còn cho chúng ăn, không nghĩ tới chúng nó hiện tại đã quen thuộc đến mức chạy tới tìm cô đòi ăn.

Bùi Anh không khỏi mỉm cười, lấy mảnh vụn còn trong tay cho chúng ăn.

Đi đến đầu đường, cô chặn xe taxi đi thẳng đến phòng làm việc của Nhậm San San.

Tài xế xe taxi nhìn không được cứ len lén nhìn cô, khi dừng lại chờ đèn giao thông, hẳn cuối cùng mở miệng hỏi: “Mỹ nữ, cô có phải là minh tinh không, tại sao lại cảm thấy thật là quen mắt thế?”

Bùi Anh cười hỏi ngược lại: “Đúng không?”

“Đúng vậy.” Lái xe gạt đầu, cảm thấy cô càng nhìn càng đẹp, đặc biệt cặp chân kia, quả thực quyến rũ người. Hắn không để lại dấu vết mà từ đuôi cô quét qua, vội ho một tiếng rồi nhìn về phía trước.

Phòng làm việc của Nhậm San San ở gần bờ sông, phụ cận có một khu dân cư, bên lề đường có rất nhiều quán nhỏ. Xe taxi dừng lại trước một căn nhà theo phong cách Địa Trung Hải hai lầu, mang theo cánh hoa đầy đất.

Bùi Anh từ trên xe bước xuống, trực tiếp đi vào ngôi nhà phong cách Địa Trung Hải kia. Nhậm San San đang ngồi bên trong ăn mì, thấy cô vào, thỉnh linh bị sợi mì làm sặc: “Khụ khụ, sao cậu lại tới đây ?”

Bùi Anh kéo ra một cái ghế, ngồi xuống: “Vậy tại sao buổi sáng cậu lại gọi điện thoại cho mình?”

“Minh không phải sợ cậu ngủ quên sao, phòng ngủ rắc rối có thể xuất hiện.” Cô lại nháp một ngụm mì vào miệng, cuối cùng nhớ tới gì đó liền hỏi Bùi Anh một câu, “Cậu ăn sáng chưa?”

Bùi Anh lắc đầu.

Nhậm San San nói: “Bên cạnh tiệm mì còn có buôn bán...” Cô nói đến đây lại dừng một chút, “Được rồi , buổi chiều còn chụp hình, cậu nhìn ăn rồi .”

Bùi Anh: “...”

Nhậm San San đưa cho cô chén nước, mang máy vi tính xách tay trên bàn cũng đẩy tới trước mặt cô: “Cậu nhìn một chút, cậu diễn vai cầu huyết kia, nam nữ chủ đều có phim mới , tại sao cậu lại bị suy yếu như thế, người hâm mộ thì không phát triển thêm, còn tiếng xấu thì lại một đống.”

Bùi Anh không để ý nhưong đuôi lông mày: “Bọn họ nắng tớ rõ ràng cho thấy tớ diễn tốt mà.”

Nhậm San San cười mắng: “Ngược lại cậu lại cực kỳ lạc quan.”

Nhưng mà số mệnh của Bùi Anh, nếu như không lạc quan chắc không thể sống tiếp.

Bùi Anh sau khi tốt nghiệp một năm, làm tài vụ của một công ty, kết quả không tới một tháng, công ty bởi vì kinh doanh bất thiện mà đóng cửa .

Sau đó bạn bè giới thiệu cô đến một khách sạn, cũng làm tài vụ, kết quả cũng không đến một tháng, khách sạn cũng bởi vì không đủ tư cách trong việc phòng cháy chữa cháy, bị ngành cường chế ngừng kinh doanh chính đồn và cải cách, cô lại thêm một lần nữa thất nghiệp.

Nhưng mà cơ duyên xảo hợp, khi cô làm việc ở khách sạn đã quen biết Trần Thắng, tự xưng tổng giám đốc kiêm người đại diện Thắng Cảnh.

Ông ta hỏi Bùi Anh, mỹ nữ, có hứng thú hay không làm minh tinh đây?

Bùi Anh cho rằng vận đen của cô đã qua , lòng tràn đầy vui vẻ một chân bước vào giới giải trí. Trần Thắng khiến cô cùng một tổ hợp, mới vừa phát hành một ca khúc, người đó được công ty lớn mua về , tổ hợp giải tán.

Sau đó Bùi Anh đơn độc phát triển, Trần Thắng lại giúp cô đóng phim truyền hình, mặc dù là nữ phụ, nhưng nhân vật coi như đáng yêu, kết quả đóng chưa được vài tập, nhà đầu tư đột nhiên rút vốn , không chỉ ngừng quay, mà những tập đã quay kia, cô đến bây giờ còn chưa được cầm tiền công.

Sau đó Trần Thắng cuối cùng phát hiện, cô gái này, thể chất tốt nhưng có chút ít đặc thù a.

Bùi Anh sau đó phát triển cũng không tốt, công tác không nhiều, có thể thuận lợi hoàn thành lại chỉ có một nửa số đó, cho đến hôm nay, cô vẫn như cũ là một nghệ sĩ xếp hạng 18 vô danh.

Bởi vì công tác cùng thu nhập cũng không nhiều, Bùi Anh cùng Nhậm San San hùng vốn hợp tác bán hàng qua mạng, bán nữ trang, Nhậm San San là bà chủ lớn, cô là bà chủ nhỏ kiêm người mẫu.

“Ài, tớ đang suy nghĩ, cửa hàng online của chúng ta làm ăn lời không lớn, có phải hay không đều là do số của cậu ảnh hưởng.” Nhậm San San ăn hết sợi mì cuối cùng, bung lên chén nhấp một hớp nước. Bùi Anh bĩu môi, không có nói tiếp.

Nhậm San San để chén xuống, nửa trêu tức nửa thật cười nói: “May mắn khi đó cậu không đứng lúc thi đậu, nếu không chuyện này mỗi ngày cũng sẽ không xảy ra.”

Bùi Anh: “...”

Khi cô học cấp ba dự định thi học viện Phi Hành, sau đó bởi vì tiếng Anh quá kém mà bị rớt. Bây giờ suy nghĩ một chút... Nhậm San San nói cũng không phải không có đạo lý.

Cô sâu kín thở dài một hơi, Nhậm San San ở một bên ngạc nhiên mà nói: “Đại mỹ nữ, đừng gọi cảm như vậy, tớ không có phúc hưởng đâu.” Cô vừa nói đầu ngón tay trên con chuột nhấp vài cái, trong ánh mắt mơ hồ lộ ra hưng phấn, “Cho cậu cao hứng nhìn soái ca đây.”

Bùi Anh nhìn về phía màn hình, hình như lần đầu tiên bị hình ảnh người đàn ông trên màn hình hấp dẫn.

“Như thế nào, soái quá phải không? Cậu ba của Tống gia, mang dòng máu cao quý đẹp trai.” Nhậm San San cũng hiếm khi háo sắc nhìn chằm chằm người đàn ông trên màn hình đến xuất thần.

“Ừ, thật là soái...” Đặc biệt là đối với Bùi Anh loại mặt chó này, quả thực là bình khí giết người không thấy máu, “Cậu ba Tống thị Tống Nam Xuyên, 200 triệu nhập cổ phần Hoàn Vũ ảnh nghiệp, quy mô tiền quân điện ảnh và truyền hình để đầu tư...”

Cô nhìn ảnh trên blog vô ý thức nói ra, có chút bị kinh sợ: “Không chỉ đẹp trai, còn thật có tiền a...”

Nhậm San San thấy nhưng không thể trách mà nói: “Hiện tại những xí nghiệp của nhà này, người người đều muốn trong điện ảnh và truyền hình chen vào một chân, cậu cũng không phải không biết. Nhưng mà người vừa mới đưa chân vào. Lập tức liền có nữ minh tinh dán lên.”

Cô lại nhấp chuột vài cái, nhìn Bùi Anh nói: “Đây là Tạ Hàm, cậu trước kia từng hợp tác với cô ta? Ngày hôm qua bị phát hiện cùng cậu ba Tống ở cùng nhau, còn 'Giống như thân mật' đấy.”

Cô trực tiếp trích dẫn phóng viên miêu tả, sau đó nhìn Bùi Anh ném đi ánh mắt câu hồn: “Hay là cậu cũng suy tính một chút đi? Cậu nhìn bản thân trước lời sau vênh, cặp chân thon dài, cậu so với Tạ Hàm còn hơn nha, cô ta còn dám dán đến, cậu chỉ cần vài phút gặp là được.”

Bùi Anh nghiêng đầu lại nhìn cô mấy giây: “Chúng ta làm ăn không có lời, thật không phải là bởi vì cậu quá nhàn sao?”

Nhậm San San: “...”

Nhậm San San bị châm chọc là quá nhàn, lần nữa mang trang sức mùa xuân mới nhất trưng bày kiểm kê một lần, rất nhanh là tới buổi quay chụp hình. Bùi Anh ngồi trước bàn trang điểm, yên tĩnh để thợ trang điểm làm giúp mình.

Khuôn mặt cô so với người Châu á có chút khác biệt, thỉnh thoảng sẽ bị cho là con lai, gương mặt trắng nõng được trang điểm kĩ lưỡng cùng với mái tóc đen dài chỉnh chu, lộ ra vẻ nữ tính của người phương đông đặc biệt xinh đẹp.

Khi cô chụp ảnh, Nhậm San San ở một bên giám sát, một hơi chụp xong mười lăm bộ quần áo, Bùi Anh mệt mỏi nằm sấp trên ghế sofa cũng không muốn nhúc nhích.

Nhậm San San nhìn ảnh chụp có hiệu quả, cảm thấy không tệ, cuối cùng lòng từ bi nổi lên ném một chiếc bánh mì cho Bùi Anh: “Cậu ăn lót bụng trước, đợi lát nữa chúng ta đi ăn cơm.”

“Ừ...” Bùi Anh ỉu xiu vui ở trên ghế sofa gặm bánh mì, thuận tiện cầm di động nhắn tin cho Trần Thắng.

Bùi Anh: Trần tổng, có công việc gì cho tôi làm không?

Trần Thắng: Tiểu Bùi à, cô không phải vừa diễn xong một bộ phim truyền hình sao?

Bùi Anh: Đã là chuyện năm ngoái...

Trần Thắng: Đúng không? Ha ha, tôi lớn tuổi trí nhớ có chút không tốt [ nghịch ngợm ] cô chờ một chút, để tôi xem đã.

Bùi Anh cầm di động chờ nửa phút, Trần Thắng hồi âm đến: “Thật sự có một cái đây.”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Trách Lúc Trước Mắt Bị Mù* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 2: Bữa tiệc

Edit: Tiểu Lăng Tinh

Beta: Đào

Trần Thắng trực tiếp gọi điện thoại đến đây, Bùi Anh trông thấy cái tên hiện lên trên màn hình, vội vàng nuốt nốt miếng bánh mì trong miệng, ngồi dậy từ trên ghế salon: "Tổng giám đốc Trần."

"Ừ, Tiểu Bùi à, ở đây có một bộ phim thần tượng, đạo diễn là Tăng Phi Minh, cần vai nữ phụ số 2. Vốn là Phiến Phương muốn cho Đào Đào diễn, nhưng với tình hình của cô ấy hiện tại chưa chắc đã có thể sắp xếp, cô xem cô nguyện ý đóng sao?"

Lông mi dài mảnh của Bùi Anh run lên hai cái, cô cảm thấy Đào Đào hẳn không phải dạng đã hứa mà không đến, mà là không muốn nhận vai nữ số hai, dù sao bây giờ ở mảng phim truyền hình phổ biến, cô ấy đang thu được kết quả rất khả quan, trước mắt cũng đang là nghệ sĩ "hot" nhất trong ngành. Vốn dĩ với tình huống của Bùi Anh, cho tới bây giờ đều là công việc chọn cô mà không phải cô chọn công việc, cho nên cô cảm di động gật đầu: "Tôi có thể."

Trần Thắng nói: "Vậy tôi đưa hồ sơ cá nhân của cô cho Phiến Phương, có tin tức sẽ hồi âm cho cô. Mặc dù chỉ là một vai nữ phụ số hai, nhưng lần này là bạn tốt của nữ chính, hơn nữa đầu tư cũng lớn hơn so với cô lần trước."

"Được, cảm ơn tổng giám đốc Trần."

Trần Thắng đáp lại một tiếng, cúp điện thoại.

Bùi Anh cho rằng ít nhất phải qua một hai ngày mới có hồi âm, không nghĩ tới lúc cô còn chưa gặm hết ổ bánh mì, Trần Thắng lại nhắn cho cô một tin mới: "Đạo diễn Tăng cùng với nhà sản xuất và nhà đầu tư lúc này đang ăn com ở Thiên Hạ Cư, hiện tại cô trực tiếp đến đó đi."

Phía cuối còn kèm thêm địa chỉ cụ thể.

Bùi Anh suy nghĩ một chút, trả lời: "Vâng."

Trần Thắng: Tôi đã gửi tư liệu của nhân vật vào hòm thư của cô rồi đấy, cô tranh thủ lúc đang trên đường thì nhìn một chút, biểu hiện cho thật tốt đó.

Bùi Anh: Vâng.

Bùi Anh cắt di động, đi đến bên cạnh Nhậm San San: "San San, hiện tại tớ muốn đi gặp đạo diễn, không thể ăn com với cậu được."

Nhậm San San ngẩng đầu lên, ánh mắt vẫn còn lưu luyến trên tấm ảnh trong màn hình: "Gặp đạo diễn nào, sao lại gấp như vậy? Cậu còn chưa ăn com trưa đâu."

"Không có cách nào, thật vất vả mới có một công việc, đương nhiên phải tích cực chút." Bùi Anh mang túi xách trên vai, cũng không đợi Nhậm San San trả lời đã vội vã đi xuống lầu.

Ra khỏi phòng làm việc, cô vẫn gọi xe đi Thiên Hạ Cư. Trên đường, cô dùng di động nhìn tin nhắn mà Trần Thắng gửi cho cô, nhân vật lần này vẫn là một thiên kim đại tiểu thư, song lần này lại là dịu dàng lương thiện, là loại tri kỷ ảo bóng nhỏ của nữ chính.

Loại nhân vật này đối với Bùi Anh mà nói cũng không có độ khó cao siêu gì. Mặc dù xuất thân của cô không phải là đào tạo chuyên nghiệp, nhưng xuất đạo đã ba năm nay, những thứ cô học được cũng không thiếu, nếu chỉ có khóa học diễn xuất do phòng làm việc an bài thì khẳng định cô sẽ không ngừng rút xuống. Ở hiện trường thực tế quay chụp, cũng làm cho cô tích lũy những kinh nghiệm nhất định.

Lúc cô nắm chắc được đại khái sắc mặt khi đối diện, xe taxi cũng vừa đứng lúc dừng lại ở cửa Thiên Hạ Cư.

Đây là một nhà hàng Trung Quốc cao cấp, bình thường Bùi Anh rất ít đến, cô báo tin tức của phòng riêng cho nhân viên tiếp khách ở cửa, rất nhanh liền có nhân viên phục vụ chuyên môn tới đây dẫn cô đi vào.

Lúc hai cánh cửa lớn được nhân viên phục vụ đẩy ra, Bùi Anh nhẹ nhàng hít một hơi.

Động tĩnh bên này dẫn tới sự chú ý của những người trong phòng, tất cả mọi người đều nhìn sang phía ngưỡng cửa.

Ở trong một đồng khuôn mặt xa lạ, cái liếc mắt đầu tiên Bùi Anh đã nhìn thấy người đàn ông kia - - kẻ chi 20 triệu để đầu tư vào điện ảnh và truyền hình, Cậu ba Tổng gia Tổng Nam Xuyên.

Hắn mặc một bộ tây trang sáng màu, khẽ nghiêng đầu nhìn sang bên này, mái tóc ngắn màu đen chiếu xuống bóng râm mờ nhạt trên làn da.

Ở góc độ này Bùi Anh mới phát hiện, dưới khóe mắt trái của hắn có một nốt ruồi hình giọt lệ, màu sắc không đậm lắm, giống như một nét bút “vẽ rồng điểm mắt”\*, gọi cảm khiến cho không người nào có thể khinh thường.

\*Vẽ rồng điểm mắt: làm nổi bật nét chính (ví với việc thêm vài câu quan trọng ở phần then chốt trong bài văn hoặc bài nói làm nội dung phong phú sinh động hơn. Do tích Trương Tang Do vẽ bốn con rồng nhưng không vẽ mắt, vì lo rằng nếu vẽ mắt thì rồng sẽ bay mất. Mọi người không tin. Nhưng khi Trương lấy bút điểm mắt cho một con rồng thì sấm sét nổi lên, bức vách lung lay và con rồng có mắt bay vút lên, ba con kia vẫn ở yên chỗ cũ)

"Tiểu Bùi đến rồi." Một giọng nam trung niên hùng hậu kéo sự chú ý của Bùi Anh về, cô thu hồi ánh mắt từ trên người Tổng Nam Xuyên lại, nói với mọi người trong phòng một câu quấy rầy.

Đạo diễn Tăng Phi Minh đứng lên từ trên ghế, chỉ vào Bùi Anh giới thiệu với mọi người: "Đây là Bùi Anh, Bùi đại mỹ nữ, tổng giám đốc Trần đề cử cô ấy đến diễn vai Đường Phi Phi, tôi liền gọi cô ấy tới đây."

Ông nói xong, lại giới thiệu cô với từng người đang ngồi: "Vị này là nhà sản xuất, vị này là tổng giám đốc Chu, bên đầu tư lớn của chúng ta, vị này..." Ông khép lại bốn ngón tay chỉ vào Tổng Nam Xuyên, "Vị này tôi phải long trọng giới thiệu, tuổi trẻ tài cao danh tiếng lan xa, tổng giám đốc Tổng - Tổng Nam Xuyên."

"Xin chào tổng giám đốc Tổng." Bùi Anh lễ phép gật đầu thăm hỏi với hắn, trong giọng nói mang theo sự khản trương chỉ có chính cô mới biết.

Môi mông của Tổng Nam Xuyên khẽ nhếch lên, cũng khẽ gật đầu với cô.

"Trước đây không phải nói là cho Đào Đào diễn sao, làm sao lại thay người rồi?"

Nói chuyện là tổng giám đốc Chu, ông năm nay đã hơn 40 tuổi, dáng người đã hơi mập ra, sắp đạt tới cái ký hiệu bụng bia đặc trưng của một người đàn ông trung niên. Bùi Anh thuận thế nhìn về phía ông ấy, lúc này mới chú ý đến người ngồi bên cạnh ông là Tạ Hàm. Không sai, chính là người ngày hôm qua vẫn còn “giống như đang thân mật” với Tổng Nam Xuyên - Tạ Hàm kia.

Ánh mắt của Bùi Anh lóe lên, Tạ Hàm đang bị Tổng giám đốc Chu ôm vào trong ngực, trên mặt mang vẻ không được tự nhiên.

Đây là tình huống gì, trong lòng Bùi Anh cũng hiểu rõ, lúc vừa rồi cô xem tài liệu đã biết Tạ Hàm là nữ chính của bộ phim truyền hình này.

"Với tình hình hiện tại của Đào Đào thì không có khả năng có thể sắp xếp được, cho nên Tổng giám đốc Trần đề cử Bùi Anh đến." Tăng Phi Minh cười trả lời vấn đề của Tổng giám đốc Chu. Ánh mắt của Tổng giám đốc Chu quét qua quét lại vài cái trên người Bùi Anh, cười đến con mắt sắp không nhìn thấy nữa: "Bùi tiểu thư có vẻ tốt hơn so với Đào Đào, tôi chấm cô rồi đây."

Khóe miệng của Bùi Anh giật giật, trên mặt vẫn bảo trì nụ cười, Tăng Phi Minh vẫy vẫy tay với cô, nói: "Tới đây, kính một ly rượu với Tổng giám đốc Chu."

Bùi Anh đi tới, thấy hắn đưa tới là rượu trắng, hơi khó xử: "Tư lượng tôi không tốt, không dám đụng vào rượu trắng, tôi có thể uống rượu đỏ chứ?"

Tăng Phi Minh còn chưa nói gì, Tạ Hàm trong lòng Tổng giám đốc Chu đã cười nói: "Vậy Tổng giám đốc Chu liền thích tư lượng không tốt của cô."

Tổng giám đốc Chu ha ha nở nụ cười, Bùi Anh không thay đổi sắc mặt nhìn Tạ Hàm. Cô biết rõ, Tạ Hàm đang coi cô như cây cỏ cứu mạng, cô đến, nói không chừng cô ta có thể thoát thân.

Song Tăng Phi Minh vẫn đòi cho cô ly rượu đỏ: "Rượu đỏ thì rượu đỏ, chỉ cần tâm ý là được rồi."

Bùi Anh cảm kích nhìn ông một cái, bụng ly rượu cộng chén một cái với Tổng giám đốc Chu. Cô một hơi uống hết non nửa ly rượu đỏ, Tổng giám đốc Chu ở bên cạnh vỗ tay nói: "Sảng khoái, Tiểu Bùi đến ngồi bên cạnh tôi đi."

Tất cả mọi người đều không nói gì, Bùi Anh cũng không thể làm mất mặt ông ta, kéo cái ghế bên cạnh ông ta ra ngồi xuống. Cuộc tán gẫu trên bàn cơm rất nhanh lại tiếp tục, trong một mảnh ăn uống linh đình, Bùi Anh cảm giác được tay của Tổng giám đốc Chu đặt lên trên đùi của mình.

Cô nghiêng nghiêng người sang bên cạnh, né tránh tay của ông ta, rất nhanh, tay của Tổng giám đốc Chu tay lại đặt lên đây, hơn nữa càng làm càn hơn so với vừa rồi. Gần như không thể nhận ra Bùi Anh đang nhủ mảy, mặc dù biết rằng nịnh nọt vị Tổng giám đốc Chu này rất có lợi ích lúc cô giữ lại vai diễn, nhưng ranh giới cuối cùng của mỗi người khác nhau, có một số việc cô thực sự không thể làm được.

Cô lại nghiêng nghiêng người sang bên cạnh, tính toán lấy lý do thân thể khó chịu để rời tiệc trước.

Mới vừa đề đưa xuống, một giọng nói trong trẻo hoa lệ cao quý giống như đàn vi-ô-lông vang lên ở phía đối diện: "Bùi tiểu thư chỉ kính rượu với Tổng giám đốc Chu, có phải là không được tốt lắm hay không?"

Là Tổng Nam Xuyên.

Giọng nói của anh khiến Bùi Anh thất thần trong nháy mắt, cuối cùng vẫn là Tăng Phi Minh gọi thần trí của cô trở về: "Trách tôi trách tôi, là tôi sơ sót rồi, Tiểu Bùi à, mau kính Tổng giám đốc Tổng một ly."

"À, vâng." Bùi Anh đứng lên, cầm lấy ly rượu đỏ trước mặt, đi đến bên cạnh Tổng Nam Xuyên, "Tổng giám đốc Tổng, tôi kính anh."

Tổng Nam Xuyên cũng cầm lấy ly rượu, đụng một chén với cô như chuồn chuồn lướt nước, tiếng thủy tinh sáng long lanh va chạm rất nhỏ mà giòn vang, giống như đập vào trên đầu quả tim của Bùi Anh: "Cô lại tính toán uống hết một hơi sao? Rượu đỏ không phải uống như vậy, phải ngồi xuống chậm rãi nhấp nháp."

Như muốn xác minh thuyết pháp của chính mình, môi mòng của hắn chỉ nhẹ nhấp một ngụm rượu đỏ, sau đó gọi lên một độ cong nhạt nhẽo với Bùi Anh.

Bùi Anh sững sờ chớp mắt một cái, có chút ngây ngốc nhấp một hớp rượu đỏ nhỏ ngay sau hắn, sau đó lại ngồi xuống bên cạnh hắn.

Bầu không khí trên bàn lại thay đổi, sắc mặt của Tổng giám đốc Chu ở đối diện hơi khó xem một chút, nhưng cũng không nói gì, ngược lại Tạ Hàm lại đột nhiên cầm ly rượu đứng lên: "Vậy tôi cũng lại kính Tổng giám đốc Tổng một ly đi."

Cô ta nói xong làm bộ muốn đi, lại bị Tổng giám đốc Chu kéo lại: "Muốn làm gì, nhìn Tổng giám đốc Tổng người ta lớn lên đẹp trai rồi muốn chạy sang bên kia phải không?"

Tạ Hàm xấu hổ cười hai tiếng, lại ngồi xuống: "Tổng giám đốc Chu nói gì vậy, chén này tôi kính anh, xem như bồi tội."

Tổng giám đốc Chu thấy cô ta uống hết một ly rượu xong, sắc mặt cuối cùng mới dịu đi một ít.

Bùi Anh gấp món ăn trước mặt mình một đĩa, yên lặng ăn com.

Bởi vì mỗi vị đang ngồi ở đây đều có phân lượng hơn so với cô, cho nên cô cũng ngại chuyển dọn cái bàn, nhưng món ăn trước mặt cô vẫn đổi, cô ăn trong chốc lát mới phát hiện, là Tổng Nam Xuyên.

Mỗi lần khi tay của anh đặt lên trên đĩa quay, cũng sẽ có một món ăn khác dừng lại ở trước mặt cô.

Cứ mỗi một cử động nhỏ bé không đáng kể như vậy, lại dễ dàng khiến cho Bùi Anh cảm động. Mặc dù không thể nhìn ra vẻ gì trên mặt cô, nhưng hào cảm trong lòng đối với Tổng Nam Xuyên tăng gấp bội.

Không chỉ vóc người đẹp trai, vừa rồi còn giúp cô giải vây, hiện tại lại cẩn thận giúp cô chuyển món ăn, quan trọng nhất là, cô ngồi ở bên cạnh anh lâu như vậy, anh vẫn không có bất kỳ mờ ám nào vượt khuôn phép, luôn duy trì khoảng cách lễ phép.

Bùi Anh nghĩ đây mới thực sự là công tử thế gia, có lễ phép có tu dưỡng, còn biết phải tôn trọng phái nữ. Khó trách ngày hôm qua lúc Tạ Hàm "giống như đang thân mật" với anh đã cười đến mức miệng toét đến mang tai, hiện tại ngồi ở bên cạnh Tổng giám đốc Chu liền mang vẻ mặt nhẵn nhụi.

Một bữa com, sau khi Bùi Anh uống hết ly rượu đỏ kính Tổng Nam Xuyên kia liền không dính vào rượu nữa. Thanh toán hết tiền xong Tổng giám đốc Chu còn muốn đi ca hát, liền nhiệt tình mời Bùi Anh: "Bùi tiểu thư cùng đi KTV (karaoke) đi."

Bùi Anh cười cười với ông ta: "Thật sự là ngưng ngừng rồi Tổng giám đốc Chu, lát nữa tôi còn có chút chuyện, không thể cùng mọi người đi KTV, mong mọi người chơi vui vẻ rồi."

Tổng giám đốc Chu gھừ cọt một tiếng: "Tôi đã mở miệng như vậy, Bùi mỹ nữ còn không nể mặt thế sao?"

Bùi Anh vẫn cười làm lành nói: "Thật sự là ngại quá, tôi quả thực không đi được."

Tổng giám đốc Chu lạnh như băng nhếch miệng, ôm lấy Tạ Hàm ốm ở đi ra ngoài. Bùi Anh một mình đi ra ngoài Thiên Hạ Cư, tính bắt taxi về nhà. Một chiếc Maybach màu đen lái tới, vừa vận dừng ở trước mặt cô.

Vốn đang nói chuyện với đạo diễn Tăng, Tổng Nam Xuyên đi ra, nói với Bùi Anh đang đứng ở cửa: "Bùi tiểu thư, nếu không ngại, để tôi đưa cô về nhà đi."

"Hả... ?" Bùi Anh còn chưa kịp phản ứng, Tổng Nam Xuyên đã ngồi vào bên trong chiếc Maybach kia, khẽ ngẩng đầu lên nhìn cô.

Lại là cái góc độ chết tiệt này, nốt ruồi hình giọt lệ ở dưới khoeo mắt trái của anh được ánh sáng phủ lên dường như đang đầu độc lòng người.

Hình tượng của Tổng Nam Xuyên hiện tại ở trong lòng Bùi Anh, chính là một người chính nhân quân tử cao lớn, cho nên cô không có chút do dự nào liền ngồi xuống theo: "Vậy phải cảm ơn Tổng giám đốc Tổng rồi."

Tổng Nam Xuyên cười nhẹ, khẽ gật đầu với cô, cửa xe khẽ đóng lại.

Bên trong xe hết sức yên tĩnh, Bùi Anh không khỏi cảm thấy lúng túng, cô suy nghĩ một lúc, cười hỏi Tổng Nam Xuyên: "Tổng giám đốc Tổng không cùng đạo diễn Tăng bọn họ đi ca hát sao?"

Tổng Nam Xuyên nói: "Không được, tôi cũng có chút việc phải xử lý."

"À..." Cuộc đối thoại ngắn gọn kết thúc, bên trong xe một lần nữa lại sa vào yên tĩnh. Bùi Anh vắt hết óc muốn tìm những lời khác để tán gẫu với anh, sau khi nỗ lực nửa ngày, cô phát hiện cô cùng với một tổng giám đốc có giá trị con người hơn một tỷ căn bản không có đề tài chung nào có thể tán gẫu.

Liên tục không lên tiếng, Tống Nam Xuyên dường như cười khẽ một tiếng, cầm lấy máy tính bảng trên xe bắt đầu xem tin tức.

Bùi Anh nhìn thoáng qua anh, anh là vì tránh đề cho hai người nhìn nhau không nói gì mà lúng túng, mới phải xem tin tức sao?

Mặc kệ là vì sao, bởi vì sự chú ý của anh đặt trên tin tức, cô xác thực không có lúng túng như vậy. Cô nghiêng đầu sang chỗ khác, chuyên tâm thưởng thức phong cảnh ngoài cửa sổ.

Sau khi đến chỗ ở, Bùi Anh khẽ thở phào nhẹ nhõm, cô cởi dây an toàn ra, lễ phép nói với Tống Nam Xuyên: "Tổng giám đốc Tống, tôi đến rồi, cảm ơn anh đã đưa tôi về."

Tống Nam Xuyên ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua nhà trọ ngoài cửa sổ, sau đó cười cười với Bùi Anh: "Không cần liên tục gọi tôi là Tổng giám đốc Tống, có thể gọi tên của tôi cũng được."

Tim của Bùi Anh bởi vì một câu nói kia của anh, nhanh chóng nhảy lên. Cô không biết rõ nên nói gì, đành phải cười nói với anh một tiếng cảm ơn, mở cửa xe đi xuống.

Một trận gió đêm đúng lúc thổi qua, bóng dáng Bùi Anh ở ban đêm kia càng thêm đoạt con mắt người khác, làn váy lụa đỏ cũng nhẹ hất lên theo gió.

Tống Nam Xuyên ngồi trong xe, nhìn cô đập cánh hoa đầy đất, dần dần đi xa, nhin không được nhurong đuôi lông mày huyết sắc: "Đôi chân này thật không tệ."

### CHƯƠNG 3: RUNG ĐỘNG.

Editor: Ngansieunham

Beta: Hương

Bùi Anh vừa về đến nhà, liền đá giày cao gót đi, ngã xuống giường.

Trái tim giống như vẫn đang đập rất nhanh, mỗi hình ảnh lướt qua trong đầu đều là Tống Nam Xuyên.

Mái tóc ngắn màu đen mềm mại, khoe môi nhạt màu khẽ nhếch cao, còn cả nốt ruồi chu sa ở mắt giống cô nữa...

Bùi Anh buồn bực ôm mặt, rõ ràng mới chỉ gặp anh một lần, vì sao lại thích anh như vậy, mặt chó thật là không có cứu.

Khi cô đang tự kiểm điểm bản thân mình, điện thoại ở trong túi reo lên, là khúc nhạc violong du dương khiến người ta cảm thấy thoải mái.

Bùi Anh với tay lấy túi xách qua, lấy điện thoại di động từ trong túi ra. Ba chữ Nhậm San San sáng lấp lánh trên màn hình.

"Có chuyện gì?" Cô trả lời điện thoại, lười biếng hỏi một câu.

Nhậm San San giống như đang ăn cái gì đó, trong miệng nhồm nhoàm nói không rõ hỏi: "Đạo diễn thấy cậu như thế nào?"

Nhắc tới chuyện này, Bùi Anh liền nhẹ nhàng thán xá giận: "Hình như không được vui."

"Sao thế, sao cậu lại đắc tội đạo diễn rồi?"

"Nào có, là do Chu tổng kia kìa, người đầu tư vốn ấy."

Nghe cô nói vài câu, Nhậm San San đã có thể suy diễn ra một vở kịch thanh xuân cáu huyết: "À, có phải Chu tổng kia dùng quy tắc ngầm với cậu, kết quả là mặt nóng dán vào mông lạnh?"

Bùi Anh: "..."

Nhậm San San nói chuyện nhất định phải thô tục như thế à?

Cô còn chưa trả lời, Nhậm San San đã dạy dỗ tiếp: "Không phải tớ nói cậu, cậu cũng là người trưởng thành rồi, giả vờ thuần khiết cho ai xem, chưa nói khuôn mặt cùng dáng người này không thích hợp với từ trong sáng. Hắn muốn sờ thì cho hắn sờ, chỉ cần không làm đến bước cuối cùng, nhin một chút không phải qua sao, vòng tròn này vốn là như vậy."

Bùi Anh cau hàng lông mày được tô vẽ tinh xảo, giọng nói mệt mỏi: "Tớ hiểu ý của cậu, nhưng giới hạn của mỗi người không giống nhau, cậu cảm thấy sờ một cái thì không sao, nhưng tớ thì không được, hơn nữa cậu không thấy vẻ ngoài của tên Chu tổng kia, khiến tớ thật sự không thể nhẫn nhịn cho qua."

"..." Nhậm San San trầm mặc một chút, "Bùi Bùi à, mặt chó là không có tiền đồ."

Bùi Anh nhếch miệng, sau đó từ trên giường ngồi dậy, hưng trí bưng bưng hỏi:

"Cậu đoán xem bữa tiệc lớn đấy còn có ai?"

"Ai?"

"Tổng Nam Xuyên!"

Nhậm San San nhướn đuôi lông mày: "Tổng tam thiếu gia? Người này tớ gặp rồi, rất đẹp trai, anh ta cũng sò cậu?"

"... Cậu đừng dùng suy nghĩ thấp kém thô tục như thế áp lên người khác được không? Người ta tổng giám đốc Tổng, là chính nhân quân tử, hôm nay anh ấy

không chỉ giúp tớ ở trên bàn cơm, còn đưa tớ về nhà."

"Về nhà?!" Nhậm San San kinh hô một tiếng, "Hiện tại không phải anh ta đang trong phòng tắm chứ? Cậu cho tớ nghe tiếng nước chảy đi."

Bùi Anh: "..."

Mỗi tháng đều có vài ngày như vậy khiến cô muốn tuyệt giao với cô nàng này.

"Tớ nói người ta là người có chừng mực, anh ấy đưa tớ đến dưới lầu liền đi."

"Y - -" Nhậm San San kéo dài âm cuối, làm như đang suy tư, "Tớ cảm thấy anh ta chính là thả dây dài câu cá lớn, quả là cao thủ."

"... Đừng tưởng rằng ai cũng phóng đảng như cậu!"

Nhậm San San khinh thường nói một tiếng: "Lúc trên đường về, cậu có hỏi phương thức liên lạc của anh ta không?"

"... Không có." Nói đến cái này Bùi Anh cũng có chút tiếc nuối, "Trên đường về đều không ai nói gì, tớ không biết nên nói chuyện gì cùng với anh ấy nữa."

"Còn có thể nói chuyện gì, nói yêu đương a!"

"... Tạm biệt." Bùi Anh nói một tiếng rồi cúp điện thoại.

Ném điện thoại sang một bên, cô đứng dậy đi vào phòng tắm tắm rửa sạch sẽ, sau khi đi ra mà tâm tình vẫn chưa khôi phục lại. Nằm yên tĩnh trong chốc lát, cô liền mở điện thoại cầm tai nghe, tìm nhạc.

Cô thường nghe nhạc cổ điển, mỗi lần Bùi Anh có tâm sự gì phiền lòng, cũng sẽ mở ra nghe một chút. Lần này cũng không ngoại lệ, cô nghe xong tâm tình cũng dần yên ổn lại, không biết đã ngủ thiếp đi lúc nào.

Mở mắt ra đã là sáng ngày thứ hai, nhìn thấy đầu tiên là ánh nắng đang chạm dần

vào khung cửa sổ. Tai nghe đã không còn nhạc, Bùi Anh lấy qua di động nhìn, mới thấy điện thoại đã tự sập nguồn.

Cô lấy sạc điện thoại ở trong ngăn tủ ra, vừa mới mở máy, liền nhận được thông báo cuộc gọi nhớ.

Là Trần Thắng.

Ông chủ gọi điện thoại đến, Bùi Anh không dám dừng lại lâu, liền gọi lại. Trần Thắng nói chuyện cùng cô một hai câu, liền đi thẳng vào vấn đề: "Là như vậy, Phiến Phương nói ngoại hình của cô không thích hợp với vai Đường Phi Phi, cho nên bọn họ dự định tìm một diễn viên khác."

"À..." Đây cũng là kết quả mà Bùi Anh đã nghĩ tới, nhưng vẫn không tránh được thất vọng.

Nghe ra giọng nói suy sụp của cô, Trần Thắng lên tiếng nói: "Tiểu Bùi à, đạo diễn Tăng đã nói cho tôi chuyện ngày hôm qua, nếu đã vướng vào vòng tròn này, có một số việc là thân bất do kỷ(\*), với điều kiện của cô, nếu như thoải mái một chút, sẽ sớm thành công."

(\*) thân bất do kỷ: bản thân không thể tự quyết định

Bùi Anh biết rõ ông ấy có ý gì, chỉ là đối với ông chủ nhà mình, cô không thể thẳng thắn như với San San hôm qua: "Tổng giám đốc Trần, tôi cảm thấy trong giới showbiz chỉ cần cất lực chứng minh khả năng, những thứ đi cửa sau kia không thể lâu dài."

"Cô có thực lực thì cũng cần phải có cơ hội để thể hiện."

"A..." Bùi Anh chẹn họng một cái, lại cười híp mắt nói, "Kỳ thực nói nói ở một góc độ khác, tôi có thể thuận lợi nhận nhân vật này, cuối cùng chưa chắc có thể thuận lợi để bấm máy."



Trần Thắng: "..."

Nói chuyện như vậy cũng có được chút an ủi.

Ông cúp điện thoại, từ trong lồng ngực thở phào một hơi. Cô gái Bùi Anh này rất lạc quan, chuyện này đương nhiên tốt, chỉ là tính cách như vậy, cô rất khó có thể phát triển.

Nếu đã đi trên bờ sông, làm sao có thể không ướt giày.

Ông giống như nghĩ ra điều gì, gọi lại cho Bùi Anh: "Tôi nghe nói tối hôm qua cô đi cùng xe với Tống Nam Xuyên à?"

Bùi Anh: "Vâng, anh ấy đưa tôi đến dưới lầu, sau đó liền đi."

Trần Thắng: "..."

Người khác có thể ông không biết, nhưng Tống Nam Xuyên này vừa đẹp trai vừa nhiều tiền, vừa mới tuyên bố đầu quân vào lĩnh vực điện ảnh, đã có nhiều nữ minh tinh muốn đi theo. Bùi Anh sao có thể trơ mắt nhìn miếng thịt béo này chạy đi?

Không nói đến những thứ giao dịch dơ bẩn kia, không phải nói Bùi Anh có nhan sắc sao, sao không thể giữ được Tống Nam Xuyên đẹp trai kia?

Trần Thắng cảm thấy phiền lòng.

Mà lúc này trung tâm của đề tài là Tống Nam Xuyên vừa mới mở tiệc khai trương công ty không lâu. Trợ lý tiểu Trương bụng hai tách cà phê vừa pha vào phòng, đưa đến phòng làm việc.

"Cảm ơn." Tiểu Cố ngồi đối diện Tống Nam Xuyên nhận cà phê, nhẹ hóp một ngụm. Tống Nam Xuyên khẽ cười, nhìn Tiểu Cố nói: "Thật ngại, tổng giám đốc Tiểu Cố có việc gấp đến tìm, còn để ngài đợi lâu như vậy."

Tiểu Cố giương mắt lên, cũng nhìn anh: "Tổng giám đốc Tống giống trống khua chiêng đến thành phố A, tôi đương nhiên cũng muốn đích thân đến tìm hiểu."

Nụ cười trên miệng Tống Nam Xuyên càng sâu: "Còn không phải là vì tránh hai vị tiền bối trong nhà sao, tôi sợ tôi không để ý, bọn họ đã tự tạo ra vị hôn thê cho rồi rồi."

Tiểu Cố để chén cà phê xuống, không nói gì, Tống Nam Xuyên hạ khóa miệng, tiếp tục nói: "Hơn nữa nếu tổng giám đốc Tiểu Cố đã tiếp quản chi nhánh công ty ở thành phố A, tôi đương nhiên cũng phải mang theo sự nghiệp mà đến thành phố A này, không phải khiến chúng ta hợp tác dễ dàng hơn sao?"

Tiểu Cố khẽ cười một tiếng: "Nghe nói tối qua hôm qua cậu ăn cơm cùng tổng giám đốc Chu? Tôi nhớ cậu có cổ phần ở công ty điện ảnh Hoàn Vũ, hạng mục này hình như không phải họ đầu tư."

Tống Nam Xuyên nhướn đuôi lông mày: "Tổng giám đốc Tiểu Cố ngược lại nắm rõ lịch trình của tôi như lòng bàn tay."

"Cậu là đối tác trọng yếu, lại mới đến, đương nhiên tôi phải quan tâm nhiều hơn."

Tống Nam Xuyên rũ mắt xuống cười nhẹ, tổng giám đốc Tiểu Cố này, thật đúng là có thù tất báo: "Ăn cơm cùng bọn họ chủ yếu là muốn quen biết thêm nhiều người, dù sao cũng là mới tham gia vào lĩnh vực này."

"Ừ, kết quả như thế nào?"

"Hầu như có đủ hạng người, không có ý gì." Tống Nam Xuyên nói, giống như nghĩ tới điều gì, trong mắt tràn ra ý cười, "Nhưng mà cũng không phải là không có thu hoạch."

Tiểu Cố khẽ liếc mắt, không nói gì.

Sau khi Tiểu Cố về, Tống Nam Xuyên gọi Tiểu Trương qua điện thoại nội bộ, phân phó: "Giúp tôi tìm tài liệu về Bùi Anh."

Bùi Anh đứng lúc hắt hơi một cái.

Cô đi đến trước cửa sổ, nhìn ra bên ngoài. Ánh mặt trời vừa vãn tràn đầy sức sống.

Cô nghi ngờ nhướn đuôi lông mày, chẳng lẽ phải mặc thêm quần áo sao?

Cô đi đến tủ quần áo, lấy một chiếc áo khoác mỏng từ trong tủ ra.

Buổi sáng cô không có việc, nhưng buổi chiều có lớp học diễn xuất, cô được đi tham gia. Ăn cơm trưa xong, cô thu dọn đồ, liền mang túi xách đi xuống lầu.

Đường phố trong tiểu khu từ trước đến nay đều được quét dọn sạch sẽ, chỉ là hôm nay tâm tình của những người quét dọn rất tốt, đem những cánh hoa

đào rơi dưới đất quét thành những hình trái tim khổng lồ.

Bùi Anh không nhận được lấy điện thoại di động ra, chụp lại khung cảnh này.

"Meo meo ~" vài con mèo hoang dưới lầu đi đến vây quanh, vênh đuôi lên đi vòng quanh chân cô. Bùi Anh cười suy nghĩ, mỗi chúng nó đầu thính như mũi chó, làm sao biết cô sẽ đi ra ?

Cô sờ sờ trong túi, chỉ tìm được một chút bánh bích quy. Cô đặt bánh xuống, nghĩ tới buổi chiều lúc trở lại, nếu không mua chút thức ăn cho mèo, có lẽ bọn chúng nghĩ cô sẽ ăn hết của chúng.

Lớp diễn xuất buổi chiều, Bùi Anh rất nghiêm túc. Kỳ thực cô ra khỏi giới nghệ sĩ đã mấy năm rồi, rất ít khi đến lớp học, nhưng công việc của cô cũng không nhiều, hơn nữa thực sự muốn trau dồi kiến thức cho mình, gần như bất chấp gió mưa mà đi học.

Lớp học này đều là mời những vị giáo sư nổi tiếng trong nước tới, Bùi Anh tham gia một vài lớp học, thực sự tiến bộ không ít.

Khoảng thời gian này cô lên lớp, tài liệu của cô cũng được Tiểu Trương hiệu suất cao đặt trên bàn làm việc của Tống Nam Xuyên.

Tống Nam Xuyên cầm lấy tập giấy A4 kia, chậm rãi xem.

Bùi Anh, tên khai sinh Bùi Tú Quyên, sinh ngày 1 tháng 4, chòm Bạch Dương, nhóm máu B. Năm nay 23 tuổi, có bằng đại học. Cao 172cm, thuộc phòng làm việc Thắng Cảnh, người đại diện là Trần Thắng. Quan hệ gia đình: Cha (45 tuổi), mẹ (43 tuổi), em trai (19 tuổi), bộ phim đã đóng...

Tiểu Trương tìm được tài liệu rất rõ ràng, kín mít ba tờ A4, Tống Nam Xuyên nghĩ rằng tài liệu này còn rõ ràng hơn cả tài liệu Trần Thắng có.

Đáng nhắc tới là, ở phần cuối, còn kèm thêm một đoạn văn.

Lời bình của Tiểu Trương: Bùi Anh tốt nghiệp với hình tượng cô gái đáng yêu, trong ba năm qua phát triển cũng không được tốt. Nhìn ngoại hình, cô gọi cảm xinh đẹp, diễn xuất cũng là những nhân vật loại hình này. Nhưng nói thẳng ra cô ấy là người bảo thủ, không chỉ sẽ không bồi đắp. Rất kín tiếng, những bữa tiệc trong giới cũng rất ít tham gia. Những cô gái sạch sẽ trong giới giải trí, hầu như là sinh ra trong gia đình danh tiếng, có bối cảnh gia đình hưng hậu chống đỡ. Bùi Anh sinh ra bình thường, tất nhiên sẽ gặp trắc trở bốn phía (em còn hiểu rõ hiện tượng kỳ quái nhất, cô ấy có thể thuận lợi có công việc, có một nửa đều bởi vì các loại nguyên nhân gián đoạn thậm chí hủy bỏ). Ps: Cô ấy không phẫu thuật thẩm mỹ.

Tống Nam Xuyên xem "lời bình của Tiểu Trương", trong lòng có chút buồn cười. Anh cầm lấy tài liệu, ánh mắt nhìn tới tên khai sinh của Bùi Anh.

Lần này anh thực sự bật cười.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Trách Lúc Trước Mất Bị Mù* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 4: Diễn viên quần chúng.

Edit: Yết Vạn Dương

Beta: Hương Lê

Từ sau khi nhân vật Đường Phi Phi thất bại, Bùi Anh vẫn không nhận được công việc mới. Hôm nay ở phòng làm việc của Nhậm San San theo thông lệ mỗi cuối tuần chụp hết trang phục mới, hai người gọi một cái pizza, ngồi ở bên cửa sổ ăn ngấu ăn nghiến.

"Ừm- -" Bùi Anh cắn một miếng pizza, kéo ra thật dài, "Thật ngon, cho dù có phải ăn bánh một trăm năm tớ cũng không ngán."

Nhậm San San liếc cô một cái, cầm coca trong tay lên uống nói: "Nếu năm sau cậu không nhận được công việc mới, mà lòng còn có thể thoải mái như vậy, tớ cũng phục cậu."

Bùi Anh lơ đãng nhún nhún vai: "Cho dù tớ có tự oán trách mình thì công việc cũng không tự động tìm đến tớ."

"Cậu có thể tự kiểm điểm lại mình thật kỹ không?" Nhậm San San chỉ tiếc rèn sắt không thành thép "Không nói đến Chu tổng, Tống Nam Xuyên là một người đàn ông ưu tú, cậu đều không bắt lại, cậu cùng cả muối có gì khác nhau?"

Bùi Anh: "..."

Cô, còn có mơ ước.

"Ai- -" Nhậm San San khoa trương thở dài một hơi: "Mùa xuân, ngay cả mèo ở ngoài đường cũng đều có đôi có cặp, chỉ có cậu là một con cún cô

độc."

"... Nói như thể cậu không giống tớ vậy."

"Tớ đương nhiên không giống cậu, tớ đã hẹn hò với người khác."

Bùi Anh quệt quệt khóe môi, hẹn hò? Cô ấy xem là hẹn hò. Thuốc nổ đi.

Đang oán thăm, điện thoại di động đặt trên bàn vang lên. Đối với cô gái nhưng không thể trách.

Là Trần Thắng gọi tới, Bùi Anh dùng khăn giấy lau tay, thật nhanh cầm điện thoại đứng lên: "Xin chào, Trần tổng."

"Tiểu Bùi, gần đây cô không có công việc mới đúng không?"

"Đúng vậy, tôi đang định hỏi ông đây."

"Đúng lúc, trong bộ phim Đào Đào diễn (Lư Quang Nghệ Thường), cô có đồng ý đến nhận vai diễn viên quần chúng không?"

"A, là nhân vật gì?"

"Một người mẫu." Trần Thắng nói xong lại bổ sung, "Người mẫu quốc tế, chỉ có hai phần diễn."

"Được, có thể." Dù sao cô rảnh rỗi không có việc làm, hơn nữa bộ (Lư Quang Nghệ Thường) này cô đã xem qua, đang rất hot ở đài vệ tinh, tỉ lệ người xem TV không tệ.

"Vậy bây giờ cô đến phòng làm việc đi."

"Được." Bùi Anh cúp điện thoại, hướng về Nhậm San San cười cười, "Xem đi, công việc tìm tới tận cửa, cô gái thích cười vận khí sẽ không quá kém nha."

Nhậm San San: "... ..."

Canh gà trong miệng không kịp nuốt, pizza vừa ăn đều nhanh phun ra.

Bùi Anh thu thập xong, lập tức đi đến phòng làm việc của Trần Thắng. Đúng lúc Trần Thắng đang cùng ai nói chuyện điện thoại, ông phát tay với Bùi Anh, ý bảo cô ngồi xuống.

Bùi Anh ngồi ở chỗ đối diện chờ chốc lát, Trần Thắng liền cúp điện thoại, thuận tay đem kịch bản (Lư Quang Nghệ Thường) đưa cho cô: "Vừa rồi đã cùng tổ kịch bên kia bàn bạc xong, ngày mai sẽ có phần diễn của cô, hôm nay cô hãy đọc kỹ kịch bản đi."

"Uh, được." Chỉ là một diễn viên quần chúng, lời kịch khẳng định cũng không nhiều, Bùi Anh vẫn tương đối nắm chắc.

Trần Thắng lại gửi vài tài liệu vào mail của cô, mới nói: "Bộ phim này hiện tại lượt xem rất tốt, mặc dù là một diễn viên quần chúng, nhưng có thể làm nóng và xuất hiện trước màn ảnh cũng tốt."

"Uh, tôi biết rõ." Bùi Anh đáp một tiếng, lật xem kịch bản trên tay.

(Lư Quang Nghệ Thường) là bộ phim đô thị thời thượng, nữ chính là cô gái vừa tới thành phố lớn, cố gắng làm nhà thiết kế thời trang. Nhân vật mà Bùi Anh đóng vai xuất hiện ở gần cuối bộ phim, thời điểm này nữ chính đã nổi tiếng, nhưng lúc đối mặt vị người mẫu quốc tế này vẫn còn tỏ ra nơm nớp lo sợ, cẩn thận.

Bùi Anh nhìn một chút, nhân vật của cô nhìn mặt ngoài như là người khó hầu hạ, nhưng mà tâm tư tinh tế, luôn dịu dàng với mọi người.

"Có cô gia nhập, hai tuần nữa có thể sẽ quảng bá ra bên ngoài."

Bởi vì (Lư Quang Nghệ Thường) chọn cách vừa quay vừa phát sóng theo tuần, Trần Thắng cố ý lên tiếng nhắc nhở một cái.

Bùi Anh gật gù đầu nói: "Được, ngày mai tôi sẽ đến studio đúng giờ."

"Tôi nghe đạo diễn nói sẽ có diễn thử, những thứ này cô cũng học một chút, trở về tìm cảm giác thật tốt xem."

"Được."

Nói chuyện với Trần Thắng xong, Bùi Anh không trì hoãn nữa, trực tiếp về nhà học kịch bản. Nhân vật này phần diễn không nhiều, nhưng tính cách phức tạp, so với những vai diễn nữ phụ độc ác từ trước đến nay, kỳ thật càng có tính thách thức hơn.

Bùi Anh liên tục nghiền cứu kịch bản đến mười một giờ rưỡi, mới đi rửa mặt. Sáng sớm hôm sau bị đồng hồ báo thức reo đánh thức, Bùi Anh ngáy ngốc một giây, rồi từ trên giường bật dậy.

Đã lâu không đến studio vào sáng sớm, cô sắp quên cảm giác này.

Bởi vì không có trợ lý, công ty cũng không cho xe tới đón, Bùi Anh tự mình đến studio. Mặc dù thời gian còn tương đối sớm, nhưng nhân viên làm việc của tổ kịch đã bắt đầu bố trí cảnh quay, hiện trường còn gần rất nhiều máy ghi hình (máy quay)

Tài xế lái xe vừa nhìn cảnh này, kích động nói với Bùi Anh: "Mỹ nữ, thì ra cô là minh tinh! Có thể cho tôi xin chữ ký không!"

Bùi Anh có chút thẹn thùng, vào nghề lâu như vậy, rất ít gặp được người muốn xin chữ ký của cô: "Thật ra tôi chỉ là diễn viên quần chúng thôi."

"Này có là gì, rất nhiều đại minh tinh đều từ diễn viên quần chúng mà ra nha! Cô lớn lên xinh đẹp như vậy, về sau nhất định sẽ rất nổi tiếng!"

"Nhờ lời may mắn của chú." Bùi Anh nhin không được bật cười.

Tài xế thật thà vì bị cô đùa mà mặt đỏ lên, ông tìm mãi cũng không tìm được quyển sổ, trực tiếp đem vật áo đưa tới: "Cô ký vào đây đi, sau này chờ cô nổi tiếng tôi có thể khoe khoang."

Bùi Anh nghĩ, vì có thể làm cho chú lái xe khoe khoang một phen, cô cũng phải nỗ lực để nổi tiếng nha.

Cô cầm bút trong tay, ở trên góc áo dè đặt ký vào hai chữ "Bùi Anh". Chữ ký này cô đã từng luyện tập cực kỳ lâu, không ngờ rất ít khi dùng tới.

Cô ký thật tốt, ngẩng đầu cười cười với tài xế: "Ký xong rồi, cảm ơn chú."

Đợi đến khi cô đã bước được một đoạn, lái xe giống như vừa tỉnh từ trong mộng, hướng về cô hô lớn: "Cố gắng! Cố gắng lên! Cô nhất định có thể nổi tiếng!"

Bùi Anh cười phát phát tay, vị tài xế này thật đúng là rất nhiệt huyết.

Đến studio, cô lên tiếng chào hỏi đạo diễn trước, nghe nói một lát sẽ đến lượt cô diễn.

Hôm nay diễn cảnh đầu, chính là vai người mẫu Thi Tĩnh lúc quay chụp ngoại cảnh, cảnh người đại diện đưa nữ chính giới thiệu cho cô.

Bùi Anh nói rõ với đạo diễn, sau đó đi hóa trang. Bởi vì diễn vai người mẫu quốc tế, cho nên trang dung (diện mạo trang điểm) cũng vô cùng sắc nét, hóa trang xong cô nhìn chính mình trong gương, thật sự có vài phần phong cách quốc tế.

"Ngũ quan của cô rất giống lập thể, thật sự không phải là con lai sao?" Thợ trang điểm vừa thu thập dụng cụ vừa hỏi.

"Thật sự không phải." Bùi Anh đứng lên, soi gương gầy gầy tóc. Lúc chuyên viên trang phục đưa giày cao gót cho cô, Đào Đào mới vừa đến đoàn phim.

Bởi vì cùng một phòng làm việc, hai người gặp mặt còn là hàn huyên một phen, biểu hiện của Đào Đào rất nhiệt tình, không có bởi vì Bùi Anh không phải người nổi tiếng mà làm bộ như không biết cô. Tán gẫu vài phút, Đào Đào bị thợ trang điểm gọi đi hoá trang, Bùi Anh vừa ngồi xuống ghế, lại thêm một người đi về hướng này.

Trên mặt anh ta đeo một cái kính râm lớn, hai tay tùy ý xỏ vào túi quần, lúc đi đến bên cạnh Bùi Anh, anh ta dừng chân, đem kính râm tháo xuống: "Cô diễn vai Thi Tĩnh sao?"

Câu hỏi bất thành linh làm Bùi Anh sững sờ một lát, rất nhanh cô nhận ra người này là nam chính (Lưu Quang Nghệ Thường), gấp rút đứng lên chào hỏi: "Xin chào, tôi là Bùi Anh, vai Thi Tĩnh."

Anh ta nhìn cô, cười vờn tay: "Xin chào, tôi là Du Khải Trạch, vai Cố Châu."

Du Khải Trạch là một người mới nổi tiếng, diễn xuất không tính là tốt, nhưng có một bộ dạng đẹp trai, hơn nữa còn là Hoàn Vũ thái tử gia, ở giới giải trí tự nhiên là thuận buồm xuôi gió, tốc độ nổi tiếng có thể so với tên lửa bay lên trời.

Có không ít người muốn dựa dẫm vào anh ta, nhưng Bùi Anh chỉ lễ phép cùng anh ta bắt tay.

Du Khải Trạch thu tay lại, cười một cái: "Tôi đã xem phim cô diễn, không tệ, hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ."

"Mong anh chỉ giáo nhiều hơn."

"Nhất định." Du Khải Trạch nhếch miệng, một lần nữa đeo kính râm kia lên che kín nửa gương mặt, xoay người đi.

Bùi Anh không có nhìn anh ta, ngồi xuống ghế.

Tin đồn về Du Khải Trạch có rất nhiều, cô cũng nghe một vài người bạn nói, tóm lại đều không rời khỏi phụ nữ. Những chuyện kia đại khái nửa phần đúng, nhưng ngoài công việc, cô cũng không muốn cùng anh ta dính dáng quá nhiều.

Đoàn phim chuẩn bị được xong, đạo diễn liền chào hỏi mọi người, bắt đầu làm việc.

Tổng Nam Xuyên hôm nay nhận lời mời của Hoàn Vũ, đặc biệt đích thân tới studio quan sát, không nghĩ tới là ,Hoàn Vũ đầu tư toàn bộ phim này (Lưu Quang Nghệ Thuật), Bùi Anh vậy mà cũng có dự diễn.

Lúc anh đến, đúng là Bùi Anh đã diễn được một đoạn.

Cô ngồi dưới dù che nắng, tay trái cầm một ly đồ uống nhiều bọt khí, tay phải nhẹ nhàng nâng kính râm màu trà trên mặt, nhếch nửa bên đuôi lông mày, nhìn người đang đứng trước mặt mình: "Cô chính là Thẩm Lưu Quang?"

Một câu thoại đơn giản, lại mang theo một khí thế khiến người ta chùn bước.

Cùng cô đối diễn - Đào Đào cũng bị khí thế của cô ảnh hưởng, vô thức khản trương: "Chào, chào cô."

Ở một bên quan sát tiểu Trương nhin không được cảm thán: "diễn xuất của Bùi Anh không tệ, đáng tiếc..."

Tổng Nam Xuyên không trả lời, im lặng không lên tiếng nhìn Bùi Anh.

Trên người cô mặc đồ đoàn phim chuẩn bị, áo ngực liền với váy ngắn, thiết kế đem dáng người lồi lõm hấp dẫn của cô phát họa vô cùng tinh tế, đặc biệt là cặp chân dài thẳng tắp, mỗi một đường cong đều gọi cảm, treu chọc lòng người.

Bên kia sau khi Đào Đào nói xin chào, lập tức bắt đầu cùng Bùi Anh mắt to trừng mắt nhỏ, Bùi Anh thấy cô ấy đang chờ mình nói chuyện, cuối cùng mở miệng nói: "Cô còn một lời thoại."

"Cut." Đạo diễn vào lúc này kêu ngừng.

"Thật ngại." Đào Đào nói xin lỗi với mọi người, sau đó nhìn Bùi Anh, "Cô nhớ cả lời thoại của tôi sao?"

Bùi Anh nói: "A, đây là thói quen của tôi." Cô thuộc lòng lời thoại của bạn diễn, như vậy mới dễ dàng nắm chắc nhân vật và nội dung phim.

Đào Đào hoạt bát trừng mắt nhìn, không lên tiếng, Bùi Anh nghiêng đầu, bóng dáng Tổng Nam Xuyên xông vào mắt cô.

Anh đứng dưới gốc cây, sau lưng hoa đào đầy cành, ánh mặt trời vàng kim xuyên qua khe lá chiếu xuống, như hào quang chiếu lên người anh.

Đứng dưới trời xuân. Nhìn Tổng Nam Xuyên, Bùi Anh có một cảm giác, thế giới của cô trở nên vô cùng rực rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Trách Lúc Trước Mắt Bị Mù* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 5: Liên lạc

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Beta: Đào

Tổng Nam Xuyên hình như cũng đang nhìn cô, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên.

Có nhân viên làm việc đi tới trước mặt đạo diễn, nói với ông Tổng Nam Xuyên đến, đạo diễn kêu mọi người nghỉ ngơi một chút, lập tức bước nhanh về phía Tổng Nam Xuyên.

"Tổng giám đốc Tổng, sao hôm nay lại rảnh rồi đến studio?" Đối mặt với vị cổ đông lớn mới lên cấp của Hoàn Vũ này, đạo diễn vẫn hết sức khách khí.

Tổng Nam Xuyên gật đầu một cái, nói: "Đặc biệt đến studio học tập."

"Tổng giám đốc Tổng nói quá lời." Đạo diễn cười lộ ra mấy nếp nhăn trên mặt. "Màn diễn vừa rồi tổng giám đốc Tổng nhìn thấy không? Cảm giác như thế nào?"

Tổng Nam Xuyên nói: "Diễn tôi cũng không quá hiểu, phương diện này Lương Đạo ông là chuyên gia rồi."

Lương Đạo khách khí cười hai tiếng, ngược lại còn trò chuyện với anh về cảnh diễn: "Màn diễn vừa rồi là cảnh lúc nữ chủ gặp được người mẫu Thi Tĩnh, Đào Đào cũng là một diễn viên có kinh nghiệm, nhưng vừa rồi hoàn toàn bị Bùi Anh áp chế."

Nghe đạo diễn chủ động nhắc tới Bùi Anh, Tổng Nam Xuyên lập tức mở miệng hỏi: "Lương Đạo cảm thấy Bùi Anh diễn như thế nào?"

Lương Đạo suy nghĩ một chút, nói: "Nếu là hành động và lời nói, Bùi Anh cao hơn Đào Đào một bậc, nhưng nói như thế nào đây, cô gái này thời vận không tốt, ngày trước đóng những nhân vật kia không thể phát huy hoàn toàn kỹ xảo biểu diễn của cô ấy, hơn nữa..." Ông nói đến đây thì dừng, lại quay sang nói đến Đào Đào. "Đào Đào biết làm người hơn cô ấy, người như vậy mới tồn tại được trong giới diễn xuất."

Tổng Nam Xuyên cười cười, đối với tiêu chuẩn "biết làm người" trong miệng Lương Đạo không đưa ra bình luận.

Bản thân Tổng Nam Xuyên chính là một nguồn phát sáng, hiện tại đạo diễn lại đứng chung một chỗ với anh, tự nhiên hấp dẫn toàn bộ ánh mắt nhân viên tổ kịch. Không ít nhân viên làm việc đều nhỏ giọng bàn về Tổng Nam Xuyên, Đào Đào ngồi nghỉ ngơi ở bên cạnh Bùi Anh ngắm nhìn một hồi, đứng dậy đi về phía Tổng Nam Xuyên.

"Tổng giám đốc Tổng khỏe, tôi là Đào Đào, là nữ chính của Lưu Quang Nghệ Thương." Đào Đào vừa cười vừa nhìn Tổng Nam Xuyên, hết sức khéo léo lên tiếng chào anh, vừa sẽ không quá phận nịnh nọt, cũng sẽ không tỏ ra lạnh nhạt.

Tổng Nam Xuyên khẽ vuốt cằm chào lại: "Cô cũng khỏe."

Trên mặt Đào Đào là vui vẻ hoà thuận: "Tổng tổng là tôi giám sát chúng tôi làm việc sao? Không biết tổng giám đốc Tổng đối với biểu hiện của nữ chính tôi đây có hài lòng không?"

Tổng Nam Xuyên cười cười nói: "Phương diện này tôi không phải là lãnh nghề, nhưng Lương Đạo hình như rất coi trọng cô."

Lương Đạo cười khan hai tiếng, nghĩ tới Đào Đào đã lại đây, dứt khoát gọi Bùi Anh đến. Ông nghiêng người, vẫy vẫy tay với Bùi Anh đang còn ngồi ở khu nghỉ ngơi: "Tiểu Bùi, cô cũng lại đây đi."

Thật ra Bùi Anh liên tục lén lút chú ý bên này, nhưng lúc này vẫn hơi sững sờ, cô không nghĩ tới diễn viên quần chúng như mình cũng có phần.

Thu lại phần mong đợi và căng thẳng bé xiu trong lòng mình, cô bước những bước dài tới bên cạnh Tổng Nam Xuyên: "Tổng giám đốc Tổng tốt nhé."

Tổng Nam Xuyên cười nhìn cô: "Bùi tiểu thư cũng tốt, chúng ta lại gặp mặt."

Lỗ tai Đào Đào lặng lẽ dựng lên, trong lòng đạo diễn cũng có vài phần hiếu kỳ, nhưng rất hiểu phép tắc không hỏi gì: "Hôm nay tổng giám đốc Tổng đặc biệt đến studio quan sát, mọi người thể hiện cho tốt vào."

Bùi Anh và Đào Đào đều đáp một tiếng, ánh mắt đạo diễn lại liếc đến Du Khải Trạch ngồi nghỉ ngơi ở một bên. Theo lý thuyết Du Khải Trạch là nam chính của vở kịch này, lẽ ra nên lại đây chào hỏi Tổng Nam Xuyên, nhưng vị thái tử gia này ông mời không được, cũng chỉ có thể cười xấu hổ nói sang chuyện khác.

Du Khải Trạch vốn là nằm trên ghế dựa nghịch điện thoại, lúc này thấy đạo diễn, nữ chính còn có Bùi Anh đều vây quanh Tổng Nam Xuyên, cũng ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua. Ánh mắt vừa vận chống lại với Tổng Nam Xuyên, cậu ta khinh thường cười một tiếng, lại cúi đầu xuống tiếp tục nghịch điện thoại.

Đối với thái độ gần như khiêu khích này, Tổng Nam Xuyên cũng không để ở trong lòng. Lúc trước anh ở cuộc gặp cấp cao của Hoàn Vũ đã gặp qua Du Khải Trạch, khi đó thái độ cậu ta không khác hiện tại bao nhiêu, Tổng Nam Xuyên cũng không để ý tới.

Anh không để ý cười một tiếng, thu hồi ánh mắt, nói với đạo diễn: "Hôm nay lần đầu tiên tới tổ kịch, mọi người cũng vất vả, buổi tối tôi mời tổ kịch ăn cơm, mong mọi người nể mặt."

"Tổng giám đốc Tổng nói gì vậy, được cậu mời ăn cơm, bọn họ cao hứng tới phát điện lên ấy chứ." Đạo diễn nói, lập tức xoay người vỗ tay, hấp dẫn sự chú ý của mọi người. "Tôi hôm nay tổng giám đốc Tổng mời ăn cơm, mọi người cố gắng kết thúc công việc sớm một chút!"

Nhân viên tổ kịch quả nhiên lập tức ồn ào lên, tất cả mọi người vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Du Khải Trạch cắt di động đi, lại đeo kính râm lên, dựa vào thành ghế nói: "Buổi tối tôi không rảnh, không đi."

Đạo diễn có chút lúng túng, Du Khải Trạch và Tổng Nam Xuyên, ai ông cũng không đắc tội được.

Rất may Tổng Nam Xuyên cũng không có ý định chấp nhậm với Du Khải Trạch: "Du đại thiếu gia không rảnh cũng không sao, những người khác đều muốn tới mà."

Anh nói xong cố ý nhìn Bùi Anh cười cười.

Con nai con trong lòng Bùi Anh lập tức bắt đầu đâm loạn. Trước khi nó sắp đụng đầu chết, Bùi Anh mở miệng nói một câu: "Được."

Tổng Nam Xuyên lại nở nụ cười, nốt ruồi giọt lệ ở khóe mắt kia giống như cũng sáng lấp lánh.

Sau khi tổ kịch chụp ảnh lần nữa, Tổng Nam Xuyên nhìn một lát rồi rời đi, anh còn có rất nhiều công việc, không thể nào liên tục tốn thời gian ở tổ kịch được.

Nhưng không biết có phải do anh mời ăn cơm hay không, hiệu suất làm việc của tổ kịch rõ ràng tăng lên, số lần diễn viên quay hòng giảm đi rất nhiều.

Năm giờ rưỡi chiều tổ kịch kết thúc một ngày quay chụp, Tiểu Trương liên lạc với đạo diễn, nói buổi tối ăn cơm ở Thiên Hạ Cư.

Tổ kịch lại xôn xao một lúc, tổng giám đốc Tống không hổ là tổng giám đốc Tống, mời toàn bộ tổ kịch đi Thiên Hạ Cư, bọn họ đều đau lòng thay anh.

Chỉ có Du Khải Trạch khịt mũi coi thường chuyện này.

Cậu ta nhìn Bùi Anh đang tháo trang sức ở một bên, đi tới nói với cô: "Đại mỹ nữ, ngày đầu tiên em đến tổ kịch, tôi dẫn em đi ăn ngon, tôi sẽ trả tiền."

Động tác trên tay Bùi Anh dừng một chút, nghiêng đầu nhìn anh: "A, không phải buổi tối tổng giám đốc Tống mời ăn cơm sao?"

Du Khải Trạch khinh thường nói: "Sao đi ăn cơm với anh ta được. Nhiều người như vậy, có thể ăn được gì?"

Bùi Anh ngược mắt nhìn cậu ta, cậu ta hiện tại biểu hiện giống như nam sinh không muốn bị người khác đoạt đi danh tiếng, liều mạng chê bai đối thủ, chết cũng không chịu thua.

Trong lòng Bùi Anh bắt gặp buồn cười, Du Khải Trạch có vẻ là bị bảo vệ tốt quá, tính cách giống trẻ con.

"Hôm nay đã hứa với tổng giám đốc Tống, bây giờ lỡ hẹn không tốt, nếu không hôm nào có thời gian, chúng ta đi cùng Đào Đào nữa." Bùi Anh đắn đo đề nghị.

Về mặt Du Khải Trạch rõ ràng không cao hứng, nhưng Bùi Anh đã nói vậy, cậu ta cũng không muốn tiếp tục làm phiền: "Tùy em."

Cậu ta thốt ra hai chữ này, lại đeo kính râm lên, xoay người rời đi.

Bùi Anh nhìn bóng lưng của cậu ta, thầm nghĩ cô sẽ không vì như vậy mà đắc tội thái tử gia Hoàn Vũ chứ???

"Bùi Bùi, cô chuẩn bị xong chưa?" Đào Đào đã thay quần áo của mình, đi đến bên cạnh thúc giục Bùi Anh.

Bùi Anh vội vàng ném chuyện của Du Khải Trạch ra sau đầu, cực nhanh tháo trang sức: "Xong ngay đây."

Tống Nam Xuyên đặt hai gian phòng ở Thiên Hạ Cư, một là gian phòng lớn không vách ngăn, nhân viên làm việc và diễn viên bình thường của tổ kịch ngồi trong đó; còn có một phòng riêng xa hoa, chuyên dùng để chiêu đãi ông chủ đoàn kịch.

Bị phân đến phòng nhân viên làm việc cũng không có khó chịu gì, trên thực tế không ngồi cùng một chỗ với đạo diễn gì đó, bọn họ mới có thể ăn uống thoải mái.

Bùi Anh vốn là cũng là chuẩn bị cùng mọi người ngồi ở phòng lớn không vách, nhưng Đào Đào liên tục kéo tay cô, kéo cô vào phòng riêng kia: "Tối đây ngồi với tôi đi, coi như là theo giúp tôi."

Bùi Anh có chút khó xử: "Cái này không tốt lắm đâu." Một diễn viên quần chúng như cô công khai ngồi ở chỗ này, áp lực hơi lớn.

Đào Đào nói: "Chúng ta chung phòng làm việc, nếu cô ngồi bên ngoài, người khác biết được lại nghĩ tôi bắt nạt cô."

Bùi Anh ngẫm lại cũng có đạo lý, liền mặt dày tiến vào phòng riêng với Đào Đào. Tống Nam Xuyên còn chưa tới, tất cả mọi người đang nói chuyện phiếm, Đào Đào đến bên cạnh Bùi Anh, nhỏ giọng dò hỏi: "Nghe ý tứ tổng giám đốc Tống, hai người quen nhau từ trước?"

Bùi Anh gật đầu, cũng không có ý định giấu giếm gì: "Trước khi đi gặp Lương Đạo, tổng giám đốc Tống đã ở đó."

Đào Đào suy nghĩ một chút, chợt bừng tỉnh: "A, chính là nhân vật Đường Phi Phi kia đúng không?"

"Ừ."

Đào Đào vừa nghĩ vừa gật đầu, không nói gì nữa.

Mấy phút sau Tống Nam Xuyên đã đến, nhân viên phục vụ thay anh mở cửa phòng riêng, anh cười nhẹ đi đến: "Thật ngại quá, mới xử lý xong chuyện của công ty, để mọi người chờ lâu rồi."

Đạo diễn vội vàng đứng lên đón tiếp anh: "Đâu có đâu có, chúng tôi cũng vừa đến."

Nhân viên phục vụ thông báo với Tống Nam Xuyên có thể mang thức ăn lên, sau đó lui ra ngoài, Tống Nam Xuyên ở trong phòng nhìn một vòng, bên cạnh bàn chỉ còn một chỗ trống, chắc là đặc biệt cho anh.

Vị trí này bên trái là Đào Đào, bên phải là đạo diễn, Tống Nam Xuyên không nói gì, đi tới ngồi xuống. Đào Đào và đạo diễn đều rất biết nói chuyện phiếm, trên bàn cơm bầu không khí vẫn luôn rất tốt, Bùi Anh ngẫu nhiên cũng sẽ nói vào hai câu, nhưng phần lớn thời gian đều dùng để ăn cơm.

Ăn được khá khá, Tống Nam Xuyên còn khách khí hỏi mọi người có muốn gọi thêm món ăn không, mọi người ào ào bày tỏ không cần, anh lại đơn độc hỏi Bùi Anh: "Bùi tiểu thư còn có muốn ăn thêm thứ gì không?"

Bùi Anh được nhắc đến mà lo sợ, lắc đầu liên tục: "Không cần, tôi ăn no rồi."

Nghiêm túc nhất bàn ăn chính là cô.

Tổng Nam Xuyên cười cười, đưa thẻ cho nhân viên phục vụ tính tiền.

Ăn com xong rồi, tổ kịch kết bạn tốp năm tốp ba rời chỗ y như lúc đến, Đào Đào ban đầu dính chung một chỗ với Bùi Anh, lúc rời đi lập tức biến thành dính Tổng Nam Xuyên. Bùi Anh một người đi ra ngoài, lúc đi qua bên cạnh phó đạo diễn, cô nghe được phó đạo diễn nói thầm với đạo diễn: "Sao tôi lại có cảm giác, bữa com này tổng giám đốc Tổng đặc biệt mời Bùi Anh nhỉ?"

Bùi Anh: "..."

Mặt cô đột nhiên đỏ bừng, vì mời cô ăn com lại đưa theo toàn bộ tổ kịch, điều này làm sao có thể.

Tim không ngừng đập nhanh.

Bên kia đạo diễn giống như trợn mắt nhìn phó đạo diễn một cái, ý bảo ông ta không nên nói lung tung, phó đạo diễn ngẫm hiểu, nhanh chóng im lặng.

Tổng Nam Xuyên chỉ mời ăn com, không chịu trách nhiệm đưa đón, cho nên mọi người đi ra Thiên Hạ Cư đều tự tìm cách đi về. Đào Đào có xe đưa đón, nhưng lúc này giống như đã quên chuyện này vậy, vẫn đứng ở cửa nói chuyện phiếm với Tổng Nam Xuyên.

Bùi Anh cũng lên tiếng chào rồi rời đi, Tổng Nam Xuyên nhìn cô đi tới đầu đường, có lẽ là chuẩn bị bắt xe taxi.

Lúc này trời đã tối rồi, gió đêm vẫn còn có chút lạnh, Bùi Anh nắm thật chặt áo gió trên người, tiếp tục bắt xe taxi.

Kết quả xe taxi không có gọi đến, lại gọi đến một chiếc Maybach.

Cô nhìn chiếc Maybach màu đen dừng lại trước mặt mình, cả người giống như đang mơ: "Tổng giám đốc Tổng?"

Tổng Nam Xuyên ngồi ở trong xe, giúp cô mở cửa xe ra: "Bắt taxi giờ này không an toàn, tôi đưa cô về."

Bùi Anh do dự một chút, lên xe.

Ngồi chung một xe với Tổng Nam Xuyên lần nữa, cô âm thầm nhắc nhở mình không thể kinh sợ giống như lần trước. Tổng Nam Xuyên ngồi ở bên cạnh cô, không xem tin tức, cô suy nghĩ một chút, bật thốt lên: "Đào Đào đâu?"

Vừa mở miệng hỏi những lời này cô lập tức hối hận, sao cô lại hỏi vấn đề này chứ! Cô không hề để ý việc Đào Đào dính chung một chỗ với anh!

Tổng Nam Xuyên giống như cũng sững sờ chớp mắt một cái, sau đó mới cười nói: "Đào tiểu thư có người lái xe riêng, không cần tôi đưa."

"Ra là thế... Thật ngại quá, tôi không có ý gì đâu." Bùi Anh đối với chính mình mạo muội hỏi một cái vấn đề như vậy, cảm thấy vô cùng lúng túng.

Tổng Nam Xuyên cũng không quá mức để ý, còn cười trấn an cô: "Không sao, tôi cũng không có ý tứ gì khác."

Vẫn nhìn anh, Bùi Anh có chút ít ngây ngời, cô chợt phát hiện khi Tổng Nam Xuyên nhìn cô, hình như vẫn luôn tươi cười.

Cô ngồi ở bên trái Tổng Nam Xuyên, vừa vặn có thể trông thấy nốt ruồi dưới khóe mắt trái của anh, nó như một cây lông vũ nhẹ nhàng, gãi nhẹ vào lòng cô.

Yên tĩnh một lát, cô lấy dũng khí hỏi: "Tổng giám đốc Tổng, anh có dùng vi tính không?"

Tổng Nam Xuyên có chút ít ngoài ý muốn, rất nhanh trong mắt hiện lên ý cười: "Có, cô muốn dùng sao?"

Trong lòng Bùi Anh đã xấu hổ tới cực điểm nhưng vẫn kiên trì gật đầu.

Tổng Nam Xuyên lấy máy tính bàn ra, Bùi Anh nhìn anh quét mã hai chiều, máy tính lập tức có tín hiệu.

ID là một dãy con số, nhìn qua như là số di động của anh, nickname chỉ có một chữ, Xuyên.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Trách Lúc Trước Mất Bị Mù* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

## Chương 6: Xuyên Xuyên



Edit: Sky Sky

Beta : Hương kyomi

Bùi Anh gửi đi lời mời kết bạn, sau khi đã thêm Tống Nam Xuyên, cô lại quay lại tài liệu xem kỹ dãy số kia.

"Đây là số di động của anh sao?" Cô hỏi.

"Đúng vậy." Tống Nam Xuyên gật đầu, cũng xem tư liệu của cô.

Lông mi Bùi Anh khẽ động, bấm dãy số kia. Di động trên người Tống Nam Xuyên vang lên. Anh ta lấy điện thoại di động ra nhìn thoáng qua, là số lạ.

Bùi Anh lén lút nhìn màn hình điện thoại của anh ta, nói: "Là tôi gọi." Tống Nam Xuyên nhếch miệng, cười một cái, lưu lại số của cô.

Bùi Anh thở ra một hơi, rõ ràng chỉ là trao đổi phương thức liên lạc, cô lại cảm giác giống như làm xong một sự nghiệp vĩ đại kinh thiên động địa. Cô đem di động cất kỹ đi một lần nữa, hướng về Tống Nam Xuyên khoe môi cười cười. Tống Nam Xuyên nhìn cô, ánh mắt mềm mại: "Lần sau có thời gian, lại cùng nhau ăn cơm."

Bùi Anh kiểm chế trái tim đang không ngừng đập loạn, cổ trắn định mà nói: "Ừ."

Sau khi đến chỗ cô ở, giống như lần trước, Tống Nam Xuyên nhìn cô đi vào trong tiểu khu, mới để cho lái xe lái xe đi. Bây giờ tâm trạng của Bùi Anh lâng lâng cũng giống như cơn gió nhẹ lướt qua mặt cô vậy, cô một đường càng đi càng nhanh, cuối cùng nhịn không được kiễng chân lên xoay hai vòng trên mặt đất.

Cánh hoa đào rơi xuống đầy trên đỉnh đầu của cô, mấy con mèo hoang trong sân cũng không biết từ nơi nào chui ra, vây quanh bấp chân cô liên tục kêu meo meo.

"Tiểu Hắc Tiểu Hoa, buổi tối vui vẻ~." Bùi Anh ngồi xổm xuống. Đùa giỡn với chúng nó, nụ cười trên mặt còn tươi hơn so với cánh hoa đào nở rộ.

"Meo meo ~" vài con mèo nhỏ kêu lên giống như làm nũng, Bùi Anh đứng lên, nói với chúng "Chị đi lên lấy thức ăn, các em chờ ở đây nhé."

Cô nhanh chóng lên lầu, đổi sang giày đế bằng, mang theo thức ăn cho mèo cùng nước khoáng đã mua lúc trước mang xuống dưới.

Mấy con mèo hoang quả nhiên vẫn còn đợi cô ở đó, cô đổ thức ăn vào chậu đã chuẩn bị riêng, chúng nó liền chạy tới gần bắt đầu ăn.

Tâm trạng Bùi Anh thật tốt liền cầm di động chụp hình lại mấy con mèo, rồi gửi lên nhóm bạn bè thân xem. Khi nhìn thấy màn hình hiển thị những người phản hồi lại, cô nhịn không được ngẩn người nhìn số Wechat của Tống Nam Xuyên.

Anh không nằm trong danh sách bạn thân, cô muốn nhìn một chút lịch sử hoạt động của anh cũng không được. Cô lưu tên anh một cách thân mật là "Xuyên Xuyên", lại đổi với hai chữ này thờ dài.

Mình trực tiếp chủ động muốn phương thức liên lạc của anh như vậy, anh có cảm thấy mình có mưu đồ khác hay không? Dù sao anh cũng là một tổng giám đốc lớn, khẳng định gặp qua rất nhiều việc chủ động lôi kéo làm quen thân như vậy rồi.

Cô nâng má ngồi xổm ở dưới lầu, đang suy tính thiệt hơn, nhóm bạn bè liền có một tin nhắn nhắc nhở mới.

Cô nhìn thoáng qua, là Tống Nam Xuyên vừa thích (ở trong bản cv đề là điểm một cái khen nên mình để thế này cho dễ hiểu) hình ảnh mà cô vừa gửi đi.

Bùi Anh đột nhiên bật cười, cô là người như thế nào, anh trong việc qua lại sau này tự nhiên sẽ hiểu rõ, cô không nên ở chỗ này buồn lo vô cớ.

Cô sờ sờ cái đầu nhỏ của con mèo hoang, đối với chúng cười nói: "Các em từ từ ăn, đồ sáng sớm ngày mai chị đến dọn, ngủ ngon."

"Meo meo ~" vài con mèo nhỏ tranh thủ lúc rảnh rồi đáp lại cô một cái.

Bùi Anh sau khi về đến nhà dự định tắm rửa xong rồi đi ngủ, khi đến trước tủ lấy quần áo ngủ, cô nhìn xuyên qua chiếc gương to thấy khoe miệng đang nhếch lên của mình.

Bộ dạng ngốc nghếch hồng loan tình động\* trong nháy mắt làm cô xấu hổ cực kỳ, cô cầm đầu ở trên giường, ôm chần mền lăn lộn hai vòng. Phát tiết xong, cô mò qua lấy di động, gửi cho Nhậm San San một tin nhắn: "San San, mình cho thêm Tống Nam Xuyên vào Wechat rồi. (>▽<) "

红鸾星动:“Hồng loan tình động” (sao Hồng Loan chuyển động) để hình dung tới một cuộc tình duyên tốt đẹp nào đó sẽ tiến tới hôn nhân, sao hồng loan cũng thường ám chỉ sự đào hoa. Câu này còn gắn liền với một thần thoại bên Trung Quốc là Nhục Công tiên tử hoặc là Long Cát công chúa.

Nhậm San San: F\*ck! Cậu khi nào thi hành động trở nên nhanh chóng như vậy!

Bùi Anh: Mình đang xấu hổ chết đi được \_ (:3 ∠ )\_

Nhậm San San: Xấu hổ a xấu hổ! Cái xã hội nay còn tồn tại nhiều người da mặt quá mỏng, đều chủ động đánh chủ ý (tiếp cận) lên những người đẹp trai

a.

Bùi Anh:...

Cô cảm thấy mấy lời vàng ngọc của Nhậm San San lại nhiều thêm một câu.

Nhậm San San: Cậu có trộm coi danh sách bạn bè của anh ta không? Có thấy hay không mấy bạn gái Giáp Ất Bính Đinh Mậu?

Bùi Anh: Anh ấy không có hiển thị danh sách bạn bè...

Nhậm San San: Anh ta quả nhiên là cao thủ, một giọt nước cũng không tràn~.

Không phải đâu!

Bùi Anh nhăn mũi, đem đoạn đối thoại với Nhậm San San xóa bỏ.

Dù chủ động che giấu Nhậm San San, nhưng tâm tình Bùi Anh giống như lúc xe cáp treo lên tới đỉnh, treo trên cao ở giữa không trung.

Kết quả của buổi tối quá phấn khích chính là nửa đêm mới chìm vào giấc ngủ, buổi sáng đồng hồ báo thức vang lên, Bùi Anh cứ thế lăm y một lát trên giường, sau đó mới giống bộ dạng xung phong mà bò dậy.

Cực nhanh chuẩn bị xong, Bùi Anh mở tủ lạnh ra, nghĩ cầm sữa và bánh mì, nào biết trong tủ lạnh vừa không có sữa cũng không có bánh mì, cô lúc này mới nhớ tới ngày hôm qua thức ăn còn cô đều đã ăn hết tất cả, vốn định khi về nhà tiện đường mua, kết quả cả đêm tâm tình quá mức thấp thỏm lo âu, sớm đem việc mua bữa sáng bỏ quên ở trên chín tầng mây.

Trong tủ lạnh chỉ còn lại ba miếng bánh bích quy, Bùi Anh hết cách, đành phải lấy ra ăn tiếp tục sống.

Cô lấy điện thoại di động ra chụp lại bữa sáng khốn khổ của mình, đăng lên nhóm bạn bè : "Bữa sáng [ đáng thương ][ đáng thương ]."

Sau khi đăng xong, cô cầm bánh bích quy ăn hết, rồi từ trên lầu chạy xuống. Ngồi trên xe taxi , cô mới lại cầm điện thoại ra nhìn nhìn.

Mới vừa đăng lên vòng bạn bè đã nhận được một bình luận trong nhóm bạn bè: "Còn có bánh bích quy ăn là tốt lắm rồi, mình mỗi sáng sớm đều là cái xanh đậu phụ. [ tạm biệt ]."

Bùi Anh nhường nhường đuôi lông mày, trong nhóm có không ít nữ minh tinh đều ăn uống điều độ, cô ngược lại liên tục không chú ý vấn đề này, vì thứ nhất công việc của cô vốn dĩ không nhiều, thứ hai là cơ thể cô ăn bao nhiêu cũng không mập.

Sau khi cô thu hồi lại vẻ mặt hèn mọn của mình, di động lại "Ong" một tiếng, nhận được một tin báo mới.

Bùi Anh nhìn thoáng qua, là tin nhắn Tống Nam Xuyên gửi cho cô.

Bùi Anh trong nháy mắt hô hấp đều nhanh ngừng lại, đầu ngón tay cứng ngắc mở tin nhắn ra.

Xuyên Xuyên: Như thế nào để năm phút có được một bữa sáng dinh dưỡng? Phòng bếp Đại Miêu sẽ dạy cho bạn làm thế nào để dễ dàng có được bữa sang trọng tuần! Thứ hai, sữa chua 200ml, Granola từ yến mạch 40g, một số loại trái cây...

Bùi Anh đem từng câu từng chữ trong chuỗi tin nhắn dài anh gửi qua xem hết, chính văn như tựa đề bày tỏ, bày ra ra sách dạy nấu ăn bữa sang một tuần bảy ngày không giống nhau.

Trái tim cứ đập thình thịch, anh là nhìn đến nhóm bạn bè của mình, cho nên mới gửi tin nhắn này sao? Cũng không có lời mở đầu trước sau, cứ như vậy gửi sách dạy nấu ăn qua, cô lại có chút buồn cười.

Cô suy tư thật lâu, gửi lại một câu cảm ơn.

Cuối cùng còn thêm vẽ mặt cái xấu hổ bán manh.

Xuyên Xuyên: Dừng khách khí, tiểu Trương giúp tôi tìm kiếm

Bùi Anh còn chưa hồi phục, di động lại rung lên một cái

.

Xuyên Xuyên: Tiểu Trương là trợ lý của tôi, nam.

"... Phốc." Bùi Anh trầm mặc hai giây, nhin không được cười rộ lên, gò má chậm rãi đỏ lên.

Bác tài xế liếc mắt nhìn cô, cùng bạn trai nói chuyện phiếm, cười đến vui vẻ như vậy. Hiện tại những người tuổi trẻ này, một lời không hợp liền ân ái, thật sự là không có đạo đức mà.

Bùi Anh cầm điện thoại di động, cực nhanh gõ một chuỗi văn tự, rồi gửi đi: "Vây giúp tôi cảm ơn Tiểu Trương [cười trộm] Tổng tổng, anh không bận sao, còn có thời gian lướt Wechat?"

Xuyên Xuyên: Đang chuẩn bị đi gặp khách hàng.

Bùi Anh: Vây tôi không làm phiền anh nữa ~

Tổng Nam Xuyên không có phản hồi lại, Bùi Anh nghĩ anh khẳng định là đang bận rộn làm việc, liền cắt điện thoại di động.

Sau khi đến studio, vẫn là thay trang phục giống ngày hôm qua, Chỉ là hôm nay cô có cảm giác bên trong đoàn làm phim có không ít ánh mắt nhìn cô khác với ngày hôm qua.

Bùi Anh nghĩ một lát nhưng không nghĩ ra được nguyên nhân là gì, liền không suy nghĩ đến việc này nữa.

Về sau khi Đào Đào hỏi cô tối hôm qua cùng Tổng Nam Xuyên đi đâu, cô mới hiểu được. Cô không biết được rằng tối hôm qua có bao nhiêu người nhìn thấy cô lên xe của Tổng Nam Xuyên, từ trước tới giờ những việc kiểu này đều không có gì là bí mật, chỉ cần một người biết, rất nhanh sẽ lan truyền ra ngoài.

Đào Đào mắt vẫn còn mở to nhìn cô, Bùi Anh khẽ mân mê xoa nhẹ đôi môi đỏ bóng(nhũ), nói với cô ấy: "Tổng tổng thấy tôi mãi vẫn chưa gọi được xe, liền đưa tôi một đoạn đường."

Đào Đào trừng mắt nhìn, tựa hồ có chút không tin: "Hai người không có đi đến nơi khác sao?"

"Còn có thể đi chỗ nào, chụp hình cả một ngày tôi chỉ muốn về nhà ngủ thôi."

"A... Được rồi." Đào Đào lại cùng cô tán gẫu hai câu, đạo diễn liền gọi đi chụp ảnh.

Bùi Anh không biết Đào Đào có tin hay không, càng không biết rõ những người khác trong đoàn phim nghĩ như thế nào, nhưng cô cũng không có ý định giải thích nhiều làm gì, chuyện như vậy bình thường càng giải thích thì càng phiền phức. Mặt khác phần diễn của cô rất nhanh sẽ kết thúc, đợi sau khi cô đi, không quá vài ngày bọn họ cũng liền quên vụ này.

Có lẽ là do áp lực vừa quay vừa phát sóng, cho nên tiến độ của đoàn phim rất nhanh, không biết thế nào, liền đến lúc trước Trần Thắng đặc biệt từng đề cập với cô màn diễn catwalk kia.

Để chụp cảnh quay này, đoàn phim còn mời vài người mẫu thật làm khách mời, ông ấy bắt đầu liên tục lo lắng khí chất trên sân diễn của Bùi Anh sẽ bị tụt lại so với đám người mẫu chuyên nghiệp, nhưng chờ tới khi Bùi Anh hóa trang xong, ông hoàn toàn loại bỏ đi băn khoăn này.

Chiều cao của Bùi Anh mặc dù so ra kém người mẫu chuyên nghiệp, thế nhưng đôi chân dài kia đủ hấp dẫn ánh mắt người khác. Hơn nữa diễn viên sô đơ có thể làm diễn viên, cũng là bởi vì bọn họ có thể sắm vai những người khác. Bùi Anh đi lên sân T, hoàn toàn trở thành một người mẫu quốc tế.

"Bùi Anh khí tràng(khí chất trên sân diễn) toàn bộ được triển khai, mang giày cao như vậy mà vẫn có thể bước đi ổn định." Phó đạo diễn nhin không được cảm thán vài câu, ông cũng hoài nghi Bùi Anh trước kia thật sự là làm người mẫu.

Đạo diễn xem Bùi Anh đi trên sân chữ T xong, trong mắt cũng có vài phần tán thành. Dáng người cô rất đẹp, bộ váy thiết kế cổ chữ V khoét sâu bao trùm mộng, hoàn toàn phác họa ra những đường cong hoàn mỹ trên thân thể của cô, không biết chừng lại còn khiến cho người khác cảm thấy sắc. Dục\*. Một đầu tóc đen dài đến eo bị sấy phồng lên. Tóc uốn xoắn, gọn sóng, lay động theo mỗi bước chân của cô. Cánh tay tuyết trắng ở dưới mái tóc như ẩn như hiện.

情 : chữ tình này ở đây không phải là tình cảm mà là tình trong tình dục.

Hai máy quay cho cảnh diễn này thay đổi nhiều góc độ, chụp ba lượt mới kết thúc, cho tới khi kết thúc Bùi Anh cảm thấy chân như bị rút gân.

Du Khải Trạch đứng xem bên cạnh liền đi đến chỗ cô, khoe miệng nhếch lên giọng chiếc di động cầm trên tay hướng về phía cô: "Đại mỹ nữ, nhìn xem?"

Bùi Anh không rõ chuyện gì đi tới gần nhìn thoáng qua, hóa ra là Du Khải Trạch chụp mấy bức ảnh cô vừa đi catwalk.

"Như thế nào, tôi chụp cũng không tệ lắm phải không?"

"Thật đúng là rất đẹp." Dưới ánh đèn của các góc biến đổi trên T đài, vẻ mặt cô thật tự nhiên, nhưng đi trên sân giống như mang theo gió vậy, trên màn hình cũng có thể cảm giác được cỗ khí chất kia.

"Chủ yếu là người mẫu đẹp." Du Khải Trạch đi đến bên cạnh cô, cúi thấp đầu nhìn cô: "Muốn tôi gửi cho cô không?"

"Được, cảm ơn."

"Wechat của cô." Anh ta hướng cô nhẹ nhàng hếch cằm.

Muốn có Wechat của cô cũng thật tự nhiên, cùng bộ dạng ngại ngùng bất an của cô ngày đó muốn lấy wechat của Tống Nam Xuyên hoàn toàn bất đồng.

Wechat của Bùi Anh vốn không được tính là wechat riêng tư, bên trong thêm rất nhiều người, mỗi lần dòi khơi một đoàn làm phim, người liên lạc lại nhiều hơn một nhóm. Lúc này Du Khải Trạch muốn wechat của cô, cô cũng không có ngượng ngùng, thoải mái thêm anh ta vào.

Du Khải Trạch tên xưng hô thân mật là Kai, Bùi Anh thuận tay đem anh ta ghi chú thành Du Khải Trạch. Sau khi nhận được ảnh chụp về , cô chọn lấy một tấm mà bản thân cảm thấy đẹp nhất, rồi gửi lên nhóm bạn bè.

Không biết Tống Nam Xuyên có hay không trông thấy đây?

Cô vụng trộm ở trong lòng nghĩ như vậy.

Có thể là do bức ảnh có nội dung khá chán động, rất nhanh liền đưa tới không ít người nhấn lại.

"Ảnh quay mới của đại mỹ nữ ư? Nhan sắc lại được nâng cao nha. [ sắc ] "

"F\*ck là ảnh mắt tôi có vấn đề? Ngực trở xuống tất cả đều là chân a [ cười cry] "

"Bùi Bùi cậu diễn Lưu Quang Nghệ Thường sao?"

"Kể từ sau khi thêm Tống Nam Xuyên , cậu đăng bài nhóm bạn bè đăng đến phá lệ chuyên cần a (mặt doge ) "

Bùi Anh: "..."

Không thể nghĩ ngờ, tin nhắn cuối cùng được gửi đến từ chính Nhậm San San.

Như là tư tưởng nhỏ của mình bị vạch trần , Bùi Anh quẹt quẹt khóe môi, rất nhanh, tấm ảnh này lại thu được một cái khen ( thích) đến từ "Xuyên Xuyên".

Bùi Anh cao hứng khóe miệng vẫn chưa hoàn toàn nhếch lên , Tống Nam Xuyên gửi đến cho cô một tin nhắn wechat: "Tối hôm nay có rảnh không? Cùng nhau ăn một bữa cơm đi."

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Trách Lúc Trước Mắt Bị Mù* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 7: Đóng máy

[Xem xong tin nhắn của Tống Nam Thần gửi đến, tâm Bùi Anh nhảy dựng lên.

Lời mời này có sức dụ hoặc rất lớn đối với cô, thậm chí cô bắt đầu suy nghĩ nên mặc gì để đi đến buổi hẹn, nhưng một lát sau cô trả lời: "Thật ngại quá, hôm nay tôi đã có hẹn ăn cơm cùng đoàn làm phim"

Bùi Anh cảm thấy thật tiếc nuối, vì sao anh không hẹn cô sớm một chút, như vậy cô nhất định sẽ từ chối lời mời của đoàn làm phim, cùng anh ra ngoài ăn tối...

Tuy rằng như vậy cô cảm thấy thật có lỗi với đoàn làm phim.

Xuyen Xuyên: "Sao nhanh như vậy đã kết thúc quay phim( đóng máy)?"

Bùi Anh: "Hả... Tôi vốn chỉ là diễn viên quần chúng, phần diễn rất ít."

Xem tin nhắn của cô gửi đến. Tống Nam Xuyên cười khẽ một tiếng: "Không sao, trong mắt tôi em là nữ chính."

....

Cầm đi động ngồi ở một góc, mặt Bùi Anh bỗng chốc ửng hồng.

Trong lòng cô bắt đầu rối loạn, không biết nên trả lời như thế nào. Lúc này cô cảm thấy lời nói của Nhậm San San có vẻ đúng, Tống Nam Xuyên thật sự là một cao thủ.

Lúc này Tống Nam Xuyên lại gửi đến một tin nhắn hết sức quan tâm: "Buổi tối em đi ăn cùng ai vậy?"

Bùi Anh: "Du Khải Trạch, còn có Đào Đào."

Nhìn thấy tên Du Khải Trạch, lòng mày Tống Nam Xuyên khẽ nhủ lại, anh suy nghĩ một lúc rồi gửi tin nhắn cho Bùi Anh: "Ăn ở đâu?"

"Ở Anh Đình." Bùi Anh thành thực trả lời.

"Được, ăn cơm vui vẻ, lần sau có cơ hội lại hẹn em."

Sau một lúc tin nhắn của Tống Nam Xuyên gửi đến, Bùi Anh mới để ý tại sao anh lại hỏi cô cận kề như vậy?

Cô xem lại cuộc nói chuyện của hai người, xem đến câu "Trong mắt tôi em là nữ chính", mặt cô lại bắt đầu ửng hồng.

Sau khi đoàn làm phim kết thúc công việc, cô liền theo Du Khải Trạch và Đào Đào cùng đến Anh Đình. Du Khải Trạch luôn luôn tự lái xe của mình đến studio, trong chiếc porsche của Du Khải Trạch cô cùng trợ lý của Đào Đào chọn ngồi ở ghế sau.

Trên đường Đào Đào kéo lấy cánh tay của Bùi Anh, cùng cô nói chuyện phiếm: "Du Khải Trạch thân là thái tử gia của Hoàn Vũ, bình thường tính tình có chút kiêu ngạo, nhưng mà anh đối với mọi người ngược lại rất phóng khoáng, cũng thường mời đoàn phim ăn cơm, đương nhiên bên ngoài Cừu Thành đều là mỹ nhân."

Đào Đào nháy đôi mắt to tròn nhìn Bùi Anh: "Cô xinh đẹp như vậy, khó trách tại sao anh lại quan tâm vậy."

Bùi Anh: "Có lẽ người ta là nhầm vào cô, dù sao hai người cũng cùng nhau quay phim lâu như vậy, nói không chừng lại biến giả thành thật."

Bởi vì gần đây (Lưu Quang Nghệ Thường) đang rất nổi, kỳ thực ra phía bộ phim và công ty của nam nữ chính đều có ý muốn dựa vào sự nổi tiếng của họ để tăng hiệu suất bộ phim, đúng thật là hiệu suất tăng không ít.

Đào Đào nghe Bùi Anh nói vậy, liền nở nụ cười: "Chẳng lẽ cô còn không biết đây đều là những thủ đoạn dùng để Marketing sao, tôi cùng Du Khải Trạch chỉ cần biểu hiện một chút, kỳ thực hai chúng tôi cũng không có thích cách làm này."

Bùi Anh khẽ gật đầu một cái, cũng không có tiếp tục đề tài này nữa.

Không lâu sau đó xe liền đến trước Anh Đình, Du Khải Trạch sớm đã đặt một phòng bao riêng, ba người từ bãi đậu xe đi ra, liền trực tiếp đi lên. Ở đây là nhà hàng cao cấp, thường xuyên có minh tinh lui tới, phục vụ trong nhà hàng vốn dĩ vẫn thường thấy minh tinh, nhưng khi nhìn thấy Du Khải Trạch con mắt vẫn không tránh khỏi phát ra ánh sáng.

Bùi Anh nghĩ hiện tại Du Khải Trạch thật sự rất nổi tiếng a.

Chúng tôi ở trong phòng bao đợi không lâu lắm, món ăn được gọi liền nối tiếp nhau mang ra, bởi vì Du Khải Trạch là tự mình lái xe nên chúng tôi không có gọi rượu, trên bàn ăn đều là nước trái cây và trà.

Dựa theo thông lệ quốc tế, trước khi ăn cơm phải chụp hình lại.

Du Khải Trạch chụp một bức ảnh thức ăn đầy bàn, sau đó đăng lên weibo của chính mình, còn Đào Đào chỉ chụp mỗi một món ăn rồi cũng đăng lên weibo của mình.

Bùi Anh trừng mắt nhìn, cô tin tưởng rất nhanh sẽ có người hâm mộ tinh mắt phát hiện ra bọn họ là cùng chụp một bàn món ăn, rồi sau đó theo lẽ thường kết luận là hai người ăn cơm cùng nhau. Trong lòng cô âm thầm bội phục, Đào Đào thật đúng là rất hiểu những thứ này a.

Thấy hai người họ chụp xong, Bùi Anh cũng không có chụp hình, mà lặng lẽ bắt đầu ăn.

Đào Đào đại khái chính là kiểu nữ minh tinh ăn uống điều độ, đồ trên bàn ăn cô đều chỉ nhìn lướt qua, ăn được rất ít. Du Khải Trạch cũng không có để ý đến cô ấy, ngược lại liên tục giới thiệu cho Bùi Anh món nào ăn ngon. Một bữa cơm ăn hơn một giờ đồng hồ, sau khi thức ăn trên bàn vơi đi năm bảy phần, Du Khải Trạch liền đứng dậy đi thanh toán.

Đào Đào ngồi trong phòng bao, hỏi Bùi Anh ngồi bên cạnh: "Cô tí nữa sẽ về như thế nào? Có cần tôi đưa cô về không?"

Bùi Anh: "Không cần đâu, chúng ta không cùng đường, tôi tự mình bắt xe về là được rồi." Phòng ở của Đào Đào là do phòng làm việc tìm giúp, không cùng đường với nơi ở của cô.

Đào Đào gật đầu một cái, cũng không có nói thêm gì nữa.

Du Khải Trạch thanh toán xong liền cùng Đào Đào ra bãi đậu xe để lấy xe, Bùi Anh không cùng đi với họ. Một mình đi ra khỏi Anh Đình, chuẩn bị ở bên đường gọi xe.

Còn chưa đi đến bên đường, sau lưng truyền đến hai tiếng còi xe, Bùi Anh vô thức quay người lại, liền nhìn thấy chiếc Porsche màu đỏ dễ gây sự chú ý kia của Du Khải Trạch.

"Người đẹp, để tôi đưa cô về." Du Khải Trạch ngồi ở ghế lái, trên mặt còn đeo chiếc kính râm luôn mang theo bên mình.

Bùi Anh bình thường rất ít cùng nam diễn viên qua lại, thứ nhất cùng nhau xuất hiện vốn cũng không nhiều, hai là ở cùng một chỗ với nam diễn viên khó tránh khỏi gặp phải những tin đồn nhảm nhí, mà cô là loại người đặc biệt không thích scandal. Cho nên đối với việc có thể tạo scandal với Du Khải Trạch, cô chỉ có thể lễ phép cười cười từ chối anh: “Muộn như vậy mà chúng ta còn ở cùng nhau rất dễ khiến người ta hiểu nhầm, tôi tự mình bắt xe về là được rồi, cảm ơn ý tốt của anh.”

Du Khải Trạch ngẩng đầu lên nhìn cô: “Bọn nhà báo chính là thích tạo mấy tin gây nhiễu chú ý, cô quan tâm đến bọn họ làm gì.”

Bùi Anh cười cười, anh là thái tử gia của Hoàn Vũ đương nhiên không sợ, nhưng mà cô cũng không có nhiều người hâm mộ như anh, nhìn đến những người mắng cô trên weibo cũng đã mai danh ẩn tích mất rồi, cô cũng không muốn lại thêm một lần nữa.

“Thật sự không cần, chỗ tôi ở cách chỗ này không xa...” Lời của cô còn chưa nói xong, lại có một chiếc xe dừng lại ở bên đường.

Con mắt Bùi Anh khẽ tròn tròn, kia không phải là xe của Tống Nam Xuyên sao?

Quả nhiên cửa xe rất nhanh bị người mở ra, Tống Nam Xuyên một thân tây trang từ trên xe đi đến: “Bùi Anh, trùng hợp vậy.”

Bùi Anh vô thức ngẩn người, đúng thật là trùng hợp.

Du Khải Trạch cũng nhìn thấy Tống Nam Xuyên, hừ một tiếng: “Tống tổng cũng đến Anh Đình ăn cơm sao?”

Tống Nam Xuyên nghe vậy liền nhìn về phía Du Khải Trạch, khẽ nhếch môi: “Cùng bạn đến ăn cơm, sớm biết Du đại thiếu gia cũng ở đây, liền gọi cậu cùng ăn.”

Du Khải Trạch hừ một tiếng, không nói gì.

“Ông trời ơi, là Du Khải Trạch kia --!”

Mặt đất như có tiếng sấm, to đến mức trở tay không kịp, Du Khải Trạch còn chưa kịp phản ứng, liền có rất nhiều tiếng hét chói tai truyền đến: “Đúng thật là Du Khải Trạch! Là người thật! Thật là đẹp trai a!”

Trong nháy mắt, chiếc Porsche đầy kiêu hãnh của Du Khải Trạch bị một đám fan nữ bao vây chặt kín. Du Khải Trạch ngồi trong xe, trong lòng hết sức nhàm chán, nhưng ngoài mặt vẫn còn đặc biệt nhẫn nại phát tay chào mọi người.

“A Trạch Trạch anh có thể ký tên giúp em được không?”

“Trạch Trạch anh có thể chụp với em một bức không?”

“Ông xã”

Bùi Anh còn ở lại xem cảnh tượng xung quanh, đột nhiên cánh tay bị người kéo lại, cô vừa ngẩng đầu liền đụng phải ánh mắt của Tống Nam Xuyên.

Anh cười cười với cô, dùng khẩu hình nói: “Lên xe”

Hai giây sau cô liền bị Tống Nam Xuyên kéo lên chiếc Maybach của anh, bỏ lại Du Khải Trạch một mình ở giữa trung tâm cơn bão.

Cô từ cửa xe nhìn ra thấy bên ngoài xe của Du Khải Trạch càng ngày càng nhiều fan hâm mộ, nhìn không được cười thấp một tiếng: “Chúng ta như vậy có phải không có chút tình người rồi không?”

Tống Nam Xuyên vô thức nói: “Việc của cậu ta, cậu ta sẽ tự xử lý.”

Bùi Anh vẫn còn cười, kỳ thực nghĩ lại cô không nổi tiếng lại có chỗ tốt, giống như lúc này vậy căn bản sẽ không có ai lưu ý đến cô.

Cô thu hồi ánh mắt từ ngoài cửa sổ về, ngược mắt nhìn Tống Nam Xuyên ngồi bên cạnh: “Tống tổng, anh cũng trùng hợp đến Anh Đình ăn cơm sao?”

Tống Nam Xuyên mặt không đổi sắc ừ một tiếng: “Sau khi nghe em nói ở Anh Đình ăn cơm, tôi cũng có chút muốn đi ăn, nên liền cùng bạn hẹn đến đây.”

“À... là như vậy a.” Bùi Anh gật đầu, khóe miệng khẽ mang theo nụ cười.

Tống Nam Xuyên biến bị động thành chủ động, cực kỳ tự nhiên chuyển đề tài: “Em vừa rồi cùng Du Khải Trạch ở bên đường làm gì vậy?”

“A... Anh ta nói muốn đưa tôi về.”

“Đưa em về nhà.” Tống Nam Xuyên nhẹ nhàng nhún đuôi lông mày. “Những cô gái ngày trước được cậu ta đưa về, ngày thứ hai tin tức cùng cậu ta đều đứng đầu các tiêu đề.”

Bùi Anh đột nhiên lại có chút buồn cười, cô nhếch khóe môi, không để cho ý cười của mình biểu lộ ra ngoài: “Tống tổng vẫn còn quan tâm mấy chuyện bát quái kiểu này sao?”

“Chủ yếu là do Du Khai Trạch ở trên phương diện này quá mức nổi tiếng.”

Bùi Anh cúi đầu cười hai tiếng, trên xe yên tĩnh mấy giây, Tống Nam Xuyên đột nhiên xoay người lấy gì đó, trong xe bắt đầu vang lên tiếng sột soạt.

Bùi Anh hai mắt tò mò nhìn, không biết Tống Nam Xuyên từ đâu lấy ra một chiếc túi giấy tinh xảo, đưa tới trước mặt cô: “Cái này là tặng cho em.”

Bùi Anh cả người sững sờ, cũng quên mất phải đưa tay ra nhận: “Đây là cái gì vậy.”

Tống Nam Xuyên cười nói với cô: “Không phải thứ quý giá đâu. Em không nhớ lần trước tôi có nhờ tiểu Trương giúp em tìm sách dạy nấu bữa sáng sao? Cậu ta tưởng rằng là tôi cần nên liền mua hết những nguyên liệu có nhắc trong sách dạy, những thứ này tôi cũng không dùng được liền tặng cho em, buổi sáng nên nhớ ăn sáng.”

Bùi Anh vẫn chưa khôi phục tinh thần, chỉ vô thức tiếp nhận túi giấy, nhìn đồ ở bên trong. Có sữa chua, có bột yến mạch, bánh mì còn có cả trái cây.

“Bởi vì không để được nhiều đồ cho nên mua cũng không được nhiều.” Tống Nam Xuyên ở bên cạnh giải thích.

“Cảm ơn...” Bùi Anh cuối cùng đã lấy lại chút tinh thần, trái tim đập thình thịch dường như muốn cô đem chút thần trí của mình đánh tan đi.

“Đừng khách khí.” Tống Nam Xuyên khoé môi dương cao thành một đường cong đẹp mắt, dùng đôi mắt xinh đẹp kia liếc nhìn cô: “Tôi ngày mai phải đến nơi khác công tác, khả năng mất năm sáu ngày mới trở về, chờ tôi trở về sẽ mời em ăn cơm.”

“Được.”

Bùi Anh cứ giữ lấy trạng thái mất hồn này. Một đường về đến dưới nhà. Nhìn những tòa nhà quen thuộc từ ngoài cửa sổ, cô cuối cùng mới nhận thức được bản thân nên xuống xe rồi.

“Tổng tổng, cảm ơn đã đưa tôi về.” Bùi Anh nâng túi giấy trong tay lên, lại bổ sung thêm: “Còn có cảm ơn bữa sáng của anh.”

Tống Nam Xuyên con mắt khẽ rũ xuống cười nhẹ: “Em không cần khách sáo với tôi như vậy.”

“Nên chứ....” Bùi Anh cười hai tiếng sau đó liền xuống xe, lúc quay người đóng cửa xe, Tống Nam Xuyên tiến đến cửa xe ngẩng đầu nhìn cô, trong đôi mắt đen của anh tựa hồ như đầy sao trời (bầu trời đầy sao) phát ra những điểm sáng: “Ánh của cô tôi nhìn thấy rồi, rất đẹp, nhưng là sau này loại ánh này không nên gửi cho những người khác.”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Trách Lúc Trước Mất Bị Mù* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 8: Tương tư

Sau khi Bùi Anh về đến nhà, lời nói của Tống Nam Xuyên còn xoay quanh ở trong đầu cô.

Cô sờ sờ trái tim đang hơi này lên, gửi cho Nhậm San San một tin nhắn: “San San, cậu còn nhớ rõ lần trước tớ đăng ảnh đồ ăn sáng cho mọi người không? Tống Nam Xuyên sau khi nhìn thấy liền cho tớ một đồng sách dạy nấu ăn, còn đem sách dạy sơ chế món ăn mua được đem tặng hết cho tớ.”

Nhậm San San: [mỉm cười]

Bùi Anh: “Không phải, chẳng qua tớ cứ cảm thấy... cậu nói anh ta có phải hay không muốn theo đuổi tớ a? [thẹn thùng]”

Nhậm San San: “Tớ cảm thấy anh ta là muốn được nằm trên cậu.”

Bùi Anh: “....”

Nhậm San San này có suy nghĩ thật dơ bẩn.

Bùi Anh: “Cậu tiếp xúc với anh ta sẽ thấy anh ta là chính nhân quân tử [tạm biệt] hơn nữa nốt ruồi như giọt lệ kia của anh ta tràn đầy cảm giác ‘cảm dục’ [mỉm cười].”

Nhậm San San: “....”

Nhậm San San: “Không sợ lưu manh có văn hoá mà chỉ sợ sắc lang có kiên nhẫn a :))) ”

Bùi Anh: “....”

Cô cảm đi động suy nghĩ một chút, lại gửi đi một tin nhắn: “Đúng rồi, lần trước tớ có đăng ảnh lúc trên sân khấu, hôm nay khi tớ đi, anh ta nói tớ từ sau đừng đăng loại ảnh này cho bạn bè xem nữa, cậu nói anh ta có ý gì?”

Nhậm San San: “Cái kia từ ngực trở xuống tất cả đều là chân sao? Nguyên văn lời anh ta là thế nào?”

Bùi Anh: “Ảnh của cô tôi thấy rồi, rất đẹp, nhưng về sau những ảnh như vậy không cần gửi cho bạn bè nữa. Ừ, đại khái là vậy.”

Nhậm San San: [mỉm cười] Tổng tổng là muốn giữ lại cho mình a, mất hứng khi ảnh cậu bị người khác xem, chắc chắn.”

Bùi Anh: “... .. Cậu nhất định phải nói những lời thấp kém như vậy sao?”

Nhậm San San: “Thế giới này vốn dĩ đã thấp kém như vậy rồi.” [mỉm cười]

Bùi Anh: “....Nhưng cái kia là ảnh trên sân khấu a, dù không tặng cho bạn bè sau cũng sẽ phát lên TV thôi.”

Nhậm San San: “A, đã thông suốt.”

Nhậm San San: “Xem chừng sau này Tổng tổng không thể ngừng ghen a~~~~”

Bùi Anh: “....”

Cô tắt máy vì tính, không muốn nói chuyện tiếp với Nhậm San San.

Sau hai ngày, Bùi Anh lại trải qua cuộc sống như thường ngày. Buổi sáng cô không cần dậy sớm đến phòng thu nhưng cũng không ngủ hết cả buổi sáng. Mỗi ngày 8h rưỡi cô rời giường, dựa vào sách dạy nấu ăn mà Tống Nam Xuyên tặng, dùng nguyên liệu nấu ăn Tống Nam Xuyên mua cho, làm một bữa sáng dinh dưỡng.

Chụp lại bữa sáng vừa chuẩn bị xong, Bùi Anh đem ảnh chia sẻ cho bạn bè.

Kể từ sau khi Tống Nam Xuyên đi nơi khác công tác, cô liền không thu được tin tức gì, liền bằng hữu ngày xưa cũng đều không phải.... ..

Cô ăn xong bữa sáng, không đợi lượt thích của Tống Nam Xuyên liền cầm chậu thức ăn đi cho mèo ăn.

Nhìn mèo đi lạc so với trước đây nhiều thêm một con, Bùi Anh ngồi xổm một bên xem chúng nó ăn, khe khẽ thở dài một hơi: “Tiểu Hắc, tiểu Hoa, các em nói Xuyên Xuyên bây giờ đang làm cái gì đây? Có phải hay không rất bận rộn nhiều việc không?”

“Meo meo~” đang ăn nên tiểu Hắc tiểu Hoa đáp lấy lệ.

Bùi Anh lại thở dài một hơi, vốn trước đây cô còn cảm thấy Tống Nam Xuyên là muốn theo đuổi mình nhưng anh ta vừa đi công tác một chuyến liền bỏ quên cô lên chín tầng mây, nhìn ra cô cũng không phải là quá quan trọng đi.

Bùi Anh nhếch miệng, có chút ghét bỏ bản thân mình lại như vậy.

Cô tựa như những cô nữ sinh nhỏ mới rơi vào trong tình yêu, vì những thứ nhỏ nhặt tầm thường kia mà nghĩ ngợi than thở lung tung, thực cảm thấy có lỗi với cái tuổi 23 của mình.

Lại ngồi xổm trong góc tường một trận, Bùi Anh lấy điện thoại ra chuẩn bị quấy rầy Nhậm San San: “Tình cảm khiến con người ta thật khổ sở.” [buồn]

Nhậm San San: “....”

Nhậm San San: “Nếu cậu thật sự nhàn rỗi như vậy thì chẳng thà đến giúp tớ thanh lý kho hàng đi.” [mỉm cười]

Bùi Anh suy nghĩ một chút, vài ngày nay cô không có việc gì, cũng không cần lên lớp, không bằng đi giúp nhậm San San thanh hàng.

Nhấn một dấu OK, Bùi Anh chờ mấy con mèo nhỏ ăn hết các thứ rồi đem cái đĩa thức ăn đã hết lên lầu. Thay một cái áo gió dài với quần jeans, Bùi Anh đeo túi lên vai rồi ra ngoài.

Phòng làm việc của Nhậm San San trừ cô ra còn có hai nhân viên một nam một nữ đang bận rộn ngút trời. Bùi Anh đi tới, nhìn đồng quần áo rơi đầy trên đất hỏi: “Đang xảy ra chuyện gì vậy?”

Nhậm San San: “Cậu thật không quan tâm đến cửa hàng của chúng ta nha? Mấy ngày nữa trang web sẽ có sự kiện khuyến mại lớn, cửa hàng chúng ta cũng tham gia, tớ dự định thừa dịp hoạt động thương mại lớn này tiêu thụ lượng lớn hàng mới, cũ và giảm giá hàng tồn kho.”

“Nha...” Bùi Anh gật đầu: “Một lượng lớn hàng mới là khoảng bao nhiêu vậy?”

“Hơn hai mươi bộ, hai phong cách hoàn toàn khác nhau.” Nhậm San San đứng lên nhìn cô, “Quần áo mới được gửi tới từ mấy ngày trước, tớ thấy cậu đang bận nên không thông báo. Hiện tại cậu không có việc gì, liền nhanh chụp hình đi. Tin tưởng tớ, cậu sẽ thấy rất thú vị, tuyệt đối không có thời gian



rảnh rỗi lại cảm thấy khô sở.”

Bùi Anh: “....”

Cô để túi xách xuống, giúp bọn họ kiểm kê hàng tồn kho. Buổi sáng vừa làm cu li, đến buổi chiều lại bị Nhậm San San kéo đi chụp ảnh không ngừng.

Lần này quần áo mới làm Nhậm San San nghĩ đến hai chủ đề đặc biệt lãng mạn, một là “Bông hoa và cô gái xinh đẹp”, một là “Nhật ký Paris”.

Ý nghĩa như tên, bông hoa và cô gái xinh đẹp là phong cách của thực nữ, ngọt ngào trong sáng, còn nhật ký Paris lại là kiểu cách đô thị thời thượng.

Nhậm San San chờ mọi người trên xe, lái đến một khu du lịch. Nơi này mọi con đường đều được xây dựng như khách sạn dân cư, tách biệt nhau rất giống như những kiểu nhà của người Nhật. Nhìn lại, đường phố sạch sẽ, trời xanh mây trắng với ánh nắng mặt trời, còn có mở ra một con đường hoa đào, có thể nói là cảnh đẹp lý tưởng cho chủ đề của Nhậm San San.

Bùi Anh làm người mẫu vô cùng bức bối vì ở bên ngoài không có nơi nào cụ thể để cô thay quần áo, mỗi lần chụp đều là ở trên xe thay, liên tiếp mười mấy bộ quần áo phải chụp khiến cô mệt mỏi đến độ không còn cảm giác.

Hết lần này tới lần khác, nhiếp ảnh gia còn ở bên kia hét: “Đầu lệch sang trái một chút, đó, chính là như vậy, cười lên.”

Bùi Anh mặt mỉm cười.

Bộ váy liền áo màu sắc cuối cùng chụp xong, đại công cáo thành, Bùi Anh thiếu chút nữa muốn ngồi luôn trên mặt đất. Cô thấy điều này không thể lại tiếp tục nữa a, vẫn phải chú ý trước, nếu không sớm muộn gì cũng bị Nhậm San San ngược đãi đến chết.

Nhậm San San ở một bên xem lại những bức ảnh mà nhiếp ảnh gia vừa chụp được, cảm giác vô cùng hài lòng. Bức ảnh có hiệu quả rất giống với tương tượng của cô, tràn ngập hơi thở mùa xuân, khiến cho hô hấp cũng trở nên vô cùng lãng mạn.

“Bùi Bùi, cậu sang đây xem một chút đi, ảnh chụp rất đẹp a.” Cô hướng về phía Bùi Anh vẫy tay. Bùi Anh ở yên tại chỗ không muốn nhúc nhích: “Cậu cảm tôi đi.”

Nhậm San San kéo kéo khoé miệng, vẫn là đem máy ảnh đi qua. Bùi Anh ngắm vài lần, xác thực là rất đẹp, bất kể là màu sắc hay kết cấu đều vô cùng xinh đẹp.

Nhậm San San thờ dãi nói: “Đội sau này thương hiệu của chúng ta lớn mạnh, một ngày mấy trăm vạn doanh thu, tớ liền đem cậu đi khắp nơi trên thế giới, xem phong cảnh rồi chụp lại mọi cảnh đẹp.”

Bùi Anh nhớ lại doanh thu hiện tại, trong lòng hơi tuyệt vọng: “Mấy trăm vạn? Kia phải đợi tới khi nào a?”

“Ừm... Ba hay bảy năm nữa đi.”

Bùi Anh khoé mắt nảy lên: “Khi đó mình đã ba mươi tuổi... Cậu có thể để cho tớ trước ba mươi tuổi du lịch khắp thế giới không?”

Nhậm San San liền phản bác: “Cậu bây giờ không phải là chưa đến 23 sao, bảy năm sau chỉ mới 29 tuổi!”

“Lập tức sẽ đến 30 không phải sao? Có khác nhau gì đâu?”

“Ít nhất khi người ta hỏi tới, cậu sẽ không nói cậu 30 mà là 29 a!”

Bùi Anh suy nghĩ một chút: “Không tớ sẽ nói tớ 16.”

Nhậm San San: “....”

“Được rồi, hôm nay đến đây thôi, mọi người đã vất vả, buổi tối tôi sẽ mời com.” Nhậm San San lấy lại máy ảnh, rất có phong độ của ông chủ tuyên bố.

“Ồ chỗ này ăn đi, tớ đi không nổi rồi.” Bùi Anh đề nghị, nhà hàng ở khu nghỉ mát rất đắt tiền, thế nào cũng phải làm thịt Nhậm San San một trận mới không làm uổng phí một ngày lao động vất vả của cô.

Nhậm San San nhìn cô một cái, cũng không phản đối trực tiếp bảo mọi người thu dọn đồ đạc lên xe, đi tới một nhà hàng rất có nổi tiếng ở đây.

Ngồi ở trước bàn ăn được một lúc, Bùi Anh mới trở về bộ dạng có chút máu. Nhậm San San trong tay cầm nhiều xiên thịt, hỏi cô: “Buổi sáng cậu là thế nào? Tổng thống nhà cậu không để ý tới cậu?”

Bùi Anh đem thức ăn trong miệng nuốt vào mới nói: “Anh ta đi nơi khác công tác rồi.”

Nhậm San San trừng mắt nhìn: “Anh ta nói xho cậu biết? Còn xin phép cậu?”

Bùi Anh bị cô nói mặt ửng hồng: “Xin phép cái gì, anh ta chỉ là thuận miệng nói đến thôi.”

“A--” Giọng nói và vẻ mặt Nhậm San San đều mang ý tứ sâu xa: “Cho nên kho anh ta đi công tác liền không để ý đến cậu nữa sao?”

Bùi Anh cúi đầu lặng lẽ ăn mì. Nhậm San San xem bộ dạng kia của cô cũng biết mình đoán đúng, chắc một tiếng nói: “Anh ta không liên lạc với cậu, cậu có thể liên lạc với anh ta a, cũng phải có người chủ động chứ.”

Bùi Anh nói: “Tớ cũng nghĩ đến việc gọi cho anh ta a, nhưng là lỡ như anh ta đang bận nhiều việc thì sao? Tớ tùy tiện quấy rầy anh ta nhiều như vậy không tốt, bọn tớ cũng không phải quan hệ bạn trai bạn gái gì...”

“Ồ?” Nhậm San San nhìn cô trêu tức: “Cậu bây giờ là oán hận mình không có danh phận sao?” Cô nói xong còn hát lên: “Tình cảm~ khiến con người ta chịu mọi khổ sở~”

Bùi Anh: “...”

“Người trẻ tuổi, nếu không muốn chịu khổ sở thì hãy chủ động tóm lấy anh ta.” Nhậm San San vỗ vỗ vai cô, nói đến chạng đường dài nặng nề.

“Tớ đã đủ chủ động rồi...” Bùi Anh nhỏ giọng lầm bầm một câu, cách thức liên lạc với Tống Nam Xuyên là cô chủ động muốn, bây giờ còn muốn chủ động liên lạc khi anh ta đi công tác thì lòng dạ cô liền giống như Tư Mã Chiêu giấu cũng giấu không được a.

Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy nhưng Bùi Anh vẫn nhịn không được trộm cầm điện thoại đi ra. Mới vừa mở tin nhắn ra liền nhìn đến thông báo mới từ bạn bè, cô nhìn thoáng qua một chỗ, liền phốc một cái cười khê ra tiếng.

“Làm sao?” Nhậm San San ở bên cạnh nhìn cô.

Bùi Anh nói: “Tống Nam Xuyên cho tớ một lời khen.”

Nhậm San san: “...”

Cô nhìn Bùi Anh trầm mặc một hồi mới lắc lắc đầu: “Cô gái, cậu như vậy rất nguy hiểm a.”

Bùi Anh bĩu môi không để ý, cô làm sao biết lúc mình nhìn thấy lời khen của Tống Nam Xuyên, trong nháy mắt tâm trở nên an định lại đâu.

Sau khi ăn cơm xong, Nhậm San San đưa cô về nhà, vẫn không quên dặn dò công việc của ngày mai. Bùi Anh sau khi về đến nhà, tắm rửa sạch sẽ liền nằm trên giường. Chỉ một lúc sau, cô lần mò tới điện thoại, kiên quyết dứt khoát chọn Tống Nam Xuyên, bắt đầu soạn tin nhắn: “Tống tổng, anh đang bận sao?”

Đánh xong mấy chữ này, cô lại cảm thấy như vậy quá đột ngột, xoá bỏ rất nhanh.

Mím môi nghĩ một lúc, cô lại bắt đầu soạn: “Tống tổng, công việc tiến triển tốt không?”

Aaaa không được! Giống như đang điều tra công việc vậy.....

Bạn đang đọc truyện *Chi Trách Lúc Trước Mắt Bị Mù* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 9: Thật ngoan

Bùi Anh nhìn mình nói ra những lời này, bỗng chốc đầu đầy hắc tuyến.

Vì sao cô do do dự dự lâu như vậy, lại chọn một câu nói vô cùng bình thường như thế...

Đặc biệt cô còn muốn rút nó về, nhưng mà rút về thì đối phương sẽ gửi nhắc nhở đến... Máy vi tính tại sao lại phiền như vậy, nếu người ta đã rút về, nó không thể khiến người khác yên lặng rút về sao...

Ngay lúc cô đang hận máy vi tính không thể có tính người chút sao, Tống Nam Xuyên đột nhiên hồi âm lại.

Xuyên Xuyên: Buổi tối tốt lành. ^\_^

Bùi Anh bị đánh trở tay không kịp, kế tiếp cô không biết phải nói gì!

So với cô tay chân đang luống cuống, thì ngược lại Tống Nam Xuyên thành thạo nói ra tin tức: "Hai ngày nay em bận gì thế? Tôi thấy em qua tám giờ mới ăn sáng, là do không có quay phim sao?"

Bùi Anh ngẩn người, không nghĩ tới anh tỉ mỉ như vậy, ngay cả thời gian cô ăn sáng cũng để ý ...

Bùi Anh: Dạ, đóng máy rồi thì sẽ không còn công việc orz nhưng mà tôi cùng bạn có mở một nơi bán hàng qua mạng đang rất sôi nổi, cũng tương đối bề bộn.

Xuyên Xuyên: Bán hàng qua mạng?

Bùi Anh: Dạ, bán nữ trang, công việc của tôi chủ yếu là người mẫu.

Tổng Nam Xuyên nhớ tới lúc trước anh xem qua tư liệu của Bùi Anh đã gặp qua: "Thì ra là như vậy, em làm rất hợp."

Bùi Anh: [ thẹn thùng ] chỉ là cùng bạn làm thêm nghề phụ, nếu như chỉ dựa vào tiền thông báo thì tôi đã chết đói rồi.

Tổng Nam Xuyên cười khẽ một tiếng, khoe miệng giơ lên gõ vào khung chat: "Đừng có gấp, công việc sẽ càng ngày càng nhiều, lần trước lúc tôi đến studio, đạo diễn còn tán thưởng em đấy, nói em diễn tốt hơn Đào Đào."

Bùi Anh nhìn anh nói, cười nhẹ một tiếng. Cô diễn tốt hơn Đào Đào thì đã sao, Đào Đào là nữ chính. Nhưng mà cô tin tưởng Tổng Nam Xuyên nói không sai, công việc sẽ càng ngày càng nhiều, mọi việc cũng sẽ phát triển theo chiều hướng tốt đẹp, chỉ cần cô không ngừng nhắc nhở bản thân, và đợi thời cơ thích hợp đến.

Cô luôn là một người rất lạc quan.

Cô còn chưa phục hồi từ tin tức của Tổng Nam Xuyên, chuông điện thoại di động không hề báo trước vang lên.

Bùi Anh có chút lơ mơ nhìn thoáng qua màn hình, lập tức lại bối rối.

Điện thoại là do Tổng Nam Xuyên gọi tới.

Cô như rơi vào tay giặc nhìn chằm chằm điện thoại, hít sâu một hơi, điều chỉnh tốt tâm tình nhận điện thoại: "Tổng tổng?"

"Ừ." Còn có một giọng nói hoa lệ vang lên, xuyên thấu qua ống nghe truyền đến, dường như sức quyến rũ càng tăng lên, "Đánh chữ thật phiền, tôi nghĩ nên trực tiếp gọi điện thoại."

"... .. Oh." Bùi Anh ngưng ba giây, mới đáp một tiếng.

Đầu bên kia điện thoại chợt có tiếng cười, rồi nói: "Hình như đây là lần đầu tiên chúng ta gọi điện thoại."

"Đúng nha..." Bùi Anh ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, sợ hô hấp của mình sẽ lộ ra sự căng thẳng bây giờ.

"Cảm giác thật đặc biệt." Tổng Nam Xuyên nhẹ nói một câu, trong giọng nói còn mang theo ý cười.

Bùi Anh nắm điện thoại ngồi thẳng tắp, gò má khẽ phồng hồng hồng: "Tổng tổng, công việc của anh có phải rất bận rộn không?"

"Ừ có chút." Trong giọng nói của Tổng Nam Xuyên nhiễm lên một tia mỉa mai, "Khách hàng dường như khó ứng phó, đối thủ cạnh tranh cũng ngang thực lực."

"Hả, vậy tôi có đang phiền anh nghĩ ngợi không?"

"Không quan hệ." Tổng Nam Xuyên cười nói, "Cùng em nói chuyện phiếm tôi cảm thấy thật nhẹ nhõm."

Bùi Anh: "..."

Nhưng mà cô sắp khản trương chết rồi.

"Ừ, đúng rồi, hôm nay em chụp rất nhiều ảnh, anh có muốn nhìn một chút hay không?" Bùi Anh có ý định nói sang chuyện khác để phân tán lực chú ý, nhưng mà... cô đang nói những gì vậy! Tại sao phải hỏi người ta muốn nhìn ảnh mình không, đề tài này thật xuyên thấu nha!

Nhưng chức năng mới nói ra này máy cô không có, cô đột nhiên cảm thấy máy tính còn có chút tính người.

Tổng Nam Xuyên bên kia cũng yên lặng một giây, rồi mới nhẹ nhàng nói: "Được, em đợi một tý tôi sẽ trực tiếp gửi qua hộp thư của em."

"Dạ..." Bùi Anh yên lặng khuôn mặt đỏ bừng.

"Tôi thấy mỗi ngày em đều ăn những món thật ngon, dựa theo sách nấu ăn kia mà làm theo sao?"

"Đúng vậy, nguyên liệu nấu ăn cũng do người của anh đưa tới."

Tổng Nam Xuyên cười một tiếng: "Thật ngoan."

Hai chữ này khiến Bùi Anh thiếu chút nữa hồn bay lên trời, đặc biệt là trong giọng nói của anh hình như còn mang theo một chút cung chiều, từng lời từng chữ như tảng đá to nện vào lòng cô.

"Sáng sớm ngày kia, bữa sáng nhất định phải nghiêm túc mà đối đãi." Anh nói.

"... Dạ Tổng tổng anh cũng vậy, không cần bởi vì công việc gấp rút liền quên ăn cơm..." Đầu óc của Bùi Anh còn chưa hoạt động lại bình thường, chỉ vô ý thức nói ra.

Tổng Nam Xuyên nói: "Bây giờ đã muộn tôi không làm phiền em nữa, nghỉ ngơi sớm một chút. Ngủ ngon."

"Ngủ ngon..."

Chờ đầu bên kia điện thoại không còn tiếng động, cô mới phát hiện là đã tắt máy.

"Thật ngoan" hai chữ này giống như ma ám cứ xoay quanh trong đầu cô, có lẽ anh chỉ thuận miệng nói, có thể hai chữ này quá mức thân mật, cả trái tim Bùi Anh đều bị rối loạn.

Xuyên Xuyên: Đừng quên gửi ảnh cho tôi. :)

Nhìn tin nhắn của Tổng Nam Xuyên vừa gửi, Bùi Anh lại quần bách. Nội tâm cô kỳ thật muốn cự tuyệt, nhưng mới vừa rồi cô tự mình nói muốn gửi ảnh cho người ta, chỉ có thể trách bản thân liều chết, tự mình chịu đựng thôi.

Trong điện thoại của cô ảnh cũng không nhiều, Nhậm San San chỉ gửi vài tấm cho cô. Cô mở album ra, chọn tấm cô hài lòng nhất gửi qua.

A... Quả nhiên thật hồ thẹn...

Cô một bên đỏ mặt, một bên chờ Tổng Nam Xuyên trả lời.

Di động rung lên một cái, tim Bùi Anh cũng run rẩy theo.

Xuyên Xuyên: Rất đẹp, cảm giác cho thấy đêm nay có thể ngủ ngon giấc.

Khuôn mặt Bùi Anh càng thêm khác thường. Có thể thấy tốc độ hồng tăng nhanh, còn thiếu đỉnh đầu không có bốc khói. Cô ngã ngửa xuống giường, ôm chăn mềm quần quai cuộn tròn.

Một đêm này Bùi Anh tâm thật nhẹ nhàng, cô cảm thấy mình hai mươi ba tuổi cứ như mười sáu tuổi, đứng trước tình yêu, tuổi của cô không mang bất kỳ ưu thế nào.

Cô thức rất khuya mới đi ngủ, sáng ngày thứ hai, lại bị chuông điện thoại đánh thức. Tay phải cô lục lọi nửa ngày, cuối cùng cũng sờ được di động: "A lô..."

"Bùi Anh cậu vậy mà vẫn còn ngủ! Ngày hôm qua tớ còn cố ý nhắc đi nhắc lại cậu sáng sớm hôm nay phải đến phòng làm việc!"

Nhậm San San tức giận gầm thét khiến Bùi Anh dần dần thanh tỉnh, cô "Ừ?" Một tiếng, xoa đầu tóc ngồi dậy: "Tớ lập tức tới ngay!"

Thu dọn bản thân cực nhanh, Bùi Anh bắt xe taxi chạy như bay trên đường cái. Dần đi về phòng làm việc của Nhậm San San, thần sắc Bùi Anh hoảng loạn vút túi sách của mình: "Mau mau mau, chụp hình!"

Nhậm San San nhìn cô một cái, ánh mắt trở nên tìm tòi nghiên cứu: "Sao sắc mặt của cậu lại không tốt vậy, tối ngày hôm qua cậu đi ăn trộm gà phải không?"

"... Tớ qua cùng Tổng Nam Xuyên gọi điện thoại."

Nhậm San San nháy mắt mấy cái: "Hai người gọi điện thoại nửa đêm sao? Có tán gẫu một số chuyện không phù hợp trẻ em nghe không?"

"... Chỉ nói có vài phút, mà lần trước tớ đưa cậu phần bản có dùng chưa?"

Nhậm San San liếc mắt, lại ưu nhã nở nụ cười: "Chỉ nói có vài phút? Tổng tổng có chút nhanh nha."

Bùi Anh: "..."

Cô nghe không hiểu không hiểu gì cả... Cùng Nhậm San San loại Yêu Vương dơ bẩn này thì nói chuyện phiếm cũng không lại!

Cô trực tiếp cầm lấy một bộ quần áo, đi đến phòng thay quần áo.

Bởi vì hoạt động phối hợp trang web, phòng làm việc liên tục bề bộn nhiều việc, hơn nữa Nhậm San San thuê công nhân viên đều là thân kiêm mấy chức đây, lại loay hoay đến đầu óc choáng váng. Bùi Anh là bà chủ nhỏ cũng không như trước kia chụp ảnh xong liền nhận rồi, bởi vì tất cả mọi người không rảnh, cô liền sắm vai phục vụ khách hàng.

Hoạt động bán hạ giá với số lượng lớn khiến cho số người mua tăng lên nhanh nhanh chóng , mấy ngày này Bùi Anh từ sáng sớm đã phải đến chỗ của Nhậm San San đến tận trời tối mới rời đi.

Mặc dù công việc căng thẳng mệt mỏi, nhưng mà lại không có thời gian để cô nghĩ ngợi lung tung, bất tri bất giác đã qua ba ngày.

Hôm nay vẫn còn phải làm trâu làm ngựa ở phòng làm việc của Nhậm San San, Bùi Anh tắm rửa sạch sẽ từ phòng tắm đi ra, theo thói quen cầm lấy đi động mở ra.

Có một tin nhắn mới, cô bấm nhanh vào.

Xuyên Xuyên: Tôi đã trở về, chiều nay có rảnh không? Ở chỗ tôi có hai phiếu đi xem ca nhạc do bạn tặng, muốn cùng đi xem chứ?

Bùi Anh có chút khăn trương nuốt nước miếng một cái, suy nghĩ một chút, ngày mai cửa hàng online chính thức bắt đầu hoạt động rồi, tất cả giai đoạn trước công việc đều chuẩn bị xong, sẽ không có chuyện gì.

Bùi Anh: Được , thời gian địa điểm ở đâu?

Xuyên Xuyên: Chiều mai hai giờ, tôi đến đón em

Bùi Anh nghe rõ ràng tiếng tim mình đập, cố gắng trấn tĩnh nói với anh: "Được . ^ \_ ^ "

Đã định chuyện này, trước tiên Bùi Anh mở ra tủ quần áo, nhìn quần áo rực rỡ muôn màu bắt đầu chọn lựa quần áo ngày mai muốn mặc.

Nếu là đi xem ca nhạc, vậy thì phải mặc chỉnh chu một chút, cô mặc thử vài bộ, cuối cùng chọn bộ váy đồ liền thân mà cô thích nhất.

Váy liền áo này năm nay thịnh hành một vai, mùa xuân năm nay vẫn còn chút lạnh, nhưng mà bởi vì đẹp cô cũng không quan tâm có lạnh hay không , hơn nữa cô có tóc dài phủ xuống, cũng cùng mặc một bộ quần áo vừa ý.

Chuẩn bị tốt về quần áo, Bùi Anh thoáng an tâm. Mặc dù cô cùng Tống Nam Xuyên đã cùng nhau ăn cơm chung hai lần, nhưng mà hai người đơn độc ra ngoài, còn là lần đầu tiên.

Nghĩ tới đây cô lại có chút khăn trương, có nên nghĩ trước đề tài đề ngày mai gặp mà mới không, tránh phải lúc đó thật nhột nhèo?

Bùi Anh thực nghiêm túc nghĩ, chỉ còn thiếu không lấy laptop ra mà ghi chép . Cảm thấy hết thấy phải hết sức cẩn thận, cô đột nhiên nhớ tới mình quên hỏi xem ca nhạc gì, cô cần phải biết trước thông tin nha.

Đang do dự có muốn hay không nhắn tin cho Tống Nam Xuyên, Bùi Anh quyết định... Được rồi , ngủ.

Đêm nay cô cũng không muốn lại mất ngủ cô muốn khí sắc tốt mới ra ngoài gặp người nha... Không, cô chỉ nói là nghe nhạc thôi.

Nằm không tới hai giây, Bùi Anh lại xoay người rời giường, tìm mặt nạ đắp lên mặt mình.

Nguy hiểm thật nguy hiểm thật, thiếu chút nữa đã quên.

Cuộc hẹn đi xem ca nhạc này khiến Bùi Anh vô cùng mong chờ, rốt cuộc đã tới.

Bùi Anh tỉ mỉ trang điểm cho mình, cô trang điểm không chuyên nghiệp như thợ, nhưng nhìn cũng được. Nhìn thời gian trên di động đã đến một giờ năm mươi, Bùi Anh càng ngày càng khăn trương.

Tiếng đàn vi-ô-lông quen thuộc truyền đến, Bùi Anh đang cầm bánh ngọt, cô nhẹ nhàng hít một hơi, nhận điện thoại: "Xin chào, Tống tổng."

Tống Nam Xuyên cười một tiếng, ở đầu bên kia điện thoại nói: "Tôi đã đến dưới lầu nhà em , em chuẩn bị xong chưa?"

"Tốt rồi, tôi bây giờ xuống liền." Bùi Anh cúp điện thoại, giống như chiến sĩ lao ra sa trường mà bước xuống lầu.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Trách Lúc Trước Mắt Bị Mù* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 10: Hẹn gặp

Tống Nam Xuyên đứng ở trước xe, mặc bộ âu phục màu sáng, phía sau là đường phố xe cộ như nước, còn có cả những cánh hoa đào bị gió cuốn bay lên.

Cảnh tượng này rất giống một bức tranh, Bùi Anh thấy vậy sợ run, chớp mắt một cái, mới giờ chân lên tiếp tục đi đến chỗ anh.

Tổng Nam Xuyên cũng nhìn cô, một bộ váy liền áo màu đỏ, phối với một đôi giày cao gót đầu nhọn cũng màu đỏ, càng tôn lên hai chân thẳng tắp thon dài. Mái tóc dài màu đen như gấm vóc chảy xuống đến eo, lại như một vũng nước màu mực hút hồn người.

Anh cười với cô, đứng thẳng người: “Chào buổi chiều.”

”Chào buổi chiều.” Bùi Anh có chút ngượng ngùng trả lời một câu.

Tổng Nam Xuyên cười cười giúp cô mở cửa xe, đợi cô ngồi ổn rồi mới đóng cửa xe và lên xe từ bên kia. Xe trong ánh mặt trời chiều không nhanh không chậm đi về phía trước, Tổng Nam Xuyên nghiêng đầu nhìn Bùi Anh, nâng khóe miệng nói: “Vài ngày không gặp, em giống như lại trở nên càng xinh đẹp hơn rồi.”

Mặt Bùi Anh hơi đỏ lên: “Có thể là bởi vì hôm nay tôi trang điểm đi.” Mặt công trang điểm hơn một giờ cuối cùng cũng không phải là không có ích.

Tổng Nam Xuyên cười cười không lên tiếng, Bùi Anh chủ động hỏi: “Đúng rồi, hôm nay chúng ta đi ngheca nhạc gì vậy?”

Tổng Nam Xuyên lấy ra hai tấm vé vào từ trong túi, đưa cho Bùi Anh: “Buổi ca nhạc của Chu Nghi Nhiên.”

Bùi Anh khẽ gạt đầu một cái, nhìn dòng giới thiệu trên tấm vé: “Chu Nghi Nhiên, à, trước đây tôi đã từngthấy buổi hòa nhạc này trên blog, anh ta dường như rất nổi tiếng.”

Tổng Nam Xuyên nhướn mày lên: “Danh tiếng của cậu ta ở nước ngoài lớn hơn trong nước nhiều.”

Bùi Anh có chút hiểu được đáp lại: “Đây hẳn là vé vào VIP đi, cảm giác rất sướng tay, bạn của anh thật hào phóng.”

Tổng Nam Xuyên cười một tiếng, tấm vé này là Tiểu Cố đưa cho anh, tìm hiểu sâu xa hơn nữa, là Chu Nghi Nhiên tự tay đưa cho bà xã Tiểu Cố của anh ấy. Ba người này có yêu hận tình thù gì trong đó anhcũng không rõ ràng lắm, dù sao hai tấm vé này cuối cùng là vào trong tay anh.

Anh mở máy tính bảng ra, tìm tin tức về buổi ca nhạc hôm nay, giới thiệu cho Bùi Anh các hạng mục ca nhạc trong buổi diễn.

”Trời ạ, còn có cả “Thiếu nữ biển sâu”, chuông điện thoại di động của tôi chính là bài này!” Bùi Anh có chút khản trương cảm di động của mình, bấm mở bài hát này, “Bản này của tôi là bản đàn vi-ô-lông.”

Tổng Nam Xuyên nghe một lúc, khẽ nhếch đuôi lông mày nhìn Bùi Anh: “Em rất thích bài hát này?”

”Ừ! Tôi thích nhất là bản đàn vi-ô-lông, chuông điện thoại di động này tôi cũng đã dùng khoảng một năm rưỡi rồi!”

Tổng Nam Xuyên nhìn cử động pha chút tính trẻ con của Bùi Anh, nhẹ nhàng cười ra tiếng.

Tiếng cười trầm không thể nghe thấy khẽ khiến Bùi Anh ý thức được biểu hiện sơ xuất của mình, cô có chút quần bách tất âm nhạc đang phát ra từ điện thoại di động: “Ngượng ngùng rồi...”

”Không sao cả.” Tổng Nam Xuyên cười nhìn cô, “Tôi chỉ cảm thấy cái bộ dáng này của em thật đáng yêu.”

Mặt Bùi Anh lại đỏ thêm vài phần, cô cất điện thoại vào trong túi, vui đầu tiếp tục xem giới thiệu về buổihòa nhạc.

Xe trên đường cũng không nhiều lắm, lập tức lái đến rạp hát Tinh Quang, bên ngoài rạp hát đã có không ít xe đỗ lại. Bùi Anh và Tổng Nam Xuyên song song đi đến đại sảnh ca nhạc, sau khi tới nơi thì tìm chỗ ngồi của mình, ngồi xuống.

Trước khi buổi diễn tấu bắt đầu, Bùi Anh đặc biệt nhìn xuống, trong rạp hát đã ngồi đầy người, tất cả mọi người đều mang vẻ mặt trông mong ngóng chờ.

”Trước đây em có nghe qua Chu Nghi Nhiên đàn dương cầm sao?” Tổng Nam Xuyên đột nhiên hỏi cô.

Bùi Anh lắc đầu: “Kỳ thật tôi không phải là đặc biệt hiểu rõ về nhạc cụ phương Tây, tôi là sau khi nghe bản đàn vi-ô-lông của “Thiếu nữ biển sâu” mới bắt đầu chú ý các nhạc cụ phương Tây nhạc khí và âm nhạc cổ điển.”

Tổng Nam Xuyên gạt đầu một cái, không lên tiếng nữa, sau đó không lâu, buổi hòa nhạc cũng chính thức bắt đầu.

Sau khi nhìn thấy gương mặt thật của Chu Nghi Nhiên, Bùi Anh cảm thấy mặt thật của anh ta còn đẹp trai hơn so với trên poster bên ngoài, khó trách trên blog có nhiều cô bé thích anh ta như vậy.

Đàn dương cầm và âm nhạc cổ điển cô đều biết rất ít, nhưng cô vẫn cực kỳ chuyên tâm nghe buổi diễn tấu. Kỳ thật trước khi cô nghe khúc vi-ô-lông “Thiếu nữ biển sâu”, cô luôn cho rằng nhạc cụ phương Tây chỉ dùng để diễn tấu âm nhạc cổ điển, bài hát này đã triệt để lật đổ nhận thức của cô.

Hóa ra thường thức âm nhạc , cũng có thể biểu diễn được duy mỹ lãng mạn hết sức như vậy.

Chu Nghi Nhiên đàn dương cầm dương nhiên là đánh rất tốt, anh ta diễn tấu bản dương cầm của “Thiếu nữ biển sâu”, khiến Bùi Anh vẫn phải kinh diễm một phen.

Thời gian của buổi hòa nhạc này cũng không lâu, chỉ có nửa giờ, lúc kết thúc tiếng vỗ tay toàn trường như sấm dậy, còn có người xem nhiệt tình hô lớn “bravo”.

Chu Nghi Nhiên mặc áo đuôi én ở trên đài thân sĩ thực hiện động tác cúi người chào cảm ơn.

Lúc cùng biển người chậm rãi đi ra ngoài, Bùi Anh còn nhìn không được cảm thán: “Thật sự là một buổi hòa nhạc vô cùng tốt đẹp, cảm ơn anh đã mời tôi tới nghe.”

Tổng Nam Xuyên cười nói: “Có một thỉnh giả nghiêm túc như em vậy, chắc hẳn người trình diễn cũng sẽ vô cùng vui vẻ.”

Bùi Anh mỉm cười, khoe miệng cong lên một độ cong nhỏ, tâm tình rất tốt cười một tiếng.

Không biết là bị ai xô đẩy một cái, Bùi Anh không đi vững giày cao gót dưới chân, thân hình lung lay một chút. Tổng Nam Xuyên giữ chặt tay của cô, mang cô sang bên cạnh mình: “Cẩn thận.”

“Cảm, cảm ơn.” Giống như có dòng điện từ đầu ngón tay của Tổng Nam Xuyên truyền tới, tim Bùi Anh đang đập lại không khống chế được tăng nhanh.

Đi ra khỏi rạp hát Tinh Quang, tầm mắt lại trở nên trống trải hơn, hô hấp của Bùi Anh giống như rút cục cũng thông thuận một chút. Tổng Nam Xuyên còn chưa buông tay anh ra, một đường dắt cô đi đến chỗ xe của mình.

Bởi vì anh chỉ hẹn Bùi Anh đi nghe nhạc, Bùi Anh vừa rồi vẫn còn đang suy tư, tiếp theo nên làm cái gì bây giờ? Là tạm biệt rời đi, hay là làm bộ như vô tình tiếp tục đi cùng với anh?

Hiện tại Tổng Nam Xuyên trực tiếp kéo cô đến xe trước, hẳn là dự định cùng nhau ăn cơm... Đi?

Tài xế vẫn giống như lúc bọn họ rời đi, ngồi ở trong chỗ lái xe như cũ, Bùi Anh kỳ thật có chút tò mò anh ấy có phải đã ngồi ở chỗ này nửa giờ hay không. Trước khi lên xe, Tổng Nam Xuyên cuối cùng buông Bùi Anh ra, nghiêng đầu nhìn cô nói: “Mặc dù lúc này thời gian còn tương đối sớm, nhưng chúng ta vẫn có thể nghĩ nên ăn cái gì vào buổi tối trước.”

Quả nhiên là muốn ăn cơm tối sao? Trong lòng Bùi Anh có một tí mừng thầm, cô đang muốn gật đầu đáp ứng, di động trong túi xách lại vang lên. Bùi Anh lấy ra, vừa nhìn, là Nhậm San San gọi tới.

“Thật ngại, tôi nhận điện thoại chút.” Cô nói rõ với Tổng Nam Xuyên, liền quay lưng lại đi hai bước, tiếp nhận cuộc gọi, “San...”

Một chữ vừa ra khỏi miệng, liền bị Nhậm San San ở đầu bên kia cắt đứt: “Bùi Anh cậu chết ở chỗ nào rồi, không nhớ rõ hôm nay là ngày đầu tiên hoạt động sao! Bọn tớ sắp gặp muốn chết rồi đây này!”

“Ặc... Tớ nghĩ rằng không có chuyện của tớ rồi, liền đi nghe diễn tấu cùng Tổng Nam Xuyên...”

“Cậu còn có tâm tư hẹn gặp cùng anh ta, mau về đây hỗ trợ giao hàng đi! Muốn lão nương mệt chết mới được à!”

“... Được rồi, tớ lập tức về ngay.” Cô cúp điện thoại, có chút xin lỗi nhìn Tổng Nam Xuyên, “Ngại quá, cửa hàng online bên kia tương đối bận rộn, có lẽ tôi không thể cùng anh đi ăn cơm rồi.”

Ánh mắt Tổng Nam Xuyên khẽ nhúc nhích, lập tức cười nói với cô: “Không sao, lần sau có thời gian lại hẹn em vậy. Em hiện tại muốn đi đâu, tôi đưa em đến đó nhé?”

“A, vậy làm phiền anh.” Bùi Anh đi theo Tổng Nam Xuyên ngồi lên xe, đưa địa chỉ cho tài xế ở ghế trước, cô lại nhìn Tổng Nam Xuyên bên cạnh một chút, lần nữa biểu đạt áy náy với anh, “Thật sự rất xin lỗi.”

Tổng Nam Xuyên bị bộ dáng này của cô chọc cười: “Chỉ là một bữa cơm mà thôi, chúng ta cũng không phải là không có cơ hội cùng nhau ăn lần nữa, còn nhiều thời gian mà.”

Bùi Anh khẽ gật đầu một cái, vốn là muốn nói lần sau thì để cô mời cơm, xem như bồi tội, nhưng nghĩ lại cô lại có thể mời anh vị tổng giám đốc này ăn cái gì đây... orz

Lời mời ăn cơm đến bên miệng lại nuốt trở về, Bùi Anh suy nghĩ, nếu không mình làm cơm? Mặc dù kém hơn so với nhà hàng nhưng ít ra thành ý cũng đủ đi. Song mời anh đến nhà mình có phải vừa quá nhanh lại quá không thận trọng hay không?

“Em đang nghĩ gì vậy?” Tổng Nam Xuyên thấy chân mày của cô khẽ nhíu lại, vẻ mặt buồn rầu, nhìn không được lên tiếng hỏi.

“Không có, không có việc gì.” Kinh sợ khi mình để lộ ra chút tâm tư nhỏ, Bùi Anh vội vàng điều chỉnh vẻ mặt một chút, thoải mái nói với Tổng Nam Xuyên.

Mặt mày Tổng Nam Xuyên mang theo ý cười, khoe miệng cũng nhẹ nhàng cong lên: “Không hổ là diễn viên chuyên nghiệp, tâm tình thay đổi cực nhanh,

hết sức thích hợp.”

Bùi Anh: “...”

Cứu mạng, cô hình như lại mất mặt rồi.

Trên đường đi, lúc qua một tiệm đồ ăn nhanh, Tống Nam Xuyên bảo tài xế xuống xe mua giúp hai cái pizza, bảo Bùi Anh mang đến phòng làm việc: “Mấy em bận rộn chắc chắn chẳng quan tâm đến ăn cơm tối, pizza lại thuận tiện để cho mọi người cùng nhau ăn.”

“Cảm ơn.” Bùi Anh nhận lấy pizza còn nóng hổi, có chút cảm động trước sự tỉ mỉ chu đáo của Tống Nam Xuyên.

Sau khi đến phòng làm việc của Nhậm San San, Bùi Anh mang theo hai cái pizza xuống xe, khẽ khom lưng nói với cửa sổ: “Hôm nay thật sự là đã làm phiền anh rồi, cảm ơn buổi hòa nhạc và pizza của anh, lần sau có cơ hội để tôi mời anh ăn cơm đi.”

Hay là nói ra.

Bùi Anh vẽ mặt thoải mái cười cười, phát tay với Tống Nam Xuyên, đi vào tòa nhà nhỏ mang phong cách Địa Trung Hải kia.

Tống Nam Xuyên nâng khoe miệng khẽ cười một tiếng, nói với tài xế ở đằng trước: “Đi thôi, về công ty.”

Anh vẫn còn rất nhiều công sự chưa có xử lý. (đi chơi với gái chưa thềm làm việc nhá)

Lúc chiếc Maybach màu đen kia lái đi từ ven đường, Bùi Anh cũng nhìn thấy Nhậm San San đang ngồi xỏm trên mặt đất gói hàng.

Cô để pizza trong tay xuống xuống, đi tới giúp cô ấy: “Đã nói với cậu là thuê thêm vài người đi, cần gì phải ngược đãi chính mình như vậy.”

Nhậm San San liếc cô một cái: “Cậu thuê thêm một người thì không cần tiền à? Bình thường phòng làm việc chỉ cần ba người là đủ, chỉ có đụng đến hoạt động lớn mới phải gấp rút như vậy.”

Bùi Anh nhú mày không phản bác cô ấy nữa: “Đúng rồi, tôi mang hai cái pizza đến, tất cả mọi người còn chưa ăn cơm phải không, trước ăn một chút đi đã.”

Nghe được có ăn, trên mặt hai công nhân viên duy nhất trong phòng làm việc trong nháy mắt có thêm sinh khí, Nhậm San San thấy cái bộ dạng thềm ăn kia của bọn họ, cũng không có nộ dịch bọn họ nữa: “Được rồi, mọi người trước đi rửa tay ăn một chút gì đi, mười lăm phút sau chúng ta lại tiếp tục.”

Mặc dù chỉ có thời gian mười lăm phút để thở dốc, nhưng hai công nhân viên còn làm như được đại xá vậy. Nhậm San San và Bùi Anh ngồi cùng một chỗ ăn pizza, tranh thủ liếc cô một cái: “Tống Nam Xuyên mua?”

“Ừ...” Không biết vì cái gì, vừa bị Nhậm San San hỏi như vậy, Bùi Anh cảm giác có chút xấu hổ.

“A, tớ ở chỗ này bận việc.. sinh kế, cậu lại ở đó mà hoa tiền nguyệt hạ (Ý nói đi chơi với trai).”

“... Tớ đây không phải là bị cậu gọi về sao?”

Nhậm San San nhìn cô, ánh mắt trở nên hơi... khó có thể hình dung: “Tớ đây là giúp cậu bồi dưỡng đi? Nếu tối nay cậu thực sự cùng anh ta đi ăn cơm, kết cục có khả năng nhất sau đó chính là cậu bị anh ta ăn hết!”

“Đã nói anh ấy không phải là người như vậy!”

“Ha ha, cô gái, kinh nghiệm sống của cậu vẫn chưa nhiều đâu.” Nhậm San San khoan thai thờ dài, “Quên đi, hết thấy đều phải xem tạo hóa của cậu, tớ giúp được cậu một lần, cũng không giúp được cậu lần thứ hai đâu.”

“...” Bùi Anh trầm mặc nhìn cô ấy một hồi lâu, mới nói, “Kêu tớ về đây làm lao động tay chân nhất định phải tìm lý do đường hoàng như vậy sao?”

Nhậm San San: “...”

Cô gặm hai ba miếng liền ăn sạch pizza trên tay, lau lau tay chuẩn bị làm việc tiếp: “Vậy cậu liền tới thay thế tớ tiếp tục công việc đóng gói đi.”

Bùi Anh bĩu môi: “Vậy cậu thì sao?”

“Tớ đi đóng dấu đơn chuyển phát và lấy hàng, cậu không quen thuộc với thương phẩm như tớ, chỉ thích hợp làm việc khổ cực. Từ phương diện này mà nói, cậu vẫn còn chưa nhận biết rất chuẩn xác về chính mình.”

Bùi Anh: “...”

Lúc cô vừa nhìn thấy điện thoại của Nhậm San San gọi tới, nên trực tiếp tắt máy mới đúng.

Bạn đang đọc truyện *Chi Trách Lúc Trước Mắt Bị Mù* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).



## Chương 11: gặp may

Trang weibohot động hai ngày, Bùi Anh giúp đỡ ở phòng làm việc ba ngày, mới được Nhậm San San phê chuẩn về nhà.

Mặc dù cả người đều mệt mỏi không chịu được, nhưng đơn mua hàng trực tuyến tăng cao, mới miễn cưỡng an ủi tâm hồn cô.

Được giải phóng trở về từ phòng làm việc của Nhậm San San, Bùi Anh ở nhà lười nhác hai ngày, mới lại lần nữa vực dậy tinh thần.

Hôm nay cả người cô đều phấn khích, bởi vì trước kia cô đóng vai phụ trong bộ phim ( Luru Quang Nghệ Thuật ), cuối cùng cũng chiếu đến phần diễn của cô!

Cô trước kia cũng từng đóng qua phim truyền hình vệ tinh, nhưng chưa lần nào có tỉ suất người xem cao như ( Luru Quang Nghệ Thuật ), hơn nữa công ty Hoàn Vũ đặc biệt không tiếc dùng tiền, đề tài thảo luận về bộ phim này luôn luôn đứng đầu top trong lịch sử tìm kiếm

Phim truyền hình chiếu lúc bảy giờ ba mươi phút, Bùi Anh ngồi cạnh tivi trước một lúc, xem tin tức thời sự.

Trong lòng cô kỳ thực có chút thấp thỏm, phim truyền hình có thể nào ra thông báo trước vì một nguyên nhân nào đó hoãn chiếu hoặc chiếu sau? Dù sao chuyện như vậy trước đây không phải cô chưa từng gặp.

Cũng may sau khi quảng cáo kết thúc, phim truyền hình thuận lợi chiếu, đồng thời Bùi Anh thở phào nhẹ nhõm, cũng tập trung sự chú ý lại.

”Cô làm sao vậy? Trang phục như thế làm sao có thể cho Thi Tinh mặc?” Trong ti vi người đại diện của Thi Tinh cầm trên tay bộ váy vàng nhạt kia quảng đến trên người Luru Quang, tức giận đến lông mày đều dựng lên.

Trong phòng hóa trang có mấy nữ sinh cười trộm, Thẩm Luru Quang cúi đầu nhìn váy trong tay, hốc mắt đều hồng một vòng: “Tôi không biết tại sao lại như vậy, lúc tôi kiểm tra rõ ràng là vẫn còn tốt...”

Thi Tinh ngồi ở trước bàn trang điểm, mặt không biến sắc nhìn qua mấy nữ sinh đang ở trong góc. Người đại diện của cô còn đang tức giận nói Thẩm Luru Quang, cô từ trên ghế đứng lên, đôi mắt sụp xuống nhìn chiếc váy Thẩm Luru Quang chuẩn bị cho cô: “Bây giờ cách khi lên sân catwalk còn ba mươi phút, nếu như cô trong thời gian này có thể giải quyết tốt vấn đề này, tôi sẽ mặc trang phục cô thiết kế lên sân khấu.”

Những lời này phảng phất như ánh sáng từ thiên đường chiếu tới, khiến Thẩm Luru Quang bỗng chốc giống như chết đi được sống lại vậy : “Cô yên tâm, tôi .. tôi sẽ đi đổi váy ngay bây giờ, nhất định có thể cho kịp khi cô lên sân khấu!”

Thi Tinh không thể không gật đầu: “Tốt nhất là như vậy.”

”Ừm...” Bùi Anh ngồi bên cạnh bàn, trong tay cầm cây viết, ghi vào quyển sổ ghi chép, “Tâm tình lúc này hình như diễn không đúng...”

Cô một bên vừa xem mình diễn, một bên xem xét những điều mình còn chưa đạt, ghi chép lại.

Cuốn tập này tồn tại từ bộ phim đầu tiên của cô, tích lũy tháng ngày đến bây giờ, cũng viết đã viết hơn nửa quyển. Cô bình thường không có gì làm sẽ mở quyển sổ này ra xem một chút, không ngừng tổng kết cùng uốn nắn, tăng kinh nghiệm diễn xuất cho bản thân mình.

Sau cảnh diễn sân khấu, cơ bản không còn phần diễn của Bùi Anh, nhưng mà sau khi xem tivi, cô hơi có chút rung động.

Người ở trên đài T kia là cô mà không phải cô, cô giờ tay nhấc chân hay thậm chí chỉ một ánh mắt cũng mười phần khí thế, giống như sinh ra là vì đài T mà sinh.

Cô quả thực cũng bị chính mình mê hoặc.

Bùi Anh nhìn không được cười hai tiếng, sau khi bộ phim kết thúc, tắt tivi.

Đến sáng ngày thứ hai, cô cuối cùng nhớ tới Weibo muốn đi xem một chút.

Bởi vì “Luru Quang Nghệ Thuật” bây giờ rất hot, hai tập phát sóng gần đây nhất, nhất định sẽ có chủ đề thảo luận, nói không chừng còn có thể ngẫu nhiên nhắc đến mình hai câu

Kết quả vừa mở trang đầu Weibo cô tròn tròn mắt, hơn chín vạn người hâm mộ mới cùng hơn ngàn người nhấn lại... Lần trước bị mắng cũng không khoa trương như thế này!

Tay cô đặt trên con chuột chân chừ một lúc, sau khi hoàn toàn chuẩn bị tốt tâm lý, kiên cường mở bình luận.

”Thi Tinh đẹp quá a a a a!! Màn diễn catwalk kia tôi nhìn mấy tính đến ba mươi lần! Hôm nay màn hình máy vi tính đặc biệt sạch sẽ!!”

”Chân thật dài a chân thật dài a chân thật dài a QAQ chân đẹp phải khen ba lần QAQ.”

”Tôi muốn ngủ cùng Thi Tinh [doge].”

”Mẹ nó, vốn cảm thấy ( Luru Quang Nghệ Thường ) càng ngày càng khó coi! Cứ nghĩ đây là bộ phim đáng vứt bỏ! Không ngờ tối hôm qua lại bỏ qua cảnh hay như thế! Thi Tinh nữ vương đẹp ngây người!!!”

”Đôi chân thấy hôm qua thật thỏa mãn [ sắc ]”

”Đại mỹ nữ diễn rất tốt nha, tôi còn tưởng rằng cô là người mẫu chuyên nghiệp đây ~”

”Bỗng chốc nhiều rất nhiều tình địch QAQ Bui Bui tôi mới là người hâm mộ lâu nhất của cô!”

”Đạo diễn cho Thi Tinh thêm cảnh diễn thêm “đùi gà” a!! Các người hôm qua thu được hiệu suất người xem cao đều là công lao của cô ấy!”

Bui Anh xem đến đây sùng sốt một chút, tối hôm qua tỉ suất người xem tăng cao? Cô nhấp nhanh vào mục (Luru Quang Nghệ thường), đầu tiên đập vào mắt là hình ảnh đường cong của đồ thị.

Tối hôm qua... tỉ suất người xem tập đó quả nhiên tăng cao!

“Oa...” Bui Anh khê kêu một tiếng, chẳng lẽ thực sự là công của cô sao?

Chuông điện thoại reo lên, Bui Anh thấy Trần Thắng gọi tới, vội vàng nghe máy: “Chào buổi sáng tổng giám đốc Trần.”

”Tiểu Bui à, cô xem Weibo chưa? Tối ngày hôm qua chiếu ( Luru Quang Nghệ Thường ) được khen ngợi rất lớn.” Trần Thắng thanh âm đều là cười, “Tôi thấy người hâm mộ của cô còn tăng rất nhiều, còn được tìm kiếm nhiều nhất, chúc mừng cô.”

”Cảm ơn Trần tổng.” Đột nhiên bị Trần Thắng khen nhiệt tình như vậy, Bui Anh trong lúc nhất thời còn có chút không quen.

”Nói cho cô tin tốt, tôi nhận được hai thông báo, một là chụp ảnh cho tạp chí thời thượng, một là quay quảng cáo giày cao gót, đều chỉ tìm cô.”

”Thật sao?” Tin tức này đối với Bui Anh mà nói, so với người hâm mộ Weibo tăng mấy vạn còn cao hứng hơn.

Thế nhưng có hạng mục chỉ tìm cô, đây là điều chưa từng có!

”Thật thật.” Trần Thắng liền đáp hai tiếng, Bui Anh hiện tại đang là chủ đề nóng, hơn nữa lại không phải là một minh tinh, loại này vừa có độ hot lại tiết kiệm tiền bồi dưỡng nghệ sĩ, bọn họ đương nhiên muốn vội vàng mời đi, bằng không đợi sau Bui Anh càng ngày càng phát triển, giá trị con người cũng muốn tăng theo.

Trong đầu Bui Anh không có vòng vo nhiều như Trần Thắng, cô chỉ đơn thuần vì có công việc mới mà cảm thấy cao hứng: “Cảm ơn Trần tổng!”

”Cảm ơn tôi làm cái gì, là do chính cô diễn tốt, hai tập tối hôm qua tôi cũng xem, đúng là hết sức xuất sắc, tôi đã sớm nói, là vàng thì dù sao cũng phát sáng mà ha ha.”

”Ha ha ha.” Bui Anh cũng cười theo ông ba tiếng, ở trong lòng nghĩ tới Trần tổng ông trước kia cũng đâu nói như vậy.

”Cô chút nữa đến phòng làm việc, tôi sẽ nói chi tiết chuyện công việc.”

”Vâng, tôi lập tức sẽ đến.”

Bui Anh cúp điện thoại, khoe miệng không nhịn được giương lên, trước kia cô dự đoán đúng là không sai, cô hình như sắp đổi vận !

Chuẩn bị cho bản thân thật nhanh, Bui Anh cầm lấy một hộp sữa cùng một miếng bánh mì đi xuống lầu.

Ngồi trên xe taxi một lúc, cô lại lấy điện thoại ra, kiểm tra Weibo một lát.

Chỉ trong chốc lát, lại có thêm vài trăm bình luận, còn có mấy ngàn cái tag. Bui Anh xem những cái tag mới, phát hiện một số marketing gửi một tin nhắn đến cho cô

Hình ảnh và bình luận của Weibo đều là do tối hôm qua Thi Tinh xuất hiện trên ống kính, khuôn mẫu tiêu chuẩn. Lời văn cũng tương đối ngắn gọn, chỉ một câu.

”Do Weibo này đều không thu tiền, tôi liền tới đêm hạnh phúc đến cho quần chúng. :) @Bui Anh #Luru Quang Nghệ Thường #Thi Tinh”

Bui Anh còn là lần đầu tiên đăng lên danh sách Weibo kinh doanh, trong lòng cũng có chút khản trương, hơn nữa cô còn phát hiện, cái số marketing rất

chú ý cô.

Thật chẳng lẽ là fan hâm mộ cô?

Cô thoát khỏi Weibo, quyết định đi tìm bạn bè an ủi.

So với Weibo gió nổi mây vần( ào ào gió bão), bạn bè trong nhóm còn gió êm sóng lặng như vậy. Có vài người bạn quen biết gửi tin nhắn riêng cho cô, bày tỏ chúc mừng,cô trả lời từng tin từng tin một.

Di động lại rung một cái, nhận được tin nhắn mới của Du Khải Trạch.

Bùi Anh ngăn người, cô thêm Du Khải Trạch lâu như vậy, đoạn ghi chép hội thoại hai người nói chuyện vẫn dừng lại ở hình ảnh anh ta gửi cho cô ngày đó, cô đã nhanh quên mất người này.

Du Khải Trạch: Người đẹp, cô thành công rồi. [ nghe răng ]

Bùi Anh: Còn sớm lắm. [ thẹn thùng ]

Du Khải Trạch: Đừng khiêm tốn, đều trở thành xu hướng mới của Weibo rồi[ nghe răng ] chúc mừng cô

Bùi Anh: Cảm ơn ^ \_ ^

Du Khải Trạch: Cô diễn xuất cùng ngoại hình cũng không tệ, bên tôi nếu có kịch bản mới thiếu nữ chính, sẽ thông báo cho cô đầu tiên, hy vọng lại có cơ hội hợp tác với cô.

Bùi Anh khẽ nhếch môi , suy nghĩ trả lời Du Khải Trạch như thế nào.

Du Khải Trạch là thái tử của Hoàn Vũ, khẳng định trên tay đều là người tốt, anh ta chịu giúp đỡ cô, có thể giảm bớt không ít công sức. Có thể quan hệ của cô với Du Khải Trạch hơi hột, anh ta đưa ra cơ hội tốt như vậy, cô cũng không dám tùy tiện trả lời, nhận nhân tình của hắn một cách vô ích.

Bùi Anh: Cảm ơn ý tốt của anh, nếu như có cơ hội thích hợp, tôi sẽ tận lực tranh thủ. ^ \_ ^

Cô suy nghĩ hồi lâu, cũng liền nghĩ ra câu trả lời điều hòa thuyết phục như vậy.

Du Khải Trạch: Tốt lắm, tôi đi quay phim tiếp.

Bùi Anh: Được, anh cứ tiếp tục làm việc.

Cô trở về màn hình, nhìn nhìn danh sách chat.

Không biết Tống Nam Xuyên bây giờ đang làm gì? Cô biết hay không cô được đưa vào chủ đề bàn luận trên blog? Hừm... Anh mặc dù là đại cổ đông Hoàn Vũ, nhưng cảm giác anh không quan tâm đến những chuyện này của giới giải trí.

Nhưng là cô hiện tại rất vui vẻ, rất muốn chia sẻ cùng với anh. Cô nhấn vào mở ra khung chat với Tống Nam Xuyên, tự hỏi nói với anh chuyện này như thế nào một cách tự nhiên.

Một hồi lâu, cô rút cuộc nhanh trí khẽ bấm

”Tống giám đốc Tống, tôi nhận công việc mới, còn có một dự án là quảng cáo, có tiền lập tức mời anh ăn cơm ha ha ha.”

Quả thật là một công đôi việc, Bùi Anh lần đầu tiên cảm giác mình cơ trí như thế.

Ở phòng làm việc thương lượng tốt công việc với Trần Thắng, cô mua một đồng hồ ăn lớn mang đến phòng làm việc của Nhậm San San. Hôm nay là ngày tốt, thật là muốn ăn mừng!

Nhậm San San đã lên mạng trước thấy tin rầm rộ trên Weibo, còn chưa kịp gọi điện thoại chúc mừng Bùi Anh, cô liền đích thân mang đồ ăn tới cửa.

”Ai da, đây là đang phát tài sao?” Nhậm San San một bên lấy đồ ăn từ trong túi ra, một bên nhú mày nhìn cô.

Bùi Anh cười hắc hắc: “Nói ra có thể cậu không tin, tớ nhận được công việc mới , một cái là chụp ảnh quảng cáo, một cái chụp ảnh cho tạp chí thời thượng, vừa mới ký hợp đồng!”

”Thật lợi hại, còn có quảng cáo!” Nhậm San San cao hứng đám cô một cái, “Tớ xem thấy người hâm mộ Weibo cậu cũng tăng tới hai mươi vạn, lần này tình thế rất tốt, nói không chừng thật sự thành công!”

”Đúng không ?”

”Chờ cậu thành công, tiệm quần áo của chúng ta cũng sẽ phát triển liên tiếp!”

“...”

Bùi Anh đang muốn châm chọc cô nàng, di động trong túi bắt ngờ vang lên. Cô vừa nhận điện thoại, người đầu bên kia liền nói: “Tú Quyên à, là mẹ đây.”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Trách Lúc Trước Mắt Bị Mù* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 12: Mẹ

Đã lâu không được nghe tên khai sinh của mình, Bùi Anh có chút không tự nhiên, không kịp phản ứng. Cô sững sờ một giây, mới nói vào điện thoại: “À, mẹ, có chuyện gì không?”

“Không có gì, chính là ngày hôm qua ở trong TV nhìn thấy con, thì ra hiện tại con đã nổi tiếng như vậy à?”

Đuôi lông mày của Bùi Anh khẽ động: “Không có, con chỉ là diễn viên quần chúng.”

“Con đừng lừa mẹ, mẹ biết rõ bộ phim kia có thể nổi tiếng, xung quanh có rất nhiều hàng xóm đang xem, cô gái xinh đẹp nhà chúng ta rất có tiền đồ.”

Bùi Anh cười nhưng không lên tiếng, mẹ Bùi Anh lại nói hai câu như có như không, giọng nói trở nên áp úng lưỡng lự: “Là như vậy, ngày hôm qua em trai con lại gọi điện thoại đến nói sinh hoạt phí hết rồi, mà chúng ta vừa mới cho nó tiền đóng học phí hết học kỳ, cũng không còn bao nhiêu tiền, con xem có thể hay không cho nó một ít phí sinh hoạt?”

“Ồ, như vậy hả, con biết rồi, đợi tý nữa con sẽ đi.”

“Ờ! Vậy là tốt rồi, mẹ không làm phiền con nữa.”

“Uh...” Bùi Anh thần sắc mờ đi chớp mắt một cái, nghe đầu kia cúp điện thoại.

Vốn dĩ Nhậm San San đang ăn, lúc này cũng để đũa xuống, lòng đầy cảm phần nhìn Bùi Anh: “Mẹ cậu tìm cậu có việc gì? Lại bảo cậu đưa tiền?”

Bùi Anh cắt điện thoại, nhìn cô ấy một cái: “Đừng nói khó nghe như vậy, bà ấy không phải người ngoài, bà ấy là mẹ tớ.”

“Cậu coi bà ta như mẹ bà ta cũng phải coi cậu là con gái a!” Nhậm San San quả thực là vượt ngoài phần nộ rồi, “Cậu đừng nói với tớ cậu không biết rõ, bà ta đòi tiền là vì trợ cấp cho em trai cậu! Đều do bà ta sinh tại sao lại thiên vị như vậy! Bắt đầu từ việc đặt tên cho cậu, Bùi Tú Quyên và Bùi Tu Nhiên, có giống cùng cha mẹ không? Nó nên gọi Bùi Đại Trụ, như thế mới giống em trai cậu!”

Bùi Anh: “...”

Cho nên rốt cuộc cô ấy là đang châm chọc ai vậy.

Nhìn Bùi Anh không nói lời nào, Nhậm San San tiếp tục biểu đạt phần nộ: “Cũng chỉ có cậu mới ngốc như vậy, mỗi lần đều cho bà ta tiền, mà tiền của cậu cũng không phải từ trên trời rơi xuống! Cậu chỉ là một cô bé đến thành phố lớn cố gắng làm việc, bọn họ có từng quan tâm cậu sao? Bọn họ chỉ nghĩ đến cậu khi họ cần tiền mà thôi! Nếu là tớ, tớ đã sớm đoạn tuyệt quan hệ với họ, còn muốn tiền, hừ!”

Bùi Anh chờ cô ấy hoàn toàn phát tiết hết lửa giận xong, mới từ từ nói: “Cậu có biết hàng năm trong nước có bao nhiêu bé gái bị vứt bỏ không? Có bao nhiêu bé gái chưa kịp mở mắt nhìn cái thế giới này? Cha mẹ tớ không muốn con gái, nhưng bọn họ không vứt bỏ tớ, càng không trực tiếp tìm một chỗ chôn tớ, thật ra tớ còn rất cảm ơn bọn họ.”

Nhậm San San: “...”

Bùi Anh tuyệt đối là “bôi xấu cao cấp” \*

\*Ở đây có nghĩa là một mĩa mai lịch thiệp hay nhạo bang, khen ngợi châm biếm chỉ trích đối phương.

Bùi Anh tiếp tục nói: “Mặc dù bọn họ thiên vị, nhưng nhiều năm qua cũng không có ngược đãi tớ, còn cho tớ ăn học, công ơn nuôi dưỡng dù sao cũng phải còn mà?”

Nhậm San San quệt quệt khóe môi: “Thôi đi, còn nhớ lúc cậu thi, khi đó cậu muốn thi lên trường học tư nhân (giống mấy trường dân lập ở mình), bọn họ không phải vì học phí quá đắt mà bắt cậu đi học nghề sao?”

\*Ở trung quốc nhập học hay thi đại học sẽ chia làm 3 loại:

- 一本、: là tập chung các trường trọng điểm và các trường nằm trong kế hoạch “211”

二本、: là các trường bình thường

三本 : là các trường tư nhân,dân lập

Bùi Anh mím môi, lúc cô đi học thành tích bình thường, lúc mới vừa lên cấp ba, mẹ của cô nói cho cô biết, nếu như cô có thể thi lên các trường đại học bình thường, thì có thể cho cô đi học, nếu như là trường tư nhân, cũng chỉ có thể cho cô đi học nghề. Lấy thành tích khi đó của Bùi Anh muốn đậu trường bình thường thật là khó khăn, lúc ấy vừa vặn có một trường học hàng không đến lớp của cô tuyển người, còn có chính sách miễn giảm học phí, cô hưng trí bừng bừng đi, kết quả lại trượt bởi tiếng Anh.

Tiếng Anh của cô đặc biệt không tốt, lại không thi đậu, chỉ có thể đem toàn bộ tâm tư dùng để chuẩn bị thi tốt nghiệp trung học. Chạy nước rút hung hăng học tập một phen, mỗi ngày đều bật đèn học ban đêm, thành tích mặc dù tăng lên, nhưng cuối cùng vẫn chỉ có thể thi lên theo tuyển các trường tư nhân.

“Cha mẹ tớ đều là công nhân bình thường, tớ thi lên các trường tư nhân quả thực phải gánh vác rất nặng, điểm này tớ có thể lý giải.”Cô nói.

Nhậm San San nhìn vẻ mặt của cô nói: “Em trai cậu, không phải chỉ thi đậu trường tư nhân sao, tại sao bọn họ lại cho nó đi học?”

“Cho nên bọn họ ăn mặc tiết kiệm, tiền lương chỉ đủ học phí của nó.”

“Uh, sau đó còn dư lại để cho người chị như cậu trợ cấp sao, tính toán quả thật rất tốt ha.” Nhậm San San giễu cợt một cái, “Tớ nói Bùi Tú Quyên cậu trở thành đồ lót dạ dài dài đi, hiện tại là trợ cấp sinh hoạt phí cho em trai, chờ nó tốt nghiệp đại học, kết hôn mua nhà mua xe, tất cả đều trông cậy vào cậu đâu!”

Bùi Anh nhìn cô ấy tức thành như vậy, ngược lại bật cười: “Cậu thật nghĩ tớ không biết chuyện gì hết sao? Dù khả năng, tớ tận lực giúp, kết hôn mua xe mua nhà, bản thân tớ còn lo chưa xong,làm gì rảnh rồi lo lắng cho nó.”

“A, đến lúc đó ba mẹ cậu đến, một khóc hai nháo ba thất cổ, tớ xem cậu làm sao bây giờ.”

Bùi Anh suy nghĩ một chút nói: “Giống như trước kia tớ nói với cậu, mỗi người đều có ranh giới cuối cùng của mình, trên một số việc tớ sẽ không nhượng bộ. Em trai tớ nếu là đàn ông, sẽ biết kiếm tiền mua nhà mua xe, nếu nó thật sự không có tiền đồ như cậu nói, tiền tớ giao ra mấy năm nay, coi như đều cho chó ăn.”

Nhậm San San nghe cô nói như vậy, quay đầu đi cười một tiếng.Tính cách Bùi Anh cô (SS) hiểu rõ, bình thường ôn hòa, thật ra tính tình, so mọi người chỉ có bướng bỉnh hơn, nếu không với điều kiện của cô ấy cũng sẽ không có chuyện nhiều năm như vậy còn là một diễn viên nhỏ bé quanh quẩn một chỗ.

“Tớ thấy em trai của cậu, nguy hiểm a.”Cô cầm lấy chiếc đĩa, ở trong thức ăn chọn chọn lựa lựa, “Còn có mẹ của cậu, cậu mới vừa có một chút danh tiếng, lập tức tìm tới, mũi của bà ta so với mũi của chó cảnh sát còn thính hơn.”

Bùi Anh: “...”

Cô biết rõ Nhậm San San không thích người nhà của mình, cũng không có cùng cô ấy tranh cãi biện luận.Cô cầm lấy chiếc đĩa, yên lặng ăn cơm.

Mặc dù từ nhỏ tính cách của cô luôn lạc quan, nhưng không có đứa con nít nào thích cha mẹ thiên vị.Cô biết rõ so với mình cha mẹ luôn thương yêu em trai hơn, lúc đầu cô cho là bởi vì mình không đủ ngoan ngoãn, lớn lên mới biết, là vì giới tính của mình.

Sau khi hiểu rõ điều này, Bùi Anh cũng nhận ra, dù sao cô sẽ không vì muốn cha mẹ thích, mà đi làm phẫu thuật chuyển giới.

Cô cho rằng qua nhiều năm như vậy, mình sớm đã không giống trước đây, không còn khát vọng cha mẹ sẽ thích mình như em trai, nhưng vừa rồi nghe điện thoại, cô phát hiện mình lại vẫn còn có chút mong đợi.

Cô mong đợi cái gì hả? Mong đợi bọn họ hỏi mình có khỏe hay không?Còn mong đợi bọn họ nhớ mấy ngày nữa chính là sinh nhật của mình?

Sinh nhật hàng năm, cô đều mong đợi có thể nhận được sự chúc phúc của cha mẹ, nhưng hàng năm đều thất vọng.Năm nay nhìn lại, cùng ngày xưa không có gì khác nhau.

Di động lại vừa mới cất vào lại vang lên, Nhậm San San hướng về nguồn gốc âm thanh nhìn chăm chăm, liếc mắt: “Sẽ không phải là thấy cậu lâu như vậy mà chưa gửi tiền tới nên gọi điện thoại đến thúc giục cậu đi?”

Bùi Anh để đĩa xuống nhìn thoáng qua, động tác dừng một chút: “Là Tống Nam Xuyên.”

“A?” Nhậm San San tinh thần bỗng chốc tỉnh táo, “Mau tiếp mau tiếp!”

Bùi Anh: “...”

Cô cầm lấy điện thoại đi đến bên cửa sổ, đưa lưng về phía Nhậm San San: “Xin chào, Tống tổng.”

”Xin chào.”Giọng của Tống Nam Xuyên xuyên qua ống nghe truyền đến, giống như là từ cửa sổ chiếu vào thẳm giữa ánh nắng, “Xin lỗi vừa rồi tôi liên tục họp với khách hàng, bây giờ mới nhìn thấy tin nhắn của em.”

Bùi Anh nhớ lúc trước ở trên xe taxi đã nói cho anh cách liên lạc, vội hỏi: “Không sao đâu, công việc quan trọng hơn.”

Tống Nam Xuyên cười khẽ một tiếng: “Sau này em có chuyện gì tìm tôi, thì trực tiếp gọi điện thoại cho tôi, gửi tin nhắn có thể tôi sẽ không biết ngay được.”

”À... Sao có thể vì chút chuyện vặt mà gọi điện thoại cho anh được, làm thế chẳng phải là chuyện bé xé ra to sao?” Trong lòng Bùi Anh có chút cảm giác không thật.

Tống Nam Xuyên ở đầu bên kia khẽ miệng chậm rãi cong lên, nói với cô: “Em mời tôi ăn cơm sao có thể là chuyện nhỏ.”

Mặt Bùi Anh trong nháy mắt đỏ lên, may mắn là đang nói chuyện điện thoại, Tống Nam Xuyên không nhìn thấy cô lúng túng.

”Công việc cô mới nhận là gì?” Tống Nam Xuyên hỏi.

Bùi Anh cố gắng dùng giọng bình tĩnh nói cho anh biết: “Quảng cáo giày cao gót, còn có chụp hình tạp chí.”

”Uh.” Tống Nam Xuyên khẽ gật đầu, “Tôi nghe nói tối hôm qua ( Lưu Quang Nghệ Thường ) tỉ lệ người xem TV tân cao, đánh giá đối với em cũng rất tốt.”

Anh ấy biết sao... Bùi Anh có chút vui vẻ giương cao khóe miệng: “Buổi sáng tôi thấy trong Weibo bỗng nhiên tăng thêm mười vạn người theo dõi, tôi bị dọa tới ngốc luôn.”

Tống Nam Xuyên cười hai tiếng: “Tôi đã sớm nói em sẽ càng ngày càng nổi tiếng, mắt nhìn người của tôi rất chuẩn.”

Bùi Anh cười trộm đáp: “Vậy cảm ơn anh nha.” Dùng một giây, cô nổi lên dũng khí hỏi, “Tổng tổng khi nào anh có thời gian rảnh? Tôi mời anh ăn cơm nha.”

Tống Nam Xuyên đáp: “Tôi có thể phối hợp với thời gian của em.”

Bùi Anh nhướn nhướn đuôi lông mày, rõ ràng anh so với cô còn gấp hơn? Cô suy nghĩ một chút, hỏi: “Ngày kia anh có rảnh không?”

”Ngày một tháng tư?”

”Uh.”

Tống Nam Xuyên im lặng một chút: “Ngày đó không phải sinh nhật của em sao? Vẫn là để tôi mời đi.”

Bùi Anh ngẩn ra, anh biết ngày sinh nhật của cô? Rất nhanh cô lại nghĩ tới, tư liệu của cô có thể tra được - - mặc dù cô là một diễn viên nhỏ bé, nhưng trang cá nhân có tư liệu vẫn phải có.

Cô ngượng ngùng nói: “Sinh nhật đương nhiên là tôi mời khách.”

Tống Nam Xuyên cười nhẹ một tiếng: “Sinh nhật hãy để tôi mời, lần sau sẽ đến em, như vậy chúng ta có thể ăn hai bữa cơm.”

... Bùi Anh cảm thấy cô chống đỡ không được, giống như bị chìm trong hủ mật nha.

Cảm giác được má lại bắt đầu nóng lên, cô vội vàng đáp: “Vây được, cảm ơn anh...”

”Tổng tổng.”Tiểu Trương đi vào phòng làm việc của Tống Nam Xuyên, đề thấp giọng nói kêu anh một tiếng. Tống Nam Xuyên gật đầu về phía Tiểu Trương, đáp lời Bùi Anh : “Chuyện này cứ quyết định vậy đi, hiện tại tôi phải đi họp, chúng ta lần sau lại nói tiếp.”

”Được, vậy tôi không làm phiền anh nữa.”Cô cúp điện thoại, xoay người liền thấy Nhậm San San mắt sáng như đuốc nhìn mình chăm chăm.

Ánh mắt là loi mười phần.

”Hai người các cậu ở trong điện thoại nói gì đó, mặt cậu tại sao lại đỏ như vậy?” Nhậm San San đi tới, còn duỗi tay muốn sờ sờ mặt Bùi Anh, “Cậu nói Tổng tổng ban ngày cứ hào hứng như vậy hả?”

Bùi Anh: “... ..”

Cô thật muốn lấy đi động trực tiếp vỗ vào ót Nhậm San San, nhưng di động rất quý, đánh hư cô sẽ đau lòng.Cô nhếch miệng đi qua Nhậm San San, trở về bên cạnh bàn tiếp tục ăn, Nhậm San San đuổi theo cô, ánh mắt như đèn pha chiếu thẳng lên người cô: “Nhưng mà Tổng tổng thật sự quá gấp gáp nha, nói chuyện mới năm phút đã ngắt máy.”

”Nhậm San San!”Bùi Anh không thể nhịn được nữa đặt chiếc đĩa lên bàn.

”Được rồi mình không nói.” Trước khi cô nổi giận Nhậm San San biết điều ngậm miệng lại, vừa lột tôm hùm vừa thở dài trong lòng. Aizz, hy vọng Tống Nam Xuyên thật sự đau lòng vì Bùi Anh, đứa trẻ đáng thương này.

Bạn đang đọc truyện *Chi Trách Lúc Trước Mắt Bị Mù* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 13: Ngẫu nhiên gặp

Bùi Anh rời khỏi phòng làm việc của Nhậm San San, đầu tiên là đến ngân hàng chuyển tiền cho em trai mình, sau đó mới đón xe taxi về nhà.

Điều khiến Bùi Anh kinh ngạc là, người tài xế này vậy mà nhận ra cô, mặc dù anh ta chỉ biết cô gọi là Thi Tinh nhưng Bùi Anh vẫn rất vui vẻ, dù sao đây là lần đầu tiên có người nhận ra cô, cảm giác thật mới mẻ.

Sau khi cô về đến nhà, lại mở máy tính ra xem weibo. Con số Thi Tinh còn đang lên cao, cô thấy mình cần phải chào hỏi với người hâm mộ, đáp lại nhiệt tình của mọi người.

”Ừm...” Suy nghĩ hồi lâu, Bùi Anh vẫn cảm thấy đăng ảnh tự sướng là có thành ý nhất.

Bùi Anh v: Mọi người khỏe chứ, tôi là Bùi Anh, cũng là Thi Tinh của #Luu Quang Nghệ Thường#, cảm ơn mọi người quan tâm tôi, sau này tôi sẽ cố gắng thêm ^ \_ ^

[ hình ảnh ]

Sau khi weibo gửi đi, rất nhanh có người hâm mộ nhắn lại cho cô, cô xem một lát, bị tiếng di động nhắc nhở tin tức gây chú ý.

Cô lấy di động, tin tức nằm ngay trong cột bản tin mới.

Tạ Hàm: [ hình ảnh ]

Đôi mắt Bùi Anh chớp chớp, Tạ Hàm tìm cô có chuyện gì?

Cô mở khóa di động, bấm vào weibo, cuối cùng thấy được hình dáng tấm ảnh Tạ Hàm gửi tới.

Đào Đào: Không hiểu nhất là còn có người nói kỹ xảo biểu diễn của cô còn tốt hơn tôi, ha ha, bọn họ là dùng chân dài để tính kỹ năng sao? [mỉm cười] nếu thật sự có kỹ năng, lâu như vậy sẽ không phải dạng mình tinh vô danh rồi nghề chứ [mỉm cười]

Bùi Anh ngẩn người, cái này rõ ràng là một lưu trữ ghi lại khi đang nói chuyện phiếm, trong lời nói mặc dù không có xuất hiện tên “cô”, nhưng mỗi một tin tức cũng có thể dẫn đến chuyện liên quan với chính nó.

Đào Đào nói cái “cô” kia, là mình không sai.

Bùi Anh khẽ nhếch khóe miệng, nhìn chằm chằm tin tức trên màn hình. Tuy Đào Đào cùng phòng làm việc với cô, nhưng quan hệ không tốt đến như vậy, hơn nữa trong vòng giải trí loại người hai mặt này cô gặp qua không ít, Đào Đào nói ra lời như vậy, cô một chút cũng không có ngoài ý muốn.

Di động lại kêu lên, Tạ Hàm gửi tin tức mới đến: “Đào Đào ở buổi thảo luận của Tiểu Quân.”

Tiểu Quân? Đôi mắt Bùi Anh khẽ chớp, những ai có thể đến gần Tiểu Quân khẳng định đều là người mà cô ta tương đối tín nhiệm, bằng không cô ấy cũng không có khả năng yên tâm mà nói ra lời như thế. Nhưng hiện tại tin tức này vừa bị người ta ghi âm lọt ra, đã nói lên trong chỗ Tiểu Quân đã sớm trà trộn vào người muốn bôi đen cô ấy, cô ấy nói chuyện cũng quá không cẩn thận.

Nhưng Tạ Hàm gửi tin này đến là có ý gì? Muốn cô xắn tay áo đứng lên tranh cãi với Đào Đào sao? Bùi Anh cười một tiếng, mặc dù cô không thích Đào Đào lén lút làm ra hành động tổn hại người khác, nhưng đối với loại người rõ ràng gây sự như Tạ Hàm, cô cũng không thích.

Bùi Anh tắt khung chat, làm như không thấy tin tức này. Về phần Đào Đào, cô tin cô ấy không thể nào chỉ ở bên tiểu Quân chằm chọc qua một mình cô, nếu đã có người cố ý ản núp vào, vậy thì cô an tâm làm người đứng xem là được.

Chờ ngày nào đó cô gặp được một “thót” tình tình nóng nảy, sẽ có trò hay để nhìn.

Xem qua weibo một lát, lại bắt đầu xem tài liệu công việc Trần Thắng gửi cho cô.

TOMATO ở trong thế giới tạp chí thời thượng vẫn hoàn toàn xứng đáng có lượng tiêu thụ đứng đầu. Lần này Bùi Anh được mời chụp hình cho tạp chí, cho dù chỉ là ở trang trong lộ mặt, cô cũng vô cùng vui vẻ.

Có lẽ là do thường xuyên đứng trước ống kính quay phim, Bùi Anh không hề kém người mẫu hợp đồng của tạp chí kị, cho dù là ống kính di chuyển liên tục, nhiếp ảnh gia vẫn khen không dứt miệng.

Nhanh chóng hoàn thành chụp năm bộ đồ, nhân viên tạp chí đang làm việc cầm chén nước nóng đến tìm cô: “Bùi tiểu thư, xong việc chụp hình tạp chí, bên chúng tôi còn chuẩn bị làm một buổi phỏng vấn nho nhỏ cho cô, đến lúc đó sẽ cùng đăng trên tạp chí, cô xem có thể không?”

Bùi Anh gật đầu nói: “Có thể, khi nào thì bắt đầu?”

Nhân viên làm việc nhìn đồng hồ đeo tay một cái, ngẩng đầu lên nói với cô: “Cô nghỉ ngơi trước hai mươi phút, hai mươi phút sau chúng ta bắt đầu, được không?”

”Được.”

”Vậy tôi đưa cô đến phòng nghỉ ngơi.”

”Ok.” Bùi Anh đi theo nhân viên làm việc ra khỏi phòng chụp ảnh, quẹo trái quẹo phải đến phòng nghỉ.

”Cô nghỉ ngơi ở đây trước, tôi sẽ thông báo cho biên tập viên hai mươi phút sau tới đây.” Nhân viên làm việc mời cô ngồi trên ghế sofa của phòng nghỉ, để cả cốc nước vừa mang tới lên bàn.

Bùi Anh nói cảm ơn, người kia lập tức xoay người rời đi.

Cửa phòng, cửa sổ căn phòng này đều là thủy tinh, Bùi Anh đưa mắt nhìn bóng lưng nhân viên rời đi, suy nghĩ một chút lấy điện thoại ra chơi.

Tổng Nam Xuyên vốn muốn đi thang máy, kết quả lúc đi qua phòng nghỉ, nhìn thấy Bùi Anh ngồi bên trong, anh có chút ngoài ý muốn dừng bước. Anh cong ngón tay gõ hai lần trên kính, đẩy cửa bước vào.

Bùi Anh nghe được tiếng động, ngẩng đầu khỏi điện thoại, lúc thấy Tổng Nam Xuyên đứng ở cửa, cả người bỗng chốc bối rối: “Tổng giám đốc Tổng? Sao anh cũng ở chỗ này?”

Tổng Nam Xuyên đi đến bên người cô, cười cười: “Nghe nói Hoàn Vũ có hợp tác gì đó với Khải Hoàng, hôm nay tôi tới đây học hỏi.”

Bùi Anh trừng mắt nhìn: “Nghe nói? Có hợp tác gì đó? Đại cô đồng như anh làm không xứng chức nha.”

”Cho nên tôi mới nói tôi tới học hỏi.” Tổng Nam Xuyên cười nói.

”Sao cô cũng ở chỗ này?”

”Tôi ở chỗ này chụp hình cho tạp chí.”

Tổng Nam Xuyên có chút bưng bít đáp một tiếng: “Thì ra cô nói chụp hình lúc trước chính là ở chỗ này.”

Bùi Anh gật đầu: “Tạp chí TOMATO thuộc Khải Hoàng, chụp hình vừa mới kết thúc, bọn họ nói còn muốn làm phỏng vấn nhỏ, để cho tôi trước nghỉ ngơi một chút.”

Tổng Nam Xuyên nhìn về phía điện thoại trong tay cô, âm nhạc bối cảnh trò chơi vẫn còn tiếp tục kêu: “Cho nên cô mới ngồi ở chỗ này chơi game?”

”Thư giãn một chút thôi.” Bùi Anh thẹn thùng cười hai tiếng. “Hơn nữa tín hiệu wifi ở đây rất tốt, nếu như không có wifi, tôi phải dùng lưu lượng để chơi trò chơi đấy.”

Tổng Nam Xuyên cười nhẹ, có vài phần tò mò nhìn màn hình điện thoại của cô: “Cô đang chơi trò chơi gì?”

”Một trò chơi thay quần áo, có thể thay đổi nhiều thứ quần áo khác nhau.” Bùi Anh nói, còn có chút hăng hái dùng tay diễn tả cho anh xem. “Nhìn này, giống như vậy, nơi này có thể rút quần áo, việc này làm thật nhanh trong ba giây, rút được càng nhiều nhãn hiệu, càng lấy được nhiều đồ.”

Tổng Nam Xuyên kiên nhẫn nghe cô nói, giống như đang nghe cô chia sẻ một món đồ chơi yêu thích.

”Nhưng vừa rồi tôi rút hai lần đều chỉ rút được hơn hai mươi cái.” Bùi Anh nói xong không vui chép miệng.

Tổng Nam Xuyên nhìn bộ dáng này của cô, nhin không được cười ra tiếng. Anh lấy điện thoại trong tay cô, nói: “Tôi giúp cô.”

”Hả?”

Bùi Anh còn chưa phục hồi lại tinh thần, Tổng Nam Xuyên lại đặt câu hỏi: “Trực tiếp chọn cái nhãn hiệu này là được sao?”

”Đúng vậy...”



Tổng Nam Xuyên khẽ vuốt cằm, ngón tay bấm vào nhãn hiệu một cái. Chính giữa màn hình xuất hiện con số đếm ngược, 321 sau khi kết thúc, anh bấm cực nhanh vào.

Bùi Anh ở bên cạnh nhìn thấy thì than thở, này này này, quả thực có thể so với di hình đổi ảnh nha! (thay đổi hình dạng nhanh chóng)!

Ba giây rất nhanh kết thúc, những nhãn hiệu bị Tổng Nam Xuyên chọn nhanh chóng lật lên. Bùi Anh ở một bên đếm hết, liên tục đếm tới bốn mươi hai, tất cả nhãn hiệu mới lật hết.

“Ồi trời, vậy mà anh lật được bốn mươi hai cái, kỷ lục cao nhất của tôi chỉ tới ba mươi ba!” Bùi Anh sùng bái nhìn anh. “Hơn nữa anh còn mở ra được hai bộ sáo sao!”

Tổng Nam Xuyên quả thực chính là phúc tinh nha!

Nhận được ngưỡng mộ và khen ngợi không chút nào che dấu của Bùi Anh, trên mặt Tổng Nam Xuyên không khỏi lộ ra một tia đắc ý: “Vừa mới chơi lần đầu tiên, tôi còn chưa phát huy hết đâu.”

Anh nói xong lại cầm lấy điện thoại, bấm vào nhãn hiệu một cái, lần này có kinh nghiệm, hai tay anh chơi đến xuất thần nhập hóa.

Bùi Anh đếm xong, trong lòng cuộn sóng: “Bốn mươi bảy! Tốc độ tay thiếu hiệp tốt như vậy, khẳng định vẫn còn độc thân!”

Tổng Nam Xuyên: “... ..?”

Bùi Anh: “... ..!”

Lúc này Bùi Anh muốn tự sát.

Câu nói cuối cùng kia nhất định là người Nhậm San San nhập vào mới nói ra được! Bị một người bạn như Ô Lực Trị Bạo Biểu ngăm ngăm mà ảnh hưởng, thật sự là rất đáng sợ!!!

(Ô Lực Trị Bạo Biểu: tên 1 tác giả kịch)

Tổng Nam Xuyên rất nhanh trở lại bình thường, thấy Bùi Anh đã mắc cỡ đỏ bừng mặt, anh nhin không được cười một tiếng: “Ừ, quả thực tôi vẫn chưa có bạn gái.”

Bùi Anh: “... ..”

Cô cuối cùng cũng không thể làm hoa sen gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

Cửa lại truyền tới hai tiếng tiếng gõ, Bùi Anh vốn tưởng là nhân viên làm việc tạp chí đến, kết quả quay đầu nhìn lại, là một người đàn ông lạ mặt.

“Tổng giám đốc Tống?” Người đàn ông kia nhìn Tống Nam Xuyên, giống như dò hỏi anh điều gì đó.

Tống Nam Xuyên gật đầu với anh ta, giới thiệu cho Bùi Anh: “Đây chính là trợ lý của tôi, Tiểu Trương, trước kia tôi từng nói qua với cô.”

“A - -” Bùi Anh bừng tỉnh. “Chào Trương tiên sinh, cảm ơn anh vì bữa sáng.”

“Không có gì không có gì.” Tiểu Trương đối diện với Bùi Anh cười ra một hàm răng trắng, việc ông chủ giao phó, anh đương nhiên phải làm theo.

Tống Nam Xuyên hỏi anh ta: “Chuyện xử lý xong rồi sao?”

“Đúng.” Ngài xem tiếp theo nên sắp xếp thế nào?

Tống Nam Xuyên và anh ta sớm đã ăn ý, anh suy nghĩ một chút, nói với Bùi Anh: “Nếu đã gặp được ở chỗ này, vậy buổi tối cùng nhau ăn một bữa cơm được không?”

Hả?

Bùi Anh trong lòng lại luống cuống một chút: “Tôi ở đây có khả năng phải về muộn.”

“Không sao, tôi có thể chờ cô.”

Nhịp tim Bùi Anh tăng nhanh, còn nổi lên chút ngọt: “Vậy được.”

Khi bọn họ nói chuyện phiếm, lực chú ý của Tiểu Trương dồn cả vào trò chơi trên điện thoại Tống Nam Xuyên đang cầm. Lòng mảy anh ta giật hai cái không thể tin được, tổng giám đốc Tống thích trò chơi này? Đây không phải là trò cho bé gái chơi sao? Anh ta xác định lúc trước từng gặp em gái của thư ký tổng giám đốc đã chơi trò chơi này.

Anh ta còn đang nghĩ mình có nên chơi một chút, theo sát sở thích ông chủ hay không, Tống Nam Xuyên đã gọi một tiếng: “Buổi tối tôi ăn cơm với Bùi

tiểu thư, cậu giúp tôi sắp xếp một chút.”

”Tôi đã biết.” Lịch trình tiếp theo của Tổng giám đốc sớm xếp kín, lại phải giúp anh từ chối tất cả, sắp xếp lại một lần nữa. Tiểu Trương từ trong phòng nghỉ lui ra ngoài, không quay rầy ông chủ nói chuyện yêu đương.

Bùi Anh lại ở trong phòng nghỉ chờ Tổng Nam Xuyên giải thích mảnh khỏe chơi trò chơi, biên tập viên chịu trách nhiệm phỏng vấn đã tới rồi. Chứng kiến cảnh Bùi Anh ngồi cùng một chỗ với Tổng Nam Xuyên, cả người cô ta đều dờ dẩn.

Hiện tại, cô càng muốn phỏng vấn quan hệ của hai người bọn họ!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Trách Lúc Trước Mắt Bị Mù* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 14: Paparazi

Mặc dù tinh thần bất quá của mấy tạp chí lá cải có đôi chút khó nhin, nhưng trên người Tổng Nam Xuyên vẫn hết sức tràn đầy khí chất bá đạo của tổng tài, chặn lại bước chân rục rịch của cô.

Một cô gái cầm trong tay máy tính xách tay, hướng Bùi Anh mỉm cười cúi chào: “Chào Bùi tiểu thư, tôi là tiểu Phùng, tôi đến là để phỏng vấn cô.”

Bùi Anh vội vàng thoát ra khỏi trò chơi, từ sofa đứng dậy, gật đầu đối với cô gái đó : “Chào Phùng tiểu thư”

“Xin chào, xin chào.Cô cứ gọi tôi là tiểu Phùng được rồi” Tiểu Phùng ngoài miệng khiêm tốn, nhưng trong lòng hảo cảm đối với Bùi Anh tăng không ít.

Cô ấy ngồi xuống phía đối diện với Bùi Anh, ánh mắt nhìn không được bị Tổng Nam Xuyên hấp dẫn, sau khi đụng phải ánh mắt của anh, cô ấy giống như chạm phải dòng điện vậy vội vàng quay đầu đi nhanh, cười một cách khàn trương mất tự nhiên.

Tổng Nam Xuyên nhìn cô ấy, khẽ cười nói : “Tôi ngồi ở đây có làm phiền đến hai người không?”

“Không phiền, không phiền” Tiểu Phùng lắc đầu giống như đánh trống vậy, việc hiện tại cô ấy lo lắng chính là mình đã làm phiền đến hai người họ...

“Vậy hai người bắt đầu đi, tôi bảo đảm sẽ giữ yên lặng.”

“Tốt, vậy được,haha...” Tiểu Phùng áy náy cười hai tiếng, sau đó nhìn Bùi Anh : “Chúng ta bắt đầu đi.”

“Ồ...được” Tổng Nam Xuyên ngồi ở đó vừa làm cho tiểu Phùng áp lực, cũng khiến cô cảm thấy áp lực.Anh muốn ngồi ở đây nghe phỏng vấn sao? Thật ngại ngùng !

Nhưng bảo anh ra ngoài lại giống như có chút thất lễ, anh vẫn dĩ đặc biệt lưu lại chờ mình.

Bùi Anh vươn thẳng người, lại một lần nữa ngồi xuống sofa : “ Bắt đầu đi.”

<< Tomato >> là một tạp chí đứng đắn, cho nên những câu hỏi phỏng vấn tất cả đều rất nghiêm túc.Tổng Nam Xuyên làm giống như anh đã nói, từ đầu tới cuối đều rất an tĩnh, tiểu Phùng và Bùi Anh cũng dần dần tiến vào trạng thái, cũng rất nhanh bỏ qua sự tồn tại của anh.

“Bùi tiểu thư đáng người đẹp như vậy, bình thường có đặc biệt chú ý ăn uống điều độ không?” tiểu Phùng hỏi.

Bùi Anh lắc đầu : “Tôi không có cố gắng ăn uống điều độ, nhưng tôi bình thường ăn uống cũng rất có quy luật, sẽ không rượu bia ăn uống quá độ, khi không có việc gì làm cũng sẽ ở nhà luyện tập yoga,tập nhảy.”

“Thì ra là như vậy, ăn uống điều độ cũng rất cần thiết.” Tiểu Phùng một bên vừa hỏi vừa ghi chép trên máy tính : “Vậy bình thường Bùi tiểu thư thích ăn gì? có thể chia sẻ với mọi người một vài món ăn ngon được không?”

“Ồ, Tôi rất thích ăn hải sản, mỗi lần tự động ăn hải sản, tôi có thể một hơi ăn hết hai mươi con sò biển, tuyệt đối không có nói khoa trương đâu nha.”

Tiểu Phùng : “...”

Là ai vừa mới nói không ăn uống quá độ....

“Ngoài ra tôi khá thích ăn cay,ví dụ như lẩu các loại rau, còn có một số món ăn vặt bình thường cũng rất thích ăn như chocolate, macaron ( một loại bánh ngọt kiểu Pháp) khoai tây chiên.”

Tiểu Phùng đầu đầy vạch đen lắng nghe từng câu từng chữ tên các món ăn được nói ra từ trong miệng của Bùi Anh. .... trong lòng lại cảm thán những

món ăn hợp lý như đã nói đầu rồi!

Ngược lại Tống Nam Xuyên ngồi ở một bên lại đặc biệt chuyên chú lắng nghe, những thứ Bùi Anh nói đến kia đều giống như lúc trước tiểu Trương tổng kết lại, anh dựa vào khả năng ghi nhớ cực tốt của mình, đem toàn bộ mọi thứ lặng lẽ ghi nhớ lại.

Buổi phỏng vấn sau hơn mười phút liền kết thúc, tiểu Phùng giống như lúc đến ôm lấy chiếc máy tính, hướng Bùi Anh cúi chào : “ Cảm ơn Bùi tiểu thư đã phối hợp, bài phỏng vấn này sẽ đăng trên tạp chí kỳ sau, khi đó chúng tôi sẽ gửi cho cô bản báo mẫu.”

“ Được, cảm ơn.”

“ Không cần đâu, vậy tôi xin phép đi trước.” Trước khi đi, cô ấy lại hướng Tống Nam Xuyên cúi đầu chào: “ Tống tổng,tạm biệt.”

Cô ấy vội vàng bước đi ra ngoài.

Tống Nam Xuyên đứng dậy đi tới trước mặt Bùi Anh, cười hỏi cô : “ Bụng có đói không?”

“ Có một chút” Bởi vì buổi chiều phải chụp ảnh cho nên buổi trưa cô vẫn chưa ăn gì, Tống Nam Xuyên mở cửa phòng nghỉ nghiêng người nhìn cô: “ Vậy chúng ta đi thôi.”

“ Được rồi.”

Lúc đi tới thang máy, Tống Nam Xuyên ấn thang máy hỏi Bùi Anh bên cạnh: “ Buổi tối muốn ăn gì?”

“ Ừm, vừa nãy có nói đến sò biển, tôi lại muốn ăn sò biển rồi.”

“ Vậy chúng ta đi ăn hải sản đi.”

“ Nhưng mà bây giờ không biết có đặt phòng được nữa không?” Bùi Anh có chút lo lắng, nhà hàng hải sản Bùi Anh hay lui tới làm ăn rất tốt, thông thường cô đều phải đặt phòng trước hai ngày.

Tống Nam Xuyên cười cười nói: “ Không sao đâu, bảo tiểu Trương đi đặt là được rồi.”

Bùi Anh mới phản ứng lại kịp, Tống Nam Xuyên là tổng giám đốc bá đạo làm sao có thể không đặt được phòng chứ.

Tống Nam Xuyên gọi điện thoại giao phó lại cho tiểu Trương, thang máy vừa xuống tới lầu một, từ cửa chính của Khải Hoàng đi ra, Bùi Anh đột nhiên có chút cảm thấy khác thường, cô nghiêng đầu nhìn thoáng qua phía trước nhưng lại không có phát hiện cái gì không đúng.

“ Sao vậy?” Tống Nam Xuyên thấy cô nhìn đến thất thần, bước chân dừng lại hỏi cô.

“ Không có gì, chắc là do tôi nhìn nhầm.” Bùi Anh lắc đầu, cùng Tống Nam Xuyên đi lên chiếc xe đậu ở cửa.

Tài xế lái xe đi không lâu, liền nhìn vào gương chiếu đằng sau nói với Tống Nam Xuyên: “ Tống tiên sinh, phía sau dường như có chiếc xe đang bám theo chúng ta.”

Tống Nam Xuyên khẽ động đuôi lông mày, quay lại nhìn phía sau một cái: “ Là chiếc xe nào?”

“ Là chiếc xe bánh mì\* màu trắng” Tài xế đem biển số xe đều báo lại cho Tống Nam Xuyên

\*- 面包车 [miàn bao chē]: xe “bánh mì”, một loại xe rất phổ biến ở TQ, có khoảng 6 chỗ ngồi, có hình dạng giống ổ bánh mì. Cách đây khoảng 20 năm, đường phố Bắc Kinh tràn ngập xe bánh mì, lúc đó được dùng làm taxi, nhưng vì tính an toàn của phương tiện này không cao nên nó đã bị thay thế. Hiện xe bánh mì thường được dùng để chở hàng (vì nó rất rẻ, có khi rẻ hơn xe máy ở VN), cũng dùng để chở người nhưng có lẽ đa phần ở nông thôn hoặc vùng ven.

Tống Nam Xuyên ngừng nhìn chăm chú, lái xe của anh đều là có kinh nghiệm tương đối phong phú, hơn nữa do địa vị thân thế của anh, tài xế của anh ở trên phương diện an toàn so với những tài xế bình thường thì cảnh giác hơn, cảm giác của bọn họ thông thường đều không sai.

Nhưng anh không nghĩ ra được là người nào muốn bám đuôi theo anh.

Bùi Anh cũng quay đầu lại nhìn chiếc xe bánh mì kia, nó cách rất xa, đang chậm chậm đi trên đường.Nếu để cho cô nhìn, cô nhìn cũng không ra có chỗ nào khả nghi.

“ Kỳ thật lúc ra khỏi Khải Hoàng, tôi cảm thấy như có người đang chụp hình chúng ta.” Bùi Anh đem nghi hoặc lúc trước của mình nói ra, cô vốn nghĩ rằng đây chỉ là ảo giác.Nhưng hiện tại tài xế nói như vậy thì rất có khả năng bọn họ thật sự bị theo dõi.

“ Chụp hình?” Tống Nam Xuyên nhớ lại một chút, anh đối với ống kính( máy ảnh) không có nhạy cảm như Bùi Anh, khi đó cũng không phát giác ra cái gì không ổn.

Bùi Anh nói: “ Thật ra làm nghề này như chúng tôi thường xuyên gặp phải paparazzi theo dõi, chỉ là tôi không nổi tiếng nên từ trước đến nay chưa có

người nào” .....Lần này có thật sự là paparazzi hay không? là nhắm vào cô hay là nhắm vào Tống Nam Xuyên?

Tống Nam Xuyên rũ mắt xuống suy nghĩ, hỏi tài xế ngồi ghế trước: “ Có cách nào cắt đuôi bọn họ được không?”

“ Có thể.” Tài xế nhìn đèn xanh phía trước, trước khi sắp chuyển qua đèn đỏ liền phóng vượt qua

Chiếc xe bánh mì kia phải đứng lại ở đầu đường đối diện chờ đèn đỏ, Bùi Anh cười một tiếng: “ Bọn họ làm người theo dõi mà cũng tuân thủ luật giao thông sao.”

Lời của cô vừa nói xong, chiếc xe bánh mì kia liền vòng qua đèn hướng bên trái xoay đi.

“ Xem ra là còn chưa hết hi vọng.” Tống Nam Xuyên cười một tiếng.

Tài xế quẹo xung quanh trái phải một trận, mới hoàn toàn bỏ rơi chiếc xe bánh mì kia, Tống Nam Xuyên suy nghĩ rồi nói với Bùi Anh bên cạnh: “ Tối nay vẫn là nên đưa em về trước, lần sau sẽ cùng ăn cơm.”

“ Ừ” Bùi Anh gật đầu, hiện tại vẫn chưa xác định được thân phận và mục đích của đối phương, nếu là bị theo dõi thì trước tiên vẫn là về nhà an toàn hơn.

Tài xế thay đổi đường đi lái xe hướng về phía nơi ở của Bùi Anh. Đến dưới tòa nhà Bùi Anh ở, Bùi Anh một mình xuống xe.

“ Hôm nay thật ngại quá, bọn họ có thể thật sự là paparazzi theo dõi tôi” Bùi Anh đứng ở cửa có chút xin lỗi nói với Tống Nam Xuyên.

Tống Nam Xuyên nói : “ Không có gì, chỉ có chút tiếc nuối, đã ba lần mời em ăn cơm, đều không thành.”

Bùi Anh cười phù một tiếng: “ Lần sau nhất định có thể cùng ăn cơm.”

Tống Nam Xuyên cười nói: “ Mong là như vậy, em lên đi, có việc gì thì gọi điện thoại cho tôi.”

“ Được, Tống tổng tạm biệt” Bùi Anh hướng Tống Nam Xuyên vẫy tay, sau đó liền đi nhanh về phía tiểu khu.

Hiện tại Tống Nam Xuyên không còn hứng muốn ăn cơm nữa, liền bảo tài xế lái xe về công ty, tiếp tục xử lý công việc.

Sau khi Bùi Anh về đến nhà vẫn còn ảnh hưởng của việc bị theo dõi vừa nãy, những người kia có khả năng rất lớn là paparazi. Hơn thế nữa còn có thể chụp được ảnh cô với Tống Nam Xuyên đang ở cùng nhau, có nên hay không gọi điện báo cho Trần Thắng biết đây?

Cô cẩn thận suy nghĩ một chút, nếu bọn họ chụp được ảnh, có lẽ chỉ là ảnh cô và Tống Nam Xuyên ở trên xe, dựa vào mấy tấm ảnh này bọn họ nhiều nhất chỉ viết ra được bài báo “ Dường như đang hẹn hò”. Nói cho Trần Thắng biết, ông ấy lại không chừng còn ước gì tin tức của mình với Tống Nam Xuyên sẽ được truyền ra ngoài nữa chứ.

Vì vậy cô nhún vai, quyết định sẽ thuận theo tự nhiên.

Bởi vì buổi tối không ăn được hải sản cho nên Bùi Anh đặc biệt cảm thấy trống rỗng, ăn một bát mì lớn đều không có tác dụng gì.

Sáng sớm ngày thứ hai, cô bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, nhìn xem thì đó là Trần Thắng. Tinh thần của Bùi Anh liền giật mình chấn động, không lẽ lại có công việc mới sao?

Cô vội vàng nhanh chóng tiếp điện thoại: “ Chào buổi sáng Trần tổng.”

“Chào buổi sáng.....” Trần Thắng bị sự nhiệt tình của cô làm cho kinh sợ: “Là thế này tiểu Bùi à, hôm nay đã lên mạng chưa?”

“ Vẫn chưa.”

“Ồ, vậy cô nhìn xem một chút đi, cô và Tống Nam Xuyên đang trên đầu tiêu đề bài báo đây.”

Bùi Anh: “....”

Cô bước ba bước cũng biến thành hai, đi tới trước màn hình máy tính: “ Đợi chút, giờ tôi đang mở máy”

“ai ya” Trần Thắng đáp một tiếng, “cô không cần vội, bọn họ cũng không chụp được ảnh gì đâu, chỉ là một bức ảnh cô ngồi ở trên xe Tống Nam Xuyên. Tôi gọi điện thoại cho cô chỉ muốn hỏi, cô và Tống Nam Xuyên...”

“ Không có gì cả.” Bùi Anh giải thích

“Vậy có khả năng phát triển hay không?”

Bùi Anh: “....”

Quả nhiên là muốn như vậy.

“Tống Nam Xuyên vừa mới vào Hoàng Vũ, nhưng hiện tại lại là một nhân vật lớn đầy quyền thế\*, lần trước Tạ Hàm không phải cũng bị chụp ảnh đang đi cùng Tống Nam Xuyên mấy hôm sau liền trở thành đề tài nóng trên Weibo sao. Không phải muốn là cái này sao, nhưng mấy cô nữ nhân vật chính kia vẫn không có dễ dàng như vậy mà có được.”

\*炙手可热: “Chính thủ khả nhiệt” một thành ngữ Trung Quốc, cũng như câu phương ngôn của ta “đặt lửa lửa đỏ, đặt cỏ cỏ cháy” ý nói những người có quyền thế.

Bùi Anh: “....”

“Trần tổng à, để tôi xem tin tức xong, sau đó sẽ gọi điện lại cho ông.”

“Cô cứ từ từ mà xem.”

Bùi Anh cúp điện thoại, cẩn thận mở tin tức ra đọc.

Từ bài báo này, có thể nhìn thấy người viết bài rất không có thiện ý.

“Lư Quang Nghệ Thường, Bùi Anh diễn vai Thi Tinh, sao lại nổi tiếng nhanh như vậy? Hóa ra kim chủ phía sau là đại cổ đông của Hoàn Vũ, Tống Nam Xuyên!”

Người viết tin đồn này có lẽ viết đến một nghìn từ, Bùi Anh nhìn lướt qua một cái, nội dung chủ yếu biểu đạt ba điều.

“Nhìn xem! Tôi nói rồi mà Bùi Anh nổi tiếng nhanh như vậy nhất định không bình thường! Quả nhiên có kim chủ đứng sau!”

“Oa, kim chủ lại còn là đại cổ đông mới của Hoàn Vũ, Tống Nam Xuyên! << Lư Quang Nghệ Thường >> là do Hoàn Vũ đầu tư a.”

“Cô ấy còn ngồi trên xe của Tống Nam Xuyên, trời ơi bọn họ là muốn đi đâu vậy, thật xấu hổ quá đi!”

Àn, cuối cùng còn bỏ xung thêm một điểm. Quả nhiên bài báo bên trong có sử dụng câu “ dường như đang hẹn hò”.

Bạn đang đọc truyện *Chi Trách Lúc Trước Mắt Bị Mù* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 15: Lấy lòng

Lúc Bùi Anh đang xem báo cáo, Tống Nam Xuyên cũng từ chỗ Tiểu Trương biết được chuyện đó.

Tiểu Trương thấy Tống Nam Xuyên sau khi xem xong tin tức liền ngồi trầm mặc trước bàn làm việc, trong lòng hơi thấp thỏm. Nhịn nửa ngày, cuối cùng cũng không chịu được mà hỏi: “Tống tổng, anh xem việc này phải làm sao bây giờ? Có cần phát thông báo làm rõ mối quan hệ giữa anh và Bùi tiểu thư không?”

Tống Nam Xuyên suy nghĩ một chút rồi nói: “Không cần, bây giờ nếu làm sáng tỏ, sau này khi chúng tôi thực sự ở bên nhau, đây không phải là tự vả vào mặt mình rồi sao?”

Tiểu Trương: “...”

Đợi chút, có phải anh đã chưa biết chuyện gì không đây?

Anh yên lặng cúi đầu không nói gì nữa.

Đầu ngón tay của Tống Nam Xuyên ở trên bàn gỗ hai cái, rồi hướng anh phân phó: “Nhưng mà nhân vật Thi Tinh này không phải tôi giúp cô ấy tranh thủ, chuyện này cần giải thích rõ, cậu đi nói với phụ trách weibo Hoàn Vũ gửi tin tức, nói nhân vật này là chính Bùi Anh tranh thủ.” Anh nói đến đây thì dừng một cái, có vài phần buồn cười nhìn tin tức trên màn ảnh: “Phóng viên viết bài báo này có phải bị ngốc rồi hay không, tôi tốn 200 vạn\* để nhập cổ phần, lại chỉ giúp Bùi Anh tranh thủ được một vai diễn viên quần chúng? Thật thú vị.”

\*200 vạn: 2 tỷ VNĐ

Tiểu Trương: “...”

“Tôi sẽ đi xử lý ngay bây giờ.” Anh lễ phép chào Tống Nam Xuyên một câu, xoay người rời khỏi phòng làm việc.

Tống Nam Xuyên xem hết báo cáo, trong lòng có chút bận tâm đến Bùi Anh. Anh thuận tay nhấn vào weibo của Bùi Anh, muốn nhìn một chút trên trang

weibo mọi người đánh giá chuyện này như thế nào.

“Tôi tự hỏi Thi Tinh chỉ là một vai quần chúng sao có thể nổi tiếng như vậy, hoá ra là đằng sau có người làm chỗ dựa.”

“Trước kia còn liên tục giả bộ thanh cao, kết quả không phải cũng chỉ là một loại mặt hàng thôi.” [mỉm cười]

“Những người nói kỹ năng diễn xuất của cô ta so với Đào Đào của chúng ta tốt hơn, còn không phải là bị mất mặt.”

“Các người đủ rồi đó! Logic hỗn loạn còn nói ra tự làm mình mất mặt! Chuyện này rõ ràng là trước đây Thi Tinh nổi danh ở trên mạng mới có người lấy cô ấy và Tống Nam Xuyên viết bài! Đêm hôm đó nhiều người bị Thi Tinh làm cho kinh diễm từ tức giận chuyển thành hâm mộ, tất cả đều là giả? Mấy người đang đùa à???”

“Mấy người các cậu chỉ bắt nạt người hâm mộ của Bùi Búi là tôi [tạm biệt], mỗi lần có chút chuyện lớn nhỏ đều đi qua mạng cô ấy [mỉm cười] không phải tôi nói bừa, chờ sau khi Bùi Búi của tôi nổi tiếng, cho các người đều quý xuống mà kêu to bá phục [mỉm cười].”

“Ti lệ người xem TV không thể là giả đi? Cô ấy diễn rất tốt a, người lại xinh đẹp, tôi chính là bị Thi Tinh hấp dẫn, còn chuyện tình cá nhân của cô ấy tôi không quan tâm.”

“Ồ, đây là Tống tổng mua đội quân cho cô sao? [mỉm cười] Đây không phải là phí bồi ngu sao, còn cổ rửa sạch làm gì? [ngoáy mũi]”

Đằng sau còn mấy ngàn bình luận, Tống Nam Xuyên không xem hết được.

Trên weibo có vài người nói chuyện hết sức ác độc, một chuyện hoàn toàn không có căn cứ xác thực, cũng có thể nói nặng đầy lý lẽ hùng hồn. Anh làm một người đàn ông xem những bình luận này còn hết sức tức giận chứ đừng nói gì đến một cô bé như Bùi Anh, nhìn thấy những bình luận công kích cô như vậy, sẽ rất đau khổ đi?

Tiểu Trương vừa đi vào phòng làm việc đã nhìn thấy Tống Nam Xuyên ánh mắt trầm lặng ngồi trước bàn làm việc, không tự chủ bị khí thế của anh ảnh hưởng mà khẩn trương lên.

“Tổng tổng.” Anh ấy dè dặt gọi một tiếng, rất sợ chọc giận anh: “Hoàn Vũ bên kia vừa nói sẽ ngay lập tức cho đăng tin tức lên weibo.”

Tống Nam Xuyên gật đầu: “Ừ, còn có bài báo này, lập tức tìm người xoá bỏ đi.”

“Dạ rồi.”

Tiểu Trương nói xong vừa muốn đi, Tống Nam Xuyên ở sau lưng gọi cậu lại: “Chờ một chút.”

“Tổng tổng, anh còn dặn dò gì ạ?” Tiểu Trương dừng chân, xoay người lại nhìn anh.

Tống Nam Xuyên nhẹ nhàng nhún lông mày lại, giống như có chuyện gì buồn rầu, tiểu Trương rất ít khi thấy anh lộ ra vẻ mặt này không khỏi tò mò chuyện gì lại khiến anh phiền não như thế.

“Làm thế nào để đỡ cho một cô gái trở nên vui vẻ?” Tống Nam Xuyên hỏi.

Hả???

Tiểu Trương trong lòng có vô số chủ ý, trên mặt lại là vẻ trấn định tự nhiên trả lời vấn đề của ông chủ: “Cái này, những cô gái khác nhau đều có những cách dỗ dành khác nhau, nhưng việc tặng quần áo, túi xách hay giày đều không được thiếu.”

Lông mày Tống Nam Xuyên nhún lại: “Như vậy có phải là quá đơn giản thô lỗ không?” Loại phương pháp trình độ này anh cũng đã nghĩ tới, có thể hay không sẽ tỏ ra anh hết sức không có thành ý?

Tiểu Trương nghiêm mặt nói: “Không đâu, các cô gái đều thích cách yêu đơn giản thô lỗ như vậy.”

Tống Nam Xuyên: “....”

Anh bỗng như phát hiện trên người tiểu Trương như có một điểm sáng mới, rất hứng thú nhìn anh ta: “Cậu có bạn gái sao?”

“Khụ, lúc học đại học có quen vài người.” Tiểu Trương thấy lửa muốn cháy đến người mình, vội né đi: “Tổng tổng, anh đang muốn dụ dỗ Bùi tiểu thư đi?”

Tống Nam Xuyên nhún mày không lên tiếng.

Tiểu Trương cảm giác mình đã đúng, ra vẻ suy nghĩ một hồi: “Kỳ thật chọn quần áo, túi xách hay giày dép cũng là một kỹ thuật, lỡ như chọn thứ người ta không thích mới là vừa phí sức lại chẳng có kết quả tốt.”

Tống Nam Xuyên hơi gật đầu ý bảo cậu tiếp tục.

“Bùi tiểu thư không phải cũng chơi trò chơi sao? Anh có thể đưa kim cương cho cô ấy.”

“Kim cương?”

“Không phải kim cương thật, là kim cương trong trò chơi.”

“Ừ.” Tống Nam Xuyên đáp một tiếng, dù là đưa kim cương thật anh cũng chẳng để ý.

“Chơi trò chơi còn có thể buông lỏng tâm trạng, đúng là biện pháp xử lý một công đôi việc.” Tiểu Trương càng nói càng cảm thấy đây là một ý hay: “Mấy cô gái bên phòng thư ký thường chơi trò chơi kia, lần trước tôi cho Tiểu Trịnh thêm năm mươi viên, cô ấy liền vui mừng đến nỗi muốn hôn tôi luôn.”

Tống Nam Xuyên: “...”

Nhìn không ra tiểu Trương còn có tài này, anh trước kia không phải là đã lãng phí một nhân tài sao?

Cái đề nghị này....nghe còn rất mê người.

Anh cân nhắc một chút, bảo tiểu Trương: “Cậu giúp tôi mua hai vạn khối kim cương cho Bùi Anh đi.”

Tiểu Trương: “..... Dạ.”

Sớm biết như vậy, ngay từ đầu anh nên kiên trì bảo ông chủ mua quần áo.

Bùi Anh giờ phút này đang ngồi trước máy vi tính xem bình luận trên weibo, buổi sáng bài báo tin tức vừa ra weibo của cô liền trở thành nơi hết sức náo nức. Cô xem những lời mắng chửi về con người của cô, lòng nghĩ trong số họ có bao nhiêu người hai ngày trước còn nói thích cô đây?

Giới giải trí quá bạc bẽo, thích và ghét đều là những chuyện đơn giản nhất.

Lần này mắng chửi kịch liệt hơn so với lần trước, thứ nhất số người tham gia cũng tăng lên, thứ hai, lần trước là mắng nhân vật còn lần này cơ bản là đều trực tiếp mắng con người của cô.

Nhưng nếu so sánh thì vẫn có điều khiến cô vui vẻ, ít nhất lần này số người hâm mộ nói giúp cô so với lần trước thì hơn rất nhiều a.

Khi cô đang hơi thất thần thì Wechat liền vang lên hai, ba âm báo liên tiếp. Bùi Anh lấy di động nhìn thoáng qua, là tin nhắn từ Tống Nam Xuyên gửi đến cho cô.

Đều là một hàng số và chữ kì quái.

Bùi Anh không hiểu ra sao liền gửi cho anh một biểu cảm nghi vấn.

Xuyên Xuyên: Đây là mã đổi kim cương.

Bùi Anh: (๖\_๖) Có phải là trò chơi thời trang đổi kim cương mà tôi chơi không?

Xuyên Xuyên: Đúng vậy, tiểu Trương nói đưa mã đổi vào là có thể lĩnh được kim cương.

Mất Bùi Anh nhấp nháy hai cái, đây là chuyện gì? Vì cái gì anh đột nhiên đưa mã đổi kim cương cho cô? Chẳng lẽ anh cũng biết trò chơi chỉ có hai ngày sự kiện sao?

Cô điền mã vào trò chơi, nhận được hơn năm vạn viên kim cương.

Bùi Anh: “...”

Trò chơi đổi kim cương này với đồng nhân dân tệ tỷ lệ là 10:1, nói cách khác, năm vạn viên kim cương chính là năm nghìn đồng...

Cô chơi lâu rồi nhưng cũng chưa bao giờ dám nạp vào đó nhiều tiền như vậy!

Hơn nữa đằng sau vẫn còn ba cái mã đổi nữa!

Cô không dám đổi tiếp, những mã đổi này khẳng định là mã số dùng một lần, đổi xong sẽ không còn. Cô vội quay về mục tin nhắn trên Wechat chọn Tống Nam Xuyên: “Nhiều kim cương như vậy!!! Thật là đắt a!!!”

Xuyên Xuyên: Tiểu Trương mua.

Bùi Anh: “...” (ಠ\_ಠ)

Cô mới không tin tiểu Trương không có chuyện gì lại mua cho cô năm vạn viên kim cương chơi!

Bùi Anh: Không được, thứ này quá quý trọng, tôi không nhận nổi [t^t].

Xuyên Xuyên: Nhưng đã mua, trò chơi cũng không cho trả lại, em không cần thì với tôi nó cũng vô dụng thôi.

Bùi Anh: ....

Bùi Anh: Mấy cái mã sau sẽ không phải đều có năm vạn viên đi?

Xuyên Xuyên: Tiểu Trương nói có tổng cộng khoảng hai mươi vạn viên.

Bùi Anh: “<”

Cô rốt cuộc đã hiểu cái gì là người chơi RMB\*.

\*Người chơi RMB: là người chơi đầu tư nhiều tiền vào trò chơi, trang bị, sức mạnh,... luôn cao cấp hơn game thủ bình thường.

Xuyên Xuyên: Em không vui mừng sao?

Tổng Nam Xuyên khẽ rũ mi, phương pháp này của anh là tiểu Trương nói cho biết, nếu như không làm cho Bùi Anh vui vẻ được thì anh sẽ xem xét việc trừ tiền thưởng của tiểu Trương.

Bùi Anh: Không có, nhiều kim cương như vậy đương nhiên là vui vẻ [t^t] chỉ là có nhiều lúc bị giật mình [t^t] những viên kim cương này đủ cho tôi dùng vài năm rồi.

Tổng Nam Xuyên nhìn tin nhắn Bùi Anh mới gửi đến, nhin không được hơi cười ra tiếng. Anh thoát khỏi Wechat, gọi một cú điện thoại cho Bùi Anh.

Bùi Anh rất nhanh đã nghe máy, nghe được giọng của cô, Tổng Nam Xuyên không kìm nổi cười cười: “Tâm trạng đã khá hơn chút nào chưa?”

“À... Là vì bài báo ngày hôm đó sao?” Bùi Anh hỏi.

“Ừ, bài báo hôm đó tôi cũng nhìn thấy, tôi đã báo cho weibo Hoàn Vũ bên cạnh rồi, họ rất nhanh sẽ ra mặt trả lời, còn những người trên web đó thì em không cần để ý tới lời nói của họ.”

Bùi Anh khẽ mỉm môi, trên khoé miệng mang một nụ cười vui vẻ: “Kỳ thật tôi vốn không thêm để ý những người đó nói thế nào a, hơn nữa cũng không cần thiết phải làm sáng tỏ cái gì, dù sao thứ bọn họ quan tâm cũng không phải chân tướng mà họ chỉ muốn ở trên Internet được trút bỏ tâm trạng và cảm xúc của mình thôi.”

Tổng Nam Xuyên: “Tuy nói như vậy nhưng có một số việc vẫn phải nói cho rõ ràng, vai Thi Tĩnh này là em hoàn toàn dựa vào chính mình mà có được, tôi không muốn cướp đi công lao của em.”

Bùi Anh cười hai tiếng: “Cảm ơn anh đã vì tôi mà làm nhiều việc như vậy, nhưng mà lần sau nếu muốn làm tôi vui thì không cần tốn nhiều tiền vậy nữa, như thế tôi cũng không còn dám tùy tiện tức giận đâu.”

Lời nói này ngược lại làm cho Tổng Nam Xuyên bị chọc cười: “Không liên quan gì cả, tôi thích được tiêu tiền vì em.”

“.....” Mặt Bùi Anh bị anh nói đến mặt đỏ bừng, cô quả thực không phải là đối thủ của Tổng Nam Xuyên a!

“Đúng rồi, mặc dù hiện giờ đúng là đang đứng trên đầu sóng ngọn gió nhưng ngày mai là sinh nhật em, tôi có vinh hạnh được cùng ăn cơm với em không?” Bữa cơm này anh đã mời đúng ba lượt, nếu lần này còn thất bại làm nữa thì anh thật muốn cho công ty của mấy tên sản ảnh kia phá sản.

Không nghĩ tới Bùi Anh đáp ứng hết sức thoải mái: “Tôi không thành vấn đề, thời gian địa điểm ở đâu?” Mỗi năm có một lần sinh nhật, cô cũng không muốn vì vấn đề này mà làm hỏng hứng thú, hơn nữa đây là cái sinh nhật đầu tiên sau khi cô quen biết Tổng Nam Xuyên đi.

Tổng Nam Xuyên nói: “Sáu giờ tối mai, tôi đến dưới lầu nhà em đón em.”

”Được.”

Sau khi cúp máy, cô đem mã đổi mà Tổng Nam Xuyên cho mình đem đổi hết, trong nháy mắt liền lọt vào top có thành tích cao nhất, nhận được một bộ đồ có thành tích cao cấp.

Cô trước kia trong trò chơi có gặp người có bộ đồ này, dù cực kỳ hâm mộ nhưng lại thủy chung không bỏ được nhiều tiền cho trò chơi như vậy. Hiện tại đây , cô cũng trở thành người chơi RMB siêu cấp rồi! Cô đã có thể thả ra kim cương vu vu!

Bùi Anh bên này đang hào hứng ngắm cao đầu dùng kim cương tạo quần áo, bên kia Hoàn Vũ đã đăng lên weibo tin tức mới nhất.

Công ty điện ảnh Hoàn Vũ: (tuyên bố) Nhân vật Thi Tĩnh là phòng làm việc Thắng Cảnh đề cử với tổ quay phim, Phiến Phương đã chấp thuận cho diễn viên Bùi Anh nhận vai diễn, sau khi phát sóng lên truyền hình, nhân vật cùng diễn viên một đêm bỗng nhiên nổi tiếng cũng không phải do chúng tôi cố tình



quảng bá. Tổ đạo diễn bày tỏ, Bùi Anh bề ngoài lẫn tài năng đều xuất sắc cho nên kết quả này cũng là nằm trong dự đoán, rất hợp tình hợp lý. Cuối cùng tiểu biên muốn thay thế cho chính mình chăm học một câu. Có vài người dùng không ăn được nhó liền nói nhó xanh, bạn không được thì đừng nói người khác không được. Tổng tổng dùng 200 vạn nạp cổ phần vào Hoàn Vũ liền chỉ nâng một người lên đảm nhiệm vai diễn viên quần chúng, các bạn cho rằng người người đều giống các bạn sao! Cảm ơn mọi người ^ \_ ^

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Trách Lúc Trước Mất Bị Mù* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 16: sinh nhật

Weibo Hoàn Vũ vừa đăng tin, trên internet đã đưa tới sóng to gió lớn. Có bạn chat đậm chân chỉ trích, thân làm một nhân viên (quan chức) yên bác thì người không thể mắng chửi người như vậy! Có bạn chat lại vỗ tay tán thưởng tốc độ nhanh như máy bay.

Ngay sau đó, Bùi Anh cùng Tống Nam Xuyên bị báo cáo “Giống như thân mật” ngày đó, cũng bị thủ tiêu.

Chiều gió trở nên nhanh như vậy, bạn bè trên mạng chỉ có càng không ngừng đổi mới trang weibo, mới có thể đuổi kịp tốc độ biến hóa sự tình.

Bùi Anh cũng ngồi trước máy vi tính xem, cô một bên cảm thán hiệu suất Hoàn Vũ xử lý sự việc, vừa muốn weibo Hoàn Vũ nói thật sự là... Tình tình thật!

Nhưng mà trên weibo người bôi đen cô cũng không yên tĩnh, lúc này gặp một bạn đứng dậy, lại nhảy ra nói: “Nhìn đi! Weibo Hoàn Vũ giúp cô ta nói chuyện, báo cáo còn bị xóa, rửa sạch nhanh như vậy, còn không phải là Tống Nam Xuyên phía sau che chở cô ta sao? !”

Sau đó có bạn bè trên mạng trả lời: “Thật kỳ lạ, thật sự là Tống Nam Xuyên che chở cô ấy thì như thế nào? Người bôi đen như mấy người chẳng lẽ không cho người ta che chở hả? Ha ha, Tống tổng cưng chiều đây, mấy người quản được sao? [ mỉm cười ]”

Bùi Anh: “...”

Cô lại bị thêm một bình luận trên chộc ...

Nhưng mà loại căn người không vung phần đen này, dù nói gì bọn họ cũng sẽ không nghe, cho nên Bùi Anh không nói gì thêm, cô xem tin tức weibo Hoàn Vũ đăng lên, rồi ra khỏi nó.

Trần Thắng xem gió tanh mưa máu trên internet, rồi gọi điện thoại cho Bùi Anh, quan tâm tâm trạng của cô. Bùi Anh đang chơi trò chơi, thấy Trần Thắng gọi điện thoại tới, đành phải thoát ra: “Trần tổng, có chuyện gì không?”

“Không có gì, chỉ muốn xem cô có sao không thôi.”

“À, tôi không sao, cảm ơn đã quan tâm.”

“Vậy là tốt rồi.” Trần Thắng biết tâm tình cô trong thời gian qua rất khác người bình thường, “Trên weibo cô không cần quá để ý, chuyện này nếu đổi lại góc nhìn, không phải giải thích rõ cô đang tức giận sao? Tôi sẽ giúp cô xem xét một kịch bản tốt, nếu như có nhân vật thích hợp, sẽ tận lực giúp cô tranh thủ lúc này.”

Nghe Trần Thắng nói vậy, Bùi Anh còn rất tức ông thất mã\* làm sao biết không phải phúc: “Vậy cảm ơn Trần tổng.”

Tái ông thất mã :Tái ông mất ngựa; họa phúc khôn lường (một ông già ở vùng biên giới bị mất ngựa, mọi người đến an ủi ông, ông bảo rằng: 'làm sao biết đó không phải là cái phúc?'. Ít lâu sau, con ngựa của ông quay trở về kéo thêm một con ngựa nữa. Mọi người đến chúc mừng, ông bảo biết đâu đó lại là họa. Quả vậy, con trai ông vì cười tuấn mã bị ngã què chân. Mọi người đến an ủi, ông bảo không chừng thế lại là phúc. Chẳng bao lâu, có giặc, trai tráng phải ra trận, riêng con ông vì tàn tật được ở nhà sống sót. Ví với chuyện không hay trong một hoàn cảnh nào đó có thể biến thành chuyện tốt

“Ừ, công việc quay quảng cáo cô cũng đừng làm trễ việc.”

“Tôi biết rồi, Trần tổng yên tâm.”

“Vậy như thế nhé, tôi cúp đây.”

Kết thúc trò chuyện cùng Trần Thắng, Bùi Anh lại mở trò chơi ra tiếp tục rút rút rút kim cương.

Ngày hôm sau, ngày một tháng tư, ngày cá tháng tư, cũng là sinh nhật Bùi Anh hai mươi ba tuổi.

Ngày này đúng lúc cô không có công việc, buổi trưa bị Nhậm San San gọi đến phòng làm việc, cùng nhau chúc mừng sinh nhật cô. Nhậm San San mua một chiếc bánh kem thật lớn, còn đem phòng làm việc bố trí thật đặc biệt.

Bùi Anh nhìn hết sức cảm động, nhiều năm như vậy may mắn có Nhậm San San ở bên cạnh cô, mới khiến cô một đường đi thẳng không thấy cô đơn lạnh lẽo.

Hai nhân viên cùng làm trong phòng cũng hết sức vui vẻ, không chỉ có thể ăn một bữa mỹ thực, còn có thể quang minh chính đại lười biếng, bọn họ ước gì mỗi ngày đều là sinh nhật Bùi Anh.

“Sinh nhật vui vẻ!” Nhậm San San bung bánh kem cắm nến vào, nhìn về Bùi Anh liếc mắt ra hiệu, “Mau, ước một nguyên vọng, tốt nhất là về chuyện chăn gối.”

Bùi Anh: “...”

Chuyện chăn gối là như thế nào a!

Nhậm San San lại bày ra một bộ dáng lái xe: “Cậu nhìn xem cậu đã đến từng tuổi này, cậu chỉ có hứng thú với Văn Từ, thì đưa túi xách, cũng chỉ có Văn Từ, cậu còn không mau cầu nguyện về một chút chuyện chăn gối nào?”

“... Tớ cũng không đói khát như cậu?” Bùi Anh quả thực vô lực châm chọc.

Nhậm San San khinh thường liếc mắt: “Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, cậu còn hứng thú đối với thứ kia kia nha~ “

Bùi Anh đột nhiên đỏ mặt, cô không muốn để ý lời của Nhậm San San, trực tiếp thổi nến, ở trong lòng mặc niệm một nguyên vọng: “Hy vọng năm nay có thể thu hoạch một tình yêu viên mãn.”

Nhậm San San về mặt phớt lờ hỏi cô: “Cậu cầu nguyện gì vậy? Sao làm đáng dữ vậy?”

“... Cậu soi gương đi, thì cậu mới biết cậu làm đáng ra sao.”

Nhậm San San hừ một tiếng, lấy ra một hộp quà được gói kĩ đưa cho cô: “Này, cầm đi, quà sinh nhật mua cho cậu đây.”

“Cảm ơn!” Bùi Anh mặc dù ghét bỏ Nhậm San San, nhưng quà của cô ấy thì cô vẫn nhận. Cô không thể chờ đợi được mà mở quà ra, có vài phần ngạc nhiên mừng rỡ: “Son môi.”

“Ừ, đặc biệt vì cậu mà lựa chọn.” Nhậm San San cười đến mức khiến người ta sợ hãi, “Biết son môi này có tên gì không? Chém, nam, sắc.”

Bùi Anh: “...”

Nhậm San San cười hi hi lấy khuỷu tay đụng cô: “Tối nay cậu cùng Tống Nam Xuyên đi ăn cơm sao? Lần này, phải bắt lấy anh ta.”

Bùi Anh nhìn mặt cô cùng lời nói ái muội kia, lại nhiem lên một tầng hồng phấn: “Cậu có bị bệnh không, chúng tôi chỉ ăn bữa cơm mà thôi!”

“À - -” Nhậm San San kéo dài âm cuối ra, nhìn cô, “Đừng nói cậu không nghĩ đến, tính khí của phụ nữ thật đáng nói nha.”

Bùi Anh: “...”

“Cậu nhìn xem trên weibo đều nói cậu ngủ với anh ta cậu mà không ngủ cùng anh ta thật, những lời mắng chửi này sẽ uống phí sao?” Cô nói rồi vỗ xuống vai Bùi Anh, đầy nhiệt tình hát lên, “Em gái hãy dừng cầm đi lên phía trước ~ a!”

Bùi Anh: “...”

Cô muốn đem hết bánh kem trên bàn “đập” lên khuôn mặt kia.

Bởi vì sáu giờ tối có hẹn với Tống Nam Xuyên, Bùi Anh ở phòng làm việc chơi đến hơn hai giờ thì vội vã chạy về nhà.

Cô phải tắm rửa thay quần áo rồi trang điểm thật đẹp.

Lúc son môi, cô có hơi do dự, cầm lên thôi mà Nhậm San San đưa.

Thật có thể chém nam sắc sao?

... Cô đang suy nghĩ gì! Tại sao có thể nghe theo ý của Nhậm San San! Đây chỉ là một thôi son bình thường thôi mà.

Bùi Anh sau khi đã thuyết phục mình, cẩn thận tô son môi lên. Cô nhìn màu sắc nó từ trong gương, môi nhìn càng thêm no đủ mê người, hồng hồng mập mập hận không thể cắn một cái.

Này, đúng là chém nam sắc trong truyền thuyết sao.

... Không!

Bùi Anh cảm giác linh hồn mình đang tiếp nhận tra hỏi.

Cô thu xếp bản thân xong, đã gần sáu giờ , đến năm giờ năm mươi phút, Tống Nam Xuyên gọi điện thoại cho cô, nói đã đến dưới lầu nhà cô.

Bùi Anh đứng trước gương xem lại, xác định đầu tóc vậy trang điểm đều ok, mới cầm túi sách đi xuống lầu. Cô hay cho những con mèo hoang ăn mà không biết chúng từ đâu chui ra, nhưng hôm nay không tìm cô kiếm ăn , mà đứng từ xa kêu meo meo , giống như đang chào hỏi.

Bùi Anh tự phiên dịch lời bọn chúng kêu thành “Sinh nhật vui vẻ”, cười nhìn về chúng nó phát tay: “Cảm ơn nha, chị sẽ cố gắng.”

Cô nói xong bước chân khoan khoái dẫm trên cánh hoa mà đi.

Tống Nam Xuyên giống như lần trước, đứng ngoài xe đợi cô, thấy Bùi Anh đến, khước môi anh cũng không nhin được gương lên: “Chào buổi chiều.”

“Chào buổi chiều.” Bùi Anh cười híp mắt cùng anh chào hỏi.

Tống Nam Xuyên xoay người mở cửa xe ra, mời cô lên xe. Sau khi khởi động xe chạy, Bùi Anh mới hỏi: “Chúng ta ăn buổi tối ở đâu?”

“twilight.” Tống Nam Xuyên nói ra tên nhà hàng.

Nhà hàng này ở thành phố A vô cùng nổi danh, Bùi Anh đã sớm nghe qua , chỉ là còn chưa có cơ hội vào. Nghe nói đây là một nhà hàng thuộc tầng cao nhất Úc Thị, tại tầng 25 của tòa cao ốc lộng lẫy, còn có thể thưởng thức cảnh biển.

Lần này trên đường không có ai theo dõi bọn họ, hết sức thuận lợi đến tòa cao ốc xa hoa này. Bùi Anh cùng Tống Nam Xuyên vào thang máy trực tiếp lên tới lầu 25, cửa thang máy sau khi mở ra, bên ngoài đã có nhân viên phục vụ theo chân bọn họ cúi người chào hỏi.

Anh phục vụ cao to đẹp trai nhìn tương đối thuận mắt, anh ấy cùng Tống Nam Xuyên xác định thông tin lịch hẹn, rồi dẫn hai người vào phòng đã chuẩn bị.

Trong phòng trang hoàng hết sức hoa lệ, âm nhạc tiếng Pháp cũng hết sức có tư tưởng, lúc đi ngang qua một bàn thấy khách họ còn đang vui vẻ nói gì đó.

Đi đến một cửa sổ lớn sát đất, nhân viên phục vụ ngừng lại. Tống Nam Xuyên thay Bùi Anh kéo ghế, mời cô ngồi xuống, sau đó mới đi đến ghế đối diện cô ngồi xuống.

Vị trí tầm mắt rất tốt, vừa liếc mắt liền trông thấy một mảnh sóng biển nhộn nhạo trên mặt biển. Trên bờ biển còn có người tản bộ cùng với gió biển, quần áo mỏng manh bị gió biển thổi căng.

Nhân viên phục vụ đưa thực đơn cho Bùi Anh, Bùi Anh theo anh đề cử gọi, điểm quan trọng hôm nay là đồ ăn. Tống Nam Xuyên gọi đồ ăn giống cô, lại thêm một chai rượu đỏ, sau khi nhân viên phục vụ đi khỏi, anh cười nhạt hỏi Bùi Anh: “Thích nơi này chứ?”

“Thích, nơi này hoàn cảnh thật tốt.”

Tống Nam Xuyên nói: “Nơi này không chỉ hoàn cảnh tốt, đồ ăn tốt hơn ,một lát nữa thôi sẽ có đồ ăn ngon thưởng thức.”

“Vâng! Nhà hàng của Úc thị tôi chưa được nếm qua hết, nhưng mỗi một nơi đều siêu tốt”

Tống Nam Xuyên cười nói: “Về sau thường xuyên dẫn em đến đây ăn.”

Mặt Bùi Anh không phụ sự mong đợi của mọi người bị anh nói phát hồng , còn chưa trở lại bình thường, Tống Nam Xuyên lại bồi thêm một câu: “Mỹ thực chính là cùng người mình thích ăn chung, mới có thể trở nên càng thêm mỹ vị.”

... ..

Anh... đang nói cô là người anh thích sao? Lần tỏ tình này Bùi Anh không kịp chuẩn bị.

Trái tim của cô đập bịch bịch thật nhanh, lúc cô đứng ngồi không yên, nhân viên phục vụ kịp thời mang rượu đỏ đưa tới, cô vội vàng uống một ngụm để áp chế xuống.

Vì muốn đánh vỡ lúng túng cùng ngượng ngùng trong lòng, khiến mình nhìn qua tự nhiên một chút, Bùi Anh chủ động cùng Tống Nam Xuyên bắt chuyện: “Tôi sinh vào ngày một tháng tư, trước kia còn đi học, tôi nói với bạn học hôm nay là sinh nhật tôi, bọn họ quay lại phía tôi nói cá tháng tư vui vẻ.”

Tống Nam Xuyên cười rộ lên: “Lúc đi học đáng lẽ em phải vui mừng chứ? Không có bạn trai theo đuổi em sao?”

“Hả...” Sụp mí mắt xuống suy nghĩ, mới nhìn Tống Nam Xuyên nói, “Có thì có đó, nhưng mà lớn lên đều không đẹp trai.”

“Phốc.” Tổng Nam Xuyên đang nhấp một ngụm rượu đỏ vào miệng, lơ đãng cười ra tiếng.

Bùi Anh bổ sung: “Hơn nữa tôi lớn lên có chút cao, nhiều bạn trai khi lớn không cao hơn tôi.”

“Đúng vậy.” Tổng Nam Xuyên tiếp tục cười nhẹ.

“Cho nên về sau, có một học trường vừa đẹp trai lại cao to tỏ tình với tôi, tôi đã vui vẻ đáp ứng, kết quả không quá hai ngày, tôi đã phát hiện học trường kia ngoại trừ tôi ra còn có hai cô bạn gái!” Bùi Anh nói đến đây, trong lòng đầy căm phẫn, “Đáng giận nhất là gì anh biết không? Khi tôi đi tìm anh ta lý luận, anh ta còn thần nhiên thừa nhận có bạn gái khác, sau đó còn nói với tôi, cô không phải chỉ có một mình tôi là bạn trai chứ?”

Bùi Anh giống như muốn hả giận liền uống sạch ly rượu đỏ trong tay: “Tôi khi đó rất đau lòng, tôi nghĩ tất cả con trai trên thế giới đều như thế? Từ đó tôi không nói đến chuyện yêu đương nữa.”

Kỳ thật bây giờ suy nghĩ lại, người đó không quá hai ngày sau liền bệnh mà chết, cũng không thể yêu đương tiếp nữa?

Tổng Nam Xuyên ngồi đối diện nhìn cô, con ngươi đen bóng tỏa ra ánh sáng ấm áp: “Trên đời này, cũng có loại đàn ông chỉ chung tình với một người phụ nữ.”

Bạn đang đọc truyện *Chi Trách Lúc Trước Mất Bị Mù* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 17

Tìm Bùi Anh nhảy “bịch” một cái, giống như có một mầm mống được chôn giấu ở trong lòng nhiều năm đột nhiên chui từ dưới đất lên ngay bây giờ vậy.

Trong không khí giống như có một cảm xúc không tên đang chậm rãi chuyển động, cô không tiếng động đối mặt với Tổng Nam Xuyên, nhiệt độ quanh thân tăng lên từng chút một

“Quấy rầy một chút, món ăn mà ngài gọi trước đó, hầu đồng lạnh phối hợp với sữa chua du sa ti.” Nhân viên phục vụ lại đến kịp thời một lần nữa, bày món ăn họ gọi lên bàn.

“Cảm ơn.” Cuối cùng Bùi Anh cũng tránh ra được từ trong ánh mắt của Tổng Nam Xuyên, nhìn con hầu trong đĩa trên bàn

Tổng Nam Xuyên cũng không có chấp với đề tài lúc trước, rất tự nhiên bắt đầu nói sang chuyện khác với Bùi Anh.

Bữa ăn tối này phải gọi là vô cùng thú vị, không chỉ vì thức ăn vô cùng ngon miệng, cực kỳ thỏa mãn dạ dày của Bùi Anh, chung đụng với Tổng Nam Xuyên cũng hết sức thả lỏng, hơn nữa cô phát hiện, có gương mặt kia của Tổng Nam Xuyên, khẩu vị của cô dường như tốt hơn trước.

Sau khi ăn xong món điểm tâm ngọt, là kem ly mà nhân viên phục vụ đã đề cử.

“Người làm món điểm tâm Twilight này là Kiều Nạp Sâm, anh ta vô cùng nổi danh trong phương diện này, đặc biệt là macaron do anh ta làm, ăn một lần có thể khiến người ta cả đời khó quên.” Tổng Nam Xuyên nhìn Bùi Anh ngồi ở đối diện ăn kem ly, cười nói với cô.

“Uh, macaron của anh ta siêu cấp nổi danh, là một trong những món điểm tâm ngọt kinh điển của Úc thị.” Chi tiết giá cả cũng vô cùng kinh điển, cô tổng cộng cũng chỉ ném qua hai lần.

Tổng Nam Xuyên nói: “Tôi đặc biệt giúp em đặt một phần macaron của Kiều Nạp Sâm làm bánh sinh nhật.”

“?!” Bùi Anh còn chưa hết khiếp sợ, nhân viên phục vụ đã mang bánh ngọt đến đây, còn lễ phép nói với cô câu “sinh nhật vui vẻ”.

“Sinh nhật vui vẻ.” Tổng Nam Xuyên ngồi dưới ánh đèn, mỉm cười nhìn cô.

“Cảm, cảm ơn.” Bùi Anh ấp úng đáp lời, cô phát hiện Tổng Nam Xuyên đêm nay hình như đặc biệt đẹp trai, đẹp trai đến mức khiến cô dường như không có cách nào nhìn thẳng.

Cô lấy điện thoại đi động ra, thẹn thùng cười với Tổng Nam Xuyên: “Tôi có thể chụp hình sao? Nó quá đáng yêu.”

“Đương nhiên.”

Bùi Anh vui rạo rực chụp mấy tấm bánh ngọt macaron, mới cầm lấy một cái macaron màu hồng phấn, đưa lên bên môi cắn nhẹ một cái: “A, ăn rất ngon, là vị ô mai! Vô hạnh nhân vô cùng giòn xốp, bên trong lại siêu cấp mềm mại a, còn có cả mùi sữa thơm nồng đậm của ô mai! Bên trong còn có cả nhân mút ô mai nữa!”

Quả thực ăn ngon đến sắp bay lên! Cô có thể lại ăn thêm nữa!

Tổng Nam Xuyên cười nói: “Cho nên nói các cô gái đều yếu mềm. Lòng không phải hư danh nói chơi.”

Bùi Anh: “...”

Vừa rồi kế hoạch coi như là thất bại. Trò đùa sắc đẹp sao?

Cô ho một tiếng, đưa một cái macaron cho Tổng Nam Xuyên: “Anh cũng nếm thử đi.”

Tổng Nam Xuyên cười nhận lấy.

Bùi Anh: “...”

Làm sao lại cảm thấy kỳ quái như vậy! Quả nhiên là đàn ông đều tương đối hạ lưu!

Sau khi Tổng Nam Xuyên ăn xong miếng macaron mà Bùi Anh cho anh kia, dùng khăn giấy lau tay: “Em mới vừa nói em thích Quỳnh – Thù Ly Á?”

Bùi Anh gật đầu: “Đúng vậy, cô ấy lớn lên rất xinh đẹp đó, so sánh với các ngôi sao nữ hiện tại có một loại phong thái rất khác biệt. Tôi thích nhất là cô ấy diễn “Sunday”, mỗi một cảnh của cô ấy ở trong đó đều đẹp đến không thể bắt bẻ được!”

Tổng Nam Xuyên nói: “Nhà của tôi vừa vặn có Blu-ray Disc của “Sunday”, em muốn đi xem một lần không?”

“Thật sao? Anh vậy mà có Blu-ray Disc của bộ phim này?” Bùi Anh kinh ngạc nhìn anh, niên đại của bộ phim này đã rất xưa rồi, trước kia cô đã cố gắng đi tìm phiên bản chiếu lại ở trên internet, thế nhưng chất lượng cảnh quay đều hoàn toàn không phù hợp ý muốn.

So với cô kinh ngạc, Tổng Nam Xuyên cười đến vô cùng nhạt: “Nhà của tôi có không ít Blu-ray Disc của các bộ điện ảnh kinh điển xưa.”

Bùi Anh bừng tỉnh ồ lên một tiếng, cô còn tưởng rằng hiện tại trong nhà những người đàn ông chỉ có Tiểu Hoàng. Phiên CD-ROM, thì ra cũng sẽ có người trong nhà đều cất giữ Blu-ray Disc của các bộ điện ảnh thời xưa.

Thương thức của một Tổng giám đốc đương nhiên là phải tao nhã một chút.

Sau khi quyết định như vậy, hai người rời khỏi nhà hàng, Tổng Nam Xuyên trực tiếp bảo tài xế lái xe trở về nhà của mình.

Cho đến khi Bùi Anh đứng cửa khu nhà cấp cao Tổng Nam Xuyên mua ở A thị kia, cô mới phát giác được có một gì đó không thích hợp.

Cô vậy mà lại đến nhà của Tổng Nam Xuyên? Còn là lúc đêm khuya?

Sau khi ý thức được điều này, trong lòng Bùi Anh có chút luống cuống không thể khống chế được. Tổng Nam Xuyên thấy cô đứng ở cửa ngăn người, lên tiếng hỏi: “Sao vậy? Không thoải mái ở đâu sao?”

“Không, không phải.” Bùi Anh lắc đầu, ý niệm lóe qua đầu tiên trong đầu, lại là may là lúc cô rời khỏi nhà hàng đã thoa lại son môi.

Nhà của Tổng Nam Xuyên phù hợp với tất cả tưởng tượng của Bùi Anh về một khu nhà cao cấp, trang hoàng theo phong cách châu Âu, còn có cả sân thượng, đi vào liền cảm thấy mình giống như một công chúa nhỏ.

Sofa trong phòng khách hết sức rộng rãi, chất da cũng vô cùng mềm mại, đối diện sofa chính là một cái TV LCD cực lớn, gần như chiếm một nửa mặt tường.

Tổng Nam Xuyên tìm trong ngăn tủ chứa đĩa ở bên cạnh trong chốc lát, liền nhìn thấy bộ phim anh muốn tìm kia, “Sunday”.

Sau khi Blu-ray Disc bắt đầu phát, anh xoay người, nhìn Bùi Anh đang ngồi trên sofa một cách hơi gò bó, hỏi: “Em không ngại tôi chỉnh đèn trong phòng khách tối đi một chút chứ?”

“Không, không ngại.” Sau khi Bùi Anh nói ra những lời này, mới phát hiện giọng của mình có chút cứng nhắc.

Quá khẩn trương nha! Cô lần đầu tiên ở một mình trong nhà của một người đàn ông.

Sau khi Tổng Nam Xuyên chỉnh ánh sáng tối đi liền đến bên cạnh Bùi Anh ngồi xuống. Cảm giác được sofa bên cạnh khẽ lún xuống một chút, toàn thân Bùi Anh đều căng thẳng.

Phát giác được cô căng thẳng, viên môi Tổng Nam Xuyên chậm rãi gợn lên, anh cầm một cái macaron vừa rồi mang về từ nhà hàng đưa cho cô: “Muốn ăn một miếng nữa không?”

“Được, cảm ơn.” Bùi Anh nhận lấy macaron anh đưa cho, cắn một cái, từng chút ngọt ngào thấm vào từ kẽ răng, thực khiến cho thần kinh của cô thả lỏng một chút.

Bộ phim bắt đầu chiếu, lực chú ý của hai người cũng tập trung ở trên chiếc TV lớn trước mặt.

Blu-ray Disc quả nhiên không giống bình thường, cho dù hình ảnh bị phóng to đến như vậy, cũng vẫn vô cùng rõ ràng. Hiệu quả âm thanh cũng đặc biệt tốt, mỗi một lời kịch dường như đều đập vào trên đầu quả tim của người nghe.

Từ lúc chuyện xưa bắt đầu, Bùi Anh cũng dần dần trầm tĩnh lại. “Sunday” là một câu chuyện dành cho giới trẻ, nội dung vở kịch phát triển cực kỳ thông thả, lại sẽ không khiến người khác cảm thấy nhàm chán, khúc dương cầm xuyên suốt từ đầu đến cuối lại mang theo một loại đau thương đặc biệt.

Nhưng trong phim ảnh của giới trẻ cũng khó tránh khỏi có vài cảnh thân mật trước ống kính.

Đoạn diễn nam nữ chính vụng trộm ăn trái cấm kia mặc dù quay vô cùng mờ mờ, nhưng vẫn mập mờ đến mức khiến người ta nhìn không được mặt đỏ, tim đập dồn dập.

Bùi Anh giống như là muốn tránh nhìn cái gì đó, vụng trộm dời đi ánh mắt, kết quả không cẩn thận đụng phải ánh mắt của Tống Nam Xuyên.

Khúc dương cầm trong phim vẫn chậm rãi tiếp tục, Bùi Anh nhìn con mắt của Tống Nam Xuyên, trái tim nhảy lên cực nhanh.

Nốt ruồi hình giọt lệ ở dưới khóe mắt của Tống Nam Xuyên, dưới ánh sáng ảm đạm trong phòng như ẩn như hiện, ánh mắt của anh phảng phất như có từ tính, một khi bị khóa lại, sẽ không thể nào dời đi.

Tim đập càng lúc càng nhanh, ngay cả hô hấp của Bùi Anh cũng sắp ngừng lại.

Tống Nam Xuyên nghiêng người dựa vào gần cô, chậm rãi hôn lên môi của cô.

Trong đầu Bùi Anh trong nháy mắt tựa như có pháo hoa nổ tung, cái gì cũng không thể suy nghĩ, chỉ có xúc cảm mềm mại trên môi lại đặc biệt chân thật.

Nụ hôn này không ngừng sâu hơn, đầu lưỡi Tống Nam Xuyên không biết từ lúc nào đã bắt đầu quấn lên. Cả người anh gần như đều áp trên người cô, tay phải nhẹ nhàng vén lên làn váy của cô, dọc theo chân của cô trượt lên.

Chỉ là đầu ngón tay tiếp xúc với da thịt của cô, tựa như những đốm lửa nhỏ cháy lan ra đồng cỏ, càng không thể thu lại.

Bùi Anh cảm thấy cả người đều sắp bị thiêu cháy.

“Muốn Anh Anh...” Tống Nam Xuyên cuối cùng cũng buông miệng Bùi Anh ra, hôn lên bên cạnh gáy của cô. Tiếng hít thở nặng nhọc của anh, còn có câu nói tràn đầy tình ý kia. Muốn Anh Anh, tựa như một câu thần chú vậy, xoi tái chút lý trí và thận trọng cuối cùng của Bùi Anh.

Váy của cô đã bị đẩy tới thất lung, một cái bộ vị nào đấy trên thân thể đàn ông cũng sớm đã vận sức chờ phát động. Tống Nam Xuyên cắn trên môi cô một cái, giọng nói còn hết sức mê hoặc: “Anh Anh, anh hình như còn chưa đưa quả sinh nhật cho em, vậy giờ anh tặng bản thân mình cho em có được không...”

Bùi Anh sớm đã bị anh lấy mất hồn, bây giờ nghe anh hỏi “có được không”, cũng chỉ vô ý thức trả lời được.

Tống Nam Xuyên trong nháy mắt lúc cô trả lời, lại một lần nữa hôn môi cô thật sâu. Bùi Anh không chịu nổi, dường như ai oán hai tiếng, bị ngọn lửa tên là Tống Nam Xuyên này đốt cháy gần như không sót chút gì.

Sớm tỉnh mơ ngày hôm sau, là Bùi Anh tỉnh lại trước.

Địa điểm là ở trên giường của Tống Nam Xuyên.

Hoàn cảnh xa lạ làm cho cô bối rối hai giây, sau một lát cô đã nhìn thấy người đàn ông anh tuấn ngủ say ở bên người cô.

Ký ức điên cuồng tới hôm qua giống như thủy triều vọt tới trong cô, bọn họ từ sofa, đến trên giường lớn trong phòng ngủ... Từng hình ảnh xấu hổ trong nháy mắt làm cho mặt cô đỏ lên hoàn toàn.

Bùi Anh vẫn là lần đầu tiên gặp phải chuyện như vậy, trong lúc nhất thời quả thực không biết nên tự xử như thế nào, càng không biết đối mặt với Tống Nam Xuyên ra sao, chỉ muốn nhanh chóng trốn khỏi hiện trường.

Chẳng quan tâm đến thân thể còn đang đau nhức, Bùi Anh rón rén đứng lên, nhìn quanh một vòng lại không phát hiện được trang phục của cô.

... Ông trời ạ, là bị còi hết ở phòng khách!

Mặt Bùi Anh lại một lần nữa đỏ đến mức nóng lên, cô tùy tiện kéo một tấm thảm khoác lên người, đi đến phòng khách. Váy, tất chân của cô còn có... Quần áo lót, đều ở trên mặt đất, ừ, của Tống Nam Xuyên cũng ở đây...

Cô gần như là nhắm mắt để mò lấy quần áo, cực nhanh mặc vào người mình. Tất chân đã không thể mặc được nữa, nhưng cô vẫn nhét tất chân bị xé vào trong túi.

Sau khi thu thập xong, cô giống như một tên trộm nhanh chóng rời đi.

Tổng Nam Xuyên tối hôm qua được thoải mái, ngủ đặc biệt sâu, khi anh tỉnh lại đã là mười giờ. Sau khi mở mắt ra lại không trông thấy người muốn nhìn thấy kia, anh khẽ nhủ mày.

“Anh Anh?” Anh ngồi dậy, nhìn xung quanh một lần, vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Bùi Anh.

Anh tìm trong tủ quần áo ra một chiếc áo sơ mi cùng một cái quần, tùy ý mặc lên người, đi xuống dưới lầu.

Tất cả đồ của Bùi Anh đều không thấy, kể cả đôi giày cao gót đặt ở cửa kia.

Chân mày của Tổng Nam Xuyên nhíu chặt hơn, anh tìm được điện thoại di động của mình, gọi một cú điện thoại cho Bùi Anh.

Không có người nghe.

Chưa từ bỏ ý định lại gọi một lần nữa, vẫn là không có người nghe.

Tổng Nam Xuyên tức giận đến mức có cảm giác muốn quăng đi động.

Cô gái này có ý gì? Sáng sớm liền không thấy người, điện thoại cũng không nhận, là muốn xem mọi chuyện tối hôm qua đều như chưa từng phát sinh sao?

Anh kìm lại lửa giận trong lòng, tiếp tục gọi điện cho Bùi Anh.

Lúc Bùi Anh tắm rửa xong, đi ra từ trong phòng tắm, Tổng Nam Xuyên đã gọi điện cho cô chín lần.

Nhìn chín cuộc gọi nhỡ trên màn hình, Bùi Anh sợ hết hồn. Cô còn chưa nghĩ ra nên xử lý như thế nào, cuộc gọi thứ mười của Tổng Nam Xuyên đã tới.

Bùi Anh không dám trì hoãn nữa, cô hít một hơi, dững cảm mà tiếp cuộc điện thoại: “Tổng...”

“Bùi Tú Quyên em có ý gì? Ăn hết sạch sẽ xong liền muốn phui mông chạy lấy người, hửm?”

Bùi Anh: “...”

Cô tạm nhịn cơn tức này, hỏi một vấn đề mà mình để ý nhất đầu tiên: “Làm sao anh biết tên khai sinh của em là Bùi Tú Quyên?”

“Điều này rất quan trọng sao? Tin tức của em ở trên mạng tùy tiện điều tra liền có!” Giọng nói của Tổng Nam Xuyên khó có được một chút cáu kỉnh, “Anh bây giờ đang hỏi, em không nói tiếng nào rồi đi là có ý gì? Còn có tại sao lại không nhận điện thoại của anh?”

“Em vừa mới đang tắm, không nghe được...”

Biết rõ cô không phải cố ý không nhận điện thoại mình, tâm tình Tổng Nam Xuyên tốt hơn nhiều, giọng điệu nói chuyện cũng hòa hoãn hơn rất nhiều: “Vậy tại sao em phải đi?”

Bùi Anh có chút khó mở miệng: “Em... Không đi, ở lại thì quá mức lúng túng...”

Tổng Nam Xuyên ở đầu bên kia của điện thoại im lặng mấy giây, sau đó nhẹ giọng bật cười.

Bùi Anh bị anh cười một tiếng như vậy lại đỏ mặt, Tổng Nam Xuyên ở bên kia nói: “Có cái gì lúng túng chứ, làm quen là được rồi.”

Bùi Anh: “...”

“Thân thể của em như thế nào rồi, có chỗ nào không thoải mái hay không?”

“... .. Vừa mới tắm rửa sạch sẽ, cảm giác đã khá hơn nhiều rồi.” Giọng nói của Bùi Anh thấp đến không thể thấp hơn.

Khóe miệng Tổng Nam Xuyên lại lơ đãng nhếch lên cười một chút: “Hôm nay em có sắp xếp gì không?”

“Buổi chiều tiếp tục đi chụp quảng cáo.”

“Uh, vậy buổi sáng em nghỉ ngơi cho tốt đi, buổi chiều khi nào em thì kết thúc? Anh đi đón em”

“Hả?” Bùi Anh còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý khi nhìn thấy anh, nhưng liên tục trốn tránh anh như vậy, sẽ chỉ làm sự tình ngày càng hồng bét, “Bây giờ còn chưa xác định, khả năng là đến khoảng sáu bảy giờ đi, đến lúc đó em gọi điện thoại cho anh.”

“Được.” Tổng Nam Xuyên trước lúc cô cúp điện thoại, nói một câu vào microphong, “Anh yêu em”

Bùi Anh: “... ..”

Cô luống cuống tay chân cúp điện thoại.

Tổng Nam Xuyên nghe thấy điện thoại đột nhiên bị ngắt, nhin không được bật cười, cô làm sao lại ngây thơ như vậy? Rõ ràng tối hôm qua rất nhiệt tình (khụ khụ).

Bùi Anh sấy khô đầu tóc, lại đi ngủ một giấc, vốn là đặt đồng hồ báo thức lúc một giờ rưỡi, kết quả còn chưa tới mười hai giờ, điện thoại của Trần Thắng liền đánh thức cô .

Vốn cho là ông là có công việc gì mới giao cho mình, kết quả lúc tiếp điện thoại mới phát hiện, căn bản không phải chuyện như vậy.

“Tiểu Bùi à, lên mạng chưa? Chuyện của cô và Tổng Nam Xuyên lại ra tập 2 .”

Bùi Anh: “...”

Cô bò lên trên mạng nhìn thoáng qua, quả nhiên đã ra tập 2.

“Đột ngột kinh động! Chẳng vạng hôm qua Bùi Anh được Tổng Nam Xuyên đón đi, cả đêm không về!”

Lần này nhóm paparazi theo dõi bọn họ không cùng nhóm với lần trước, có thể là thu được dạy dỗ từ các đời trước dạy dỗ, bọn họ theo dõi càng thêm an phận.

Lần này paparazi chỉ mai phục ở cửa nhà của Bùi Anh, sau khi chụp cảnh Tổng Nam Xuyên đón cô đi, cũng không đuổi theo xe của bọn họ, mà là tiếp tục chờ ở chỗ ở Bùi Anh.

“Mặc dù chúng tôi không biết rõ hai người bọn họ đi nơi nào, nhưng Bùi Anh là sáng ngày hôm sau mới trở lại nơi ở của mình.”

Ở trên là trích từ bên trong nguyên văn của báo cáo, đằng sau còn phối hợp với một tấm ảnh mọi người đều nhìn thấy.

Bùi Anh cảm thấy hiện tại paparazi cũng quá dễ làm, ngay cả chuyện như vậy cũng không biết xấu hổ lấy ra để viết? Cũng mệt cho hiện tại đám bạn đầu óc lớn trí tưởng tượng phong phú trên mạng.

Lúc Tổng Nam Xuyên đến công ty, cũng nghe thấy tiểu Trương nói chuyện này trước tiên.

Anh có chút bức bối nhú nhú mày, những thứ paparazi giống như ruồi bọ vậy, đánh không chết cũng đuổi không đi, cả ngày chỉ bay vo ve quanh người.

Anh suy nghĩ một lúc, phân phó tiểu Trương: “Cậu đi báo blog Hoàn Vũ phát cho tôi một tin tức, nói tôi và Bùi Anh đang trong thời gian chính thức kết giao.”

Tiểu Trương cũng không lập tức đi làm, mà là mang theo chút ít do dự hỏi: “Như vậy là được sao?”

Tổng Nam Xuyên nói: “So sánh với việc để cho bọn chúng viết nhảm nhí, không bằng ta tự mình nói ra, hơn nữa tôi không muốn về sau mỗi lần gặp Bùi Anh đều phải lén lút lút.”

“Vâng, tôi biết rõ, chuyện này cần phải báo cho tiểu thư Bùi Anh sao?”

Tổng Nam Xuyên suy nghĩ một chút, Bùi Anh hiện tại chắc là đang ngủ, anh không muốn đánh thức cô, nếu như có thể, anh thậm chí hy vọng cô vĩnh viễn sẽ không nhìn thấy những lời đồn đãi nhảm nhí trên mạng này.

“Chuyện này tôi sẽ nói cho cô ấy, cậu đi làm trước đi.”

“Vâng.”

Lúc Tiểu Trương đi liên lạc với Hoàn Vũ, Bùi Anh vẫn còn đang ngồi trước máy tính lướt wechat.

Trong lòng cô kỳ thực có chút buồn bức, mình cũng không phải là người “hot” cho lắm, những tên paparazi này tại sao lại cứ nhìn chăm chăm cô không buông tha như vậy? Chẳng lẽ là do Tổng Nam Xuyên cây to đón gió sao? Hay là hiện tại các nghệ sĩ khác thực sự không có tin tức gì có thể đưa lên báo?

Cô nghĩ đi nghĩ lại, liền thấy từ trên trang đầu hiện lên một cái tin tức mới.

Hoàn Vũ ảnh nghiệp v: Chào mọi người, hôm nay từ trên trời rớt xuống chủ yếu là muốn tuyên bố với mọi người một tin vui. Đại cổ đông của Hoàn Vũ tiên sinh Tổng Nam Xuyên chia sẻ, anh ấy đang chính thức kết giao cũng nữ sĩ Bùi Anh, cảm ơn mọi người quan tâm và chúc phúc. :)

Bùi Anh ngẩn người, Tổng Nam Xuyên đây là công khai thừa nhận quan hệ của bọn họ?

Mặc dù blog mới đăng tin này có vài phút, nhưng mà đã có đến hơn trăm dòng bình luận . Bùi Anh nhìn một chút, quả nhiên phần lớn đều không phải là lời hay ý đẹp gì.



“Còn kết giao sao, loại cậu ấm này làm sao có thể thật lòng được. :)”

“Hiện tại nhà giàu có đều thích chơi đùa với nữ minh tinh hay không đây? Bùi Anh cũng rất xinh xắn, vóc người lại đẹp, nhưng mà sau khi ngủ chán là sẽ bỏ rơi đi ~”

“Không từ mà biệt rồi, nghĩ là nên nói một câu, tổng giám đốc Tống thật sự là điểm phúc không ít [ mỉm cười ]”

“Tống Nam Xuyên không phải là nhà giàu mới nổi bình thường! Nhà họ Tống làm sao có thể chấp nhận một nữ minh tinh vào cửa, chơi chán còn không phải là trở về cưới một thiên kim tiểu thư môn đăng hộ đối sao!”

Bùi Anh nhìn một nửa, liền tắt wechat.

Mặc dù trước kia mọi người mắng cô rất nhiều, cô cũng vẫn có thể không để trong lòng, nhưng mà lúc này bọn họ lại đề cập việc liên quan đến nhà họ Tống, cô lại không có cách nào không để trong lòng.

Đúng vậy, nhà họ Tống sẽ đồng ý để anh cưới một nữ minh tinh sao? Nếu như cô là một nữ minh tinh vô cùng nổi tiếng, thậm chí là ảnh hậu, quan niệm của bọn họ sẽ thay đổi sao?

Cô nằm ở trên chăn, không muốn suy nghĩ tiếp những chuyện bán đại bác cũng không tới này.

Cầm di động lên, cô do dự một hồi lâu, vẫn nhìn không được gọi một cú điện thoại cho Tống Nam Xuyên. Điện thoại rất nhanh được người tiếp nhận, giọng nói của Tống Nam Xuyên từ trong ống nghe truyền tới: “Anh Anh, em làm sao lại gọi điện đến vậy? Không phải là để cho em ngủ rồi sao?”

“Ách...” Anh vừa gọi Anh Anh, cô liền nghĩ tới một chút hình ảnh nóng bỏng tối hôm qua, “Vừa rồi tổng giám đốc Trần mới gọi điện thoại cho tôi nói, chúng ta lại lên đầu báo.”

Ánh mắt Tống Nam Xuyên trầm xuống, Trần Thắng này sao lại nhiều chuyện như vậy?

Anh không nói gì, Bùi Anh tiếp tục nói: “Ừm... Em vừa mới thấy Weibo Hoàn Vũ lên tiếng nói rõ, anh nói rằng chúng ta có quan hệ.”

Tống Nam Xuyên đáp một tiếng: “Chuyện này anh vốn là định tối nay sẽ nói cho em biết, dù sao chúng ta thật sự đang ở cùng nhau, anh cũng không muốn trốn trốn tránh tránh.” Anh nói đến đây dừng một chút, có chút không xác định hỏi, “Em không muốn công khai sao?”

“Em mới không có, em vốn chỉ là một tiểu minh tinh, danh tiếng còn không lớn như anh.” Bùi Anh chép miệng.

Nghe được câu trả lời thuyết phục mà chính mình muốn, Tống Nam Xuyên thở phào nhẹ nhõm, khẽ cười nói: “Em cần phải nhìn xa trông rộng một chút.”

Bùi Anh cười theo hai tiếng, nói với anh: “Trên mạng người ta đều nói rằng anh không thật tâm với em, nói anh chơi chán rồi sẽ vứt bỏ em.”

Tống Nam Xuyên nhìn chăm chú, hỏi cô: “Em tin bọn họ hay tin anh?”

Bùi Anh trầm mặc một chút, cười nói: “Tin anh.”

Tống Nam Xuyên nhếch miệng, nói với cô: “Nếu đã tỉnh, vậy đi ăn chút gì đó rồi ngủ tiếp.”

“Vâng, vậy em cúp máy đây.”

“Buổi chiều nhớ gọi cho anh, anh đón em.”

“Vâng.” Cô dừng một chút, ở một khắc cúp điện thoại nói rất nhanh với anh, “Em cũng yêu anh như vậy!”

A a a rất thẹn thùng! Bùi Anh ném điện thoại đi liền vùi đầu vào trong gối.

Còn Tống Nam Xuyên ở đầu bên kia điện thoại, vui vẻ đến mức hận không thể ôm cô rồi hôn một cái.

Bùi Anh chỉ xấu hổ trong chốc lát, liền đứng dậy theo lời Tống Nam Xuyên ăn cơm trưa. Trong nhà cũng không còn gì, cô không muốn xào rau, nên đi xuống lầu ăn bát mì nhỏ.

Vừa trang điểm xong, điện thoại lại vang lên. Cô có chút nhụt chí để đưa xuống, cầm lấy di động nhìn.

Mẹ?

Cô khẽ mỉm môi hạ khóe miệng, cầm điện thoại lên trả lời: “Mẹ, có chuyện gì không?”

“Tú xinh đẹp à, mẹ vừa nghe em trai con nói, con cùng với tổng giám đốc gì đó quan hệ qua lại, có phải thật hay không?”

Bùi Anh chớp chớp mắt, nghĩ tới nếu như cô cùng Tống Nam Xuyên tiếp tục phát triển, chuyện này cuối cùng cũng không thể gạt người nhà, liền vang một tiếng thừa nhận: “Bọn con đang hẹn hò.”

“A, thật sao! Vậy thì tốt quá!” Mẹ Bùi cao hứng nói, cách điện thoại Bùi Anh cũng có thể tưởng tượng ra bộ dạng mặt mày hớn hờ của mẹ, “Mẹ nghe em trai con nói, tổng giám đốc kia rất có tiền, đầu tư cái gì đó liền một lúc 20 triệu, thật sự nếu con với người đó hẹn hò, vậy nhà chúng cũng được thom lây!”

Bùi Anh nhú mày, có chút mất hứng: “Mẹ, người ta có tiền là chuyện của người ta, với chúng ta thì có quan hệ gì?”

“Như thế nào không quan hệ? Nếu con gả cho cậu, vậy cậu ta sẽ là anh rể Tu Nhiên, còn có thể không giúp đỡ Tu Nhiên nhà chúng ta sao? Về sau Tu Nhiên tốt nghiệp đại học còn tìm việc làm còn kết hôn mua nhà...”

“Mẹ!” Bùi Anh không đợi bà nói xong, liền ngắt lời bà, “Con nói lại lần nữa, tiền của anh ấy là tiền của anh ấy, mẹ đừng có đặt chú ý lên tiền của người ta!”

Mẹ Bùi nghe cô nói như vậy, cũng không quá cao hứng: “Lời này của con là như thế nào? Như thế nào gọi là đặt chú ý lên tiền của cậu ta? Cậu ta cưới con gái của mẹ, không nên giúp đỡ nhà của chúng ta sao? Dầu gì con cũng là do mẹ và ba con nhọc nhằn khổ sở nuôi lớn.”

Bùi Anh hít vào một hơi, đối với mẹ ở đầu bên kia đáp: “Con là mẹ cùng ba nuôi lớn, con sẽ phụng dưỡng dưỡng ba mẹ tròn nghĩa vụ, nhưng Tổng Nam Xuyên không nợ hai người, mẹ cũng đừng nghĩ đến tiền của anh ấy.”

“Con...”

“Mẹ thật sự hy vọng em trai con sau này không làm mà hưởng tiền bất chính sao, mẹ cho nó đi tìm phú bà(\*) đi! Lấy nét đẹp của nó khẳng định sẽ có rất nhiều phú bà nuôi dưỡng!” Bùi Anh một nói nói xong lời này, trực tiếp cúp điện thoại.

(\*)Phú bà: người đàn bà giàu có.

Vì đề phòng mẹ gọi lại, cô còn tắt nguồn điện thoại.

Hiện tại cô cũng không còn khẩu vị, ngã lên trên giường, có chút thờ dãi mệt mỏi.

Vừa rồi cô nói như vậy khẳng định mẹ sẽ rất tức giận, nhưng bình thường bọn họ hỏi cô tiền cũng được, còn muốn đem suy nghĩ đến trên người Tổng Nam Xuyên...

Cô nâng tay phải lên, che trên mắt.

Anh ấy không nợ bọn họ...

Đến giờ công việc buổi chiều, Bùi Anh khôi phục lại tinh thần hăng hái trước nay. Thời gian qua cô cũng thích đem chuyện tình cảm cá nhân xen vào công việc, hơn nữa công việc của cô cần rất nhiều người phối hợp mới hoàn thành, cá nhân cô mất tập trung, sẽ liên lụy tới mọi người, thật có lỗi với những nhân viên chăm chỉ làm việc kia.

Mặc dù quảng cáo giày cao gót thì máy quay chỉ quay ở phần đùi, nhưng bước trang điểm này cũng thể bỏ qua. Bùi Anh thay bộ váy để quay quảng cáo trước, ngồi xuống bàn trang điểm.

Thợ trang điểm giúp cô đánh phấn lót, mắt không chú ý liền nhìn đến trên cổ cô.

Nơi nào đó còn có thể thấy vài vết hôn rõ ràng.

Thợ trang điểm còn là cô gái trẻ, lúc này liền đỏ mặt, Bùi Anh thấy vẻ mặt của cô ấy khác thường, lên tiếng hỏi: “Làm sao vậy?”

“Ừm... Cổ của cô...”

Thợ trang điểm muốn nói lại thôi, Bùi Anh nhìn cổ của mình trong gương, mặt so với thợ trang điểm còn đỏ hơn: “Cái này có thể che kín đi không...?”

“Có thể, có thể.” Thợ trang điểm nghĩ đến lời đồn trên mạng của cô cùng Tổng Nam Xuyên, lập tức bộ não liền tưởng tượng ra cảnh tượng họ đại chiến ba trăm hiệp.

Người chỉnh ánh sáng đi ngang qua thấy các cô, kỳ quái lắm bậm tụt nói: “Hai người kia vì sao cả mặt đều đỏ? Giống như tôm bị nấu chín.”

Mở đầu ngoại trừ bị việc nhỏ này xen giữa, quay quảng cáo còn lại tiến hành cực kỳ thuận lợi. Bùi Anh lấy tiền công lúc 6 giờ chiều, cô liền gọi cho Tổng Nam Xuyên trước tiên, sau đó thay lại quần áo của mình, tự trang điểm lại lần nữa.

Lúc tô son, cô vẫn dùng cây son mà Nhậm San San đưa.

Làm xong hết những thế này, vừa lúc Tổng Nam Xuyên đã đến dưới tầng, Bùi Anh đi xuống đã nhìn thấy xe của anh dừng ở cửa.

Thấy cô từ trong tòa nhà đi ra, Tổng Nam Xuyên hạ cửa sổ xe xuống, cười với cô vẫy vẫy tay.

Bùi Anh vừa nhìn thấy anh trong đầu liền tự nhớ đến đáng về ngày hôm qua anh ở sâu bên trong, anh gọi tên cô, anh thở dốc nặng nề, còn có những ngón tay nóng rực đặt trên người cô...

Ngừng! Không được nhớ lại nữa, nếu không cô sẽ hồ hởi bối rối mà có ý muốn chạy trốn mất.

Nhắm mắt ngồi lên xe, Bùi Anh còn không dám nhìn thẳng Tống Nam Xuyên.

Tống Nam Xuyên cố ý đưa đầu tới gần, nhìn cô nói: “Vì sao lại không nhìn anh?”

Bùi Anh xoay đầu đi, nín một hơi tức giận nói: “Không muốn nhìn.”

Tống Nam Xuyên nhướn đuôi lông mày: “Em không muốn nhìn anh, anh sẽ ngay lập tức hôn em.”

Bùi Anh bị anh dọa sợ hết hồn, vô ý thức quay đầu lại, một chữ còn chưa kịp nói, miệng liền bị Tống Nam Xuyên ngăn chặn.

Bịch bịch... tiếng tim đập tựa hồ tràn ngập toàn buồng xe, Bùi Anh bị Tống Nam Xuyên ôm thật chặt vào trong lòng, chỉ có thể vô lực nhắm hai mắt: “Ừm ừm.”

Buông ra! Một lời không vừa ý liền hôn là tạt xấu gì chứ! Tài xế ngồi đang ngồi trước mặt đây!

Tống Nam Xuyên hôn đã thỏa thích, cuối cùng buông lỏng cô ra, còn có chút chưa thỏa mãn liếm liếm môi: “Son môi của em không tệ.”

“... Cái này không phải là son môi là son bóng.”

Tống Nam Xuyên tất nhiên không hiểu son môi cùng son bóng có cái gì khác nhau, dù sao anh trông thấy cũng thích là được rồi.

Anh cài lại dây an toàn, nhìn Bùi Anh cười cười: “Hiện tại khá hơn chút nào không? Nếu như còn cảm thấy lời nói lúng túng, anh còn có thể lại làm lại một lần.”

“... Không cần, cảm ơn.” Bùi Anh vội vàng từ chối ý tốt của anh, “Bây giờ chúng ta đi đâu?”

Tống Nam Xuyên đáp: “Nhà anh.” Anh nói rồi nhìn Bùi Anh đầy ám muội, “Nhà anh còn rất nhiều đĩa Blu-ray(\*) có thể xem.”

(\*)Đĩa Blu-ray : công nghệ đĩa quang màu xanh chạy bằng tia laser màu xanh có bước sóng nhỏ hơn tia laser thường được đưa ra thị trường năm 2000.

Bùi Anh: “...”

Cuối cùng cô cũng hiểu cái gì gọi là một lần sảy chân để hận nghìn đời.

Nhà Tống Nam Xuyên cũng giống như ngày hôm qua, không có người giúp việc, Bùi Anh tò mò hỏi: “Bình thường ai sẽ dọn nhà?”

“Người của công ty vệ sinh sẽ tới quét dọn định kỳ, anh không thích trong nhà có lạ.”

Bùi Anh gật đầu, lại hỏi: “Vậy chúng ta buổi tối ăn cái gì?”

“Anh đã gọi món ở nhà hàng, sẽ đem tới ngay.” Tống Nam Xuyên vừa nói, một bên lại đi tới trước ngăn tủ bày đĩa Blu-ray, “Tối xem một chút, tối nay muốn xem cái gì?”

Bùi Anh: “...”

Có thể lựa chọn không xem không ?

Nhưng cô vẫn đi tới, tò mò quan sát ngăn tủ của anh: “Có nhiều đĩa như vậy đều là phim của Quỳnh Lài, anh rất thích cô ấy sao?”

Tống Nam Xuyên gật đầu, cười nói: “Ừ, cô ấy chân rất dài, rất đẹp.”

Bùi Anh: “...”

Đợi chút, con người Tống Nam Xuyên có phải xảy ra vấn đề gì hay không? Vì sao sau khi trai qua cái kia tối hôm qua, anh tựa như được giải phóng, cả người đều đậm mùi trần tục?

“Nhưng mà anh thích chân của em nhất.” Tống Nam Xuyên nói, tay đã sờ soạng đi lên. Bùi Anh giống như chạm phải điện, lui về sau một bước: “Anh làm gì thế?”

Tống Nam Xuyên khẽ mỉm cười: “Làm.”

Bùi Anh: “...”

Cô không có từ nào thô tục như vậy. Tiết mục ngắn trung tính tảo lại, trước mắt một trận trời đất quay cuồng, nháy mắt cả người bị Tống Nam Xuyên đỡ ở trên tường.

Không nói lời gì hôn lên môi cô, Tống Nam Xuyên dùng đầu lưỡi cạy hàm răng cô ra, xông vào. Kỹ thuật hôn của anh quá mức cao siêu, Bùi Anh không ý thức liền bị anh hôn đến đầu óc choáng váng, hai tay không kìm nổi lòng quàng lên cổ anh.

Ngay lúc hai người đang hôn đến khó mà tách ra được, chuông cửa không đúng lúc truyền tới: “Xin chào Tống tiên sinh, chúng tôi giao đồ ăn.”

Tống Nam Xuyên lưu luyến không rời buông Bùi Anh ra, lại hôn lên môi cô một cái mới xoay người sang chỗ khác mở cửa.

Bùi Anh cũng thừa dịp này khôi phục tinh thần, vừa rồi nguy hiểm thật, thiếu chút nữa lại bị anh ăn!

Cô sửa sang lại trang phục trên người, thấy Tống Nam Xuyên dọn thức ăn lên bàn xong xuôi, quệt quệt khóe môi đi tới ngồi xuống.

“Sao lại nhìn anh như vậy?” Tống Nam Xuyên đặt món cuối cùng lên bàn, cười với cô một cái.

Bùi Anh nâng cằm lên nhìn anh: “Kỹ thuật hôn của anh tốt như vậy, là do quen nhiều bạn gái sao?”

Tống Nam Xuyên dùng động tác một chút, hai tay chống ở trên bàn nhìn lại cô: “Lúc du học ở nước ngoài đã từng quen bạn gái, nhưng anh với cô ấy không thường xuyên hôn môi, chỉ là anh có thể học hỏi tương đối nhanh.”

“...”

Bùi Anh cái rãnh còn không có phun ra miệng, Tống Nam Xuyên lại cúi người xuống, nhìn thẳng cô, giọng nói ái muội: “Nhưng mà loại chuyện tối hôm qua, anh chỉ từng làm với em”

Anh nhắc tới chuyện tối hôm qua mặt Bùi Anh càng đỏ, Tống Nam Xuyên thấy cô vẫn luôn cúi đầu, khẽ cười nghiêng đến tai cô: “Em còn trẻ như vậy, nhất định là còn nụ hôn đâu đi?”

Bùi Anh: “...”

“Ai cần anh lo!” Bùi Anh đẩy anh ra, cầm lấy đĩa buồn bực ăn cơm.

Tống Nam Xuyên cũng không trêu cô nữa, chỉ vỗ nhẹ tay cô, nói: “Trước khi ăn cơm cũng không biết rửa tay trước?”

Bùi Anh: “...”

Cô tức giận để đĩa xuống đi rửa tay.

Trên bàn cơm, Tống Nam Xuyên gấp cho Bùi Anh không ít món ăn, giống như rất sợ cô không ăn. May mắn là Bùi Anh không ăn uống điều độ, nếu không còn có thể đứng lên cùng tranh luận với anh vấn đề này.

Tống Nam Xuyên thấy trong bát của Bùi Anh đã đầy đến mức không đặt vào được nữa, cuối cùng mới gấp thức ăn cho mình: “Hôm nay em không vui sao?”

Anh giống như vô tình hỏi một câu.

Bùi Anh ngẩn người, cô vẫn cho rằng mình che giấu cảm xúc rất tốt, không nghĩ tới Tống Nam Xuyên bề ngoài như vậy lại rất nhạy cảm.

Cô chọc chọc một cái vào bát cơm, gật đầu nói: “Hôm nay em với mẹ ầm ĩ một trận.”

“Vì cái gì?”

Bùi Anh cắn cắn khóe miệng: “Ba mẹ em trọng nam khinh nữ, bọn họ rất thương em trai em, lại không hề thương em như thế. Hiện tại em đã đi làm, em trai còn học đại học, em trợ cấp cho gia đình cũng không sao, nhưng hôm nay bọn họ đọc báo, biết anh và em đang quen nhau...”

Câu kế tiếp cho dù cô không nói thêm gì nữa, Tống Nam Xuyên cũng có thể đoán được đại khái. Anh đưa tay vuốt vuốt tóc cô, an ủi: “Không sao, bọn họ không thương em, còn có anh thương em”

Một câu nói lại khiến lòng Bùi Anh chấn động.

Cô ngược mắt nhìn Tống Nam Xuyên, ánh mắt giống như con thỏ ngây thơ lại vô tội: “Em không thích bọn họ lợi dụng tiền của anh...”

Loại cảm giác này thực sự rất tệ, cô thật tâm thích Tống Nam Xuyên, Tống Nam Xuyên cũng là người từ trước tới nay đối xử tốt với cô nhất.

Cô không muốn ba mẹ dùng ánh mắt nhìn miếng thịt béo để nhìn anh.

Tống Nam Xuyên cười nói: “Tiền ta có tốt như vậy sao? Bọn họ cũng không phải là em.” Anh nói, duỗi tay nheo nheo mặt Bùi Anh, “Được rồi, ăn cơm,

em lại nhìn anh như vậy, anh lại muốn hôn em”

“...” Bùi Anh sợ anh thật sự làm, vội vàng cúi đầu xuống ăn cơm.

Sau khi ăn cơm xong cũng không cần tự rửa bát, Tống Nam Xuyên lại gọi nhân viên nhà hàng đến đem bát đĩa về.

Anh lại điều chỉnh đèn trong phòng khách tối lại, lấy một đĩa Blu-ray trong ngăn tủ ra.

Quả nhiên vẫn là Quỳnh Lài.

Lần này Bùi Anh luôn nhìn không được nghiêng mắt nhìn lên đùi cô, thực sự vừa dài vừa đẹp... Quỳnh Lài kia đã vốn rất nổi tiếng là chân dài.

Ban đầu cô cũng chỉ đóng những bộ phim tình cảm trong sáng, không có tình tiết nhanh như thể loại hiện đại đô thị, giống như nước nước suối róc rách chậm rãi chảy ra sông.

Tống Nam Xuyên không biết từ khi nào đã áp trên người cô, hôn lên môi cô. Ở dưới bầu không khí này, người bình thường sẽ trở nên đặc biệt mất cảm, đặc biệt là người mình thích lại ngồi ở bên cạnh mình.

Chờ đến khi anh buông nụ hôn ở xương quai xanh của cô, Bùi Anh mới phát hiện mình đã nằm ở trên ghế sofa.

Đêm qua nếm trải đủ các mùi vị khiến trong lòng cô có cảnh giác, cô đề lại Tống Nam Xuyên đang châm lửa bốn phía trên người mình, nhẹ nói: “Tối hôm qua mới làm, hôm nay không cần...”

Lời này mặc dù khó có thể mở miệng, nhưng cô không thể không nói! Vạn nhất Tống Nam Xuyên lại vác súng ra trận thì làm sao bây giờ! (Editor: Đọc xong phun nước vào màn hình hahaha =))))))

Tống Nam Xuyên hôn ở trên khóa mắt cô một cái, thấp giọng thì thầm: “Ừ, anh không làm.”

Liên chà xát.

Bùi Anh không hiểu ý ngoài lời của anh, dù sao cũng yên tâm. Tống Nam Xuyên lại hôn cô một lúc, mới hỏi ở bên tai cô: “Còn đau sao?”

“... Ừm, khá hơn nhiều...”

“Xin lỗi, tôi hôm qua anh nên kiềm chế một chút.”

“Ừm...” Bùi Anh quay đầu không nhìn anh, “Thật ra sau đó em nói đau, anh cũng khắc chế chút ít...”

Tống Nam Xuyên cười nhẹ một tiếng, rời khỏi người cô: “Anh đi tắm.”

Bùi Anh nhìn bóng lưng anh, khẳng định chắc chắn anh đi phòng tắm để tự dập tắt dục vọng vừa châm của mình...

Cô lấy điện thoại ở trong túi, nhấn một tin cho Nhậm San San.

“San San, hiện tại tớ đã tin lời cậu, không sợ lưu manh có văn hóa, chỉ sợ sắc lang có kiên nhẫn. QAQ”

Trên đời này quả nhiên không có gì đàn ông nào gọi là chính nhân quân tử.

---

---

Ánh mắt Tống Nam Xuyên trầm xuống, Trần Thắng này sao lại nhiều chuyện như vậy?

Anh không nói gì, Bùi Anh tiếp tục nói: “Ừm... Em vừa mới thấy Weibo Hoàn Vũ lên tiếng nói rõ, anh nói rằng chúng ta có quan hệ.”

Tống Nam Xuyên đáp một tiếng: “Chuyện này anh vốn là định tối nay sẽ nói cho em biết, dù sao chúng ta thật sự đang ở cùng nhau, anh cũng không muốn trốn trốn tránh tránh.” Anh nói đến đây dừng một chút, có chút không xác định hỏi, “Em không muốn công khai sao?”

“Em mới không có, em vốn chỉ là một tiểu minh tinh, danh tiếng còn không lớn như anh.” Bùi Anh chép miệng.

Nghe được câu trả lời thuyết phục mà chính mình muốn, Tống Nam Xuyên thở phào nhẹ nhõm, khẽ cười nói: “Em cần phải nhìn xa trông rộng một chút.”

Bùi Anh cười theo hai tiếng, nói với anh: “Trên mạng người ta đều nói khẳng định anh không thật tâm với em, nói anh chơi chán rồi sẽ vứt bỏ em”

Tống Nam Xuyên nhìn chăm chú, hỏi cô: “Em tin bọn họ hay tin anh?”

Bùi Anh trầm mặc một chút, cười nói: “Tin anh.”

Tống Nam Xuyên nhếch miệng, nói với cô: “Nếu đã tỉnh, vậy đi ăn chút gì đó rồi ngủ tiếp.”

“Vâng, vậy em cúp máy đây.”

“Buổi chiều nhớ gọi cho anh, anh đón em.”

“Vâng.” Cô dừng một chút, ở một khắc cúp điện thoại nói rất nhanh với anh, “Em cũng yêu anh như vậy!”

A a a rất thẹn thùng! Bùi Anh ném điện thoại đi liền vùi đầu vào trong gối.

Còn Tổng Nam Xuyên ở đầu bên kia điện thoại, vui vẻ đến mức hận không thể ôm cô rồi hôn một cái.

Bùi Anh chỉ xấu hổ trong chốc lát, liền đứng dậy theo lời Tổng Nam Xuyên ăn cơm trưa. Trong nhà cũng không còn gì, cô không muốn xào rau, nên đi xuống lầu ăn bát mỳ nhỏ.

Vừa trang điểm xong, điện thoại lại vang lên. Cô có chút nhút nhát để đưa xuống, cầm lấy di động nhìn.

Mẹ?

Cô khẽ mỉm môi hạ khoe miệng, cầm điện thoại lên trả lời: “Mẹ, có chuyện gì không?”

“Tú xinh đẹp à, mẹ vừa nghe em trai con nói, con cùng với tổng giám đốc gì đó quan hệ qua lại, có phải thật hay không?”

Bùi Anh chớp chớp mắt, nghĩ tới nếu như cô cùng Tổng Nam Xuyên tiếp tục phát triển, chuyện này cuối cùng cũng không thể gạt người nhà, liền vang một tiếng thừa nhận: “Bọn con đang hẹn hò.”

“A, thật sao! Vậy thì tốt quá!” Mẹ Bùi cao hứng nói, cách điện thoại Bùi Anh cũng có thể tưởng tượng ra bộ dạng mặt mày hớn hờ của mẹ, “Mẹ nghe em trai con nói, tổng giám đốc kia rất có tiền, đầu tư cái gì đó liền một lúc 20 triệu, thật sự nếu con với người đó hẹn hò, vậy nhà chúng cũng được thom lây!”

Bùi Anh nhú mày, có chút mất hứng: “Mẹ, người ta có tiền là chuyện của người ta, với chúng ta thì có quan hệ gì?”

“Như thế nào không quan hệ? Nếu con gả cho cậu, vậy cậu ta sẽ là anh rể Tu Nhiên, còn có thể không giúp đỡ Tu Nhiên nhà chúng ta sao? Về sau Tu Nhiên tốt nghiệp đại học còn tìm việc làm còn kết hôn mua nhà...”

“Mẹ!” Bùi Anh không đợi bà nói xong, liền ngắt lời bà, “Con nói lại lần nữa, tiền của anh ấy là tiền của anh ấy, mẹ đừng có đặt chú ý lên tiền của người ta!”

Mẹ Bùi nghe cô nói như vậy, cũng không quá cao hứng: “Lời này của con là như thế nào? Như thế nào gọi là đặt chú ý lên tiền của cậu ta? Cậu ta cưới con gái của mẹ, không nên giúp đỡ nhà của chúng ta sao? Dầu gì con cũng là do mẹ và ba con nhọc nhằn khổ sở nuôi lớn.”

Bùi Anh hít vào một hơi, đối với mẹ ở đầu bên kia đáp: “Con là mẹ cùng ba nuôi lớn, con sẽ phụng dưỡng dưỡng ba mẹ tròn nghĩa vụ, nhưng Tổng Nam Xuyên không nợ hai người, mẹ cũng đừng nghĩ đến tiền của anh ấy.”

“Con...”

“Mẹ thật sự hy vọng em trai con sau này không làm mà hưởng tiền bất chính sao, mẹ cho nó đi tìm phú bà(\*) đi! Láy nét đẹp của nó khẳng định sẽ có rất nhiều phú bà nuôi dưỡng!” Bùi Anh một nói nói xong lời này, trực tiếp cúp điện thoại.

(\*)Phú bà: người đàn bà giàu có.

Vì đề phòng mẹ gọi lại, cô còn tắt nguồn điện thoại.

Hiện tại cô cũng không còn khẩu vị, ngã lên trên giường, có chút thở dài mệt mỏi.

Vừa rồi cô nói như vậy khẳng định mẹ sẽ rất tức giận, nhưng bình thường bọn họ hỏi cô tiền cũng được, còn muốn đem suy nghĩ đến trên người Tổng Nam Xuyên...

Cô nâng tay phải lên, che trên mắt.

Anh ấy không nợ bọn họ...

Đến giờ công việc buổi chiều, Bùi Anh khôi phục lại tinh thần hăng hái trước nay. Thời gian qua cô cũng thích đem chuyện tình cảm cá nhân xen vào công việc, hơn nữa công việc của cô cần rất nhiều người phối hợp mới hoàn thành, cá nhân cô mất tập trung, sẽ liên lụy tới mọi người, thật có lỗi với những nhân viên chăm chỉ làm việc kia.

Mặc dù quảng cáo giày cao gót thì máy quay chỉ quay ở phần đùi, nhưng bước trang điểm này cũng thể bỏ qua. Bùi Anh thay bộ váy để quay quảng cáo trước, ngồi xuống bàn trang điểm.

Thợ trang điểm giúp cô đánh phấn lót, mắt không chú ý liếc nhìn đến trên cổ cô.

Nơi nào đó còn có thể thấy vài vết hôn rõ ràng.

Thợ trang điểm còn là cô gái trẻ, lúc này liền đỏ mặt, Bùi Anh thấy vẻ mặt của cô ấy khác thường, lên tiếng hỏi: “Làm sao vậy?”

“Ừm... Cổ của cô...”

Thợ trang điểm muốn nói lại thôi, Bùi Anh nhìn cổ của mình trong gương, mặt so với thợ trang điểm còn đỏ hơn: “Cái này có thể che kín đi không...?”

“Có thể, có thể.” Thợ trang điểm nghĩ đến lời đồn trên mạng của cô cùng Tống Nam Xuyên, lập tức bộ não liền tưởng tượng ra cảnh tượng họ đại chiến ba trăm hiệp.

Người chính ánh sáng đi ngang qua thấy các cô, kỳ quái lắm bầm tự nói: “Hai người kia vì sao cả mặt đều đỏ? Giống như tôm bị nấu chín.”

Mở đầu ngoại trừ bị việc nhỏ này xen giữa, quay quang cáo còn lại tiến hành cực kỳ thuận lợi. Bùi Anh lấy tiền công lúc 6 giờ chiều, cô liền gọi cho Tống Nam Xuyên trước tiên, sau đó thay lại quần áo của mình, thợ trang điểm lại lần nữa.

Lúc tô son, cô vẫn dùng cây son mà Nhậm San San đưa.

Làm xong hết những thế này, vừa lúc Tống Nam Xuyên đã đến dưới tầng, Bùi Anh đi xuống đã nhìn thấy xe của anh dừng ở cửa.

Thấy cô từ trong tòa nhà đi ra, Tống Nam Xuyên hạ cửa sổ xe xuống, cười với cô vẫy vẫy tay.

Bùi Anh vừa nhìn thấy anh trong đầu liền tự nhớ đến dáng vẻ ngày hôm qua anh ở sâu bên trong, anh gọi tên cô, anh thở dốc nặng nề, còn có những ngón tay nóng rực đặt trên người cô...

Ngừng! Không được nhớ lại nữa, nếu không cô sẽ hổ thẹn bối rối mà có ý muốn chạy trốn mất.

Nhắm mắt ngồi lên xe, Bùi Anh còn không dám nhìn thẳng Tống Nam Xuyên.

Tống Nam Xuyên cố ý đưa đầu tới gần, nhìn cô nói: “Vì sao lại không nhìn anh?”

Bùi Anh xoay đầu đi, nín một hơi tức giận nói: “Không muốn nhìn.”

Tống Nam Xuyên nhướn đuôi lông mày: “Em không muốn nhìn anh, anh sẽ ngay lập tức hôn em.”

Bùi Anh bị anh dọa sợ hết hồn, vô ý thức quay đầu lại, một chữ còn chưa kịp nói, miệng liền bị Tống Nam Xuyên ngăn chặn.

Bịch bịch... tiếng tim đập tựa hồ tràn ngập toàn buồng xe, Bùi Anh bị Tống Nam Xuyên ôm thật chặt vào trong lòng, chỉ có thể vô lực nhắm hai mắt: “Ừm ừm.”

Buông ra! Một lời không vừa ý liền hôn là tạt xấu gì chứ! Tài xế ngồi đang ngồi trước mặt đấy!

Tống Nam Xuyên hôn đã thỏa thích, cuối cùng buông lỏng cô ra, còn có chút chưa thỏa mãn liếm liếm môi: “Son môi của em không tệ.”

“... Cái này không phải là son môi là son bóng.”

Tống Nam Xuyên tất nhiên không hiểu son môi cùng son bóng có cái gì khác nhau, dù sao anh trông thấy cũng thích là được rồi.

Anh cài lại dây an toàn, nhìn Bùi Anh cười cười: “Hiện tại khá hơn chút nào không? Nếu như còn cảm thấy lời nói lúng túng, anh còn có thể lại làm lại một lần.”

“... Không cần, cảm ơn.” Bùi Anh vội vàng từ chối ý tốt của anh, “Bây giờ chúng ta đi đâu?”

Tống Nam Xuyên đáp: “Nhà anh.” Anh nói rồi nhìn Bùi Anh đầy ám muội, “Nhà anh còn rất nhiều đĩa Blu-ray(\*) có thể xem.”

(\*)Đĩa Blu-ray : công nghệ đĩa quang màu xanh chạy bằng tia laser màu xanh có bước sóng nhỏ hơn tia laser thường được đưa ra thị trường năm 2000.

Bùi Anh: “...”

Cuối cùng cô cũng hiểu cái gì gọi là một lần sây chân để hận nghìn đời.

Nhà Tống Nam Xuyên cũng giống như ngày hôm qua, không có người giúp việc, Bùi Anh tò mò hỏi: “Bình thường ai sẽ dọn nhà?”

“Người của công ty vệ sinh sẽ tới quét dọn định kỳ, anh không thích trong nhà có lạ.”

Bùi Anh gật đầu, lại hỏi: “Vậy chúng ta buổi tối ăn cái gì?”

“Anh đã gọi món ở nhà hàng, sẽ đem tới ngay.” Tống Nam Xuyên vừa nói, một bên lại đi tới trước ngăn tủ bày đĩa Blu-ray, “Tới xem một chút, tối nay muốn xem cái gì?”

Bùi Anh: “...”

Có thể lựa chọn không xem không ?

Nhưng cô vẫn đi tới, tò mò quan sát ngăn tủ của anh: “Có nhiều đĩa như vậy đều là phim của Quỳnh Lài, anh rất thích cô ấy sao?”

Tống Nam Xuyên gạt đầu, cười nói: “Ừ, cô ấy chân rất dài, rất đẹp.”

Bùi Anh: “...”

Đợi chút, con người Tống Nam Xuyên có phải xảy ra vấn đề gì hay không? Vì sao sau khi trai qua cái kia tối hôm qua, anh tựa như được giải phóng, cả người đều đậm mùi trần tục?

“Nhưng mà anh thích chân của em nhất.” Tống Nam Xuyên nói, tay đã sờ soạng đi lên. Bùi Anh giống như chạm phải điện, lui về sau một bước: “Anh làm gì thế?”

Tống Nam Xuyên khẽ mỉm cười: “Làm”

Bùi Anh: “...”

Cô không có từ nào thô tục như vậy. Tiết mục ngắn trung tính tảo lại, trước mắt một trận trời đất quay cuồng, nháy mắt cả người bị Tống Nam Xuyên đỡ ở trên tường.

Không nói lời gì hôn lên môi cô, Tống Nam Xuyên dùng đầu lưỡi cạy hàm răng cô ra, xông vào. Kỹ thuật hôn của anh quá mức cao siêu, Bùi Anh không ý thức liền bị anh hôn đến đầu óc choáng váng, hai tay không kìm nổi lòng quàng lên cổ anh.

Ngay lúc hai người đang hôn đến khó mà tách ra được, chuông cửa không đúng lúc truyền tới: “Xin chào Tống tiên sinh, chúng tôi giao đồ ăn.”

Tống Nam Xuyên lưu luyến không rời buông Bùi Anh ra, lại hôn lên môi cô một cái mới xoay người sang chỗ khác mở cửa.

Bùi Anh cũng thừa dịp này khôi phục tinh thần, vừa rồi nguy hiểm thật, thiếu chút nữa lại bị anh ăn!

Cô sửa sang lại trang phục trên người, thấy Tống Nam Xuyên dọn thức ăn lên bàn xong xuôi, quệt quệt khóe môi đi tới ngồi xuống.

“Sao lại nhìn anh như vậy?” Tống Nam Xuyên đặt món cuối cùng lên bàn, cười với cô một cái.

Bùi Anh nâng cằm lên nhìn anh: “Kỹ thuật hôn của anh tốt như vậy, là do quen nhiều bạn gái sao?”

Tống Nam Xuyên dừng động tác một chút, hai tay chống ở trên bàn nhìn lại cô: “Lúc du học ở nước ngoài đã từng quen bạn gái, nhưng anh với cô ấy không thường xuyên hôn môi, chỉ là anh có thể học hỏi tương đối nhanh.”

“...”

Bùi Anh cái rãnh còn không có phun ra miệng, Tống Nam Xuyên lại cúi người xuống, nhìn thẳng cô, giọng nói ái muội: “Nhưng mà loại chuyện tối hôm qua, anh chỉ từng làm với em”

Anh nhắc tới chuyện tối hôm qua mặt Bùi Anh càng đỏ, Tống Nam Xuyên thấy cô vẫn luôn cúi đầu, khẽ cười nghiêng đến tai cô: “Em còn trẻ như vậy, nhất định là còn nụ hôn đâu đi?”

Bùi Anh: “...”

“Ai cần anh lo!” Bùi Anh đẩy anh ra, cầm lấy đĩa buồn bực ăn cơm.

Tống Nam Xuyên cũng không trêu cô nữa, chỉ vỗ nhẹ tay cô, nói: “Trước khi ăn cơm cũng không biết rửa tay trước?”

Bùi Anh: “...”

Cô tức giận để đĩa xuống đi rửa tay.

Trên bàn cơm, Tống Nam Xuyên gấp cho Bùi Anh không ít món ăn, giống như rất sợ cô không ăn. May mắn là Bùi Anh không ăn uống điều độ, nếu không còn có thể đứng lên cùng tranh luận với anh vấn đề này.

Tống Nam Xuyên thấy trong bát của Bùi Anh đã đầy đến mức không đặt vào được nữa, cuối cùng mới gấp thức ăn cho mình: “Hôm nay em không vui sao?”



Anh giống như vô tình hỏi một câu.

Bùi Anh ngẩn người, cô vẫn cho rằng mình che giấu cảm xúc rất tốt, không nghĩ tới Tống Nam Xuyên bề ngoài như vậy lại rất nhạy cảm.

Cô chọc chọc một cái vào bát com, gật đầu nói: “Hôm nay em với mẹ ăn ỉ một trận.”

“Vì cái gì?”

Bùi Anh cắn cắn khoe miệng: “Ba mẹ em trọng nam khinh nữ, bọn họ rất thương em trai em, lại không hề thương em như thế. Hiện tại em đã đi làm, em trai còn học đại học, em trợ cấp cho gia đình cũng không sao, nhưng hôm nay bọn họ đọc báo, biết anh và em đang quen nhau...”

Câu kể tiếp cho dù cô không nói thêm gì nữa, Tống Nam Xuyên cũng có thể đoán được đại khái. Anh đưa tay vuốt vuốt tóc cô, an ủi: “Không sao, bọn họ không thương em, còn có anh thương em.”

Một câu nói lại khiến lòng Bùi Anh chấn động.

Cô ngược mắt nhìn Tống Nam Xuyên, ánh mắt giống như con thỏ ngây thơ lại vô tội: “Em không thích bọn họ lợi dụng tiền của anh...”

Loại cảm giác này thực sự rất tệ, cô thật tâm thích Tống Nam Xuyên, Tống Nam Xuyên cũng là người từ trước tới nay đối xử tốt với cô nhất.

Cô không muốn ba mẹ dùng ánh mắt nhìn miếng thịt béo để nhìn anh.

Tống Nam Xuyên cười nói: “Tiền ta có tốt như vậy sao? Bọn họ cũng không phải là em.” Anh nói, duỗi tay nheo nheo mắt Bùi Anh, “Được rồi, ăn com, em lại nhìn anh như vậy, anh lại muốn hôn em.”

“...” Bùi Anh sợ anh thật sự làm, vội vàng cúi đầu xuống ăn com.

Sau khi ăn com xong cũng không cần tự rửa bát, Tống Nam Xuyên lại gọi nhân viên nhà hàng đến đem bát đĩa về.

Anh lại điều chỉnh đèn trong phòng khách tối lại, lấy một đĩa Blu-ray trong ngăn tủ ra.

Quả nhiên vẫn là Quỳnh Lài.

Lần này Bùi Anh luôn nhìn không được nghiêng mắt nhìn lên đùi cô, thực sự vừa dài vừa đẹp... Quỳnh Lài kia đã vốn rất nổi tiếng là chân dài.

Ban đầu cô cũng chỉ đóng những bộ phim tình cảm trong sáng, không có tình tiết nhanh như thể loại hiện đại đô thị, giống như nước nước suối róc rách chậm rãi chảy ra sông.

Tống Nam Xuyên không biết từ khi nào đã áp trên người cô, hôn lên môi cô. Ở dưới bầu không khí này, người bình thường sẽ trở nên đặc biệt miễn cảm, đặc biệt là người mình thích lại ngồi ở bên cạnh mình.

Chờ đến khi anh buông nụ hôn ở xương quai xanh của cô, Bùi Anh mới phát hiện mình đã nằm ở trên ghế sofa.

Đêm qua nếm trải đủ các mùi vị khiến trong lòng cô có cảnh giác, cô đề lại Tống Nam Xuyên đang châm lửa bốn phía trên người mình, nhẹ nói: “Tối hôm qua mới làm, hôm nay không cần...”

Lời này mặc dù khó có thể mở miệng, nhưng cô không thể không nói! Vạn nhất Tống Nam Xuyên lại vác súng ra trận thì làm sao bây giờ! (Editor: Đọc xong phun nước vào màn hình hahaha =))))))

Tống Nam Xuyên hôn ở trên khóa mắt cô một cái, thấp giọng nỉ non: “Ừ, anh không làm.”

Liền chà xát.

Bùi Anh không hiểu ý ngoài lời của anh, dù sao cũng yên tâm. Tống Nam Xuyên lại hôn cô một lúc, mới hỏi ở bên tai cô: “Còn đau sao?”

“... Ừm, khá hơn nhiều...”

“Xin lỗi, tối hôm qua anh nên kiềm chế một chút.”

“Ừm...” Bùi Anh quay đầu không nhìn anh, “Thật ra sau đó em nói đau, anh cũng khắc chế chút ít...”

Tống Nam Xuyên cười nhẹ một tiếng, rời khỏi người cô: “Anh đi tắm.”

Bùi Anh nhìn bóng lưng anh, khẳng định chắc chắn anh đi phòng tắm để tự dập tắt dục vọng vừa châm của mình...

Cô lấy điện thoại ở trong túi, nhấn một tin cho Nhậm San San.

“San San, hiện tại tớ đã tin lời cậu, không sợ lưu manh có văn hóa, chỉ sợ sắc lang có kiên nhẫn. QAQ”

Trên đời này quả nhiên không có gì đàn ông nào gọi là chính nhân quân tử.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Trách Lúc Trước Mắt Bị Mù* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 18

Nhậm San San nhìn tin nhắn Bùi Anh gửi tới, lông mi khẽ giật giật.

Nửa đêm mà cô ấy còn gửi cho mình xem cái loại tin nhắn này, là muốn khoe khoang cô có đàn ông còn cười nhạo mình chán đơn gối chiếc khó ngủ hay sao?

Ha ha.

Nhậm San San: Bùi Anh cậu mới qua lại vài ngày, mà đã khoe khoang đàn ông? [ mỉm cười ]

Bùi Anh: Khoe khoang chỗ nào?! Rõ ràng là kẻ khổ mà!

Nhậm San San: Tổ khổ? Là muốn nói cho tớ biết cái đó của người đàn ông nhà cậu.Lớn.Mạnh mẽ. Tốt.Phải không?[ mỉm cười ]

Bùi Anh: ... ..

Mặc kệ nói với cô ấy cái gì cũng có thể bị cô ấy xem thành đề tài dơ bẩn. Bùi Anh quyết định buông tha kẻ khổ với cô ấy.

Lúc Tống Nam Xuyên tắm rửa xong đi ra, thấy cô còn ngủ ở trên sofa, một bên dùng khăn lông lau tóc, một bên đã đi tới: "Sao còn nằm ở chỗ này? Em cũng đi tắm đi, sau đó ngủ."

"Được..." Bùi Anh đáp một tiếng, ngoan ngoãn lên lầu tắm rửa.Lúc từ phòng tắm đi ra, thấy Tống Nam Xuyên ngồi ở trên giường đợi cô, nội tâm liền chấn động một trận.

Cô ngủ một mình nhiều năm, trong nhất thời rất khó thích nghi với cảm giác bên cạnh có thêm một người đàn ông nữa. Tối hôm qua là bởi vì quá mệt mỏi, nhắm mắt liền ngủ, đêm nay thanh tỉnh như vậy... Cô làm sao ngủ được a!

Cô đứng ở cửa phòng tắm trong chốc lát, hỏi Tống Nam Xuyên: "Nơi này chắc có phòng khác nhĩ?"

Đuôi lông mày của Tống Nam Xuyên khẽ nhú: "Em còn muốn qua phòng khác ngủ?"

"Ách..."

Cô áp úng đứng tại chỗ, Tống Nam Xuyên như là nhìn thấu cô, cười nhẹ một tiếng, vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình: "Ngủ ở đây, ngủ nhiều mấy lần sẽ thành thói quen."

Bùi Anh: "..."

Tại sao anh lại nói một cách tự nhiên như thế!

đầu óc cô căng cứng đi tới, Nằm xuống bên cạnhTống Nam Xuyên, đắp chăn nhắm mắt lại.

Tống Nam Xuyên không tiếng động ghéech môi, tắt đèn trong phòng, rồi cũng đi ngủ.

Bùi Anh dù không nhìn Tống Nam Xuyên, nhưng hơi thở của anh mạnh đến nỗi làm người ta không thể khinh thường, cho dù côluôn nhắm mắt lại, cũng có thể cảm nhận được sự tồn tại mãnh liệt của người đàn ông bên cạnh.

Cô cố gắng hồi lâu, toàn bộ thần kinh đều khẩn trương, một chút buồn ngủ cũng không có.

"Tổng tổng?"Cô ở trong bóng đêm kêu một tiếng.

"Còn gọi Tổng tổng?"Tống Nam Xuyên nghe cô kêu bất mãn hết sức.

Bùi Anh im lặng hai giây, mở miệng lần nữa: "Xuyên Xuyên."

Tổng Nam Xuyên: "..."

Quên đi, gọi như vậy còn tốt hơn là Tổng tổng, cô thích là được.

"Có chuyện gì?"Hắn hỏi.

"Anh ngủ chưa?"

"... Chưa."

"Tôi cũng vậy không ngủ được."Bùi Anh cuối cùng mở mắt ra, nghiêng đầu quay lại hỏi Tổng Nam Xuyên , "Chuyện tối ngày hôm qua, có phải anh đã sớm lên kế hoạch thật tốt?"

Tổng Nam Xuyên nghiêm trang nói: "Đương nhiên không phải, chuyện tối ngày hôm qua đơn thuần chỉ là tình cảm sâu đậm khó kìm lòng nổi."

"Ồ..." Bùi Anh đáp một tiếng, "Vậy tại sao nhà anh lại có áo mưa?Nhà anh luôn có thứ đó sao?"

Tổng Nam Xuyên: "... ..."

Tại sao lúc nàyBùi Anhlại thông minh như vậy?

Bùi Anh thấy anh không nói lời nào, chép miệng: "Quả nhiên là âm mưu đã lâu."

Tổng Nam Xuyên duỗi tay ôm eo cô, dán vào gò má cô, hôn một cái: "Thời gian không còn sớm, mau ngủ đi."

Chuyển đề tài một cách vụng về như vậy, liền khiến cho Bùi Anh cười hai tiếng: "Được rồi, ngủ ngon."

"Ngủ ngon." Tổng Nam Xuyên lại hôn nàng một cái, cái tay ôm cô một đêm cũng không có buông ra.

Lần này khi tỉnh lại, Bùi Anh còn ngoan ngoãn ngủ bên cạnh mình, Tổng Nam Xuyên rất hài lòng.Anh nhìn cô, nhin không được hôn cô.

"Ngô..." Bùi Anh bị anh nháo như vậy liền tỉnh lại, lúc thấy Tổng Nam Xuyên bên cạnh, cô đầu tiên là sững sờ, rồi ngượng ngùng nói, "Chào buổi sáng."

"Chào buổi sáng." Tổng Nam Xuyên ôm cô, tựa đầu ở trên vai cô, nhắm mắt lại.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua rèm cửa sỏ màu trắng rơi trên người anh, nhìn đến nốt ruồi ở khóe mắt anh khiến cho tâm trí Bùi Anh có chút thất thường.

"Anh vẫn chưa chịu dậy?Hôm nay không cần đi làm sao?"

"Không muốn đi làm "Tổng Nam Xuyên lười biếng trả lời.

Bùi Anh nhìn anh, sâu kín nói: "Nhưng em muốn đi làm."

"..." lòng mảy Tổng Nam Xuyên khẽ động, "Em cũng đừng đi làm, anh nuôi em."

Bùi Anh nhin không được cười cười: "Anh không đi làm thì sao nuôi em được? Hơn nữa em vẫn chưa chụp hình quảng cáo xong."

Tổng Nam Xuyên yên lặng một lát, cuối cùng mở mắt nhìn cô: "Buổi sáng muốn ăn cái gì?"

"Gì cũng được."

Tổng Nam Xuyên vén chăn ngồi dậy, sờ sờ tóc cô: "Anh đi gọi người mang bữa sáng tới, em ngủ thêm một lát đi."

"Được."

Nhìn bộ dạng nhu thuận như vậy của cô làm cho tâm tình của Tổng Nam Xuyên cảm thấy thật ngứa ngáy , anh lại khom lưng cho cô một nụ hôn chào buổi sáng thật sâu, mới đi ra khỏi phòng ngủ.

Bùi Anh cũng không có buồn ngủ, dứt khoát đứng lên rửa mặt.Mới vừa thay quần áo, Trần Thắng liền gọi điện thoại tới.

"Trần tổng, có chuyện gì không?"Bùi Anh tiếp điện thoại hỏi.

Trần Thắng đáp: "Tiểu Bùi, là thế này, tôi không thấy có nhân vật nào thích hợp với cô, ngược lại nhìn trúng một ca khúc, cảm thấy rất thích hợp với cô, không biết cô có hứng thú hay không?"

"Hát?"

"Uh, cô cũng xem như là xuất thân từ một ca sĩ bước vào showbiz, lâu như vậy mới hát bài đầu tiên, cũng có thể ca hát trở lại." Trần Thắng giải thích,

"Bài hát này viết cũng không tệ, hơn nữa tôi còn giúp cô tranh thủ để Kiều Dĩ Thần sáng tác a!"

Bùi Anh vừa nghe tên Kiều Dĩ Thần, trong lòng liền lộp bộp một cái.

Người này là nhạc sĩ nổi tiếng trong giới âm nhạc, có cùng cô gặp qua là ba năm trước

Khi đó cô nằm trong nhóm nhạc nữ dễ thương, Trần Thắng thật vất vả giúp các cô hẹn Kiều Dĩ Thần thu âm đơn khúc, kết quả hai nữ sinh mới vừa 20 tuổi, ở trong phòng thu âm bị Kiều đại nhạc sĩ mắng đến không còn lạnh lạnh, thậm chí bắt đầu hoài nghi đời người.

Ngoài ra còn một nữ sinh trong nhóm còn khóc tại chỗ nói chết cũng không cần Kiều Dĩ Thần ghi âm cho các cô ấy, Kiều Dĩ Thần cũng một bộ bộ đáng "Thích thu hay không thích thì tùy, thừa lúc còn sớm nhanh rút đi", chuyện này cứ như vậy bị hủy bỏ (tan vỡ).

Mặc dù đơn khúc cuối cùng đã đổi người chế tác, nhưng Kiều Dĩ Thần vẫn còn là một bóng ma lưu lại trong tâm Bùi Anh.

Không biết xuất phát từ tâm lý gì, cô lên mạng tìm kiếm tư liệu của vị nhạc sĩ này, sau đó bị ánh sáng màu vàng lấp lánh từ lý lịch của anh ta rung động. Lúc tìm kiếm còn thuận tiện tìm được Weibo của anh ta, cũng không biết xuất phát từ tâm lý gì, cô vụng trộm chú ý anh ta.

Khi đó Weibo của Kiều Dĩ Thần vẫn rất lặng lẽ, không tiếng tăm, so với người hăm mộ hiện tại của cô thì kém hơn nhiều. Anh ta không thường đổi mới Weibo, chỉ ngẫu nhiên đăng lên tác phẩm của mình, hoặc là video diễn tấu các loại nhạc cụ.

Chuông điện thoại của Bùi Anh là bản vi-ô-lông (Thâm Hái Thiếu Nữ), chính là phát hiện từ Weibo của anh ta.

Lần đầu cô nghe bài hát này, lập tức bị làm cho hết sức kinh ngạc. Mặc dù ở phòng thu âm Kiều Dĩ Thần tạo thành tổn thương trong lòng cô, đến nỗi còn có bóng ma lưu lại, nhưng đối với tài hoa của Kiều Dĩ Thần trong âm nhạc, cô cũng phải công nhận.

Thật ra càng hiểu rõ Kiều Dĩ Thần, cô càng cảm giác được lúc trước anh ta ở trong phòng thu âm mắng cực kỳ đúng, bọn cô xác thực hát quá kém. Nếu như còn có cơ hội được Kiều Dĩ Thần giúp mình ghi âm, cô nhất định sẽ hát tốt hơn.

Không có nghĩ tới cơ hội này sẽ đến thật.

Trần Thắng bên kia thấy cô vẫn không có động tĩnh gì, lại mở miệng hỏi: "Như thế nào, cô không muốn hát sao?"

"Không có." Bùi Anh cầm lấy điện thoại, hạ quyết tâm, "Tôi đồng ý hát."

Không phải là Kiều Dĩ Thần sao, tới thì tới đi! Cô cũng không tin lần này cô còn có thể ở trong phòng thu âm bị mắng mà biến thành chó!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Trách Lúc Trước Mất Bị Mù* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 19

Sau khi kết thúc quay quảng cáo giày cao gót, lịch trình của Bùi Anh không hề ngắt quãng, cô tiếp tục ghi âm ca khúc mới.

Trần Thắng cho cô tìm hiểu bài hát tên "Nở rộ", người viết nhạc và lời khá nổi danh về âm nhạc. Tổng thể ca khúc tuy là phong cách j-pop, nhưng phối khí chủ yếu chọn dùng piano làm nhạc đệm, nghe vào thêm phần phần ưu nhã chậm rãi.

Lời bài hát này viết vô cùng tốt, dùng một đóa hoa nở rộ để chỉ một người hoàn mỹ nở rộ.

Nhưng cũng có một điều phải bắt bẻ, đó chính là quá khó hát.

Khi hát không chỉ không nắm chắc tiết tấu ca khúc, mà đến phần lên cao giọng trong điệp khúc thì Bùi Anh cũng không khống chế tốt âm sắc và hơi thở của mình.

... Tại sao đánh boss cuối cùng này, Kiều Dĩ Thần lại chọn một nhiệm vụ có độ khó cao như vậy??

Bùi Anh học xong bài hát này thì ừ ừ, khi hát bản thân cô cũng không hài lòng, càng không cần phải nói tới Kiều Dĩ Thần.

Nhưng thời gian ghi âm sẽ không chờ cô, lại một lần nữa đứng trước phòng thu âm, cô cảm thấy... Mất kiên nhẫn! Cô chịu được!

Cô gõ cửa phòng thu âm đóng chặt, rất nhanh đã có người tới mở cửa. Khi người kia trông thấy cô thì hai mắt tỏa sáng, cười cười chào hỏi: "Chào Bùi tiểu thư, tôi là người thu âm."

Bùi Anh lễ phép gật đầu: "Chào anh."

Người thu âm nghiêng người, khách khí mời cô vào: "Kiều đại nhân đã đến."

Bùi Anh nghe thế, ánh mắt vừa vắn roi vào bóng người cao to.

Kiều Dĩ Thần mặc một bộ tây trang màu đen, gần như không có bất kỳ thay đổi nào khác ba năm trước đây.

Ừ... Trừ việc anh ta chưa kết hôn biến thành đã kết hôn.

Năm ngoái đột nhiên lộ tin Kiều Dĩ Thần và ca sĩ Đinh Mông đã bí mật kết hôn, khiến Bùi Anh cũng phải kinh ngạc một phen, cô còn may mắn được xem trên weibo quá trình diễn tiết mục cầu huyết của bọn họ.

Nhưng nếu Kiều Dĩ Thần đã kết hôn, tính tình sẽ trở nên tốt một chút... phải không?

"Chào Kiều tiên sinh."

Cô cười chào anh ta, Kiều Dĩ Thần chỉ lạnh nhạt gật đầu, hỏi cô: "Học được bài hát chưa?"

"Học được ..."

"Vào đi."

"Được ..." Bùi Anh kiên trì đi vào.

Piano đánh lên khúc nhạc dạo, Bùi Anh bấm đúng thời gian mở miệng hát theo: "Vạn vật héo rũ theo thời tiết, tôi và anh không còn gần gũi nhau nữa..."

"Ngừng." Lần đầu tiên Kiều Dĩ Thần cắt ngang. "Âm sắc của cô yếu như vậy, dinh dưỡng đều dồn xuống chân rồi sao?"

Bùi Anh: "..."

Người thu âm ở trong lòng khinh miệt Kiều Dĩ Thần một tiếng, trên mặt lạnh nhạt như vậy, còn không phải đang vụng trộm nhìn chân người ta sao?

"Làm lại." Kiều Dĩ Thần ra lệnh một tiếng, khúc nhạc dạo vang lên lần nữa. Lần này Bùi Anh lấy lại hơi, cô còn chưa kịp thở phào, lại bị cắt ngang ở vị trí lúc này.

Nghe được tiếng "Ngừng" của Kiều Dĩ Thần, tim cô cũng run lên một cái.

Kiều Dĩ Thần đứng ở bên ngoài, ôm cánh tay nhìn cô: "Ba năm nay cô làm gì vậy? Trần Thắng nói cho tôi biết cô tiến bộ hơn ba năm trước đây nhiều, tôi mới đồng ý giúp cô thu âm."

Bùi Anh bị anh ta nói xong có chút ngượng ngùng, thật ra cô tiến bộ hơn ba năm trước đây rất nhiều, chỉ là cảm giác áp bách trên người Kiều Dĩ Thần quá mạnh mẽ, rất dễ tạo thành áp lực cho ca sĩ. Cô khẽ mím môi, có chút đề ý hỏi lại: "Anh còn nhớ chuyện ba năm trước đây sao?"

"Đương nhiên, ba năm trước đây các người biểu diễn lưu lại trong lòng tôi một bóng ma trọn đời khó có thể phai mờ."

Bùi Anh: "..."

Đến cùng là ai ở ai trong lòng lưu lại bóng ma trọn đời khó có thể phai mờ nha!

Cùng phòng thu âm hẹn trước đã đến giờ kỳ sau, Bùi Anh vẫn không được Kiều Dĩ Thần công nhận, cô đau buồn phát hiện, cho dù Kiều đại nhân có kết hôn, tính tình cũng không tốt hơn chút nào.

Tổng Nam Xuyên hôm nay kết thúc công việc tương đối sớm, trực tiếp đến công ty Quang Thần đợi cô. Thấy Bùi Anh ỉu xiu từ phòng thu âm đi ra, anh khẽ nhăn mày đi lên hỏi: "Như thế nào?"

Bùi Anh ngược mắt nhìn anh, còn không nói chuyện, Kiều Dĩ Thần từ sau lưng cô đi ra: "Ngày mai nếu như còn biểu hiện thế này, cô không cần trở lại nữa."

Bùi Anh: "..."

Đã xong việc còn bị anh ta chen vào một đao.

Nghe được lời Kiều Dĩ Thần, Tổng Nam Xuyên nghiêng đầu nhìn anh ta một cái. Tên của Kiều Dĩ Thần anh có nghe nói qua, ca hậu giới âm nhạc thế hệ mới Đinh Mông, chính là một tay người này dạy dỗ.

Nổi danh với tài âm nhạc, anh ta còn có bản lĩnh mắng tới nổi ca sĩ phải khóc.

Nghĩ tới đây, Tổng Nam Xuyên ôm lấy vai Bùi Anh, cười với Kiều Dĩ Thần, nói với Bùi Anh: "Không đến thì không đến, chúng ta không hát, về nhà anh

nuôi em."

Kiều Di Thần ghé mắt nhìn anh, cười một tiếng: "Hy vọng anh có thể nói được làm được, như vậy cũng coi như bỏ một phần công sức cứu vãn giới âm nhạc."

Bùi Anh: "..."

Dù nằm cô vẫn trúng một đao.

Kiều Di Thần nói xong thì đi thẳng, đầu cũng không quay lại, Tống Nam Xuyên không rảnh để ý đến anh ta mà cúi đầu an ủi Bùi Anh: "Em không cần để lời anh ta nói ở trong lòng, anh nghe nói anh ta cũng mắng vợ mình như vậy."

Bùi Anh sâu kín gật đầu: "Bộ đáng anh ta mắng chửi người vẫn đẹp trai như ba năm trước đây."

Tống Nam Xuyên: "..."

"Được rồi, không cần lo cho anh ta." Tống Nam Xuyên kéo Bùi Anh đi ra ngoài. "Buổi tối muốn ăn chút gì không? Chỉ cần ăn ngon tâm tình sẽ tốt lên."

Bùi Anh cảm thấy có lý, có chút ít mong đợi nhìn anh nói: "Em muốn đi Thủy Cung, có được không?"

"Thủy Cung?"

"Ừm!"

Sau khi đi theo Bùi Anh đến một nhà hàng hải sản lớn, Tống Nam Xuyên mới hiểu được "Thủy cung" trong miệng cô.

Anh cười nhẹ một tiếng, mặc cho Bùi Anh gọi một đồng lớn hải sản, ngồi cạnh bàn chờ món ăn.

"Anh chưa từng tới những nơi thế này đúng không?" Bùi Anh ngồi đối diện nhìn anh. "Em thường xuyên cùng San San tới nơi này ăn đồ, mặc dù nơi này trang trí nhìn không được sang trọng, nhưng hương vị hải sản rất tốt!"

Tống Nam Xuyên gật đầu: "Em thích ăn là được."

"Hi hi." Bùi Anh cười hai tiếng, cầm điện thoại ra nghĩ thừa dịp chờ món ăn thì chơi trò chơi, lại phát hiện wifi trong tiệm rất kém.

"Sao vậy?" Tống Nam Xuyên thấy cô nhú mày trước điện thoại, khẽ đẩy nhẹ vai cô.

"Ừm, em đang không dùng được internet." Chẳng lẽ phải dùng lưu lượng kb chơi trò chơi sao?

Tống Nam Xuyên lấy điện thoại của mình ra, nói với cô: "Em dùng internet của anh đi."

Bùi Anh nghi ngờ nhìn anh: "Dùng kiểu gì?"

"Anh bật điểm truy cập cá nhân là được." Tống Nam Xuyên vừa nói vừa bấm hai cái. "Được rồi."

Bùi Anh vào mạng chạy thử, nháy hai mắt: "Em muốn chơi trò chơi nha, rất tốn lưu lượng kb đấy."

Tống Nam Xuyên nhìn không được bật cười: "Lưu lượng Kb của anh rất nhiều, thư từ công ty gửi cho anh một đồng lớn, có thể dùng đến kiếp sau."

Bùi Anh: "..."

Có cần khoa trương như vậy không?

Nhưng Tống Nam Xuyên nói như vậy, cô an tâm thoải mái kết nối với mạng của anh: "Lần trước anh giúp em nạp kim cương cho trò chơi thay đồ kia, gần đây hoạt động rất nhiều nha, bình thường em không có thời gian chơi, quần áo đều trực tiếp dùng kim cương mua. Em còn dùng kim cương mua toàn bộ những thứ trước kia không mua được trong cửa hàng, thoáng cái đã tiêu hết mấy vạn kim cương..." Cô nói nói rồi thở dài. "Cứ tốc độ này, hai mươi vạn kim cương loáng một cái sẽ không còn, quá tốn tiền!"

"Không có lại nạp là được rồi."

"Không được, tiếp tục như vậy sẽ táng gia bại sản!"

Tống Nam Xuyên lại nở nụ cười, duỗi tay nheo nheo mắt cô: "Anh không có dễ dàng táng gia bại sản như vậy."

Hai người đang nói, những món ăn được gọi dần mang lên, Bùi Anh một hơi giải quyết đồng sò biển, lại vội vàng bắt đầu lột tôm bự: "Hải sản ở đây mỗi ngày đều bắt còn rất mới, đặc biệt tươi ngon."

Cô vừa nói vừa đưa con tôm mình vừa bóc cho Tống Nam Xuyên, Tống Nam Xuyên sửng sốt một chút, khóe miệng lơ đãng cong lên.

"Anh mau nếm thử!" Bùi Anh ngồi đối diện tràn trề mong đợi nhìn anh. Tổng Nam Xuyên ăn một con tôm bóc vỏ, khẽ nhướn nhướn đuôi lông mày: "Hương vị đúng là rất ngon."

"Đúng không?" Bùi Anh cười vui vẻ, lại bóc thêm tôm cho anh.

Tổng Nam Xuyên rũ mắt cười cười, gấp tôm bỏ lại bát của cô: "Em ăn nhiều một chút, tự anh sẽ bóc tôm."

"Không cần, em thường xuyên ăn hải sản, đã luyện được tuyệt kỹ, bóc tôm rất nhanh."

Tổng Nam Xuyên cười cười, tiếp tục gấp tôm về cho cô: "Thật ra anh cũng biết lột hải sản, có muốn thử tay nghề một chút hay không?"

Anh vừa nói vừa cầm một cái càng cua lên, nhẹ nhàng uốn một cái, một miếng thịt cua đầy đủ bị lấy ra.

"Oa...a...a..."

Bùi Anh ngồi đối diện tán thưởng một câu, Tổng Nam Xuyên đắc ý nhướn đuôi lông mày, đưa thịt cua tới: "Cho em."

"Cảm ơn ~ "

Một nam sinh ngồi bàn đối diện của hai người nhìn không được nhắm mắt lại. Ăn hải sản mà thôi, có cần ân ái như vậy hay không? Một chút đạo đức công cộng cũng không có!

"A a a, Bùi Anh và Tổng Nam Xuyên!" Một nữ sinh vừa vào nhà hàng liếc mắt liền thấy được bàn Bùi Anh, kích động gào lên.

Bùi Anh bị giọng nói bất thành hình này làm cho sợ hết hồn, Tổng Nam Xuyên nhìn về phía cửa, khẽ nhủu mày.

Nữ sinh kia kêu như vậy, giống như có càng nhiều người nhận ra Bùi Anh hơn, Tổng Nam Xuyên gọi ông chủ giúp bọn họ đóng gói toàn bộ, dắt Bùi Anh nhanh chóng đi ra ngoài.

Ngồi trên xe, Bùi Anh mới thoáng hồi thần lại: "Em mới vừa bị nhận ra sao?"

Tổng Nam Xuyên khẽ cười nói: "Dù gì chúng ta cũng lên đầu báo mấy lần."

"Vậy có phải về sau em không thể lại tới nơi này ăn cơm không?"

Tổng Nam Xuyên vuốt vuốt đầu cô: "Về sau em sẽ càng ngày càng nổi tiếng, đương nhiên sẽ không thể giống như trước đây đi lại tự do."

Mặc dù nhiều năm như vậy Bùi Anh vô cùng mong được nổi danh, nhưng nghe Tổng Nam Xuyên nói vậy không khỏi khó chịu.

Tổng Nam Xuyên trấn an nói: "Đưa ngọc, về sau muốn ăn có thể gọi người giúp em mua, có tiền còn sợ không có ăn?"

Bùi Anh: "..."

Cô cảm thấy tổng giám đốc nói có trình độ!

Tài xế đưa bọn họ trở về khu nhà cấp cao của Tổng Nam Xuyên, hai người hâm nóng hải sản, ngồi ở trong phòng ăn tiếp tục ăn. Có lẽ là ăn tối cao hứng, Bùi Anh đứng lên nói với Tổng Nam Xuyên: "Xuyên Xuyên, em hát cho anh một bài, anh nghe một chút có phải khó nghe như Kiều Di Thần nói hay không!"

Tổng Nam Xuyên khẽ gạt đầu một cái, trong mắt còn mang theo ý cười: "Được."

Bùi Anh hít một hơi, chậm rãi hát lên: "Vạn vật héo rũ theo thời tiết, tôi và anh không còn gần gũi nhau nữa..."

Nghiêm chỉnh hát xong bài “Nở rộ”, Tổng Nam Xuyên tán thưởng nói: "Hát cực kỳ hay."

Bùi Anh hỏi: "Anh thực sự cảm thấy em hát hay, hay là bởi vì em là bạn gái của anh cho nên mới cảm thấy em hát hay?"

Tổng Nam Xuyên đứng lên, kéo cô vào lòng, cúi đầu hôn một cái lên trán cô: "Tin tưởng anh, em hát thực sự rất hay."

Tổng Nam Xuyên nói lời này cũng không hoàn toàn là dụ dỗ cô, âm sắc Bùi Anh không tệ, giọng nói cũng rất tốt, chỉ là cách hát thiếu chút độ lửa. Nhưng đến chỗ Kiều Di Thần, tất cả các khuyết điểm đều sẽ bị phóng to hết cỡ.

Bùi Anh ngược mắt nhìn Tổng Nam Xuyên gần trong gang tấc, thấp giọng nói: "Thật ra lúc em luyện tập đều hát tốt hơn khi ở trong phòng thu âm, em nhìn thấy Kiều Di Thần liền căng thẳng." Cô nói đến đây, tự động viên chính mình. "Ngày mai em nhất định sẽ hát tốt hơn!"

Tổng Nam Xuyên hơi nhủu mày: "Ngày mai em còn muốn đi?"

"Đương nhiên muốn đi." Bùi Anh gật đầu. "Thật ra em rất thích Kiều Dĩ Thần, chuông điện thoại di động của em là bài "Thiếu nữ biển sâu", chính là do anh ta biểu diễn."

Tổng Nam Xuyên cong lên khoe miệng, nhìn cô im lặng không nói.

Bùi Anh vẫn chưa phát giác được gì tiếp tục nói: "Em thực sự rất thích bài hát này, trước kia còn từng nghĩ, nếu như ai hát bài hát này cầu hôn em, em nhất định sẽ đồng ý!"

Trên tay Tổng Nam Xuyên dùng lực, bế cô lên. Bùi Anh hoảng sợ nói: "Anh làm gì vậy?"

"Có một số việc cần tâm sự một chút."

"Ngồi xuống tán gẫu không được sao?"

"Không được." Tổng Nam Xuyên cúi đầu nhìn cô, khoe miệng giương cao thoáng cười. "Anh thích ở trên giường tâm sự hơn."

Bạn đang đọc truyện *Chi Trách Lúc Trước Mắt Bị Mù* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 20

Cho đến khi Bùi Anh bị ném lên giường, còn chưa hiểu được sự tình như thế nào biến thành như vậy .

Tổng Nam Xuyên liên tục chặn lại miệng cô mà nhiệt tình hôn, cô muốn đem tên đàn ông ở trên người đẩy ra, nhưng khí lực vẫn mãi không thể bằng anh.

Trong mơ màng cô tựa hồ nghe thấy âm thanh tất chân của mình bị xé, quần áo ở trên người hai người ở dưới cái hôn nóng bỏng mà càng ngày càng ít. Da thịt, kích thích của việc tiếp xúc thân mật, khiến cho Bùi Anh nhận không được cơ thể trở nên căng cứng.

Sau khi Tổng Nam Xuyên hôn đến tận hứng, mới rời khỏi môi cô từ dưới cái gối lấy ra một cái hộp nhỏ màu sắc rực rỡ. Bùi Anh mang theo đôi mắt ngập hơi nước nhìn qua, nhìn anh đem áo mưa đeo vào cậu bé trên người, mới giây giũa như sắp chết nói: "Anh không phải là nói... chỉ nói chuyện một chút sao... ?"

"Đúng vậy." Tổng Nam Xuyên cúi xuống. Ngón tay thon dài luồn vào những sợi tóc màu đen của cô, tựa vào trán cô nói, "So với nói chuyện ngoài miệng, thì anh càng ưa thích nói chuyện trên thân thể hơn."

Bùi Anh: "... ..."

Cô bị Tổng Nam Xuyên hôn đến khiến cho đôi môi đỏ mấp máy hé mở, tựa hồ muốn nói gì đó, Tổng Nam Xuyên bắt lấy cơ hội, lại một lần nữa hôn thật sâu cô.

Đem chứng vật cuối cùng trên người cô hoàn toàn trút bỏ, Tổng Nam Xuyên thừa dịp lúc cô bị chính mình hôn đến ý loạn tình mê , đem thân mình từng chút từng chút một tiến vào trong cơ thể cô.

"Á..." Đột nhiên xuất hiện dị vật làm cho Bùi Anh khó chịu nhăn mày lại, tay của Tổng Nam Xuyên xoa lên ngực cô, tiếp tục hôn cô, phân tán đi sự chú ý của cô.

"Vẫn còn rất đau sao?" Anh khẽ ngẩng đầu lên, ánh mắt mê mông, hô hấp nặng nề. Bùi Anh hít thở khó khăn cố gắng hít vào từng ngụm khí, nhìn anh nói: "So với lần trước tốt hơn một chút ..."

Tổng Nam Xuyên dọc theo cổ cô tiếp tục hôn đến xương quai xanh, không có tiếp tục đè nén dục vọng chính mình. Ở trong cơ thể Bùi Anh hoàn toàn phóng thích, hai người đều thở hồng hộc ngã xuống giường. Tổng Nam Xuyên từ phía sau ôm Bùi Anh, đẩy ra mái tóc dài của cô, khi có khi không nhẹ nhàng hôn lên lưng cô.

Bùi Anh bỏ qua cơn tức này, xoay người lại nhìn Tổng Nam Xuyên: "Chúng ta thương lượng một việc trước được không?"

Tổng Nam Xuyên lần nữa ôm sát cô, hôn một cái lên chóp mũi cô : "Là việc gì?"

Thanh âm của anh còn mang theo nhàn nhạt hơi thở dục vọng. Vừa nghe thấy khiến cho Bùi Anh tâm phiền ý loạn (tâm tình không thể khống chế được). Cô ổn định lại tâm tình, nhìn anh nói: "Lần sau anh có thể đừng xé tất chân được không? Nhẹ nhàng cởi ra không được sao?"

Tổng Nam Xuyên ngẩn người, hiển nhiên không có đoán được cô sẽ nói chuyện này. Vẫn cười nhẹ vài tiếng, Tổng Nam Xuyên nhìn cô, ánh mắt lộ ra vài phần trêu tức: "Nhưng mà tất chân của con gái không phải là dùng cách xé rách sao?"



"... ... Là ai nói vậy với anh !" tư tưởng của đàn ông có phải hay không đều xấu xa như vậy a! Theo cách anh xé như vậy, cô có đến bao nhiêu tất chân cũng không đủ dùng a!

Giống như nhìn ra nội tâm suy nghĩ của cô, Tống Nam Xuyên cười nói với cô: "Đừng lo lắng, lần sau anh bảo người mua mấy nghìn đôi tất chân chuẩn bị ở nhà."

Bùi Anh: "... ... Là vấn đề này sao! Anh nhất định phải xé rách sao?"

"Uh, như vậy anh sẽ cảm thấy khá sáng khoái."

Bùi Anh: "..."

Cô lúc trước đến cùng là mắt mù như thế nào, mới cảm thấy anh là chính nhân quân tử “thanh tâm quả dục” chứ!

Bùi Anh nhắm mắt lại không muốn nói chuyện, Tống Nam Xuyên thấy biểu tình này của cô, nhếch miệng hôn một cái lên trên đôi mắt cô: "Vậy anh cũng thương lượng với em một chuyện được hay không?"

Bùi Anh chậm chạp mở mắt ra, nhìn anh hỏi: "Là gì?"

"Bản( Thiếu Nữ Biển Sâu) nhất định phải là bản vi-ô-lông sao? Đàn dương cầm không được sao?"

Bùi Anh hơi sững sờ, anh đây là đang hỏi cô về việc cầu hôn sao? Trái tim cô lại nhảy dựng lên đập búp búp, nhưng sau khi đối diện với ánh mắt chờ đợi của Tống Nam Xuyên, lại đột nhiên nghĩ đến, Tống công tử đây là... Sẽ không phải muốn kéo đàn vi-ô-lông chứ?

Giống như là nắm được điểm yếu của người khác, cô cười đến thật vui vẻ: "Không được, bản vi-ô-lông sẽ khiến em cảm thấy vui vẻ thoải mái hơn."

Tống Nam Xuyên: "..."

Anh ôm cô buồn rầu cười hai tiếng, từ trên giường đứng lên. Tùy ý mặc lên một bộ áo ngủ, Tống Nam Xuyên liền đi đến trước bàn máy vi tính, tựa hồ đang lật tìm cái gì. Bùi Anh ôm chần mền tò mò ngồi dậy, hỏi anh: "Anh đang tìm cái gì vậy?"

Tống Nam Xuyên nhường nhường mảy mảy ra vẻ thần bí, không trả lời cô, một lát sau, anh cầm trong tay một bản đĩa hát, hướng về Bùi Anh khua khua: " dễ thương là bài hát mà em debut ."

Bùi Anh ngây ra như phỗng

... Tại sao anh lại có loại lịch sử đen tối này!

Tống Nam Xuyên thuận tay mở ra máy tính, đem đĩa hát bỏ vào ổ đĩa(optical drive), rất nhanh, âm nhạc vui vẻ rất nhanh liền theo loa truyền ra.

Nghe được bài hát ba năm trước mình từng hát, Bùi Anh quả thực có trăm mối cảm xúc ngổn ngang: "Tại sao anh có thể có chiếc đĩa nhạc này? Cái này từ lâu liền mua không được ."

Tống Nam Xuyên nói: "Trước tiểu Trương đưa cho anh, như thế nào, nghe được bài hát ba năm trước đây của chính mình, lại so với em vừa rồi hát cho anh, có phải hay không có cảm giác tiến bộ rất nhiều? Hơn nữa bài hát này còn từng trải qua xử lý hậu kỳ."

"ừ... Là tiến bộ rất nhiều a, dù sao em ba năm nay cũng học một vài khóa âm nhạc."

"Cho nên em phải đối với chính mình càng có tự tin, em hát cực kỳ tốt."

Bùi Anh trên mặt không kim lòng nổi vui vẻ cười một cái: "Cảm ơn anh, ngày mai em nhất định sẽ ở trước mặt Kiều Dĩ Thần biểu hiện thật tốt."

Tống Nam Xuyên lông mày nhếch lên, anh đóng máy tính xuống, đi tới đem cả người Bùi Anh và chăn mà ôm chặt trong lòng: "Ở trên giường anh, mà còn dám nhắc đến người đàn ông khác, hả?"

Bùi Anh: "..."

Chẳng lẽ vấn đề mấu chốt là ở chỗ này?

Cô còn muốn biện giải cho mình vài câu, Tống Nam Xuyên đã không nói lời gì liền hôn cô, cảm giác anh lại lặp lại tư thế, Bùi Anh thật không dễ dàng để thoát ra khỏi đôi môi anh, sắc mặt đỏ bừng mà nói: "Ngày mai còn phải hát nữa."

Tống Nam Xuyên thuận thế đè cô dưới thân thể, hô hấp có chút dồn dập mà nói: "Đừng đợi ngày mai, hiện tại liền hát, hát cho một mình anh nghe."

"... ..." Hàng ngàn vạn câu f\*ck ở trong lòng Bùi Anh tất cả đều bị anh nuốt vào trong bụng.

Buổi tối lần qua lần lại thật may mắn không có khiến cho giọng Bùi Anh hư mất, nếu không cô đã có thể đoán được Kiều đại chế tác sẽ ở trong phòng thu âm như thế nào mà mắng cô.

Cuối cùng hôm nay cô cũng đem ca từ từ đầu tới cuối hát hết một lần, Kiều Dĩ Thần đứng ở ngoài phòng cách âm nhìn cô: "Trước mắt về phần tiết tấu cô đã nắm giữ được không tệ, nhưng là phần cao âm hơi thờ không chế còn chưa tốt. Cái này không phải là một hai ngày có thể luyện thành, thời gian sáng tác ca khúc có hạn, tôi không có thời gian chờ cô, về phần này thì thu âm từng câu từng câu vậy."

"A, Được ..." Mặc dù bị yêu cầu hát từng câu từng câu một, nhưng giọng nói Kiều Dĩ Thần rõ ràng tốt hơn nhiều so với ngày hôm qua .

"Lúc cô hát tận lực dùng bụng không chế hơi thở, chỉ là một câu hát không khó lắm để không chế, phần còn lại dựa vào hậu kỳ chế tác."

"Được..."

"Không có vấn đề nữa thì bắt đầu đi."

Bùi Anh dựa theo ông ta phân phó hát một câu liền thu âm một câu, cứ như vậy đem một ca khúc phân tách ra để hát, độ khó xác thực thấp xuống, công tác thu âm cũng coi như thuận lợi tiến hành.

Lúc giữa giờ nghỉ ngơi, Bùi Anh tò mò hỏi người phụ trách ghi âm: "Kiều gia hôm nay có phải là tâm tình rất tốt à?" Cùng ngày hôm qua đối lập, hôm nay quả thực chính là tiêu thiên sứ a.

Người phụ trách ghi âm liếc Kiều Dĩ Thần đang đứng ở ngoài cửa uống nước một cái, hạ thấp giọng nói với cô: "Vợ của Kiều gia thời gian trước không phải là bên ngoài tham gia câu lạc bộ fan hâm mộ sao, ngày hôm qua cuối cùng trở về , ông ấy đương nhiên tâm tình tốt rồi, cuộc sống vợ chồng tối hôm qua nhất định rất hòa hợp đi."

Bùi Anh: "..."

Kiều Dĩ Thần lạnh lùng quét mắt nhìn bọn họ một cái, Bùi Anh cùng người ghi âm lập tức ngồi nghiêm chỉnh. Kiều Dĩ Thần bỏ cốc nước trong tay xuống, đi tới: "Mấy người đã đều không muốn nghỉ ngơi, vậy chúng ta tiếp tục."

"Được..." Bùi Anh nhanh chóng đi trở lại bên trong phòng thu.

Hát hết một buổi trưa, cuối cùng cũng thuận lợi thu hết bài hát này , sau khi Kiều Dĩ Thần kêu kết thúc công việc, liền nhìn Bùi Anh nói: "Mặc dù việc phòng thu hoàn thành rồi, nhưng chỉ cần cô hát trên sân khấu sẽ lộ khuyết điểm."

"Tôi biết rồi..."

Bùi Anh vốn muốn nói cô sau này sẽ cố gắng luyện tập một chút, tranh thủ nâng cao vài chỗ, liền nghe Kiều Dĩ Thần đứng đối diện nói: "Cô về sau vẫn nên là chuyên tâm diễn trò đi."

Bùi Anh: "... ..."

Được rồi.

Cô từ trong phòng thu âm đi ra, Tống Nam Xuyên vẫn như cũ ngồi ở bên ngoài đợi cô. Thấy cô đi ra, Tống Nam Xuyên liền đứng dậy bước đến bên người cô: "Thu âm xong chưa?"

"Ừ." Bùi Anh gật đầu. Tống Nam Xuyên thấy Kiều Dĩ Thần cũng từ bên trong phòng thu âm đi ra, thân mật ôm vai Bùi Anh, cười nói với cô: "Thật tốt quá, về sau chúng ta rút cuộc không cần tới nơi này để bị khi dễ nữa."

Kiều Dĩ Thần nhìn anh một cái: "Cũng phiền anh để ý tốt cô ấy một chút, đừng có lại cho cô ấy đi ra ngoài ca hát làm tổn thương đến tai tôi ."

Bùi Anh: "... ..."

Đến cuối cùng, thủy chung vẫn không tránh được một kiếp này.

Bài hát này sau khi hoàn thành thu âm, công việc chủ yếu của Bùi Anh chính là sau khi chờ người mang mẫu chế tác tới , thì sẽ quay mv cho ca khúc . Nhậm San San chen ép lịch trình thời gian trống của cô, sắp xếp cho cô nhiệm vụ chụp ảnh ở phòng làm việc.

Thời gian chụp hình là buổi chiều, Bùi Anh ngủ nướng cả buổi sáng, liền đi xuống nhà gọi mèo.

Nhắc đến mới nhớ, kể từ sau khi cùng Tống Nam Xuyên qua lại , cô cũng rất ít về căn phòng của mình , chỉ cần là buổi tối với Tống Nam Xuyên cùng nhau ăn cơm, sau liền nhất định sẽ bị lừa gạt đến nhà anh.

"Tiểu Hắc Tiểu Hoa, thực xin lỗi a, lại có hai ngày không có gọi các em." Bùi Anh sờ sờ đầu chúng nó, thấy chúng nó đem thức ăn ăn gần hết, mới ung dung đi lên nhà.

Ăn sữa chua trộn yến mạch, lướt qua Weibo, Bùi Anh cảm thấy cô đã rất lâu không có một mình nhàn nhã như vậy.

Lướt qua chưa đến vài phút Weibo, cô đã nhìn thấy câu chuyện của cô và Tống Nam Xuyên đã cập nhật tập(phần) thứ ba rồi.

Bùi Anh: "..."

Paparazi đối với cô thật là quan tâm a.

Lần này paparazi tựa hồ lại đổi một lớp, tựa đề là "Sau khi nữ minh tinh Bùi Anh cùng Tống Nam Xuyên tổng giám đốc Tống thị tuyên bố lui tới, nhiều lần bị chụp được đêm khuya ra vào khu nhà cấp cao của Tống Nam Xuyên!" .

Những paparazi này thực thần thông quảng đại, thậm chí ngay cả Tống Nam Xuyên ở khu nhà cấp cao của A thị cũng đều tìm được rồi, còn ngồi canh ở cửa. Nhưng tin tức lần này rõ ràng không có âm ỉ như hai lần trước, thậm chí còn đưa tới một số bộ phận dân mạng phản ứng ngược lại.

"Có phiền hay không vậy, tại sao lại là hai người họ, giới giải trí không có ai khác sao?"

"Người ta đều tuyên bố lui tới , ra vào nhà bạn trai có cái gì ngạc nhiên [ móc mũi ] Nhà báo này chắc vẫn là một chú chó độc thân đi[ móc mũi ] "

"Tiểu biên nguoi như vậy, cẩn thận Tống tổng khiến cho nguoi phá sản nha. [ mỉm cười ] "

"Lại lấy Bùi Bùi chúng ta làm điểm nóng! Mấy nguoi nhiệt tình như vậy tại sao không đi quan tâm đến công ích a! !"

"Chỉ có ta cảm thấy được đây là Bùi Anh tự tạo tin đồn sao?"

...

Bùi Anh cảm thấy cứ tiếp tục như vậy, cái câu chuyện này rất nhanh sẽ có đại kết cục . Hơn nữa trước cô có nghe Nhậm San San nói qua, bởi vì Weibo của cô được biết đến càng ngày càng nhiều, hiệu suất buôn bán của phòng làm việc thật sự có tăng lên, còn có người mua rõ ràng nói là thấy ở trên Weibo của Bùi Anh liên kết với cửa hàng.

Từ việc này mà nói, cô còn thật sự cảm tạ những việc này của paparazi.

Bất quá ở trong mắt Tống Nam Xuyên,những paparazzi chót điểm ở trước cửa nhà anh, thật sự đã chạm đến ranh giới cuối cùng của anh.

"Điều tra thêm đây là tòa soạn báo nào, bảo luật sư gửi cho bọn họ giấy kiện, ta muốn khởi kiện bọn họ xâm phạm riêng tư của tôi \* cùng quyền về hình ảnh (hình tượng) bản thân."

"Biết rõ ." Tiểu Trương cung kính tiếp nhận , nhẹ nhàng đi thực hiện.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Trách Lúc Trước Mất Bị Mù* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 21

Một tập văn kiện từ luật sư của Tống Nam Xuyên khiến cho mấy tay paparzzi\* trở nên an phận hơn rất nhiều, những chuyện trước đây của anh và Bùi Anh có kể đến phần thứ 4 cũng không hết.

\*Paparazzi: thợ săn ảnh.

"Tổng tổng của cậu thật lợi hại, những paparazi này bình thường vô cùng phách lối, một tập văn kiện này của luật sư vừa đưa ra liền nhanh như chớp xóa bỏ weibo, yên tĩnh như gà." Nhậm San San vừa dạo quanh weibo vừa nói với Bùi Anh.

Bùi Anh hơi ngược mắt lên, thợ trang điểm hiện đang trang điểm cho cô, cô không dám động dẩy quá mạnh: "Những tên paparazzi này thường khi dễ các minh tinh, còn công ty của Tống Nam Xuyên khẳng định là có cả đoàn luật sư, bọn họ nào dám trực tiếp chống lại người ta."

"Đúng thế, Tống thị là công ty lớn như vậy, chỉ vài phút cũng đủ khiến bọn họ phá sản rồi." Nhậm San San vừa nói liền đứng dậy, tỏ vẻ hăm dọa: "Tớ cũng muốn tóm được một anh chàng giám đốc a, Tống tổng của cậu có người bạn nào làm tổng giám đốc không thế?"

Bùi Anh: "... Có cũng không muốn giới thiệu cho cậu được chưa, tớ không muốn làm hại đến người khác đâu."

Nhậm San San: "..."

Cô mất hứng trừng mắt với Bùi Anh: "Lời nói này của cậu là có ý gì? Tớ mặc dù chân không dài như cậu, nhưng chỗ nào cần có đều có cả, như thế nào lại thành hại người ta chứ?"

"... Chính là vì cậu rất có tư vị, thân hình lại hấp dẫn người khác như vậy nên tớ mới sợ cậu đem người ta chơi đến không thể xuống được giường."

Nhậm San San vốn còn định phản bác cô, chợt nghĩ lại lời nói vừa rồi, kinh ngạc: “Bùi Anh, quả là có bạn trai rồi có khác, lời nói đã bắt kịp được trình độ của tớ nha.”

Bùi Anh: “...”

Có một người bạn như Nhậm San San, lại còn có một bạn trai như Tống Nam Xuyên... Cô nên làm thế nào để giữ bản thân trong sáng được cơ chứ!

Cô lại lần nữa cảm thấy linh hồn mình như đang bị tra tấn.

Sau khi trang điểm xong, công việc chụp hình được triển khai một cách “như hòa như đồ”\*

如火如荼.: Một câu thành ngữ trung quốc, ở đây tú trắng xóa như cỏ tranh (cây lau), đỏ rực như lửa, gần giống như câu “Quân dung chi thịnh” đều ám chỉ sự thịnh vượng, dồi dào, sự kịch liệt mạnh mẽ hoặc là quyết liệt.

Lần này quần áo mà Nhậm San San chụp có chủ đề là “Sắc màu trái cây”, ngoài quần áo có thiết kế hoạ tiết in hình trái cây, mọi người còn cố ý chuẩn bị thêm rất nhiều trái cây làm đạo cụ để ảnh chụp lên trông sẽ ngon miệng hơn.

Bùi Anh được trang điểm xong nhìn đặc biệt mềm mại đáng yêu, đuôi mắt tô một chút màu đỏ bóng, còn dính vài hạt sáng nho nhỏ, mười phần ra đáng thiếu nữ.

Lần này trang phục được đưa lên trang bán hàng online không nhiều, công việc chụp hình rất nhanh đã làm được một nửa, trong lúc đi thay quần áo, Bùi Anh ăn vụng một quả dâu tây, gửi cho Tống Nam Xuyên cái ảnh đẹp nhất.

Anh Anh: Thế nào, đáng yêu không?

Xuyên Xuyên: Thật đáng yêu, nhìn mà muốn cắn một cái.[tham ăn]

Anh Anh: [cười trộm]

Xuyên Xuyên: Hôm nay công ty hơi bận, anh chắc hơi trễ mới có thể đi. Em ở đó đến khi nào thì xong việc? Anh sẽ bảo tài xế đến đón em, em đến nhà anh trước chờ anh xử lí xong xuôi sẽ đón em đi ăn.

Anh Anh: Được, em bên này khoảng bốn giờ sẽ kết thúc.

Xuyên Xuyên: Ừ, anh sẽ để lái xe sớm đến đón.

Xuyên Xuyên: Yêu em [hôn gió]

“Bùi Anh, cậu ở bên đó cười ngốc nghếch cái gì? Thay quần áo mà cũng muốn được nói chuyện với nhau một lúc đúng không?” Nhậm San San tròn mắt nhìn Bùi Anh, mùi vị yêu đương thú vị trong không khí sắp lên men luôn rồi!

Bùi Anh bừa bãi để điện thoại vào lại trong túi, đổi bộ quần áo khác rồi ra tiếp tục chụp hình.

Toàn bộ quần áo được chụp xong xuôi vừa tròn ba giờ rưỡi. Lái xe của Tống Nam Xuyên đã chờ ở bên ngoài, Bùi Anh thay quần áo, cũng lười tẩy trang mà trực tiếp ngồi lên xe của Tống Nam Xuyên.

Nhậm San San ngồi ở trước cửa kính nhìn cô lên chiếc Maybach kia, nghiêm túc cảm thấy đây là lúc để tóm được một giám đốc.

Lái xe sau khi đưa Bùi Anh đến nhà Tống Nam Xuyên liền trở về công ty. Nhà của Tống Nam Xuyên tổng cộng có hai cái khoá, một là khoá mật mã bên ngoài cửa sắt lớn, một là khoá nhận dạng bằng dấu vân tay.

Bùi Anh chỉ để cho lái xe đưa cô đến bên ngoài, sau khi mở cửa sắt tự mình đi qua vườn hoa vào trong. Nơi gửi xe nằm cạnh ngôi nhà ba tầng mang phong cách phương Tây hiện đại, dù Bùi Anh chưa thấy Tống Nam Xuyên tự mình lái xe bao giờ nhưng trong gara của anh trừ chiếc Maybach kia, còn một chiếc Lamborghini và một Porsche.

Bùi Anh nhập dấu vân tay, mở cửa đi vào.

Hiện tại chỉ hơn bốn giờ một chút, cô cũng không biết Tống Nam Xuyên khi nào mới có thể trở về, liền lấy điện thoại di động ra chơi trò chơi. Tầm năm giờ, Bùi Anh hơi thấy đói vì chụp hình cả buổi chiều, buổi trưa cô cũng chưa có ăn cái gì.

Trong tủ lạnh nhà Tống Nam Xuyên ngược lại chứa không ít đồ ăn, Bùi Anh nhìn ra ngoài một hồi, quay về phòng khách, lấy từ túi của mình ra một gói phở ốc đem vào phòng bếp.

Cái này là thứ cô lấy từ phòng làm việc của Nhậm San San về, Nhậm San San đặc biệt thích ăn thứ này. Ngay từ đầu Bùi Anh vốn không thích, bởi vì cô có chút không chịu được mùi vị của măng, nhưng về sau nhìn Nhậm San San mỗi lần đều ăn rất ngon miệng khiến cô nhịn không được mà nếm thử một miếng.

Kết quả liền bị mùi vị này chinh phục.

Cô hứng khởi bùng bùng bắt đầu nấu phở trong bếp, nấu xong cầm một cái tô, múc đầy một bát.

Cô cảm thấy Tổng Nam Xuyên chắc còn phải bận tới bảy tám giờ đi, bây giờ ăn một bát phở, một lát nữa vẫn có thể đi làm thoải mái vì như không có việc gì đi ra ngoài ăn cơm tối với anh.

Khẩu vị thật thất thường nha!

Không nghĩ đến bát phở ốc mới ăn được một nửa, Tổng nam Xuyên đã trở về. Bùi Anh ăn hết một ngum phở, nghiêng đầu nhìn Tổng Nam Xuyên từ bên ngoài đi vào.

Tổng Nam Xuyên vừa vào nhà liền ngửi thấy một hương vị gay mũi, quả thật... khó có thể tưởng tượng. Anh hơi nhăn đầu lông mày, bước nhanh đến phòng khách thấy Bùi Anh đang ngồi một chỗ.

“Bùi Tú Quyên, em ở nhà anh đã làm gì cái gì vậy?” Anh quả thật rất muốn tẩy sạch hết mùi trên người cô.

Bùi Tú Quyên vô tội trừng mắt nhìn: “Em nấu một bát phở a.”

Lông mày Tổng Nam Xuyên bắt đầu chau lại: “Phở gì mà mùi vị lại khó ngửi như vậy? Thế mà em cũng ăn được sao?”

“Phở ốc a, mặc dù mùi vị hơi có chút kinh khủng nhưng ăn rất ngon a!” Bùi Anh bung bát đứng dậy, cầm bát đưa qua đưa lại trước Tổng Nam Xuyên: “Anh có muốn nếm thử hay không?”

“Không cần.” Tổng Nam Xuyên vô ý thức lùi về sau một bước: “Em có thể ăn ở nhà vệ sinh được chứ?”

Bùi Anh: “...”

Được rồi, mặc dù lần đầu tiên cô thấy Nhậm San San ăn cái này cũng có phản ứng giống như vậy, nhưng nói cô ăn ở nhà vệ sinh cũng quá là vô tình đi?

Trong lúc cô đang thất thần, Tổng Nam Xuyên đã đi mở toàn bộ cửa sổ trong phòng khách, Bùi Anh nhìn không được cười vài tiếng, ngồi xuống tiếp tục ăn: “Anh cũng đừng phiền phức quá, phở ốc so với đậu hủ thối còn tốt hơn rất nhiều rồi đó.”

“Em còn muốn ăn đậu hủ thối trong nhà anh?” Tổng Nam Xuyên nhíu mày nhìn cô, thông qua ánh mắt anh cô nhìn thấy sự sụp đổ của trái tim anh.

Mắt cô bỗng ánh lên tia xấu xa, cầm khăn giấy lau sạch khoe miệng, tiến đến ôm lấy eo Tổng Nam Xuyên: “Xuyên Xuyên~”

Cô giống như con mèo nhỏ đang làm nũng khiến lông mày Tổng Nam Xuyên lập tức nhảy dựng lên: “Đừng có gọi anh như thế.”

Bùi Anh nhất quyết không chịu buông tha mà quấn quýt lấy anh: “Xuyên Xuyên, tới đây hôn một cái nào~”

Tổng Nam Xuyên: “...”

Trông thấy khoe miệng anh khàn khàn, trên mặt Bùi Anh cười đến không nín được: “Xuyên Xuyên, vừa rồi không phải anh nói muốn cắn em một cái sao?”

Cô vừa nói vừa có ý muốn hôn Tổng Nam Xuyên, anh nghiêng đầu tránh cô đi rồi bỗng nhiên hôn cô một cái, hai tay giữ đầu cô: “Làm loạn đủ chưa?”

Mắt to của Bùi Anh chớp chớp hai cái: “Lời nói của ngài tổng giám đốc là như vậy sao?”

Tổng Nam Xuyên cảm thấy buồn cười: “Vậy một vị tổng giám đốc thì phải nói như thế nào?”

Bùi Anh ho một tiếng, ánh mắt dần trở nên lạnh thấu xương, đứng lên, ánh mắt còn có ý tứ cảnh cáo: “Cô gái, cô đây là đang chơi với lửa.”

Tổng Nam Xuyên: “...”

Về mặt thay đổi nhanh chóng này, anh có phải hay không nên khen cô một câu diễn xuất rất tốt?

Anh nhìn người trước mặt, trên mặt cô còn phấn trang điểm từ buổi chụp hình ban chiều, mười phần ra dáng thiếu nữ, màu đỏ tô điểm trên khoe mắt, tựa như một quả dâu tây rất ngon miệng.

Anh cười khê, học động tác của cô: “Cô gái, em là đang chơi với lửa.”

Bùi Anh muốn khen anh học được rất nhanh, bỗng bị anh hôn lên đôi môi nhỏ. Cho đến khi cả người bị Tổng Nam Xuyên toàn bộ đè trên ghế sofa, cô mới phát hiện... cô hình như đang thật sự chơi đùa với lửa.

“Anh... anh hiện giờ không chê em sao?”

Bùi Anh ra sức nghĩ cách cứu lấy mình, Tống Nam Xuyên đề lại đôi tay lộn xộn của cô, cười nói: “Anh phát hiện khi nếm nó từ miệng em, hương vị lại không tệ.”

Bùi Anh: “...”

Sau khi đem Bùi Anh ăn sạch sành sanh, Tống Nam Xuyên ôm cô khẽ thở hổn hển: “Còn muốn ăn cơm tối nữa không?”

“Muốn...” Bùi Anh hơi thở ịu xịu trả lời anh: “Buổi trưa em chưa có ăn gì, bát phở vừa rồi cũng chỉ mới ăn được một nửa...”

Cô làm sao lại đáng thương như vậy a...

Tống Nam Xuyên cười khẽ một tiếng, dán sát đôi môi lên vành tai cô, nhẹ giọng nói: “Vậy chúng ta thay quần áo rồi ra ngoài ăn cơm?”

“Em không muốn đi ra ngoài, cũng không muốn động dậy...”

“Vậy để anh gọi người mang thức ăn đến?”

“Được...”

Tống Nam Xuyên ôm cô lên trên lầu, cho cô tắm rửa, tự mình đi dọn dẹp mọi thứ. Đem bát phở ốc kia đi xử lý sạch sẽ xong, Tống Nam Xuyên gọi điện cho nhà hàng rồi cũng tự mình đi tắm.

Người đưa thức ăn đến rất nhanh, khi Tống Nam Xuyên tắm xong đi ra vừa vặn lúc chuông cửa vang lên. Anh mở cửa cho người đó, nhân viên đưa thức ăn liền mang một cái hộp cơm lớn đi vào.

Tống nam Xuyên không nhờ anh ta bày ra bàn ăn, nhận hộp cơm xong liền bảo anh ta đi. Tự mình đem thức ăn dọn ra từng món một, Tống Nam Xuyên đang định đi lên lầu gọi Bùi Anh xuống ăn cơm liền thấy cô đã đi xuống.

“Vừa đúng lúc.” Tống Nam Xuyên nhìn cô cười cười: “Có phải hay không người thấy mùi thơm liền tự mình đi xuống?”

Bùi Anh cau mày: “Phở ốc của em đâu?”

“Đồ hết rồi.” Tống Nam Xuyên nói rất thân nhiên.

“Anh như thế nào có thể đồ hết?”

“Kia sao lại không thể? Chẳng lẽ em còn muốn ăn? Nó đã nguội lạnh rồi.”

Bùi Anh mất hứng ngồi vào bàn ăn nhìn anh: “Sau này anh sẽ hối hận, nếu đã nếm qua thì chắc chắn sẽ thích hương vị của phở ốc.”

Lông mày Tống Nam Xuyên nhảy lên: “Anh sẽ không nếm thử.” Người mùi vị kia là đủ rồi sao anh còn dám nếm thử chứ.

Hai người cơm nước xong, Tống Nam Xuyên lại gọi nhà hàng đến dọn mâm đi rồi kéo Bùi Anh vào phòng khách xem Bluray Disc.

Bùi Anh bây giờ đối với Bluray Disc trở thành bóng ma trong lòng, nhưng không biết có phải vì mối quan hệ xong không mà lần này Tống Nam Xuyên lại hết sức thành thật, yên lặng ngồi một bên cùng cô xem hết phim một cách nghiêm chỉnh.

Lúc màn hình bắt đầu chiếu danh sách diễn viên và nhân viên, Tống Nam Xuyên kéo cô qua dựa vào vai, cúi đầu hôn lên môi cô một cái: “Mấy ngày nữa anh muốn đi nước ngoài một chuyến.”

“Đi nước ngoài?” Bùi Anh ngẩn người: “Đi đâu?”

New York, công ty có chút việc nhất định phải là anh tự mình xử lý.”

“Ồ...” Bùi Anh nhẹ gật đầu một cái.

Tống Nam Xuyên ôm cô, trong mắt là có chút lưu luyến không thôi: “Làm xong việc sẽ trở về, nhiều nhất mất một tuần.”

“Ừ.”

“Nếu không em đi cùng anh đi?”

“... Em còn phải chụp MV nữa.”

“Cho nên mới không muốn em làm việc.” Tống Nam Xuyên đẩy bát mặn cắn nhẹ môi cô một cái: “Chờ anh trở về.”

Bạn đang đọc truyện *Chi Trách Lúc Trước Mất Bị Mù* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 22

Tổng Nam Xuyên có chuyến công tác mất hai ngày, trước khi đi một ngày, anh kéo Bùi Anh triền miên cả đêm.

Sáng sớm hôm sau Bùi Anh cùng anh đi sân bay, Tổng Nam Xuyên đứng ở phòng đợi nhắc nhở cô: "Anh đã giúp điện thoại em liên lạc được số quốc tế, hãy nhớ mỗi ngày đều điện cho anh."

"Vậy, nếu anh đang bận thì sao?"

"Nghe điện thoại của em quan trọng hơn."

"Phốc." Bùi Anh nhin không được cười ra tiếng, "Anh là một tổng giám đốc ương ngạnh tùy hứng."

Tổng Nam Xuyên nhú mày, tiếp tục nói: "Còn phải mỗi ngày nhớ đến anh ba lần."

Bùi Anh trừng mắt nhìn: "Bốn lần không được sao?"

Tổng Nam Xuyên nhếch khóe miệng lên hôn cô: "Đương nhiên là càng nhiều càng tốt."

Một cặp tình nhân còn lưu luyến chia tay, tiểu Trương chịu áp lực đi đến phá phong cảnh: "Tổng tổng, bây giờ nên lên máy bay."

Tổng Nam Xuyên hơi nhú mày, mặc dù trong lòng có chút không muốn, cũng phải buông Bùi Anh ra: "Anh đi đây, em phải chăm sóc bản thân thật tốt, còn nhớ ăn cơm đúng giờ."

Bùi Anh nói: "Anh phải nhớ ăn cơm thật ngon, đừng vì bận rộn liên không quan tâm đến."

Tổng Nam Xuyên cười: "Chuyện anh bận rộn mỗi ngày chính là nhớ em."

Bùi Anh: "..."

Sáng nay Tổng tổng vừa ăn trộm mật ong sao? Miệng ngọt như vậy...

"Được rồi, anh phải đi, tạm biệt." Tổng Nam Xuyên cho cô goodbye kiss, mới cùng tiểu Trương đi về phía cửa lên máy bay.

Bùi Anh nhìn bóng lưng của anh biến mất, mới một mình trở về.

Lúc đến là lái xe chờ cô và Tổng Nam Xuyên đến, lúc này lái xe vẫn còn chờ ở ngoài sân bay. Thấy Bùi Anh, anh ta lễ phép hỏi: "Bùi tiểu thư, bây giờ đi đâu nhỉ?"

Bùi Anh suy nghĩ một chút nói: "Anh đưa tôi về nhà trọ đi."

"Được." Lái xe đáp một tiếng, xe “tắm mình” dưới ánh mặt trời, không nhanh không chậm chạy tới mục tiêu.

Điện thoại của Bùi Anh đột nhiên run lên, cô lấy ra xem, là Du Khải Trạch gửi tin nhắn chụp cô trên wechat.

Nói đến Du Khải Trạch, cô có cảm giác thật phức tạp. Lúc ban đầu ở studio (Luu Quang Nghệ Thuật) gặp anh ta, cô hết sức giữ một khoảng cách, nhưng Du Khải Trạch còn cực kỳ tự nhiên làm tăng lượt trên wechat của cô.

Du Khải Trạch trong vòng bình luận, anh ta hữu ý vô ý bày tỏ khó tránh khỏi sẽ khiến Bùi Anh nghĩ nhiều, nhưng anh ta khiến quan hệ của hai người vô cùng chần chừ thích hợp, sẽ không khiến người khác có cảm giác không thoải mái.

Cô ấn mở wechat, nhìn tin nhắn anh ta mới gửi.

Du Khải Trạch: Hoàn Vũ mua bản quyền bộ phim (nhảy múa trong ánh mặt trời tươi đẹp), trước mắt đang ở tuyến người, vai nữ chính còn chưa quyết định chọn ai, em có hứng thú tham gia thử vai không?

Bùi Anh có chút ngoài ý muốn, lúc trước Du Khải Trạch đã từng nói sẽ chọn kịch bản cho cô, nhưng cô đã cùng Tổng Nam Xuyên công bố quan hệ, cô cho rằng anh ta sẽ không giúp, không nghĩ tới anh ta còn tiết lộ tin tức cho mình.

Nên nói anh ta rất khéo léo ứng xử, bất ngờ chính là người không sai ở đây?

Nhưng mà bộ phim (nhảy múa trong ánh mặt trời tươi đẹp), thực ra cô lại có hứng thú. Bùi Anh bình thường không hay đọc tiểu thuyết, nhưng tên bộ tiểu

thuyết này cô lại từng nghe qua.

(nhảy múa trong ánh mặt trời tươi đẹp) được viết bởi Nam Phong Lưong, là một nhà tiểu thuyết mới may mắn trong hai năm gần đây. Cô ấy chỉ xuất bản hai quyển, nhưng hai quyển sách này bán rất chạy, thu hút số lượng lớn độc giả.

Dùng từ ngữ đúng đắn để nói, chính là một người nổi trội trong giới văn học mạng.

Đây tuyệt là nguồn tài nguyên tốt nhất trong nghiệp diễn của Bùi Anh, nếu như có thể làm nữ chính bộ này, danh tiếng của cô sẽ cao hơn rất nhiều.

Cô cần điện thoại suy nghĩ một chút, cho Du Khải Trạch câu trả lời: "Thực tình cảm ơn anh cho tôi biết tin tức này, tôi sẽ hỏi người đại diện của mình, tận lực tranh thủ vai này."

Du Khải Trạch: Được.

Bùi Anh nhìn anh ta nhấn lại "Được", cô nghĩ thầm mình làm thế có phải đã qua cầu rút ván hay không? Nhưng chuyện tiếp theo đây, từ ý nghĩa trên, cô không muốn làm phiền anh ta.

Nhưng bây giờ, cô giống như thiếu người ta một ân tình.

Cô suy nghĩ một hồi, lại gửi thêm một tin nhắn: "Lần sau có cơ hội chúng ta kêu Đào Đào cùng nhau ăn cơm đi, lần này là tôi mời khách. ^ \_ ^"

Ừm, mặc dù cô không thích Đào Đào, nhưng không thể không nói ngay lúc này lại có thể dùng tới.

Du Khải Trạch cũng chỉ trả lời cô một chữ "Được".

Không thể phỏng đoán nổi tâm tư của đại thiếu gia này, dù sao cô nói mời ăn cơm, trả hết tình cảm riêng thì tốt. Cô thoát wechat, gọi một cú điện thoại cho Trần Thắng.

Điện thoại rất nhanh được kết nối, Trần Thắng ở đầu bên kia hỏi: "Tiểu Bùi à, có chuyện gì sao?"

Bùi Anh nói: "Trần tổng, tôi nghe nói (nhảy múa trong ánh mặt trời tươi đẹp) đang ở tuyển nữ chính, tôi có thể tham gia thử vai không?"

Trần Thắng ngẩn người, Hoàn Vũ mua bản quyền phim điện ảnh còn chưa kịp công bố, tuyển người cũng bí mật tiến hành, dự sau khi xác định cùng bộ tiểu thuyết sẽ công bố, Bùi Anh nghe nói ở đâu thế?

Nhưng mà nếu bản thân có giao thiệp, thì cô cũng có thể nhận được tin tức, cũng chỉ có thể nói cô quan hệ đến vị... Chẳng lẽ là Tống Nam Xuyên nói cho cô biết? Trần Thắng càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, cũng không hỏi nhiều: "Đúng là có chuyện này, tôi cũng vừa nhận tin tức, nhưng mà Đào Đào cũng dự định đi thử vai nữ chính."

Đôi mắt Bùi Anh khẽ nhúc nhích, Trần tổng quả nhiên chỉ báo cho Đào Đào. Mặc dù cô hiện tại có chút danh tiếng hơn trước, nhưng Trần Thắng vẫn còn thiên vị Đào Đào.

Đào Đào may mắn hơn cô, Trần Thắng có hành động này, trong lòng cô cũng không cảm thấy thiếu công bằng, còn hỏi thêm: "Một công ty chỉ có thể để một nghệ sĩ tham gia thử vai sao?"

"Không có..." Trần Thắng suy nghĩ một lát, nói với cô, "Tôi nghe Phong Thanh nói, Lý Tư Tư cũng sẽ tham gia thử vai nữ chính. Cô cũng biết đây là một người đại danh tiếng, cạnh tranh thật sự kịch liệt... Vậy đi, tôi sẽ mang tư liệu của cô và Đào Đào gửi qua đó, coi như có hai bảo hiểm, không chừng hai người có thể pk Lý Tư Tư hạ rồi sao."

"Được, cảm ơn Trần tổng."

"Không cần cảm ơn, bên studio phải xem xét tư liệu, sau khi thông qua mới có thể báo thời gian địa điểm thử vai, cô hãy chờ tin của tôi."

"Được." Bùi Anh cúp điện thoại xong, cuối cùng thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Chẳng qua nói như thế, là do cô biết Lý Tư Tư cũng tham gia thử vai. Lý Tư Tư là một nữ minh tinh trong nước, được mệnh danh trong giang hồ là nữ thần của trạch nam, trên weibo có mấy ngàn vạn người hâm mộ.

Bùi Anh cảm thấy nói về diễn xuất thì cô có thể thắng Lý Tư Tư, nhưng về độ nổi tiếng thì, nàng hoàn toàn bị Lý Tư Tư hạ gục.

Thở dài khe khẽ một hơi, cô quyết định không nghĩ nhiều nữa, còn phải xem một chút (nhảy múa trong ánh mặt trời tươi đẹp) mới là chuyện phải làm.

Cô bỏ ra hai ngày, mới xem hết tiểu thuyết, Trần Thắng cũng lúc này thông báo cho cô, cô cùng Đào Đào đều đã qua tuyển chọn, có thể chuẩn bị thử vai.

Thời gian thử vai là năm ngày sau, địa điểm là ở cao ốc Hoàn Vũ. Bởi vì vai nữ chính cần diễn viên có vũ đạo, cho nên trong đóng phim cũng khó tránh khỏi phải khiêu vũ trước ống kính.

"Đạo diễn nói, cả bộ phim cũng sẽ không có diễn viên đóng thế, lúc khiêu vũ diễn viên phải tự mình diễn, cho nên buổi thử vai năm ngày sau cần mọi



người nhảy một đoạn." Trần Thắng một bên cùng Bùi Anh nói chuyện điện thoại, một bên gửi video tài liệu đến hòm thư của cô, "Có muốn học nhảy một đoạn tôi đã gửi qua chứ, là do thầy dạy nhảy biên đạo, đến lúc đó hai người có thể nhảy một đoạn."

"Được." Bùi Anh cũng ngồi trước máy vi tính, nhận được tư liệu mà Trần Thắng gửi, sau đó mở ra. Video khiêu vũ chỉ có nửa phút, nhưng đối với diễn viên không có vũ đạo mà nói, đúng thật là thử thách.

Bùi Anh nhìn giản lược đơn giản, thầy dạy nhảy đã tính đến các cô đều không biết khiêu vũ, nên dàn dựng toàn động tác cơ bản, nhưng vẫn xen kẽ vài động tác xoay tròn, có chút khó khăn.

"Bộ phim này đạo diễn là Dịch Phi Dược, anh ta được mệnh danh là khó tính đoạn khiêu vũ đó cô phải học thật tốt, nhất định sẽ là yếu tố quan trọng."

"Được, tôi biết rồi." Dịch Phi Dược nổi danh khó tính Bùi Anh sớm đã nghe qua, bởi vì anh ta đối với công việc luôn muốn tốt nhất, thậm chí có thể nói là hà khắc, nên có người nói đùa anh ta là Kiều Dĩ Thần giới điện ảnh.

"Được rồi, cô cũng vừa lúc quay MV xong, này vài ngày liền chuyên tâm học vũ đi, vài này tới chuyên tâm học nhảy đi, tôi đã tìm được vài thầy dạy nhảy, có người dạy sẽ học mau hơn."

"A, vậy cảm ơn Trần tổng."

"Thầy dạy nhảy đều ở đây, cô cùng Đào Đào có rảnh thì mau đến đây."

"Ừ được."

Bên này Bùi Anh khí thế hùng hực chuẩn bị thử vai phim mới, Tống Nam Xuyên ở nước ngoài, công việc đang tiến hành đây nhanh tốc độ.

Buổi sáng họp cùng phía đối tác, mãi đến một giờ chiều mới kết thúc, Tống Nam Xuyên từ phòng họp đi ra, khiến Trương đem mang biên bản cuộc họp vừa rồi sửa sang lại, để anh còn phải nghiên cứu chúng.

Tiểu Trương biết vì sao anh lại nắm chặt thời gian làm việc như thế, chỉ vì muốn mau chóng xử lý hết công việc, sớm một chút về nước gặp Bùi Anh. Nhưng cứ làm việc không ăn không uống như vậy, thân thể sẽ không chịu nổi.

Nếu như nguyên nhân là do Bùi Anh, vậy anh cũng phải mang Bùi Anh ra mà dọa anh ấy: "Tổng tổng, trước khi đi Bùi tiểu thư có dặn ngài phải ăn cơm thật ngon."

Tống Nam Xuyên: "..."

Hắn rũ mắt cười nhẹ một tiếng, nhìn tiểu Trương hỏi: "Tôi không ăn cơm, cậu muốn mách lẻo với cô ấy sao?"

"Không dám." Tiểu Trương khéo léo cúi đầu.

Tống Nam Xuyên ngoài miệng còn cười, đi về phía thang máy: "Đi thôi, đi ăn cơm trưa, nhà hàng đã sắp đóng cửa."

Anh cùng tiểu Trương đi một nhà hàng Tây bọn họ hay đến, vào lúc này nhà hàng cũng sắp hết giờ buôn bán, bởi vì Tống Nam Xuyên cùng ông chủ có quen biết, cho nên phòng bếp vẫn tiếp tục phục vụ anh.

"Hôm nay món chính là tôm hùm rưới nước sốt kiểu Mỹ." Thức ăn của Tống Nam Xuyên là do chính tay đầu bếp tự mình bưng lên ông cùng Tống Nam Xuyên đã quen biết nhiều năm, đây cũng là đầu bếp chính mà Tống Nam Xuyên yêu thích.

"Cảm ơn." Tống Nam Xuyên cầm lấy dao nĩa nếm thử một miếng, ánh mắt lập tức liền biến đổi, "Không hổ là món chính tôm hùm, Anh Anh..."

Anh vô ý thức ngẩng đầu, muốn Bùi Anh cũng nếm thử, lại đột nhiên phát hiện, đối diện không có một bóng người.

Tiểu Trương làm bộ như baen thân không nghe thấy gì cả, tiếp tục yên tĩnh ngồi bên cạnh anh, giống như đang không hề tồn tại.

Tống Nam Xuyên ý thức được mình đang ở nước ngoài, ánh mắt dần dần ảm đạm, ngay cả tôm hùm trong mâm, cũng không có hứng thú ăn.

Đầu bếp chính không rõ chuyện gì đứng ở một bên, thấy anh đột nhiên ngừng lại, cho rằng món ăn của mình có vấn đề gì: "Tổng tiên sinh, tôm hùm có vấn đề gì sao?"

Tống Nam Xuyên ngẩng đầu nhìn ông ta cười: "Không, nó rất ngon."

Ngon đến nỗi anh muốn cùng Bùi Anh cùng nhau chia sẻ.

Anh chụp một tấm hình, gửi cho Bùi Anh: "Buổi trưa hôm nay ăn tôm hùm, hương vị vô cùng ngon, lần sau dẫn em cùng đi ăn, em nhất định sẽ thích."

Buổi sáng Bùi Anh rời giường lúc bảy giờ rưỡi, mới phát hiện vừa mới qua lúc chạng vạng sáng, Tống Nam Xuyên gửi cho mình một tấm ảnh chụp tôm hùm.

Bùi Anh: "..."

Mới sáng sớm đã báo cáo rồi.

Nhưng mà tôm hùm này nhìn qua rất ngon.

---

Ngày Tổng Nam Xuyên đi, cô liền thêm thời gian ở New York vào đồng hồ giờ quốc tế trên điện thoại. Nhìn hiện tại ở New York đã qua bảy giờ tối, cô yên tâm gọi điện qua.

Điện thoại mới vang lên một tiếng, thì Tổng Nam Xuyên đã nhận: "Anh Anh, nhớ anh không?"

Bùi Anh nhúm mũi nói: "Mới sáng sớm đã thấy anh gửi ảnh tôm hùm, thật sự là quá nhớ anh."

Tổng Nam Xuyên cười hai tiếng: "Lần sau dẫn em cùng đi ăn, nhân tiện đi chơi khắp nơi luôn."

"... Hừ."

"Bên kia, em hiện tại mới qua bảy giờ sáng, em dậy sớm như vậy à? Có công việc mới sao?"

"Đúng vậy." Nói đến việc này, tinh thần của Bùi Anh liền phấn chấn lên, "Có một bộ phim điện ảnh hàng đầu, đang tuyển nữ chính, em chuẩn bị tham gia thử vai, sáng sớm hôm nay phải đi học một khóa vũ đạo ở công ty."

"Học vũ đạo?"

"Uh, nữ chính lần này là một diễn viên múa, đạo diễn muốn kiểm tra trình độ khiêu vũ của bọn em."

"Thì ra là như vậy."

Bùi Anh bật dậy từ trên giường, đi vào phòng tắm: "Vậy em không nói với anh nữa, em phải đến công ty đi học rồi."

"Được rồi, nhớ ăn sáng đó." Tổng Nam Xuyên nói, rồi hôn một cái vào microphone của điện thoại.

Bùi Anh nghe thấy bên kia truyền đến một tiếng "Chụt", cả khuôn mặt lập tức nghẹn đến đỏ bừng.

Ăn sáng xong lại xuống lầu dứt mềo ăn, Bùi Anh vẫn là trước sau như một tự đánh xe chạy tới studio.

Khóa học buổi sáng thật ra là đến chín giờ mới bắt đầu, cô đến phòng vũ đạo sớm, trước tiên làm nóng thân thể của mình, thử nhảy lên theo video.

Sắp đến chín giờ, Đào Đào cũng tới, Bùi Anh gật đầu với cô ta một cái, xem như chào hỏi, lại tiếp tục kéo duỗi gân cốt.

Đào Đào hôm nay cũng giống như Bùi Anh, mặc áo ba lỗ kết hợp với quần thể thao, cô đi đến bên cạnh Bùi Anh, học bộ dáng của cô kéo duỗi gân cốt: "Bùi Bùi, tổng giám đốc Tổng của cô gần đây ra nước ngoài sao?"

Mắt Bùi Anh hơi lóe, mặt không biến sắc nói: "Uh, anh ấy nói bên nước ngoài có chút việc phải xử lý."

"Ồ." Đào Đào đáp một tiếng, nghiêng đầu nhìn cô, "Tổng giám đốc Tổng là cổ đông lớn của Hoàn Vũ, cô không nghe được tin tức gì từ chỗ anh ấy sao?"

"Tin tức gì?"

"Ví dụ như nữ chính của «Nhảy múa» có phải đã được định là Lý Tư Tư hay không?"

Bùi Anh đổi sang kéo duỗi chân khác, ngược mắt nhìn Đào Đào. Cô ta muốn hỏi không chỉ là Lý Tư Tư có được định hay không, mà còn có phải cô cũng bị Tổng Nam Xuyên dự định hay không?

Cô cười với Đào Đào, nói: "Tổng Nam Xuyên mặc dù là cổ đông lớn của Hoàn Vũ, nhưng anh ấy còn có công ty của mình, chuyện của Hoàn Vũ anh ấy cơ bản cũng không có thời gian để hỏi."

Lời này của cô không chút nào giả dối, chuyện của công ty đã khiến Tổng Nam Xuyên bẽ bộn nhiều việc, bên Hoàn Vũ anh chỉ ném hai mươi tỷ vào, rất ít nhúng tay.

"À, là vậy sao." Đào Đào đáp một tiếng, cũng không biết tin được bao nhiêu.

Rất nhanh thầy vũ đạo đã tới, video cô ấy cầm đến hôm qua, cô ấy đã giảm giờ làm việc để học bây giờ thì đi giảng giải cho Bùi Anh và Đào Đào.

Có thầy dạy quả nhiên là nhanh hơn mình tự học theo video rất nhiều, ngày hôm qua Bùi Anh nhảy theo video cả đêm, ngay cả động tác trong 30 giây

đầu tiên cũng chưa học xong, hôm nay học với giáo viên, chỉ một tiếng đồng hồ đã tập đơn giản được tất cả các động tác qua một lần.

"Độ khó của động tác trong bài võ đạo này không lớn, nhưng đối với người không có nền tảng kỹ năng võ đạo cơ bản cũng không phải là đơn giản, mấu chốt là phải luyện tập thật nhiều, gia tăng độ quen thuộc và chú ý những chi tiết." Giáo viên vừa giảng giải, vừa uốn nắn động tác của Bùi Anh và Đào Đào.

Kết thúc một ngày học, cuối cùng Bùi Anh có thể miễn cưỡng nhớ kỹ tất cả các động tác, nhưng muốn nhảy đẹp, còn cần phải làm như giáo viên đã nói, luyện tập nhiều.

Buổi chiều Đào Đào còn một công việc khác, ba giờ đã phải đi, sau khi Bùi Anh xong tiết học, ăn cơm tối rồi nghỉ ngơi một lát, lại đi phòng võ đạo tiếp tục luyện tập.

Cô soi gương nhảy vài lần, thỉnh thoảng vẫn sẽ quên vài động tác, phải đi xem lại video một chút mới có thể nhớ ra. Nhưng đây cũng không phải là điều khó khăn nhất, khó khăn nhất là mấy động tác xoay vòng trong bài võ đạo, bây giờ cô vẫn chưa xoay được.

Cô định luyện thành thạo các động tác khác trước, cuối cùng mới khiêu chiến hạng mục này.

Thấm thoát đã luyện tập đến chín giờ, đèn đường bên ngoài cũng đã sáng lên. Bùi Anh thu thập đồ đạc xong, ra khỏi cửa bắt xe về nhà.

Xe taxi đỗ ở ven đường để cô xuống, Bùi Anh xuống xe đi vài bước đến cửa chung cư nhỏ, hốt hoảng trông thấy một người đàn ông đứng dưới tầng cây.

Cô lơ đãng nhíu mày, cố gắng chọn nơi tương đối sáng sủa mà đi. Lúc ngang qua gốc cây kia, cô cố ý nhìn thoáng qua, quả thực có một người đàn ông xa lạ đứng dưới tầng cây. Vóc dáng của hắn ta không cao, mặc một cái áo khoác màu đen, đi giày thể thao màu trắng.

Cô bước nhanh hơn đi qua gốc cây đó, lại phát hiện người đàn ông kia dường như đang đi theo sau mình.

Cô ở khu chung cư xem như mờ cư xá, mặc dù có bảo vệ cổng, nhưng bình thường chủ yếu chỉ chịu trách nhiệm thu bưu kiện, cũng không ghi sổ những người ra vào.

Bùi Anh nghe tiếng bước chân theo sát sau lưng mình, không khỏi đi nhanh hơn. Người kia vẫn luôn theo cô tới dưới lầu chỗ cô ở thì mới dừng lại.

Bùi Anh gần như là đi một mạch lên lầu.

Sau khi khóa trái cửa phòng, trong lòng cô vẫn còn chút sợ hãi. Người vừa rồi đang theo dõi cô sao? Hay do cô nghĩ quá nhiều? Tin tức những nữ trí thức độc thân bị những kẻ điên biến thái theo dõi hiện lên từng vụ trong đầu, Bùi Anh tự hù mình không hề nhẹ.

Cô uống chút nước tự trấn an mình, rồi đi khóa trái tất cả các cửa sổ lại.

Đêm nay kinh hữu vô hiểm\* mà trôi qua, sáng sớm ngày hôm sau cô vẫn đi tập luyện ở phòng võ đạo.

Kinh hữu vô hiểm\*: Bị dọa sợ nhưng không có nguy hiểm

Bởi vì người đàn ông dưới tầng cây ngày hôm qua đã để lại bóng ma trong lòng cô, hôm nay cô đặc biệt về sớm, lúc về đến nhà mới chỉ gần tám giờ.

Nhưng người đàn ông tối hôm qua vẫn đứng dưới tầng cây kia.

Tình cảnh giác của Bùi Anh bỗng chốc nâng lên mức cao nhất. Trong túi xách của cô có vài hộp trang điểm loại bình xịt, cô nhớ lại vị trí của chúng trong túi, nghĩ tới lúc khẩn cấp liền lấy ra xịt mạnh vào mắt đối phương.

Cô khẽ cúi đầu, cố gắng không tiếp xúc với ánh mắt của đối phương, lại nghe thấy người đàn ông đột nhiên cười hai tiếng hi hi lúc cô đi ngang qua gốc cây.

Bùi Anh sợ tới mức tim cũng sắp nhảy ra ngoài, chạy cực nhanh về phía trước, thẳng đến cửa phòng bảo vệ chung cư. Trong phòng bảo vệ chỉ có một người phụ nữ trung niên đang xem ti vi, thấy Bùi Anh đi vào, không vui nhìn cô: "Cô làm gì đây? Chuyển bưu kiện sao?"

"Không phải." Bùi Anh thở một hơi, nhìn bên ngoài một cái, người đàn ông kia vẫn còn đứng dưới tầng cây, đang nhìn về phía cô. Bùi Anh vội vàng thu hồi ánh mắt, nói với người phụ nữ trung niên kia: "Tôi không biết người đàn ông dưới tầng cây kia, nhưng anh ta giống như đang theo dõi tôi, di không nên để anh ta vào."

"Theo dõi cô?" Người phụ nữ trung niên nhìn thoáng qua dưới tầng cây, quay đầu nói với Bùi Anh, "Người kia đã đứng ở đó từ sớm, là đang chờ người nào thì phải."

"Không phải..." Bùi Anh mím môi, sau khi thấy ánh mắt không kiên nhẫn của người phụ nữ, lại nuốt hết những lời chưa nói ra khỏi miệng trở về.

Thôi, nếu ngày mai người này vẫn còn ở đây, cô liền trực tiếp báo cảnh sát là được.

Cô về đến nhà, cũng tỉ mỉ khóa kỹ cửa sổ và cửa ra vào như hôm qua, còn chưa thở phào được một cái, chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Bùi Anh sợ tới mức suýt chút nữa kêu lên, cô cuống quýt lấy điện thoại di động ra, trông thấy là điện thoại của Tống Nam Xuyên đang gọi.

Cô ổn định tinh thần, tiếp điện thoại: "Xuyên Xuyên."

Tống Nam Xuyên ở đầu bên kia của điện thoại im lặng một giây, mở miệng hỏi: "Em xảy ra chuyện gì sao? Sao giọng nói nghe kì lạ vậy?"

Bùi Anh suýt chút nữa bật thốt lên đang có người đàn ông lạ theo dõi cô, nhưng mà lời nói đến bên miệng, cô lại nhin xuống. Tống Nam Xuyên hiện tại đang ở nước ngoài, không thể lập tức trở về, cô nói với anh thứ này, chỉ có thể khiến anh càng thêm lo lắng mà thôi. Hơn nữa công việc của anh hẳn là rất bận rộn, cô không muốn tạo thành gánh nặng cho anh.

Cô cười nói: "Hai ngày nay chăm lo luyện múa, nên có chút mệt mỏi."

Tống Nam Xuyên nghiêm túc nói: "Em không cần vì công việc mà liều mạng như vậy, em lại là người phụ nữ của tổng giám đốc, anh đã nói là để anh nuôi em mà."

Bùi Anh bị lời này của anh chọc cười: "Bây giờ anh nói chuyện mới giống như một tổng giám đốc."

Tống Nam Xuyên cười hai tiếng: "Hiện tại đã vui lên chưa?"

"Ừm!"

"Nhưng mà để anh nuôi em là thật đó, đừng giầy vò mình quá mệt mỏi, biết không?"

"Biết rồi."

"Hắn là hai ngày nữa anh có thể trở về, em muốn quà gì để anh mua về cho em."

"Hừm..." Bùi Anh suy nghĩ một hồi, "Vậy bên đó có những gì?"

Tống Nam Xuyên nói: "Các loại túi xách, quần áo, giày dép hàng hiệu, hay là mua cho em cả một bộ luôn?"

"Ha ha ha ha, được." Bùi Anh nhin không được bật cười, rất thoải mái.

Tống Nam Xuyên cũng cười rộ lên với cô: "Được rồi, nếu đã mệt mỏi thì đi ngủ sớm đi, mơ một giấc mộng đẹp." Sau đó lại bổ sung, "Tốt nhất là trong đó có anh."

Khóe miệng Bùi Anh vẫn còn nét cười nói: "Được, ngủ ngon, Xuyên Xuyên. Ồ sai rồi, thời gian của anh ở bên kia, cần phải nói chào buổi sáng mới đúng."

Tống Nam Xuyên cười khê: "Được rồi, mau ngủ đi, Anh Anh bảo bối."

"Được, Xuyên Xuyên bảo bối." Bùi Anh cúp điện thoại, tất cả bất an và thấp thỏm đều không cánh mà bay.

Ngày thứ ba luyện tập vũ đạo, ngày thứ năm Tống Nam Xuyên đi.

Qua nhiều hai ngày luyện tập, Bùi Anh đã rất quen thuộc với động tác vũ đạo, cho dù vẫn còn có chút động tác làm chưa đúng lúc, nhưng cô vẫn bắt đầu khiêu chiến với động tác xoay vòng.

Hôm nay thầy cũng chủ yếu dạy cô một chút kỹ xảo xoay vòng, liên tục ở bên cạnh chỉ điểm cô .

Đào Đào hôm nay buổi chiều mới đến, nhảy hai tiếng lại đi. Bùi Anh cũng không để ý cô ấy, tiếp tục soi gương xoay tròn, một vòng lại một vòng.

Vốn đã cảm thấy dần dần tìm được cảm giác rồi, nhưng có thể là do thời gian dài luyện tập làm chân cô dường như không còn chút sức lực nào, không để ý liền trượt một cái.

"A." Bùi Anh kêu đau một tiếng, đi chậm rì rì đến bên tường ngồi xuống. Chỗ mắt cá chân có hơi sưng đỏ, lúc không động thì không có cảm giác gì, nhưng chỉ cần hơi dùng sức sẽ đau lên.

Thầy vũ đạo thấy vết thương ở chân của cô, kiểm tra giúp cô một chút: "May mắn, không bị thương nặng, chườm đá một lần thì không có vấn đề nữa rồi."

"Vâng." Bùi Anh thử hoạt động một lần, hơi lo lắng ngày kia có thể khiêu vũ được hay không.

"Hôm nay cô đi về nghỉ ngơi trước đi, ngày mai sẽ có chuyển biến tốt hơn, hôm nay thì không cần nhảy tiếp nữa."

"Được." Bùi Anh chậm rì rì đứng lên, thu thập đồ xong liền rời đi. Vì bảo đảm ngày kia vẫn có thể khiêu vũ, cô còn đi bệnh viện xem trước một lúc, mới gọi taxi về nhà.

Cô cũng không nghĩ tới, cho dù hiện tại trời còn chưa tối, nhưng người đàn ông xa lạ kia cũng đã đứng dưới tàng cây.

Bạn đang đọc truyện *Chi Trách Lúc Trước Mắt Bị Mù* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 23

Bùi Anh lập tức dừng bước.

Người đàn ông mặc áo khoác màu đen kia, mang giày thể thao màu trắng, dưới hai mắt còn hiện rõ quầng thâm.

Bùi Anh đứng tại chỗ hai giây, xoay người đi về hướng ngược lại, người đàn ông dưới tàng cây, cũng đuổi theo cô.

Hiện tại trời vẫn sáng, hơn nữa đang ở trên đường lớn, Bùi Anh cảm thấy hấn không dám làm loạn, lê chân bị thương của mình từng bước đi về phía trước.

Phía trước cách đó không xa có đồn cảnh sát, cô muốn thử xem người đàn ông kia có dám đi theo mình tới đồn cảnh sát hay không.

Tại đầu đường có một ngã rẽ, Bùi Anh thấy ký hiệu đồn cảnh sát ở xa xa. Bình thường đi ngang qua nơi này cũng không cảm thấy có gì đặc biệt, nhưng lúc này, chiếc biển hiệu màu xanh đậm yên tĩnh bình lặng kia làm cho cô an tâm không ít.

Người đàn ông ở phía sau đi theo cô tới đầu đường thì dừng lại, Bùi Anh không dám quay đầu lại, đành phải gia tăng tốc độ đi tới đồn cảnh sát. Ở cửa có nhân viên cảnh sát chặn cô lại, hỏi cô tới làm gì, sau khi Bùi Anh nói là tới báo án, nhân viên cảnh sát liền dẫn cô đi vào.

Trong phòng làm việc có mấy cảnh sát ở trực ban, nghe nói cô báo án, liền kêu cô ngồi xuống.

"Cô muốn báo án gì?" Cảnh sát ngồi đối diện hỏi cô.

Bùi Anh đáp: "Có người đàn ông xa lạ theo dõi tôi, đã ba ngày, mỗi ngày tôi tan làm về nhà, hấn đều đứng ở cửa tiểu khu, còn đi theo tôi mãi cho đến dưới căn phòng tôi ở."

"Chỉ là đi theo cô thôi? Có làm gì cô hay không?"

"Không có, nhưng như vậy cũng rất dọa người, hấn mới vừa rồi còn đi theo tôi đến đầu đường."

Cảnh sát ngó nhìn cô nói: "Chỉ có như vậy, chúng tôi không có biện pháp lập án."

Bùi Anh nhíu nhíu mày: "Thế nào mới có thể lập án? Chờ hấn làm gì tôi rồi mới có thể lập án sao?"

"Cô gái này cô không nên kích động, tôi có thể hiểu được tâm trạng của cô, nhưng chúng tôi làm việc cũng phải có quy tắc."

Bùi Anh khẽ mím môi, trấn định nói: "Vậy hiện tại tôi phải làm gì? Để hấn tiếp tục đi theo tôi hả? Bây giờ ngay cả nhà tôi cũng không dám về."

Cảnh sát đáp: "Tình huống bây giờ chỉ có thể tăng cường tuần tra quanh khu nhà, nếu như cô nhìn thấy người đàn ông đó, chúng tôi sẽ tiến hành giáo dục và cảnh cáo hấn."

Bùi Anh nghe cảnh sát nói vậy, trong lòng có chút nhụt chí, cảnh sát ngồi đối diện quan sát cô một lúc, bưng bình nói: "Cô là diễn viên phải không? Giống như là Bùi Anh?"

"... Phải." Cảm xúc trong lòng Bùi Anh trăm mối ngổn ngang, không nghĩ tới sẽ bị cảnh sát nhận ra.

"Nói vậy, cái người theo dõi cô có thể là paparazi hay không?"

Bùi Anh lắc đầu, lúc trước cô cũng nghĩ là như thế, nhưng người đó không có mang bất kỳ thiết bị nào để chụp hình, hơn nữa còn công khai đứng dưới tàng cây đợi cô, làm sao giống paparazi. Cô nói suy nghĩ của mình ra, cảnh sát lại hỏi: "Có phải là người hâm mộ cuồng nhiệt hay không?"

Cái này Bùi Anh liền không xác định, dù sao cô ra nghề lâu như vậy, chưa từng gặp phải người hâm mộ cuồng nhiệt.

"Tôi cảm thấy không giống, nếu như là người hâm mộ thì khi nhìn thấy tôi phải rất kích động, tới xin chữ ký, hoặc chụp hình chung, nhưng hấn không có nói với tôi câu nào, chỉ đi theo tôi, còn vô cùng biến thái cười hai cái với tôi." Bây giờ Bùi Anh nhớ lại tiếng cười hắc hắc kia, lập tức sợ tới nỗi da gà.

Cảnh sát suy nghĩ một lúc đáp: "Nhà cô ở gần khu này đúng không? Tôi đưa cô về, nếu như người kia còn ở dưới lầu nhà cô, tôi sẽ giáo dục hấn, cô

không cần phải sợ."

"Được rồi..." Bùi Anh đồng ý, bây giờ cũng không còn cách nào khác, cô chỉ hy vọng cảnh sát có thể ngăn cản được hắn.

Người cảnh sát kia gọi thêm một đồng nghiệp, cùng nhau đưa Bùi Anh về. Thấy chân cô bị trẹo, còn quan tâm hỏi hai câu: "Chân của cô vì chạy trốn người đó nên mới bị trẹo sao?"

"À, không phải... Chỉ là lúc tập múa bị trật."

Cảnh sát ồ một tiếng: "Công việc mỗi ngày của các cô rất vất vả sao."

Bùi Anh cười nói: "Ai ra ngoài làm việc mà không cực khổ chứ."

"Vậy cũng phải." Hai cảnh sát cùng nhau đưa cô ra khỏi đồn cảnh sát, Bùi Anh liếc mắt liền nhìn thấy người đàn ông mặc áo đen.

Hắn vậy mà còn đứng ở đầu đường.

"Chính là người đàn ông kia, áo khoác màu đen, giày thể thao màu trắng." Lúc Bùi Anh nói lời này, không có dùng tay chỉ, chỉ miêu tả với cảnh sát, nhưng người đàn ông kia lại nhanh chóng xoay người đi. Cảnh sát kêu hắn một tiếng, người kia không những không dừng lại, ngược lại càng chạy nhanh hơn, nháy mắt đã không còn bóng người.

Bùi Anh vừa nhìn thấy người đàn ông kia trong lòng cũng có chút hốt hoảng, cô lo lắng hỏi cảnh sát bên cạnh: "Hắn biết tôi báo cảnh sát, có thể trả thù tôi không?"

Cảnh sát đáp: "Cô không cần quá lo lắng, chúng tôi sẽ chú ý vùng này. Bình thường khi cô ra vào hãy chú ý nhiều hơn, tốt nhất là gọi bạn trai đi cùng."

Bùi Anh mím môi: "Bạn trai tôi đang ở nước ngoài, mấy ngày nữa mới về."

Cảnh sát như có điều suy nghĩ gật đầu: "Vậy có thể là người này đã thừa dịp này mà theo dõi cô... Cô có bạn nam khác hay không, nhờ bọn họ tạm thời đưa đón cô?"

Bùi Anh suy nghĩ một chút, mặc dù cô có vài bạn nam, nhưng cũng chỉ có Trần Thắng thích hợp. Nhưng muốn phiền Trần Thắng cô không thể nào mở miệng, dù sao đó là ông chủ của cô.

"Đã vậy tôi đến chỗ bạn tôi ở." May mắn tại thành phố này, cô còn biết Nhậm San San.

Cảnh sát đáp: "Như vậy cũng tốt, chúng tôi sẽ đặc biệt lưu ý người đàn ông kia."

Bọn họ đưa Bùi Anh lên một chiếc xe taxi rồi đi, Bùi Anh nhìn đồng hồ, lúc này chắc Nhậm San San vẫn còn ở phòng làm việc, cô liền nói lái xe chở mình tới phòng làm việc.

Khi cô tới, Nhậm San San đang ăn tối, thấy cô đi khắp khiêng, vội vàng đứng lên: "Cậu bị cái gì vậy?"

Bùi Anh dựa vào cô ấy, đi tới bên bàn ngồi xuống, mới thở ra một hơi: "Buổi chiều tập nhảy bị trẹo chân, không quá nghiêm trọng."

"Không nghiêm trọng mà cậu thành ra như vậy? Bệnh viện băng bó không lấy tiền nha?" Nhậm San San nghiêng cứu chân cô, ngồi xuống ở bên cạnh cô, "Sao cậu lại tới đây?"

Bùi Anh nói chuyện bị biến thái theo dõi cho cô ấy nghe, sau khi Nhậm San San nghe xong ngậy người hai giây, mới buông bát trong tay xuống: "F\*ck chuyện này cũng quá kinh khủng đi, Tổng Nam Xuyên nhà cậu cũng mặc kệ sao?"

"Ách, tớ không có nói với anh ấy, bây giờ anh ấy đang ở nước ngoài, nói cho anh ấy biết cũng không làm gì được."

"Sao lại không làm gì được, nũng nịu một chút làm anh ta đau lòng là được rồi!" Nhậm San San nó xong có chút thần kinh hướng hai mắt ra ngoài ngó nghiêng một hồi, "Người đàn ông kia không có theo dõi cậu đến đây chứ?"

"... Chắc là không."

"Vậy là tốt rồi." Nhậm San San vỗ vỗ ngực, thấy Bùi Anh nhìn cơm tối của cô, chắc một tiếng nói: "Đừng nhìn nữa, không còn nhiều, tớ qua bên kia gọi cho cậu một tô mì."

"hai phần mì xương sườn(một loại mì truyền thống ở vùng Quảng Đông,TQ), cảm ơn."

Nhậm San San: "..."

Hai người ở phòng làm việc ăn cơm xong, Nhậm San San lái chiếc tiểu polo của mình chở Bùi Anh về nhà. Bởi vì chân Bùi Anh bị thương cũng không thể tắm rửa, cô chỉ rửa mặt qua loa rồi tới sofa nằm.

Nhậm San San tắm rửa ra thấy cô chơi trò chơi, khinh bỉ cô một cái: "Đã lớn như vậy, còn mê trò chơi dress Up Games vậy."

Bùi Anh không để ý nói: "Lúc trước Tống Nam Xuyên cho tớ 20 vạn kim cương, không chơi rất lãng phí nha."

Nhậm San San: "..."

Ở nhà cô còn dám ân ái trước mặt cô! Coi trời bằng vung, không coi ai ra gì mà!

Cô đang chuẩn bị giáo huấn Bùi Anh, thì điện thoại Bùi Anh vang lên. Bùi Anh nhìn thoáng qua, rất nhanh nhận điện thoại: "Xuyên Xuyên..."

Cô còn chưa nói hết lời, điện thoại đã bị Nhậm San San đoạt mất: "Alo, là Tống Nam Xuyên phải không? Tôi nói anh làm bạn trai người ta thế nào vậy? Anh có biết Bùi Anh bị biến thái theo dõi không hả, sợ tới nỗi chạy đến nhà tôi trốn?"

Đầu bên kia điện thoại Tống Nam Xuyên sững sờ, mới thấp giọng nói: "Cô đưa điện thoại cho Bùi Anh."

Nhậm San San trả điện thoại cho Bùi Anh, chạy nhanh đi, Bùi Anh nhìn bóng lưng vui vẻ của cô ấy, giọng nói khô khốc nhận điện thoại: "Xuyên Xuyên..."

"Bùi Tú Quyên, chuyện vừa nãy bạn em nói là thật sao?"

Trong lòng Bùi Anh lộp bộp một cái, vô cùng oán giận trừng mắt nhìn Nhậm San San: "Phải, nhưng..."

"Chuyện nghiêm trọng như vậy một câu em cũng không nói cho anh biết? Em còn xem anh là bạn trai của em hay không?"

Bùi Anh có chút sốt ruột giải thích với anh: "Em chỉ muốn đợi anh trở về mới nói cho anh biết, bây giờ anh đang ở nước ngoài, em không muốn làm cho anh lo lắng..."

Khỏe miệng Tống Nam Xuyên mím thành một đường thẳng, trầm mặc một hồi, mới hỏi: "Biết là ai không? Có làm gì em hay không?"

"Không có, chỉ đi theo em, em cũng không biết là ai, hôm nay em đã đi báo cảnh sát, nhưng cảnh sát nói không thể lập án. Người kia biết rõ em báo cảnh sát, em sợ hắn trả thù, mới đến nhà San San ở vài ngày."

Tống Nam Xuyên nhíu chặt lông mày, dù nói thế nào Bùi Anh cũng là nhân vật của công chúng, người kia nếu đã có thể biết chỗ ở của cô, rất có thể cũng biết công ty cô ở đâu. Bây giờ anh hận không thể quay về nước ngay, cũng tốt hơn ở chỗ này lo lắng sợ hãi: "Em tới chỗ bạn ở, người kia có đi theo em không?"

"Chắc là không có, là cảnh sát đưa em lên xe taxi."

Tâm tình Tống Nam Xuyên một chút cũng không thoải mái nói: "Buổi tối ngủ nhớ khóa kỹ cửa sổ, em gửi địa chỉ nhà của bạn em cho anh, sáng mai anh kêu lái xe tới đón em."

"Không cần phải vậy đâu..."

"Sao lại không cần, sau này em đi làm hoặc về anh sẽ kêu lái tới đón em, em cũng đừng ở về căn em thuê nữa, chuyển đến nhà anh ở đi."

Bùi Anh suy nghĩ, mặc dù cô không dám một mình về phòng, nhưng cứ như vậy mà chuyển đến nhà Tống Nam Xuyên cũng không thỏa đáng: "Trước khi anh về, em ở chỗ San San vẫn tốt hơn."

Nhậm San San ở bên kia đang lướt mạng nghe thấy cô nói vậy liền vội vàng quay đầu lại nói với cô: "Đừng nha, cậu ở đây, làm sao mình dẫn bạn trai về hả."

Bùi Anh: "... ...."

Quá nhiều thứ cũng không biết nói từ đâu nha!

Tống Nam Xuyên không nghe thấy lời Nhậm San San nói, vẫn kiên trì kêu Bùi Anh chuyển tới nhà mình ở: "Chỗ của anh tương đối an toàn, hơn nữa xung quanh có quân chế, có chuyện gì báo an cũng tới rất nhanh."

"Uh, được rồi... Nhưng đồ của em thì làm sao bây giờ?"

"Chờ anh về sẽ đi lấy với em, nhà anh vẫn còn đồ của em ở đó, tạm thời em dùng tạm đi."

"Được."

Tống Nam Xuyên nghe cô ngoan ngoãn đồng ý, mới thở ra một hơi: "Tí nữa em phải nhấn địa chỉ cho anh, còn có lúc ngủ nhất định phải kiểm tra cửa sổ, có chuyện gì lập tức gọi điện thoại cho anh."

"Được, anh không nên lo lắng, em ở chỗ của San San sẽ không có chuyện gì."

Tổng Nam Xuyên trầm mặc một lát, hết sức thấp giọng nói: "Sao lại không lo lắng..."

Anh bị hù sợ muốn chết, anh không dám tưởng tượng cô một mình ở trong nước, gặp chuyện như vậy có bao nhiêu sợ hãi bất lực.

Mà anh lại không ở cạnh cô, cái gì cũng không thể làm...

"Em không có việc gì thì nghỉ ngơi sớm đi, điện thoại di động anh mở 24 tiếng đồng hồ, bất cứ lúc nào em cũng có thể gọi điện thoại cho anh."

"Được." Nghe Tổng Nam Xuyên nói vậy, trong lòng Bùi Anh như có một dòng nước ấm chảy qua, chậm rãi lưu động trong trái tim cô.

"Anh sẽ nhanh chóng trở về, chờ anh."

Ngồi bên cạnh giả bộ chơi máy tính, nhìn thấy Bùi Anh cúp điện thoại, nghiêng người thở dài với cô một tiếng: "Aizz, tớ còn tưởng rằng cậu đổi vận, tại sao bây giờ lại xui xẻo như vậy? Bây giờ lại bị biến thái theo dõi."

Bùi Anh không nói gì, Nhậm San San lại đi qua nhìn chân cô: "Còn có chân của cậu, lúc thử vai còn có thể khiêu vũ không?"

"Không biết nữa..." Bùi Anh thử cử động một lần, "Thật ra cũng không quá đau, chỉ múa một phút, đến lúc đó nhìn một chút liền qua."

"Uh, chúc cậu may mắn." Nhậm San San vỗ vỗ vai, đi tới bàn trang điểm lấy mặt nạ: "Cậu cần không? Đây là quà của bạn tớ đem từ nước ngoài về, đắp xong da mặt vô cùng mịn màng sáng bóng."

"Hắc hắc, cảm ơn." Bùi Anh không khách khí chút nào lấy mặt nạ trên tay cô ấy.

Tối hôm đó trước khi ngủ, Bùi Anh nghe lời Tổng Nam Xuyên, tỉ mỉ kiểm tra cửa sổ, mới cùng Nhậm San San đi ngủ.

Ngày hôm sau hai người cùng nhau ra cửa, Nhậm San San đi lấy chiếc tiểu polo của cô ấy, dưới lầu yên tĩnh lại có một chiếc Maybach màu đen dừng lại.

Cô ấy ha ha cười một tiếng, nói với Bùi Anh: "Được, đến đón cậu, chiếc xe nhỏ của tớ không đủ chứa đại phật gia cậu nha~"

Bùi Anh: "..."

Cô ngồi trên xe Tổng Nam Xuyên, phía trước là người lái xe vô cùng quen thuộc.

"Xin chào Bùi tiểu thư, Tổng tiên sinh kêu tôi tới đón cô đi làm." Lái xe lễ phép nói với cô.

"Uh, tôi biết rồi, cảm ơn." Bùi Anh cũng lễ phép đáp. Có lái xe đưa đón, so với trước kia tiện hơn rất nhiều, hơn nữa chân cô bị thương, như vậy cũng giảm đi không ít chuyện.

Đến phòng múa, cô đổi quần áo bắt đầu khởi động. Hôm nay cô chỉ luyện tập mấy động tác xoay, vết thương trên chân đã tốt hơn so với hôm qua, nhưng khi múa cũng cảm thấy đau nhức.

"Hôm nay cô đừng múa quá lâu, tránh cho hôm thử vai lại bị thương nặng hơn." Người dạy vũ đạo thấy cô luyện tập vô cùng chịu khó, có ý tốt nhắc nhở: "Thật ra khi múa mỗi người đều có đặc điểm riêng của mình, cùng một điệu múa, nhưng khác người, cũng làm cho người ta có cảm giác khác. Tôi thấy ngày mai cô thử vai, đạo diễn cũng không cần xem cô múa tốt thế nào, mà chỉ cần ai phù hợp với nhân vật thôi. Động tác của cô đã tương đối tốt, có thể tượng tượng thành một nhân vật, rồi múa thử xem."

Lời này thật đúng là cho Bùi Anh không ít nhắc nhở, cô cảm kích nói với giáo sư: "Cảm ơn, cô nói không sai, con sẽ tưởng tượng."

"Uh, vậy là tốt rồi, ngày mai thử vai cố gắng lên."

"Dạ." Biết chân mình cần nghỉ ngơi, Bùi Anh cũng không có luyện tập đến tối, sau khi chương trình học kết thúc liền về nhà.

Đào Đào hôm nay buổi chiều mới đến, múa hai tiếng, đi về cùng cô. Cô ấy nhìn chân Bùi Anh, hỏi: "Ngày mai cô có thể múa không?"

"Có thể, cũng không quá đau, chịu một chút là hết." Bùi Anh cười với cô ấy.

Đào Đào gật đầu không nói gì nữa, Bùi Anh thay quần áo, đi khỏi phòng làm việc. Lái xe đã ở cửa đợi cô, lần này lái xe chở Bùi Anh vào vườn hoa, chở cô vào nhà, mới báo cáo lại với Tổng Nam Xuyên.

Bùi Anh vào nhà nghỉ ngơi một lát, liền bắt đầu chuẩn bị cơm tối. Lần trước cô để mấy túi mì ốc ở chỗ này, lần này thừa dịp Tổng Nam Xuyên không ở đây, cuối cùng có thể yên tâm dùng cảm nẫu.

Buổi tối cùng Tổng Nam Xuyên nói điện thoại hơn mười phút, Bùi Anh tâm tình rất tốt rửa mặt ngủ sớm.

Luyện tập lâu như vậy, ngày mai cuối cùng cũng đến buổi thử vai rồi.



## Chương 24

Tối hôm qua Bùi Anh đã đem băng gạc trên chân gỡ xuống, mắt cá chân còn hơi đỏ lên, không để ý thì sẽ không nhận ra. Buổi sáng lúc ra ngoài, cô đặc biệt mặc một thân quần áo thể thao, chân cũng là đeo loại giày thể thao mà lúc trước cô dùng để học múa.

Lái xe của Tống Nam Xuyên đưa cô đến cao ốc Hoàn Vũ, khi cô đến nơi thì Trần Thắng và Đào Đào đã ngồi chờ sẵn trong phòng.

“Tiểu Bùi à, cô tới rồi.” Trần Thắng thấy Bùi Anh đi vào liền tiến lên chào hỏi cô: “Hai mươi phút sau bắt đầu thử vai, hôm nay có tổng cộng năm người tới thử vai nữ chính, Lý Tư Tư một chút nữa cũng sẽ đến.”

Nghe đến tên của Lý Tư Tư, cả Bùi Anh lẫn Đào Đào dường như đều có điều suy tư riêng, Lý Tư Tư này có thể xem như một đối thủ cạnh tranh lớn đối với họ.

Trần Thắng thấy hai người đều không nói lời nào liền an ủi: “Các cô cũng đừng quá lo lắng, Lý Tư Tư mặc dù có địa vị cao nhưng Dịch Phi Dục không phải chỉ nhìn đến địa vị, chút nữa hai cô cố gắng biểu hiện thật tốt là được.”

Hai cô đều đáp lại một tiếng, chẳng bao lâu sau liền có nhân viên tới thông báo cho bọn họ buổi thử vai đã bắt đầu, còn tiện thể sắp xếp số thứ tự cho hai người.

Bùi Anh số bốn, Đào Đào số năm.

Buổi thử vai được tiến hành trong một cái gian phòng rất rộng lớn, đạo diễn, biên kịch, nguyên tác của bộ phim “Nhảy múa trong ánh mặt trời tươi đẹp”, còn có một nhân vật cao cấp của Hoàn Vũ đều là một trong những vị giám khảo.

Lý Tư Tư cũng đã ngồi bên trong, Bùi Anh nhìn thoáng về phía cô ta rồi theo Đào Đào đi vào.

“Tốt lắm, nếu tất cả mọi người đã đến đông đủ thì chúng ta bắt đầu đi.” Dịch Phi Dục cầm một hộp giấy bên cạnh tay lên, nói với mọi người: “Hôm nay thử vai chủ yếu là chia làm hai chủ đề, một là múa cho mọi người xem một bài, tin tưởng mọi người đều biết rõ, còn một chủ đề nằm trong hộp giấy này. Tôi cùng với biên kịch lựa chọn năm cảnh quay, viết riêng trên mỗi tờ giấy, các cô rút thăm được cảnh nào thì phải diễn cảnh đó. Đã hiểu chưa?”

Tất cả mọi người tỏ vẻ đã hiểu, dựa theo số thứ tự bắt đầu bốc thăm. Lý Tư Tư là vị trí đầu tiên, để cho công bằng, người nào diễn trước mới được rút thăm chủ đề, cho nên những người khác đều không động dậy.

Dịch Phi Dục cho Lý Tư Tư thời gian một phút liền để cô bắt đầu. Cảnh mà Lý Tư Tư diễn là lúc ăn cơm với nam chính, cần mặc sức mà tưởng tượng cách diễn, khi đó nam nữ chính đều chỉ là những vũ công phụ làm nền cho người khác, hai người đang ngồi trên bậc thang của cửa hàng tiện lợi gặm bánh mì nhưng lại nói những ước mơ vĩ đại nhất thế giới.

Bùi Anh sau khi nhìn cô ta diễn cảm thấy diễn xuất của cô ta so với trước kia đã tiến bộ hơn nhiều, chỉ là khi Lý Tư Tư diễn, bất kể dù là nhân vật gì vẫn đều giống Lý Tư Tư.

Sau khi Dịch Phi Dục xem cô ta diễn xong cũng không có quá nhiều nhận xét, chỉ bảo cô ta bắt đầu múa. Lý Tư Tư khiêu vũ tốt hơn diễn xuất, hơn nữa đáng người cô ta cũng xinh đẹp thuần khiết, nhìn đến còn khiến người ta cảm thấy thật hài lòng.

Cô ta khiêu vũ xong liền gọi trợ lý của mình thu dọn đồ đạc để rời khỏi cao ốc Hoàn Vũ.

Bùi Anh sau khi xem hết ba nữ diễn viên kia thể hiện, hơi thấp thỏm đi lên rút thăm.

Hy vọng mình có thể rút được một chủ đề đơn giản.

Cô mặc niệm trong lòng, mở tờ giấy ra nhìn.

Chủ đề: Hãy diễn cảnh sau khi nữ chính giành được thắng lợi trong vòng tuyển chọn của cuộc thi, trước khi đi nước ngoài đến tạm biệt nam chính.

Bùi Anh trong lòng lộp bộp vài cái, nếu cô nhớ không lầm thì cảnh này là cảnh quay khóc lóc. Nhân viên liếc nhìn chủ đề trong tay cô một cái, liền đem kịch bản phân cảnh này cho cô.

“Có thời gian một phút để chuẩn bị.” Dịch Phi Dục nói.

Bùi Anh: “...”

Một phút để chuẩn bị diễn cảnh khóc lóc! Cô còn chưa có luyện thành tuyệt kỹ ba giây rơi lệ a!

Nhưng bây giờ cô cũng không có thời gian oán trách vội vàng bắt đầu xem kịch bản. Lời thoại rất ít, chỉ có ba câu, chỗ khó nhất là cuối cùng nữ chính khóc.

Bùi Anh trước kia có xem qua nguyên tác, hiện tại trong đầu rất nhanh cảm nhận được tình tiết của bộ phim. Về nữ chính trong kịch bản “Nhảy múa trong ánh mặt trời tươi đẹp”, kỳ thực có chút bạc tình. Cô ấy từ nhỏ đã khao khát được đứng múa trên sân khấu, mơ ước một ngày có thể đứng trên sân khấu lớn nhất thế giới biểu diễn. Trước khi cô thành danh, cô gặp được nam chính, cũng yêu anh nhưng cô sẽ không vì anh mà dừng lại. Người xuất sắc trong vòng tuyển chọn thì chỉ có một, người thắng có thể được tham gia vào vũ đoàn nổi tiếng thế giới, có cơ hội phát triển tốt hơn, mà cô cuối cùng cũng bắt lấy được cơ hội lần này.

“Đã đến giờ, bắt đầu đi.” Giọng của Dịch Phi Dược đột nhiên vang lên cắt đứt suy nghĩ trong đầu Bùi Anh: “Tiểu Dương, đến làm người diễn cùng với cô ấy.”

Tiểu Dương là nhân viên chịu trách nhiệm phân phát tài liệu, mỗi khi cần người cùng diễn đều là anh ta đảm nhận.

Anh ta không phải là diễn viên nên sẽ không diễn mà chỉ theo kịch bản đọc từng câu thoại.

Này đối với những nữ diễn viên thử vai cũng là một thử thách lớn, bởi đối mặt anh ta thực rất khó để nhập vai.

Tiểu Dương đem một cái ghế ngồi trước mặt Bùi Anh, cũng không cần bất cứ sự chuẩn bị tâm trạng nào, trực tiếp đọc lời thoại: “Chúc mừng em lại tiến gần đến ước mơ hơn một bước.”

“Cảm ơn.” Bùi Anh hướng anh ta khẽ cười một tiếng, nhìn qua giống như một cô gái nhỏ ngây thơ: “Hôm nay em muốn đến tạm biệt một phần cuộc sống của mình.”

Tiểu Dương tiếp tục đọc: “Một phần cuộc sống, kể cả anh sao?”

Bùi Anh nhìn anh ta, trầm ngâm một lúc: “Sau này em sẽ càng cố gắng, có một ngày, em sẽ đứng trên sân khấu lớn của thế giới, nhưng em sẽ không quên ngày em và anh đã từng cùng nhau khiêu vũ.” Từ đầu tới cuối trên mặt cô đều giữ nụ cười kia: “Tạm biệt.”

Nói xong hai chữ này, cô từ trên ghế đứng lên, lúc xoay người đi, một giọt nước mắt không báo trước bỗng từ khoé mắt lăn xuống, trượt trên gò má nhưng rất nhanh bị cô dùng tay lau đi.

Dù bạc tình nhưng không phải vô tình. Đây là người đàn ông đầu tiên mà cô yêu.

Tiểu Dương ở thời điểm cô mới đứng dậy vô ý thức ngẩng đầu lên nhìn cô, lúc này nhìn bóng lưng cô rời đi, thế nhưng trong lòng anh cũng bắt đầu cảm thấy khó chịu.

“Thế nào, đây là đang nhập vai sao?” Dịch Phi Dược ngồi ở ghế giám khảo trên choker anh. Mặt già của tiểu Dương đỏ lên, vừa rồi anh còn xúc động đến nỗi muốn xông tới nói: “Đạo diễn, tôi cũng muốn được quay phim!” Giờ xúc động lập tức đã tan thành mây khói.

Sau khi diễn xong, Bùi Anh cũng bắt đầu múa. Vừa rồi khi diễn, cảm xúc vẫn còn đọng lại nên lúc này cô càng dễ dàng cuốn theo mạch cảm xúc của nữ chính.

Mỗi động tác đều đã nhớ kỹ trong lòng, cứ thế nhảy theo âm nhạc thậm chí bỗng chốc quên đi cảm giác như kim châm trên chân. Xoay tròn làm một động tác khó, âm nhạc liền dừng lại, cảm xúc của Bùi Anh mới theo đó mà dần dần hồi phục.

“Cảm ơn, Bùi tiểu thư.” Dịch Phi Dược nhìn cô nói: “Hai ngày sau chúng tôi sẽ thông báo về kết quả đã thống nhất.”

Bùi Anh gật đầu nói lời cảm ơn với bọn họ rồi đi ra ngoài. Trần Thắng còn đang chờ trước cửa, thấy cô đi ra liền tiến đến hỏi thăm tình hình bên trong. Bản thân Bùi Anh cũng không biết đạo diễn đến cùng là cảm thấy như thế nào, chỉ có thể nói cô đã làm hết sức mình, phát huy cũng không tệ.

Cô cảm giác mình có thể khóc được là thắng rồi.

Trần Thắng còn muốn ở lại chờ Đào Đào, Bùi Anh liền chào rồi về trước. Vừa lúc này khiêu vũ còn không cảm thấy gì nhưng bây giờ thoải mái lại, trên chân lại truyền đến một hồi đau nhức. Cô khập khiễng bước tới cửa, ngồi lên xe Tống Nam Xuyên.

Lái xe thấy chân cô so với lúc sáng mới tới đây hình như trở nên nghiêm trọng hơn, chủ động hỏi cô có muốn hay không đến bệnh viện khám trước. Bùi Anh suy nghĩ một chút, lần trước bác sĩ cho cô thuốc còn thừa một chút, giờ không muốn lại phải đến bệnh viện. Cô dặn lái xe trực tiếp đưa cô về nhà, sau khi về đến cô liền ngã lên chiếc ghế salon to bự của Tống Nam Xuyên không nghĩ đến nữa.

Gần đây phải học khiêu vũ lại còn có fan cuồng theo dõi khiến cô quả thật hơi mệt một chút. Cuối cùng thì bây giờ cũng đã kết thúc, có thể tạm thời nghỉ ngơi rồi.

Cô vừa nằm chưa đầy vài phút thì nghe phía cửa có vài tiếng động nhỏ, nghi ngờ ngồi dậy liền nhìn thấy Tống Nam Xuyên kéo một cái vali hành lý lớn, từ ngoài cửa chính đi vào.

“Xuyên Xuyên?” Trong lòng Bùi Anh cảm thấy hết sức bất ngờ: “Anh không phải nói là ngày mai mới trở về sao? Sao giờ đã về tới rồi?”

Tổng Nam Xuyên đứng ở cửa nhìn cô, đuôi lông mày còn chau nhẹ. Bùi Anh cũng nhìn chăm chăm anh, còn chưa kịp phản ứng, anh đã bỏ vali một bên trực tiếp đi đến ôm lấy cô, hôn lên môi cô.

Anh hôn có chút mãnh liệt, bàn tay cũng không đợi được mà lập tức từ vạt áo tiến vào trong, xoa lên ngực cô. Bùi Anh ai oán hai tiếng, dưới thân liền có cái vật cứng cứng chạm đến, Tổng Nam Xuyên dùng đầu gối đẩy hai chân cô ra, vô ý đụng cô.

“Ngô...” Bùi Anh né tránh không để anh hôn, trước khi anh lại làm tới, thờ hỏn hên nói với anh: “Đừng ở chỗ này, về phòng đi...”

Tổng Nam Xuyên không nói hai lời liền ôm cô lên lầu, sau khi đặt cô lên giường, Tổng Nam Xuyên cúi sát xuống, hơi thở nóng hổi phả vào tai Bùi Anh: “Anh Anh, anh rất nhớ em...”

Anh nói xong cũng không đợi Bùi Anh trả lời liền một lần nữa hôn lên môi cô.

Trong lúc mê mê tỉnh tỉnh, Bùi Anh hí núp nửa con mắt nhìn người ở trên mình. Sắc mặt anh khế hồng, làm nổi bật nốt ruồi lệ dưới khoé mắt, càng thêm gọi cảm mê người.

Bùi Anh thường rất thích nốt ruồi lệ của anh, vòng tay lên cổ anh, hơi ngồi dậy hôn lên nốt ruồi ấy.

Bởi vì động tác của cô nên hai người càng dán vào nhau hơn, Tổng Nam Xuyên thoải mái hừ một tiếng, hơi nhếch môi nhìn cô: “Hôm nay sao nhiệt tình vậy?”

Bùi Anh chỉ thờ hỏn hên, cô cũng nghĩ giống anh a....

Tổng Nam Xuyên ôm chặt cô, khế mỉm cười: “Nhiệt tình của em, anh sẽ trả lại gấp bội.”

Sau khi kết thúc cuộc chiến đầy nhiệt tình sáng khoái, Bùi Anh mệt mỏi nằm gọn trong lòng Tổng Nam Xuyên. Hai người nghỉ ngơi một hồi lâu, Tổng Nam Xuyên mới mở miệng hỏi cô: “Chân em sao lại bị thương? Đến bác sĩ khám chưa?”

“Ừ.” Bùi Anh lười biếng đáp lại một câu, đến mắt cũng không muốn mở ra: “Lúc trước khi học múa bị trật, bác sĩ đã kê thuốc rồi.”

“Còn đau không?” Tổng Nam Xuyên nâng chân cô lên, nhìn mắt cá chân của cô.

“Ừ, không có gì đâu...” Bùi Anh khó chịu nhíu nhíu mày: “Anh buông tay a...”

Tổng Nam Xuyên cười một tiếng, đem chân cô thả lại chỗ cũ, lại bắt đầu hôn cô: “Vài ngày nay còn có người theo dõi em không?”

“Không có.”

Tổng Nam Xuyên tiếp tục nói: “Anh từ nước ngoài mang về rất nhiều quà, đợi tí nữa sẽ lấy cho em xem.”

“Được.”

“Vậy chúng ta lại làm thêm lần nữa?”

“...” Không ổn!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Trách Lúc Trước Mắt Bị Mù* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 25

Cuối cùng Tổng Nam Xuyên còn quẩn quít lấy Bùi Anh thêm lần nữa.

Bùi Anh nằm trên giường, nghĩ mãi không ra: "Chẳng lẽ anh không cần điều chỉnh lại mũi giờ chênh lệch sao?" Tại sao có thể tràn đầy tình lực như vậy?

Tổng Nam Xuyên nói: "Không cần, anh nhìn thấy em là lập tức dư thừa tình lực."

Bùi Anh: "..."

Cô lặng yên đứng lên đi tắm rửa, sau đó Tổng Nam Xuyên đi vào theo.

Hai người ở trong phòng tắm giăng co một hồi mới đi ra. Lúc này đã hơn 1h trưa, Tống Nam Xuyên mang cô đến Thiên Hạ Cư ăn cơm trưa, rồi bảo lái xe đưa cô về tiểu khu.

Trong lòng Bùi Anh có chút ít lo sợ, cô sợ khi nhìn thấy người đàn ông đứng dưới tầng cây kia lần nữa. Tống Nam Xuyên ngược lại ước gì kẻ kia còn ở chỗ cũ, như vậy anh cũng đỡ phải mất công đi tìm.

Khi bọn họ đến nơi, Bùi Anh đặc biệt nhìn xung quanh trước, dưới tầng cây trống rỗng, người đàn ông kia cũng không có ở đây. Cô thoáng thở phào nhẹ nhõm, nói với Tống Nam Xuyên: "Có lẽ là cảnh sát đã cảnh cáo anh ta rồi."

Tống Nam Xuyên không nói gì, chỉ là cùng cô đi vào trong tiểu khu.

Tuy nói anh đến nơi này nhiều lần, nhưng không có ở lâu. Anh có vài phần mới lạ đánh giá chung quanh vài lần, sau đó nói ra lời bình: "Nơi này còn nhỏ hơn trong tưởng tượng của anh, em nên dọn đến chỗ anh sớm một chút."

Lông mày Bùi Anh hơi rút mấy cái, không phản ứng gì, Tống Nam Xuyên tiếp tục nói: "Hơn nữa ngay cả một cái camera cũn không có, quá không an toàn, người gác cổng cũng là thùng rỗng kêu to."

Lời này Bùi Anh ngược lại không phản đối, cô cầm một nửa đồ trong tủ treo quần áo đi ra, bỏ vào trong rương hành lý: "Những thứ còn lại chờ khi trả phòng lại đến lấy."

Tiền thuê nơi này phải tháng sau mới hết hạn, cho dù cô không ở nơi này, cũng không muốn để cho chủ thuê nhà có một tháng tiền thuê phòng miễn phí.

"Được." Tống Nam Xuyên thấy cô sắp xếp đồ đã tốt, chủ động giúp cô nhắc theo rương hành lý, đi xuống lầu dưới.

Trong tiểu khu, hoa đào còn chưa nở hết, từng mảnh từng mảnh gom cùng một chỗ, giống như nhiều đóa mây hồng phất. Hai ba con mèo nhỏ kêu meo meo, vây dưới chân Bùi Anh.

"Tiểu Hắc Tiểu Hoa." Bùi Anh dừng lại bước chân nhìn chúng nó, có chút khó khăn nói: "Chị dọn đi rồi sẽ không có ai cho các em ăn, làm sao bây giờ?"

Tống Nam Xuyên cũng bị con mèo nhỏ dưới chân cô hấp dẫn ánh mắt: "Vừa rồi anh thấy trong nhà em còn có chậu thức ăn cho mèo, chính là cho chúng nó sao?"

"Ừm, lúc trước em còn giới thiệu cho bạn bè weibo đấy, anh có ấn tượng không?"

Cô nói như vậy, Tống Nam Xuyên có chút ít ấn tượng, anh khẽ gật đầu, lập tức thấy Bùi Anh hai mắt sáng long lanh nhìn mình: "Chỗ của anh có thể nuôi mèo sao?"

Tống Nam Xuyên: "..."

Anh nhìn mấy con mèo dưới chân Bùi Anh, chính anh không thể nào thích nuôi thú cưng, hơn nữa cũng không có thời gian chăm sóc chúng, nhưng nếu Bùi Anh thích, nuôi thử cũng không sao cả: "Ừ, dù sao chỗ anh rộng rãi, chúng nó còn có thể ở trong vườn hoa chơi đùa, nhưng em phải chịu trách nhiệm nuôi chúng nó."

"Được được." Bùi Anh vui vẻ sờ sờ đầu con mèo nhỏ: "Tiểu Hắc Tiểu Hoa, lập tức các em có thể vào ở khu nhà cấp cao!"

Tống Nam Xuyên đặc biệt gọi lái xe vào giúp bọn họ cùng nhau ôm mèo, Bùi Anh đi bắt một con mèo nhỏ màu vàng trốn ra: "Hình như Tiểu Hoàng không muốn đi theo chúng ta..."

Tống Nam Xuyên nhìn nhìn con mèo vàng kia, nói với Bùi Anh: "Con mèo này đã trưởng thành, có thể nó không muốn bị nuôi dưỡng mà ưa thích cuộc sống lang thang ở bên ngoài."

... .. Được rồi.

Bùi Anh không đi bắt nó lại, mang theo Tiểu Hắc Tiểu Hoa còn có một con mèo nhỏ mới gia nhập đi theo. Trước khi lên xe cô lại chạy trên lầu cầm cả thức ăn cho mèo và chậu thức ăn đi cùng.

"Những con mèo này phải đưa đi kiểm tra một chút, thuận tiện tắm rửa sạch sẽ, anh sẽ để lái xe tới bệnh viện thú cưng trước." Tống Nam Xuyên nói.

"Được."

Trong khi mấy con mèo kiểm tra trong bệnh viện, Tống Nam Xuyên lại cùng Bùi Anh đi mua một bộ dụng cụ nuôi mèo. Lúc về đến nhà đã khá muộn, Tống Nam Xuyên trực tiếp gọi người đưa đồ ăn đến.

Mấy con mèo Bùi Anh mang về hình như cũng không thích ngáy ngốc trong phòng, cô liền thả chúng nó đi chơi trong vườn hoa, Tống Nam Xuyên thấy cô đi vào, kéo rương hành lý mình mang từ nước ngoài về tới trước mặt cô: "Lúc trước hứa mang quà về cho em, mở ra xem một chút."

Bùi Anh bối rối một chút, mới nhìn anh nói: "Tất cả bên trong rương hành lý này đều là quà cho em?"

"Đúng."

Bùi Anh: "..."

Cô đã nói lúc Tống Nam Xuyên đi rõ ràng không mang rương hành lý, sao lúc trở về lại cầm theo một cái rương hành lý to như vậy! Thì ra là chuyên dùng để chứa quà!

Thế này cũng quá khoa trương rồi!

Nội tâm của cô có chút ít dâng trào lại có chút ít mong đợi mở rương hành lý ra, bên trong chứa đầy quần áo, túi xách, giày, còn có đồ trang điểm

Bùi Anh nhìn một hồi lâu, mới ngẩng đầu lên hỏi Tống Nam Xuyên: "Lúc anh qua cửa kiểm tra, có phải hải quan nghi ngờ anh mua giùm không?"

Tống Nam Xuyên: "..."

"Thủ tục kiểm tra đều là Tiểu Trương xử lý." Anh nói. "Em xem một chút có thích hay không."

"Thích thích!" Bùi Anh gật đầu như bấm tỏi.

Tống Nam Xuyên cười nói: "Em nhìn còn chưa nhìn, đã nói thích?"

"Anh đã chịu trăm cay nghìn đắng mang về như vậy, nhất định phải thích a."

Tống Nam Xuyên cười ngồi xổm xuống, lấy một chai nước hoa và một hộp mặt nạ bên trong ra: "Tiểu Trương nói rất nhiều nữ minh tinh nước ngoài đều dùng cái này, nên anh mua giúp em."

"Ừ, cảm ơn!" Bùi Anh cầm lấy nước hoa nhìn nhìn, trên mặt tất cả đều là tiếng Anh cô không am hiểu nhất, nhưng nhãn hiệu này cô đã nghe nói qua. Tống Nam Xuyên đưa tay vuốt vuốt tóc đen mềm mại trên đầu cô, hỏi: "Đúng rồi, việc thử vai thế nào?"

"Sáng sớm hôm nay mới thử vai hết, em phát huy rất tốt, đạo diễn nói hai ngày sau thông báo cụ thể."

Thật ra Bùi Anh rất có lòng tin đối với biểu hiện của bản thân, trừ Đào Đào bên ngoài, ba nữ diễn viên còn lại biểu diễn cô đều nhìn, bản về kỹ năng diễn xuất, ưu thế của cô là rất lớn. Nhưng muốn có được vai diễn, nhân tố quyết định tương đối phức tạp, cho nên anh cũng không ngắt lời.

Ngày thông báo kết quả thử vai, từ sáng sớm cô đã cầm điện thoại chờ đợi. Tống Nam Xuyên giống như có thần giao cách cảm với cô, sau khi họp xong liền nói với Tiểu Trương: "Mấy hôm trước Bùi Anh tham gia thử vai một bộ phim của Hoàn Vũ, cậu đi hỏi một chút bên kia đã có kết quả chưa."

"Dạ." Tiểu Trương đáp lại rồi đi khỏi phòng làm việc của anh, không lâu sau đã trở lại báo cáo kết quả: "Tổng giám đốc, người phụ trách của Hoàn Vũ nói, đạo diễn cảm thấy Bùi Anh thích hợp nhất, nhưng ban đầu lại ưu ái Lý Tư Tư, hình như là người hâm mộ Lý Tư Tư."

Tống Nam Xuyên ừ một tiếng: "Kết quả thế nào?"

"Không có gì bất ngờ xảy ra thì chính là Bùi Anh." Tiểu Trương nói đến đây, lại hỏi một câu: "Bộ phim này là ‘Nhảy múa trong ánh mặt trời tươi đẹp’ sao?"

"Hình như là vậy."

Tiểu Trương có chút muốn nói lại thôi, nói với Tống Nam Xuyên: "Tổng giám đốc, mặc dù tôi nói lời này hình như không tốt lắm, nhưng tôi cảm thấy anh cần phải sớm biết nó."

Tống Nam Xuyên ngược mắt nhìn nhìn anh: "Có chuyện gì cứ nói thẳng."

"Ngài từng xem qua bộ tiểu thuyết này chưa?"

"Đương nhiên chưa."

"Ừm... Sách của Nam Phong Lương sẽ có một số tình tiết không chừng mực nam nữ chủ trong tiểu thuyết đều là diễn viên vũ đạo, cho nên thường xuyên có sự tiếp xúc thân thể, hơn nữa bọn họ sẽ còn nhảy những động tác nóng bỏng." Phát hiện ánh mắt Tống Nam Xuyên nặng nề rơi ở trên người mình, Tiểu Trương cực nhanh nói đầy đủ câu tiếp theo: "Mấy cảnh này đạo diễn có xóa hay không tôi không biết, nhưng bên trong còn có một hồi diễn là nam nữ chủ ở phòng múa luyện múa, đột nhiên bị cúp điện, vốn là bọn họ tiếp tục nhảy dưới ánh trăng, kết quả nhảy nhảy lại nhảy ra cảm giác, sau đó liền..."

Tiểu Trương nhìn thoáng qua anh, trong ánh mắt kia viết: "Tất cả mọi người đều đã trưởng thành, chuyện tiếp theo chắc chắn anh hiểu".

Tống Nam Xuyên không lên tiếng, Tiểu Trương im lặng một hồi, lại bổ sung câu cuối cùng: "Đây là lần duy nhất nam nữ chủ phát sinh quan hệ, cũng là cảnh tượng kinh điển nhất, đạo diễn sẽ không xóa, mặt khác, nam chính bộ phim này là Du Khải Trạch."

Không khí trong phòng làm việc hơi thấp, Tiểu Trương đứng bên trong, nội tâm thấp thỏm. Anh một lần lại một lần hỏi mình có phải lảm nhảm quá hay không, nhưng chuyện này dù hiện tại không nói, Tổng Nam Xuyên cũng sẽ biết, mà chờ cho đến lúc đó, mâu thuẫn nhất định sẽ sâu hơn hiện tại.

Anh làm việc cạnh Tổng Nam Xuyên nhiều năm, sớm đã hiểu rõ tính tình tổng giám đốc.

Tổng Nam Xuyên ngồi trên ghế tổng giám đốc im lặng một lúc mới nói với Tiểu Trương: "Cậu nói cho bên Hoàn Vũ, tôi nghĩ Bùi Anh không thích hợp đóng nhân vật này."

Tiểu Trương khề mím môi: "Tôi biết rồi."

Trước khi anh ra ngoài, Tổng Nam Xuyên lại gọi anh ấy lại: "Sau đó cậu nhìn lại một chút Hoàn Vũ gần đây còn có bộ kịch nào bằng ‘Nhảy múa trong ánh mặt trời tươi đẹp’ không, giữ vai nữ chính cho Bùi Anh."

"Được." Tiểu Trương rời khỏi phòng làm việc của anh, thuận tay giúp anh đóng cửa.

Cuối cùng tổng giám đốc Tổng sử dụng cổ phần trong tay mình can thiệp việc lựa chọn nhân vật kịch điện ảnh và truyền hình, anh còn tưởng rằng bản thân một chút cũng không cần quan tâm hai mươi triệu bản thân đầu tư kia.

Bùi Anh đợi đến mười giờ sáng, Trần Thắng mới gọi điện thoại cho cô. Bùi Anh trông thấy điện thoại sáng lên, hít sâu một hơi đứng lên nghe điện thoại: "Tổng giám đốc Trần, chào."

"A, Tiểu Bùi à." Giọng nói Trần Thắng không giống muốn nói cho cô tin tức tốt. "Nữ chính của ‘Nhảy múa trong ánh mặt trời tươi đẹp’, cuối cùng vẫn là chọn Lý Tư Tư."

Kết quả này Bùi Anh sớm đã nghĩ tới, nhưng khi thật sự nghe được, cô vẫn nhin không được mà thất vọng: "Được, em biết rồi, cảm ơn."

"Em cũng đừng nản chí, bộ này không được còn có bộ khác, thua Lý Tư Tư cũng không xấu."

"Ừm, em biết rồi."

"Vậy là tốt rồi, sau này tiếp tục cố gắng, sẽ lại có cơ hội tốt." Trần Thắng an ủi.

Bùi Anh lại tán gẫu hai câu, liền cúp điện thoại. Cô nằm trên ghế sa lon, nhìn đèn lớn treo trên đỉnh đầu đến xuất thần.

"Meo meo ~" Tiểu Hắc vươn chân mèo bò đến trên người cô, Bùi Anh thuận tay bế nó lên.

"Tiểu Hắc à." Cô sâu kín kêu một tiếng. "Chị lại thử vai thất bại rồi."

"Meo meo ~" Tiểu Hắc ghé vào cạnh gương mặt cô, liếm cô một cái.

Bùi Anh bị liếm thì bật cười, lại trêu chọc nó hai cái, điện thoại vừa rồi thuận tay đặt lên bàn vang lên một tiếng. Bùi Anh cầm lấy nhìn thoáng qua, là Du Khải Trạch gửi weibo cho cô.

Du Khải Trạch: Hôm nay nữ chính ‘Nhảy múa’ đã được xác định rồi, em biết không?

Bùi Anh: Ừm, người đại diện vừa mới nói cho em biết [khổ sở]

Du Khải Trạch: Em đừng quá khổ sở, anh đã hỏi thăm một chút, Dịch Phi Dục vốn là muốn chọn em.

Bùi Anh: Há?

Du Khải Trạch: Nhưng cuối cùng Tổng Nam Xuyên nói em không thích hợp, bọn họ mới đổi thành Lý Tư Tư.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Trách Lúc Trước Mắt Bị Mù* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 26

Hai ngày này Bùi Anh liên tục ở nhà nghỉ ngơi, thuận tiện dưỡng thương ở chân. Tổng Nam Xuyên mỗi ngày từ công ty trở về, liền trực tiếp gọi người mang cơm đến nhà.

Qua sáu giờ, Tổng Nam Xuyên từ công ty trở về, Bùi Anh đang thất thần ngồi ôm con mèo nhỏ bên cửa sổ. Tổng Nam Xuyên nhìn cô một hồi, liền đi tới hỏi cô: "Anh Anh, ngồi ở chỗ này ngăn người cái gì vậy?"

"Meo meo ~ "

Chú mèo nhỏ trong tay Bùi Anh kêu lên một tiếng rồi chạy đi, Bùi Anh ngẩng đầu nhìn Tống Nam Xuyên, từ trên ghế đứng lên: "À, kết quả buổi thử vai hôm nay có rồi, Trần tổng nói em không có được chọn."

Tống Nam Xuyên trầm mặc hai giây, mới an ủi cô: "Không sao cả, lần này không được còn có lần sau, nói không chừng lại có cơ hội tốt hơn đang chờ em."

Bùi Anh vẫn đang nhìn anh: "Là như vậy sao?"

Đuôi lông mày của Tống Nam Xuyên khẽ động: "Cái gì?"

"Điều anh muốn nói với em là những thứ này sao?"

Tống Nam Xuyên lại im lặng, nhìn cô nói: "Em làm sao vậy?"

Bùi Anh mím môi nói: "Em nghe nói, là bởi vì anh nói em không thích hợp với nhân vật này, cho nên cuối cùng đạo diễn mới chọn Lý Tư Tư."

Tống Nam Xuyên hơi ngẩn ra, lông mày nhả lại: "Em nghe ai nói?"

"Ai nói không quan trọng, em chỉ muốn biết chuyện này có phải là thật hay không thôi. Là anh nói với bên kia rằng cảm thấy em không thích hợp sao?"

Khóe miệng Tống Nam Xuyên dần dần nhếch lên thành một đường thẳng, qua một lúc lâu, mới nói: "Phải."

Bùi Anh nhin xuống lửa giận trong người, cố gắng bình tĩnh hỏi anh: "Vậy em muốn nghe một chút ý kiến anh, vậy anh cho rằng nơi nào của em không thích hợp?"

Tống Nam Xuyên nói: "Em có xem qua nguyên tác của cuốn tiểu thuyết kia chưa? Bên trong có không ít cảnh nam nữ chính thân mật, thậm chí còn có cảnh nam nữ chính phát sinh quan hệ. Anh không hy vọng em đóng loại cảnh này."

Bùi Anh ngẩng đầu nhìn anh, trên mặt không nhìn ra được đang có tâm tình gì, yên tĩnh một lát, đột nhiên bật cười: "Là bởi vì như vậy sao? Cũng bởi vì anh không hy vọng em diễn loại cảnh này?" Cô cảm thấy có chút buồn cười, "Anh hỏi em có xem qua nguyên tác hay chưa? Lúc trước bạn rộn luyện múa như vậy, em cũng dành thời gian xem qua nguyên tác ba lần, Em tập múa tập đến chân bị thương, cũng vẫn kiên trì cho tới cuối cùng. Em vốn nghĩ rằng mình đã nỗ lực hết sức, cho dù đến cuối cùng không được chọn, ít nhất cũng sẽ không có tiếc nuối, hiện tại thì sao? Lại bởi vì anh không hy vọng em diễn, cho nên em liền không thể diễn."

Tống Nam Xuyên thấy cô như vậy, trong lòng cũng có chút luống cuống: "Anh Anh, Hoàn Vũ kịch bản tốt còn có rất nhiều, vì cái gì nhất định phải diễn bộ này chứ? Anh đã bảo tiểu Trương đi tìm kịch bản thích hợp, rất nhanh sẽ tìm được."

"Vấn đề hiện tại là cái này sao? Còn có anh cảm thấy kịch bản như thế nào mới gọi là kịch bản thích hợp?" Bùi Anh nhìn anh, vành mắt đều có chút ửng hồng, "Anh có từng tôn trọng qua suy nghĩ của em hay không? Muốn diễn cái gì không diễn đến thân thể, anh có hỏi qua em không? Chẳng lẽ chuyện như vậy không nên cùng em thương lượng trước một chút được sao?"

Tống Nam Xuyên thở ra một hơi, nói: "OK, chuyện này là do anh không có nói trước với em, là anh không đúng, nhưng anh cũng nói, anh đã bảo tiểu Trương đi tìm kịch bản khác, sẽ sắp xếp so với bộ em thử vai không kém, hơn nữa cũng là nữ chính, em còn có cái gì bất mãn?"

Bùi Anh cười hai tiếng: "Đừng nói anh không đúng, anh căn bản không có cảm thấy bản thân mình có chỗ nào không đúng đi? Tống Nam Xuyên, có phải hay không người ở bên ngoài đều nói anh là kim chủ của em, cho nên anh thực sự đem mình trở thành kim chủ của em? Em nếu muốn tìm một kim chủ, còn đến phiên anh sao Tống Nam Xuyên!"

"Bùi Anh, em biết mình đang nói cái gì không!" Tống Nam Xuyên cũng nổi giận, có chút lớn tiếng nói cô một câu.

Bùi Anh mím chặt môi, nghiêng đầu nhìn ngoài ra cửa sổ, thở gấp mấy hơi nhìn giống như là mới kịch liệt chạy xong một đoạn đường dài vậy.

Tống Nam Xuyên hô hấp cũng trở lại bình thường, nhìn Bùi Anh nói: "Anh không muốn bởi vì chút chuyện này mà cãi nhau với em..."

"Chút chuyện này?" Anh nói còn chưa hết lời, liền bị Bùi Anh cắt đứt, "Theo ý của anh thì đây chỉ là một việc nhỏ thôi phải không? Ngược lại là em cố tình gây sự? Nếu như anh thực sự cảm thấy đây chỉ là một việc nhỏ, vì cái gì lúc em hỏi anh, anh cũng không dám nói cho em biết? Nếu không phải là Du Khải Trạch nói cho em biết, anh vốn định cứ tiếp tục gạt em đi, sau đó lại ném cho em một vai nhân vật nữ chính, em ngược lại còn muốn cảm kích anh sao, ha."

Nghe thấy tên Du Khải Trạch, ánh mắt Tống Nam Xuyên liền trùng xuống: "Du Khải Trạch? Chuyện này chính là do anh ta nói cho em biết?" Anh cười giễu cợt một tiếng. "Vậy tin tức thử vai kia có phải hay không cũng là anh ta nói cho em biết? Em có biết anh ta là nam chính trong bộ phim này không? Tâm tư này của anh ta đối với em, em có phải hay không không biết rõ, còn muốn vui vẻ dấn vào?"

"Du Khải Trạch như thế nào? Ít nhất anh ta làm việc quang minh lỗi lạc!"

"A? Em đã coi trọng anh ta như vậy, vậy em đi tìm anh ta đi!"

Bùi Anh nhìn anh một cái, cầm lấy túi sách trên ghế sa lon liền đi ra ngoài. Tống Nam Xuyên nhìn cô đi tới cửa, cắn răng gọi cô lại: "Em đi đâu vậy?"

Bùi Anh nói: "Em cảm thấy chúng ta bây giờ tâm tình đều khá kích động, tách ra yên tĩnh một chút thì tốt hơn."

"A." Tống Nam Xuyên cười một tiếng, "Tách ra yên tĩnh một chút? Em muốn nói chia tay thì cứ việc nói thẳng đi."

Bùi Anh quay đầu lại nhìn anh, một tay đóng lại cánh cửa: "Chia tay thì chia tay!"

Nhân viên nhà hàng đứng ở ngoài cửa, đang muốn gõ cửa, liền thấy cô nổi giận đùng đùng đi ra, lập tức đóng băng ngay tại chỗ.

Mình mới vừa mới nghe được cái gì vậy? Chia tay?

... Mình có phải hay không tới không phải lúc rồi.

Bùi Anh nhìn cũng không nhìn cậu ta, chỉ lướt qua rồi đi ra ngoài. Nhân viên nhà hàng cầm trong tay hộp đựng com, nhìn vào bên trong một cái. Tống Nam Xuyên đang đứng trong phòng khách, bộ dạng tức giận cực hạn.

Nhân viên nhà hàng: "..."

Chung quy cảm giác hiện tại nếu đi vào, có khả năng sẽ bị giết chết.

Cậu ta yên lặng đem hộp com đặt lên trên sàn nhà phòng khách, đóng cửa thật nhanh rồi rời đi.

Bùi Anh từ lúc sau khi ra khỏi nhà Tống Nam Xuyên, cũng không có trở về căn phòng mình thuê, mà đến phòng làm việc của Nhậm San San.

Nhậm San San nhìn Bùi Anh từ ngoài cửa đi vào, bị com trong miệng làm sặc một ngụm: "Cậu đạo này như thế nào cứ nhắm vào giờ com của mình mà tới vậy? Đều có Tống Nam Xuyên nuôi cậu, cậu còn đến muộn đây (tranh) vào com của mình vậy?"

Nghe thấy tên của Tống Nam Xuyên, vành mắt Bùi Anh lại bắt đầu đỏ lên, Nhậm San San sững sờ, kéo cô ngồi xuống: "Cậu làm sao vậy? Cùng Tống Nam Xuyên cãi nhau?"

Bùi Anh hít một hơi, mới nói: "Anh ấy muốn chia tay với mình."

Nhậm San San bối rối: "Chuyện gì xảy ra?"

"Lúc trước mình không phải là có tham gia một buổi thử vai cho nhân vật nữ chính sao, vốn dĩ là thông qua, nhưng anh ấy không muốn mình diễn cảnh thân mật, liền đem mình thay thế đi."

"..." Nhậm San San tiêu hóa mất nửa phút, "Uh, tuy rằng dục vọng chiếm hữu của Tống tổng mấy người có chút cao, nhưng mà việc này có đến mức nháo đến phải chia tay không?"

Bùi Anh nói: "Không biết nữa, dù sao chúng mình cãi nhau một trận, anh ấy còn cảm thấy mình cùng Du Khải Trạch có cái gì đó."

Nhậm San San: "..."

Cô lại tiêu hóa mất nửa phút: "Du Khải Trạch? Là anh chàng thịt tươi nõn phải không? Hẳn không phải là Hoàn Vũ thái tử gia sao, cũng cùng chuyện này có quan hệ?"

"Chính là anh ta giới thiệu mình đến thử vai, hơn nữa việc Tống Nam Xuyên thay đổi mình cũng là anh ta nói cho mình biết."

"Ồ... này không phải là anh ta có ý ở trước mặt cậu cáo hắc trạng\* sao."

\*Cáo hắc trạng: vu cáo về bản chất hay mục đích không đơn giản.

Bùi Anh nhìn cô ấy một cái: "Nếu Tống Nam Xuyên không làm, anh ta có thể ở trước mặt mình cáo trạng sao? Lại không có oan uổng anh ấy!"

"Được, được, được!" Phát giác được tâm tình Bùi Anh còn có chút kích động, Nhậm San San vội vàng thuận theo cô, "Chuyện này xác thực là Tống tổng không đúng, bảo anh ta xin lỗi cậu!"

"Vấn đề là căn bản anh ấy không cảm thấy mình có cái gì không đúng, anh ấy cảm thấy anh sẽ giúp mình tìm một vai nữ chính mới cho nên mình không nên tức giận."

"Đợi chút." Nhậm San San động tác dừng một chút, "Anh ta lại giúp cậu lần nữa tìm một vai nữ chính?"

"Anh ấy như vậy nói."



"... Vậy cậu còn tức cái gì?"

Bùi Anh mở to hai mắt trừng mắt nhìn cô ấy: "Cậu cũng cho rằng như vậy sao? Chẳng lẽ trọng điểm chuyện này không phải là anh ấy căn bản là không tôn trọng mình sao? Mình cũng là con người, cũng có suy nghĩ riêng của bản thân, cho dù trước khi anh làm có thể nói với mình một tiếng cũng được mà!"

"Được rồi, mình hiểu ý của cậu." Nhậm San San vội vàng đầu hàng, "Nhưng là cậu nên biết Tổng Nam Xuyên xuất thân gia thế giàu có, hiện tại lại là một tổng giám đốc bá đạo, loại người này có vị thế cao, sớm liền thành thói quen thích ra lệnh, mình cho rằng lúc cậu cùng với anh ta qua lại nên giác ngộ rồi chứ."

Bùi Anh mím môi không lên tiếng trước khi cùng với Tổng Nam Xuyên ở bên nhau, cô hai mắt chỉ nhìn thấy toàn ưu điểm của anh, đâu có còn nghĩ nhiều như vậy.

Nhậm San San nhìn cô nói: "Cậu hiện tại ngẫm lại mặt anh ta, có phải hay không cảm thấy không thể cùng anh ta chia tay phải không?"

Bùi Anh: "..."

Cô ấy thật sự cho rằng nhan cầu\* liền không có tiết tháo(phẩm hạnh) sao?...

\*Nhan cầu : một số loại người chỉ thích vẻ bề ngoài, thích những người lớn lên đẹp trai hoặc xinh đẹp, cũng thường được nói là nhan không(giống thủ không vậy).

"Mình biết rõ anh ấy là tổng giám đốc, nhưng mình không phải là nhân viên của anh ấy, cũng không phải là việc gì mình cũng phải nghe anh, đặc biệt là về việc của bản thân." Bùi Anh nói xong liền cầm lấy lon bia Nhậm San San để trên bàn uống một ngụm, "Nếu là anh ấy không thích mình cùng người khác quay cảnh thân mật, có thể trực tiếp nói với mình, mọi người cùng bàn bạc không tốt sao? Nhất định phải trực tiếp giúp mình quyết định? Mình cảm thấy đây là vấn đề về nguyên tắc, không thể bỏ qua được."

Nhậm San San thở dài: "Mình hiểu rõ, nếu là bạn trai mình hỏi cũng không hỏi mình một tiếng, liền giúp mình quyết định, mình cũng sẽ tức giận như vậy. Nhưng là hai người chung đụng chính là như vậy, nhất định sẽ có va chạm, cậu tiếp nhận mặt đó của anh ta, đương nhiên cũng phải nhận xuống khuyết điểm về tính cách của anh ta, cũng không thể tất cả chỗ tốt đều để cho cậu chiếm được?"

Bùi Anh: "..."

Cô thể nhưng còn cảm thấy có chút ít đạo lý...

Cô lại uống một ngụm bia, nói với Nhậm San San : "Kỳ thật chuyện này, so với tức giận, mình càng cảm thấy bất lực hơn. Mình cố gắng như vậy để giành lấy nhân vật lần này, liều mạng tập múa , nhiều lần đọc nguyên tác để phỏng đoán nhân vật, nhưng là bởi vì một câu nói của Tổng Nam Xuyên, dễ dàng liền chối bỏ tất cả cố gắng của mình."

Chuyện như vậy không phải là lần đầu tiên cô gặp phải , cô biết rõ trong thế giới vô tình, cũng nhận thức qua thực tế tàn khốc, rất nhiều chuyện, không phải là người nỗ lực bao nhiêu liền nhất định sẽ có kết quả. Nhưng lần này là Tổng Nam Xuyên, là bạn trai thân mật nhất của cô, cũng đối với cô như vậy...

Nhậm San San lấy đi lon bia trong tay cô, đem cô từ trên ghế kéo lên: "Được rồi, mình còn dư lại chút bia này cũng đều bị cậu uống. Đi, chúng ta ra ngoài uống rượu với thịt xiên nướng , mình mời!"

Nhậm San San đem phòng làm việc khóa lại, rồi mang Bùi Anh đến một nhà hàng dưới lầu . Hai người vây quanh bàn một bên uống bia một bên chăm chọc đám đàn ông, cũng thật vui vẻ.

"Ồ." Nhậm San San ợ hơi một cái, vỗ bả vai Bùi Anh nói, "Đàn ông chính là như vậy, cậu đừng nghĩ rằng hai người là quan hệ “Cậu biết anh ta dài ngắn, anh ta biết ngươi nông sâu (ý hiểu hay quen thuộc suy nghĩ của nhau) , các người liền thực hiểu tận gốc rễ! Mình nói với cậu, còn kém xa cơ! Đàn ông am hiểu nhất chính là nói dối đối với con gái !"

Bùi Anh cũng uống đến có chút say , giọng lon bia cùng cô ấy chạm cốc: "Cậu nói đúng, hôm nay lúc mình hỏi anh ấy , anh ấy còn muốn gạt mình!"

"Đúng không! Cậu ngẫm lại, khẳng định sẽ nghĩ tới nhiều khuyết điểm của anh ta hơn!"

"Ừ..." Bùi Anh cũng ợ một tiếng nhỏ, "Anh ta còn tức giận liền gọi mình là Tú Quyên! Tên của anh ta dễ nghe hơn không bằng a!"

"Ha ha ha ha ha." Nhậm San San khoa trương nở nụ cười, "Vậy cậu cũng tạo cho anh ta một cái tên đi, đại trụ nhị cầu tam mao tứ oa, như thế nào nhắc đến cả quê cha đất tổ nhà anh ta!"

"Được!" Bùi Anh nói xong liền đi động của mình ra, tìm được ghi chú Wechat của Tổng Nam Xuyên, đổi thành tổng cầu đàn\*

\* Cầu đàn: Tên người, nữ danh. Theo truyền thống, khi lấy nữ danh(tên mệ,tiên danh) thường lấy tên nghe vẻ thấp kém, nguyên nhân là bởi vì lo lắng tên mình quá hay sẽ thu hút sự ghen ghét đố kỵ của quỷ thần, chúng sẽ sớm đến bắt đứa trẻ mang đi.

Bên này cô cùng Nhậm San San uống đến thật cao hứng, bên kia Tổng Nam Xuyên cũng đem Tiêu Cố gọi đến uống rượu.

Tiêu Cố nhìn đến kẻ đã uống hết bốn ly rượu mạnh xuống bụng, đuôi lông mày bên trái nhẹ nhàng nhếch lên một cái: "Tổng tổng đây là thế nào vậy? Có việc gì lại khiến cậu không vui, còn đặc biệt muốn uống say?"

"Ha ha." Tổng Nam Xuyên cầm ly rượu trong tay lên, hướng về Tiểu Cố giờ lên, "Không có gì, chỉ là bạn gái mình muốn chia tay với mình."

Tiêu Cố hơi ngẩn ra, nhớ lại một hồi: "Bùi Anh?" Lúc trước anh ở trên mạng đã từng thấy qua tin tức có liên quan.

"A, cậu cũng biết sao?" Tổng Nam Xuyên nói xong lại đem ly rượu trong tay uống cạn.

Tiêu Cố hỏi anh: "Như thế nào lại âm ỉ đến mức phải chia tay?"

"À? Cô ấy đi tham gia một buổi thử vai, bộ phim điện ảnh kia có không ít cảnh diễn thân mật, mình liền yêu cầu thay cô ấy đi."

Tiêu Cố như có điều suy nghĩ gật gật đầu: "Thì ra là như vậy, đến lượt mình mình cũng cùng cậu chia tay."

Tổng Nam Xuyên: "..."

"Không phải chỉ là một vai nữ chính sao? Mình đều nói mình có thể tìm cho cô ấy, cô ấy thế nhưng lại không cảm kích..." Tổng Nam Xuyên bực bội nâng ly rượu đập lên trên bàn, "Mình cảm thấy được căn bản cô ấy không yêu tiền của mình."

Tiêu Cố: "..."

Ân, đối với một người nghèo đến nỗi chỉ còn tiền như tổng giám đốc đây quả thật là khiến người ta cảm thấy phiền muộn.

"Tổng tổng, trên cái thế giới này chuyện có thể sử dụng tiền giải quyết, đều là chuyện đơn giản nhất." Tiêu Cố nói với Tổng Nam Xuyên, "Nhưng nói đến yêu đương, hiển nhiên là việc phức tạp nhất trên thế giới."

Tổng Nam Xuyên liếc anh ta một cái: "Cậu có ý gì?"

"Trước khi yêu một người, đầu tiên nên học cách tôn trọng cô ấy."

"A, cậu cảm thấy mình không tôn trọng cô ấy?" Cậu còn muốn như thế nào mới tính là tôn trọng cô ấy?" Chẳng lẽ nếu đổi lại là vợ cậu, cậu liền hy vọng cô ấy cùng người khác diễn cảnh thân mật sao?"

"Mình đương nhiên không hy vọng, nhưng mình sẽ ở trước mặt nói với cô ấy, mình tin tưởng cô ấy cũng không phải là không thể không diễn loại cảnh này, không phải sao?"

Tiêu Cố suy nghĩ một chút, nói, "Chuyện này nếu đổi lại vị trí mà suy nghĩ, hôm nay cậu là một công nhân viên bình thường ở trên cương vị công tác vất vả dốc sức làm việc, vốn là cậu thật vất vả mới giành được một cơ hội thăng chức, nhưng bạn gái của cậu lại y vào chính mình có tiền có thế, một hơi giúp cậu cự tuyệt, cậu sẽ có cảm giác thế nào?"

"... Nghe cậu nói như vậy, mình giống như rất khó kiếp?"

"Đem hai chữ 'Giống như' xóa bỏ đi."

Tổng Nam Xuyên: "..."

"Mình gọi cậu tới uống rượu, không phải là đến giảng dạy." Anh đem ly rượu trước mặt đẩy tới Tiểu Cố, buộc anh ta uống vào.

Lần uống rượu này uống được đêm khuya, cuối cùng vẫn là Tiêu Cố gọi điện thoại báo tài xế đến, đem Tổng Nam Xuyên say như chết đưa trở về.

Tổng Nam Xuyên ngủ một giấc đến mười hai giờ giữa trưa ngày thứ hai, khi tỉnh lại còn có cảm giác đầu đau muốn nứt ra.

Anh một tay xoa huyệt thái dương, từ trên giường ngồi dậy, không nhìn thấy Bùi Anh, liền kêu một tiếng: "Anh Anh?"

Chờ nửa ngày không thấy ai để ý mình, anh mới phản ứng kịp ngày hôm qua Bùi Anh đã đi rồi.

Đầu giống như đột nhiên lại trở nên càng đau nhức, anh một lần nữa nằm xuống, gọi điện thoại cho tiểu Trương nói hôm nay mình không đến công ty.

Sau khi Tiểu Trương ra về như đã hiểu, lại thăm dò hỏi anh: "Tổng tổng, anh cùng Bùi tiểu thư chia tay sao?"

Tổng Nam Xuyên nhướng mày: "Cậu nghe ai nói?"

"Ách... Là trên Weibo nói như vậy..." Cậu sáng nay lúc tới công ty, liền nhìn đến trên Weibo đôi mới hệ liệt chuyện Tổng tổng cùng Bùi Anh tập 4. Vì việc này mà nội tâm của cậu ta bất an suốt cả buổi sáng, lại có cảm giác giống như là cậu hại bọn họ chia tay vậy.

Tổng Nam Xuyên nghe cậu ta nói như vậy, trực tiếp cúp điện thoại mở máy tính ra.

Trên Weibo của mấy paparazi quả nhiên lại mọc lên như nấm vậy.

"Thật kinh ngạc sững sốt! Bùi Anh cùng Tống Nam Xuyên tình yêu tan vỡ, ngày hôm qua chính thức chia tay!"

So với lúc bọn họ cùng một chỗ ồn ào tranh cãi, chia tay lại là ầm ĩ đến mức oanh oanh liệt liệt, mấy đề tài "Bùi Anh Tống Nam Xuyên chia tay" trên Weibo nhiệt độ vẫn rất cao.

Tống Nam Xuyên không mở ra mấy trăm nghìn bình luận, một tay đóng lại máy tính, gọi điện thoại cho tiểu Trương: "Lập tức tìm người đem tin tức trên Weibo xóa bỏ!"

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Trách Lúc Trước Mắt Bị Mù* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 27

Bây giờ Bùi Anh đang ở nhà của Nhậm San San lướt weibo, thấy cô cùng Tống Nam Xuyên đang “quyến luyến chia tay” trên ấy.

Tối hôm qua cô cùng Nhậm San San uống quá nhiều, sáng nay hai người dậy không nổi. Nhậm San San thật không dễ dàng mới “lết thân” đến phòng làm việc được, Bùi Anh không muốn hoạt động, liền nằm ở nhà lên mạng.

Không nghĩ tới vừa mở weibo ra liền thấy cô ấy cùng Tống Nam Xuyên đã lên tiêu đề rồi.

Những paparazi nói như kiểu cô và anh đã chia tay thật sự, giống như đã tận mắt nhìn thấy. Bùi Anh khẽ chau mày, cô cùng Tống Nam Xuyên hình như còn chưa chính thức chia tay đâu? Bọn họ đây nấp quan tài kết luận như vậy, khiến cô cũng không biết cô cùng Tống Nam Xuyên có phải đã chia tay thật hay không.

Bình luận trên đó cũng hết sức đặc sắc, đa số mọi người đều có chút hả hê, có dáng vẻ như đã biết trước. Cũng có một số ít fan gửi lời an ủi đến cô, lúc này Bùi Anh mới cảm giác được một chút ấm áp.

Cô không có mặt trước sự việc trên weibo lần trước, cô vừa ăn sáng về, cô mới phát hiện thì ra tất cả tin tức đều bị xóa.

Là Tống Nam Xuyên tìm người xóa sao? Cô một mực suy nghĩ, thoát khỏi weibo rồi tắt máy tính.

Hôm qua cô từ chỗ của Tống Nam Xuyên ra, chỉ lấy túi sách của mình, quần áo gì gì đó đều ở chỗ kia. Nhưng bây giờ cô không thể sang lấy lại, may mắn lúc cô chuyển vô đó, chỉ mang theo một nửa quần áo, hiện ở nhà vẫn còn để mặc.

Cô lại suy nghĩ, cô cũng không thể cứ ở chỗ của Nhậm San San, người theo dõi cô không có đây, cô có trở về mà nói cũng không sao nhĩ.

A....Bùi Anh cảm lấy di động, gửi cho Trần Thắng một tin nhắn: "Trần tổng, ông có thể giúp tôi tìm một phòng trọ nhỏ không? Chỗ tôi thuê cũ hết sức không an toàn, tôi muốn đổi nơi khác tốt hơn."

Trần Thắng trả lời rất nhanh: "Được, chỗ của Đào Đào cũng là tôi giúp cô ấy thuê, cô xem thử tôi sẽ chuyển cô và Đào Đào đến một tiểu khu, được chứ?"

Bùi Anh qua phòng ở của Đào Đào, chỗ đó tiền thuê gấp hai chỗ của cô. Nhưng mà bây giờ cũng không còn cách khác, Trần Thắng tìm phòng nhanh hơn nhiều so với cô tìm.

Cô cẩn rằng, đáp ứng: "Được, cảm ơn."

Trần Thắng: Được rồi, thuê được tôi sẽ báo cho cô.

Bùi Anh mới vừa đề điện thoại xuống, Trần Thắng lại gửi tin đến: "Cô cùng Tống Nam Xuyên thực sự chia tay sao?"

Bùi Anh: "..."

Cô suy nghĩ, còn chưa nói chuyện cô với Tống Nam Xuyên: "Hôm qua chúng tôi mới cãi nhau ầm ĩ một trận."

Trần Thắng: Cặp tình nhân nào mà không cãi nhau, có vấn đề thì hãy giải quyết, hết giận là sẽ qua.

Bùi Anh: Vâng... Cảm ơn Trần tổng quan tâm

Trần Thắng: Không có gì, tôi đi giúp cô tìm phòng đây.

Bùi Anh: Được.

Lo xong chuyện phòng trọ, trong lòng Bùi Anh thoáng nhẹ nhõm. Nhưng mà phòng trước kia, cô vẫn phải quay về ở tạm, thuận tiện sắp xếp đồ đạc lại.

Cô gọi xe đi khỏi chỗ của Nhậm San San, đến phòng trọ của cô, nhìn quanh mấy lần. Người đàn ông theo dõi anh quả nhiên không còn ở đây.

Cô từ taxi bước xuống, đi cực nhanh vào. Mới chỉ vài ngày không về, thế nhưng cô lại có một cảm giác lưu luyến. Cô nằm trên giường, gửi cho Nhậm San San một tin nhắn wechat: "San San, tớ đã về chỗ cũ rồi."

Nhậm San San: Cậu không sợ gặp lại tên biến thái kia sao?

Bùi Anh: Tớ đã nhờ Trần tổng giúp tớ tìm phòng, khoảng hai ngày có thể chuyển tới.

Nhậm San San: Được rồi, hôm nay lại có style mới nhập về, sáng mai đến chụp hình.

Bùi Anh: ... Được.

Lúc này Tống Nam Xuyên cũng đang chán chường nằm ở nhà, sau khi say rượu rất khó chịu, hiện tại đầu anh rất đau. Anh vẫn còn đang nằm trên ghế sofa ngoài phòng khách xuất thần, liền nghe được vài tiếng mèo kêu.

Anh giương mắt nhìn, là mấy con mèo hoang do Bùi Anh mang đến.

"Meo meo ~" Tiểu Hắc đi đến cạnh ghế sofa, ngược đầu lên nhìn anh, bộ dáng kia rõ ràng chính là muốn đòi ăn.

Tống Nam Xuyên cười ha ha: "Mẹ các cưng đi rồi, không còn người đút cho ăn đâu."

"Meo meo meo meo ~" Tiểu Hắc Khế Nhi vẫn không ngừng kêu, đầu của Tống Nam Xuyên lại đau lên.

"Thật sự là sợ mấy cưng." Anh từ trên ghế salon đứng lên, đến phòng bếp tìm thức ăn cho mèo. Mà nói đến, mà mấy con mèo này bình thường chẳng thấy bóng dáng ở đâu, vừa đến giờ ăn cơm, thì tất cả đều xông ra.

Cũng thật khôn khéo đấy.

Làm xong thức ăn cho mèo cùng nước, Tống Nam Xuyên đem chậu thức ăn đưa tới trước mắt chúng. Lúc này ba con mèo đều xuất hiện, hết sức chuyên chú mà ăn.

Tống Nam Xuyên ngồi xổm bên cạnh nhìn chúng nó, nhất thời vui mà đưa tay sờ đầu Tiểu Hắc.

"Meo meo!" Tiểu Hắc không kiên nhẫn vùng móng vuốt, đẩy tay anh ra, lưu lại một vết đỏ rõ ràng.

Tống Nam Xuyên: "..."

"Được, tôi hảo tâm giúp các cưng, các cưng còn dám bắt tôi, hử?" Tống Nam Xuyên giương đuôi lông mày, cười như không cười nhìn chúng nó.

"Meo meo." Tiểu Hắc lại gọi một tiếng, kia một tiếng tựa như ở nói "Xúc động phân\* đừng quấy rầy trẫm dùng bữa".

Xúc động phân: ý nói người nuôi chó, mèo xúc phân cho chúng. Người yêu chó mèo đem so sánh với xúc động phân, với vẻ ngoài hài hước để tạo không khí. Dùng để chỉ người cuồng chó, mèo.

Tống Nam Xuyên: "..."

Anh cảm thấy con mèo này làm chức tổng giám đốc bá đạo còn hơn hẳn anh.

... Rõ ràng trước kia ở cùng Bùi Anh chúng nó không phải như thế!

Anh hình như muốn so đo với chúng, lại sờ soạng đầu Tiểu Hắc, lần này khi nó vùng móng ra, anh cực nhanh tránh thoát.

Nhìn Tiểu Hắc chụp huyệt, anh ở một bên cười cực kỳ đắc ý.

Tiểu Hắc: "..."

Tên xúc động phân này có phải bị chậm phát triển trí tuệ không vậy?

Tống Nam Xuyên: "..."

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng anh cảm thấy anh đọc hiểu ánh mắt của nó.

Anh không thêm để ý ba con mèo đó nữa, tự mình trở về phòng bếp. Vẫn còn không biết là, nhìn chúng nó ăn cơm, anh cũng sẽ cảm thấy đói.

Anh không muốn gọi điện thoại kêu người đưa đồ ăn đến, liền mở ra tủ lạnh xem. Bên trong còn còn dư lại một chút rau dưa, là do trước kia Bùi Anh mua. Anh mang đồ ăn ra xem, lại thả trở về.

Tổng giám đốc bá đạo sao có thể tự mình nấu chứ?

Đứng trước tủ lạnh suy nghĩ một hồi, hần ánh mắt đã rơi vào một bao miến ốc\*.

Miến ốc: Quảng Tây, Liều Châu hiệu Chini Fen, với hương vị mới mẻ, chua, cay và vô cùng độc đáo.

Đây cũng là do Bùi Anh mang đến, anh vốn mãnh liệt phản đối bỏ bao miến ốc vào tủ lạnh, nhưng hiện tại xem thử, không có hiệu quả chút nào.

Trước kia để hai bap, hiện tại chỉ có một bao, khẳng định là Bùi Anh thừa dịp anh không có ở đây trộm mất một bao!

Anh còn đang giận cô vậy mà lại ở nhà nấu miến ốc ăn một mình, đột nhiên tự giễu cười một cái.

Tổng Nam Xuyên mày giận gì chứ, người ta đã muốn cùng mày chia tay rồi, tại sao mày cứ nghĩ đến cô ấy chứ?

Anh đem bao miến ốc lấy ra, ném vào thùng rác, ba giây sau, anh lại nhặt nó trở về.

Hôm nay tâm tình anh không tốt, liền muốn ăn một ít món khẩu vị nặng, ngược lại anh muốn nhìn thử món miến ốc này ăn vào sẽ như thế nào.

Dựa theo hướng dẫn trên bao, anh đem nó ngâm trong nước sôi 10 phút, rồi bắt đầu nấu. Mở túi đựng măng chua ra, một mùi hương mê người bay vào mũi, Tổng Nam Xuyên khó chịu nhíu nhíu mày.

Thứ này thật sự có thể ăn sao? Anh do dự một hồi có nên ném nó đi hay không, mới hạ quyết tâm, bỏ măng chua xuống.

Trong lúc nồi còn đang nấu, anh mở ra cửa sổ phòng bếp và phòng khách cực nhanh, những túi đóng gói cũng toàn bộ bị bỏ ra ngoài thùng rác.

Làm xong những thứ này, Tổng Nam Xuyên mới cảm thấy thoải mái một chút. Chờ miến nấu xong, anh đem món ăn đổ ra chén, giải quyết chóng ngại tâm lý ném thử.

Miến nấu vừa chín, không nhuyễn cũng không cứng, ăn măng chua cũng không có mùi vị lạ gì, thậm chí có thể nói có chút thú vị, quan trọng nhất là, anh đã thêm một túi dầu gia vị, cay thật đã ghiền.

... Anh thế mà lại cảm thấy hương vị không tệ.

Anh ăn thử một miếng bột gạo, lần thứ hai trong ngày tự giễu.

Một người có thể gây ảnh hưởng đến người khác bao nhiêu đây?

Hôm nay, anh có nằm mơ cũng không nghĩ đến mình sẽ ngồi trong phòng bếp ăn miến ốc.

Buổi tối Bùi Anh cũng không có hứng thú gì, nên không muốn ăn nữa, cô nằm trên giường nghe nhạc, wechat liền nhận được tin nhắn mới.

Du Khải Trạch: Còn vì (nhảy múa) tuyển người mà không vui sao?

Bùi Anh suy nghĩ một hồi, trả lời anh ta: "Không có, anh muốn xem thử sao."

Bùi Anh: Trước tiên...

---

---

Du Khải Trạch: Ha ha ha [nhe răng] Buổi tối có rảnh không? Tôi mời cô đi ăn cơm, đừng buồn nữa.

Bùi Anh theo bản năng muốn cự tuyệt anh ta, đột nhiên nhớ tới trước đó mình còn thiếu nợ anh ta một nhân tình, liền trả lời: "Hay là để tôi mời anh đi, đã nói là lần sau để tôi mời rồi. Tôi cũng gọi cả Đào Đào đến."

Du Khải Trạch: Được.

Bùi Anh biết wechat của Đào Đào, cô gửi một tin nhắn cho Đào Đào, vốn vẫn hơi bận tâm cô ấy có tới hay không, không nghĩ tới cô ấy lại dứt khoát đồng ý.

Lần trước Du Khải Trạch mời khách phải đi Anh Đình, lần này Bùi Anh chọn địa điểm tại chỗ đó. Bởi vì cô làm chủ, cho nên cô tới sớm nhất, sau khi cô gửi số phòng riêng cho Du Khải Trạch và Đào Đào, Du Khải Trạch rất nhanh đã đến.

Hai người cũng không tính là quen cho lắm, thật ra thì Bùi Anh vẫn còn hơi lúng túng, cũng may Du Khải Trạch cũng vẫn nói chuyện phiếm, hai người nói chuyện tào lao một hồi, đề tài lại trở về việc chọn vai diễn trong «Nhảy múa».

"Lần này thật sự rất tiếc, mặc dù người ngoài đều nói tôi là thái tử gia của Hoàn Vũ, nhưng số cổ phần trên tay tôi này đều là của cha tôi cho tôi, tôi ở Hoàn Vũ không có quyền lên tiếng gì, cũng chỉ có thể quyết định chuyện của mình thôi." Du Khải Trạch có chút xin lỗi giải thích với Bùi Anh.

Bùi Anh cười, có thể quyết định chuyện của mình thôi đã khiến người khác rất hâm mộ rồi, cô ngay cả chuyện của mình cũng không thể quyết định được: "Chuyện lần này làm sao có thể trách anh, anh nói cho tôi biết tin thứ vai, tôi đã hết sức cảm tạ anh rồi."

Môi mông của Du Khải Trạch khẽ mím lại, dường như có chút tức giận: "Vốn Dịch Phi Dược là coi trọng cô, nhưng vào ngày công bố kết quả đó Tổng Nam Xuyên đột nhiên lại nói phải thay đổi cô. Anh ta ý vào việc mình là cổ đông lớn của Hoàn Vũ, cho nên muốn làm gì thì làm."

Con người Bùi Anh trầm xuống, nhìn chằm chằm bàn ăn trước mặt không nói gì.

Vừa vặn đúng lúc Đào Đào đến, vừa giải thích với bọn họ trên đường hơi kẹt xe, vừa ngồi xuống vị trí của mình. Sau khi mấy người com nước xong xuôi, Đào Đào lại kéo bọn họ nói mời bọn họ đi uống rượu. Lần này Đào Đào thử vai cũng không được chọn vào, trong lòng vẫn có chút không phục, lúc uống rượu dù nhiều hay ít cũng nói vài câu oán trách với Bùi Anh, Bùi Anh cũng chỉ cười, không nói gì thêm.

Hơn mười giờ, Bùi Anh cảm thấy cũng không còn sớm, ba người cũng giải tán. Bùi Anh muốn gọi một chiếc xe taxi, lại bị Du Khải Trạch gọi lại: "Muộn như vậy rồi, hay là để tôi đưa cô về đi."

Bùi Anh từ chối, nói: "Không cần đâu, như vậy thì làm phiền anh quá."

"Không phiền, yên tâm đi, vừa rồi tôi chưa uống rượu." Du Khải Trạch cười với cô, "Muộn như vậy một mình cô trở về cũng không an toàn."

Bùi Anh nghĩ đến người đàn ông theo dõi cô kia, trong lòng thật ra cũng hơi sợ hãi. Cô do dự một chút, vẫn tiếp nhận ý tốt của Du Khải Trạch: "Vậy cảm ơn anh."

Đào Đào được trợ lý của mình đưa đến, lúc này cũng là trợ lý đến đón cô ấy. Du Khải Trạch nhìn Đào Đào được trợ lý đón đi, mới lái xe đưa Bùi Anh trở về: "Tổng giám đốc Trần của các cô cũng quá thiên vị đi, Đào Đào làm gì cũng có người ở trước mặt và sau lưng, cô thì ngay cả một người phụ tá cũng không có."

Bùi Anh không thèm để ý cười: "Ai bảo Đào Đào kiếm được nhiều tiền hơn tôi đây?"

Du Khải Trạch nghiêng đầu nhìn cô, nói: "Cô cũng đừng nãn chí, sản phẩm của Hoàn Vũ đều là vô tình phẩm, bọn họ còn kịch bản nào tốt, tôi sẽ tiếp tục lưu ý giúp cô, sẽ luôn có cơ hội."

"Cảm ơn."

Du Khải Trạch cười: "Không cần khách khí như vậy, cô có thực lực, sẽ có lúc một bước lên trời."

Bùi Anh cười với anh ta, thật ra thì vị đại thiếu gia của Hoàn Vũ này, làm người cũng không xấu giống như trong truyền thuyết.

Du Khải Trạch lái xe đến dưới lầu nơi Bùi Anh ở, lại đeo cặp kính râm lớn mà anh ta yêu tha thiết lên mặt. Bùi Anh nhìn bộ dạng này của anh ta, liền nhớ tới chuyện lần trước anh ta bị người hâm mộ nhận ra, không khỏi cười ra tiếng. Du Khải Trạch nhìn cô: "Cười gì thế?"

"Không có gì, chỉ là đột nhiên nhớ tới lần trước anh bị người hâm mộ vây quanh, rốt cuộc anh làm sao mà thoát thân được?"

Nhắc tới chuyện này, trong lòng Du Khải Trạch vẫn còn chút sợ hãi: "Cô còn không biết xấu hổ mà nói sao, lần trước các người thật không biết suy nghĩ, đã trực tiếp biến mất rồi, lúc sau là cảnh sát tới cứu tôi."

"Sặc, anh báo cảnh sát?"

"Còn cần tôi phải báo cảnh sát sao? Tình huống mất trật tự giao thông đó đã đủ để dẫn tới sự chú ý của cảnh sát giao thông."

Bùi Anh cười hai tiếng, coi đại an toàn ra xuống xe: "Cảm ơn anh đã đưa tôi về."

Du Khải Trạch gật đầu, đưa mắt nhìn cô rời đi.

Lúc này Tổng Nam Xuyên đã nằm trên giường, tối hôm qua uống rượu say, hôm nay tỉnh táo lại, đã cảm thấy bên cạnh đặc biệt trống trải, làm sao cũng không ngủ được. Anh cầm điện thoại ra, mở wechat của Bùi Anh ra, nhìn một lúc lâu lại không biết muốn nói gì với cô.

Cứ suy nghĩ như vậy năm phút, anh lại để điện thoại trở về chỗ cũ.

Cả buổi tối thực sự ngủ không được, lúc trời tờ mờ sáng Tổng Nam Xuyên liền hoàn toàn tỉnh lại. Sau khi cầm di động nhìn thời gian, anh lại bắt đầu ngắm người nhìn wechat của Bùi Anh.

Hiện tại hai người đang chiến tranh lạnh, ai không nhìn được mà tìm đối phương trước, người đó liền thua. Anh nhìn chằm chằm avatar của Bùi Anh trên wechat ít nhất cũng nửa giờ, cuối cùng ngồi dậy.

Thua thì thua đi, một người đàn ông như anh nhường cho cô thì có làm sao!

Anh gõ một tin "Buổi sáng tốt lành", song trước khi gửi đi lại sợ. Suy nghĩ một chút, anh quyết định đi dạo weibo của Bùi Anh một vòng trước, xem xem cô có tình hình đổi mới gần đây không.

Hai ngày nay Bùi Anh cũng không có đăng gì trên weibo, nhưng lúc Tống Nam Xuyên vừa lên, lại thấy được tin tức đầu đề hôm nay.

"Bùi Anh và Du Khải Trạch đêm khuya xuất hiện tại quán bar! Thái tử gia Hoàn Vũ đảm nhiệm hộ hoa sứ giả, tự mình hộ tống Bùi Anh về nhà!"

Lông mày Tống Nam Xuyên đột nhiên nhú lại, bài báo này viết cực kỳ kỳ cang, ngay cả chuyện bọn họ uống những gì ở quán bar cũng viết ra. Trong bài báo còn phối hợp không ít hình ảnh, đều là ảnh chụp chung Bùi Anh và Du Khải Trạch, địa điểm thì có ở quán bar cũng có ở dưới tầng nhà Bùi Anh.

Mặc dù hiện tại vẫn còn rất sớm, nhưng tất cả những dân mạng dậy sớm cũng đều nổ tung rồi.

"Thủ đoạn của Bùi Anh cũng không tệ! Đầu tiên là tổng giám đốc Tống, sau đó là Du đại thiếu gia! Chất lượng cũng rất cao đây!"

"Du Khải Trạch là của Đào Đào chúng ta! Cẩm người thứ ba nhúng tay vào!"

"Xin nữ thần Bùi hãy viết một quyển hướng dẫn "câu" đàn ông, tôi nhất định sẽ mua, orz."

"Vừa chia tay với Tống Nam Xuyên lại thông đồng với Du Khải Trạch... [tạm biệt]"

"Ôm Bùi Bùi của chúng tôi đi, chúng tôi không hận! [mim cười]"

"Tôi cũng phải cười, hiện tại mấy con chó đều lo ăn cơm ở nhà Bùi Bùi của chúng tôi đúng không?"

"Du Khải Trạch cũng không phải là loại chim tốt gì :)" (nói mỉa)

"Trước đó người hâm mộ của Đào Đào cũng làm siao, rõ ràng nói Du Khải Trạch và Đào Đào là một CP, đó là thật sao?"

Nhìn tên của Bùi Anh cùng Du Khải Trạch không ngừng xuất hiện cùng một lúc, Tống Nam Xuyên dùng một cái liễn khóa màn hình máy tính lại.

Anh bảo cô đi tìm Du Khải Trạch, cô lại thật sự đi sao! Tại sao bình thường không thấy cô nghe lời như vậy!

Trong lòng giống như có một ngọn lửa đang cháy, Tống Nam Xuyên hung hăng đạp chân lên bàn, "bình" một tiếng, tức giận còn chưa tan được bao nhiêu, ngược lại đầu ngón chân đạp bàn lại hơi đau. (Chơi gì mà ngu thế ==')

Lúc này điện thoại lại đúng lúc vang lên hai tiếng, anh nhìn cũng không thèm nhìn liền tiếp điện thoại: "Chuyện gì?"

Tiểu Trương bị giọng nói thịnh nộ ngập trời này của anh làm sợ hết hồn, nơm nớp lo sợ nói ở đầu điện thoại bên kia: "Tổng giám đốc Tống, không phải lúc trước ngài bảo tôi tìm kịch bản giúp Bùi tiểu thư sao, tôi tìm được rồi."

Bởi vì cảm thấy trong chuyện Tống Nam Xuyên và Bùi Anh chia tay, mình cũng có một phần trách nhiệm, tiểu Trương tìm kịch bản đặc biệt có hiệu suất, giống như bọn họ có thể nhanh chóng hòa thuận lại với nhau.

Nào biết Tống Nam Xuyên nghe lời hần nói lại càng tức giận hơn: "Ai muốn quản cô ấy diễn gì! Để cho cô ấy đi tìm Du Khải Trạch đi!"

Anh nói xong cũng ném điện thoại đi, đi lại hai vòng trong phòng, anh lại tự mình nhặt di động lên.

"Cậu vừa mới nói cậu tìm được kịch bản gì?" Giọng nói của anh rất không tốt hỏi tiểu Trương.

Tiểu Trương vội vàng nói: "Là tác phẩm của đại thần bên Phổ Giang, tác giả gọi là Nước Nấu Chanh!"

"Tôi chỉ nghe qua Nước Nấu Thịt Bò."

"Đúng vậy! Bộ tiểu thuyết này tên là <<Kêu gọi thịt giữa trung tâm thế giới>>!"

Tống Nam Xuyên: "..."

Mẹ nó, đây thật sự không phải là đang trêu chọc anh chứ?

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Trách Lúc Trước Mắt Bị Mù* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 28

"Tên gì vậy? Cậu lại tìm một cái kịch bản như vậy sao?" Tống Nam Xuyên nhú lông mày hỏi Tiểu Trương.

Tiểu Trương vội vàng giải thích với anh: "( Lời kêu gọi thịt từ trung tâm thể giới) là tên gốc trên mạng được đăng nhiều kỳ trên Phố Giang ( một trang văn học mạng TQ) , tên sách xuất bản và phim truyền hình đều đổi thành là ( mùa yêu thương )!"

"Ừ." Tống Nam Xuyên chẳng nói đúng sai chỉ đáp một tiếng .

Tiểu Trương tiếp tục cấp anh bản Amway\*: "Quyển sách này lúc vẫn còn đăng lên liên tục ở mức tiêu thụ bảng vàng(top), số lượng xuất bản sách cũng bán được rất tốt, cũng được tái bản nhiều lần, hơn nửa ngày trước Thủy Chử Ninh Mông( nước lợc chanh) đã có tiểu thuyết được chuyển thể thành phim truyền hình, là Trương Thừa Diệc của Khải Hoàng đóng diễn viên chính, lần này Hoàn Vũ giống như cũng muốn mời cậu ta làm nam chính."

\*Bản Amway: Ý chỉ siêng năng giới thiệu một cái gì đó cho mọi người xung quanh nên mới được ví giống mấy người đi bán amway vậy.

Giới mình tinh giải trí Tống Nam Xuyên cũng không biết mấy người, liền nói với Tiểu Trương: "Đem tài liệu của Trương Thừa Diệc gửi cho tôi một phần, mặt khác bộ tiểu thuyết này nói về cái gì?"

"Chính là nói về câu chuyện một nữ trí thức đặc biệt thích ăn thịt cùng một đầu bếp đặc biệt biết làm thịt ! Đô thị thanh xuân hài kịch, phi thường thuần khiết, đến cảnh hôn cũng không có!"

"Ừ." Nghe có vẻ không tệ.

Tiểu Trương nghe thấy giọng điệu khá hài lòng này của Tống Nam Xuyên ,cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm: "Hơn nữa tôi tính qua, Bùi tiểu thư hiện tại độ nổi tiếng còn không cao lắm, so với đóng phim điện ảnh, phim truyền hình lại có thể giúp cô ấy tăng độ nổi tiếng lên."

Tống Nam Xuyên cười một tiếng: "Cậu sau này định đi làm người đại diện của mình tinh sao?"

"Nguyện vọng của tôi là cả đời dốc sức vì Tống tổng ." Tiểu Trương nghiêm trang nói.

"Được rồi ít lắm lắm đi, đem tin tức này thông báo cho người đại diện của Bùi Anh đi."

Tiểu Trương ngăn người: "Không phải là trực tiếp nói cho Bùi tiểu thư sao? Như vậy cô ấy mới biết được là do anh giúp cô ấy giành được."

Tống Nam Xuyên đề lên huyết Thái dương, thờ dài nói: " Hiện tại khả năng cô ấy còn giận dữ với tôi, nếu biết là tôi giúp cô ấy tìm,nói không chừng ngược lại không nhận, cậu bảo Trần Thắng cũng đừng nhắc đến tên tôi."

"Được..."

"Vậy cứ như thế đi." Tống Nam Xuyên đang chuẩn bị cúp điện thoại, lại bị Tiểu Trương gọi giật lại, động tác của anh dừng một chút, hỏi cậu ta, "Còn có chuyện gì?"

"Là như vậy, lúc tôi hỏi thăm kịch bản còn biết được một tin tức, Hoàn Vũ có ý mua bản quyền điện ảnh bộ ( Kê đóng vai) của Hạnh Tâm lão sư."

Tống Nam Xuyên đuôi lông mày khẽ nhúc nhích: "Hạnh Tâm? Chính là nhà văn trinh thám rất nổi danh?"

"Tống tổng anh cũng biết ông ấy sao! Tôi chính là siêu cấp người hâm mộ của ông ấy a!" Thanh âm Tiểu Trương khó tránh khỏi có chút ít kích động, "Sách của ông ấy không chỉ ở trong nước bán được chạy, ở nước ngoài cũng rất nổi tiếng! (Kê đóng vai) là bộ thứ nhất trong hệ liệt bình yên trinh thám của ông ấy, Hoàn Vũ sớm liền muốn mua, nhưng là cùng ông ấy nói mấy lần cũng không có đồng ý. Nếu như lần này có thể bàn bạc xong, Vậy cái kia chính là một siêu cấp siêu cấp đại IP(dự án lớn) a!"

Tống Nam Xuyên thoáng trầm tư: "Vậy cho nên?"

"Nếu như Bùi tiểu thư có thể nhận được vai nữ chính (Kê đóng vai), vậy danh tiếng của cô ấy có thể cấp tốc tăng cao thậm chí còn nổi tiếng cả ở nước ngoài nữa!"

"Ừ." Tống Nam Xuyên gật đầu, "Nhưng mà nhân vật này chắc rất khó để lấy được." Cho dù anh là đại cổ đông của Hoàn Vũ, cũng không thể nào cái gì cũng đều do một mình anh định đoạt.

"Cũng đúng." Tiểu Trương cũng thờ dài, "Hơn nữa Hạnh Tâm lão sư liên tục không chịu bán bản quyền, chính là cảm thấy không có người có thể diễn nhân vật chính. Mặc dù cái hệ liệt nhân vật chính là nam, nhưng nữ chính Triệu Việt trong (Kê đóng vai) là linh hồn nhân vật trong chuyện này, Hạnh Tâm lão sư khẳng định cũng sẽ có rất nhiều bất bẽ."

"Hiện tại bản quyền còn không có mua được , nói những việc này còn quá sớm, cậu giúp tôi lưu ý lấy chuyện này đi."

"Được, vừa có tin tức mới tôi sẽ kịp thời báo lại cho anh."



"Ừ." Tống Nam Xuyên lần này là thực sự cúp điện thoại. Anh đứng tại chỗ trong chốc lát, rồi đi trở về bên cạnh bàn, đem máy tính mở ra.

Màn hình còn dừng lại ở hình ảnh trên báo của Bùi Anh cùng Du Khải Trạch, Tống Nam Xuyên hơi hí hóp mắt lại nhìn một hồi.

Mặc dù lúc paparazi chụp ảnh tận lực cố gắng chỉ chụp được Bùi Anh cùng Du Khải Trạch, nhưng ở trong đó dưới góc trái tấm hình, còn chụp được một ví tiền của nữ giới đặt trên bàn.

Cái ví tiền này chỉ lộ ra có một góc, nhưng Tống Nam Xuyên khẳng định Bùi Anh không có cái ví tiền này.

Anh ở thương trường cũng coi như mò mẫm lặn lội hết sức nhiều năm, điểm này một chút thủ đoạn của paparazi còn không dễ dàng như vậy mà giấu điểm được con mắt anh. Anh cảm thấy hiện trường ít nhất còn có người thứ ba, mà paparazi chỉ chụp Bùi Anh cùng Du Khải Trạch, mục đích gì không cần nói cũng biết.

Cùng tiểu Trương nói một cuộc điện thoại, anh so với vừa rồi tỉnh táo hơn nhiều, nhưng trong lòng thủy chung có chút ít khó chịu, anh ngược lại muốn nhìn một chút, Bùi Anh dự định sẽ làm sáng tỏ chuyện này như thế nào.

Bùi Anh mới vừa bước vào phòng làm việc của Nhậm San San, liền nghe thấy cô ấy ỉ la hét lên với cô: "Bùi Anh, hệ liệt câu chuyện của cậu cùng Tống tổng ra ngoại truyện rồi!"

Bùi Anh: "... Cái gì?"

"Chính là scandal của cậu cùng Du đại thiếu."

Bùi Anh đi đến trước máy vi tính, nhìn nhìn màn hình, ảnh chụp cô cùng Du Khải Trạch quả nhiên ở trong bài báo.

"Ồ..." Cô nhẹ nhàng đáp một tiếng. Lòng mày Nhậm San San nhướn lên, nhìn cô nói: "Cậu như thế nào giống như một chút cũng không bất ngờ vậy?"

"Bởi vì mình biết rõ luôn có paparazi theo dõi." Bùi Anh nói, "Hôm mình từ nhà Tống Nam Xuyên đi ra, buổi tối chúng ta không phải là cùng đi uống rượu sao? Khi đó mình đã cảm thấy có paparazi đi theo." Cô thậm chí hoài nghi paparazi chính là nghe thấy hai cô nói chuyện phiếm, mới biết được chuyện cô cùng Tống Nam Xuyên âm ỉ đòi chia tay.

Nhậm San San bị lời nói của cô làm cho có chút ngây ngốc, qua một hồi lâu mới phục hồi tinh thần lại: "Vậy sao cậu vẫn cùng Du Khải Trạch chạy ra ngoài?"

"Không phải hai bọn mình đơn độc ra ngoài, mình còn gọi Đào Đào." Bùi Anh ở tại máy tính của Nhậm San San lướt qua vài lần, "trước Du Khải Trạch có giúp mình, mình thiếu anh ta một cái ân tình."

"Ồ... Nhưng mà paparazi chỉ chụp hai người các cậu, cậu sẽ không sợ Tống tổng hiểu làm sao?" Nhậm San San nói đến đây, bưng tỉnh đại ngộ, "Cậu đây không phải là cố ý chọc giận anh ấy chứ? Bùi Anh cậu học thói xấu a!"

Bùi Anh chép miệng: "Đương nhiên không phải vì cố ý chọc giận anh ấy..." Cô nói đến đây liền ngưng một cái, "Nhiều nhất chỉ xem như thuận tiện chọc giận anh ấy thôi."

"... Thôi đi mình mới không tin, cậu không phải cố ý, đã biết có paparazi bám theo mà còn chạy đi?"

"Còn không phải là bởi vì mình nghĩ nhanh đem ân tình của Du Khải Trạch trả hết hay sao."

"Du Khải Trạch?" Nhậm San San nhanh chóng bày ra khuôn mặt bất quá nói, "Người ta dù sao cũng là Hoàn Vũ thái tử gia a, muốn có nhan sắc có nhan sắc muốn tiền liền có tiền, như thế nào bị cậu nói đồng dạng giống như tránh con mãnh thú và dòng nước lũ vậy?"

"Anh ta cùng Tống Nam Xuyên quan hệ không tốt." Bùi Anh còn nhớ rõ lúc Tống Nam Xuyên lần đầu tiên đi đến studio của ( Lưu Quang Nghệ Thường ) , Du Khải Trạch cũng rất không khách khí với anh, "Du Khải Trạch người này, mặc dù mình tiếp xúc cảm thấy anh ta không có xấu như trong truyền thuyết vậy, nhưng nói như thế nào đây..."

Cô sắp xếp lại ngôn từ của mình rồi nói: "trước mình cảm thấy được anh ta giống như có ý tứ đối với mình, nhưng sau khi Tống Nam Xuyên cùng mình công khai quan hệ, anh ta cũng không có liên lạc qua với mình, chỉ có một lần, là nói cho mình biết tin tức thừa vãi, trừ ngoài cái này ra cũng chưa nói cái gì. Nhưng là sau khi tin tức mình cùng Tống Nam Xuyên chia tay tuôn ra, anh ta lại bắt đầu hẹn mình, còn ở trước mặt ta vô tình hay cố ý nói xấu Tống Nam Xuyên. Mình cuối cùng cảm thấy bộ dạng chân thành của anh ta có chút thâm sâu, lại thêm vào anh ta lại là Hoàn Vũ đại thiếu gia, mình không muốn đem dài lâu mộng..."

"Là vậy sao..." Nhậm San San như có điều suy nghĩ gật gật đầu, "Cậu là nghĩ nhanh phải sạch quan hệ, nhưng bây giờ bị paparazi bẻ cong sự thật, lại muốn giải thích thế nào?"

Nói đến này cái Bùi Anh trừng mắt nhìn cô ấy: "Kỳ thật tối qua mình đều chụp ảnh lại, mình cho cậu xem xem." Cô nói xong liền lấy đi động ra, mở album, "Lúc ăn cơm, còn có khi ở quán bar, ta đều kéo Đào Đào cùng Du Trạch Khải chụp ảnh."

Nhậm San San xem ảnh chụp trên điện thoại của cô, liền đám cô một cái: "Cậu được a, còn lưu lại chiêu thức này."

Duôi lông mày Bùi Anh khẽ giương cao, nói với cô ấy: "Minh đi đăng Weibo trước đã."

Cô dùng di động đăng nhập vào Weibo của mình, đem ảnh chụp của mình đăng lên, bắt đầu chỉnh sửa status: "Tối hôm qua cùng Đào Đào còn có Du Khải Trạch cùng nhau liên hoan, nhưng là hôm nay paparazi đăng ảnh chụp đều bỏ qua Đào Đào, cũng không biết là vì cái gì: ) Đào Đào thế nhưng là nữ chính của chúng ta a: ) a, còn có ảnh chụp dưới lầu nhà tôi, bởi vì tôi không có xe bảo mẫu( xe van)\* cùng trợ lý, cho nên Du tiên sinh hảo tâm đưa tôi trở về, Du tiên sinh là chính nhân quân tử, đưa tôi đến dưới lầu liền đi, đừng hỏi tôi chứng cứ, nếu như anh ấy thực theo tôi lên lầu, paparazi sẽ đem loại ảnh này cất giấu không đăng ra sao: ) bọn họ đăng ảnh chụp đều là ở dưới lầu nhà tôi, đủ để giải thích rõ hết thảy. Mấy chuyện paparazi làm tin tưởng người sáng suốt nhìn một cái có thể nhận ra, tôi cũng vậy sẽ không nói thêm gì nữa, cảm ơn nhóm người hâm mộ vẫn luôn tin tưởng tôi, hơn cả trái tim."

\*Xe bảo mẫu (保姆车): là loại xe lớn, thường được các ngôi sao hay sử dụng, do các ngôi sao hay sử dụng xe làm nơi ăn uống, ngủ và trang điểm. Vì thế giống như một bảo mẫu chăm sóc những công việc hàng ngày nên được gọi là xe bảo mẫu.

Sau khi vừa mới đăng dòng trạng thái Weibo, rất nhanh thu hút rất nhiều sự chú ý của fan.

Fan Du Khải Trạch bày tỏ, không có sai Trạch Trạch của chúng ta là chính nhân quân tử, mới sẽ không gặp một nữ minh tinh liền yêu một! Vậy những người ngày ngày nghĩ muốn bôi xấu anh đều là ghen tị với nhan sắc của anh!

Fan Đào Đào bày tỏ, dựa vào cái gì đem chúng ta Đào Đào bỏ qua a! Rõ ràng Đào Đào cùng Du Khải Trạch mới là một cặp được không, paparazi đến cùng hiểu hay không vậy!

Fan Bùi Anh bày tỏ, tìm kiếm Bùi Búi, lại khiếu khích, còn nữa dựa vào cái gì mà người không có xe bảo mẫu cùng trợ lý! Dựa vào cái gì lúc nào cũng bắt nạt người! Trần tổng không để cho người trợ lý cùng xe bảo mẫu sao, chúng tôi cấp người quỹ quần chúng!

Vậy xem người đi đường bày tỏ, quá nhàm chán rồi, chúng ta vẫn nên tiếp tục ăn dưa\* đi.

\*Ăn dưa( 吃瓜): ngôn ngữ mạng TQ, ý chỉ làm ngơ, đứng xem qua đường hoặc cũng có nghĩa là bị lừa dối.

Nhậm San San nhìn thấy thay đổi bất ngờ trên Weibo, yên lặng cấp Bùi Anh một like

Chỉ là ảnh chụp Bùi Anh còn không có chụp hết, Weibo lại một lần nữa thay đổi bất ngờ.

Đào Đào cùng Lý Tư Tư lại bắt đầu ồn ào.

Nguyên nhân gây ra là một bức ảnh chụp màn hình (print screen) một ID bát quái - -

Đào Đào: Lý Tư Tư có kỹ năng diễn xuất sao? Cô ta cũng chỉ dựa vào khuôn mặt tồn tại đến bây giờ.

Weibo này vừa mới xuất hiện, fan Lý Tư Tư lập tức liền bùng nổ, mà sự tình nháo đến tình trạng không thể văn hồi, là vì Lý Tư Tư cũng đăng một trạng thái weibo, cũng làm như sau lời bình.

Người cũng không có. [ mỉm cười ]

Trên Weibo tranh chấp đến mức thiên hôn địa ám( mờ hồ, không rõ), bát quái của Bùi Anh cùng Du Khải Trạch sớm đã bị bỏ quên đến lên chín tầng mây.

Bùi Anh đăng ảnh xong, thấy Nhậm San San đối máy tính nhìn đến nồng nhiệt, nhin không được đi lên hỏi cô: "Làm sao vậy?"

Nhậm San San nói: "Nói ra đến khả năng cậu cũng không tin, Đào Đào cùng Lý Tư Tư tranh chấp! Quả thực vẫn chỉ là một trò cười lớn."

Bùi Anh ngẩn người, đi tới nhìn hai mắt, sau đó lại chỉ là nhàn nhạt ồ một tiếng.

Lông mày Nhậm San San dựng lên: "Cậu như thế nào một chút cũng bất ngờ vậy? Chẳng lẽ chuyện này cậu cũng đã sớm biết?"

Bùi Anh nói: "Đào Đào ngày trước cũng ở bên trong nhóm của cô ấy châm chọc mình, Tạ Hàm có gửi cho mình ảnh chụp màn hình, nhưng mình không để ý. Mình liền nghĩ một ngày nào đó Đào Đào sẽ gặp phải một xương cốt cứng rắn(người kiên cường), xem đi, fan Lý Tư Tư nhiều ngàn vạn, cô ấy sẽ không nuốt giận làm ngơ."

Nhậm San San tiêu hóa trong chốc lát, nhìn Bùi Anh nói: "Bùi Búi, mình cảm thấy được sau khi cậu tiến vào giới giải trí liền thay đổi, trước kia cậu đơn thuần như vậy, cậu bây giờ cắt ra đến đều là đen tối."

Cô tối hôm qua còn kéo Đào Đào cùng cô đi ăn cơm, còn làm bia đỡ đạn cho cô ấy nữa, chuyện này lại giấu kín như vậy, sẽ chờ xem vở kịch hay của Đào Đào.

Quả nhiên vòng tranh luận quá sâu, cô cũng nên đi ăn dưa thì tốt hơn.

Bùi Anh ngược lại lơ đãng: "Đào Đào khẳng định là bất mãn việc Lý Tư Tư lấy được vai nữ chính bộ (nhảy múa), tối hôm qua ăn cơm còn cùng mình oán hận qua hai câu, mình liền nghĩ khả năng cô ấy nhin không được lên nhóm thảo luận."

"... Cậu lại không nhắc nhớ cô ấy hai câu? Hai người các cậu dù gì cũng là cùng một phòng làm việc a ~ "

"Ai bảo cô ấy trước kia trong nhóm bàn luận mình? Loại người này không để cho cô ấy bị giáo huấn cô ấy sẽ không tài nào ghi nhớ, mình đây là ở đang giúp cô ấy biết chưa?"

... Được rồi.

Hai người đang trò chuyện, Trần Thắng liền gọi tới một cú điện thoại cho Bùi Anh, Bùi Anh vội vàng nghe: "Trần tổng, xin chào."

"Uh, Tiểu Bùi a." Thanh âm Trần Thắng nghe vào có chút mệt mỏi, tựa như là vừa mới xử lý xong một việc lớn, "Tôi bên này vừa nhận một thông báo, nữ chính phim truyền hình ( mùa yêu thương ), do Hoàn Vũ đầu tư, bên kia có ý muốn mời cô đóng, cô có hứng thú không?"

Bùi Anh sửng sốt một lúc liền hỏi: "Bọn họ làm sao lại nghĩ đến muốn mời tôi đóng chứ?"

"Lần trước cô không phải đi thử vai bộ ( nhảy múa ) sao? Mặc dù cuối cùng không có được chọn, nhưng Hoàn Vũ kia bên cạnh vẫn còn đánh giá kỹ năng diễn xuất của cô, cho nên bộ phim này nghĩ muốn mời cô đóng, cũng coi như trong họa được phúc đi. Cô hiện ở trên tay cũng không có công việc gì, cũng nên tiếp nhận đi?"

"Có thể có thể, cảm ơn Trần tổng."

"Uh, không có việc gì, bộ phim này cũng được coi là đại tác phẩm, tiếp sau ( Lưu Quang Nghệ Thường ), cô buổi chiều qua phòng làm việc một chuyện, tôi sẽ thông báo tỉ mỉ cho cô."

"Được, hiện tại tôi liền qua." Bùi Anh cúp điện thoại, nhìn Nhậm San San cười cười, "Có công việc mới, mình đến phòng làm việc."

"A Được." Nhậm San San nhìn cô rời đi, lại bắt đầu tiếp tục kiểm lướt Weibo.

Sau khi Bùi Anh đến phòng làm việc, trực tiếp đến phòng làm việc của Trần Thắng. Vừa rời ở trong điện thoại cô đã cảm thấy giọng nói Trần Thắng nghe vào rất mệt mỏi, bây giờ nhìn đến bản thân ông ấy, vẻ mệt mỏi lại là viết ở trên mặt.

Bùi Anh quan tâm hỏi: "Trần tổng, ông làm sao vậy? Bộ dáng giống như một chết đi vậy?"

Trần Thắng nói: "Còn không phải là vì việc của các cô sao?" Trần Thắng nhìn cô một cái, "Buổi sáng nhìn đến scandal của cô cùng Du Khải Trạch, làm tôi sợ hết hồn. May thay cô chính mình lưu lại cái đầu óc, đem sự tình giải thích rõ ràng, tôi khí tức còn chưa kịp phục hồi, Đào Đào lại cùng Lý Tư Tư nháo đến âm ỉ."

"Ách..." Bùi Anh không biết rõ nên nói cái gì cho phải.

Trần Thắng tiếp tục nói: "Chuyện này thực sự khiến tôi tức giận không nhẹ, cô nói Đào Đào lại không phải là người mới, làm việc như thế nào không có đại não như vậy? Lý Tư Tư có mấy ngàn vạn fan, cô ấy như thế nào mà vượt qua được, bình thường nói chuyện cũng không có suy nghĩ cẩn thận, cái gì cũng đều nói ra ngoài..." Trần Thắng nói đến đây khoát tay áo, "Coi như quên đi, chuyện này tự bản thân cô ấy sẽ biết xử lý, vẫn là nói đến việc của cô trước đi."

Ông ấy đem kịch bản ( mùa yêu thương ) đưa cho Bùi Anh: "Là sửa đổi từ nguyên tác tiểu thuyết của Thủy Chử Ninh Mông (nước lược chanh), đô thị hài kịch, nam chính được định là Trương Thừa Diệc, độ nổi tiếng cùng diễn xuất của anh ta cũng không tệ, cùng diễn với anh ta đối với cô cũng có điểm tốt."

"Ừ." Bùi Anh một bên gật đầu, một bên xem tài liệu trên tay, "Tôi nghe ông nói tiếp sau ( Lưu Quang Nghệ Thường ), cũng liền nói bộ này cũng là vừa quay vừa phát sóng sao?"

"Đúng vậy, cho nên nhiệm vụ quay phim sẽ tương đối gấp gáp, cô không thành vấn đề chứ ?"

"Không có."

"Tốt lắm, cuối tuần tổ phim bấm máy, bảng giờ giấc chi tiết tôi đều đã gửi vào mail cô, cô tự mình xem một chút." Trần Thắng nói đến đây, lại dừng một chút, "Đúng rồi, để cho tiện cô quay phim, ta cũng vậy cấp cho cô người trợ lý, bình thường đi studio đều do cô ấy đưa đón cô."

Bùi Anh ngẩng đầu nhìn: "Trần tổng, ông không phải là nhìn đến Weibo của tôi chứ? Kỳ thật tôi không có ý tứ kia."

Trần Thắng cười cười: "Lại không tuyển trợ lý cho cô, thật chẳng lẽ chờ fan của cô cấp quỹ người hâm mộ sao? Nếu như cô mỗi ngày quay phim không có xe đưa đón xác thực không có thuận tiện, là do tôi trước kia sơ sót."

Đôi mắt Bùi Anh động động nói: "Vậy cảm ơn Trần tổng."

"Thật muốn cảm ơn tôi liền thì đem bộ phim truyền hình này quay thật tốt là được rồi."

Bùi Anh gật đầu một cái: "Tôi sẽ, tôi hiện tại trở về xem kịch bản."

Nàng từ phòng làm việc đi ra, giống như lần trước đi mua nguyên tác. Trong tài liệu Trần Thắng đưa cho cô viết, kịch bản nguyên tác của phim truyền hình

có sự tham dự của biên kịch, cho nên xem trước một chút tiểu thuyết cũng không có chỗ xấu, chuẩn bị có thể đẩy nhanh công việc.

Một hơi đem tiểu thuyết xem hết, cô đem sơ bộ lý giải cùng định vị của mình đối với nữ chính sửa sang lại ở trên quyển ghi chú, rồi mới bắt đầu xem kịch bản.

Kịch bản nhìn không có vài chục trang, Nhậm San San liền gọi điện thoại cho cô nói, buổi sáng có vài bộ quần áo có vấn đề, muốn một lần nữa chụp lại. Bùi Anh bắt đầu chạy tới một lần nữa chụp lại, thuận tiện ở trong phòng làm việc Nhậm San San ăn bữa cơm.

Bởi vì trong lòng liên tục ghi nhớ kịch bản, cô cơm nước xong cũng không có ở lâu, trực tiếp bắt xe đi trở về. Trời đã bắt đầu tối, cô từ trong xe taxi xuống, hướng tiểu khu đi đến.

Ở gần Cửa Xá cửa chính không có quá nhiều người, Bùi Anh mơ hồ cảm giác đằng sau có người đi theo mình. Cô hơi hơi nhíu mày, quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Một người đàn ông xa lạ đang ở sau lưng cô, vóc dáng không cao, mặc áo khoác màu đen, đi đôi giày thể thao màu trắng.

Cái biến thái dưới tầng cây kia lại trở về!

Bùi Anh xoay người liền chạy về hướng tiểu khu, sau lưng người kia lại bước nhanh đuổi theo, trực tiếp bắt được tay Bùi Anh.

"Người làm cái gì, thả tôi ra!" Bùi Anh lớn tiếng hô lên, ý đồ dùng thanh âm hấp dẫn người đi đường. Người đàn ông kia gắt gao nắm lấy tay cô, cũng không nói chuyện, liền nhìn cô cười hi hi. Bùi Anh dứt khoát nhấc chân lên, dùng giày cao gót giẫm xuống một cái ở lưng bàn chân hắn, tên đàn ông đó rõ ràng bị đau, trên tay thoáng buông lỏng. Bùi Anh vội vàng tránh ra.

Người kia nhìn thấy Bùi Anh chạy đi, cũng mặc kệ đau đớn ở chân, lại một lần nữa thật nhanh đuổi theo bắt lấy cô, Bùi Anh vừa rồi đã từ trong bao lấy ra một chiếc tiêm khiêu (máy báo động), đang muốn đập tới hắn, đằng sau lại lao ra một tên đàn ông, hô lớn: "Người làm cái gì! Buông tay!"

Người kia đáng người hơi gầy, trên mặt mang theo một chiếc kính, sau khi anh ta xông qua, trực tiếp dùng máy ảnh trên tay đập hai cái lên đầu tên đàn ông áo đen. Hai cái nện này có chút không nhẹ, trực tiếp đập bể cái trán của tên đàn ông áo đen, hắn ta che đầu gối xồm xuống, tên đàn ông cầm máy ảnh cực nhanh bắt lấy hai tay của hắn bắt chéo sau lưng, chế phục hắn trên mặt đất.

Bùi Anh lúc này mới phát giác được chân mình giống như nhũn ra, cô đứng ở bên cạnh thở hổn hển, nhìn người đeo máy ảnh kia nói: "Anh chính là paparazi liên tục đi theo tôi sao?"

Đối phương rõ ràng sừng sờ một cái, mới nói: "Ha ha, tôi chỉ là quần chúng đi ngang qua."

Bùi Anh đối với anh ta cũng cười ha ha: "Vậy anh đem thẻ nhớ máy chụp hình của anh đưa cho tôi xem một chút."

Paparazi thấy không thể gạt được nữa, dứt khoát thừa nhận: "Ta là một paparazi kiêu ngạo! Cô vẫn luôn biết rõ tôi đi theo cô sao?"

"Ừ." Bùi Anh nhìn thoáng qua tên biến thái bị anh ta chế phục trên mặt đất, "Nói thực cho người biết đi, cái tên đàn ông này rất sớm trước kia luôn theo dõi ta, tôi mỗi ngày về nhà đều có chút lo lắng, nhưng nghĩ đến đằng sau còn có các người đi theo, tôi liền một chút cũng không thấy lo lắng như vậy nữa."

Paparazi: "... ..."

"Thì ra cô liên tục coi chúng tôi như vệ sĩ??" Nhân sinh quan của Paparazi tiểu ca có chút ít sụp đổ.

Bùi Anh nói: "Không kém bao nhiêu đâu, nhưng mà vệ sĩ phải mất tiền, mà các anh là miễn phí."

Paparazi: "... ..."

"Nhưng mà tôi thật không nghĩ tới anh sẽ chạy tới giúp tôi, tôi vốn là nghĩ, các anh nhìn đến hắn tập kích tôi, nhất định sẽ chụp hình, như vậy nhân chứng vật chứng đều có." Nàng nói, từ trong bao lấy ra một đồng hồ lớn, "Tôi mấy ngày này ra cửa, đều mang theo thiết bị an toàn tùy thân, thậm chí ngay cả bình xịt đề phòng đều chuẩn bị một cái."

Paparazi: "..."

"Mặc dù mấy người loạn viết chuyện bát quái của tôi, nhưng anh hôm nay lại tới cứu tôi, tôi hết sức cảm kích." Bùi Anh nói cười cười với anh ta, "Cảm ơn anh."

Paparazi tâm bịch một cái, hắn cảm thấy giờ khắc này cả người hắn cũng giống như ngọn cây hoa đào, đều biến thành màu hồng.

Tên biến thái trên đất còn đang giãy giụa, Bùi Anh lần nữa thờ dốc một hơi, nói với paparazi: "Anh có thể giúp tôi đưa hắn đi ra chỗ khác được không? Đến phía trước đầu đường"

"Không thành vấn đề!" Paparazi tiểu ca cao giọng đáp.

## Chương 29

Trực trong đồn công an là người cảnh sát lần trước. Anh ta để thanh niên áo đen bị đánh chảy máu rửa sạch mặt trước, sau đó đưa ra mấy miếng dán vết thương.

"Người theo dõi cô tên là Khiêu Nhậm Cường, trước kia vô cùng hèn hạ, đâm ô với phụ nữ tới nỗi bị kiện." Cảnh sát nói với Bùi Anh: "Theo khai báo, anh ta trong lúc vô tình nhìn thấy cô, ban đầu cũng không biết cô là minh tinh, chẳng qua chỉ cảm thấy cô đáng đẹp xinh đẹp nên có ý xấu. Lần trước, sau khi cô báo cảnh sát cậu ta cũng có chút sợ, đã thu lại chút, sau đó nhìn tin tức về cô trên weibo lại không nhận được."

Một bên anh paparazi đập bàn: "Loại người không biết hối cải này phải xử phạt thật nặng! Phạt nặng!"

Cảnh sát nhìn anh ta: "Nên xử lý như thế nào chúng tôi sẽ dựa vào luật pháp, nhưng tiểu tử anh ra tay thật độc ác, đập đầu anh ta thành lỗ lớn như vậy."

Paparazi nghe viên cảnh sát nói vậy, vội vàng thanh minh cho mình: "Đồng chí cảnh sát, anh không nhìn thấy tình huống lúc đó đâu! Trời tối như vậy, Bùi tiểu thư vừa kêu vừa giãy giụa, nhưng tên kia chết cũng không buông tay ra! Tình huống khẩn cấp, sao tôi có thể suy nghĩ nhiều như vậy, đi lên chính là một cái máy ảnh!"

Cảnh sát phát tay ý bảo anh ta ngồi xuống: "Anh đừng vội, tôi cũng chưa nói muốn truy cứu trách nhiệm còn gì. Tôi đang đau lòng cho máy ảnh này."

Paparazi: "..."

Anh ta cũng đau lòng. qwq

Cảnh sát nhìn về mặt anh ta đau lòng khóc chút chút, cười một tiếng: "Không nghĩ tới minh tinh các cô lại có quan hệ với paparazi tốt như vậy."

Anh paparazi lập tức nghiêm mặt nói: "Đồng chí cảnh sát, nói như anh là không đúng. Mặc dù nghề nghiệp của tôi là phóng viên nhưng tôi cũng có bản lĩnh đàn ông! Buổi tối đêm khuya thấy một người đàn ông bạo lực kéo một người phụ nữ, có thể không để ý sao?"

Cảnh sát cười nói: "Ừ, phải để ý, cảm ơn anh thấy việc nghĩa hăng hái mà làm. Nếu như mỗi người đàn ông cũng giống anh, bi kịch có thể xảy ra sẽ giảm đi rất nhiều."

Anh paparazi kiêu ngạo ngẩng cao đầu: "À, đúng rồi, trong máy ảnh của tôi còn rất nhiều hình!" Anh ta vừa nói vừa lấy thẻ nhớ trong máy ảnh ra, mặc dù máy ảnh này đã hỏng một nửa, nhưng thẻ nhớ không có vấn đề gì.

Cảnh sát nói: "Anh để thẻ nhớ lại, chúng tôi giữ làm chứng cứ." Nói xong, anh ta lại đi nhìn Bùi Anh. "Bùi tiểu thư chắc rất sợ hãi, không bị thương gì chứ?"

Bùi Anh lắc đầu: "Không có, vừa rồi quả thật là bị dọa sợ, hiện tại tốt hơn nhiều."

"Tốt lắm, ghi chép đã không có vấn đề gì, hai người ký tên rồi về nghỉ sớm một chút."

Bùi Anh và anh paparazi ký tên xong, cùng nhau rời khỏi đồn công an. Máy ảnh của anh paparazi bị giữ lại làm vật chứng, trong lòng Bùi Anh có chút băn khoăn, nói với anh ta: "Hôm nay thật cảm ơn anh, tôi sẽ mua máy ảnh mới bồi thường cho anh."

"Không cần không cần, máy ảnh của chúng tôi có thể tìm lãnh đạo chi trả!" Anh paparazi lắc đầu liên tục. "Ngược lại sau này cô phải cẩn thận một chút, không biết tên kia sẽ bị bắt giam bao lâu, lỡ chỉ mấy ngày đã được thả thì sao?"

Bùi Anh nói: "Không sao, lập tức tôi sẽ phải dọn nhà."

"Dọn nhà?" Anh paparazi thật nhanh nháy hai mắt. "Cô muốn dọn đến chỗ tổng giám đốc Tống sao?" Vô tình lại lấy được tin hot, người tốt quả nhiên được đền đáp! A a!

"Người đại diện sẽ giúp tôi tìm tiểu khu khác, nơi này không an toàn cho lắm."

"A..." Tin hot biến mất như vậy, anh paparazi rất không vui.

"Vậy cứ như thế đi, tôi đi về trước, một lần nữa cảm ơn anh." Bùi Anh cười vẫy tay, paparazi nhìn bóng lưng của cô càng chạy càng xa, từ từ biến thành màu hồng.

Đáng đáp Bùi Anh rất đẹp, cười lên thật mê người, còn có một đôi chân dài...

A, quả nhiên là mùa xuân rồi đó.

Mặc dù anh paparazi mất đi mình ảnh, nhưng ngày hôm sau anh ta lại tạo một tin hot. Bùi Anh vừa tỉnh dậy đã nhìn thấy hot search hôm nay: Bùi Anh đứng cầm chiến đấu với kẻ cuồng theo dõi!

Bùi Anh: "....."

Cô bấm vào xem, bài báo này kể lại sơ lược tình huống tối qua, nhưng lại viết cô giống như nữ siêu nhân, cuối cùng còn nhắc tới đồng nghiệp của anh ta xông lên hỗ trợ —— Bùi Anh cảm thấy tác giả bài báo này chính là paparazi tối qua.

"Dưới sự giúp đỡ chính nghĩa của ký giả, Bùi Anh đã đưa thanh niên áo đen tới đồn công an, chờ xử lý! Một lần nữa tôi khuyến khích mọi người hãy giống như vị đồng nghiệp kia, đứng ra vào những lúc như vậy!"

Cuối bài báo còn có hai bức ảnh, nhìn qua giống như là dùng điện thoại chụp, nhìn không rõ. Bùi Anh nghĩ paparazi này cũng giữ lại một ít.

Weibo của cô đã nhận được hàng nghìn tag và bình luận, đều là về chuyện này, có fan quan tâm cô có bị thương không, cũng có những người hỏi cô phải tự cứu mình thế nào trong những tình huống như vậy. Bùi Anh không thể trả lời từng người, dứt khoát viết weibo thật dài.

Bùi Anh : Cảm ơn mọi người quan tâm, tối hôm qua tôi quả thật gặp phải một thanh niên lạ tập kích, hiện tại đã giao cho đồn công an xử lý. Tôi không bị thương, chẳng qua là hơi sợ, hiện tại đã không sao nữa ^ \_ ^ lần nữa cảm ơn mọi người. Mặt khác rất nhiều cô gái muốn biết trường hợp này phải tự cứu thế nào, thật ra thì phương diện này tôi cũng không phải là chuyên nghiệp, chỉ có thể cùng mọi người chia sẻ kinh nghiệm bản thân. Đầu tiên phải lớn tiếng kêu cứu, có thể lớn tiếng bao nhiêu thì lớn bấy nhiêu, tiếp theo là mạng theo thiết bị tạo tiếng rít chói tai và bình xịt để phòng kẻ xấu. Trong túi xách của con gái tương đối nhiều đồ, vì thế mọi người phải nhớ rõ dụng cụ để ở chỗ nào, như vậy mới có thể lấy ra trước khi gặp chuyện không may. Tất nhiên tối hôm qua tôi có thể biến nguy thành an, quan trọng nhất vẫn phải cảm ơn bạn phóng viên kia, vì thế cũng mong mọi người đi đường thấy chuyện bất bình ra tay tương trợ.

Cô lại bổ sung tình cảnh tối qua vào, lại thêm chút cảm thụ cá nhân, sau đó gửi weibo đi. Weibo này rất nhanh được chia sẻ rộng rãi trên mạng, mấy người làm marketing cũng tham gia vào, Bùi Anh thấy lượng fan của mình lại tăng lên.

... Thì ra chuyện như vậy cũng có thể dùng để lăng xê sao?

Chuyện này còn được lan truyền rộng rãi hơn trong tương tượng của cô, trong khoảng thời gian ngắn, hình tượng paparazi cũng cao lớn lên, đương nhiên cũng có người nghi ngờ, paparazi sẽ tốt như vậy đi cứu cô sao? Sẽ khéo vừa vặn ở hiện trường như vậy sao? Vừa nhìn chính là hợp tác tuyên truyền!

Đối với loại người này Bùi Anh cũng không nghĩ để ý tới, dù sao loại suy nghĩ này, mặc kệ cô làm gì đều sẽ cảm giác cô đang muốn quảng bá hình ảnh. Huyền nào sôi sục như vậy, Tống Nam Xuyên đương nhiên cũng biết.

Anh nhìn bức ảnh cuối bài báo, cau mày gọi Tiểu Trương vào phòng làm việc.

"Tổng giám đốc, có chuyện gì cần làm sao?" Tiểu Trương co quắp đứng trước mặt anh, bầu không khí trong phòng làm việc quá khàn trương, anh dù là vẻ mặt dư thừa cũng không dám động.

"Bài báo này cậu biết không?" Anh quay màn hình máy tính về phía Tiểu Trương. Tiểu Trương cực nhanh liếc một cái, gật đầu nói: "Tôi vừa xem trước khi vào đây."

"Cậu đến đồn công an hỏi thăm tình huống hiện tại, tiện thể điều tra rõ thanh niên tập kích Bùi Anh, tôi không hy vọng cậu ta lại xuất hiện trước mặt Bùi Anh."

"Tôi đã biết."

Tống Nam Xuyên trầm ngâm một lát, lại nói: "Đi tìm hai vệ sĩ đi theo Bùi Anh, đừng để cô ấy phát hiện."

"Vâng, tôi nhất định sẽ làm theo."

Sau khi Trần Thắng biết Bùi Anh bị người ta tập kích, khẩn cấp tìm chỗ ở mới cho cô, ở cùng một tiểu khu với Đào Đào. Chỗ ở mới cũng gồm một phòng ngủ và một phòng khách, nhưng diện tích lớn hơn chỗ cũ, lắp đặt thiết bị cũng ở một mức độ khác, tiền thuê phòng cũng tăng theo.

Hôm sau Bùi Anh nhờ Nhậm San San và hai công nhân viên cùng phòng làm việc tới giúp cô dọn nhà. Bây giờ khí trời không phải là rất nóng, nhưng Bùi Anh ôm một cái thùng giấy lớn, nóng tới toàn thân đổ mồ hôi.

Cô cố hết sức bỏ thùng giấy vào cốp xe Nhậm San San, nghĩ thầm quả nhiên cần phải mời công ty dọn nhà đến hỗ trợ mới đúng.

Dưới bóng cây cách đó không xa, một chiếc xe riêng hết sức khiêm tốn dừng lại, Tống Nam Xuyên ngồi ở ghế sau, nhìn Bùi Anh đối diện trên đường cái.

"Tiểu Trương, cậu đi tìm hai người kia, giúp Bùi Anh khuân đồ."

"À? Được." Tiểu Trương gọi điện thoại cho hai vệ sĩ đi theo Bùi Anh, bảo bọn họ đi lên giúp Bùi Anh khuôn đồ. Vì vậy lúc Bùi Anh lại ôm một thùng giấy con xuống, đột nhiên nhảy ra hai người lấy đồ trên tay cô, giúp cô ôm lên xe.

Bùi Anh: "..."

Cô sửng sốt một hồi lâu, mới nói: "Cảm ơn hai người, hai người là?"

"Chúng tôi là nhân viên làm việc ở tiểu khu, trông thấy cô dọn nhà nên đến đây giúp một tay." Một vệ sĩ nghiêm trang nói.

Bùi Anh: "..."

Anh hai à, nhìn thế nào anh cũng không giống nhân viên làm việc ở tiểu khu đâu.

Cô đang suy nghĩ thì Nhậm San San cũng ôm thùng xuống, hai vệ sĩ bắt chước làm theo ôm đi vật trên tay cô ấy, đặt ở bên trong xe.

Nhậm San San: "???"

Cô dùng ánh mắt hỏi thăm Bùi Anh, Bùi Anh nói: "Bọn họ nói bọn họ là nhân viên làm việc ở tiểu khu, thấy chúng ta bận rộn nên tới giúp."

"... Nhìn không ra được những người ở tiểu khu này còn có tính người như vậy."

"Ha ha."

Bất kể nói thế nào, có hai người khỏe mạnh giúp, việc dọn nhà rất nhanh đã xong, hai "nhân viên làm việc ở tiểu khu" sau khi hoàn thành nhiệm vụ, không nói tiếng nào đã rời đi.

Tiểu Trương thấy Bùi Anh chuẩn bị lên xe, hỏi ý kiến Tổng Nam Xuyên đang ngồi bên cạnh: "Tổng giám đốc, ngài không đi ra chào hỏi Bùi tiểu thư sao?"

Tổng Nam Xuyên trầm mặc một chút, mới nói: "Không được, tôi chỉ muốn nhìn cô ấy một chút."

Trên weibo đưa tin, hôm đó cô đánh nhau dữ dội với kẻ cuồng theo dõi, quả thật khiến anh sợ không ít. Anh không tận mắt thấy Bùi Anh, dù thế nào đều không an tâm. Nhưng mà anh lại lo lắng, hai người vừa gặp mặt lại bắt đầu tranh cãi dữ dội giống như trước đây, nên không thể làm gì khác hơn là ngồi trên xe ở một chỗ rất xa mà nhìn cô.

Thấy mấy người Bùi Anh lái xe đi, Tổng Nam Xuyên mới nói với tài xế: "Đi thôi."

Xe của anh chạy về hướng ngược lại, buổi trưa hôm nay anh còn có hẹn với khách hàng quan trọng.

Đám người Bùi Anh bận việc dọn nhà cả một buổi sáng, ai nấy đều mệt mỏi, Bùi Anh vì cảm ơn bọn họ, mua rất nhiều thịt và rau, buổi trưa mời mọi người ăn lẩu.

"Chao ôi, cái phòng này của cậu rộng hơn chỗ kia nhiều." Nhậm San San một bên nhúng thịt bò trong tay, một bên đánh giá xung quanh.

Bùi Anh nói: "Đương nhiên rồi, tiền thuê phòng đắt gấp đôi mà."

"Hiện tại cậu kiếm tiền cũng nhiều hơn trước kia, trước đây nhận tạp chí, quảng cáo, bài hát, bây giờ còn có vai nữ chính, lập tức sẽ qua được thời gian cực khổ!" Nhậm San San nói, để thịt bò đã chín vào trong bát, cầm lấy nước trái cây trên bàn cùng mọi người cạn chén. "Đến, mọi người chúc Bùi Bùi tiền đồ rộng mở! Đợi cô ấy thành công, chúng ta còn không thể đòi tiền thưởng hay sao!"

Người cả bàn đều giơ đồ uống lên, Bùi Anh cạn ly với Nhậm San San, cười nói: "Cái này gọi là một người đắc đạo, gà chó lên trời?"

"... Lời nói thô, ý không thô! Tới, cạn!"

Một ly nước trái cây xuống bụng, Bùi Anh đưa mẫu tạp chí TOMATO nhận trước cho Nhậm San San xem: "Ngày mai sẽ đưa ra thị trường, nhớ đi ủng hộ một quyền."

Tạp chí mở ra là có riêng một trang của Bùi Anh, Nhậm San San nhướng nhướng đuôi lông mày nói: "Chụp nhìn rất tốt, tớ cảm thấy chúng ta cần bàn bạc lại một chút với nhiếp ảnh gia chuyên giá tiền." Cô để tạp chí qua một bên, lại thấy hóa đơn mua máy ảnh của Bùi Anh. "A, cậu đây là phát tài? Còn học người ta chụp ảnh?"

Bùi Anh liếc một cái, để đồ uống xuống nói: "À, cái này là chuẩn bị cho anh paparazi đã cứu mình, khi đó anh ta dùng máy ảnh đập người kia, đã đập vỡ máy ảnh của mình."

"Phì, ngay cả máy ảnh cũng vỡ, kẻ bị đập kia còn sống sao?"

Bùi Anh nhún vai: "Nếu đã đi làm chuyện xấu, sẽ phải chuẩn bị tâm lý bị người đánh."

"Có lý." Nhậm San San cầm lấy nước trái cây, lại cùng cạ ly với cô.

Bùi Anh com nước xong thì chạy tới công ty đưa máy ảnh cho anh paparazi, lúc trước làm thủ tục ở đồn công an, cô đặc biệt ghi nhớ tên và nơi làm việc của anh ta.

Lúc anh paparazi nhận được máy ảnh, thiếu chút nữa vui mừng đến phát khóc. Mặc dù anh ta nói không cần bồi thường, nhưng Bùi Anh vẫn cho anh cái mới, hơn nữa theo máy ảnh, còn có cả thẻ nhớ.

"Cảm ơn anh thấy việc nghĩa hăng hái làm, cũng hy vọng nó không ảnh hưởng đến nhiều người^\_^."

Bùi nữ thần thực tế, Bùi nữ thần thật sự là quá âm áp! Bùi nữ thần tối cao!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Trách Lúc Trước Mất Bị Mù* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 30

Mấy người Nhậm San San ở nhà mới của Bùi Anh ăn lẩu xong thì trở về phòng làm việc bắt đầu công việc buổi chiều. Bùi Anh thì tự mình thu dọn đồ, lại đem cả gian phòng quét dọn một lượt, mệt mỏi nằm xuống ghế sofa.

Cô tiện tay với lấy di động, mở danh sách bạn bè ra.

Tổng Nam Xuyên trước sau như một không đăng tải gì lên nhóm bạn bè, cả tin tức Wechat cũng không có. Bùi Anh vốn cho rằng, xảy ra sự kiện theo dõi kia Tổng Nam Xuyên sẽ nhấn tin ẩn cần thăm hỏi cô, như vậy cô sẽ thuận theo đề tài này mà nói tiếp, hai người chỉ trò chuyện một lát tự nhiên sẽ hòa hảo trở lại.

Nhưng căn bản là Tổng Nam Xuyên không có liên lạc với cô, lông mày xinh đẹp của Bùi Anh nhăn lên, ngăn người nhìn chăm chăm ba chữ "Tổng cầu đàn".

Anh định chiến tranh lạnh cùng cô đến cùng sao? Anh là một người đàn ông chẳng lẽ không thể mở miệng bày tỏ trước sao? Không nói chuyện này vốn là do anh không đúng, chẳng lẽ còn muốn cô đến làm lành với anh trước?

Bùi Anh nhăn mũi, ném điện thoại sang một bên. Lúc cô đi không chỉ không cầm theo cái gì, ngay đến mấy con mèo đều để lại nhà anh, cũng không biết anh có chăm sóc tốt cho chúng hay không nữa.

Cô nhắm mắt vẫn còn phiền não trong chốc lát, lại đứng lên mò lấy di động, chụp một góc nhà mới. Sau khi chỉnh sửa ảnh một lúc, Bùi Anh đăng lên nhóm bạn bè: "Chuyển nhà mới. ^\_^"

Chẳng bao lâu liền có không ít người thích và bình luận nhưng vẫn không có Tổng Nam Xuyên.

Buổi trưa Tổng Nam Xuyên ăn com cùng khách hàng, gần hai giờ mới từ nhà hàng khách sạn đi ra.

Thời điểm đi tới đại sảnh thì gặp Tạ Hàm. Cô ta hôm nay mặc một bộ váy jumpsuit dài màu trắng, nhìn qua trông thuần khiết hơn rất nhiều.

"Tổng tổng, trùng hợp như vậy?" Tạ Hàm cười duyên, tiến lên chào hỏi Tổng Nam Xuyên.

Tổng Nam Xuyên gật đầu với cô, hỏi: "Tạ tiểu thư cũng tới đây ăn com sao?"

"Đúng vậy."

"Vậy tôi không làm phiền nữa."

Tạ Hàm: "..."

"Tôi đã ăn rồi." Cô thấy Tổng Nam Xuyên làm bộ muốn đi, vội vàng tiến sát vào anh: "Tổng tổng, nếu đã gặp nhau trùng hợp như vậy, không bằng cùng nhau uống một ly cà phê đi?"

"Thật ngại quá, tôi còn có chút chuyện công ty cần phải xử lý." Tổng Nam Xuyên nói xong, ánh mắt lơ đãng nhìn thoáng qua về một góc hẻo lánh, nhắc chân đi ra ngoài.

Tạ Hàm còn muốn đuổi theo liền bị tiểu Trương đi sau lưng Tổng Nam Xuyên ngăn lại: "Tạ tiểu thư, thật ngại quá, Tổng tổng của chúng tôi thật sự có việc."



Tạ Hàm miễn cưỡng cười với anh, nói: “Nếu đã như vậy, tôi sẽ hẹn anh ấy lần sau vậy.”

Tiểu Trương cũng cười với cô ta nhưng không nói gì.

Trên xe, Tiểu Trương hỏi Tống Nam Xuyên đang ngồi ghế sau: “Tổng tổng, Tạ Hàm làm sao biết anh ở khách sạn Định Âu?”

Tống Nam Xuyên nói: “Chuyện này không phải nên hỏi cậu sao? Là ai đem lịch trình tiết lộ ra ngoài?”

“... Tôi về công ty sẽ điều tra thêm.” Tiểu Trương cảm thấy anh đứng là tự đào hố chôn mình: “Lần trước Tạ Hàm bảo phóng viên cố ý chụp hình hai người, lần này có thể lặp lại chiêu thức cũ hay không?”

Tống Nam Xuyên hơi trầm tư: “Vừa rồi tôi cũng cảm thấy giống như có người đang chụp hình chúng ta.” Khoảng thời gian ở cùng Bùi Anh, anh hình như cũng luyện ra được khả năng cảm nhận mãnh liệt với ống kính.

Ngày hôm sau, suy nghĩ của anh được chứng thực. Lần trước là công bố anh và Tạ Hàm “ giống như đang hẹn hò” còn lần này trực tiếp nói anh cùng Tạ Hàm “bí mật gặp ở khách sạn”. Tống Nam Xuyên xem bài báo nhỏ trên weibo, âm thầm khẽ nhếch khóe môi, Tạ Hàm đây là kẹp chặt anh không buông sao?

Tiểu Trương cũng ở trên mạng nhìn thấy tin tức này, giờ anh rất sợ Tống Nam Xuyên và Bùi Anh lại nảy sinh bất cứ hiểu lầm gì, lần này không đợi Tống Nam Xuyên gọi tới, anh liền chủ động tới hỏi: “Tổng tổng, có cần tìm người xoá bỏ bài báo này không?”

“Ừ.” Tống Nam Xuyên gật đầu đáp một tiếng, lại gọi anh lại: “Đợi chút, hay là để ngày mai xoá đi.”

“...?” Tiểu Trương không hiểu anh có ý gì, Tống Nam Xuyên cũng không giải thích với anh liền để anh đi ra ngoài.

Vài ngày này Bùi Anh đều ở nhà chuyên tâm học kịch bản, mãi cho đến buổi trưa lúc ăn cơm mới tiện thể lên mạng, kết quả mới vào weibo, liền phát hiện bản thân bị cuốn vào một tin tức.

--Loạt ngoại chuyện của cô và Tống Nam Xuyên đã ra phần hai, scandal của Tống Nam Xuyên và Tạ Hàm

Bởi vì Tống Nam Xuyên không xử lý chuyện này, đội quân trên weibo liền đem chuyện Tống Nam Xuyên và Tạ Hàm từ tháng trước đều lật lại, còn nói Tạ Hàm mới là chân tình của Tống Nam Xuyên, Bùi Anh chỉ xen vào, may mắn thay Tống tổng kịp thời quay đầu, cùng Tạ Hàm nối lại tình xưa.

Bùi Anh: “.....”

Bài viết này là do người chậm phát triển trí tuệ nào viết vậy, cho rằng tính tình cô tốt sẽ không tức giận sao. □

Nhưng mà dù đội quân có thái độ như thế, nhóm cư dân mạng cũng không bị mua chuộc.

“Các người bị chậm phát triển trí tuệ sao, Bùi Anh là Tống Nam Xuyên tự mình thừa nhận đang theo đuổi, Tạ Hàm là cái quái gì? Tư thế này cũng quá khó nhìn đi. □”

“Mặc dù không thích Bùi Anh, nhưng Tạ Hàm... Cho các người tự mình nhìn đi. [Hình ảnh]”

“Không muốn nói nữa, ôm Bùi Bùi nhà ta đi, Tổng tổng các người muốn yêu ai thì yêu, đừng làm tổn thương trái tim Bùi Bùi của chúng ta. [mim cười]”

Tạ Hàm có phải là nữ minh tinh thường ngủ với biên kịch rồi đến cả nhà sản xuất phải không? Xác thực Tổng tổng coi trọng cô ta sao? [ngoáy mũi]”

Nhìn thấy chỉ số thông minh của đại đa số dân mạng đang online, Bùi Anh vui mừng. Cô quay lại mấy trang không bình luận, liền phát hiện góc trên bên phải số thông báo tăng vọt.

Cô chuẩn bị tâm lý thật tốt rồi mở ra xem, mới phát hiện là weibo tạp chí chính thức đăng tin. Bởi hôm nay ra tạp chí nên weibo lấy ảnh của cô làm ảnh tuyên truyền. Ảnh lần trước cô đã xem qua trên tờ báo mẫu, nhưng khi xem lại trên máy tính lần nữa vẫn cảm thấy rất đẹp. Cô không bình luận về sự việc của Tống Nam Xuyên và Tạ Hàm bên kia mà bình luận weibo bên này.

Bùi Anh V: Trước có buổi chụp hình, hôm nay tung ra thị trường a, trong đó còn có cuộc phỏng vấn nhỏ, các bạn nếu quan tâm đến thì mua về xem nha~ [đáng yêu]

Weibo vốn có không ít fan, hơn nữa bài của Bùi Anh vừa đăng bên này một cái, rất nhiều cư dân mạng vừa xem chuyện Tống Nam Xuyên và Tạ Hàm ở bên kia vội vã lao sang.

“Trời ơi, Bùi Bùi của tôi đẹp như hoạ luôn [sắc]”

“Vừa đi ngang qua quầy báo nhìn thấy liền mua ngay! Bùi Bùi thật xinh đẹp! [yêu bạn]”

“Thế nào mà tôi cảm thấy chân Bùi Bùi như lại dài ra [cười khóc] tôi sẽ đi mua một cái ngay bây giờ về liếm đùi đẹp! [doge]”

“Thứ cho tại hạ nói thẳng, Tống Nam Xuyên bị mù mắt mới đi vứt bỏ Bùi Anh mà thích Tạ Hàm a. [cười khóc]”

“Không so sánh thì không tổn hại đến Tạ Hàm.”

Khiến Bùi Anh không nghĩ tới là, tiểu ca paparazzi theo dõi cô lần trước cũng dùng weibo ở phòng làm việc mà gửi một tin cho cô: “Đẹp, đẹp quá! Sau khi chia tay với Bùi nữ thần, thẩm mỹ của Tống Nam Xuyên đúng là giảm đột ngột a. [doge]”

Bùi Anh: “...”

Tiểu ca paparazzi này thật có ý tứ...

Cô trở về trang đầu, lại thấy bài báo về Tống Nam Xuyên và Tạ Hàm. Thừa lúc tâm trạng còn tốt, cô đem weibo nhìn kỹ một lượt. Paparazzi chỉ chụp được ảnh hai người đang ở đại sảnh, hơn nữa bộ dạng kia nhìn thế nào cũng không giống như đang đi vào. Tác giả bài báo này còn cố ý hình dung thành “tình ý triền miên”, Bùi Anh cười haha hai tiếng, bọn họ là chưa được nhìn thấy bộ dạng tình ý triền miên của Tống Nam Xuyên đi? Về mặt như vậy rõ ràng là đang thiếu kiên nhẫn a.

Cô nhìn thời gian đăng bài, là tám giờ sáng nay, đến giờ đã hết buổi sáng rồi nhưng bài báo này vẫn còn êm đẹp nằm ở đây. Cô không tin Tống Nam Xuyên không biết chuyện này, lúc trước viết tin tức loạn về anh trên weibo thì chỉ qua vài phút anh đã tìm người xoá nó, thậm chí còn gửi văn kiện của luật sư cho mấy paparazzi, còn việc lần này lại chưa xử lý?

Cô suy nghĩ hai giây, có vẻ đã hiểu rõ.

Này là cố ý cho cô xem? Giận vì chuyện scandal lần trước của cô và Du Khải Trạch?

... Haha, Tống Nam Xuyên cũng được a, không liên lạc với cô thì thôi đi còn làm mấy trò nhỏ này. Cô mỉm cười tìm một cái video trên mạng đăng lên nhóm bạn bè: “chia sẻ cho mọi người. ^\_”

Haha, đến a, tổn thương lẫn nhau !

Tống Nam Xuyên liên tục lướt weibo của Bùi Anh cùng bạn bè, anh nói tiểu Trương để ngày mai xoá tin tức về anh và Tạ Hàm, đúng là bên trong có một chút ý muốn trả thù, nhưng mà chủ yếu nhất là hi vọng Bùi Anh sẽ tức giận đến đây mắng anh một trận, như vậy hai người sẽ có cơ hội nói chuyện.

Lần trước Bùi Anh vướng phải sự việc fan cuồng theo dõi kia, anh vốn tưởng rằng Bùi Anh sẽ thấy sợ hãi mà nhịn không được liên lạc với anh, kết quả anh chờ cả đêm đều không đợi được tin tức của cô, lần này anh vẫn không tin cô sẽ không tức giận.

Kết quả xem hết một lượt lại nhìn thấy này.

Tống Nam Xuyên: “...”

Bàn tay bí ối mở video lên, nghe người bên trong hát: “... Lâu như vậy còn chưa tới, nửa cây nến cháy rơi vào chân, lửa dâng lên bờ sông, nghỉ trong quán rượu có thiếu niên trinh thám, cuộc sống không như mong đợi, rút đinh ốc quạt trần, đắm vào cổ họng...”

Tống Nam Xuyên: “...”

Anh sẽ không thừa nhận mình là bạn trai cũ, cho nên cái này không liên quan gì đến anh cả. □

Anh thoát khỏi Wechat, gọi tiểu Trương đến phòng làm việc: “Lập tức tìm người xoá bỏ bài báo đó đi, sau đó gọi cho luật sư, tôi muốn kiện nhà báo kia, bảo bọn họ xử lý nhanh đi.”

“... A, vâng.” Tiểu Trương tâm trạng phức tạp gật gật đầu, tục ngữ nói gần vua như gần cọp, tâm tư của Tống tổng quả thực anh đoán không ra.

“Còn nữa, nói với Hoàn Vũ bên kia một tiếng, tôi nhập 200 vạn cổ phần, một chút cũng không muốn hao phí lên người Tạ Hàm.”

Tiểu Trương bối rối, cuối cùng là chuyện gì xảy ra khiến cho Tống tổng thay đổi nhanh như vậy?

“Nghe không hiểu sao?” Tống Nam Xuyên thấy anh đứng yên ở đó, lông mày hơi cau lại hỏi.

“Hiểu ạ, tôi sẽ lập tức đi xử lý.”

“Đợi chút, giúp tôi mua tạp chí của tháng này tới.”

“... Dạ.” Tiểu Trương trong lòng tràn đầy đồng tình với Tống Nam Xuyên, anh đường đường là một tổng giám đốc lại không có người thật để ôm ấp, chỉ có thể ngắm tạp chí.

Ying.

Tiểu Trương đặc biệt tận tâm mua ba quyển tới cho anh, để anh có thể một lần ngắm đủ.

Bùi Anh đăng tải xong trong lòng sáng khoái hơn nhiều. Cô tắt máy tính dự định đi xuống mua một ít thức ăn, buổi chiều lại tiếp tục học kịch bản.

Vừa xuống lầu đã thấy không ít phóng viên vây quanh căn hộ đối diện. Căn hộ kia là nơi Đào Đào đang ở, phóng viên khẳng định là tới tìm cô ấy.

Mặc dù chuyện của cô ấy và Lý Tư Tư đã qua mấy ngày nhưng độ nóng trên weibo không hề giảm bớt. Fan của Lý Tư Tư bám chặt Đào Đào không chịu buông, nhất định bắt cô ấy phải gửi một video xin lỗi, Đào Đào cũng coi như một diễn viên nổi tiếng, khẳng định là không muốn chịu nhục gửi video xin lỗi nên chuyện này vẫn đang bế tắc.

Bùi Anh nghĩ hiện giờ Trần Thắng chắc đang đau đầu muốn chết đi, nhưng cũng không liên quan gì đến cô. Cô đeo kính râm lên, lặng lẽ từ con đường nhỏ phía sau vòng ra ngoài.

Lúc ở siêu thị bị một vài fan nhận ra, may mà không có khiến nhiều người chú ý, có vẻ cô rất cần có một phụ tá rồi.

Cuối tháng Tư cô phải chuẩn bị cho một bộ phim mới, tháng Năm vừa đến, trên weibo liền nổ tung vì một tin tức nóng hổi.

Công ty điện ảnh Hoàn Vũ: Tin đặc biệt! Đại hi! Tin tức mới! Công ty chúng tôi đã ký hợp đồng thành công với bản quyền điện ảnh bộ phim (Kẻ đóng vai) của Hạnh Tâm sư phụ! [xoay quanh] Dân diễn viên của phim sẽ được xác định! Mặt khác bản điện ảnh do chính tác giả Hạnh Tâm sư phụ làm biên kịch, Kiều Dĩ Thần sẽ chịu trách nhiệm làm người chế tác âm nhạc điện ảnh! Nghe nói ca khúc chủ đề phim sẽ do Đinh Mông biểu diễn a! [hoa tâm] Mọi người có mong đợi không! Dù sao nhà báo cũng đã mong đợi muốn chết!!!

Weibo Hoàn Vũ vừa đăng tin, toàn bộ giới giải trí đều shock. Có thể nói, đã rất lâu rồi trong nước không có một bộ phim điện ảnh nào có dự án và quy mô lớn như vậy.

Tuy rằng vai nam chính bản điện ảnh đã được xác thực do Mạc Trần Mạc thiên vương đảm nhận, nhưng tin tức về nữ chính Triệu Việt tuy vẫn chưa chính thức công bố. Bùi Anh cũng là độc giả của Hạnh Tâm sư phụ, trong nhà cô cất giữ tất cả sách của ông, mà bộ trình thám này lại là bộ cô thích nhất.

Dù thấy cơ hội rất mong manh nhưng cô vẫn gọi cho Trần Thắng trước tiên hỏi về vai nữ chính.

“Hôm nay tin tức về bộ phim điện ảnh (Kẻ đóng vai) vừa ra, điện thoại của Hoàn Vũ bên kia đều bị người ta gọi hỏng. Rất nhiều người để ý đến vai Triệu Việt này nhưng nghe người phụ trách của Hoàn Vũ nói, Hạnh Tâm hết sức bất bẽ đối với diễn viên, ngay cả Lý Tư Tư và Nghê Bạch cũng bị ông ấy từ chối.”

Nghe Trần Thắng nói như vậy, Bùi Anh có hơi chút bất ngờ, hiện giờ Lý Tư Tư đang là nữ minh tinh nổi tiếng nhất trong nước, Nghê Bạch lại từng là ảnh hậu, thế nhưng đều không có cách lọt vào mắt Hạnh Tâm sao?

Trần Thắng nói tiếp: “Nghe nói ông ấy cảm thấy diễn xuất của Lý Tư Tư không tốt, Nghê Bạch diễn xuất và thần thái có đủ nhưng tuổi lại không phù hợp với tiêu chuẩn về Triệu Việt. Cô cũng biết Hoàn Vũ rất vất vả mới mua được bản quyền, danh tiếng của Hạnh Tâm cũng rất lớn, vì vậy nên bên đó hết sức tôn trọng ý kiến của ông ấy.”

Bùi Anh gật đầu một cái: “Tôi hiểu.”

“Bây giờ kịch bản phim còn chưa được viết xong, tôi đoán vai nữ chính khẳng định phải đợi tới khi kịch bản hoàn thành, cũng không biết tiêu chuẩn chọn lựa ra sao, dù sao bên này tôi nhất định sẽ để ý, cô đừng lo lắng, cứ cầm diễn phim truyền hình cho tốt, tích lũy danh tiếng mới có cơ hội tốt.”

“Ừ, ông yên tâm, kịch bản tôi đã ghi nhớ rồi.”

“Vậy là tốt rồi.” Trần Thắng thở dài: “May là cô bớt phải lo lắng, tôi sắp bị việc của Đào Đào làm phiền chết, thật không dễ gì mới nổi tiếng lại tự mình tìm đường chết. Ngày mai bấm máy, tôi không đi cùng cô được nên sẽ bảo trợ lý đứng giờ đi đón cô.”

“Vâng.”

“Bảo cho cô một tin tốt, bên đĩa nhạc Quang Thần nói chắc tháng này có thể phát hành bài hát.”

“Thật sao?” Bùi Anh vui mừng, trong nháy mắt hai con mắt đều sáng lên: “Chế tác hậu kỳ đã hoàn thành sao?”

“Ừ, đợi chút nữa tôi gửi cho cô xem.”

“Được!” Bùi Anh cảm thấy đây là tin tức tốt nhất với cô gần đây, đây chính là đĩa đơn đầu tiên của cô, còn là do Kiều Dĩ Thần sáng tác!

“Sau đó chắc chắn còn có một loạt tuyên truyền cần cô phối hợp, trong khoảng thời gian này cô sẽ rất bận rộn, hãy chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

“Tôi thì không thành vấn đề.” Cô nhàn rỗi nhiều năm như vậy cũng nên bận rộn rồi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Bùi Anh ngồi xe trợ lý đến phim trường của . Trợ lý của cô nhìn có vẻ cùng cô không khác nhau nhiều lắm, khoảng hơn hai mươi tuổi nhưng làm việc trầm ổn, không nói nhiều, không giống phần lớn những cô gái ở độ tuổi này đều thích riu rít.

Hôm nay bấm máy, tổ quay phim dựa theo lệ cũ tiến hành nghi thức bấm máy, mọi người thay nhau lên thắp nhang cầu nguyện tất cả diễn ra thuận lợi. Buổi lễ bắt đầu bấm máy này, bên đầu tư và hầu hết diễn viên tất cả đều đến dự, còn có phương tiện truyền thông theo vào dự viết bài.

Bên này còn chưa lễ xong, weibo của đoàn làm phim đã được đăng tải lên, đề tài bấm máy cũng là đề tài đứng đầu. Fan của Bùi Anh đều tới weibo của cô tặng hoa, vài fan lâu năm còn cảm động đến lệ rơi đầy mặt.

Người phản đầu nhiều năm như vậy rồi, cuối cùng cũng được diễn một vai nữ chính!

Bùi Anh mặc dù không có thời gian đi xem weibo nhưng tâm trạng cô và họ đều giống nhau, thừa dịp hôm nay đều ở phim trường, cô liền lên trao đổi với mọi người về vai diễn của mình.

Ngày đầu tiên quay phim tất cả mọi người đều rất nhiệt tình, hợp tác cùng Trương Thừa Diệp so ra cũng khá dễ chịu. Đạo diễn trước khi kết thúc công việc nói cho mọi người biết hôm nay Hoàn Vũ mời tổ quay phim đi ăn, dù không ăn thì cũng mong mọi người tới dự.

Bùi Anh là nữ chính, đương nhiên cũng đi, chỉ là sau đó cô mới phát hiện, Tống Nam Xuyên thế nhưng cũng ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Trách Lúc Trước Mắt Bị Mù* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 31

Tống Nam Xuyên trong thời gian qua anh luôn mặc những bộ âu phục màu sáng, cả vạt màu rượu đỏ, khí chất ưu nhã cùng gương mặt giá trị kiểu mẫu, trong một đồng đàn ông trung niên đặc biệt khiến người khác chú ý.

Dưới đôi mắt hẹp dài là một nốt ruồi giọt lệ không mặn không nhạt, cứ như vậy nhìn về phía cửa, mang theo một loại phong tình không tên.

Bùi Anh mặc dù trong lòng hung hăng ghét bỏ, nhưng nhìn thấy mặt Tống Nam Xuyên, thì cô bắt đầu dao động.

Đạo diễn đi tận đằng trước, lúc này cũng nhiệt tình cùng mọi người giới thiệu phòng riêng: "Vị này là Vương tổng, vị này là Trương tổng, vị này là Tống tổng."

Mọi người lên tiếng chào lẫn nhau, Vương tổng ngồi ở giữa nói: "Được rồi, hôm nay chúng tôi không phải gọi mọi người đến để phạt đứng, tất cả mọi người đứng đứng nữa, ngồi xuống đi."

Ông ta nói thế xong mọi người cũng tìm chỗ ngồi xuống. Phòng riêng này rất lớn, ngồi mười mấy người cũng dư dả. Trừ ba ông chủ của Hoàn Vũ ra, tổ kịch chỉ đến bốn diễn viên chính cùng đạo diễn và phó đạo diễn, còn nhân viên tổ kịch đều ngồi ở bên ngoài.

Hà Uyển là nữ phụ của [ Mùa Yêu Thương ], cô ta vừa bước đến đã nhắm ngay Tống Nam Xuyên, lúc thấy vị trí bên cạnh anh còn trống, đã đi cực nhanh qua. Còn chưa kịp ngồi xuống, Tống Nam Xuyên bên cạnh lại nghiêng đầu nhìn cô ta.

Cái nhìn này thật phải dùng tiểu thuyết kiếm hiệp để miêu tả, chính là đằng đằng sát khí. Hà Uyển bị dọa đến bối rối, bỏ qua ghế đó đi đến chỗ trống còn lại ngồi xuống.

Bùi Anh đang chuẩn bị ngồi ở đây, bây giờ lại bị Hà Uyển nhanh chân đến trước, cô đành phải tìm vị trí khác. Kết quả nhìn một vòng, chỉ có chỗ bên cạnh Tống Nam Xuyên còn trống.

... Mọi người đang cố ý sao?

Cô mấp máy môi, đi đến bên cạnh Tống Nam Xuyên ngồi xuống. Nhân viên phục vụ nhìn tất cả mọi người ngồi xong, bắt đầu mang thức ăn lên. Đây là một nhà hàng hải sản rất nổi danh, lúc này bưng lên bàn là một đĩa hải sản cùng màu, nhìn qua rất mới mẻ.

"Hương vị của hải sản này không tệ, mọi người không nên khách sáo, ăn xả láng đi." Vương tổng dẫn đầu cầm lấy đũa, kẹp lên một con tôm hùm, những người còn lại cũng theo ông bắt đầu động đũa. Bùi Anh ăn một con sò biển, cũng gấp tôm hùm chuẩn bị bóc vỏ, liền nghe Vương tổng ở bên cạnh hỏi mình: "Nghe nói Bùi tiểu thư rất thích ăn hải sản?"

Bùi Anh ngăn người, cười với ông nói: "Đúng vậy."

"Vậy hôm nay cô ăn nhiều một chút, sủi cảo tôm ở đây nhất định phải nếm thử, còn có cá trích hấp, thịt cá rất tươi mới." Vương tổng nói xong còn chuyển đĩa sủi cảo tôm cùng cá trích hấp đến trước mặt cô.

Bùi Anh vội nói: "Cảm ơn Vương tổng, tôi tự mình làm được rồi."

"Không cần khách sáo, bộ phim này cô đóng vai chính, nhất định sẽ hết sức vất vả, diễn cho tốt Tống tổng của chúng ta hết sức xem trọng cô đó."

Tống Nam Xuyên nhìn ông ta: "Vương tổng, hôm nay ông nói nhiều quá rồi đó."

Vương tổng nhìn anh cười, im lặng bóc tôm hùm cho mình.

Bùi Anh bị bọn họ nói có chút lúng túng, cô nhìn thoáng qua Tống Nam Xuyên, đối phương không nhìn thẳng mắt cô, cúi đầu ăn đồ ăn trong chén.

Chuyện của Bùi Anh cùng Tống Nam Xuyên mọi người đều đã nghe qua, trên bàn com bầu không khí ít nhiều có chút quái dị, đạo diễn khơi mào chuyện cầu mới, chủ động tìm đề tài làm sôi động bầu không khí.

Bùi Anh không nói lời nào, đề tài đều chỉ kéo đến trên người cô, mới tiếp một đôi lời. Cô cảm chân cua cắn nhẹ, muốn đem xác cua bỏ, kết quả không để ý liền bị vỏ cua cắt rách tay.

"Hí." Cô không chịu nổi kêu nhẹ, buông chân cua trong tay, kiểm tra miệng vết thương. Miệng vết thương không tính là sâu, nhưng đã có máu trào ra, Tống Nam Xuyên thấy chuyện của cô bên này, nghiêng đầu nhìn thoáng qua, lông mày liền nhíu lại: "Tại sao không cẩn thận như vậy? Không phải em rất có kinh nghiệm để lột vỏ hải sản sao?"

Nói xong anh đã cầm tay cô, cực kỳ tự nhiên cúi đầu mút lấy vết thương của cô.

Hai người bọn họ lén lút hấp dẫn ánh mắt tất cả mọi người trên bàn, Bùi Anh lúng túng rút tay mình về, nhìn anh nói: "Không cần anh quan tâm."

Lông mày Tống Nam Xuyên nhíu lại càng sâu, anh không giải thích mà lần nữa nắm tay cô, thấy máu vẫn còn chảy nên dùng khăn ướt đè lại miệng vết thương: "Nhân viên phục vụ, mang một miếng băng keo cá nhân đến đây."

"Được." Phục vụ đứng trong phòng đáp lời, đi cực nhanh ra ngoài. Một màn vừa rồi khiến trái tim cô ấy nhảy bịch bịch, trước kia cô ấy đã xem qua tin tức của Tống Nam Xuyên cùng Bùi Anh, hiện tại cô ấy chỉ muốn nói, bịa đặt chuyện Tạ Hàm là tình yêu đích thực của Tống Nam Xuyên đều là kẻ chậm phát triển trí tuệ, Bùi Anh mới là thật trong lòng của anh, mới bị thương ở ngón tay đã căng thẳng như vậy rồi.

Rất nhanh cô ấy đã mang băng keo cá nhân tới, Tống Nam Xuyên còn đang dùng khăn ướt đặt trên vết thương của Bùi Anh.

Bùi Anh rất muốn rút tay mình về, nhưng không còn cách nào Tống Nam Xuyên nắm tay cô rất chặt, cô không thể tránh thoát. Sau khi nhân viên phục vụ trở lại, Tống Nam Xuyên xé một miếng băng keo cá nhân, giúp Bùi Anh dán vào vết thương.

Bùi Anh mặt hồng lên, tất cả mọi người bên trong phòng riêng đều đang cố tình hay vô tình mà nhìn họ. Thật vất vả miệng vết thương mới xử lý xong, cô nhanh chóng rút tay về, xoay người đi.

Tống Nam Xuyên vẫn cau mày nhìn cô: "chỗ này có kéo mà, tại sao em lại dùng tay thế?"

Bùi Anh không để ý tới anh, ngược lại cầm kéo bắt đầu cắt chân cua.

Tống Nam Xuyên nhìn ngón trỏ của cô đang dán băng, đoạt lấy cây kéo cô đang cầm trên tay: "Được rồi, anh làm cho."

Bùi Anh có ý nghĩ muốn lật bàn, Tống Nam Xuyên anh có thấy mọi người đang nhìn chằm chằm về hướng này không vậy!

Nhưng lúc Tống Nam Xuyên thực sự lột xong vỏ cua bỏ vào trong chén của cô, vậy mà cô còn không khách khí ăn hết...

Ăn xong bữa com này, trong nội tâm Bùi Anh lại khắc sâu ý nghĩ bản thân.

Cô đi theo mọi người đi ra khỏi tiệm, thì nghe Tống Nam Xuyên ở bên cạnh hỏi: "Em về nhà bằng cách nào?"

Bùi Anh cong miệng, nói: "Em có phụ tá, cô ấy sẽ đưa em về." Cô nói xong đầu cũng không quay lại trực tiếp bước về chiếc xe gia đình, kêu trợ lý lái xe đưa mình về.

Tống Nam Xuyên đứng tại chỗ nhìn xe chở cô khuất xa, lông mày nhẹ nhàng nhíu. Vương tổng nhìn theo ánh mắt của anh, vỗ vỗ vai anh, thẳng thắn nở nụ cười: "Không sao, phim truyền hình còn phải quay mấy tháng, cậu có thể mời tổ kịch ăn com mà."

Tống Nam Xuyên bỏ bàn tay ông đang khoác lên vai mình, ngồi lên xe tài xế chạy đi.

Sau khi Bùi Anh về đến nhà, nhìn băng keo cá nhân trên ngón trỏ mà ngẩn người. Cảm giác khi đầu lưỡi Tống Nam Xuyên quét qua ngón tay của cô dường như vẫn còn lưu lại trên tay, mặt Bùi Anh bỗng hồng lên.

... Đợi chút, Bùi Anh mày đang suy nghĩ gì vậy, tại sao mày lại nghĩ đến mấy thứ đó!

Bùi Anh thở dài một hơi, ngã xuống giường ở sau lưng.

Anh không thể, nói xin lỗi với mình à...

Cũng may tổ kịch luôn bận rộn với việc quay chụp, khiến cô không có nhiều thời gian nghĩ về Tống Nam Xuyên. Hơn nữa kịch bản đặt ra là nữ chính thích ăn thịt mà nam chính lại là đầu bếp, cho nên diễn viên cũng có rất nhiều phúc lợi.

Ví dụ như ăn.

Bùi Anh : Hôm nay diễn cảnh ăn thịt [ tham ăn ] tổ kịch không thích nhất là lúc diễn về ăn uống, bởi vì thức ăn là đạo cụ diễn, hương vị không được đảm bảo, còn có thể bị biến chất rồi, nhưng đồ ăn đều do tổ kịch làm, hơn nữa hương vị rất ngon. Hoàn Vũ ba ba thật là tốt ha ha [ hình ảnh ][ hình ảnh ][ hình ảnh ]

Fan đối với hành vi này của cô, cũng nhiệt tình phản hồi.

"Phù hộ Bùi Bùi béo thêm mười cân, A-men [ cầu nguyện ] "

"Bùi Bùi, quay hết bộ phim truyền hình này thì từ Bùi Anh biến thành Bùi Mịch Anh : ) "

"Mập mập mập mập mập mập [ mỉm cười ] "

"Bùi Bùi đừng lo lắng, dù cho chị có tăng thêm mười cân, em vẫn thích chị [ mỉm cười ]~ "

"À, nghe nói nhà hàng Úc Thị cung cấp hải sản, Bùi Bùi không mập lên hai mươi cân thì thật có lỗi với danh tiếng của Úc Thị [doge] "

Tổng Nam Xuyên đang ở trong phòng làm việc nhìn thấy Bùi Anh phát weibo, anh có chút không yên lòng nhìn chăm chăm hình ảnh trên màn hình đến ngơ ngẩn.

Lần trước mọi tổ kịch đi ăn cơm, đúng là có chứa ít lợi riêng, muốn gặp mặt Bùi Anh. Anh cho rằng chỉ cần thấy mặt Bùi anh, thì sẽ không nhớ cô nữa. Nhưng sự thật lại không phải như vậy, từ lần gặp cô, ngược lại anh càng muốn cô.

"Tổng tổng." Tiểu Trương đến trước bàn làm việc của Tổng Nam Xuyên, gọi anh, "Ở đây có một ít văn kiện cần anh ký tên."

"Ừ." Tổng Nam Xuyên tiếp nhận văn kiện, cầm bút máy trên bàn kí tên mình.

Anh ký xong thì Tiểu Trương cảm về kiểm tra một chút, lập tức có chút cuống lên: "Tổng tổng, văn kiện phải ký tên anh mới có hiệu quả."

"Ừ?" Tổng Nam Xuyên nhìn anh ấy với ánh mắt không hiểu.

"Ách, cái này..." Tiểu Trương mang văn kiện trả lại, "Tự anh nhìn đi."

Tổng Nam Xuyên cúi đầu, nhìn chữ kí trên tài liệu, viết hai chữ rồng bay phượng múa thật to, Bùi Anh.

Tổng Nam Xuyên: "..."

Trong lòng đột nhiên khó chịu cực kỳ, anh thở ra một hơi, tựa vào ghế da thật nói: "Mang văn kiện đi photo lại bản khác, để tôi ký tên lại."

"Được." Tiểu Trương không cầm theo văn kiện kí hư, liền đi khỏi phòng làm việc của anh.

Ánh mắt Tổng Nam Xuyên âm trầm nhìn mình chăm chăm hai chữ "Bùi Anh" đến mất hồn.

Qua vài ngày, đĩa đơn của Bùi Anh sắp chính thức phát hành. Công ty Quang Thần chuẩn bị một loạt hoạt động tuyên truyền, Bùi Anh trong lúc quay phim bên ngoài, còn muốn chen lấn thời gian phối hợp tuyên truyền.

Trên weibo công bố thời gian phát hành, nhóm người hâm mộ Bùi Anh vui mừng khôn xiết.

"Bùi Bùi gần đây thật năng suất! Mong quá đi!"

"Trang bìa đẹp! Bùi Bùi của em cũng đẹp! Mong đợi!"

"Rút rút rút rút, cảm giác Bùi Bùi lần này số đã đỏ lên, có cảm giác sắp gả con gái qwq "

"Người chế tác là Kiều Dĩ Thần... Đau lòng, mau nói chị bị mắng bao nhiêu lần đi [doge] "

Tổng Nam Xuyên một mực yên nhìn weibo của Bùi Anh, nên cũng biết được tin tức mới này, anh nhìn đồng hồ, đĩa đơn hai ngày nữa sẽ được bán. Anh chuyển điện thoại nội bộ với Tiểu Trương, nói phân phó với anh ấy: "Ngày kia Bùi Anh phát hành đơn khúc [ Nở Rộ ], cậu giúp tôi mua một ngàn cái đi."

"... Mua nhiều như vậy?" Tiểu Trương có chút hoảng.

Tổng Nam Xuyên nói: "Ừ, phát cho nhân viên mỗi người một đĩa."

"... Vâng, cảm ơn Tổng tổng."

Hai ngày sau, Bùi Anh đúng hạn phát hành ca khúc [ Nở Rộ ], đồng thời con số bản cũng được lên mục VIP của giới Âm Nhạc.

Ngày được vào mục VIP, rất nhiều fan gửi cho cô quà mừng, trong đó có một người thần bí một lần thưởng cho cô hai vạn đồng, trực tiếp đưa cô lên nhất bảng xếp hạng.

Nhóm fan: ... Đây là cướp sao.

Kiều Di Thần chế tác ca khúc thì đảm bảo có chất lượng, bài [ Nở Rộ ] phát hành ngày đầu tiên, không chỉ lượng tiêu thụ cao mà còn khiến bảng xếp hạng âm nhạc lung lay, cũng gắt hái được không ít danh tiếng.

Đương nhiên đi đôi với khen ngợi lại là chê trách, nhưng mà mới qua một buổi sáng, đã có người nhảy ra chửi vắn Bùi Anh không dám tự mình biểu diễn bài hát này.

Bộ sách võ thuật này tất cả mọi người đều quen thuộc, xa một chút có thiên hậu Tư Mã Tiêu Tiêu, gần nhất có thiên hậu mới là Đinh Mông, họ cũng từng bị chửi vắn như thế. Nhưng nói về độ khó, bài [ Nở Rộ ] so ra kém hai bài nổi danh của họ, cho nên đa số bạn bè trên mạng cho rằng, mặc dù Bùi Anh không phải là ca sĩ chuyên nghiệp, nhưng tự mình hát cũng sẽ không tệ.

Quang Thần thừa dịp này, vì Bùi Anh hẹn hai buổi ký tặng. Mặc dù mỗi một buổi chỉ có 40', nhưng đây cũng là do Bùi Anh sắp xếp từ tổ kịch ra 40'.

Hai buổi ký tặng đều tổ chức ở thành phố A, fan thành phố A cao hứng chết đi được, quyết định nhanh chóng thành lập fanclub của Bùi Anh ở thành phố A.

Buổi kí tặng đầu tiên diễn ra ở bách hóa Tinh Quang, buổi sáng Bùi Anh kết thúc công việc diễn xuất, một phút cũng không nghỉ mà chạy tới, ngay cả trang điểm và thay quần áo cũng ở trên xe.

Trần Thắng từ sớm đã đến bách hóa Tinh Quang đợi cô, thấy cô đến, liền hỏi: "Ăn cơm chưa?"

Bùi Anh gật đầu: "Ở trên xe đã ăn bánh mì, có thể lót bụng."

"Được rồi, MC đã ở trong hậu trường chờ, cô mau qua đi."

"Vâng." Bùi Anh ở phía sau đài tìm được MC, cùng cô ấy trao đổi quá trình, buổi ký tặng liền chính thức bắt đầu.

Dưới đài có không ít fan đang cầm đĩa, thậm chí còn có băng biểu ngữ. Bùi Anh lần đầu tiên cùng fan của mình tiếp xúc như thế, nhìn họ như vậy, trong lòng đặc biệt cảm động.

Cô vừa lên đài, nhóm người hâm mộ liền ra sức hét ầm lên, MC đi lên đài, cười nói: "Chào mọi người, đây là buổi kí tặng đầu tiên bài [ Nở Rộ ] của Bùi Anh, hoạt động sắp bắt đầu."

Tiếng nói của cô ấy vừa dứt, mọi người lại hét ầm lên. MC đưa micro cho Bùi Anh, nói với cô: "Cùng fan của em chào hỏi đi."

Bùi Anh cười nhìn fan dưới đài phát phát tay: "Chào mọi người, tôi là Bùi Anh."

Cô vừa nói xong, dưới đài liền truyền đến tiếng "Bùi Bùi" "Bùi nữ thần" "Đại chân dài".

MC bảo mọi người im lặng, nói trong micro: "Bùi Anh hát bài [ Nở Rộ ] một khi đem bán liền được khen ngợi như nước thủy triều, hôm nay mọi người may mắn đến đây, muốn nghe Bùi Anh biểu diễn trực tiếp bài này không ạ?"

"Có." Fan kêu to lên.

Ở dưới đài trong lòng Trần Thắng nhất thời lộp bộp.

Trước đây Kiều Di Thần từng nói với ông, bài hát của Bùi Anh có một chỗ, là một câu trong nhạc phổ lúc xong, chỉ cần bây giờ hát sẽ trúng xuống. Cho nên ông đã nói qua với Kim Phuong, hôm nay chỉ ký bán, không ca hát.

MC đang nói gì thế?

Bạn đang đọc truyện *Chi Trách Lúc Trước Mắt Bị Mù* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 32

Tiếng hô của fan ở hiện trường rất nhiệt tình, dù bận nhưng MC vẫn ung dung nhìn Bùi Anh, cười với cô: "Bùi Bùi có thể hát cho mọi người một bài không?"

"Hát đi - -!"

Bùi Anh vẫn chưa trả lời, khán giả tại hiện trường đã cùng hô to lên.

Bùi Anh cười cười với bọn họ, gật đầu với người chủ trì: "Uh, vậy hát đi."

Lòng Trần Thắng xoắn lại, người chủ trì làm loạn, làm sao cả Bùi Anh cũng làm loạn nữa! Nếu bài này hát không tốt, thanh danh thật vất vả mới tích lũy được liền hủy hoại trong chốc lát đó!

Khúc nhạc dạo của <<Nở Rộ>> vang lên, nhóm fan ở dưới liền hét lên một tiếng, cùng hưởng ứng theo âm nhạc.

"Vạn vật khô héo theo thời tiết, em và anh sẽ không còn thân thiết..." Bùi Anh vừa mở miệng hát, nhóm fan đã hơi kích động. Âm sắc của cô vốn đã rất tốt, độ thừa nhận cũng cao (có thể thừa nhận cao độ cao), nghiêm túc hát, tuyệt đối được tính là dễ nghe.

Mức độ khó khăn biểu diễn của đoạn thứ nhất nằm trên sự khống chế tiết tấu, phần này Bùi Anh đã đánh hạ được trong lúc ở phòng thu âm. Thấy sắp đến phần hát điệp khúc, Trần Thắng đã chấp tay trước ngực dưới đài.

"Em nở rộ như khói lửa ngày hè, nhuộm màu trắng của mùa đông thành vương quốc bảy sắc..."

Trần Thắng hơi sững sờ, nghe Bùi Anh biểu diễn. Hơi thở lưu loát giống như là núi non nhấp nhô, gam âm cao thì phải dùng tới giọng giả, nhưng hoán đổi cực kỳ tự nhiên, không hề xuất hiện tình huống vỡ âm. Khó nhất là khi, suốt toàn bộ phần điệp khúc hơi thở của cô đều vô cùng đầy đủ, không để cho người ta cảm thấy gập gấu và vai (che được chỗ nọ nhưng không che được chỗ kia), thậm chí ngay cả âm sắc cũng làm được đến trình độ chắc chắn lớn nhất.

... Kiều Di Thần thật sự không phải là đang trêu chọc ông sao? Ông cảm thấy rõ ràng Bùi Anh hát cực kỳ tốt! Hát còn tốt hơn so với nhiều người được gọi là ngôi sao ca nhạc!

Hát xong một ca khúc, tiếng vỗ tay vang lên rung trời tại hiện trường. Người chủ trì vất vả mới khống chế được sự nhiệt tình của mọi người, tuyên bố chính thức bắt đầu buổi ký tặng.

Nhiều nhân viên công tác đi ra duy trì trật tự hơn, nhóm fan cầm trên tay một đĩa hát, bắt đầu xếp hàng ký tên.

Bùi Anh luyện ký tên nhiều năm như vậy, cuối cùng có đất dụng võ.

Buổi ký tặng 40', nghe có vẻ thời gian cũng không lâu lắm, nhưng đối với người ký tên mà nói cũng đã là một trận cực hình. Bùi Anh ký một hồi, toàn bộ cổ tay đều bị đau nhức.

Lúc MC tuyên bố hoạt động kết thúc, những fan còn chưa được ký đều ngăn tại hiện trường, không cho bọn họ rời đi. Nhân viên công tác đã lập lại một lần nữa một cách cường điệu rằng sẽ có buổi ký tặng thứ hai, nhưng tất cả mọi người đều không thêm nề mặt, chỉ đứng ý tại hiện trường không đi.

Bùi Anh rất lý giải được tâm tình của bọn họ, xếp hàng lâu như vậy mà vẫn không được ký tên, đương nhiên là không cam lòng, nếu như có thể cô cũng tình nguyện ký hết cho tất cả mọi người, nhưng cô nhất định phải chạy về quay phim, tổ làm phim bên kia vẫn đang chờ.

Nhân viên công tác xung quanh hộ tống cô rời khỏi hiện trường, ngay cả Trần Thắng cũng tự mình ra trận.

Thật vất vả mới có thể rời khỏi bách hóa Tinh Quang, vẫn còn có hai cái đuôi nhỏ theo ra.

"Bùi Bùi ~ Bùi Bùi ~" Mọi người vừa chụp ảnh vừa la hét, còn có người can đảm thò tay đụng người cô. Suốt một đoạn đường ngắn ngủn này Bùi Anh đi vừa chậm lại vừa mệt, thấy đường ra sắp bị mọi người chắn, bên cạnh đột nhiên có hai người đàn ông mặc âu phục xông ra, dùng thân thể cường tráng của bản thân chắn fan ở bên ngoài.

Bùi Anh nhìn không được được liếc mắt đánh giá bọn họ một cái, đây không phải là... hai "nhân viên công tác xã" lần trước sao!

Cô chưa kịp suy nghĩ thêm, đã bị Trần Thắng nhân cơ hội đẩy lên xe công ty. Trợ lý an vị tại ghế lái, thấy bọn họ đã đi vào liền nhanh chóng khởi động xe.

"Ôi ---- mệt chết tôi rồi." Trần Thắng thở một hơi thật dài, cầm lấy chai nước khoáng trên xe uống một ngụm, "Lần sau có lẽ nên để cho phía ban tổ chức khống chế nhân số tại hiện trường rồi, miễn để cho những fan chưa được ký tên lại bạo động."

Ông nói xong, lại quay đầu nhìn Bùi Anh, "Ồ hiện trường cô hát cũng không tệ."

Bùi Anh cười cười, nói, "Lúc trước sau khi bị Kiều Di Thần mắng, tôi bắt đầu luyện tập lấy hơi mỗi ngày, nhưng lại phải tham gia lần quay phim truyền hình này nên cũng có hơi lười biếng, nói thật, vừa rồi tôi cũng không nắm chắc 100% rằng mình có thể hát tốt."

Lúc này Trần Thắng chính tai nghe cô nói, mới biết được thì ra mỗi ngày cô vẫn luyện lấy hơi, bất giác có chút vui mừng, "Cho nên nói cơ hội chỉ dành cho những người đã chuẩn bị, hôm nay cô hát một khúc ở hiện trường, những kẻ chất vấn kia cũng nên ngậm miệng rồi. Song MC này lại không tuân theo hứa hẹn với chúng ta, chuyện này tôi cũng sẽ gặp riêng để hỏi cho rõ ràng."



Bùi Anh gật nhẹ đầu, lúc MC muốn cô hát, cô cũng có hơi bất ngờ, may mắn bình thường mình vẫn luôn luyện tập. Cô lấy di động của mình ra, nói với Trần Thắng, “Tôi đăng lên weibo một tin, giải thích chuyện trong buổi ký tặng.”

“Ừ, tốt.” Trần Thắng cũng lấy di động ra, bắt đầu kiểm tra weibo. Trên weibo đã có không ít fan hâm mộ đăng ảnh chụp và video tại hiện trường buổi ký tặng lên, ông nhìn trong chốc lát, liền thấy tin weibo mới của Bùi Anh.

Bùi Anh : Lần ký tặng đầu tiên trong đời đã kết thúc mỹ mãn ~ Đáng tiếc là bởi vì thời gian, cũng có nhiều fan hâm mộ chưa xếp hàng đến, thật là vô cùng có lỗi, bởi vì tôi còn phải chạy về tổ làm phim để quay, không thể ký hết từng người một, lần tới tôi sẽ tranh thủ ký thêm cho nhiều người nữa! Cảm ơn sự ủng hộ của mọi người ^\_^

Tin weibo này của Bùi Anh đăng lên vô cùng đúng lúc, không ít người đã muốn bôi đen cô rằng cái gì mà “Siêu sao đùa giỡn”, “Chưa ký xong đã rồi sân”, ngay cả bản thảo còn chưa viết xong thì tin weibo của cô đã được tung lên.

Trần Thắng yên lặng khen cô một câu.

Bùi Anh đăng weibo xong, bắt đầu nhìn bình luận của mọi người. Lúc trước cô đăng một tin weibo, cả ngày chỉ có thể được hơn mười dòng bình luận, hiện tại weibo của cô chỉ cần vài phút đã có thể có đến trăm dòng bình luận rồi.

“Bùi Bùi, tôi chưa được ký tên QAQ Lần sau tôi sẽ đi sớm hơn hai tiếng QAQ.”

“Được ký rồi hahahaha [emotion]”

“Bùi Bùi thể hiện ở hiện trường quá tuyệt vời, lú lo a ~”

“Rốt cuộc tôi đã được nhìn thấy cặp chân dài của Bùi Bùi ở khoảng cách gần rồi! Suýt chút nữa đã không kiềm chế được mà đưa tay lên sờ một chút rồi [sắc]”

“Những fan hâm mộ của người khác đang yên lặng nhìn các người [mỉm cười]”

“Bùi Bùi đến thành phố C đi!”

“Bùi chân dài vất vả rồi ~ [yêu em]”

Dù sao fan hâm mộ nhấn lại vẫn tiếp thêm động lực cho cô, cũng giảm bớt sự mệt mỏi mà công tác mang lại cho cô. Cô vẫn còn đang say sưa xem bình luận, liền thu được một tin nhắn riêng.

Tin nhắn riêng weibo của cô là đóng, chỉ có người theo dõi lẫn nhau mới có thể nhắn. Cô nhìn thoáng qua, gửi thư dĩ nhiên lại là Kiều Dĩ Thần.

Bùi Anh sợ tới mức suýt chút nữa đã ném điện thoại ra ngoài.

Kiều Đại Nhân tìm cô làm cái gì? Chẳng lẽ anh ta nhìn thấy cô thể hiện ở hiện trường hôm nay, còn muốn phát riêng một bức thư đến mắng cô mới thoải mái sao!

Cô chuẩn bị đầy đủ tâm lý xong, giống như tráng sĩ chặt cổ tay ấn mở thư của Kiều Dĩ Thần.

Kiều Dĩ Thần: Tôi đã xem video buổi ký tặng hôm nay, cô biểu diễn đã tiến bộ hơn rất nhiều, bình thường vẫn luôn luyện tập đúng không?

Bùi Anh: Đúng vậy, lần trước sau khi anh dạy tôi một ít phương pháp luyện tập lấy hơi, tôi vẫn luôn luyện ở nhà, tuy rằng thời gian luyện tập mỗi ngày cũng không được dài lắm, nhưng chắc chắn sẽ rút thêm thời gian để luyện một chút orz

Kiều Dĩ Thần: Ừ, về sau nếu có cơ hội thi tiếp tục hợp tác.

Bùi Anh sững sờ một chút, Kiều Đại Nhân vậy mà nói với cô còn có thể tiếp tục hợp tác! Lúc trước không phải anh ta đã đặc biệt chân thành nói với cô nên chuyên tâm đóng phim sao!

Có phải là, Kiều Dĩ Thần cuối cùng đã chấp nhận cô không?

Trong lòng Bùi Anh mừng như điên, nhưng vẫn kiềm chế cảm xúc của mình mà trả lời, “Anh thật sự đồng ý sáng tác ca khúc cho tôi?”

Kiều Dĩ Thần: Âm sắc của cô không tệ, chỉ là nền tảng cơ bản gần như bằng không, nhưng lần biểu diễn này của cô quả thực đã khiến cho tôi kinh ngạc và vui mừng.

Ách... Thật sự đúng là phong cách khen ngợi của Kiều Dĩ Thần.

Bùi Anh: Cảm ơn! Hi vọng có thể tiếp tục hợp tác!

Kiều Dĩ Thần: Tự cảm ơn mình đi, tôi thường thức loại người nỗ lực làm đến nơi đến chốn, mà trong vòng tròn này, loại người này chính là loại ít nhất.

Bùi Anh kích động muốn cảm ơn chén canh gà này của anh ta, lại thấy đối phương nhìn tới một tin nữa, “Chẳng qua nếu như là ở trên sân khấu, màn biểu diễn vừa rồi của cô chắc chắn là phải cần hát bè.”

Bùi Anh: “...”

Trong canh gà lại vẫn có độc.

Sau khi hai buổi ký tặng của Bùi Anh kết thúc một cách trọn vẹn, « Mùa Yêu Thương » cũng đã chính thức được phát sóng. Tỷ lệ lượt thu phát sóng vượt trên « Lưu Quang Nghệ Thuật » hẳn một quý, toàn bộ đoàn quay phim đều vô cùng hưng phấn.

Tuy rằng tháng này Bùi Anh vô cùng vô cùng bận rộn, nhưng nhìn thấy những kết quả khả quan này, vẫn cảm thấy rất đáng giá. Hơn nữa phim truyền hình rất dễ dàng để tích lũy danh tiếng, fan của Bùi Anh đã sắp đến trăm vạn rồi, rất nhiều fan hâm mộ đã la hét ở trên weibo muốn phúc lợi lúc được trăm vạn đó.

Bùi Anh còn chưa nghĩ ra phải đưa ra cái phúc lợi gì, chợt nghe đạo diễn nói Hoàn Vũ tổ chức một buổi gặp mặt, tổng giám đốc Vương lần trước mời bọn họ ăn cơm đã đặc biệt mời Bùi Anh.

Lúc Bùi Anh nghe thấy tin này có chút ngờ ngác, “Buổi gặp của Hoàn Vũ, tại sao lại phải mời tôi?”

Đạo diễn nói, “Cô không phải nhân vật nữ chính của chúng ta sao, buổi gặp mặt này ngoại trừ nhân viên nội bộ của Hoàn Vũ, cũng có không ít minh tinh sẽ đến, ví dụ như Lý Tư Tư và Du Khải Trạch trong tổ quay phim « Nhảy Múa », cô cũng nên đại biểu cho tổ quay phim chúng ta đi đi.”

“À... là như vậy sao, vậy được rồi, lúc nào thế?”

“Xế chiều ngày mai, ngày mai chúng ta nên quay sớm một chút, nhanh chóng kết thúc công việc.”

“Được.”

Ngày hôm sau, sau khi kết thúc công việc ở đoàn làm phim, cô cùng Trương Thừa Diệc đi đến buổi gặp mặt này. Địa điểm gặp mặt là ở khách sạn Hoàn Vũ, Hoàn Vũ thuê toàn bộ chỗ hồ bơi lớn ngoài trời, làm một bữa tiệc bên cạnh bể bơi.

Sau khi đến Bùi Anh đã phát hiện quả nhiên có không ít minh tinh, song phần lớn đều là người trong nhà của lớp cao tầng trong Hoàn Vũ. Ừ, Tổng Nam Xuyên đã ở đó cũng không phải chuyện gì bất ngờ.

Lúc cô đến Tổng Nam Xuyên đang đứng bên bể bơi nói chuyện với tổng giám đốc Trương, hai người đều mặc chính trang, không chút nào tương xứng với bể bơi.

Bùi Anh không đi lên chào hỏi, tự mình cầm một ly nước trái cây ngồi xuống một chỗ khác. Trương Thừa Diệc đi cùng cô vừa đến đây đã bị mấy em gái nhỏ bao vây, Bùi Anh đoán các cô ấy đều mê muội Trương Thừa Diệc. Aiz, đầu thai quả nhiên là một môn kỹ thuật sống, cùng là mê muội, nhưng có người chỉ có thể thè lưỡi ra liếm màn hình cả đời, có người lại chỉ cần tham gia một buổi gặp mặt liền nhìn thấy nam thần.

Bùi Anh còn đang suy nghĩ miên man, Du Khải Trạch chỉ mặc một chiếc quần bơi đã đi tới. Trên người anh ta khoác một chiếc khăn tắm, cũng may là không lộ ra cái gì. Nếu không thì Bùi Anh cũng không biết mắt của mình sẽ nhìn thấy cái gì.

“Đã lâu không gặp, gần đây cô dường như rất bận rộn thì phải.” Du Khải Trạch tự nhiên đến gần cô chào hỏi. Bùi Anh lễ phép cười với anh ta, nói, “Gần đây quả thật có hơi bận rộn, may mắn là đạo diễn cũng cho phép tôi tới tham dự gặp mặt.”

Du Khải Trạch nở một nụ cười, hỏi cô, “Muốn xuống dưới bơi không? Ở đây có chuẩn bị áo tắm.”

Bùi Anh vội vàng lắc đầu, “Không cần đâu, tôi không biết bơi.”

Du Khải Trạch có chút kinh ngạc nhìn cô, “Nhìn không ra rằng cô lại là một con vịt cạn đấy, đáng tiếc cho đôi chân dài này.”

“...” Bùi Anh uống một ngụm nước trái cây nói, “Khi còn bé vì học bơi mà suýt chết đuối, cũng không dám bơi nữa.”

Du Khải Trạch nhún mày, “Không thì để tôi dạy cô đi, từ nhỏ kỹ năng bơi của tôi đã tốt, tuyệt đối cam đoan cô có thể an toàn.”

“Không được không được, tôi thật sự không dám đâu.” Bùi Anh vẫn đang nói, thì có hai người bạn nhỏ mặc áo tắm chạy tới, ngang hông còn đeo phao bơi.

“Chú út, chú đã hứa là bơi cùng chúng cháu rồi mà?”

“Hừ, chú út chỉ thích nói chuyện với chị gái xinh đẹp, không để ý tới chúng ta, anh muốn đi mách ba ba.”

Du Khải Trạch nhìn bọn nó, dở khóc dở cười, “Đây là con của anh trai tôi...” Anh ta còn chưa nói hết lời, đã bị hai người bạn nhỏ kéo tới bên bể bơi, cô bé dùng sức đẩy người anh ta một cái, anh ta đã phối hợp rơi xuống nước.

Hai người bạn nhỏ vỗ tay bên bể bơi, lại chạy tới kéo Bùi Anh, “Chị gái xinh đẹp cũng đi bơi đi.”

Bùi Anh bị bọn nó kéo, lắc đầu liên tục nói, “Chị không biết bơi.”

“Không sao, em cho chị mượn phao bơi của em.” Cô bé ngây thơ nói.

Bùi Anh: “...”

Cô bé nói xong lại thực sự bắt đầu côi chiếc phao bơi ngang hông mình xuống. Bùi Anh vội vàng ngăn cô bé lại. Lại có một đứa bé trai cầm súng phun nước chạy tới chỗ Bùi Anh, Bùi Anh liền theo bản năng mà né sang bên cạnh. Không nghĩ tới thành bể bơi quá trơn, cô không đứng vững một cái liền té xuống.

“Tùm” một tiếng, bọt nước văng khắp nơi.

Du Khai Trạch thấy Bùi Anh rơi xuống nước, trong lòng cả kinh, vừa định đi qua, lại chợt nghe bên cạnh đó một tiếng “tùm” nữa.

Tổng Nam Xuyên vẫn mặc nguyên giày da âu phục, trực tiếp nhảy vào trong nước, cực nhanh bơi tới bên người Bùi Anh. Nước trong bể cũng không sâu lắm, chỉ ngập tới cổ Bùi Anh, nhưng sau khi cô rơi xuống nước liền vô cùng sợ hãi, vì giày dựa nên đã uống mấy ngụm nước.

Tổng Nam Xuyên một tay ôm lấy đầu của cô, kéo cô lên. Dường như là cảm nhận được hai cánh tay có lực của Tổng Nam Xuyên ở bên hông mình, Bùi Anh cuối cùng cũng tỉnh táo được một chút. Tổng Nam Xuyên thấy cô đã đứng vững, tự mình trèo lên trên bể bơi trước, kéo cô lên.

Toàn thân Bùi Anh đều ướt đẫm, Tổng Nam Xuyên nhanh chóng côi áo khoác âu phục của mình, khoác lên người cô, bế ngang cô lên.

Tuy rằng áo khoác âu phục của anh cũng ướt, nhưng ít ra cũng không thấm vào bên trong.

Bùi Anh núp ở trong lòng Tổng Nam Xuyên, cả người hơi run. Tổng Nam Xuyên vỗ sau lưng cô trấn an, thấp giọng an ủi, “Không sao, không sao, anh ở chỗ này rồi.”

Anh trực tiếp ôm Bùi Anh đến gian phòng của khách sạn, nhân viên phục vụ khách sạn mở cửa phòng giúp anh, anh ôm Bùi Anh đi vào.

“Mau thay quần áo đi.” Tổng Nam Xuyên tìm áo ngủ ở trong tủ quần áo, đưa cho Bùi Anh. Toàn thân Bùi Anh vẫn còn chậm chạp, cầm lấy áo ngủ trên tay anh một cách chậm rì rì. Tổng Nam Xuyên tìm một cái khăn mặt lau tóc cho cô, kéo cô lên trên giường, “Còn phải cần anh thay quần áo cho em sao?”

Bùi Anh cuối cùng cũng lấy lại chút tinh thần, cầm lấy quần áo đi vào phòng tắm.

Lúc cô đi ra, Tổng Nam Xuyên cũng đã thay áo ngủ của khách sạn, đang dùng khăn mặt lau tóc.

Thấy Bùi Anh đi ra, anh vẫy tay với cô, “Ngồi xuống đây đi.”

Bùi Anh đi tới ngồi xuống, Tổng Nam Xuyên bật máy sấy, sấy tóc cho cô. Bùi Anh nhìn Tổng Nam Xuyên trong gương, nỗi sợ ngâm nước rốt cuộc cũng dần dần biến mất.

“Vừa rồi, cảm ơn anh.” Cô nói.

Tổng Nam Xuyên nhìn thoáng qua cô trong gương, “Cảm ơn anh làm cái gì?”

“Cảm ơn anh cứu em...”

“Anh không cứu em chẳng lẽ để Du Khai Trạch cứu em sao?”

Bùi Anh mấp máy môi, không nói gì.

Tổng Nam Xuyên đưa một ly nước ấm cho cô, để cô ôm trong tay, “Vừa rồi anh đã yêu cầu khách sạn, thừa dịp thì uống một ngụm đi.”

“À...” Bùi Anh nghe lời uống một ngụm, rồi ôm ly nước ấm trong tay.

Tổng Nam Xuyên vừa sấy tóc giúp cô, vừa hỏi, “Vừa rồi em và Du Khai Trạch nói gì vậy?”

“... Không có gì cả, chỉ là anh ta muốn em đi bơi cùng thôi, em nói em không đi.”

“Không đi mà em vẫn đi đến bên cạnh bể bơi?”

“Em là bị mấy đứa nhóc kia kéo đến đó...”

Tổng Nam Xuyên chắc một tiếng, “Mấy đứa nhóc nghịch ngợm nhà họ Du kia nên được dạy dỗ một chút, lúc anh xuống sẽ đi tìm tổng giám đốc Du.”

Bùi Anh: “...”

Sau đó hai người cũng không nói tiếp, chỉ có âm thanh “ừ ừ” của máy sấy vọng lại trong phòng, nhưng Bùi Anh lại cảm thấy vô cùng thoải mái.

Sau khi Tống Nam Xuyên sấy tóc của cô cũng gần khô rồi, liền tắt máy sấy đi.

“Cảm...”

Bùi Anh vừa mở miệng, Tống Nam Xuyên đã ôm lấy cô từ phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Trách Lúc Trước Mắt Bị Mù* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 33

“Anh Anh, anh rất nhớ em...” Tống Nam Xuyên thì thầm bên tai Bùi Anh, hơi thở ấm áp phả trên da thịt cô khiến cả người Bùi Anh đều khẽ run lên.

“Anh Anh...” Tống Nam Xuyên kêu tên cô, luồn tay qua tóc cô rồi nhẹ nhàng hôn lên gáy. Đột nhiên chịu kích thích khiến Bùi Anh nhịn không được ưm một tiếng, Tống Nam Xuyên vòng tay lên eo cô chậm rãi ôm chặt, tay kia luồn từ áo ngủ trượt vào trong.

“Ấn...” Cảm giác bàn tay ấm áp của anh phủ lên ngực mình, Bùi Anh vô ý than nhẹ một tiếng. Tống Nam Xuyên thuận thế hôn từ gáy rồi xuống tới bờ vai êm dịu, vòng tay trên eo cũng không an phận vén lần váy áo ngủ của cô lên, dọc theo bắp đùi cô hướng lên trên.

Bùi Anh không thể kìm chế tiếng rên phát ra từ miệng mình, lúc cô sắp bị bàn tay Tống Nam Xuyên hoá thành một vũng nước mềm mại thì cô mãnh liệt đẩy người phía sau ra, đứng lên: “Tổng tổng, mong anh hãy tôn trọng tôi một chút, chúng ta đã chia tay.”

Tống Nam Xuyên nhìn cô kéo cổ áo của mình lên, môi mím lại, lạnh nhạt cười một cái: “Anh đồng ý chia tay với em khi nào?”

Sắc mặt Bùi Anh bởi vì vừa rồi mới bị trêu chọc mà hơi đỏ lên, cô quay đầu đi nơi khác, nhìn góc tường không nói lời nào.

Tống Nam Xuyên đi lên ôm lấy cô, hai tay mạnh mẽ ôm cô vào trong ngực, dán chặt vào chính mình, Bùi Anh cảm giác được rõ ràng bộ vị nào đó trên người anh đang rục rịch.

Cô mím môi, muốn thoát ra từ ngực anh nhưng sức lực Tống Nam Xuyên tuyệt đối mạnh hơn, cô không chỉ không thoát khỏi anh mà còn cảm giác được trong lúc ấy bộ vị kia cộm lên càng lúc càng lớn...

Mặt cô so với vừa rồi lại càng hồng hơn vài phần, dứt khoát đứng tại chỗ không động đậy. Cô nhìn anh, mắt mang theo sự giận dữ và xấu hổ: “Tổng Nam Xuyên, đến cùng là anh muốn làm gì?”

“Làm. Em” Tống Nam Xuyên ngắn gọn đáp lại cô hai chữ.

Bùi Anh: “... ..”

Cứ mỗi lần như thế này, cô lại cảm nhận đầy đủ sự sâu sắc, tinh sâu của văn học nước nhà.

Cô giữ lấy cánh tay của Tống Nam Xuyên đang ở ngang hông mình, lại muốn kéo tay anh ra, Tống Nam Xuyên tiến sát lên trước, chuẩn xác hôn vào môi cô.

Bùi Anh thẹn quá hoá giận nghiêng đầu né tránh nụ hôn của anh, Tống Nam Xuyên thuận thế tựa đầu lên cổ cô: “Thật xin lỗi...”

Anh nhẹ nhàng nói một câu.

Bùi Anh hơi sững sờ, nhẹ chau mày lại, hỏi anh: “Anh nói cái gì?”

“Thật xin lỗi...” Tống Nam Xuyên nhỏ giọng lặp lại lần nữa: “Anh không nên không hỏi qua em mà tự quyết định mọi việc của em.”

Mắt Bùi Anh động nhẹ hai cái, cô đợi lâu như vậy, cuối cùng đã đợi được câu xin lỗi này của anh.

Tống Nam Xuyên bắt đầu nói đến chuyện này, dứt khoát đem gánh nặng tổng giám đốc này để sang một bên, hiện tại anh chỉ muốn đem một bụng đầy tâm sự đều nói cho cô nghe: “Em đừng lại tức giận, về sau trước khi làm gì anh nhất định sẽ thương lượng với em trước, tha thứ cho anh được không? Đừng không để ý tới anh, em có biết anh đã trải qua khoảng thời gian này như thế nào không, tiếp tục như vậy chắc anh sẽ điên mất...”

Anh nói đến đáng thương như thế làm tim Bùi Anh bịch một cái liền mềm nhũn. Cô quay lại ôm lấy Tống Nam Xuyên, cọ xát trên người anh: “Chuyện lần này em cũng có chỗ không đúng, lẽ ra em phải nói với anh trong kịch bản có cảnh diễn thân mật. Về sau nếu như lại có kịch bản như vậy, em sẽ sớm

thương lượng cùng anh.”

“... Những loại chuyện như vậy không cần thương lượng đâu, anh sẽ không đồng ý.”

Bùi Anh: “...”

Này! Đây là thái độ của một người muốn xin lỗi phải có sao!

Cô nghiêng đầu, mãnh liệt chống lại ánh mắt của Tống Nam Xuyên. Trong con ngươi của anh hiện ra chút hơi nước, ánh mắt mệnh mông phối hợp với nốt ruồi giọt lệ dưới khoé mắt kia, hoàn hảo làm tim Bùi Anh lại bịch một cái.

“... Được rồi, kỳ thật em cũng không thích cảnh diễn thân mật.” Cô dễ dàng thua dưới vẻ đẹp của Tống Nam Xuyên. Sắc đẹp hại người a.

Khoé miệng Tống Nam Xuyên cuối cùng cũng khẽ nhếch lên, anh nhìn cô hỏi: “Vậy bây giờ em không tức giận nữa sao?”

“Ừ...”

Được câu khẳng định thuyết phục, Tống Nam Xuyên liền thở phào nhẹ nhõm, đồng thời giọng nói cũng dần trở nên ái muội: “Vậy chúng ta có thể làm chuyện yêu rồi chứ?”

“... Có phải anh mỗi ngày đều chỉ suy nghĩ những chuyện như vậy hay không hả?” Anh mới nói anh sắp đi đến nơi rồi, là vì kìm nén cái này đến đến đến sao!

Tống Nam Xuyên ôm cô lên giường, áp chế dưới thân mình, một tay mở đai lưng áo ngủ của cô: “Anh mỗi ngày đều nhớ em, không chỉ anh nhớ em, cơ thể anh cũng nhớ em”

Bùi Anh: “...”

Đại khái là quá lâu chưa có làm, lần này Tống Nam Xuyên đặc biệt tàn nhẫn, Bùi Anh bị anh lấn qua lấn lại đến sắp hấp hối, anh cũng chỉ mới ra một lần.

Thật vất vả mới thấy anh còn im tĩnh lặng\*, Bùi Anh vừa thở phào nhẹ nhõm, anh lại lập tức dán vào. Bùi Anh tránh khỏi nụ hôn như vũ bão của anh, hết châu chấu đá xe đẩy bà vai anh ra: “Anh muốn đủ rồi chứ...” Dù gì bọn họ cũng đến tham gia tiệc của Hoàn Vũ, chẳng lẽ muốn ở trong khách sạn lưu lại đến khi trời tối sao?

\* 见他偃旗息鼓(yǎn qí xī gǔ); nghĩa đen là buông vũ khí xuống, nghĩa bóng là dừng mọi hoạt động lại(sưu tâm).

Tống Nam Xuyên thoáng ngẩng đầu, đầu lưỡi thân mật liếm khoé miệng cô: “Không đủ, anh muốn em vĩnh viễn đều không đủ.”

Bùi Anh: “...”

Lại thêm một trận nữa, sau khi kết thúc nhẹ nhàng vui vẻ, Bùi Anh đẩy đẩy Tống Nam Xuyên còn đang dựa vào người mình: “Chúng ta nên xuống dưới đi, lầu dưới còn rất nhiều người đang chờ đó.”

“Đề ý bọn họ làm gì?” Tống Nam Xuyên ra vẻ đương nhiên.

“... Chẳng lẽ anh định ở đây đến khi trời tối sao?”

Tống Nam Xuyên ôm vòng eo tròn nặn của cô, hôn một cái nói: “Anh định ở đây đến lúc bình minh.”

Bùi Anh: “...”

Cô trừng mắt liếc anh một cái, không có ý định lại để anh dính vào, Tống Nam Xuyên thấy thái độ kiên quyết của cô đành phải theo cô bò dậy.

“không biết quần áo của em phải làm sao đây.” Bùi Anh đem đồ ngủ khoác lên người, đi tới phòng tắm. Tống Nam Xuyên ôm lấy cô, ở bên tai nói: “Anh gọi người mua mới rồi, bây giờ để bọn họ đem lên nhé?”

“Ừ.”

Tống Nam Xuyên buông cô ra, đi gọi điện thoại, rất nhanh cửa phòng đã bị gõ vang, anh liền đi ra mở cửa. Trước và sau không tới năm giây anh lại đóng cửa lại.

Anh cầm trên tay một bộ váy Jumpsuit dài của nữ, còn có một bộ âu phục nam. Bùi Anh nghĩ đến lúc anh cứu mình khi còn mặc tây trang liền hỏi: “Quần áo của anh đâu?”

Tống Nam Xuyên vừa đưa váy ở một bên tay cho Bùi Anh vừa nói: “Đem đi giặt sạch.”

“Ách... Tây trang của anh rất đắt tiền đi.”

Tổng Nam Xuyên cười một tiếng: “Không quý trọng bằng em”

Bùi Anh quệt quệt khoé môi, cầm lấy váy trên tay anh, đến trước chiếc gương to bắt đầu thay váy áo. Tổng Nam Xuyên chọn phong cách váy áo này hết sức quy củ cứng nhắc, lần váy cũng che xuống đến tận đầu gối. Bùi Anh một bên che anh nhỏ mọn, một bên mặc váy lên người.

Mặc dù phong cách bình thường, nhưng dáng người cùng khuôn mặt cô đều chuẩn, mặc lên còn làm cho người khác thấy rất ấn tượng. Kích thước váy cũng rất vừa với vóc người, tựa như dùng thước đo qua vậy.

Sau khi cô mặc vào, đem tóc kéo lên trước ngực, nói với Tổng Nam Xuyên: “Anh kéo giúp em cái khoá kéo sau lưng đi.”

Loại chuyện như vậy Tổng Nam Xuyên đương nhiên vô cùng tình nguyện cống hiến sức lực của bản thân làm giúp cô, anh cài cúc áo sơ mi đi tới phía sau lưng cô.

Trên lưng Bùi Anh còn rất nhiều dấu vết lưu lại sau cuộc yêu kia khiến Tổng Nam Xuyên nhìn thấy càng thêm tâm ý viên mãn. Anh không kìm lòng nổi mà hôn lên lưng cô, Bùi Anh nhú nhú mày, nhéo anh hai cái: “Đừng làm bừa.”

Tổng Nam Xuyên buông cô ra, đem khoá kéo đằng sau lưng váy kéo lên.

“Phía trên khoá kéo còn có một cái cúc, nhìn thấy không?”

“Ừ.” Tổng Nam Xuyên đáp một tiếng, đem cúc áo đóng lại giúp cô thật tốt: “Được rồi.”

Bùi Anh lại đem tóc đẩy ra sau, đứng trước gương ngắm nghía: “Không tệ, rất vừa người.”

Tổng Nam Xuyên đắc ý: “Đó là đương nhiên, dù sao cũng là tự tay anh đo mà.”

Bùi Anh giật giật khoé miệng, nhìn trên cổ mình còn đầy những vết hôn thâm tím. Cô dùng tóc mình che lại, mím môi nói: “Thật đáng ghét, lần sau không cho lưu lại dấu vết ở những nơi như thế này nữa.”

Tổng Nam Xuyên từ phía sau vòng tay ôm lấy eo cô, nghiêng đầu nhìn: “Nếu như không có mấy dấu vết như vậy, những người khác sẽ không biết chúng ta ở trên này lâu như vậy để làm gì a.”

Bùi Anh: “.....”

Đột nhiên cô không muốn đi xuống nữa.

Tổng Nam Xuyên khê hôn lên đôi tai đang phấp phồng của cô một cái, cười nói: “Đi thôi.”

Lúc họ đi xuống tới hồ bơi lần nữa thì số người ở đó đã ít hơn lúc trước, anh trai của Du Khải Trạch mang theo hai đứa trẻ đang chờ họ bên dưới.

“Đi đến xin lỗi chị ấy đi.” Du tổng vỗ vỗ mông hai đứa con nhà mình, chúng liền vui vẻ chạy tới.

“Chị, thật xin lỗi, bọn em không nên kéo chị đi bơi cùng.” Hai đứa trẻ đáng thương nói.

Bùi Anh cười cười với chúng, nhẹ giọng an ủi: “Không sao cả, chị không có việc gì a.”

Tổng Nam Xuyên ở bên cạnh lạnh lạnh nói: “Du tổng, trẻ con không hiểu chuyện cũng không thể nuông chiều, hôm nay gây ra chuyện nguy hiểm như vậy không đánh một trận để chúng nhớ lâu một chút là không được.”

Bùi Anh: “...”

Cô nhìn Tổng Nam Xuyên một cái, Tổng Nam Xuyên cũng nhìn lại, Du tổng ở bên cạnh cười cười: “Hại Bùi tiểu thư rơi xuống nước tôi rất xin lỗi, may là được Tổng tổng cứu cô ấy lên kịp thời, còn hai đứa trẻ này tôi sẽ dạy dỗ chúng thật tốt.”

“Hy vọng Du tổng nói được làm được.” Tổng Nam Xuyên cúi đầu liếc hai điểm không nhỏ bên chân mình.

“Được rồi, lại xin lỗi chị đi.” Du tổng nói.

“Chị, thật xin lỗi.” Cô bé ôm phao bơi, ngẩng đầu nhìn Bùi Anh: “Chị ở trên đó làm gì vậy a, papa và bọn em chờ thật lâu.”

Bùi Anh: “.....”

Cậu bé ở bên cạnh cũng liếc nhìn Bùi Anh: “Chị ơi, những hoa hoa trên cổ chị là cái gì vậy a?”

Bùi Anh: “.....”

“Phốc.” Tổng Nam Xuyên đứng bên cạnh cười ra tiếng.

Du tổng ho khan một tiếng, dắt hai tiểu bảo bối nhà mình đi ra nơi khác: “Trẻ con không được hỏi những vấn đề như vậy biết chưa?”

Cô bé nghi hoặc nói: “Vì sao ạ?”

Du tổng lại nói: “Chờ các con lớn sẽ biết.”

Cậu bé hỏi: “Papa là người lớn, vậy papa không phải có thể hỏi sao ạ?”

“... Papa không cần hỏi cũng biết.”

“Vì sao ạ?”

“Bởi vì papa là người lớn.”

“...”

Bùi Anh: “...”

Bạn đang đọc truyện *Chi Trách Lúc Trước Mất Bị Mù* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 34

Ngày thứ hai sau khi Bùi Anh cùng Tống Nam Xuyên hòa thuận, trên weibo đã cho ra hệ liệt chuyện xưa của bọn đến tập 5 mới nhất.

"Bùi Anh cùng Tống Nam Xuyên tình cũ quay lại hừ hừ thực thực! Tống tổng bạn trai thể hiện năng lực bùng nổ cứu bạn gái ở hồ bơi!"

Không biết rõ vụ này paparazi xâm nhập nội bộ Hoàn Vũ như thế nào, thế nhưng còn kèm theo hình ảnh, đúng là Tống Nam Xuyên nhảy xuống bể bơi cứu Bùi Anh, cõng áo khoác âu phục khoác lên người cô hơn nữa còn ôm cô cùng rời đi.

Fan trên mạng liên tục chú ý sự kiện này, lập tức liên nổ tung.

"Má ơi mỹ nhân rơi xuống nước! Tôi đánh cuộc sau này ngũ mao\* Tống tổng cũng không thể trụ được! [doge]"

\*Ngũ mao: ý chỉ những bình luận viên trên mạng thường đưa ra bình luận ác ý, cố ý bôi xấu người khác.

"Tống giám đốc Tống thật hẹp hòi, che kín như thế căn bản cái gì cũng đều không nhìn thấy [ngoáy mũi]"

"Ôm công chúa! ! Oh my god Tống tổng là bạn trai năng lực max! !"

"Nhìn ra âu phục của Tống Nam Xuyên với đồng hồ đeo tay đều có giá trên trời, cứ như vậy nhảy xuống nước[mỉm cười] tôi kính anh là một nam tử hán [mỉm cười]"

"Quả nhiên lại làm lạnh rồi [tạm biệt] không phải thường nói chia tay bởi vì cãi nhau đều là những ân ái nhỏ sao [tạm biệt]"

"Nói thật, giá trị nhan sắc này đúng là nghịch thiên - - đến từ hạng mục ăn dưa khách hàng quần chúng"

"Xem ra thẩm mỹ tổng giám đốc Tống còn là bình thường [cười cry]"

Weibo của Bùi Anh cũng nhận được rất nhiều fan thăm hỏi, nhưng mà cô bận quay phim, cũng không có bao nhiêu thời gian để xem. Về sau buổi tối kết thúc công việc, Tống Nam Xuyên lái xe tới đón cô. Bởi vì hai người đã gương vỡ lại lành, cho nên anh mãnh liệt yêu cầu Bùi Anh chuyển về nhà mình.

Bùi Anh cho trợ lý của mình về, ngồi trên xe Tống Nam Xuyên. Tài xế trước tiên lái xe đi về chỗ ở hiện tại của Bùi Anh, giúp cô chuyển đồ, Tống Nam Xuyên cầm lấy một hộp cơm tinh xảo, đưa cho Bùi Anh: "Có muốn ăn một chút gì không?"

"Muốn!" Bùi Anh cao hứng đưa tay lấy hộp cơm qua, mở ra, bên trong là một chút thức ăn n, "Cái này vừa nhìn liền biết chính là Thiên Hạ Cư, món ăn ngày thường đều được làm tới tinh xảo như thế."

Cô gỡ chiếc đũa, gấp một miếng thịt cho vào trong miệng. Tống Nam Xuyên thấy cô ăn đến thập phần nhiệt tình, cười cười nói: "Tổ đóng phim bọn em không phát cơm sao? Anh nhớ là thức ăn Hoàn Vũ cũng rất ngon."

Bùi Anh đáp: "Một ngày chỉ phát hai hộp cơm, đâu có đủ no."

"Vậy em muốn như vậy rồi lại ăn không sợ béo lên sao? Nói đến vai diễn của em trong bộ phim cũng thường xuyên ăn thịt đi?"

Bùi Anh chẹn họng một cái: "Em mới không sợ, lượng công việc của em lớn như vậy, hơn nữa thể chất của em chính là ăn hoài không mập." Cô nói rồi nhìn Tống Nam Xuyên một cái, "Nghe ý của anh, có phải đặc biệt lo sợ em sẽ béo lên hay không?"

"Không biết, nhiều thêm chút thịt không biết chừng cảm giác tốt lên."

Bùi Anh giật giật khoe miệng, nếu không phải là không bỏ được, cô liền đem thức ăn trong tay chụp trên mặt anh.

Khi thức ăn trong hộp vơi đi bảy tám phần, tài xế cũng vừa lúc dừng xe ở nhà trọ của cô. Tống Nam Xuyên đi theo cô lên lầu, giúp cô cất đồ vào vali, hỏi: "Phòng ở thì nhờ Trần Thắng giúp em trả đi."

"Không cần." Bùi Anh ngồi chồm hổm trên mặt đất, kéo khóa vali, đứng lên. lông mày Tống Nam Xuyên khẽ động, nhìn cô hỏi: "Vì sao không trả phòng? Tiền thuê phòng là do em tự trả sao?"

"Ừm, nhưng là có chỗ ở thì tâm em sẽ yên tâm hơn, nếu không ngày nào đó lại cãi nhau với anh, em ngay cả nơi để về cũng không có."

"..." Tống Nam Xuyên mím môi, đáp, "Chúng ta sẽ không cãi nhau nữa."

Bùi Anh buồn cười mà nói: "Yêu nhau thì đâu tránh khỏi cãi vã." Cô nói nhướn nhướn đuôi lông mày, "Đừng nhìn anh hiện tại dính lấy em, thật sự muốn trở mặt đâu cần đến vài phút, em chỉ là muốn lưu lại cho mình đường lui mà thôi."

Tống Nam Xuyên: "..."

Anh trầm mặc một lúc, mới nói: "Anh như vậy không mang lại cho em cảm giác an toàn sao?" Quả nhiên sau lần ăm ỹ giá trị tin tưởng của anh đã giảm xuống!

Bùi Anh tay kéo vali, nhìn anh nói: "Là một người đàn ông, anh thuộc về phần đem lại cảm giác an toàn cho phụ nữ, nhưng một người phụ nữ có cảm giác an toàn không phụ thuộc hoàn toàn vào đàn ông, đối với em mà nói, vẫn phải có tiền mới có cảm giác an toàn. Tiền của chính mình."

Tống Nam Xuyên lại trầm tĩnh yên lặng một lúc, rồi nói với Bùi Anh: "Căn phòng này của em cứ luôn bỏ trống ở đây, vẫn phải trả tiền nhà và phí phát sinh, rất mất chi phí. Như này đi, anh mua căn phòng nhỏ cho em, chỉ đăng kí duy nhất tên em, như vậy thì chính là tài sản của em."

"... Không phải ý này có được hay không, ý em nói là tiền chính mình kiếm được! chờ em góp đủ tiền em sẽ tự mua, không cần anh mua, hừ."

Tống Nam Xuyên cười nói với cô cười: "Có cần hay không là chuyện của em, có mua hay không là chuyện của anh, anh thích mua nhà cho em."

Bùi Anh: "..."

Cô cảm thấy hiện tại Tống Nam Xuyên má trái viết có tiền, má phải viết tùy hứng.

Không tranh luận vấn đề này với anh nữa, hai người kéo hành lý đi ra ngoài. Tài xế giúp bọn họ đem hành lý để lên xe, tài xế lái xe chạy về hướng biệt thự của Tống Nam Xuyên.

Xuống xe còn chưa đi đến trong nhà, mấy con mèo hoang Bùi Anh nuôi keo meo meo chạy tới, lớn vòn vòng quanh chân cô. Bùi Anh ngồi xổm xuống. Vuốt ve đầu chúng nó rồi hỏi: "Tiểu Hắc Tiểu Hoa, chị không ở đây một thời gian anh ấy có cho các em ăn không?"

"Meo meo ~" Tiểu Hắc ngược đầu lên đáp một tiếng.

Tống Nam Xuyên đứng sau lưng Bùi Anh, nhìn chăm chăm hai con mèo nhỏ bên chân: "Anh chăm sóc chúng nó như tổ tông vậy."

Bùi Anh cười một tiếng, đứng dậy đi vào nhà, hai con mèo nhỏ cũng đi theo theo vào.

"Hôm nay anh cho bọn nó ăn chưa?" Bùi Anh đem hành lý đặt ở sofa trong phòng khách, hỏi Tống Nam Xuyên sau lưng. Tống Nam Xuyên đáp: "Buổi sáng đi làm đã đặt đầy đủ thức ăn và nước cho mèo." Anh vừa nói vừa nhìn về phía bát thức ăn, bên trong đã rỗng tuếch, "Chúng nó ăn rất sạch sẽ."

"Các em đói sao?" Bùi Anh cúi đầu, mấy con mèo nhỏ kêu meo meo vài tiếng.

Cô lại đi lấy thức ăn cho bọn chúng, ngồi cạnh nhìn chúng nó một lúc, cô giống như đột nhiên nhớ tới điều gì, hỏi Tống Nam Xuyên bên cạnh "Đúng rồi, anh có biết hai người mặc âu phục kia không?"

"Âu phục nam?" Tống Nam Xuyên phản ứng không kịp. Bùi Anh gật đầu, tiếp tục nói: "Ngày đó em dọn nhà đột nhiên bọn họ xuất hiện giúp đỡ em, sau khi em kí tặng fan bị vây quanh, bọn họ cũng ra tới giúp em giải vây."

Cô nói như vậy, Tống Nam Xuyên cũng hiểu được cô nói "người mặc âu phục", là vệ sĩ ngày trước mình tìm cho cô. Chuyện này cũng không có gì để giấu giếm, anh liền nói thẳng: "Đó là vệ sĩ trước kia anh nhờ tiểu Trương tìm giúp."

"Vệ sĩ?"



"Ừ, trước kia không phải là em nói gặp fan cuồng theo dõi sao? Anh sợ em lại xảy ra chuyện gì, có bọn họ đi theo anh cũng yên tâm."

"Ồ, quả nhiên là người của anh." Bùi Anh suy nghĩ một chút, nói, "Nhưng mà bây giờ cũng không còn chuyện gì nữa, cho bọn họ nghỉ đi."

"Vẫn để họ làm việc đi, bọn họ sẽ không quấy rầy đến em, có việc gì cần nhiều thể lực cứ để họ làm."

"... Nói thì nói vậy, nhưng có vệ sĩ không tiện."

Tổng Nam Xuyên lại giống như vừa rồi hướng cô cười cười: "Anh là thích tiêu tiền cho em."

Hừm, được rồi.

Buổi tối Bùi Anh tắm rửa xong liền ngồi trên giường xem kịch bản, Tổng Nam Xuyên quần quýt cạnh cô đòi làm. Làm chuyện yêu. Bùi Anh đẩy anh ra, nhìn anh cảnh cáo: "Em muốn học thuộc kịch bản, anh tự ngủ đi."

Lão đại Tổng Nam Xuyên mất hứng nói: "Dựa vào cái gì? Kịch bản có đẹp bằng anh không?"

Bùi Anh: "..."

Nói đến thật có đạo lý, thế mà trong thời gian ngắn cô lại không thể phản bác.

Tổng Nam Xuyên thấy cô xuất thần, cực nhanh lại áp sát vào, duỗi tay vào trong cổ áo cô. Bùi Anh quay đầu đi, né tránh nụ hôn của anh, ác thanh ác khí\* (Giọng nói tức giận và lời lẽ nặng nề) mà nói: "Hôm qua mới làm, anh buông ra."

Cô nghiêng đầu, Tổng Nam Xuyên liền dứt khoát hôn lên gáy cô, chính là không buông ra: "Ai nói ngày hôm qua làm vài ngày sau thì không thể làm?"

"Em nói! Một tuần chỉ có thể làm hai lần!"

Tổng Nam Xuyên giật giật khoe miệng: "Hai lần? Có phải quá ít hay không?"

"Không ít, đây là tần suất phù hợp."

Tổng Nam Xuyên nhìn cô nằng: "Một ngày một lần?"

Bùi Anh: "..."

Cô đẩy Tổng Nam Xuyên ra, cầm kịch bản lên: "Em còn muốn học thuộc lời thoại, anh đừng làm phiền."

Tổng Nam Xuyên thấy cô quyết tâm xem kịch bản, liền tức giận đi ngủ, còn nằm quay lưng về phía cô. Bùi Anh đọc kịch bản không quá nửa tiếng, cũng tắt đèn ngủ.

Vừa mới nằm xuống, có cảm giác Tổng Nam Xuyên dựa gần vào, còn ôm lấy cô.

Bùi Anh cười một tiếng, cô nhìn về phía anh trong bóng tối: "Anh còn chưa ngủ?"

Tổng Nam Xuyên cọ đầu lên người cô hai cái, giọng nói lười biếng: "Không ôm em anh không ngủ được."

"Thôi đi, vậy hai mươi năm qua anh sống thế nào?"

"Cảm giác sống hai mươi bảy năm qua đều vô dụng rồi." Anh nói, tay lại dọc theo chân Bùi Anh trượt lên trên, "Thực sự không thể làm một lần sao?"

"... Em muốn đi ngủ, ngủ ngon."

Tổng Nam Xuyên thấy cô thực sự nhắm mắt lại không để ý mình, ngượng ngùng thu tay lại: "Được rồi, hôm nay nhịn coi như làm thành lễ suốt cho ngày mai đi."

Bùi Anh: "..."

Anh thật đúng là không chịu thua thiệt.

Sau đó việc quay phim của tổ phim tiến hành rất quy củ trật tự, Trần Thắng đến thăm qua một lần, thuận tiện nói cho Bùi Anh người đứng sau buổi ký tặng lần trước, là Tạ Hàm.

Cô đột nhiên yêu cầu Bùi Anh hát, có phải do Tạ Hàm bày đặt âm mưu hay không còn chưa biết, tóm lại cô ta khiến cho bầu không khí quá nhiệt liệt, cho nên nhất thời bị nhiễm một chút tình cảm nhiệt tình của người hâm mộ, mới yêu cầu Bùi Anh hát.

"Cô còn nhớ scandal của Tổng Nam Xuyên với Tạ Hàm chứ?" Trần Thắng nói tiếp, "Tạ Hàm cùng người làm truyền thông đó quan hệ rất tốt, chuyện lần

trước cô ta ít nhiều cũng có liên quan, trong lòng hẳn là khó chịu."

"Như vậy." Bùi Anh suy nghĩ một chút, nói với Trần Thắng, "Tùy cô ta thôi, chúng ta cũng không có chứng cứ chứng minh chính là cô ta sai khiến người chủ trì, hơn nữa chuyện này cũng không ảnh hưởng tới em."

"Nói thì nói như thế, nhưng ai biết được cô ta sẽ lại ở chỗ nào mà cản trở cô? Về sau nên chú ý đến cô ta thì tốt hơn."

"Ừm, tôi sẽ làm như vậy."

"Vậy tôi không quấy rầy cô nghỉ ngơi, quay phim tốt." Trần Thắng nói rồi đứng lên, rời khỏi studio.

Bùi Anh nhân lúc nghỉ ngơi lên lướt qua weibo, vừa đăng nhập vào Weibo mới thấy, fan của mình đã vượt mức một triệu, những người hâm mộ đều gào khóc chờ cấp phúc lợi.

Bùi Anh có chút đau đầu về vấn đề này, cô đọc bình luận, bên trong nhiều nhất chính là muốn cô post ảnh nude.

... A, quả nhiên là muốn nhìn ảnh nude, vậy thì cô sẽ đăng ảnh chụp.

Sau khi về nhà cô lấy một bức ảnh một vài tuổi từ album, lấy di động chụp lại, đăng lên weibo.

Sau khi đăng, cô chờ ở trang chủ, muốn nhìn một chút xem mọi người có phản ứng gì.

"... Cái ảnh này khiến ta thật tiêu cực[ cười cry] "

"Bùi Bùi lúc nhỏ đã là đại chân dài!"

" chú vịt nhỏ màu vàng trong bồn tắm tôi cũng có giống vậy [doge] "

"Cái này không tính! [ chửi bới ][ chửi bới ][ chửi bới ] "

"Phi lễ chó nhìn. (\*w\\*) "

Tổng Nam Xuyên tắm rửa xong đi ra, thấy cô nhìn di động cười ha ha, tò mò đi lên nhìn: "Em xem gì mà thích thú như vậy?"

Bùi Anh ngẩng đầu lên nhìn anh một cái: "A, hôm nay fan trên weibo vượt mức một triệu người, mọi người muốn em cấp phúc lợi."

Tổng Nam Xuyên nhìn về hướng điện thoại của cô, nhìn thấy ảnh cô vừa đăng: "Cái này là em trước đây sao? Thật đáng yêu."

Anh nói xong đã nhìn thấy album ảnh ở bên cạnh cô, liền cầm lên mở ra: "Sao ảnh hồi nhỏ của em lại ít như vậy?"

"Ừm... Ba mẹ em không thích chụp ảnh cho em, em trai em thì ngược lại có rất nhiều ảnh." Trước đây cô không giống như bây giờ, tay cầm điện thoại, nghĩ muốn chụp ảnh lúc nào thì có thể chụp lúc ấy. Khi đó chụp ảnh, thì cũng phải đi tìm tiệm và thợ nhiếp ảnh mới có thể chụp.

Tổng Nam Xuyên nghe cô nói như thế liền khẽ nhún mày: "Có ai là không thích con gái đâu? Khi mẹ anh biết anh là con trai, thì lại ghét bỏ kinh khủng."

Bùi Anh bật cười, trước đây cũng từng nghe anh nói qua, mẹ anh muốn sinh con gái, nhưng sinh cả ba đứa đều là con trai, nhất định là không thể không phiền rồi hahaha.

Tổng Nam Xuyên duỗi tay ôm cô, nhẹ nhàng tựa lên đỉnh đầu cô nói: "Con của chúng ta sau này, mặc kệ là nam hay nữ, anh sẽ luôn yêu thương."

Bùi Anh mặt hơi đỏ lên: "Ai muốn sinh con cho anh chứ."

"Em"

Bùi Anh: "..."

Lại bị anh lừa.

Tổng Nam Xuyên cầm album trên tay khép lại để qua một bên, đem Bùi Anh ôm đến trên chân mình: "Không bằng chúng ta bây giờ liền sinh một đứa?"

"... Tổng tiên sinh, chúng ta còn chưa kết hôn đâu."

Tổng Nam Xuyên hướng về cô trừng mắt nhìn: "Em nói vậy là muốn ra ám hiệu với anh?"

Bùi Anh giật giật khóe miệng, đem album anh để qua một bên cầm về, nhét đến trên tay hắn: "Anh tiếp tục xem album đi."

Tổng Nam Xuyên hai tay từ trên eo cô vòng qua, đem cô ôm vào trong ngực, mở quyển album ra: "Ừ... Đây là em trai em?"

"Ừ." Bùi Anh cũng cúi đầu xem album, đáp một tiếng.

"Em trai em một chút cũng không đáng yêu giống em."

Bùi Anh bật cười ra tiếng: "Em trai em từ nhỏ cũng rất được nữ sinh hoan nghênh."

"Những nữ sinh kia tầm mắt quá hẹp." Tống Nam Xuyên một bên lắc đầu vừa nói, "Về sau chúng ta sinh con gái, nhất định phải dạy nó thật tốt, không thể tùy tiện tên đàn ông nào cũng đều chú trọng."

"... Anh nghĩ quá xa xôi."

Tống Nam Xuyên nghiêng đầu nhìn cô, khẽ nhếch lên khóe miệng: "Sinh con quá xa xôi, vậy chúng ta trước hưởng thụ quá trình sinh con đã."

... Nói nửa ngày vẫn là quay trở về!

Bạn đang đọc truyện *Chi Trách Lúc Trước Mắt Bị Mù* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 35

Bùi Anh tổng kết cuộc sống bây giờ của mình, cơ bản mỗi ngày đều ở đoàn phim quay chụp và vượt qua việc đắm chìm vào nam sắc.

Ừm, thêm một chuyện nữa là ăn thịt, thịt thật sự.

Hôm nay quay hình là cảnh nữ chủ ăn thịt, hơn nữa còn là nam chủ mời nữ chủ ăn bò bít-tết cao cấp. Món bít-tết này là đầu bếp chính của nhà hàng Úc Thị đích thân làm, Bùi Anh theo thường lệ chụp mấy bức ảnh, tải lên weibo.

Giống như bình thường, anti fan bình luận cũng vô cùng tích cực.

"Kể từ khi đóng [Mùa Yêu Thương], weibo của Bùi Anh toàn thức ăn ngon. : ) "

"Mỗi ngày trên weibo xem cô ăn thịt, sau đó lại xem trong TV một lần, thật mệt quá [tạm biệt] "

"Người bạn tốt của Bùi Anh sắp sắp online. [mỉm cười] "

"Quyết định đêm nay ăn thịt bò [mỉm cười] "

"Đạo cụ nổi danh của Hoàn Vũ là ăn cơm ngon, nhưng tôi chưa bao giờ thấy weibo phát rò như vậy [tạm biệt] Cầu cho cô béo phì."

"Bùi Bùi, đoàn phim các cô còn thiếu người sao? QAQ Sao lại ăn cái loại thịt đó QAQ "

Bùi Anh đăng weibo vẫn thấy chưa đủ, còn gửi cho Tống Nam Xuyên.

Anh Anh: Đang làm gì thế? Em đang ăn thịt: ) [hình ảnh]

Tống Nam Xuyên: "..."

Anh chọn một bức ảnh trong album, gửi cho Bùi Anh.

Tống Cầu Đan: Anh cũng có thịt ăn : ) [hình ảnh]

Bùi Anh nhìn thoáng qua ảnh chụp anh gửi tới, lập tức đầu đầy vạch đen. Đó là ảnh chụp lúc cô ngủ.

Anh Anh: Anh chụp khi nào vậy! [nổi giận]

Tống Cầu Đan: Khuya ngày hôm trước?

Anh Anh: Xóa đi [mỉm cười]

Tống cầu đan: Không nên, đây là tấm ảnh duy nhất anh trân trọng. [mỉm cười]

Bùi Anh: "..."

Không biết xấu hổ!

Buổi tối quay phim xong, không ngờ Tống Nam Xuyên lại đến đón cô. Thời gian đoàn phim làm việc và nghỉ ngơi anh đều đã xem qua, anh một bên giúp Bùi Anh thắt dây an toàn, một bên hỏi cô: "Ngày mai em được nghỉ phép đúng không?"

"Ừm." Bình thường đoàn phim làm mười ngày mới có thể có một ngày nghỉ, Bùi Anh dự định ngày mai ngủ một ngày, nghỉ ngơi cho thật tốt.

Tống Nam Xuyên gật đầu, nói: "Vậy ngày mai anh cũng không đến công ty."

"... Anh thân là tổng giám đốc sao có thể tùy ý như vậy được chứ?"

"Cũng bởi vì anh là tổng giám đốc nên mới có thể tùy ý như vậy." Tống Nam Xuyên nhún mày, nhìn Bùi Anh. "Nếu ngày mai đã nghỉ phép, anh sẽ dạy em bơi lội."

Lông mày Bùi Anh nhện không được nhảy lên: "Khi nào thì em nói muốn học bơi?"

"Bơi là kỹ năng cơ bản để sinh tồn, đương nhiên phải biết, chẳng lẽ em chưa từng rơi xuống nước?"

"Không, cơ bản là em sẽ không đi tới bờ sông." Bùi Anh mỉm cười.

"Nhưng mà bây giờ gần đến mùa hè, nhất định sẽ có rất nhiều party ở bể bơi, em được mời chẳng lẽ cũng định không đi sao?"

"... Chờ được mời rồi nói, ngày mai em sẽ ngủ."

"Ok, buổi sáng ngủ, buổi chiều bơi."

Bùi Anh: "..."

Cô vốn tưởng rằng Tống Nam Xuyên chỉ là nhất thời nổi hứng, không nghĩ tới ngày hôm sau anh thực tàn nhẫn kéo mình dậy. Bùi Anh vuốt vuốt tóc đen có vài phần hỗn loạn do mới ngủ dậy, sắc mặt không tốt nhìn anh: "Vì sao nhất định phải học bơi! Em nhiều năm không biết bơi không phải không có việc gì hay sao!"

Tống Nam Xuyên vô tội trừng mắt nhìn: "Nếu em không biết bơi, anh không thể yên tâm dẫn em ngồi du thuyền ra biển, càng không yên lòng dẫn em đi nghỉ phép ở bờ biển."

Bùi Anh: "..."

"Hay đến lúc đó em muốn lúc nào cũng mặc áo cứu sinh?"

... Bùi Anh tưởng tượng đến hình ảnh đó, cảm thấy nên đi học bơi.

Trong biệt thự Tống Nam Xuyên có một bể bơi, Bùi Anh ăn cơm trưa xong, theo anh đi bể bơi.

Mặc dù ở chỗ này lâu như thế, nhưng đây là lần đầu tiên cô tới nơi này, không ngờ lại lớn như vậy. Tống Nam Xuyên đưa cho cô một bộ áo tắm, kêu cô đi thay. Bùi Anh nhìn áo tắm hai mảnh màu xanh nước biển trong tay, lông mày dẫn ra: "Không có liền thân sao?"

Tống Nam Xuyên kinh ngạc nhìn cô: "Đã là năm nào rồi, vẫn còn có người mặc áo tắm liền thân?"

Bùi Anh: "..."

Không phục sao!

Nhưng lần này tổng giám đốc Tống giàu nứt vách chỉ chuẩn bị bộ áo tắm, Bùi Anh đành phải đi thay. Lúc cô đi ra, Tống Nam Xuyên cũng thay quần bơi, đang nằm trên ghế nghỉ ngơi. Bùi Anh chậm rãi đi tới, Tống Nam Xuyên ngửa đầu nhìn cô, không kìm lòng nổi huyết sắc: "Hết sức vừa người, bộ dạng này của em còn gọi cảm hơn khi không mặc gì."

Bùi Anh nổi cáu: "... Quả nhiên đây là mục đích của anh! Đồ háo sắc!"

Tống Nam Xuyên đứng lên, hào phóng bày tỏ: "Không phải anh cũng mặc cho em xem sao?"

... Ai muốn nhìn anh chứ!

Trong lòng Bùi Anh châm chọc như thế, nhưng ánh mắt không ngăn được liếc qua cơ bụng xinh đẹp của Tống Nam Xuyên. Phát hiện cô lén lút nhìn mình, Tống Nam Xuyên cười hỏi cô: "Em có hài lòng không?"

Bùi Anh: "..."

Nói thật đi tổng giám đốc Tống, anh có phải tổng giám đốc lạnh lùng hung dữ trong truyền thuyết không?

Trước tiên Tống Nam Xuyên kéo cô khỏi động, sau khi ẩm người mới để cho cô xuống nước. Nghe thấy phải xuống nước, trong lòng Bùi Anh có chút sợ hãi. Cô đứng cạnh bờ hồ, nói với Tống Nam Xuyên: "Lúc còn nhỏ học bơi, thiếu chút nữa chết đuối, em có bóng ma trong lòng, không muốn xuống nước."

Tống Nam Xuyên trấn an vỗ vỗ lưng cô, dịu dàng nói: "Không sao, chúng ta đi tới chỗ nước cạn, mực nước chỗ đó chỉ có 1m5, em đứng thẳng lên là chỉ tới bả vai."

"Được rồi." Bùi Anh đi theo anh đến chỗ nước cạn, dè dặt xuống nước. Tống Nam Xuyên liên tục ở bên cạnh dắt tay cô, kéo cô đi lên phía trước hai bước: "Em không phải sợ, anh ở bên cạnh, sẽ không để em chìm xuống."

"Ừm..."

"Cơ thể người đều có sức nổi, đầu tiên em thử cảm giác nổi trên mặt nước đã." Tống Nam Xuyên vừa nói vừa kéo cô lùi về sau mấy bước, để cho Bùi Anh chậm rãi nổi trên mặt nước.

Hai chân Bùi Anh vừa rời khỏi mặt đất, cô đã bắt đầu luống cuống. Nỗi sợ chết đuối trước kia vẫn còn lưu lại trong cô, lúc này vừa tiếp xúc với mặt nước, sợ hãi khi đó lại cuốn tới lần nữa. Tống Nam Xuyên thấy cô sợ hãi như thế, vội vàng đỡ cô lên.

"Có sao không?" Hai tay anh đều vòng quanh eo cô, đề phòng cô té xuống. Bùi Anh thở hổn hển, úp mặt vào vai anh nói: "Không được, em sợ quá, nhất định em không đi bờ biển nghỉ phép được."

Tống Nam Xuyên khẽ cười hai tiếng, vỗ nhẹ sau lưng cô, dụ dỗ: "Không có việc gì, đang nhớ tới lần suýt chết đuối sao?"

"Uh, nước vừa dâng lên là em đã thấy sợ."

Tống Nam Xuyên lại an ủi cô một lúc, mới hỏi: "Khi đó là thế nào? Ai dạy em bơi lội?"

"Em trai em..." Bùi Anh nhẹ nhàng nhún mày. "Em mãi không biết bơi, cũng không có người dạy, nghỉ hè năm cấp hai em trai rủ em đi bơi, em vốn một mực mang phao bơi, kết quả bị cậu bé cướp đi, nói là học sinh trung học còn mang phao bơi hết sức mất mặt... Sau đó em ấy mới dạy em tập bơi, kết quả em bị chuột rút, em ấy không có cách kéo em lên, cuối cùng phải nhờ hai người lớn bên cạnh cứu."

Khi đó Bùi Anh nghĩ mình sẽ chết đuối, được vớt lên bờ còn run lẩy bẩy. Sau khi về nhà cha mẹ biết chuyện này, không trách em trai cô, ngược lại dạy dỗ cô một trận, vì thế cô cũng không dám tập bơi nữa.

"Em trai em cũng quá không hiểu chuyện, tự mình không lo được, còn dám dạy người khác bơi?" Tống Nam Xuyên vốn vì người nhà Bùi Anh quá thiên vị em trai cô đã có ấn tượng không tốt, nay lại càng thêm không thích cậu ấy.

Bùi Anh không nói gì, Tống Nam Xuyên nhìn cô nói: "Hiện tại em sợ nước như vậy, khẳng định học không tốt, thế này đi, em học ngâm nước trước, chờ quen rồi sẽ không sợ thế nữa."

"Ngâm nước?" Bùi Anh không rõ lắm.

Tống Nam Xuyên giải thích: "Chính là ngồi xổm xuống, cả người đều ngâm trong nước, nín thở, có thể kiên trì đến đâu hay đến đó."

"... Nghe có chút đáng sợ."

Tống Nam Xuyên bị ánh mắt như con thỏ nhỏ của cô chọc cười, kéo hai tay cô, nói: "Không cần sợ, anh sẽ luôn giữ tay em, tuyệt đối không buông ra."

"A... Anh cũng xuống ngâm nước sao?"

"Ừ."

Bùi Anh suy nghĩ một lúc, gật đầu nói: "Vậy cũng tốt, em thử xem."

Tống Nam Xuyên cầm một bộ kính bơi đeo lên giúp cô, sau đó tự mình cũng đeo một bộ. Anh dắt tay Bùi Anh, khẽ mỉm cười với cô: "Chuẩn bị xong chưa?"

"Ừm." Bùi Anh gật đầu.

"Vậy anh đếm một hai ba, chúng ta cùng nhau ngồi xổm xuống."

"Được."

"Một, hai, ba." Tống Nam Xuyên đếm xong, cùng với Bùi Anh nhảy vào trong nước.

Nước từ bốn phương tám hướng vọt tới khiến Bùi Anh lại bắt đầu sợ hãi. Giống như phát hiện, hai tay Tống Nam Xuyên thoáng tăng thêm sức lực, mười ngón tay đan xen với cô.

Bùi Anh vô thức nhìn về phía anh, Tống Nam Xuyên cong môi cười cười, tiến đến bên cạnh hôn lên môi cô.

Bùi Anh lớn như vậy, lần đầu tiên ở dưới nước hôn môi, cảm giác này vô cùng kỳ diệu, giống như bọn họ hô hấp lẫn nhau, không thể thiếu, đòi hỏi lẫn nhau, như một thế giới cổ tích đầy lãng mạn.

Trong cái hôn lâu dài này của Tống Nam Xuyên, Bùi Anh đã sớm vứt nỗi sợ nước lên chín tầng mây. Tới lúc trong phổi hai người chỉ còn chút xíu không khí, Tống Nam Xuyên mới kéo Bùi Anh lên.

Vừa nổi lên mặt nước, Bùi Anh đã mãnh liệt thở hổn hển mấy cái. Tống Nam Xuyên tháo mắt kính xuống, ôm lấy eo cô, nhắc cô lên trên vách: "Cảm giác thế nào? Có phải thoải mái hơn là hôn môi phía trên không?"

Bùi Anh cả người vẫn chưa bình thường trở lại, nhưng vẫn cố gắng liếc mắt.

Tống Nam Xuyên cười tiến lại hôn cô, nhìn cô nói: "Như vậy sau này trong nước, thứ em nhớ lại không phải chết chìm mà là cảm giác hôn khi này."

Mặc dù Bùi Anh không muốn thừa nhận, nhưng cô lại bị câu nói của anh làm cho động tâm, nhất định là do đại não thiếu oxy.

Tống Nam Xuyên dán vào người cô càng chặt hơn, đung cô đầy mờ ám: "Em nghĩ làm dưới nước cảm giác thế nào?"

"..... Anh thật sự là háo sắc. Dục vọng mãnh liệt vậy sao!" Mặc dù vẫn chưa dừng lại, Bùi Anh vẫn nhin không được mắng to.

"Trước mặt em cứ coi là vậy đi." Tống Nam Xuyên vô cùng quân tử, thẳng thắn trả lời. "Hôm nay học đến đây thôi, chúng ta trở về phòng, được chứ?"

"Không về!"

"Vậy em muốn làm ở chỗ này?"

"... Trong đầu anh còn có thể nghĩ tới thứ khác sao!"

Tống Nam Xuyên cảm thấy rất oan ức: "Hai ngày trước em kêu mệt, anh đều nhin không làm, hôm nay thật vất vả mới được nghỉ ngơi, em còn muốn ăn vạ? Nghẹn quá lâu không tốt cho cơ thể."

Bùi Anh: "..."

Cô biết Tống Nam Xuyên dạy mình bơi lội nhất định không có ý tốt mà!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Trách Lúc Trước Mắt Bị Mù* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 36

Từ hồ bơi trở về, Bùi Anh liền bị Tống Nam Xuyên quấy rầy vô lối đến gần năm giờ.

Tắm rửa sạch sẽ đi ra, một bên cô vừa thay quần áo một bên vừa nói: "Bụng rất đói, em muốn ăn phở ốc."

Tống Nam Xuyên còn nằm ở màn cửa sổ nữ, nghe cô nói như thế, lông mày khẽ chau nhẹ một cái: "Anh sẽ gọi điện cho nhà hàng mang thức ăn đến."

"Không, em muốn ăn phở ốc."

"Bây giờ mới năm giờ, em ăn cái này buổi tối sẽ bị đói." Tống Nam Xuyên nói đến vô cùng chân thành.

Bùi Anh suy nghĩ một chút, gật gật đầu nói: "Có đạo lý, vậy anh gọi cho nhà hàng mang đồ ăn đến đi."

Tống Nam Xuyên còn chưa kịp cao hứng, Bùi Anh đã bổ sung một câu: "Em ăn xong phở ốc sẽ ăn bữa ăn chính."

"..." Tống Nam Xuyên không nói gì nhìn cô: "Em ăn nhiều như thế mà không sợ béo lên sao? Em không thấy trên blog của em có bao nhiêu người nguyên rủa khi em béo lên sao?"

Bùi Anh thờ ơ hừ một tiếng, đem mái tóc dài từ trong quần áo lôi ra: "Những lời nguyên rủa em đều bị em đáp trả trở lại."

Tống Nam Xuyên: "..."

"Anh nói nhiều như thế không phải là vì không muốn cho em ăn phở ốc phải không?" Bùi Anh nghiêng đầu nhìn anh, cau mày: "Buổi chiều hôm nay anh làm rất thoải mái đúng không? Bây giờ em phải ăn phở ốc."

... Vậy cho nên hai chuyện này có quan hệ nhân quả sao? Tống Nam Xuyên thấy cô thực sự đi xuống lầu dưới, vội vàng mặc đồ ngủ đi theo. Bùi Anh đi đến phòng bếp, mở tủ lạnh ra, hai mắt nhìn vào bên trong: "Ồ, em còn một túi phở ốc vẫn nữa mà? Em nhớ rõ lúc em bỏ đi rõ ràng vẫn còn một túi ở bên trong."

Vì cái này mà cô còn đau lòng rất lâu đấy.

Tống Nam Xuyên đi đến bên người cô, tay trái chống lên tủ lạnh nói: "Em nhớ lộn rồi."

"Làm sao có thể." Bùi Anh nhú mày, nhìn về phía Tống Nam Xuyên: "Có phải anh ném đi rồi hay không!"

"..." Tống Nam Xuyên suy nghĩ một lúc, gật đầu nói: "Ừ."

Dù sao anh cũng sẽ không thừa nhận là bị anh ăn.

"Tại sao anh có thể ném nó đi! Vẫn chưa quá hạn mà! Nó nằm yên lạng trong tủ lạnh mà anh cũng không dễ dàng bỏ qua sao!"

"... Chung quy lại vẫn thấy sẽ bị nhiễm mùi vào những đồ ăn khác, ừ."

Bùi Anh: "..."

Nhìn bộ dáng xì mặt vô cùng mất hứng của cô, Tống Nam Xuyên đóng cửa tủ lạnh lại dụ dỗ: "Ngày mai anh sẽ bảo tiểu Trương mua cả thùng bò thường em được không?"

Bùi Anh suy tính một lúc: "Được, em muốn mỗi túi đều được ăn trước mặt anh."

Tống Nam Xuyên: "..."

Thật nhiều thù oán.

Bởi vì phở ốc đã "Bất hạnh tử trận", Bùi Anh đành phải để Tống Nam Xuyên gọi điện thoại cho nhà hàng gọi đồ ăn. Lúc anh đi đến phòng khách gọi điện thoại, di động của Bùi Anh cũng vang lên, cô lấy tới nhìn, là mẹ.

Nhẹ khê nhú mày, Bùi Anh đi đến một góc, vẫn nghe điện thoại: "Mẹ, có chuyện gì không?"

"A Tú Quyên này, không phải là em trai con sắp đến cuối kỳ sao, mẹ lo phí sinh hoạt của nó không đủ. Con xem cuối kỳ học tập vất vả như thế, dù sao cũng phải để em ăn uống đầy đủ đúng không?"

"Vâng, con biết rồi, một lát nữa con sẽ chuyển tiền cho em."

"Vậy thì tốt rồi." Sau khi mẹ của Bùi Anh nói xong trầm mặc mấy giây, mới lại hỏi: "Lúc trước mẹ nghe nói con và cái cậu Tống tổng gì đó âm ỉ mâu thuẫn, bây giờ lại hòa hợp rồi đúng không?"

Bùi Anh nhú mày, nhẩn nại trả lời: "Vâng."

"Như thế này mới đúng chứ, con hãy cùng cậu ta ở một chỗ thật tốt, đừng động một chút là cáu kỉnh với người ta. Những người có tiền khẳng định tính cách đều rất hiếu thắng, con nên nhẫn nhịn nhiều hơn mới đúng."

Bùi Anh nghe bà nói như thế cuối cùng có chút không vui: "Mẹ, hai người sống chung với nhau nhường nhau một chút là phải, nhưng không thể để con một mực nhường anh ấy, hơn nữa cũng phải xem là chuyện gì."

"Con nói xem con với một tổng giám đốc ưu tú như người ta thì giận dữ cái gì, người ta có thể vừa ý con chính là phúc khí của con, người như Tống tổng còn có thể thiếu phụ nữ sao?"

"Được rồi địa vị gia đình có thể sẽ móc nối với thu nhập kinh tế, nhưng tự con cũng có thể kiếm tiền, mặc dù không kiếm được nhiều tiền như anh ấy, nhưng con cũng sẽ không cầu xin anh ấy mua cho con cái gì. Con cần thứ gì tự con có thể mua, bây giờ không mua nổi về sau sẽ mua được, nếu là cả đời cũng không mua nổi, con có thể không mua. Con không cho rằng con sẽ nhất định phải thấp đầu khi đứng trước mặt anh ấy."

"Con xem chính con cũng biết mình không kiếm nhiều tiền hơn so với người khác, trong tình huống này có cần thiết phải hiếu thắng như thế không? Làm nũng có thể có được vật chất, nhất định phải cực nhọc đi kiếm tiền như thế sao?"

"Mẹ cho rằng hình thức sống chung như thế có thể lâu dài sao? Chỉ có tình cảm ngang hàng mới có thể tiếp tục duy trì lâu dài."

"Được rồi, mẹ cũng không tranh cãi với con nữa, chỉ cần con ở cùng cậu ta một chỗ thật tốt, thích sống chung kiểu gì là việc của con."

Bùi Anh biết rõ bọn họ vẫn còn đang đánh chủ ý lên tiền của Tống Nam Xuyên, liền nhắc lại việc cũ: "Mẹ, trước đây con cũng đã nói qua, con sẽ thực

hiện nghĩa vụ phụng dưỡng của mình, nhưng tiền của anh ấy mọi người cũng đừng nghĩ đến."

"Đứa nhỏ này làm sao con lại nói như vậy? Sau này các con kết hôn rồi, chẳng lẽ cậu ta còn không bỏ ra chút ít sinh lễ nào sao?"

Bùi Anh cười một tiếng: "Vậy của hồi môn của con đâu?"

Nghe thấy đầu bên kia điện thoại trầm mặc, Bùi Anh im lặng cười cười: "Vậy cứ như thế đi, lát nữa con sẽ chuyển phí sinh hoạt cho em trai."

Cô dứt lời liền xoay người, mới phát hiện Tống Nam Xuyên dựa vào ghế sofa nhìn mình. Anh nhú mày, cười hỏi cô: "Gọi điện thoại với ai vậy?"

"À, mẹ em." Bùi Anh nắm di động trong tay, giống như người bị người ta nắm được bím tóc, có chút mất tự nhiên: "Mẹ muốn em gửi phí sinh hoạt cho em trai, đã sắp cuối kỳ rồi."

"À..." Tống Nam Xuyên ý vị thâm trường nhướn đuôi lông mày: "Tại sao anh lại nghe được cái gì mà của hồi môn vậy?"

"... Anh cái người này tại sao lại nghe trộm người ta nói điện thoại vậy!" Bùi Anh thẹn quá hoá giận nhìn anh. Tống Nam Xuyên cười đi lên trấn an một Bùi Anh đang xù lông, khẽ cười hỏi: "Đi, có phải không chờ được muốn gả em cho anh rồi hay không?"

Bùi Anh mím môi, bà ấy không chờ được muốn lấy tiền của anh mới là thật.

Thấy Bùi Anh không nói lời nào, Tống Nam Xuyên kéo cô đến ghế sofa ngồi xuống, hỏi cô: "Lại cãi nhau với mẹ sao?"

Bùi Anh mím môi nói: "Gần đây mỗi lần gọi điện thoại với mẹ cũng sẽ cãi nhau." Cô nói ngửa đầu nhìn về phía Tống Nam Xuyên: "Về sau anh không cần mua gì cho em đâu."

"Tại sao?"

"Để tránh cho em cắn người miệng mềm, bắt người tay ngắn."

Tống Nam Xuyên nhin không được khẽ cười một tiếng: "Em cho là như vậy?"

"Dù sao mẹ em cũng cho rằng, về mặt kinh tế anh chèn ép em, vậy nên cái gì em cũng phải nghe anh." Cô nói đến đây dừng một chút, nghiêm túc hỏi Tống Nam Xuyên: "Có phải anh cũng cho rằng như thế hay không?"

Tống Nam Xuyên vuốt vuốt đầu của cô nói: "Trước đây ít nhiều anh cũng có loại suy nghĩ này, nhưng mà từ sau khi cãi nhau với em lần trước, anh nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này một chút. Anh cảm thấy em nói không sai, trong lúc đó xác thực hai người phải tôn trọng lẫn nhau, mà không phải cái gì cũng quyết định từ một phía. Mặt khác về vấn đề tiêu tiền, người đàn ông không tiêu tiền trên người bà xã mình, vậy thì tiêu tiền ở đâu đây?"

Bùi Anh hừ hừ hai tiếng, từ chối cho ý kiến với hai chữ "bà xã" này. Tống Nam Xuyên nhìn cô, hai mắt nhu tình như nước: "Em cần hiểu một chuyện, vì em tiêu tiền, không phải để thỏa mãn em, mà là thỏa mãn chính bản thân anh. Nếu như không thể để em tiêu tiền, anh còn kiếm nhiều tiền như vậy để làm cái gì đây?"

... Nghe thế này hình như rất có đạo lý riêng.

Bùi Anh dần dần bị anh thuyết phục.

"Meo meo ~" Tiểu Hắc không biết từ nơi nào xông ra, nhẹ nhàng nhảy lên ghế sofa. Bùi Anh ôm nó đứng lên trên chộc, Tống Nam Xuyên không kiên nhẫn liếc nhìn con mèo churong mắt kia một cái. Sớm không ra muộn không ra, hết lần này tới lần khác chọn thời điểm này chạy ra. Anh đang cảm thấy bầu không khí rất tốt, nói không chừng có thể ôm Bùi Anh làm một lần nữa đấy.

Bùi Anh vừa ôm vừa thuận tiện cầm lên kịch bản bắt đầu học thuộc lời, Tống Nam Xuyên đành phải ngồi qua một bên, cầm lấy máy tính bảng xem một chút tin tức.

Nửa giờ sau bữa ăn Tống Nam Xuyên đã được mang đến, Bùi Anh bỏ tiểu Hắc xuống đi rửa sạch tay, ngồi vào đối diện Tống Nam Xuyên.

Tống Nam Xuyên gấp một miếng thức ăn vào trong bát của cô, nhìn cô hỏi: "Cuối cùng chịu bỏ kịch bản xuống rồi sao?"

Bùi Anh ngẩn người, sau đó không nhịn được bật cười: "Chưa quá đấy, vậy mà anh còn ăn đám chua với kịch bản được sao?"

"Không phải sao? Em nói xem có bao nhiêu buổi tối em lựa chọn sủng hạnh kịch bản mà không phải là anh."

Bùi Anh càng cười vui vẻ hơn, Tống Nam Xuyên đợi cô cười đủ, mới hỏi: "Bộ phim này của em còn cần phải quay trong bao lâu nữa?."

Bùi Anh nói: "Trước mắt công việc quay phim được tiến hành cực kỳ thuận lợi, vậy nên công việc có thể sẽ được hoàn thành sớm, em đoán trung tuần tháng sau có thể đóng máy."

"Uh, vậy thì chờ em đóng máy, chúng ta đi ra ngoài chơi."



"Được."

Tổng Nam Xuyên đã sớm bắt tay vào chuẩn bị kế hoạch đi du lịch, như lúc trước anh đã nói với Bùi Anh, thời gian du thuyền rời bến và nghỉ ngơi cạnh biển đều bao quát ở trong đó. Vì có thể thoải mái vui chơi bên bờ biển, anh không ngừng lại chương trình học bơi của Bùi Anh, mỗi lần tổ quay phim nghỉ ngơi, anh đều tận dụng mọi thứ kéo cô đi hồ bơi.

Trải qua mấy lần huấn luyện như thế này, Bùi Anh đã không sợ nước nữa, chỉ là bơi lội cũng chưa hoàn toàn học được, bơi trong nước hơi sâu cũng sẽ chìm xuống.

Tuy rằng Bùi Anh vẫn ở trong tổ làm phim bận rộn như cũ nhưng vẫn tiến hành đầu vào đây, tuy [mùa yêu thương] càng lúc càng hot, danh tiếng của cô cũng lên, càng cao rất nhanh, ngày càng nhiều người nhận ra cô, mà biểu hiện của cô trong phim truyền hình, cũng được phần lớn người xem công nhận.

Bước vào tháng bảy, đã có thể trông thấy hy vọng tổ phim đóng máy, Tổng Nam Xuyên cũng từ chỗ Tiểu Trương biết được tin tức kịch bản phim điện ảnh (Kể đóng vai) cơ bản đã hoàn thành.

Sau đó anh tính toán thời gian một chút, phim truyền hình của Bùi Anh trung tuần thì có thể thuận lợi đóng máy, thời điểm cuối tháng, sẽ mở họp báo công bố phim (kể đóng vai), sau đó sẽ bắt đầu tuyển chọn nhân vật nữ chính.

Trong lúc đó có thời gian nửa tháng để nghỉ ngơi, có thể mang theo Bùi Anh đi chơi một vòng.

Trung tuần tháng bảy, [mùa yêu thương] đúng hạn đóng máy, ngày đó tổ phim long trọng cử hành nghi thức đóng máy. Rất nhiều cơ quan truyền thông nghe tin mà đến, tổ kịch chuẩn bị rất nhiều đồ ăn, còn phát cho mỗi diễn viên một bó hoa tươi.

Bùi Anh chụp lại tiệc đóng máy và hoa tươi, tất cả đều post lên weibo.

Bùi Anh v: Hôm nay [mùa yêu thương] đóng máy, trong lòng có trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Đây là bộ phim đầu tiên tôi tham gia với vai trò diễn viên chính, đối với tôi mà nói vô cùng có ý nghĩa. Mấy tháng này công tác ở tổ quay phim, tôi học được rất nhiều thứ, tất cả diễn viên cùng nhân viên làm việc đều vô cùng tốt, đương nhiên, mỗi tuần đúng giờ canh giữ ở trước ti vi xem các bạn cũng rất tuyệt. Cảm ơn sự ủng hộ của mọi người, hiện tại bộ phim mới được phát sóng một nửa, sau này mong tiếp tục ủng hộ a ~ cuối cùng muốn long trọng cảm ơn tổ phim, để cho tôi ăn nhiều thịt như vậy [đáng yêu] về sau còn có bộ phim như thế này, nhớ đến tìm tôi nhé [đáng yêu]

Bạn đang đọc truyện *Chi Trách Lúc Trước Mắt Bị Mù* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 37

Bộ phim truyền hình của Bùi Anh đóng máy, Tổng Nam Xuyên liền chuẩn bị bắt đầu kế hoạch nghỉ dưỡng của mình.

Buổi tối anh hưng trí bừng bừng kéo Bùi Anh vận động một phen, mới thoải mái mà đem vé máy bay đưa ra khoe khoang: "Vé máy bay anh đã đặt rồi, chín rưỡi sáng ngày kia, ngày mai em nghỉ ngơi thật tốt, thuận tiện sửa sang lại hành lý muốn mang đi."

"Được." Bùi Anh cầm lấy vé máy bay đến trước hai mắt lật xem, trong lòng mơ hồ có chút ít lo lắng, "Em ngồi máy bay sẽ không có vấn đề gì chứ?"

Tổng Nam Xuyên kỳ quái hỏi: "Vấn đề gì?"

Bùi Anh ngồi dậy, đem đệm gối đầu đặt ở sau lưng, nghiêng đầu nhìn Tổng Nam Xuyên: "Em từ nhỏ đến lớn vận khí đều không thể nào tốt, nói ra đến khả năng anh cũng không tin, trước kia những chỗ em làm đều bởi vì các loại nguyên nhân mà đóng cửa."

Tổng Nam Xuyên: "..."

Anh đột nhiên nhớ tới, tiểu Trương lúc trước ở trong tư liệu của Bùi Anh tựa hồ có viết qua, cô tiếp nhận công việc được một nửa thì đều bị gián đoạn.

Bùi Anh thờ dài, nói: "Trước kia em có thi vào được ngành hàng không, nhưng là vì tiếng Anh quá kém không có thi đậu, Nhậm San San liên tục nói may mắn em không có thi đậu, nếu không ngày ngày đều có tai nạn máy bay."

Tổng Nam Xuyên: "..."

Mặc dù anh là người theo chủ nghĩa duy vật, nhưng tổng hợp những việc Bùi Anh đã trải qua, anh không thể không thừa nhận thể chất của cô khả năng đã chiến thắng khoa học.

Nhưng lập tức bắt đầu chuyến du lịch mong đợi đã lâu, anh sao có thể ở loại địa phương này mà kinh sợ: "Em nghĩ quá nhiều rồi, ít nhất anh và em quen biết từ lâu tới nay, công việc của em đều tiến hành cực kỳ thuận lợi a."

Trừ việc bị anh quấy nhiễu.

Bùi Anh cũng cảm thấy kể từ gặp được Tống Nam Xuyên, trên người cô liền phát sinh không ít chuyện tốt, có lẽ anh chính là ngôi sao may mắn của cô: "Uh, em gần nhất vận khí quả thật không tệ, phim truyền hình cũng thuận lợi đóng máy, raturing cũng một đường tăng lên, nói không chừng đều là nhờ phúc của anh."

Tống Nam Xuyên cười cười nói: "Cho nên chớ suy nghĩ lung tung, hơn nữa căn cứ số liệu ghi rõ, máy bay là một trong những phương tiện giao thông an toàn nhất."

"Ừ!"

Bởi vì chuyến du lịch này Tống Nam Xuyên đã bắt đầu kế hoạch từ tháng trước, hiện tại đã rất ổn thỏa, Bùi Anh cơ bản không có gì để bận tâm cả, chỉ cần thu thập một chút đồ này nọ mình muốn mang đi là được.

Vừa đem kem chống nắng vừa mua cho vào túi hành lý nhỏ, di động đặt lên bàn liền vang lên. Bùi Anh đi tới nhìn thoáng qua, hóa ra là em trai cô gọi tới.

Em trai tìm cô có chuyện gì sao? Cô nghi ngờ nhú mày, đem điện thoại tiếp nhận. Điện thoại vừa thông, cô còn chưa kịp mở lời, thanh âm tràn trẻ tinh thần phấn chấn thanh xuân liền theo ống nghe truyền tới: "Chị, em được nghỉ hè, em đến A thị thăm chị!"

Bùi Anh sững sờ, hỏi cậu: "Em khi nào thì đến?"

"Em hiện tại đã ở A thị!" Bùi Tu Nhiên ngồi trên xe taxi, hai mắt hướng ra phía ngoài nhìn quanh, "Em đang ngồi xe đi đến chỗ chị ở."

"A, chị đã dọn nhà." Bùi Tu Nhiên đột nhiên chạy đến A thị, Bùi Anh có chút ít trở tay không kịp, "Chờ chị đem địa chỉ mới gửi cho em, em bảo lái xe nhìn một chút."

"Được."

Bùi Anh cúp điện thoại, liền đem địa chỉ mới của mình gửi cho Bùi Tu Nhiên, là chỗ trước kia Trần Thắng giúp cô thuê, cô vẫn chưa trả lại phòng.

Mới vừa gửi đi xong, di động lại vang lên, lần này là mẹ của cô. Cô tiếp nhận điện thoại, hỏi: "Mẹ, có chuyện gì sao?"

"Tú Quyên à, Tu Nhiên đi A thị chơi, nó có gọi điện thoại cho con chưa?"

"Uh, vừa mới nói với con."

"Vậy là tốt rồi, nó thật vất vả mới đi A thị một lần, con nhớ chiều nó thật tốt, dẫn đi chơi khắp nơi."

"Ừ..." Bùi Anh miễn cưỡng trả lời, cắt đứt điện thoại.

Em trai tới rất không đúng lúc, Bùi Anh trong lòng nhin không được có chút lo lắng, cô phải nói như thế nào với Tống Nam Xuyên đây? Bọn họ đi du lịch không thể nào đem theo em trai cô cùng đi được, nhưng cô cũng không thể bỏ rơi một mình em trai ở A thị, nếu không cô cũng có thể tưởng tượng được mẹ cô sẽ phê phán cô thành cái dạng gì...

A a a cô quả nhiên vẫn là vận khí không tốt sao! Đôi vận cái gì đều là ảo giác!

Cô cắt điện thoại, nhanh chóng thay quần áo, dự định đi trước đón đầu em trai. Tống Nam Xuyên ở dưới lầu bàn giao lại công việc cuối cùng với Tiểu Trương, thấy Bùi Anh vội vội vàng vàng xuống lầu, liền hỏi: "Em đi đâu vậy?"

"Em đột nhiên có chút việc cần phải đi ra ngoài một lát, lập tức trở về." Bùi Anh không có nói cho anh biết Bùi Tu Nhiên đến, cô còn không biết em trai cô cùng Tống Nam Xuyên gặp mặt sẽ như thế nào, cô vẫn nên là đi trước gặp mặt em trai trước thì an toàn hơn.

Tống Nam Xuyên nhìn cô, lại hỏi: "Cần lái xe đưa em đi không?"

"Không cần, em tự mình đi là được rồi." Bùi Anh nói xong cũng đi ra ngoài, Tống Nam Xuyên nhìn bóng lưng rời đi của cô, khẽ cau mày lại.

Tiểu Trương suy tính một trận, hỏi anh: "Có cần người đi theo Bùi tiểu thư không?"

Tống Nam Xuyên lắc đầu nói: "Đội cô ấy trở về thì hỏi sau đi."

Bùi Anh đi một đoạn đường, mới gặp được một chiếc xe taxi còn trống, hôm nay đường xá không tệ, đến căn hộ cô ở trước kia không có mất bao nhiêu thời gian.

Bùi Tu Nhiên bởi vì không có chìa khóa, sau khi đến vẫn luôn ở phía dưới đợi cô, Bùi Anh từ trên xe taxi xuống, cực nhanh đi đến: "Chờ lâu rồi sao?"

"Sắp nửa tiếng rồi." Bùi Tu Nhiên có chút ít không vui.

"Xin lỗi, xin lỗi." Bùi Anh ngược mắt nhìn nhìn cậu ta, cười nói, "Em có phải hay không lại cao hơn rồi?"

"F\*ck một cm chị cũng nhìn ra được?" Bùi Tu Nhiên nói, hai mắt cũng đánh giá Bùi Anh, "Chị, em đều nói chị cao như thế không cần mang giày cao gót đi, chị như vậy áp lực đối với Tổng tổng không phải sẽ rất lớn sao?"

Đột nhiên nghe từ trong miệng cậu ta nhẩy ra hai chữ "Tổng tổng", Bùi Anh còn có chút không thích ứng, cô giúp Bùi Tu Nhiên cầm qua một cái túi, dẫn cậu ta đi vào trong tiểu khu: "Tổng Nam Xuyên còn cao 1m87 cơ, chị đi giày cao gót cũng không có tới 1m8 a."

"Anh rể còn rất cao a, bộ dạng lớn lên cũng không tệ." Bùi Tu Nhiên cố ý dùng giọng điệu trêu đùa mà nói. Lòng mày Bùi Anh nhướn lên, mới vừa rồi còn gọi Tổng tổng, thời gian của một câu nói liền biến thành anh rể.

"Còn chưa phải là anh rể của em, không nên gọi loạn."

"Có quan hệ gì, dù sao sớm muộn gì đều phải thôi."

Bùi Anh không có lại cùng cậu ta tranh cãi vấn đề này, dẫn cậu ta vào trong thang máy. Bởi vì phòng để trống quá lâu không có người ở, mới vừa mở cửa ra, một trận bụi bặm liền đập vào mặt.

"Khụ khụ." Bùi Tu Nhiên bị ngạt thở ho khan vài tiếng, che miệng mũi liền lùi lại mấy bước, "Chị chỗ này là bao lâu rồi không có người ở vậy? So với ký túc xá của bọn em còn bẩn hơn."

"... Là có một đoạn thời gian không ở, chị lập tức quét dọn một chút là được." Cô gọi Bùi Tu Nhiên vào, đóng cửa lại. Bùi Tu Nhiên ở trong phòng dạo qua một vòng, cứ thế không tìm được một chỗ có thể ngồi. Bùi Anh giặt sạch tám khăn lông, rồi lại vén lên vải trắng phủ lên trên ghế sofa, lại lau vài lần, kêu Bùi Tu Nhiên ngồi xuống trước.

Bùi Tu Nhiên chụp một bức ảnh với sofa, hỏi cô: "Chị sống ở đâu vậy?"

"Ách, chị cùng Tổng Nam Xuyên ở cùng một chỗ."

Bùi Tu Nhiên nhìn cô một cái, nói: "Đều cùng người ta ở chung, còn không cho em gọi anh rể?"

Bùi Anh bị cậu ta nói đến sắc mặt đỏ hồng, hỏi: "Em như thế nào đột nhiên lại đến A thị vậy? Đều không nói trước với chị một tiếng."

"Em thi xong liền trực tiếp đến, muốn cho chị một kinh hi(niềm vui bất ngờ)."

"..." Bùi Anh trầm mặc một giây, mới hỏi, "Em dự định ở lại ở A thị bao lâu?"

"Ở lại nửa tháng đi, chị em chúng ta cũng đã lâu không gặp mặt, ồ đúng rồi, nói đến mới nhớ hiện tại chị đã là một đại minh tinh rồi a."

Bùi Anh nghe được hần nói muốn lưu lại nửa tháng, cũng biết chuyến du lịch lần này khẳng định lại bị trì hoãn. Cô đi rửa sạch cái tay, cầm di động đi đến ban công: "Chị gọi điện thoại, em tự mình ngồi trước một lát."

Cô nói xong không quên đóng kín cửa ban công, mới gọi một cú điện thoại cho Tổng Nam Xuyên. Điện thoại vang lên không đến hai tiếng, liền bị Tổng Nam Xuyên tiếp nhận: "Anh Anh, chuyện gì vậy?"

"À, là thế này." Bùi Anh thật sự là cảm thấy có chút không tiện mở miệng, "Em trai em đột nhiên đến A thị, em vừa rồi vội vã ra ngoài, chính là tới đón nó."

Tổng Nam Xuyên ở đầu bên kia điện thoại suy nghĩ một lát, mới hỏi: "Hiện tại hai người đang ở đâu?"

"Ở căn hộ trước kia em thuê, nó nói nó muốn ở lại A thị nửa tháng, em khẳng định phải bồi nó..."

Sau khi nói xong cô có chút thấp thỏm chờ đợi Tổng Nam Xuyên trả lời, cô biết rõ chuyến du lịch này Tổng Nam Xuyên đã lên kế hoạch rất lâu rồi, hiện tại đột nhiên không đi được, anh khẳng định rất không vui.

Tổng Nam Xuyên quả nhiên rất không vui, trong giọng nói đều mang theo oán khí: "Em trai em thật biết chọn thời gian, tính chuẩn lúc này mà đến?"

"Ách..."

"Cậu ta là một người lớn như vậy, em ném cậu ta ở A thị nửa tháng cũng sẽ không chết đói đâu?"

"... Như vậy không hay lắm đâu, nó dù sao cũng là em trai em." Không đi du lịch được, trong lòng Bùi Anh cũng thật đáng tiếc, nhưng bây giờ cô cũng chỉ có thể trấn an tâm tình Tổng Nam Xuyên trước, "Thực thực xin lỗi a, em cũng không biết nó lại đột nhiên đến, thực xin lỗi..."

Nghe thấy Bùi Anh đáng thương xin lỗi, Tổng Nam Xuyên mềm lòng, anh bực bội thở ra một hơi, nói: "Bỏ đi, anh bảo tiểu Trương đem vé máy bay trả lại, chúng ta lần sau lại đi vậy."

"Uh, thực xin lỗi..."

"Đem lòng áy náy này của em để đến tới đi." Tống Nam Xuyên nói.

Bùi Anh: "... ..."

Loại thời điểm này cũng có thể giờ trò lưu manh, giỏi lắm

Cô tự đáy lòng cấp cho Tống Nam Xuyên một cái khen.

"Nếu là đón em trai em, sao vừa rồi như thế nào lại không nói với anh?"

"Cái này... Anh cũng biết người nhà của em có chút cái kia, em kỳ thật không phải rất muốn các người gặp mặt." Bùi Anh khó xử mở miệng, không gặp đến Tống Nam Xuyên bọn họ bất cứ lúc nào cũng nhớ kỹ đến tiền của anh, thực muốn gặp mặt, còn không biết sẽ nói ra cái gì.

Tống Nam Xuyên cười một tiếng: " Dù sao cuối cùng anh cũng phải cùng bọn họ gặp mặt, em yên tâm đi, anh nói trên thế giới này có thể đào(lấy) được tiền của anh chỉ có em."

Bùi Anh: "..."

"Như vậy đi, hiện tại thời gian cũng không còn sớm, anh bảo lái xe qua đón hai người, anh đặt một phòng riêng ở Thiên Hạ Cư, mời em trai em ăn cơm trưa."

"Được, hiện tại em đi nói với nó." Bùi Anh cúp điện thoại, đẩy cửa kính ban công ra, đi trở về phòng khách. Bùi Tu Nhiên còn ngồi trên ghế sa lon, hình như đang chơi trò chơi trên điện thoại di động, nghe được Bùi Anh vào, đầu cũng không ngoảnh lại hỏi: "Chị gọi điện thoại cho ai vậy?"

"A, Tống Nam Xuyên nói mời chúng ta ăn cơm trưa, đợi tí nữa lái xe sẽ đến đón chúng ta."

Bùi Tu Nhiên ngừng lại động tác, sau đó để điện thoại di động xuống từ trên ghế salon đứng lên: "Anh rủ mời ăn cơm á, vậy nhất định là bữa cơm thịnh soạn a! Còn có tài xế đến đón, người có tiền chính là có khí chất(dáng vẻ)!"

Bùi Anh suy nghĩ một chút, vẫn là nhện không được dạn dò cậu hai câu: "Đợi tí nữa gặp anh ấy, em chớ nói năng linh tinh."

"Chị cứ yên tâm đi, em tự biết chừng mực."

Bùi Anh nhìn cậu ta vài lần, không có nói gì nữa. Chẳng qua bao lâu, lái xe của Tống Nam Xuyên đã đến, Bùi Tu Nhiên đi theo Bùi Anh xuống lầu, vừa nhìn thấy chiếc xe chờ ở bên ngoài liền giống như con gió chạy đến, thanh âm kích động có chút biến điệu: "Ông trời ơi, là Maybach 62s, chiếc xe này phải đến một ngàn vạn a(khoảng hơn 10 tỷ của mình hay sao ý)! "

Cậu ta hưng phấn mà vây quanh xe dạo qua một vòng, lấy điện thoại di động ra nhét vào tay Bùi Anh: "Chị, mau chụp hình cho em! Em muốn chụp ảnh chung với chiếc xe!"

Bùi Anh cầm di động, nhìn về phía lái xe ở ghế lái: "Có thể chụp hình không?"

Lái xe gật đầu với cô: "Bùi tiểu thư cứ tùy ý."

"Thật tốt quá, mau chụp ảnh, chụp thêm nhiều mấy tấm, em muốn đăng lên Weibo, ghen tị chết bọn họ ha ha ha ha!"

Bùi Anh chụp cho Bùi Tu Nhiên ba tấm, liền trả điện thoại cho cậu. Kéo lên xe, cô có chút ít xin lỗi nói với tài xế: "Thật ngại quá, em trai tôi vẫn còn đang đi học, chưa thấy qua nhiều việc đời."

Lái xe lễ phép trả lời cô: "Bùi tiểu thư quá khách khí rồi."

Bùi Anh mỉm cười, ở bên cạnh Bùi Tu Nhiên đã hoàn toàn đắm chìm trong mấy bức ảnh chụp mình cùng Maybach: "Ông trời ơi, quả thực quá oách! Mình thế nhưng ngồi Maybach 62s!" Cậu ta nói xong, tay lại giờ điện thoại lên đối diện, thay đổi góc độ chụp mấy tấm ảnh tự sướng.

Dọc theo đường đi cậu ta đều hưng phấn giống như con khi vậy, đến Thiên Hạ Cư còn không đành lòng chịu xuống xe. Bùi Anh thật vất vả mới đem cậu ta kéo ra, vừa đi vào đại sảnh, cô tiếp tân xinh đẹp đứng ở cửa liền cười nói với cô: "Xin chào Bùi tiểu thư, Tống tiên sinh đã đến, tôi mang mọi người đi lên."

"Được, cảm ơn." Bùi Anh kéo Bùi Tu Nhiên đang còn hết nhìn đông tới nhìn tây, đi thang máy đến phòng riêng. Đi tới cửa tiếp khách cô lễ tân liền dừng lại, gõ cửa hai cái, nói vào bên trong: "Tống tiên sinh, Bùi tiểu thư, bọn họ đã đến."

Cô ấy nói một cách thuần thực có huấn luyện rồi đẩy cửa ra, đối Bùi Anh làm một cái tư thế xin mời.

Không đợi Bùi Anh đi vào, Bùi Tu Nhiên không thể chờ đợi được liền xông vào. Tống Nam Xuyên một mình ngồi ở bên trong, thấy cậu ta đi vào, liền khẽ vuốt cằm cười với cậu ta.

Bùi Tu Nhiên bước đi đến bên cạnh anh, sùng bái nhìn anh: "Anh chính là anh rể đi! Xin chào, xin chào, em gọi Bùi Tu Nhiên, là em trai Bùi Tú Quyên."

Bùi Anh: "... ..."

Nhất định phải ở thời điểm này gọi tên khai sinh của cô ra sao!

Tổng Nam Xuyên đứng lên, cùng cậu ta bắt tay, Bùi Tu Nhiên lại kích động nói: "Em vừa mới nhìn đến chiếc Maybach của anh, quả thực quá oách, anh rề, anh chính là thần tượng của em a!"

Mặc dù Tổng Nam Xuyên không hẳn là hết sức thích cái "Em trai" này, nhưng cậu ta mở miệng một tiếng anh rề, còn gọi anh đến thập phần lộn tai. Anh đối Bùi Tu Nhiên cười cười, nói: "Anh còn có một chiếc Lamborghini cùng Ferrari."

Con mắt Bùi Tu Nhiên sáng lên: "Anh rề, anh có thể cho em mượn một chiếc lái thử không?"

Bùi Anh nhú lông mày gõ cậu ta một cái, Bùi Tu Nhiên dường như hoàn toàn chưa tỉnh, hai mắt vẫn sáng long lanh nhìn chăm chăm Tổng Nam Xuyên. Tổng Nam Xuyên vẫn duy trì nụ cười trên mặt, nhìn cậu ta hỏi: "Cậu có giấy phép lái xe không?"

"Em đang định kỳ nghỉ hè này thì đi thi!"

"Vậy chờ cậu thi đậu rồi nói sau vậy."

"Cảm ơn anh rề!"

Tổng Nam Xuyên nhếch khóe môi, không có đáp lại cậu ta, ngược lại kéo Bùi Anh ở bên cạnh mình ngồi xuống: "Anh gọi rất nhiều món ăn em thích, đợi tí nữa ăn nhiều một chút."

"Uh, được." Bùi Anh ngẩng đầu nhìn Bùi Tu Nhiên còn đang ngốc nghếch đứng ở một bên, nói với cậu ta, "Em cũng ngồi xuống đi."

"A, Được."

Bùi Tu Nhiên kéo ra cái ghế ngồi xuống, cuối cùng Tổng Nam Xuyên chuyển hướng ánh mắt nhìn về phía cậu ta: "Thật ngại quá, bởi vì không biết rõ cậu thích ăn cái gì, cho nên tôi gọi đều là món chị cậu thích ăn."

"Không sao đâu, khẩu vị của em và chị rất giống nhau!"

Tổng Nam Xuyên cười một tiếng: "Vậy là tốt rồi."

"Anh rề a, anh là làm cái gì vậy,sao có thể kiếm được nhiều tiền như vậy?"

"Không có gì, chỉ là làm ăn nhỏ thôi."

"Anh rề anh đừng đùa em, anh như vậy mà là làm ăn nhỏ sao, vậy thì thế nào mới gọi là làm ăn lớn chứ." Bùi Tu Nhiên cầm lấy ly trà trong tay uống một ngụm trà, có chút bất ngờ khen ngợi nói, "Trà này không tệ a!"

Tổng Nam Xuyên nói: "Uh, Bích Loa Xuân."

"Oh." Bùi Tu Nhiên lại uống một ngụm, tiếp tục hỏi, "Anh rề, anh dự định khi nào thì cùng chị em kết hôn vậy?"

Tổng Nam Xuyên nhìn nhìn Bùi Anh ngồi ở bên cạnh mình, cười nói: "Này phải xem cô ấy khi nào thì nguyện ý gả cho anh."

Bùi Anh trừng mắt liếc anh một cái, giọng nói Bùi Tu Nhiên lại truyền tới: "Không phải là em thúc giục hai người a, hai người thật sự nên quyết định chuyện này đi, bà con bạn bè thân thích ở quê đều biết rõ hai người ở cùng một chỗ."

Tổng Nam Xuyên gật đầu không lên tiếng, Bùi Tu Nhiên còn lải nhải: "Đến lúc đó anh rề định làm tiệc cưới như thế nào? Nhất định phải đến nhà chúng ta..."

Bùi Anh cuối cùng không thể nhịn được nữa hỏi: "Tu Nhiên, em cuối kỳ thi cử như thế nào ?"

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Trách Lúc Trước Mắt Bị Mù* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 38

Lời nói của Bùi Anh thành công khiến Bùi Tu Nhiên ngậm miệng.

Sau đó bữa ăn an tĩnh không ít, ba người com nước xong xuôi, Bùi Tu Nhiên nói muốn đi chơi ở thành phố A, Bùi Anh để tài xế lái xe đến Công viên Tỉnh Quang, Tống Nam Xuyên cũng đi theo.

Buổi chiều khí trời rất nóng, Bùi Anh không muốn ở bên ngoài phơi nắng, để Bùi Tu Nhiên tự mình đi dạo bên ngoài, cô và Tống Nam Xuyên ngồi ở bên trong cửa hàng bánh ngọt, ngồi dưới máy điều hòa ăn bánh ngọt.

Tống Nam Xuyên nhìn ly soda chanh trước mặt cô cùng một khối thạch mousse (bột) quả cam (một loại thạch nguồn gốc ở Pháp), nhủ mày "Em vừa rồi còn chưa ăn nó?"

Rõ ràng trên bàn lớn ăn nhiều nhất chính là cô, ngay cả Bùi Tu Nhiên chưa từng nói cô ăn được nhiều.

Bùi Anh uống một ngụm nước soda, cầm lấy đĩa bánh ngọt dùng cái thìa múc một miếng bánh ngọt: "Ăn thịt là một dạ dày, ăn đồ ngọt lại là một dạ dày khác, anh chẳng lẽ không biết sao?"

"...Không hiểu các loại phi khoa học này của ai." Nhưng mà nhìn cô ăn thỏa mãn như vậy, anh cũng không nhịn được ăn một phần kem ly.

Một phần kem ly rất lớn, đủ để ba người ăn, Bùi Anh múc một muỗng, nhìn anh nói: "Thật xin lỗi, lời mới vừa nói của em trai em anh không cần để ở trong lòng."

Tống Nam Xuyên nở một nụ cười, lên tiếng: "Yên tâm đi, em trai em ở trước mặt anh còn chưa đủ tư cách để nói."

"Ách..." Bùi Anh bị chặn họng nói: "Kì thực em trai em bản tính không xấu, do được ba mẹ em làm hư, được nuông chiều từ bé."

Tống Nam Xuyên nói: "Nữ sinh nuông chiều từ bé thì không sao, mà nam sinh nuông chiều từ bé cũng không phải là chuyện gì tốt." Anh vừa nói vừa ném nếm kem ly trong khay, mùi vị cũng không tệ lắm, "Chẳng qua em trai của em nhìn qua cũng chưa phải là không có cách nào trị được. Giáo dục một tí mới có thể thay đổi được."

"...Ồ." Không biết vì sao, những lời này từ trong miệng của Tống tổng nói ra hình như có chút biến chất.

Lúc gần năm giờ, Bùi Tu Nhiên rốt cục chơi đùa cũng mệt rồi, chạy về tìm Bùi Anh và Tống Nam Xuyên. Bùi Anh ở tiệm bánh ngọt ăn hết một buổi trưa, buổi tối cũng không muốn ăn gì nữa, Tống Nam Xuyên liền tính nhường cho Bùi Tu Nhiên vài miếng bánh ngọt, sau đó trực tiếp về nhà.

Bùi Anh suy nghĩ một chút, nói: "Buổi tối em và Tu Nhiên trở về phòng trọ của chúng em muốn đi!"

"Tại sao?" Bùi Tu Nhiên vừa nghe cô nói như vậy liền ngẩng đầu lên, "Không phải là ở nhà anh rẻ sao?"

"Không được, rất phiền."

"Đừng ngại." Lần này Bùi Tu Nhiên còn chưa lên tiếng, Tống Nam Xuyên liền giành nói, "Liên ở chỗ của anh đi, còn rất nhiều phòng."

"Nhìn đi anh rẻ cũng đã nói như vậy!" Bùi Tu Nhiên uống một hóp nước soda, nhìn Tống Nam Xuyên nói: "Cảm ơn anh rẻ!"

Tống Nam Xuyên cười, không có đáp lời.

Lúc rời khỏi cửa hàng bánh ngọt, Tống Nam Xuyên vừa mua mấy miếng bánh ga-tô mang về, nghĩ ngày mai Bùi Anh cũng có thể ăn. Sau khi trở lại biệt thự, Bùi Tu Nhiên lại kích động, nơi nào cũng ngó nghiêng.

Tống Nam Xuyên chuẩn bị cho cậu căn phòng nhỏ nhất của ngôi biệt thự, nhưng Bùi Tu Nhiên lúc nhìn thấy, vẫn kích động đến cực kì "Căn phòng của em thật là đẹp, cảm ơn anh rẻ!"

"...Không có gì." Tống Nam Xuyên đi ra ngoài, đưa tay đem cửa đóng lại. Bùi Tu Nhiên ngã mình trên giường, nẩy lên hai lần, ngồi dậy gọi điện cho mẹ mình: "Mẹ, hôm nay con ở lại nhà anh rẻ! Nhà anh thật lớn, biệt thự siêu sang trọng, còn có vườn hoa và bể bơi! Phòng cũng vô cùng rộng rãi..."

Bùi Tu Nhiên cứ như vậy gọi điện nói hơn cả tiếng đồng hồ, cuối cùng mới giải tỏa hết vui sướng trong lòng.

Ở căn phòng bên cạnh, Tống Nam Xuyên tắm rửa xong từ phòng tắm đi ra, ngồi ở mép giường tiện tay ôm eo của Bùi Anh: "Em trai em thật là ngốc, anh cho nó một căn phòng nhỏ nhất mà nó còn cao hứng thành như vậy."

"..." Bùi Anh khóe miệng co rút, "Điều kiện nhà em rất bình thường, nó vốn chưa thấy qua thế nào là các mặt của xã hội, đừng nói đến căn phòng như vậy."

"Ài, anh vốn còn muốn chèn ép nó một chút, kết quả một chút cảm giác thành tựu cũng không có."

"..."

"Em trai em chỉ số thông minh như thế, làm sao thi lên đại học vậy?"

"... Coi như là lúc nó học cấp ba cũng nỗ lực một chặn đi,ừ, mặc dù cuối cùng chỉ là đúng lúc đậu thôi." Nhưng mà lên đại học nó lại lười biếng, hôm nay

em hỏi nó kết quả kì thi cuối kì, nó thoáng cái liền không nói.

Bùi Anh vừa mới nói xong, Tống Nam Xuyên liền vén tóc của cô, kề môi hôn trên cổ của cô. Bùi Anh lông mày nhảy dựng, nghiêng đầu né tránh nụ hôn của anh: "Anh làm gì vậy? Bây giờ mới là mấy giờ a!"

Trời còn chưa tối mà!

Tống Nam Xuyên ngược mắt nhìn cô, ánh mắt còn giống như có chút ủy khuất: "Em biết chúng ta đang tiến hành mà bị hụt hẫng rất là thương tâm không?"

"..."

"Em chẳng lẽ không nên bồi thường anh thật tốt?"

"Em..." Bùi Anh mới vừa mở miệng, Tống Nam Xuyên liền nhanh như chớp hướng đến hôn lên môi của cô. Ở môi cô lưỡi đang không ngừng thăm dò, trên tay Tống Nam Xuyên cũng không nhân rồi, anh cò ra quần áo ngủ của Bùi Anh, thuận tiện đem cô đặt ở trên giường.

Bùi Anh nhin không được phát ra một tiếng than nhẹ, Tống Nam Xuyên chống đỡ hai chân của mình, dựa vào mình, hai tay vô thức ôm eo của anh, vòng lại sau lưng anh: "Đừng..."

"Hả?" Tống Nam Xuyên đơn giản mà lên tiếng, một bên hôn ở trên người cô, một bên đem bản thân chôn càng sâu hơn trong người Bùi Anh. Từng tiếng thở dốc bật ra, nghe Tống Nam Xuyên càng thêm hưng phấn.

"Anh anh..." Anh một bên gọi tên của cô, một bên không ngừng va chạm cô. Bùi Anh có chút không chịu nổi leo lên đầu vai của anh nói: "Đừng như vậy... em trai em. ở sát vách..."

Tống Nam Xuyên ở đôi môi đỏ tươi của cô cắn một cái, khóe miệng mập mờ quyến rũ: "Em trai em ở sát vách, có phải hay không làm cho em hưng phấn hơn?"

"...Mới, không có..." Ba chữ đơn giản của Bùi Anh cũng bị Tống Nam Xuyên va chạm phá thành từng mảnh nhỏ.

Tống Nam Xuyên liếm liếm lỗ tai của cô, thấp giọng nói: "Anh cảm giác được, em so với ngày trước đều kích thích."

Bùi Anh nghe anh nói xong xấu hổ và giận dữ đan xen, nhưng lại bị một vòng mãnh liệt công kích, rất nhanh trầm luân theo.

Hôm nay Tống Nam Xuyên cứ thế từ hứng đông làm đến trời tối mới bỏ qua.

(Lần đầu tiên edit trúng H nhẹ! ==')

Ngày thứ hai Bùi Anh ngủ một giấc đến mười giờ rưỡi, mới bị chuông điện thoại đánh thức. Tống Nam Xuyên vẫn ngủ bên cạnh cô, khẽ nhíu mày hỏi: "Người nào vậy?"

"Đừng, là Trần tổng." Bùi Anh ban đầu cũng không muốn nghe điện thoại, nhưng thấy tên Trần Thắng, lập tức liền xốc lại tinh thần, "Trần tổng, buổi sáng tốt lành."

"Đâu phải mười một giờ vẫn còn sớm" Trần Thắng ở đầu dây bên kia trêu chọc cô một câu, "Trước là cô theo tôi xin nghỉ phép hai tuần lễ để xuất ngoại phải không?"

"Đúng vậy, nhưng mà có vấn đề nên hủy bỏ."

"A, vậy thì thật là tốt." Trần Thắng nói, "vẫn còn ở tâm nhiệt, hình tượng nữ nhân vật chính cũng đi sâu vào lòng người, có một nhà quảng cáo muốn thừa xu thế mời cô làm đại diện phát ngôn."

"À, là sản phẩm gì?"

"Thịt."

Bùi Anh "...."

Hiện tại khán giả cả nước có phải đều cho rằng cô siêu cấp thích ăn thịt? :)

Tuy rằng cô thật thích ăn thịt đi...

"Cửa thức ăn nhanh đưa ra thị trường một món mới là com thịt bò tiêu đen, nhiệm vụ của cô chủ yếu chính rất hạnh phúc mà đem nó ăn vào."

"...Được, không thành vấn đề."

"Vậy bây giờ cô có tiện đến phòng làm việc một chút không?"

"Có thể." Bùi Anh cúp máy, liền đứng lên thay quần áo. Trên người còn có chút đau nhức, cô thật muốn ở trên mặt Tống Nam Xuyên đập lên một cước.

Tống Nam Xuyên thấy cô thức dậy, cũng ngồi dậy theo: "Em muốn đi ra ngoài sao?"

"Ừ, Trần tổng nói có một quảng cáo." Bùi Anh tùy ý vắn tóc lên ở sau ót, mở tủ quần áo bắt đầu chọn đồ.

Tống Nam Xuyên ôm gối của cô, ngồi ở trên giường hỏi cô: "Em không định chăm sóc cho em trai em?"

Bùi Anh nhú mày một cái: "Không được." Nếu hôm qua nó biểu hiện tốt một chút cô còn có thể mang nó đi vài nơi chơi, bây giờ nhìn lại công việc vẫn là quan trọng, hơn nữa cô thích nhất là việc quảng cáo đại diện phát ngôn.

Nhẹ nhàng nhất, tiền kiếm được lại nhiều.

"Vậy em trai em hôm nay làm sao bây giờ, em sẽ không định để anh chăm sóc nó một ngày chứ?"

Bùi Anh mặc vào một bộ đầm, quay đầu lại nhìn anh cười: "Không cần, em sẽ cho nó tìm việc làm." Cô nói xong, đối với Tống Nam Xuyên vẫy tay, "Qua giúp em kéo khóa đi."

Tống Nam Xuyên bỏ gối ra, vô cùng vui sướng mà đi tới. Việc kéo khóa này cứ lè mề hết mười phút, cuối cùng mới kéo lên. Bùi Anh gọi điện thoại cho trợ lý của mình, để họ đến đón mình, đi ngay vào phòng tắm mà tắm rửa.

Bùi Tu Nhiên lúc này còn đang ngủ, Bùi Anh cũng không có đi gọi nó, cô và Tống Nam Xuyên ngồi ở trong phòng ăn đem bánh ga-tô đã mang về ngày hôm qua ăn xong, trợ lý cũng vừa đến nơi.

Cuối cùng Bùi Anh uống một ngụm nước ép hoa quả xong, một bên dùng khăn giấy lau khóe miệng, vừa nhìn Tống Nam Xuyên nói: "Anh ở nhà chờ em, em nhờ trợ lý giúp em mua một số đồ dùng cho Bùi Tu Nhiên, chờ nó tỉnh dậy anh liền đưa cho nó."

Lông mày Tống Nam Xuyên giật giật, có vài phần hiếu kì xem cô chuẩn bị gì.

Bùi Anh đi ra ngoài một lúc, lúc quay lại tay xách một túi giấy: "Bài thi tiếng Anh cấp bốn mươi sáu, còn có chính xác đề kiểm tra chuyên đề hàng năm của nó, toàn bộ đều ở đây." Cô để túi giấy xuống, từ bên trong cầm một chồng lớn bài thi hiện ra, "Anh lần trước giúp em tìm vệ sĩ còn ở đây không?"

Tống Nam Xuyên nhìn trên bàn chính là bài thi màu sắc sắc sỡ, gạt đầu: "Vẫn còn."

"Vậy anh để cho bọn họ không cần đi theo em, để họ giám sát Bùi Tu Nhiên làm bài thi đi, làm xong một bộ đề mới để cho nó đi ra ngoài chơi."

Tống Nam Xuyên nhin không được khề cười một tiếng, ngẩng đầu lên nói với cô: "Không cần, anh có thể giám sát nó, vệ sĩ của em vẫn là đi theo em"

"Vậy cũng tốt." Bùi Anh nghiêng đầu nhìn anh nói: "Vậy em đi trước, sau khi xác nhận công việc thuận lợi, em sẽ gọi điện cho anh."

"Được." Tống Nam Xuyên nhìn Bùi Anh đi ra ngoài, bản thân suy nghĩ ngày hôm nay cũng có thể trở về công ty được rồi. Anh gọi điện thoại cho Tiểu Trương nói đơn giản rõ ràng, sau đó để anh ấy tìm thêm hai người bảo vệ đến.

Sau khi xử lý tốt những thứ này, Bùi Tu Nhiên mới từ trên lầu đi xuống, cả người nhìn qua vẫn còn mơ mơ màng màng.

"Anh rẻ, chào buổi sáng." Cậu ngáp một cái, theo bản năng nhìn một chút vào bàn ăn, "Còn có cái gì ăn không?"

"Anh và chị gái em đã ăn sáng xong rồi!" Tống Nam Xuyên nói.

"Hả... Vậy anh còn chưa ăn cơm trưa sao? Chúng ta đi ra ngoài ăn?"

"Anh một lát nữa sẽ phải đến công ty, không ăn cơm trưa, em muốn ăn gì?" Anh nói xong, lại bổ sung: "Dù thế nào trong nhà cũng không có gì ăn cả."

Bùi Tu Nhiên: "..."

Cậu còn đang suy nghĩ từ lạnh lớn như vậy cũng không thể không có cái gì ăn được sao, đột nhiên Tống Nam Xuyên nói: "A, anh nhớ rồi, em nói em và chị gái khẩu vị rất giống nhau đúng không?"

"Đúng vậy."

"Vậy thì tốt." Tống Nam Xuyên mở tủ lạnh, cười lấy ra một túi miến ốc: "Chị gái cậu đặc biệt thích ăn cái này, anh mua một hộp cho cô ấy!"

"...Miến ốc?"

"Đúng vậy, buổi trưa em ăn cái này đi, anh giúp em nấu."

Tống Nam Xuyên nói xong thì bắt tay làm, thứ nhất liền mở ra túi đóng gói măng chua.



Mùi nồng nặc rất nhanh bay ra, Bùi Tu Nhiên lui về phía sau hai bước, nhìn anh nói: "Chị của em thích ăn cái này?"

"Em không biết?" Tống Nam Xuyên thật bất ngờ mà hỏi một câu, trên tay lại lại phất chốc bắt đầu nấu miến ốc. Măng chua ở trong nồi sau khi đã nấu, mùi vị được thổi xa hơn, hình như toàn bộ gian phòng đều bị mùi vị loại này lấp đầy vậy.

Bùi Tu Nhiên lui ra bên ngoài phòng bếp, nhìn Tống Nam Xuyên cười nói: "Thật ra em không đói bụng, sẽ không ăn cơm trưa."

Cậu nói xong vọt lên lầu, thật nhanh trở về gian phòng của mình.

Tống Nam Xuyên đứng ở dưới lầu cười một tiếng, tự mình đem miến ốc vừa nấu xong ăn. (=.=)

Anh ăn cho tới khi nào xong thì thôi, Tiểu Trương đứng lúc mang theo hai vệ sĩ đến báo cáo. Vừa vào nhà, anh ta liền bị mùi trong phòng dọa đến sợ dừng lại không tiến lên: "Tổng tổng, anh ở nhà làm gì đấy?"

"Nấu miến ốc, thế nào?" Tống Nam Xuyên nước chảy mây trôi nhìn anh ấy.

"Không có gì." Tiểu Trương cung kính trả lời anh, nhưng mà đáy lòng đang điên cuồng nôn ói.

Tổng tổng lại ăn miến ốc? Anh thấy Tống tổng lại ăn miến ốc?

"Tôi đi lên thay quần áo khác, sẽ xuống ngay, cậu trong khoảng thời gian này đem điện của biệt thự và Internet đều cắt đứt."

"...Cái gì?" Tiểu Trương vẻ mặt nghi vấn.

Tống Nam Xuyên cau lông mày lại liếc mắt một cái: "Thế nào, không nghe rõ? Tôi bảo cậu ngắt mạng lưới điện."

"Được..." Tiểu Trương cho rằng một trợ lý nhỏ nhỏ như anh ấy, vĩnh viễn cũng không có khả năng thấu hiểu Tống tổng đang suy nghĩ gì.

Tống Nam Xuyên thay xong một bộ âu phục từ trên lầu đi xuống, Tiểu Trương lập tức lên tiếng báo cáo công việc: "Tổng tổng, Internet và điện đều đã cắt đứt."

"Ừ." Anh đi tới phòng khách cầm lấy xấp bài thi Bùi Anh để lại, đối với vệ sĩ phân phó nói: "Sau khi tôi đi các anh ở nơi này giám sát em trai của Bùi Anh làm bài thi, cậu ấy đang ở trên lầu. Hai mươi phút nữa cậu ấy còn không xuống, các anh liền đi lên gõ cửa."

"Vâng, Tổng tổng."

Phân phó xong tất cả công việc, hài lòng rời đi. Trên lầu Bùi Tu Nhiên mới vừa gặm hết một túi bánh bích quy, muốn lên mạng vui đùa một chút, lại phát hiện không có mạng.

Cậu đi ra nhìn tình huống xung quanh, lại phát hiện hai người đàn ông xa lạ mặc âu phục đứng dưới lầu, bị dọa đến thiếu chút nữa thì ngồi dưới đất: "Các người là ai? Vào nhà bằng cách nào?"

Hai người vệ sĩ nói: "Bùi tiên sinh chào cậu, chúng tôi là vệ sĩ do Tống tổng vì cậu mời đến."

"Vệ sĩ?" Bùi Tu Nhiên hết sức bất ngờ, anh rề rỏ tốt như vậy, tìm đến cho cậu vệ sĩ. Cậu chậm rãi từ trên lầu đi xuống, nghi ngờ đánh giá bọn họ: "Anh rề tôi đâu?"

"Tổng tổng đã đi đến công ty."

"Vậy các anh ở chỗ này phải làm những gì?"

Hai người vệ sĩ nói: "Công việc chủ yếu của chúng tôi là giám sát Bùi tiên sinh hoàn thành bài thi."

Bùi Tu Nhiên: "? ? ? ?"

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Trách Lúc Trước Mắt Bị Mù* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 39

Bùi Tu Nhiên ngồi ở trên sofa trong phòng khách lớn, hai vệ sĩ một trái một phải đứng sau lưng cậu ta, thân hình thẳng tắp giống như hai cây cột đá.

Trên bức tường đối diện với cậu ta, có một đồng hồ treo tường, kim giây chạy "Rích rắc rách rắc ", khiến cho Bùi Tu Nhiên có loại ảo giác bản thân đang ở trong phòng thí.

Cậu ta nhìn chằm chằm phần chọn đáp án của câu hỏi trước mặt sắp gần năm phút, cuối cùng tùy tiện chọn đáp án c. Cậu ta có chút ít bực bội buông bút xuống, cầm lấy di động gọi điện thoại cho Bùi Anh.

"Xin chào."

Trong ống nghe truyền đến một giọng nữ xa lạ, Bùi Tu Nhiên nhú nhú mày, hỏi: "Cô là ai vậy? Tôi muốn tìm Bùi Anh."

"Tôi là trợ lý của Bùi Anh, cô ấy đang làm việc, không tiện nghe điện thoại, cậu có chuyện gì có thể nói với tôi."

"Nói cho cô thì có tác dụng sao?" tâm tình Bùi Tu Nhiên càng thêm bực bội, "Tôi muốn tìm Bùi Anh, tôi là em trai của cô ấy."

Trợ lý nói: "Thật ngại quá, Bùi tiểu thư hiện tại không tiện nghe điện thoại, nếu không cậu đợi lát nữa lại gọi lại vậy."

"Tôi hiện tại chính là muốn tìm chị ấy!"

"Thật ngại quá, Bùi tiểu thư hiện tại không tiện nghe điện thoại."

"... Cô là người máy sao!" Bùi Tu Nhiên nhú mày, "Tách" cắt đứt điện thoại.

Cậu ta từ trên ghế sofa đứng người lên, hai vệ sĩ đằng sau lập tức liền bám theo cậu ta, Bùi Tu Nhiên quay đầu lại trừng bọn họ, hai người vệ sĩ giả vờ như không nhận thấy, giống như cũ một tắc cũng không rời theo sát cậu ta .

Bùi Tu Nhiên đi hết một vòng quanh phòng khách, lại cầm lấy di động, gọi điện thoại cho mẹ cậu.

"Tu Nhiên à, hôm nay lại đi đâu chơi vậy?" Mẹ Bùi rất nhanh tiếp nhận điện thoại, vui vẻ hỏi Bùi Tu Nhiên.

Bùi Tu Nhiên đạo: "Còn chơi ở đâu, chị con nhốt con ở nhà bảo con làm bài thi!"

"A? Nó sao có thể nhốt con ở nhà như vậy, con đừng vội, con bảo chị con nghe điện thoại, để mẹ nói chuyện với nó."

"Chị ấy đi làm, ngay cả điện thoại của con cũng không nhận!"

"Vậy anh rê con đâu?"

"Cũng đi làm! Chỉ có một mình con ở nhà, con cơm trưa đều chưa ăn!"

"Được rồi, mẹ biết rồi, bây giờ mẹ sẽ gọi điện thoại cho Tú Quyên, con chờ một chút." Mẹ Bùi nói xong, liền đi gọi điện thoại cho Bùi Anh, nhưng mà nghe điện thoại vẫn là trợ lý của Bùi Anh.

"Xin chào."

Mẹ Bùi sững sờ một cái, nói với người ở đầu bên kia điện thoại: "Cô là ai? Tôi tìm Bùi Tú Quyên."

Trợ lý nói: “ Xin chào tôi là trợ lý của Bùi tiểu thư, hiện tại cô ấy đang làm việc, không tiện nghe điện thoại, có chuyện gì có thể nhắn lại."

Mẹ Bùi tức giận mà nói: "Cô bảo nó đi đến nghe điện thoại!"

"Thật ngại quá, Bùi tiểu thư hiện tại không tiện nghe điện thoại."

"Như thế nào mới không tiện, công việc thì không thể nghỉ ngơi một chút sao? Cô bảo nó đến cùng tôi nói chuyện, tôi là mẹ của nó."

"Thật ngại quá, nếu như bác là mẹ của cháu thì cũng không có biện pháp."

"..."

Mẹ Bùi còn chưa kịp phản ứng, trợ lý lại nói: "Nếu như bác đã không muốn nhắn lại, vậy cháu trước hết cúp máy, tạm biệt."

Ngay sau đó, "Tút" một tiếng, kết thúc cuộc gọi.

Mẹ Bùi: "..."

Bà sau đó lại gọi hai cuộc điện thoại, đều bị trợ lý lấy lý do giống nhau ngăn lại.

Bùi Anh từ phòng làm việc của Trần Thắng đi ra, hỏi trợ lý chờ ở bên ngoài: "Người nhà của tôi gọi điện thoại cho tôi sao?"

Trợ lý gật gù đầu, trả điện thoại lại cho cô nói: "Em trai cô gọi một lần, mẹ cô gọi đến ba lần."

Bùi Anh nhìn lịch sử cuộc gọi, nói với trợ lý: "Cảm ơn, đã làm phiền cô rồi."

"Không cần, đây vốn là công việc trợ lý nên làm."

Bùi Anh cười một cái, nói với cô: "Chờ tôi về sau kiếm được càng nhiều tiền, liền tăng lương cho cô."

"Cảm ơn Bùi tiểu thư." Trợ lý đi theo cô đi vào trong thang máy, hỏi, "Lịch trình tiếp theo là gì vậy?"

"Hợp đồng quảng cáo đã ký xong rồi, ngày mai sẽ phải bắt đầu quay hình, Trần tổng sẽ đem thời gian lịch trình cụ thể gửi đến mail của cô một phần."

Trợ lý nhìn như đã hiểu, lại hỏi: "Vậy bây giờ là đưa cô về nhà sao?"

"Không." Bùi Anh suy nghĩ một chút, nói, "Cô đưa tôi đi phòng làm việc của Nhậm San San đi, lâu rồi chưa gặp cô ấy." Biệt thự bên kia cứ để cho một mình Bùi Tu Nhiên ở đây, chặm rãi làm bài thi đi.

Trợ lý lái xe trên đường đưa cô đến phòng làm việc của Nhậm San San trên, mẹ Bùi lại gọi điện thoại cho Bùi Anh. Bùi Anh nhìn nhìn màn hình điện thoại gọi đến, tự mình nghe điện thoại: "Mẹ, có việc gì vậy?"

"Con còn biết ta là mẹ con sao? Ta còn tưởng rằng con dự định cả đời không nhận điện thoại của ta."

Bà nói chuyện giọng điệu có chút ít nặng nề, nhưng Bùi Anh cũng không thêm để ý, vẫn bình tĩnh nói: "Vừa mới kết thúc công việc, đang chuẩn bị gọi điện thoại cho mẹ. Mẹ tìm con có chuyện gì gấp sao?"

"Mẹ nghe em trai con nói con nhốt hẩn ở nhà?"

"Con chỉ là bảo nó ở nhà làm bài thi, làm xong bài thi nó có thể đi chơi."

"Nó vừa mới được nghỉ hè, con không thể buông lỏng cho nó một chút được sao? Nó là đặc biệt đi A thành thăm con, không phải đi làm bài thi."

Bùi Anh nói: "Con bên này tạm thời có công việc, không có biện pháp luôn phải bồi nó."

"Công việc không thể ngừng nghỉ sao? Em trai con quan trọng hay là công việc quan trọng?"

Bùi Anh cười một tiếng, hỏi ngược lại: "Nếu như con không làm việc, vậy ai sẽ cấp cho em trai phí sinh hoạt đây?"

Mẹ Bùi ghen hờn một cái, nói: "Không phải là còn có Tống Nam Xuyên sao?"

"Bùi Tu Nhiên là con trai mẹ, không phải là con trai của anh ấy, người ta tại sao phải giúp mẹ nuôi con trai chứ?"

"Các người sau khi kết hôn thì Tu Nhiên chính là em vợ của cậu ta..."

"Cậu em vợ cùng với con trai có thể giống nhau sao?" Bùi Anh không đợi bà nói xong, liền cắt đứt, "Hơn nữa con bảo Bùi Tu Nhiên làm bài thi cũng là vì tốt cho nó, thành tích của nó mẹ không phải là không biết rõ, cứ tiếp tục như vậy có thể hay không thuận lợi tốt nghiệp con cũng thật hoài nghi."

Mẹ Bùi còn muốn nói điều gì, Bùi Anh liền giành nói: "Đạo diễn gọi con bắt đầu làm việc, cứ như vậy đi, con cúp máy đây." Cô nói xong cũng cúp điện thoại, lại giao điện thoại cho trợ lý.

Mẹ Bùi quả nhiên lại gọi điện thoại tới, nghe được là trợ lý tiếp, cái gì cũng chưa nói trực tiếp liền cúp máy.

Bà lại gọi một cú điện thoại cho Bùi Tu Nhiên, hỏi cậu ta tình huống hiện tại, Bùi Tu Nhiên mới cùng bà oán hận một nửa, di động liền không có điện tự động tắt máy. Bùi Tu Nhiên lấy ra sạc điện thoại, cắm vào sau lại không có một chút phản ứng. Vệ sĩ sau lưng cậu ta mặt không thay đổi nói: "Bùi tiên sinh, trong nhà đã cắt điện cắt Internet."

Bùi Tu Nhiên: "..."

Phải làm tới mức tuyệt tình như thế sao?

Cậu ta tức giận lên lầu thu thập đồ đạc của mình, dự định trực tiếp về nhà, không nghĩ tới đi đến dưới lầu lại vệ sĩ ngăn lại: "Bùi tiên sinh, cậu muốn đi đâu?"

Bùi Tu Nhiên tức giận nói: "Tôi muốn về nhà! Tiểu gia không chờ đợi nữa!"

Vệ sĩ nói: "Tống tiên sinh phân phó, phải làm hết bộ bài thi này thì cậu mới có thể ra ngoài."

Bùi Tu Nhiên: "..."

Cậu đánh giá hai người vệ sĩ trước mặt vài lần, miệng cộp gan thỏ(ngoài mạnh trong rỗng) hất cằm lên: "Nếu như tôi nhất định phải ra ngoài đây?"

Vệ sĩ nói: "Chúng tôi sẽ không để cho cậu rời đi."

Bùi Tu Nhiên: "..."

Cậu ta bỏ xuống hành lý của mình, thật nhanh đi đến phòng khách, vài phút liền đem bài thi lúc nãy vừa làm điền hết.

"Hiện tại tôi có thể đi rồi chứ?" Cậu ta để bút xuống đi ra cửa, không nghĩ tới vẫn bị vệ sĩ ngăn lại.

"Xin chờ một lát, chúng tôi muốn kiểm tra một chút."

Bùi Tu Nhiên: "..."

Trong hai người vệ sĩ một người chặn cậu ta, một người khác cầm lấy bài thi của cậu ta, kẻ bên nhìn nhìn, sau đó nghiêng đầu đến nói : "Thật ngại quá Bùi tiên sinh, xác suất chính xác của cậu cực thấp, chúng tôi không có biện pháp tán thành như thế này là làm hết. Nếu tôi nói thẳng, coi như là mơ hồ cũng so với cái này độ chính xác vẫn cao hơn."

"... .." Không phải là chỉ cần viết xong có thể sao? Thế nhưng còn muốn chính xác? ?

"Mời cậu viết lại." Vệ sĩ đem bài thi cùng bút lần lượt đưa đến cạnh cậu ta.

Bùi Tu Nhiên: "..."

Thời điểm cậu ta đang liếc mình với bài thi tiếng Anh, Bùi Anh đang ngồi ở trong phòng làm việc của Nhậm San San ăn đồ ăn vặt trò chuyện.

Nhậm San San nhìn Bùi Anh trước mặt, cười đến có chút bi ối: “ mấy ngày này, khí sắc của cậu so với trước kia khá hơn nhiều a, xem này mặt có bao nhiêu hồng hào, làn da nhiều mềm mại."

"..." Bùi Anh liếc cô một cái, "Bộ dạng này của cậu như thế nào lại giống tên biến thái theo dõi tớ như vậy?"

"Minh chính là nói thật." Nhậm San San đá lông nheo với cô, "Vừa nhìn liền biết được Tổng tổng tuổi tằm không ít đi?"

Bùi Anh: "..."

Xem ra lâu như vậy không gặp, Nhậm San San vẫn đen tối như vậy.

Cô ho một tiếng, nói sang chuyện khác: "Đúng rồi, người mẫu mới tới như thế nào?"

"Cũng được , chính là muốn trả thù lao, thật là phiền phức."

"..." Không trả tiền mới kỳ quái đi, Bùi Anh oán thầm. Cô uống một ngụm trà sữa, nói với Nhậm San San: "Hôm nay mình nghe Trần tổng nói ( mùa yêu thương ) đã trả catse, chờ mình cầm được tiền thù lao liền mời cậu ăn cơm a."

"Được." Loại việc Ăn uống chùa này Nhậm San San thích nhất, "Đến lúc đó báo Tổng tổng nhà cậu hẹn vài người bạn tổng giám đốc cùng đi a, nhớ là phải độc thân, giới tính nam"

Bùi Anh nhin không được liếc mắt: "Cậu còn có chủ ý này?"

"Đương nhiên rồi, không phải người nào cũng có thể ngủ với tổng giám đốc."

Bùi Anh: "..."

Nhậm San San vẫn còn đang tưởng tượng, lại hỏi Bùi Anh: "Cậu mới vừa nói em trai cậu mới đến, cậu không cần phải để ý đến nó sao?"

"A, nó à, lúc này đang phải ở nhà làm bài thi." Bùi Anh đang nói, chuông điện thoại di động liền vang lên, nghe được giai điệu quen thuộc, Nhậm San San thể nhưng cảm thấy có chút ít hoài niệm

"Là Tổng Nam Xuyên." Bùi Anh nói, liền nghe điện thoại , "Xuyên Xuyên,Có việc gì vậy?"

Tổng Nam Xuyên nói: "Vừa mới vệ sĩ gọi điện thoại cho anh, nói Bùi Tu Nhiên viết hết một trang bài thi cấp bốn,sau đó thu dọn đồ đạc rời đi."

"Bỏ đi? Là về nhà sao?"

"Uh,cậu ta nói vậy với hai người vệ sĩ." Tổng Nam Xuyên nói đến đây, giọng nói có chút ít tiếc nuối, "Sớm biết cậu ta lại kém cỏi như vậy, anh liền không trả lại vé máy bay nữa."

"...Bỏ đi, đoán được nó sẽ đi, lần này anh vui vẻ rồi chứ."

Tổng Nam Xuyên cười hai tiếng: "Đúng vậy, cho nên chúng ta tối nay ăn một bữa cơm để chúc mừng đi."

"...Được." Chi tiếc là nếu em trai biết rõ, sẽ khóc đi.

Bùi Tu Nhiên mặc dù đi rồi, nhưng Bùi Anh nhận lấy quảng cáo, cho nên chuyến du lịch vẫn là dựa theo kế hoạch hoãn lúc ban đầu. Quay quảng cáo vô cùng thuận lợi, Bùi Anh ăn cơm thịt bò hạt tiêu cũng ăn đến phi thường vui vẻ, việc vui vẻ nhất là, cô lấy được điều kiện cả đời miễn phí ăn cơm thịt bò hạt tiêu.

Như vậy nửa đời sau rốt cuộc không cần lo lắng phải đói bụng.

Sau khi quảng cáo quay xong, thời gian cũng tiến vào cuối tháng bảy, bộ phim điện ảnh (Kẻ đóng vai) cuối cùng cũng dưới hàng vạn con mắt của quần chúng mà tiến hành họp báo.

Bùi Anh hôm nay không có công việc, sớm liền ngồi ở trước TV chờ xem trực tiếp.

Buổi họp báo bộ phim điện ảnh (Kẻ đóng vai) không những chỉ có Mạc Trần, đạo diễn, người phụ trách Hoàn Vũ cùng với nguyên tác Hạnh Tâm lão sư tham gia, về phía bộ phim trừ nam chính Mạc Trần, vẫn không có công khai những diễn viên khác trong đội hình, lại khiến cho quần chúng một việc hết sức chú ý.

Nhưng mà chỉ riêng một mình Mạc Trần, cũng đủ được sự ủng hộ.

Từ lúc anh ta xuất hiện đến khi lên sân khấu, dưới đài mưa to gió lớn vậy đèn flash vẫn không ngừng qua lại, ngay cả trong đám phóng viên có không ít là fan của anh ta.

Nhưng mà loại cảnh tượng điên cuồng tại thời điểm Hạnh Tâm lão sư xuất hiện, gián đoạn hai giây, sau đó phóng viên ở hiện trường thì âm thanh lại ồn ào lên, càng không ngừng chụp hình anh ta.

Bùi Anh ngồi trước Màn hình TV cũng sững sốt, cô nhìn đến người đàn ông ngồi sau bảng tên thạch anh viết “Hạnh Tâm lão sư”, con mắt đều đã quên chớp.

- Ông trời ơi Hạnh Tâm lão sư thế nhưng lại có diện mạo đẹp trai như vậy! !

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Trách Lúc Trước Mắt Bị Mù* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 40

Hạnh Tâm là một nhà tiểu thuyết nổi tiếng trong nước, từ khi xuất hiện đến nay, đã cho ra hơn mười bộ tiểu thuyết, nhưng chưa từng công khai ảnh cá nhân, ngay cả buổi ký tặng cũng không làm.

Buổi họp báo [Diễn Viên] hôm nay, là lần đầu anh ta công khai trước mặt nhiều người, tại hiện trường phóng viên có chút không kìm nén được tâm trạng của mình, bắt đầu phóng vấn lại không hỏi Mạc Trần đầu tiên, mà là chỉ mũi nhọn vào nhà tiểu thuyết kia.

"Xin hỏi ngài thật sự là nhà tiểu thuyết thầy Hạnh Tâm sao?" Có phóng viên không thể chờ đợi được hỏi.

Bùi Anh đỏ mặt hỏi, chợt nghe thầy Hạnh Tâm ở trên đài trả lời: "Đúng vậy, tôi tại sao không nghĩ đến tìm một người thay thế tôi tham gia nhỉ."

Phóng viên trong hiện trường đều cười, Bùi Anh chú ý trọng điểm là giọng nói của thầy hết sức êm tai!

Một phóng viên lại hỏi: "Thầy à, ngoại hình ngài xuất sắc như thế, có nghĩ tới đổi nghề sang giới giải trí không?"

Hạnh Tâm đứng trên đài nhử mây, nói: "Tại sao hỏi tôi liên tục nhiều câu hỏi thế? Các người không phải phải chú ý trên người Mạc Trần sao? Người phụ trách nói cho tôi vậy mà."

Bùi Anh: "..."

Ở dưới đài phóng viên lại cười ầm lên, cuối cùng sự chú ý của mọi người thành công bị chuyển dời đến trên người Mạc Trần. Bình thường buổi họp báo chỉ kéo dài hơn ba mươi phút, người thắng lớn nhất không thể nghi ngờ chính là thầy Hạnh Tâm.

Không chỉ độc giả của anh ta cùng truyền thông tranh nhau công bố ảnh chụp tại buổi họp báo, còn cả câu "Người phụ trách nói cho tôi vậy mà" đều thành câu lưu hành trên mạng.

Tổng Nam Xuyên ngồi trên sofa cùng Bùi Anh xem hộp báo, tâm tình nhẩn nại chờ kết thúc, anh cầm lấy điều khiển, tắt tv.

Bùi Anh nhú long mày lại nhìn anh: "Sao lại tắt tv?"

Tổng Nam Xuyên nói: "Không phải xong rồi sao?"

"Lỡ mà còn thêm tin tức gì sau đây thì sao?"

Tổng Nam Xuyên nhìn cô, giống như đang nghiên cứu gì đó: "Em là fan của Mạc Trần fan?"

"Em là độc giả trung thành của thầy Hạnh Tâm nha!" Nói đến đây, hai mắt Bùi Anh phát sáng, "Sách của anh ấy em đều đã xem, đúng rồi, lúc em dọn nhà, không phải có mang theo vài quyển tiểu thuyết của anh ấy sao, anh không nhìn thấy à?"

"Anh nhìn thấy." Tổng Nam Xuyên gật đầu, những cuốn sách kia bây giờ đang bày trong giá sách của anh, "Nhưng mà anh cho rằng đó là do em vai nữ chính bộ [Diễn Viên], mà đọc qua."

"Không không không, em thực sự rất thích sách của anh ấy, anh nói nếu như em đón nhận vai nữ chính, có phải được nhìn thấy anh ấy không? !"

Tới bây giờ thầy Hạnh Tâm không tổ chức lễ kí tận nào, ắt hẳn hẳn có rất nhiều độc giả tiếc nuối.

Tổng Nam Xuyên nói: "Anh nghe bên Hoàn Vũ nói buổi thử vai nữ chính là tháng tám, nhưng mà Hạnh Tâm đối với diễn viên yêu cầu hết sức nghiêm khắc."

Anh nói lời này vốn muốn nhắc nhở Bùi Anh, không cần ôm hy vọng quá lớn, đến lúc đó đỡ phải đau lòng khi không được chọn, nhưng sau khi Bùi Anh nghe xong, bắt được điểm quan trọng vội nói: "Nói cách khác thầy Hạnh có đến buổi thử vai? Nói cách khác nếu như đi tham gia thử vai, có thể nhìn thấy thầy Hạnh Tâm? !"

Tổng Nam Xuyên: "..."

Mới đi một tên Kiều Di Thần, vậy mà giờ lại đến một tên Hạnh Tâm, thật tốt mà.

Mặc dù hiện tại Tổng Nam Xuyên rất tức giận, nhưng vẫn duy trì nụ cười: "Em có biết Lý Tư Tư cùng Nghê Bạch cũng không lọt nổi vào mắt xanh của Hạnh Tâm sao? Bất bẻ hơn phân nửa như thế chắc là bị bệnh tâm lý."

"... Anh mới có bệnh tâm lý, là ghen tị đấy!" Bùi Anh trắng mắt liếc anh.

Tổng Nam Xuyên nói: "Trước kia anh cũng có xem qua sách của anh ta, có thể sáng tác ra mấy nhân vật vụn vặt như vậy, không phải có bệnh tâm lý thì là gì?"

"Người ta gọi đó là tác dụng của con người trước bóng tối! Hơn nữa những người xấu kia cuối đều bị Ngô Dạng bắt sao!"

Ngô Dạng chính là vai diễn nam chính của Mạc Trần, một người xoay chuyển trời một thời của đội. Nhưng mà bởi vì mình làm hại bạn đồng nghiệp hi sinh vì nhiệm vụ, anh ấy đã tạm rời chức vị mở một tiệm internet, tình cờ giúp cảnh đội điều tra án.

Tổng Nam Xuyên nhìn Bùi Anh vì Hạnh Tâm mà phản đối kịch liệt lời mình, nhếch miệng nói: "Em đừng đi thử vai nữ chính, chứ không đến lúc đó tự khiến mình diễn cảnh tâm lý biến thái."

"Nhân vật Triệu Việt dạng này có tính khiêu chiến, được rồi, lười phải cùng anh một người không hiểu nghệ thuật nói."

Người không hiểu nghệ thuật đó: "..."

Bùi Anh rất ấn ý cầm lấy điện thoại, cùng Trần Thắng gọi điện thoại, hỏi thăm ông ta về vấn đề thử vai bộ [ Diễn Viên ]. Tổng Nam Xuyên đợi cô cúp điện thoại, đi tới từ phía sau ôm lấy cô: "Nếu muốn biết tin tức buổi thử vai, không phải hỏi anh nhanh hơn sao?"

Bùi Anh trừng mắt, nghiêng đầu nhìn anh: "Anh biết tin tức gì sao?"

Tổng Nam Xuyên để cằm trên vai cô, khoe miệng khê cong lên: "Cô gái, em đã nghe qua quy tắc ngầm chưa?"

Bùi Anh: "..."

"Ngủ với anh một đêm, anh sẽ nói cho em biết." Tổng Nam Xuyên diễn vai rất thành công, thậm chí còn nhìn Bùi Anh lảng lơ như ong mỳ.

Bùi Anh: "..."

Anh muốn chứng minh, anh cũng hiểu nghệ thuật sao?

Cô còn chưa kịp nói, tay Tổng Nam Xuyên đã từ dưới vạt áo của cô luồn vào, những nụ hôn rơi sau tai cô. Bùi Anh bắt lấy cánh tay đang làm loạn trên người, nhẹ nhàng chau mày lại nói: "Bây giờ còn là ban ngày mà?"

Tổng Nam Xuyên cắn nhẹ vành tai cô, dùng hơi thở ấm nóng quyến rũ nói với cô: "Ai nói ban ngày không thể ngủ?"

Cảm giác được dự vọng trên người Tổng Nam Xuyên nhanh chóng bành trướng, bắt đầu dĩ Bùi Anh giật giật khóe miệng, nói: "Ít nhất cũng phải về phòng."

"Như em muốn." Tổng Nam Xuyên vừa dứt lời, cuối người mang Bùi Anh bế lên, đi cực nhanh lên lầu.

Trong phòng rất tốt để "Ngủ một giấc", Bùi Anh dùng ánh mắt đe dọa nhìn Tổng Nam Xuyên: "Đến cuối cùng thì anh biết tin tức gì?"

"Tin tức hình như không có..." Anh nói đến đây cũng cảm giác được Bùi Anh đang dùng ánh mắt như kim đồng dạng đâm vào người mình, tranh thủ sửa lời nói, "Nhưng mà anh có thể tranh thủ cơ hội thử vai cho em."

"Hả?" Đuôi lông mày Bùi Anh giật giật, "Số người thử vai cũng phải cạnh tranh kịch liệt vậy sao?"

"Đương nhiên, em cho rằng giống bộ phim bình thường sao, ai cũng có thể đi thử vai hả? Tất cả mọi người biết đây là bộ chế tác lớn, hơn nữa tiểu thuyết của Hạnh Tâm ở nước ngoài cũng có chút danh tiếng, bộ phim này rất có thể chiếu ra nước ngoài, đây là cơ hội ra biên giới tốt nhất, ai không muốn đi chứ?"

"À... Người nào mới có tư cách tham gia?"

"Đương nhiên là những người có chút thành tích, mặc dù Lý Tư Tư cùng Nghệ Bạch đều không vừa ý Hạnh Tâm, nhưng họ khẳng định sẽ đi thử vai, dù sao một người là nữ thần quốc dân, một người là ánh hậu mà."

"Ừ..." Bùi Anh như có điều suy nghĩ gật đầu, hơn nữa có thể cùng ảnh đế Mạc Trần hợp tác, cũng là một cơ hội hiếm, "Em hình như không có thành tích gì..."

Về mặt Bùi Anh cười mà rom róm nước mắt.

Tổng Nam Xuyên bị cô chọc cho cười nói: "Em ngủ với anh một giấc, anh sẽ nói cho em biết một bí mật."

"... Vậy em lựa chọn không nghe."

Tổng Nam Xuyên: "..."

Chẳng lẽ hiện tại thân thể anh đã không còn sức hấp dẫn sao!

Bùi Anh nhìn vẻ mặt bị nhục của anh, đến gần môi anh hôn lên: "Mau nói."

Tổng Nam Xuyên dùng lưỡi liếm liếm môi mình, bắt mắt nhìn Bùi Anh nói: "Em thật quá keo kiệt, ít nhất phải là một nụ hôn môi lưỡi chứ."

Bùi Anh nhéo cơ bắp trên lưng của anh: "Anh nói hay nhỉ?"

Lần này cô đối với Tổng Nam Xuyên mà nói thì không đến nơi đến chốn, thật ra khiến anh có thêm hào hứng, Bùi Anh thấy anh một bộ vận sức chờ phát động, vội ôm gối ngăn ở giữa hai người: "Nói chuyện thì nói chuyện, đừng đột nhiên biến thân."

Tổng Nam Xuyên cười ra tiếng, buông tha cho cô: "Lần này thử vai ở Hoàn Vũ, lúc đầu đạo diễn có thể đề cử hai đến ba người diễn viên, sau đó mọi người cùng nhau bình chọn, chọn ra hai người, có thể tham gia thử vai."

"... Ngày mà tính là bí mật gì?" Chuyện này nghe thật thiệt thòi!

Tổng Nam Xuyên nói: "Anh đề cử em, mà em là người duy nhất được ba phiếu."

Bùi Anh sững sờ thật lâu, mới mở to hai mắt nói: "Anh nói, thầy Hạnh Tâm chấp nhận em sao?!"

"Đừng kích động như vậy, tư liệu của em đều lấy trong [ Lưu Quang Nghệ Thường ] cùng [Mùa Yêu Thương] bên trong còn có một vài khúc cật ổng kính, muốn nói chấp nhận, hẳn chỉ là chấp nhận em diễn hai vai này, cũng không có nghĩa chấp nhận em, diễn bai Triệu Việt. Khi thử vai, nhất định ba người đều thông qua mới tính thông qua."

"Được, em sẽ cố gắng. A Xuyên Xuyên! Hiện tại em thật kích động a!"

"Nếu tình lực đã dư thừa như thế, thì chúng ta làm một lần đi."

Bùi Anh: "..."

Qua một ngày sau buổi họp báo, Trần Thắng thông báo cho Bùi Anh thời gian cùng địa điểm buổi thử vai [Diễn Viên]. Cùng hôm đó Mạc Trần công bố tạo hình, dẫn tới sự chú ý của các giới.

Bùi Anh nhanh chóng chuẩn bị thử vai, chỉ vội vội vàng vàng nhìn thoáng qua ảnh chụp, tạo hình xác thực hết sức giống trong nhân vật tiểu thuyết. Mặc Trần cũng không hổ là ảnh đế, khiến Ngô Dạng một người nhìn như lười nhác lồi thối lệch thếch, kì thực ánh mắt giấu giếm tinh quang biểu diễn hoàn toàn phù hợp.

Nam chính trình độ cao như thế, trong lúc vô hình lại khiến cô đầy áp lực, bởi vì nữ chính ở dưới ánh hào quang của anh ta, không chú ý chút sẽ bị che mất.

Ngày thử vai, trợ lý của Bùi Anh từ sớm đã đến đón cô, Bùi Anh ngồi trên xe, còn đang đọc cuốn tiểu thuyết [Diễn Viên]. Mang quyển sách này đến, một mặt khiến cô sớm nhập vào trạng thái nhân vật, mặt khác, nếu như cuối cùng cô không được chọn, hôm nay có thể nhìn thấy thầy Hạnh Tâm, cũng muốn anh ấy kí tên cho mình.

Cô đọc sách đến nhập tâm, xe đột nhiên dừng trũng gì đó, cả người cô đều nhào lên phía trước. May mắn trên người cô đeo giấy nịt an toàn, nên cô không có bị văng ra.

Sau khi xe gia đình dừng trũng gì đó, vẫn chạy tiếp trên đường, trợ lý giảm bớt tốc độ xe, còn chưa điều chỉnh trạng thái tốt, chiếc xe vừa rồi dừng bọn họ giống như muốn dừng tiếp.

Trợ lý nhủ mày, thoát nhìn cứ tưởng do giao thông ngoài ý muốn trên đường, thật ra lại cố ý dừng bọn họ.

Chiếc xe màu đen kia cô không biết, hai tay cô nắm chặt trên tay lái, nhìn về Bùi Anh phía sau lớn tiếng nói: "Bùi tiểu thư, ngồi xuống!"

Cô ấy mới vừa nói xong, quả nhiên chiếc xe kia lại dừng tới, nhưng mà lần này bị một chiếc xe từ phía sau nhanh chóng lái tới chặn lại. Chiếc màu đen xe kia thấy tình thế không đúng, thay đổi phương hướng lái đi cực nhanh, trợ lý bị buộc ngừng lại, quay đầu nhìn về phía Bùi Anh: "Bùi tiểu thư, cô không sao chứ?"

"Tôi không sao." Bùi Anh còn chưa hoàn hồn, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, đúng lúc trông thấy hộ vệ từ trên xe bên cạnh đi xuống. Hộ vệ gõ cửa sổ, hỏi cô: "Bùi tiểu thư, cô có người bị thương không?"

"Không có việc gì, chỉ bị trầy chút da."

"Biết số chiếc xe vừa rồi chúng tôi đã nhớ kĩ, có cần chúng tôi đưa cô đến bệnh viện không?"

Bùi Anh lắc đầu nói: "Không cần, các người dẫn tôi đi thử vai đi."

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Trách Lúc Trước Mắt Bị Mù* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 41

Trợ lý của Bùi Anh và một bảo tiêu ở lại hiện trường chờ cảnh sát, một bảo tiêu khác thì đi cùng cô đến hiện trường thử vai.

Bùi Anh chỉ rửa sạch vết thương qua loa trên xe, lông mày cau lại, suy nghĩ xem rốt cuộc trận tai nạn xe cộ này là chuyện gì xảy ra.

Chiếc xe kia hiển nhiên là đâm về phía các cô, nhưng mà bình thường cô cũng không kết thù kết oán với ai, nói đến thì người duy nhất có quan hệ với cô, chính là Tạ Hàm.

Cô dường như nghĩ tới điều gì, lại mở ra nhìn lại << Diễn Viên >> đang cầm trên tay.

Ngay lập tức sẽ phải thử vai rồi, cô không thể phân tâm, còn mấy thứ đó cứ để sau khi kết thúc thử vai rồi nghĩ tiếp đi.

Tuy rằng trên đường hơi chậm trễ, nhưng cô vẫn đến địa điểm thử vai đúng giờ. Những nữ diễn viên tới tham gia khác đã đến, giống như Tống Nam Xuyên đã nói, Lý Tư Tư và Nghê Bạch đều ở đó.

Tạ Hàm cũng vậy.

Ánh mắt cô ta đọng vào Bùi Anh, sau đó lại nhanh chóng cúi đầu xuống, nhìn đi động trên tay. Mắt Bùi Anh chớp hai cái, cảm thấy suy nghĩ trong lòng dường như đã nhận được kiểm chứng.

Chiếc xe vừa rồi kia cũng không phải là không muốn sống mà đụng vào xe gia đình của cô, dường như chỉ muốn tạo ra chút sự cố để ngăn cản hành trình của cô.

"Bùi tiểu thư, cô đã tới rồi." Nhìn thấy Bùi Anh đã tới, người phụ trách của Hoàn Vũ đi đến trước mặt cô nói, "Nửa giờ nữa sẽ chính thức bắt đầu thử vai, xin đi cùng tôi đến đây để tạo hình và trang điểm trước."



Bùi Anh hơi có chút ngoài ý muốn: “Còn phải tạo hình sao?”

“Đúng vậy, thầy Hạnh Tâm để cho các cô tạo hình thành bộ dạng của Triệu Việt, xem hình tượng của người nào phù hợp với nhân vật nhất.” Người phụ trách giải thích.

“Thì ra là vậy.” Khó trách cô cảm thấy quần áo mà Tạ Hàm mặc không giống hình tượng bình thường của cô ta.

“Chúng tôi đã chuẩn bị tổng cộng năm bộ trang phục, diễn viên rút thăm ngẫu nhiên xem sẽ được mặc bộ nào, bởi vì cô lại là người cuối cùng đến, nên cũng chỉ còn thừa lại một bộ trang phục.” Người phụ trách vừa nói, vừa lấy bộ trang phục cuối cùng ra.

Đó là một bộ sườn xám màu đỏ, khuy cài ở cổ, hoa thêu trên sườn xám tương đối tinh xảo và phức tạp, Bùi Anh vừa nhìn thấy, đã cảm thấy hai mắt mình tỏa sáng.

“Bộ sườn xám này rất đẹp.” Cô không nhận được mà tán thưởng một câu.

Người phụ trách cười nói: “Trang phục chính thức có thể sẽ còn tinh xảo hơn bộ này nhiều, hy vọng sẽ có cơ hội nhìn cô mặc nó lên.”

“Cảm ơn, tôi cũng hy vọng như vậy.” Bùi Anh cười với anh ta, gỡ bộ sườn xám xuống nói, “Tôi đi thay quần áo trước.”

“Được, sau khi cô thay xong sẽ có chuyên gia trang điểm chuyên môn tạo hình giúp cô.”

Bùi Anh thay sườn xám xong, soi mình với tấm gương đối diện. Tuy rằng không phải là quần áo làm theo yêu cầu, nhưng vẫn khá vừa người, vạt áo xẻ dọc từ đầu gối trở lên đùi phải, không tính là quá cao, vừa vặn không để lộ cái gì.

Sườn xám là loại trang phục có thể thể hiện đầy đủ nhất sự dịu dàng, xinh đẹp và quyến rũ của phái nữ, thiết kế bó sát người cùng với cắt may lưu loát, phụ trợ dáng người của Bùi Anh càng thêm nóng bỏng hơn.

Cô đi ra từ phòng thay đồ, ánh mắt của người phụ trách liền không nhận được mà nghiêng mắt nhìn lên cặp chân dài kia của cô. Lý Tư Tư và Nghê Bạch đang hóa trang cũng hướng đôi mắt nhìn cô.

“Bùi Bùi, cô mặc sườn xám thật có cảm giác đó.” Tạ Hàm ngồi trên ghế salon, xa xa mà nói với cô một câu.

Bùi Anh cười nói cảm ơn với cô ta, chợt nghe thấy bên cạnh có một cô gái gọi mình: “Bùi tiểu thư, xin ngồi xuống đây, tôi trang điểm giúp cô.”

Bùi Anh nghiêng đầu nhìn cô gái cầm túi xách trang điểm, gật đầu ngồi xuống trước gương trang điểm.

Tính cách của Triệu Việt thuộc loại người vô cùng cường thế, tác phong cũng tương đối nữ vương, vì vậy lúc thợ trang điểm hóa trang cho cô, cũng chỉ thiên về dùng màu sắc lạnh, để gương mặt của cô trông có vẻ nham hiểm hơn. Tóc không để bằng giống như bình thường, mà lại giữ nguyên tạo hình tóc dài.

Chất tóc của Bùi Anh rất tốt, một đầu tóc đen vừa dài lại vừa sáng, cắt tỉa gọn gàng. Tóc của cô chảy từ vai xuống thẳng thắt lưng, mái tóc đen dài cùng với bộ sườn xám màu đỏ trên người cô hình thành sự đối lập mãnh liệt về màu sắc.

Mặc dù chỉ là thử vai, nhưng Bùi Anh cũng không khỏi bội phục Hoàn Vũ, ở mọi phương diện đều có thể làm được đúng chỗ lại vô cùng cẩn thận. Chỉ riêng lối ăn mặc này nhìn như đơn giản, nhưng sau khi hóa trang xong lại sẽ làm cho người ta cảm giác kinh ngạc bất ngờ.

“Bùi tiểu thư, cô nhìn thử xem có chỗ nào chưa hài lòng không?” Thợ trang điểm ở một bên hỏi.

Bùi Anh nhìn sát tấm gương, đổi vài góc độ, cẩn thận đánh giá lại vài lần, nói: “Không có, như thế này rất được.”

Thợ trang điểm gật nhẹ đầu, bắt đầu thu thập đồ dùng cụ trên bàn.

Lúc này người phụ trách đã bấm thời gian, vào tuyên bố sắp bắt đầu thử vai.

“Ngay bây giờ sẽ phải chính thức thử vai rồi, tôi xin nói rõ với các vị ở đây, từ giờ phút này trở đi, các vị chính là Triệu Việt, ngay lúc các vị đi vào phòng thử vai kia, cũng đã bắt đầu thử vai rồi.” Người phụ trách nói đến đây, dừng một chút mới nói tiếp, “Hiện tại chúng tôi sẽ chụp mấy tấm ảnh của các vị, sau đó đạo diễn bọn họ sẽ dựa vào những tấm ảnh đó mà quyết định thử tự thử vai.”

Tạ Hàm ở một bên không nhận được mà hỏi: “Phiên phức như vậy sao?”

Người phụ trách nhìn cô ta, trên mặt lộ ra một nụ cười chuyên nghiệp: “Tạ tiểu thư không cần lo lắng, chúng tôi đã chuẩn bị tốt studio, mỗi người chỉ cần chụp hai đến ba tấm, sẽ rất nhanh thôi.”

Tạ Hàm mím môi dưới, không nói gì nữa, Bùi Anh lại hỏi: “Đây coi như là xem ảnh tạo hình sao?”

Người phụ trách nói: “Có thể coi là tạo hình, đạo diễn và tổ quay sẽ xem xét những tấm hình này, xem ai là người phù hợp nhất với nhân vật, cho nên còn phải kính xin mọi người hãy cư xử nghiêm túc.” Anh ta nói xong, nhìn xung quanh một vòng, “Các vị còn vấn đề gì không?”

Tất cả mọi người lác đầu, người phụ trách nói: “Vây mời các vị dời bước đến studio.”

Đền chụp trong studio và nhiếp ảnh gia cũng đã chuẩn bị xong, chỉ chờ diễn viên đến. Từng người chụp xong, người phụ trách sẽ trực tiếp lưu bản gốc của ảnh chụp vào trong máy tính bảng, sau đó nói với mọi người: “Để mọi người chờ lâu rồi, bây giờ chúng ta liền tới phòng thử vai, vẫn muốn nhắc nhở mọi người một câu, nhớ kỹ rằng: bắt đầu từ bây giờ các vị chính là Triệu Việt.”

Đạo diễn và Hạnh Tâm cùng với một đại biểu của Hoàn Vũ đã ngồi trong phòng thử vai, nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, nhân viên công tác đứng ở cửa bên mở cửa trước.

Người phụ trách vẫn luôn hướng dẫn đám người Bùi Anh đi vào nói vài câu với đạo diễn, sau đó để cho các cô cùng nhau đi vào. Ngay lập tức Bùi Anh cảm thấy căng thẳng, không phải là vì thử vai, mà ngược lại là vì... thấy Hạnh Tâm đang ngồi ở trong đó!

Cô rất muốn như một người bình thường, nhìn thấy thần tượng liền vui vẻ mà nhảy dựng lên, thậm chí là hét lên, nhưng người phụ trách đã lại cường điệu với các cô một lần nữa, hiện tại các cô chính là Triệu Việt, mà Triệu Việt căn bản sẽ không làm ra hành động này.

Ấn tượng đầu tiên dành cho đạo diễn bọn họ rất quan trọng, Bùi Anh hít một hơi thật sâu, điều chỉnh mình đến trạng thái của Triệu Việt.

Nếu như là Triệu Việt, nhìn thấy thần tượng của mình sẽ có phản ứng ra sao đây?

Người kiêu ngạo giống như Triệu Việt, chắc hẳn sẽ rất khó có thể sùng bái người nào.

Hạnh Tâm an vị giữa hai người đạo diễn và đại biểu của Hoàn Vũ, sau khi Bùi Anh tiến vào, cũng vẫn luôn nhìn anh ta, lúc đi qua bên người anh ta, cô lo lắng mà nhếch khóe miệng, cười với anh ta.

Không có hưng phấn như một cô gái nhỏ nhìn thấy thần tượng của mình, ngược lại lại có chút hứng thú, giống như là đang nhỏ lên một giọt mực có màu sắc rực rỡ lên một bộ tranh thủy mặc.

Gian phòng dựa vào một bên tường, có năm cái ghế dựa đặt song song, hẳn là chuẩn bị cho các cô. Sau khi năm người ngồi xuống ghế, đạo diễn bọn họ bắt đầu nhìn ảnh chụp trong máy tính bảng, thấp giọng nói vài câu với nhau.

Đại khái là qua hơn một phút, Hạnh Tâm ngẩng đầu, nhìn Bùi Anh: “Bùi tiểu thư, phiền cô bắt đầu thử vai đi.”

“Được.” Bùi Anh đứng lên, chờ bọn họ nói đề mục thử vai. Lần này không có nhân viên công tác chuẩn bị đề mục để rút thăm, mà là Hạnh Tâm hỏi thẳng: “Cô đã đọc qua bản gốc của tiểu thuyết << Diễn viên >> chưa?”

“Đã đọc qua.”

“Vây mời cô biểu diễn màn một mình ăn cơm Tây ở nhà của Triệu Việt sau khi giết người lần đầu tiên kia. Không có kịch bản, cô hãy tự do phát huy.”

Bùi Anh nhớ kỹ tình tiết này trong tiểu thuyết, Triệu Việt đã biểu diễn một màn giết người hoàn mỹ trong bộ phim điện ảnh << Đuổi Gió >>, vậy mà rồi lại thực sự đi giết một người. Sau khi gây án cô về nhà một mình, làm món cơm Tây mình thích ăn nhất. Cô thấp một ngọn nến màu trắng trên bàn, tỉnh táo một cách dị thường mà ăn bò bít-tết và uống rượu đỏ, sau đó đột nhiên lại cười ha ha.

Lúc ấy sau khi Bùi Anh đọc tiểu thuyết liền bị hình ảnh này mạnh mẽ đánh sâu vào cảm giác, sợ tới mức sau lưng phát lạnh.

Cô để cái ghế mình vừa ngồi ra chính giữa, giả như một cái ghế của bàn ăn, ngồi xuống. Vén mái tóc màu đen ra sau tai, Bùi Anh cầm lấy “dao nĩa”, bắt đầu cắt “thịt bò bít-tết”.

Toàn bộ quá trình vô cùng yên tĩnh, bởi vì không có dụng cụ thật để diễn, ngay cả tiếng đồ dùng va chạm với nhau cũng không có. Tất cả mọi người nín thở tập trung nhìn cô, Bùi Anh lại ăn một phần “bò bít-tết” nhỏ, sau đó cầm lấy “rượu đỏ” bên cạnh nhấp một ngụm.

Cô không để “ly rượu” về chỗ cũ, mà lại luôn cầm trong tay. Một lát sau, cô nhẹ quơ “ly rượu” trong tay, cười khê một tiếng: “Ha ha.”

Âm thanh trong trẻo mà lại lạnh như băng đột nhiên vang lên trong căn phòng an tĩnh, lại có chút kinh người. Mà sau khi cười xong hai tiếng này, Bùi Anh cũng không dừng lại, cô hơi rũ mắt xuống, bật cười càng thêm lớn tiếng: “Ha ha ha ha ha ha ha.”

Tựa như bị một người bị gông cùm xiềng xích đã lâu, rốt cuộc thoát khỏi trói buộc trên người, một lần nữa có được cuộc sống mới.

“Ha ha ha ha ha.” Bùi Anh cười, ngửa đầu lên, cầm “ly rượu” trong tay uống một hơi cạn sạch.

Toàn bộ màn diễn của cô không có một câu lời kịch, nhưng lại hấp dẫn tất cả mọi người trong phòng. Nhân viên công tác đứng ở cửa sờ ột sau đầu, trong lòng vẫn còn sợ hãi, ở giữa ngày hè mà anh ta lại bị tiếng cười của một người dọa đến chảy ra mồ hôi lạnh.

Sau khi Bùi Anh diễn xong, phòng thử vai vẫn rất yên tĩnh. Cô đứng lên từ trên ghế, lại nhìn đám người đạo diễn một lần nữa.

“Diễn cũng không tồi.” Đạo diễn dù sao cũng là người đã nhìn qua nhiều trường hợp, là người đầu tiên lấy lại tinh thần từ trong không khí mà Bùi Anh tạo ra vừa rồi, “Bây giờ cô có thể đi, kết quả thử vai chúng tôi sẽ thông báo cho người đại diện của cô sau.”

“Được, cảm ơn.” Bùi Anh khom người chào bọn họ, đi ra khỏi phòng thử vai.

Không ngờ Tống Nam Xuyên đã ở bên ngoài, thấy cô đi ra, anh vội vàng đi tới: “Anh Anh, em không sao chứ?”

“Hả?” Bùi Anh nhất thời không kịp phản ứng.

“Bảo tiêu vừa rồi đã nói cho anh biết trên đường tới đây em đã gặp tai nạn xe cộ.” Tiếng Tống Nam Xuyên bình tĩnh nói.

Lúc này Bùi Anh mới giật mình: “Em không sao, chỉ trầy da chút thôi, đã xử lý vết thương rồi.”

“Bị thương ở đâu? Anh nhìn một chút.”

Bùi Anh đưa cánh tay của mình qua, nói với anh: “Chỉ là chút trầy da, không có chuyện gì đâu.”

Tống Nam Xuyên nhíu mày kiểm tra vết thương của cô một chút, vẫn dùng ánh mắt bình tĩnh nói: “Anh đã báo cảnh sát, chuyện này anh sẽ truy xét đến cùng.”

Bạn đang đọc truyện *Chi Trách Lúc Trước Mất Bị Mù* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 42

Bùi Anh nghe Tống Nam Xuyên nói như thế, trầm ngâm một chút nói: “Về người đụng em, em lại có chút ý kiến. Trong này không tiện nói chuyện, chờ em thay đồ, lên xe nói chuyện sau.”

Tống Nam Xuyên lúc này mới chú ý tới cô đang mặc bộ sườn xám thêu màu đỏ, đôi chân trắng tấp làm người ta có chút khí huyết dâng trào.

“Sao em lại mặc bộ này?” Anh nhìn chân cô, đuôi lông mày khẽ nhíu.

Bùi Anh đáp: “Thử vai cần phải thay trang phục, bây giờ em sẽ đi đổi lại.”

“Đừng đổi, như thế này rất đẹp mắt.”

“...” Bùi Anh không cần nhìn cũng biết anh đang suy nghĩ đến chuyện tình dục, cực nhanh xoay người đi, “Em đi thay quần áo.”

Tống Nam Xuyên nhìn bóng lưng cao gầy của cô ở phía sau, nghĩ thầm hôm nào sẽ tìm thợ may đặt sườn xám theo số đo của cô, sẽ chỉnh sửa cao hơn, nửa người trên cũng có thể lại lộ một điểm.

Ngắm lại có chút ít kích động.

Bùi Anh đổi trang phục rồi trang điểm lại, sau đó cầm lấy túi cùng tiểu thuyết đi về.

Thử vai còn chưa kết thúc, Bùi Anh trước đi hỏi một cái, hiện tại ở bên trong chỉ còn Tạ Hàm.

“Còn không đi sao?” Tống Nam Xuyên hỏi cô.

Bùi Anh đáp: “Chờ thầy Hạnh Tâm đi ra, em muốn xin chữ ký.” Cô nói xong giơ quyển sách trong tay lên, hướng về Tống Nam Xuyên lắc lắc hai cái.

Tống Nam Xuyên: “...”

Bọn họ chờ ở bên ngoài một lát, phòng thử vai được người ở bên trong mở ra, đạo diễn đi ra trước, trông thấy Bùi Anh đứng ở bên ngoài, hần có chút khó hiểu hỏi: “Bùi tiểu thư, cô còn chưa đi sao?”

Bùi Anh có vài phần thẹn thùng cười cười: “Tôi đang đợi thầy Hạnh Tâm, muốn xin chữ ký của ngài ấy.”

Đạo diễn nhìn về hướng cuốn sách cô đang cầm, khoe miệng nở nụ cười: “Thì ra Bùi tiểu thư thích thầy Hạnh Tâm, khó trách vừa rồi diễn đạt như vậy.”

Nghe được đạo diễn tán thưởng chính mình, trong lòng Bùi Anh nhất thời tràn đầy vui sướng: “Cảm ơn đạo diễn.”

“Không cần.” Hần mới vừa nói, Hạnh Tâm liền từ trong nhà đi ra, đạo diễn nghiêng đầu nhìn về phía anh ta, cười một tiếng, “Hạnh Tâm ra thật đúng lúc, ở đây có người hâm mộ cậu, muốn cậu giúp cô ấy ký tên.”

Hạnh Tâm nghe vậy nhìn về phía Bùi Anh hai giây, sau đó ánh mắt rơi ở trên cuốn sách trong tay cô.

Thấy Hạnh Tâm nhìn sang, Bùi Anh vội vàng đem sách tới: “Hạnh Tâm lão sư, có thể giúp tôi ký cái tên không?”

Hạnh Tâm nhận sách của cô, gật đầu hỏi: “Có bút không?”

Bùi Anh cực nhanh quay đầu lại hỏi Tổng Nam Xuyên: “Có bút không!”

Tổng Nam Xuyên: “...”

Nghĩ anh đường đường là một tổng giám đốc, hôm nay lại lưu lạc trở thành thư ký cho người khác sao?

Tiểu Trương phía sau lặng lẽ đưa bút máy cho Hạnh Tâm. Hạnh Tâm lưu loát ký tên trên trang bìa, đem sách cùng bút trả lại cho Bùi Anh. Bùi Anh cầm sách vui vẻ nhìn xem, vết mực hai chữ “Hạnh Tâm” còn chưa khô, cô cong khoe miệng lên, nói với Hạnh Tâm: “Cảm ơn anh, tôi là độc giả trung thành của anh, sách mới < của anh tôi đều mua rồi!”

Cô vừa nói đến đây, Tạ Hàm với người phụ trách Hoàn Vũ từ trong phòng đi ra. Cô nhìn thoáng qua sách trên tay Bùi Anh, cười một tiếng nói: “Không phải cứ hâm mộ thầy Hạnh Tâm là có thể thêm ấn tượng đâu?”

Bùi Anh khẽ nhú nhú mày, lời này của cô ta có ý là, cô cố ý giả vờ làm người hâm mộ, tranh thủ hảo cảm của Hạnh Tâm lão sư sao?

Cô muốn nói gì, Hạnh Tâm đứng bên cạnh liền mở miệng nói: “Quyển sách này nếp gấp trên mặt bìa đã cũ kỹ, có thể thấy được quyển sách này không phải là sách mới, hơn nữa thường xuyên có người đọc.” Anh nói xong cầm lấy sách trên tay Bùi Anh, lật đến trang cuối cùng, “Mặt khác, mỗi bản chính xuất bản đều có số hiệu, quyển này là bản in đầu tiên của lần xuất bản thứ nhất, trên thị trường hiện nay không thể mua được.”

Đạo diễn ở bên cạnh vẫn chưa rời đi nghe càng thêm hứng thú hỏi: “Suy luận của tiểu thuyết gia trinh thám ở trong sinh hoạt đều là như thế này sao? Cậu có thể suy luận sáng nay tôi ăn gì không?”

Hạnh Tâm không để ý tới ông ta, anh đem sách trả lại Bùi Anh, nói với Tạ Hàm: “Đương nhiên, cô cũng có thể cho rằng cô ấy mượn quyển sách của người khác, nhưng có thể suy tính đến chi tiết nhỏ này, làm việc hoàn hảo đến tận tối, cũng đúng lúc phù hợp với tính cách Triệu Việt. Từ mặt này mà nói, cô ấy rất thích hợp với nhân vật này.”

Hạnh Tâm nói xong, đầu cũng không quay lại đi luôn, giống như có chuyện gấp. Tạ Hàm nghiêng đầu nhìn Bùi Anh một cái, khẽ mỉm môi cũng rời đi.

Bùi Anh nhìn bóng lưng thẳng của Hạnh Tâm đi xa, trong nội tâm nổi lên màu hồng phấn rung động: “Thầy Hạnh Tâm quá đẹp trai.” Mặt Tạ Hàm hần là bị ngài ấy đáng sung.

Tổng Nam Xuyên kéo khoe miệng một cái, tiến lên giữ chặt tay Bùi Anh: “Xong rồi, tên cũng đã ký, chúng ta đi thôi.”

“A, vâng.” Bùi Anh bị Tổng Nam Xuyên kéo một đường xuống tầng dưới, ngồi trên xe đi về, cô hưng trí bùng bùng thưởng thức chữ ký của Hạnh Tâm, “Hạnh Tâm lão sư chữ viết cũng rất đẹp, không phải nói là người có nhan sắc không viết được chữ đẹp sao? Hần là người viết chữ xấu người cũng xấu tự an ủi bản thân?”

Tổng Nam Xuyên trên trán toát ra một chữ “井”, đem sách trên tay cô rút đi, đặt ở một bên: “Người vừa mới đụng tới em, em có ý kiến gì?”

“A, cái này...” Bùi Anh hơi trầm ngâm, nhìn Tổng Nam Xuyên đáp, “Kỳ thật em có chút hoài nghi Tạ Hàm.”

Tổng Nam Xuyên khẽ nhúc nhích lông mày, giống như là đang suy tư điều gì: “Vi sao?”

“Chiếc xe kia đụng em hôm nay, hiển nhiên là cố ý, nhưng lại không quá mức, nếu không em không thể nào chi trả da. Cho nên em đoán người lái xe chỉ là muốn làm em đến thử vai muộn, nếu như giả thiết này đúng, người cùng em tham gia thử vai sẽ là người dễ hoài nghi nhất.”

Bùi Anh nói xong trong một hơi, đột nhiên có chút hưng phấn mà hỏi Tổng Nam Xuyên: “Vừa rồi có phải hay không em có chút cảm giác giống Hạnh Tâm lão sư?”

“... Anh đang nói chuyện chính.” Tổng Nam Xuyên bắt đầu xoa tóc trên đỉnh đầu cô loạn một phen.

“A được rồi, em gần đây hay xem lại nhiều lần “Kẻ đóng vai” hình như là có chút thích trò chơi suy luận.” Bùi Anh nói ho nhẹ một tiếng, bày ra vẻ mặt đứng đắn, “Sở dĩ hoài nghi Tạ Hàm, là vì trước đây cô ta cùng em có qua lại, lần trước em tham gia buổi ký tặng (nở rộ), vốn dĩ đã nói rõ với bên ban tổ chức là sẽ không hát, nhưng người chủ trì lại yêu cầu em hát. May mắn bình thường em có luyện tập, mới không mất mặt trong buổi ký tặng, về sau Trần tổng nói cho em biết, người chủ trì (MC) kia với Tạ Hàm là bạn tốt.”

Tổng Nam Xuyên nhú lông mày, hỏi cô: “Chuyện này sao em không nói với anh?”

“Khi đó em với anh đang chiến tranh lạnh, đương nhiên không nói cho anh biết.”

Tổng Nam Xuyên: “...”

Được rồi.

“Nhưng mà vẫn có điểm khó hiểu, nếu như Tạ Hàm đúng là chủ mưu đằng sau, vì sao cô ta lại chĩa mũi nhọn vào em? Rõ ràng Lý Tư Tư và Nghê Bạch còn có sức cạnh tranh lớn hơn.” Bùi Anh nghiêng nghiêng đầu, tựa hồ có chút không hiểu, cô mặc dù gần đây có hơi chút nổi tiếng hơn, nhưng so với Lý Tư Tư cùng Nghê Bạch, đúng là không cùng một đẳng cấp.

Tổng Nam Xuyên đáp: “Có thể bởi vì em là người duy nhất được ba phiếu vào thử vai, cô ta cảm thấy em có tính chất uy hiếp càng lớn, hơn nữa em còn có bạn trai là đại cổ đông Hoàn Vũ, cũng chính là anh.”

“Phốc.” Bùi Anh bị anh chọc cho cười ra tiếng.

Tổng Nam Xuyên cầm lấy tay cô, lại kiểm tra miệng vết thương trên tay cô một chút, mới nói: “Dù sao biển số xe chúng ta đã nhớ kỹ, tìm hiểu nguồn gốc, chắc chắn có thể bắt được người đằng sau. Vô luận là ai, anh cũng sẽ làm cho cô ta trả giá thật lớn.”

Bùi Anh bị sự tàn khốc trong mắt anh dọa sợ, kéo anh nói: “Xuyên Xuyên, anh ngàn vạn lần không được làm chuyện phạm pháp!”

“... ..” Tổng Nam Xuyên không nói gì nhìn cô, “Yên tâm đi, anh có thể làm mà không lưu lại dấu vết.”

Bùi Anh: “...”

Anh nói như vậy cô càng lo lắng hơn!

Sau đó cảnh sát cũng tìm cô điều tra tình huống sự việc xảy ra, cô đem lời nói của Tổng Nam Xuyên thuật lại một lần nữa cho cảnh sát, cảnh sát cũng coi Tạ Hàm là tình nghi số một.

Tạ Hàm hai ngày này tâm tình có chút không ổn định, hôm nay mới từ công ty đi ra, đã nhìn thấy Tổng Nam Xuyên chờ ở trong đại sảnh, liền có dự cảm bất an không rõ giường như rất chân thật, khiến sắc mặt cô có chút tái nhợt.

Cô vốn nghĩ làm bộ như không thấy anh, nhưng Tổng Nam Xuyên đứng dậy, hướng về phía cô đi qua: “Tạ tiểu thư, xin chào.”

Tạ Hàm không thể không dừng lại bước chân, nghiêng người miễn cưỡng cười cười với anh: “Xin chào Tổng tổng.”

Tổng Nam Xuyên mỉm cười nhìn cô: “Lần trước gặp được cô ở khách sạn, tôi nói lần sau có thời gian rảnh sẽ mời cô ăn cơm, không biết rõ hôm nay cô có rảnh rồi hay không?”

Nếu đổi lại bình thường, Tạ Hàm không rảnh cũng có thể rảnh. Nhưng bây giờ, nhìn thấy ý cười trên mặt Tổng Nam Xuyên nhìn thế nào cũng khiến người ta sợ hãi.

“Thật ngại quá Tổng tổng, tôi còn có việc phải làm.”

“Thì ra là vậy.” Tổng Nam Xuyên khẽ gật đầu một cái, “Vậy tôi sẽ nói luôn ở đây. Là cô tìm người đụng Bùi Anh sao?”

Trợ lý sau lưng Tạ Hàm cũng lập tức sững sờ một cái. Cô vốn cho là Tổng Nam Xuyên đột nhiên đến mời Tạ Hàm ăn cơm, có chút bất quá, bây giờ nhìn lại, vẫn là đại bất quá, nhưng... phương hướng triển khai có chút không đúng!

Ở trước mặt người khác trong công ty, bị Tổng Nam Xuyên chất vấn như vậy, Tạ Hàm lại càng thêm trống rỗng, nhưng trên mặt cô vẫn tự trấn định nói: “Tổng tổng, anh nói cái gì? Tôi không hiểu.”

“aj2s501, biển số xe này cô có ấn tượng không?” Tổng Nam Xuyên khẽ mỉm cười với cô ta. Tạ Hàm mặt liền biến sắc, nuốt nước miếng: “Không... Tôi không biết rõ.”

Tổng Nam Xuyên nhìn cô, khóe môi khẽ nhếch lên: “Tạ tiểu thư, tôi đã từng nói qua diễn xuất của cô rất kém chưa?”

...

Tạ Hàm nửa ngày không biết nên trả lời như thế nào, Tổng Nam Xuyên lại nói: “Người cô thuê chúng tôi đã tìm được, những lời nên nói hay không nên nói anh ta đều khai ra hết rồi.”

Tạ Hàm đôi môi không huyết sắc khẽ run hai cái, ngay đến cả phở trương thanh thế đều làm không được: “Tôi thực không biết rõ...”

Tổng Nam Xuyên khẽ cười một tiếng, đáp: “Cô đã không thừa nhận, vậy cũng chỉ có thể giao cho cảnh sát xử lý.”

“Cảnh sát” hai chữ này cuối cùng đánh tan ranh giới cuối cùng của Tạ Hàm, cô ta túm lấy cánh tay Tổng Nam Xuyên, có chút vội vàng nói: “Tổng tổng, chuyện thật không phải là như anh nghĩ. Tôi chỉ bảo hấn ngăn Bùi Anh lại, để cho cô ấy bỏ qua phòng vấn, tuyệt đối không có ý nghĩ hại cô ấy!”

“Lời này cô hãy nói với cảnh sát đi.” Tổng Nam Xuyên nói. Rút tay lại, xoay người rời đi. Tạ Hàm theo sát sau lưng anh, giải thích: “Tổng tổng, thật sự là hiểu lầm, tôi nhận lỗi với anh...”

“Người cô phải nói xin lỗi không phải là tôi.” Tống Nam Xuyên dừng lại, nghiêng đầu nhìn cô ta, với đôi mắt đen mang theo lãnh ý trầm mặc.

Tạ Hàm nhất thời bị đông cứng nói không ra lời, Tống Nam Xuyên nhìn bộ dạng này của cô ta trong chốc lát, mới lại mở miệng nói: “Cô không cần sợ hãi như thế, tôi và cô không giống nhau, tôi là công dân tuân thủ pháp luật, không biết làm chuyện phạm pháp. Nhưng cô tốt nhất cũng phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, chuyện này tôi cũng không thể bỏ qua như thế, cô đừng nghĩ có thể tiếp tục lẩn tránh khỏi việc này.”

Tạ Hàm nhìn bóng lưng Tống Nam Xuyên rời đi, cả người như rơi vào hầm băng. Cô lấy điện thoại từ trong túi ra, tựa hồ gọi cho ai đó, lại vì chạm mặt hai vị cảnh sát mà bị cắt đứt: “Xin lỗi, xin hỏi cô là Tạ Hàm Tạ tiểu thư đúng không? Có một vụ án tai nạn giao thông, hi vọng cô có thể hỗ trợ điều tra.”

Tạ Hàm mỉm khêu môi, cất điện thoại, mà mắt thấy toàn bộ quá trình trợ lý đã trọn mắt há hốc mồm.

Sự tình biến hóa quá nhanh, cô có phải hay không sẽ nhanh chóng thất nghiệp? ? ?

Tạ Hàm bị mang về cảnh cục hỗ trợ điều tra, Tống Nam Xuyên ngồi trên xe, nhìn Tạ Hàm bị xe cảnh sát đưa đi, mới để cho tài xế lái xe.

Tiểu Trương ngồi ở vị trí bên cạnh tài xế quay đầu lại, hỏi anh: “Tống tổng, chuyện này nên làm như thế nào?”

Tống Nam Xuyên nói: “Đem chuyện Tạ Hàm tìm người đụng Bùi Anh cho giới truyền thông, tôi muốn khiến Tạ Hàm thân bại danh liệt.”

“Vâng.”

Trong khi Tạ Hàm đang gặp chuyện lớn, Bùi Anh nhận được một số tiền lớn - - thù lao ( mùa yêu thương )!

Xem tin nhắn báo một con số dài, Bùi Anh vui vẻ quay mấy vòng, gọi điện thoại hẹn Nhậm San San đi ra ngoài ăn cơm. Nhậm San San không đi một mình, còn mang theo hai nhân viên làm công của cô, mang theo đáng về ăn chết thì mới ngừng.

Bùi Anh vốn là muốn mời bọn họ đi ăn buffet, nhưng bây giờ cô ở bên ngoài sẽ bị nhận ra, đành phải bụng tha buffet, chỉ có thể đặt một phòng bao trong Thiên Hạ Cư chờ bọn họ.

Nhậm San San mang theo hai người làm công tới, ngạc nhiên mừng rỡ nói: “Bùi Bùi, cậu hiện tại đã có thể mời cơm ở phòng riêng Thiên Hạ Cư! Các con, hôm nay ăn xả láng, nhất định đừng khách khí!”

Bùi Anh: “...”

Quả nhiên cô nên mời bọn họ ra ngoài ăn buffet, bị nhận ra cũng tốt hơn so với cảm giác khó chịu.

Mấy món ăn Thiên Hạ Cư đều là những thứ tinh tế quý giá rất nổi tiếng, mỗi một món ăn đều được làm như tác phẩm nghệ thuật, nhưng phân lượng chỉ có một ít như vậy, đối với khẩu vị của Nhậm San San bọn họ, muốn ăn tới no, phỏng đoán có thể ăn ra một con số thiên văn. Bùi Anh đành phải không ngừng gấp thêm thức ăn vào bát cô ấy, làm cho cô ấy ăn nhiều một chút.

Cũng may Nhậm San San còn có chút lương tâm, không có tận sức mà ăn giống như ăn buffet. Sau khi ăn xong hai nhân viên bị Nhậm San San xua đuổi trở về tiếp tục đi làm, cô ấy cùng Bùi Anh đi đến một cửa hàng bách hóa mà nhiều ngôi sao thường hay đến.

Người ở bên trong không nhiều, nhưng đồ ở trong cũng không ít, Nhậm San San xem đông ngó tây, nhìn không được cảm thán: “Bùi Bùi, người quả nhiên là người có tiền, thế nhưng lại đi xem đồ bên trong.”

Tùy tiện một đôi vợ cũng đều đắt gấp mấy lần so với bên ngoài.

Bùi Anh nói: “Không còn cách nào khác, đi dạo này bên trong tương đối an toàn, hơn nữa còn là mua đồ cho Tống Nam Xuyên, đương nhiên muốn mua đồ tốt hơn một chút.”

Cô nói rồi cầm lấy một cái kẹp cravate, hỏi Nhậm San San bên cạnh: “Cái này thế nào?”

“Uh, đẹp, cùng với khí chất Tống tổng nhà cậu rất hợp.” Nhậm San San lật xem chiếc thẻ nhỏ trong hộp, vội ho một tiếng, “Nhưng mà cậu tốt nhất trước nên nhìn giá cả một chút.”

Bùi Anh nghe lời nói nhìn một chút, sau đó vẻ mặt cứng lại, vì cái gì một cái kẹp cà vạt nhỏ lại có thể đắt như vậy chứ? ? ?

Cô nhân viên Hướng dẫn mua sắm nhìn thấy các cô liên tục đang nhìn kẹp cà vạt, liền cười nói: “Hai vị tiểu thư thực tình mắt, chiếc kẹp cà vạt này là nhà thiết kế đặc biệt, toàn cầu số lượng có hạn chế. Bảo thạch và vàng trên mặt đều là thật.”

Nhậm San San nhìn Bùi Anh đang do dự, chắc một tiếng nói: “Cậu muốn tặng đồ cho Tống tổng, mua cái gì kẹp cà vạt, cậu cho rằng anh ta thiếu kẹp cravate sao?”

“... Vậy phải mua cái gì?” Muốn nói thiếu, anh cái gì cũng không thiếu.

Nhậm San San nói: “Đồ ngu à!”

“Đồ ngủ?”

“Uh, đồ ngủ sexy của nữ., cậu mặc, lộ được càng nhiều thì càng tốt.”

Bùi Anh: “... ..”

suy nghĩ của Lão lái xe chính là cùng người bình thường không giống nhau.

cuối cùng cô vẫn là đem kia cái kẹp cravate mua lại, mặc dù có đắt đến mức cô có chút khó khăn, nhưng thiết kế hết sức rất khác biệt, chế tác cũng thập phần hoàn mỹ, cô liếc thấy trứng, Tống Nam Xuyên đeo lên nhất định rất đẹp mắt.

Khi đi qua một cửa hàng nội y nữ, Nhậm San San cưỡng chế kéo cô đi vào. Nhậm San San hưng trí bưng bưng cùng nhân viên bán hàng một bên tham thảo, một bên giúp Bùi Anh chọn ra một cái.

Váy ngủ chất liệu tơ gòn như trong suốt, sau lưng tất cả đều để lộ ra. Lộ, cổ áo cũng cực kỳ thấp, căn bản cái gì cũng không che được, mặc tựa như không có mặc.

Nhậm San San uốn nắn cô: “Không, mặc cái này so với không mặc gì cả gọi cảm hơn nhiều, bảo đảm Tống tổng một giây liền hóa thân thành sói.”

Bạn đang đọc truyện *Chi Trách Lúc Trước Mắt Bị Mù* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 43

Bùi Anh nghe Nhậm San San nói như vậy liền bật cười ha hả: “Bình thường Tống tổng đã đủ mãnh liệt rồi.”

Nhậm San San: “...”

Cô ngẩn ra một hồi mới tiếp nhận được câu nói thô tục như vậy lại thốt ra từ miệng Bùi Anh: “Có đàn ông rồi đúng là không giống trước nữa, nhưng cũng không cần phải khoe khoang như thế đi...”

“...” Mặt Bùi Anh cũng ửng hồng, hơi lắp bắp nói: “Không, không phải, tớ chỉ là... nói ra cảm xúc chân thật của bản thân mà thôi.”

Nhậm San San: “...”

Được rồi, tớ biết người đàn ông của cậu rất mạnh mẽ rồi có được hay chưa!

Cuối cùng dưới sự khuyên bảo cất lực của Nhậm San San, Bùi Anh liền mua bộ áo ngủ kia về. Sau khi về nhà cô còn mặc thử trước ở trong phòng tắm, soi gương nhìn một lần thì xấu hổ cúi ra.

Trên đời sao lại có bộ đồ ngủ vô liêm sỉ như thế cơ chứ!

Cô thay bộ đồ ngủ bình thường đi ra ngoài, nhìn đồng hồ. Đã gần sáu giờ, Tống Nam Xuyên nói hôm nay có việc phải xử lý, có khả năng sẽ về muộn một chút, lúc anh về sẽ gọi người đưa thức ăn, để cô chờ anh về cùng ăn tối.

Bùi Anh nghĩ khó có được một ngày nhàn nhã như vậy liền ngồi trước máy tính dự định lên mạng một lúc. Kết quả vừa đăng nhập vào weibo liền phát hiện weibo lại bùng nổ.

Nhiều phương tiện truyền thông cùng marketing account\* tranh nhau đăng tải tin “Tạ Hàm vì ngăn Bùi Anh tham gia thử vai liền cố ý sắp đặt sự cố tai nạn giao thông” lên weibo, lập tức tin “Tạ Hàm sắp đặt sự cố tai nạn giao thông” liền trở thành tin tức được tìm kiếm hot nhất.

\*marketing account: là một số ID lợi dụng Weibo như một công cụ quảng cáo hay tuyên truyền

Bùi Anh ngăn người, giới truyền thông sao lại biết sự việc này? Là Tống Nam Xuyên tiết lộ cho bọn họ biết sao? Nếu là như vậy thì anh chắc đã khẳng định việc đó là do Tạ Hàm làm.

“Trên đường Bùi Anh đi tham gia buổi thử vai nữ diễn viên chính Triệu Việt trong phim, một chiếc xe màu đen có rèm che hai lần chặn xe của cô, sau cùng bị vệ sĩ sau lưng cô chặn lại. Căn cứ vào biển số xe mà vệ sĩ đã ghi nhớ được, cảnh sát đã tìm hiểu được nguồn gốc chủ mưu phía sau sự việc. Thật sự chính là nữ diễn viên đang cạnh tranh vai nữ chính với cô, Tạ Hàm! Hiện giờ Tạ Hàm đang bị cảnh sát đưa đi điều tra, nếu có thêm bất kì tin tức mới nào chúng tôi sẽ cập nhật ngay, mong mọi người tiếp tục theo dõi!”

Bùi Anh xem hết bài báo này, ánh mắt hơi chùng xuống, nghệ sĩ vốn đang sống dưới con mắt giám sát của công chúng, chỉ làm không tốt một chút cũng sẽ bị làm to chuyện hương chi hiện tại lại dính đến hành vi trái pháp luật, lần này Tạ Hàm rất khó để chuyển mình.

Mặc dù trước kia cô từng hợp tác với Tạ Hàm nhưng cô tuyệt đối không đồng tình với cô ta, người làm sai đương nhiên phải gánh chịu hậu quả tương ứng, hơn nữa nếu lần này không có vệ sĩ đi theo nói không chừng cô đã cứ thế mà bỏ qua buổi thử vai này rồi.

Sau khi bài báo này vừa ra, fan Bùi Anh cũng lập tức bùng nổ, tất cả mọi người chạy sang weibo Tạ Hàm dùng ngòi bút làm vũ khí, ngay cả vài người đi ngang qua xem náo nhiệt cũng không sợ lớn chuyện mà mắng góp vui thêm hai câu.

Tạ Hàm ra mắt nhiều năm như vậy cũng có khá nhiều fan, một số người trong bọn họ còn bắt bẻ lời nói của mấy vệ sĩ đi theo Bùi Anh, cho rằng đây là do Bùi Anh cố ý vu oan Tạ Hàm, một số khác thì tỏ vẻ tỉnh táo hơn nói trước khi cảnh sát điều tra được bất cứ điều gì thì họ sẽ không tin vào bất kì lời nói nào từ marketing account này.

Weibo Bùi Anh cũng nhận được một lượng lớn bình luận để lại, hầu hết đều là fan, tâm trạng mọi người đều rất kích động, cô xem một hàng bình luận quyết định đăng một tin weibo trấn an cảm xúc mọi người.

Bùi Anh V: Thật ngại quá, khiến mọi người lo lắng nhiều, sự cố tai nạn giao thông lần này quả thật khiến tôi chịu không ít sợ hãi, may là tôi chỉ bị một vài vết thương nhẹ, việc thử vai diễn phim tham gia cũng rất thuận lợi không chịu chút ảnh hưởng nào, mong mọi người yên tâm [đáng yêu] sau khi vụ việc phát sinh chúng tôi đã báo cảnh sát, hiện giờ cảnh sát đang tập trung điều tra, tôi sẽ tiếp tục chú ý tiến triển của vụ việc này, tin rằng họ sẽ cho chúng tôi một câu trả lời thỏa đáng, cảm ơn.[đáng yêu]

Weibo vừa đăng lên liền nổi lên một loạt những bình luận và chia sẻ của người hâm mộ còn có vài người bạn tốt bụng nhấn tin hỏi thăm riêng cô. Bùi Anh còn đang trả lời lại thì Tống Nam Xuyên đã trở về.

“Đang xem gì vậy?” Tống Nam Xuyên thấy cô chuyên chú nhìn màn hình máy tính liền tới hỏi một câu. Bùi Anh ngẩng đầu lên nhìn anh, nói: “Có bài báo đem chuyện Tạ Hàm tìm người dựng xe vào em đưa lên, bây giờ tất cả mọi người đều đang mắng chửi cô ta.”

Tống Nam Xuyên vân đạm phong khinh nói: “Cô ta xứng đáng bị như vậy.”

Bùi Anh trừng mắt nhìn: “Là anh đem tin tức tiết lộ cho giới truyền thông sao?”

“Ừ, hình tượng nghệ sĩ của công chúng một khi bị phá hủy, sự nghiệp coi như đã xong, đây vẫn mới chỉ là bắt đầu thôi.”

“A?”

Tống Nam Xuyên vuốt vuốt mái tóc đen mềm mại của Bùi Anh, cười nói: “Thôi, không nói đến cô ta nữa, món anh gọi đã đưa tới rồi, trước đi xuống ăn cơm đi, có món tôm càng xanh em thích đó.”

“Được” Nghe được có món tôm, Bùi Anh vui vẻ chạy xuống lầu. Ánh mắt lạnh lùng của Tống Nam Xuyên quét qua màn hình vẫn đang mở bài báo về Tạ Hàm, tắt đi rồi cũng xuống dưới lầu.

Sau khi ăn xong, Bùi Anh nhân lúc Tống Nam Xuyên đang tắm liền lấy cái kẹp cà vạt mua cho anh hồi chiều ra. Cô mở hộp ra nhìn, có chút lo lắng Tống Nam Xuyên có thích hay không -- dù cái kẹp cà vạt này theo cô nó đã đủ sang trọng và đắt tiền.

Nghe tiếng nước trong nhà tắm ngừng chảy, Bùi Anh nhanh chóng đóng hộp lại.

Cuối cùng có nên đưa anh không đây, anh có cảm thấy mình hơi keo kiệt quá hay không a... orz

Nghĩ đến bình thường Tống Nam Xuyên tùy tiện ra tay là cả một căn nhà cô càng cảm thấy cái kẹp cà vạt quá tầm thường. Nhưng cô tốn một món tiền lớn a, bây giờ nghĩ đến còn thấy đau lòng, nếu không đưa cho anh thì quá thiệt thòi.

Cửa phòng tắm “Két” một tiếng nhẹ nhàng mở ra, Bùi Anh vội đem cái hộp đựng kẹp cà vạt giấu ra sau lưng. Phát giác sự lén lút của cô, Tống Nam Xuyên khẽ nhếch môi đi tới khom lưng cúi xuống sát mặt cô: “Em đang giấu cái gì vậy?”

“Không có gì a.” Bùi Anh đặt cược vào phẩm giá của một diễn viên, hoàn hảo diễn vai một thiếu nữ vô tội!

Tống Nam Xuyên khẽ nhú mày, càng đến gần hơn: “Không có gì? Vậy em xoè hai tay ra.”

Anh mới đi ra từ phòng tắm, trên người còn mang theo hơi nước, mùi sữa tắm nam tính vẫn như có như không quanh quẩn bên chóp mũi Bùi Anh, găm nhấm ý chí của cô.

“Đã nói không có mà.” Cô đưa tay trái của mình ra, bên trên trống không.

Tống Nam Xuyên nói: “Đưa hai tay ra cùng nhau.”

Bùi Anh giật khoe miệng, mắng thầm một câu thật ngây thơ, liền đem cái hộp nhỏ màu đen trên tay đưa ra.

“Đây là cái gì?” Tống Nam Xuyên hỏi.

“A, hôm nay không phải em nhận được tiền từ trên phim truyền hình sao, liền tiện thể mua ít đồ tặng anh.”



“Tặng cho anh?” Tống Nam Xuyên hơi chút bất ngờ, nhưng trong mắt nhanh chóng tràn đầy vui vẻ. Anh cầm lấy cái hộp trên tay Bùi Anh, nhẹ nhàng mở nắp hộp ra.

Nhìn cái kẹp cà vạt nằm lẳng lẳng bên trong, bên trên còn dính một viên đá tròn bóng kiểu dáng đẹp mắt phát ra thứ ánh sáng dịu nhẹ ấm áp.

“Kẹp cà vạt rất đẹp, cảm ơn em.”

Bùi Anh nghe anh nói như vậy vui vẻ ngẩng đầu: “Anh thích không?”

Tống Nam Xuyên cười hân hoan nhìn cô một cái, ôn nhu nói: “Em đưa anh cái này, đương nhiên anh thích.”

Ngay cả phở ốc anh cũng đã ăn qua chứ đừng nói chỉ đến cái kẹp cà vạt tinh xảo như thế.

“A, anh thích là tốt, em vẫn luôn lo anh sẽ ghét bỏ nó.” Bùi Anh nói, như không yên tâm lại xác nhận với anh lần nữa: Anh thích thật không? Nếu không thích cứ nói, không cần gượng em, em có thể cầm đi trả lại.”

Tống Nam Xuyên nhìn cô, đôi mắt đen láy như có ánh nước trong suốt lấp lánh lay động: “Anh phải làm sao thì em mới tin là anh thích nó thật đây, hả?”

Lúc anh nói từng chữ từng chữ mang hơi thở đều phả vào mặt Bùi Anh làm mặt cô nháy mắt liên tục. Cả người Tống Nam Xuyên như đều mang theo hơi thở ái muội khiến tim Bùi Anh lại đập loạn nhịp: “Em tin anh là thích thật, có thể đừng dựa gần như thế nữa được không..”

Sau khi cô nói xong, Tống Nam Xuyên không những không giãn ra khoảng cách mà ngược lại còn dán đến gần hơn: “Khoảng cách như vậy mà cũng tính là gần sao? Rõ ràng chúng ta còn có thời điểm không có khoảng cách kia mà.”

“...” Cho nên cô mới nói, Tống tổng căn bản không cần cái gì nội y sexy để kích thích cả.

“Cái kẹp cà vạt này chắc rất đắt đi, muốn tặng đồ cho anh, sao phải phiền phức như vậy?” Tống Nam Xuyên cầm chiếc hộp trên tay để qua một bên, ôm eo Bùi Anh: “Em biết cái anh muốn nhất mãi mãi chỉ là em mà.”

Bùi Anh: “...”

Quả nhiên đều là lão tài xế vẫn hiểu rõ suy nghĩ của lão tài xế\*, Nhậm San San quả thật chính là cổ vấn tâm hồn đi, mỉm cười.

\*老司机. ngôn ngữ mạng TQ, ý chỉ nói đến một việc mình làm đến thuần thục, quen thuộc, lão luyện. (ở đây ý nói TNX và NSS đều là loại người giống nhau nên sẽ có suy nghĩ giống nhau)

Tống Nam Xuyên càng ngày càng đến gần Bùi Anh hơn, ngay lúc môi anh sắp chạm lên môi Bùi Anh, cô bỗng kêu to một tiếng: “Xuyên!”

“Có chuyện gì?” Không như ý muốn được hôn Bùi Anh, Tống Nam Xuyên mất hứng nhú nhú mày.

Bùi Anh đứng dậy từ trên ghế, chạy đến tủ quần áo bên cạnh, nói với anh: “Kỳ thực em còn một món quà nữa muốn tặng cho anh!”

“Cái gì?” Chẳng lẽ là quần áo sao?

Quả nhiên Bùi Anh mở tủ quần áo ra, từ bên trong lấy ra một bộ... đồ ngủ, nhưng là của phụ nữ.

“Đây là tặng cho anh?” Tống Nam Xuyên hơi nghi hoặc, chẳng lẽ cô muốn cùng anh chơi trò đảo ngược nhân vật?

Bùi Anh khô khốc nói: “Mặc dù tặng cho anh, nhưng cái này là để em mặc.”

Tống Nam Xuyên qua mấy giây liền hiểu ý cô, thiếu chút nữa bật ra tiếng huyệt sáo nhưng cuối cùng anh vẫn ổn định lại.

“Đây không giống phong cách của em a, là chủ ý của bạn em?” Anh nhìn cô, ánh mắt chứa vài phần hứng thú.

Bùi Anh bị anh nhìn đến phát ngượng, miễn cưỡng gật đầu một cái: “Ừ.”

Tống Nam Xuyên cười nói: “Cô bạn này của em thật không tệ a, phòng làm việc của cô ấy có còn cần người đầu tư không?”

Bùi Anh: “...”

Đều là loại người như vậy a!

“Nhưng chuyện đầu tư có thể để bàn lại sau, hiện tại em trước đi thay quần áo đi.” Tống Nam Xuyên vẻ mặt mong đợi nhìn cô.

Bùi Anh: “...”

Cô ở trong phòng tắm chậm chạp mất năm phút còn chưa ra, Tống Nam Xuyên liền trực tiếp phá cửa xông vào. Bùi Anh bị dọa giật mình, ánh mắt Tống

Nam Xuyên lại dính trên người cô không rời.

Đồ ngủ gần như trong suốt căn bản không che được phong cảnh bên trong, ngược lại có loại quyến rũ nồng nhiệt, khó khăn che đi phần mông. Bên dưới làn váy, một đôi chân dài thẳng tắp nhìn được không sót chút gì. Tổng Nam Xuyên cảm giác máu trong cơ thể mình tất cả đều tập trung tại một chỗ dưới thân.

Anh tiến lên ôm lấy Bùi Anh, toàn bộ sau lưng váy ngủ được thiết kế kiểu hở lưng, thiết kế khiến tay anh có thể cảm nhận làn da nhẵn nhụi của Bùi Anh. Anh thoả mãn hừ ra tiếng, để Bùi Anh dựa lên tấm gương đằng sau: “Bảo bối, em là muốn làm ở chỗ này sao?”

Bùi Anh: “...”

Không cho cô cơ hội để nói, Tổng Nam Xuyên đã vội chặn lại miệng cô, nửa người dưới cũng áp sát vào người cô, không ngừng ma sát.

Ngoài cửa sổ ánh trăng xuyên qua thủy tinh rơi đầy trên đất một màu xám bạc trong phòng tắm tiếng rên vang lên đứt quãng. Âm thanh, như ai đang trầm thấp hát lên.

Tối nay, nhất định là một đêm nóng bỏng a. □

Bạn đang đọc truyện *Chi Trách Lúc Trước Mất Bị Mù* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 44

Cả đêm triền miên, khiến ngày hôm sau Bùi Anh ngủ thẳng đến trưa mới rời giường.

Lúc cô tỉnh dậy, Tổng Nam Xuyên đã thức dậy trước, đang ngồi trước bàn máy tính xem gì đó. Nhận thấy động tĩnh của Bùi Anh, anh đứng dậy bước đến, khom lưng ấn xuống một nụ hôn trên trán cô: “Tỉnh rồi?”

“Ừ...” Giọng Bùi Anh mềm dẻo, nghe vào còn cảm giác chút bối rối

Tổng Nam Xuyên nhìn cô cười, thấp giọng hỏi: “Đói không?”

“Đói.” Ngược lại lần này Bùi Anh trả lời rất kiên quyết.

Tổng Nam Xuyên đỡ cô đứng lên, ánh mắt không biết vô tình hay cố ý lại lướt qua trên dấu vết xanh xanh tím tím trên người cô: “Vừa rồi anh đã gọi đồ ăn, em rửa mặt xong là có thể ăn.”

“Quá tốt rồi.” Bùi Anh ôm chần, ngồi trên giường nhìn Tổng Nam Xuyên, “Anh giúp em lấy một bộ đồ ngủ với”

Ánh mắt Tổng Nam Xuyên lại quét trên người cô, cố ý tỏ vẻ không hiểu: “Không phải em đang mặc đồ ngủ sao?”

“... Em không có mặc đâu, một lần nữa nhờ anh lấy giúp em.”

Tổng Nam Xuyên biểu lộ ánh mắt “Thật hết cách với em”, đến tủ treo quần áo tìm đồ ngủ cho Bùi Anh.

Bùi Anh giật giật khoe miệng không còn gì để nói, đừng được tiện nghi còn khoe mẽ chứ, Tổng tiên sinh! Không, phải gọi là Tổng cảm thú!

Tổng Nam Xuyên tìm cho cô một bộ váy ngủ đơn giản, Bùi Anh thay cực nhanh, rồi đi đến phòng tắm rửa mặt, lúc đi ra, Tổng Nam Xuyên gọi cô lại nói: “Vụ của Tạ Hàm cảnh sát đã điều tra ra kết quả.”

Bùi Anh hơi sững sờ, đi tới nhìn chằm chằm vào màn hình máy vi tính: “Kết quả như thế nào?”

“Tạ Hàm thừa nhận là do cô ta tìm người, nhưng mà liên tục khẳng định bản thân chỉ muốn ngăn cản em. Cô ta muốn cùng chúng ta hoà giải, anh đã cự tuyệt, cứ để bên cảnh sát quan sát cô ta một thời gian đi.”

“À...” Bùi Anh gật đầu, đọc tin tức trên weibo nhanh như gió, sau đó còn vô tình phát hiện hot search hôm nay.

“Tạ Hàm nhiều lần đảm nhiệm kim. Chủ?” Ánh mắt Bùi Anh mở lên, hot search này có chút bạo phát mạnh mẽ.

Tổng Nam Xuyên giễu cợt, nói với cô: “Có paparazi mang ảnh chụp cô ta hẹn cùng mọi người đàn ông. Các bức ảnh khi được công bố, quả thực như một bộ phim điện ảnh đặc sắc”

Anh nói xong mở weibo đó ra, Bùi Anh lại là sững sờ: “Anh paparazi này là người lần trước giúp em bắt tên theo dõi biến thái kia.”

“Ừ, hiện tại anh ta là Fan cuồng của em, vụ bôi đen Tạ Hàm lần này anh ta chính là quân chủ lực.”

Bùi Anh: “...”

Cô dùng ngón giữa gõ gõ trên bàn phím, mở lớn ảnh trên weibo ra.

Anh paparazi này trước kia cũng từng theo dõi qua Tạ Hàm, tất cả nguyên liệu bên trong weibo là hoa quả khô. Mặc dù Tạ Hàm đủ loại tin tức. Tin tức “Ngũ” cũng có không ít, tổng kết đầy đủ mọi thứ văn hay tranh đẹp có thể nói đến sách giáo khoa đây, thì đây vẫn là lần đầu tiên.

Trong hình nữ chính đều là Tạ Hàm, nhưng mỗi tám nam chính đều không giống nhau, có đạo diễn, có người làm phim, có biên kịch, có đạo cụ... Có thể nói tập hợp đủ tổ kích.

Bạn bè trên weibo cũng nổ tung chào, bôi đen, người đi đường tất cả đều chen lên đăm một nhất.

“Tạ Hàm thật là... Rất liều mạng a [ cười khóc] “

“Đau lòng, ngủ với nhiều người vậy mà không nổi tiếng [doge] việc này cũng nói cho chúng ta biết không nên ngày nào cũng chỉ bôi ngu, vẫn nên là rèn luyện nhiều thêm kỹ năng diễn xuất đi [doge] “

“Tôi muốn nói lời cuối cùng là xin lỗi Bùi Bùi : ) “

“Dạng này mà muốn ngủ cùng Tổng tổng à, quá tự tin rồi đó [ cười khóc] @ Bùi Anh “

“Người đã bị bắt mọi người cứ mắng hai câu đi, đánh một trận rồi mau tàn đi [doge] “

“Đáng ghét đáng ghét đáng ghét! Làm việc sai nhân phẩm cũng thật bại hoại! Đáng đời!”

“Lúc trước giúp Tạ Hàm rửa sạch fan cuồng? Đi đi, chúng ta là mặt chính diện. [ mỉm cười ] “

“Má ơi, Tạ Hàm đang sưu tập tem sao [ cười khóc] mặt khác hy vọng Bùi Bùi của chúng ta có thể kiện cô ta cuộc sống bị quấy nhiễu [doge] “

“Giới giải trí quá kinh khủng, Tổng tổng phải bảo vệ tốt cho Bùi Bùi của chúng ta [ đáng thương ][ đáng thương ][ đáng thương ] “

Ngoại trừ những thứ này, bên trong còn rất nhiều lời lẽ rất khó nghe. Bùi Anh nhìn mấy lần, thì không nhìn nữa.

Tổng Nam Xuyên thấy cô thoát khỏi weibo, dặt tay cô đi xuống lầu dưới: “Ăn cơm trước đi.”

“Ừ.”

Hai người còn chưa ra khỏi phòng ngủ, điện thoại Bùi Anh đã vang lên.

“Đợi chút, em phải nghe điện thoại.” Bùi Anh chạy tới nhìn điện thoại, có chút khẩn trương thở ra một hơi.

“Làm sao vậy?” Tổng Nam Xuyên hỏi.

“Là Trần tổng, có thể là thông báo kết quả thử vai.”

“À...” Tổng Nam Xuyên khẽ gật đầu, lúc trước anh để Tiểu Trương đi nghe ngóng, bên Hoàn Vũ nói Bùi Anh có khả năng lớn nhất, “Em nên nghe điện thoại đi.”

“Ừ...” Bùi Anh hít sâu một hơi, tiếp điện thoại, “Chào Trần tổng.”

“Tiểu Bùi à, chúc mừng nha! Vừa rồi bên Hoàn Vũ kia thông báo với tôi vai Triệu Việt này cuối cùng quyết định cho cô diễn!” Trần Thắng khó có được kích động như vậy ở bên đầu dây liên tục ồn ào, trong giọng nói còn mang theo vui sướng.

Bùi Anh sửng sốt một giây, cũng vui đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Thật sao? Xác định rồi hả?”

“Đương nhiên xác định, bọn họ còn gửi giờ giấc cho tôi, ngày mai cô phải đi tạo hình nhân vật đó!”

“Cảm ơn ông Trần tổng, tôi thật sự rất vui mừng!”

“Là tôi phải cảm ơn cô chứ! Tôi cũng đang rất vui mừng đây!”

Hai người vui vẻ cùng nhau hết năm phút, mới kết thúc cuộc điện thoại này. Bùi Anh ném điện thoại đi, liền chạy tới vòng qua eo Tổng Nam Xuyên nhảy lên hai lần: “Xuyên Xuyên, em được chọn rồi, em được diễn Triệu Việt rồi!”

Tổng Nam Xuyên cười ôm chầm lấy cô, hôn lên môi cô: “Chúc mừng em.”

“Ha ha ha.” Bùi Anh cười ngây ngô, lại nhảy lên, “Đúng rồi, em muốn đi phát tin trên weibo cho fan biết! Bọn họ đang chờ tin tức đấy!”

Bùi Anh nói xong thì hướng về phía máy tính chạy đến, Tống Nam Xuyên vội giữ cô lại: “Đợi chút, chuyện này em không cần nói, bên Hoàn Vũ anh sẽ để họ công bố trong hai ngày tới.”

Bùi Anh dừng bước lại, không hiểu dụng ý của anh: “Tại sao vậy chứ?”

Tống Nam Xuyên nói: “Đương nhiên là vì khiến Tạ Hàm chịu lửa thêm hai ngày.” Thời khắc công bố nữ chính được chọn của [ Diễn Viên ], nhất định sẽ giảm nhiệt độ, bên Tạ Hàm kia không phải sẽ không bị mắng nữa sao.

Bùi Anh suy nghĩ một chút liền hiểu ý đồ của anh, nhếch miệng nói: “Anh cũng có ít tâm cơ nha.”

“Dạng này cũng gọi là ít tâm cơ sao? Cô ta tìm người đứng vào em, hiện tại anh khiến cô ta bị mắng thêm hai ngày, đã nhân từ lắm rồi.” Anh vốn đang chuẩn bị công bố một chút dữ liệu nữa về Tạ Hàm, chính là đoạn video “Tạ Hàm cùng cô nhiều lần đảm nhiệm kim chủ”. Không nghĩ đến tên paparazi kia đã một bước công bố ảnh chụp trước anh, hiệu quả cũng không tệ, anh không tìm người chia sẻ video lên mạng, xem như cho Tạ Hàm một con đường sống.

“Chờ hai ngày nữa, Hoàn Vũ công bố người được chọn vai nữ chính, Tạ Hàm sẽ từ từ nhạt dần trong mắt mọi người, sau đó, sẽ không còn ai nhớ đến cô ta.” Anh muốn Tạ Hàm, yên lặng không một tiếng động rời khỏi giới giải trí.

Chuyện này dựa theo tưởng tượng của Tống Nam Xuyên mà tiến hành, ba ngày sau weibo Hoàn Vũ công bố nữ chính bộ [Diễn Viên] do Bùi Anh diễn, cũng công bố ảnh tạo hình của Triệu Việt, chuyện của Tạ Hàm lập tức bị nhóm dân mạng quăng ra sau đầu.

Người được chọn vai Triệu Việt thật sự là một chuyện trọng đại của giới giải trí, không chỉ được ở trong vòng chú ý của mọi người, tất cả fan hâm mộ đều chú ý chuyện này. Bây giờ đã có kết quả, fan Bùi Anh tràn ngập niềm vui, chỉ thiếu không có vừa múa vừa hát ăn mừng.

“Bùi của em giỏi quá! Bùi của em đẹp nhất! Bùi của em chân dài nhất!”

“Cảm ơn Hoàn Vũ TV, cảm ơn weibo TV, cảm ơn ba mẹ của em! Bùi Bùi sắp diễn Triệu Việt QAAAAQ “

“Bùi của em lần này số đỏ rồi, ta em đã trông thấy chị sau này sẽ lấp lánh tỏa sáng trên đường, là một fan lớn tuổi, đột nhiên có chút sầu não [ rơi lệ ] “

“Đợi chút, fan Bùi Anh không nên chỉ lo cảm ơn các đài TV còn cùng chảy nước mắt chứ! Mọi người không thấy trang phục tạo hình sao! Đẹp bùng nổ luôn!!!”

Ảnh tạo hình chính thức của Bùi Anh là một bộ sườn xám màu đỏ như cũ, nhưng mà lần lại là sườn xám dài, lần vẩy đến mắt cá chân, mặt trên thêu hoa so với lần trước càng thêm khi thể mạnh mẽ và tinh xảo. Tóc dài của Bùi Anh cực kì tự nhiên rũ xuống vai, dưới chân mang một đôi giày cao gót màu đỏ, hai tay cô ôm trước ngực, chân trái hơi duỗi ra, đúng lúc xé tà của sườn xám lộ ra, lộ ra vẻ thon dài cùng gợi cảm.

Bên trên ảnh chụp, có in logo diễn viên, bên cạnh là một dòng chữ màu đen - - Triệu Việt ( Trang sức Bùi Anh).

Fan Bùi anh cảm ơn hết tất cả các đài truyền hình, cuối cùng lúc này cũng tập trung vào hình tượng nhân vật, sau đó bọn họ cứ giống như pháo hoa đang nổ.

“Đội trưởng của một phân đội nhỏ đã liếm chân Bùi Anh! Đưa tin rằng đã liếm!”

“Con mẹ trứng thối này chỉ có chân để chơi cả đời! Thật sự là tiện nghi cho Tống tổng!”

“Người cung phần qua đường bày tỏ, thật hâm mộ Tống tổng [ cười khóc] khẳng định hàng đêm sinh ca( Một loại nhạc cụ) nha[ cười khóc] “

“Ông trời ơi! Đây chính là Triệu Việt trong suy nghĩ của em! Hành động cùng nhan sắc của Bùi Bùi đều như muốn bùng nổ, em gọi chị một tiếng Nữ Vương Đại Nhân chị có dám trả lời không!”

“A a a a! Bây giờ em mới phát hiện! Ngô Dạng do Mạc Thiên Vương diễn a! Nói cách khác Bùi của em sẽ cùng Mạc Thiên Vương đóng chung đó! Em em em em! [ hộc máu ] “

“Bộ phim này nam nữ chính đều có nhan sắc giá trị, tôi có thể quét một trăm lần, tôi rất nghiêm túc. [ mỉm cười ] “

“@ Thầy Hạnh Tâm Hạnh Tâm đã chọn ảnh tạo hình sao! Cảm giác Triệu Việt cứ như từ trong sách đi ra! Ánh mắt Bùi Anh rất đúng chỗ, tôi muốn chuyển phần rồi!”

Từ lúc Hoàn Vũ công bố ảnh tạo hình, fan Bùi Anh dần dần tăng lên, trong nháy mắt đã tăng thêm mười vạn. Hạnh Tâm cũng phát weibo bày tỏ đây chính là Triệu Việt mà anh ta muốn, sau khi Bùi Anh nhìn thấy thì rất vui về lại mạng [ Diễn Viên ] đọc một lần.

Nhưng mà cô không nghĩ tới, Nghê Bạch vậy mà cũng phát weibo, tán thưởng cô.

Nghê Bạch : Rất đẹp nha ~ diễn xuất lúc thử vai của cô làm tôi hết sức rung động, quả nhiên là hậu sinh khả úy ( Người lúc sau sẽ giỏi hơn người lúc

trước), người già như tôi đây cũng phải nỗ lực [ cười trộm ]

Bùi Anh quả thực thụ sủng nhược kinh ( Được cưng chiều mà lo sợ), Nghê Bạch trong nghề nhiều năm, trong tay nắm nhiều ảnh hậu, trong giới giải trí là cấp nhân vật tiền bối. Mặc dù lần này cô không chọn đi lên, nhưng chủ yếu bởi vì thầy Hạnh Tâm cho rằng tuổi cô cùng Triệu Việt hợp, nếu như cô trẻ lại mấy tuổi, vai diễn này ai bắt được còn không biết.

Nghĩ đến trước kia Tạ Hàm vì ngăn cản cô đi tham gia thử vai, không tiếc làm trái pháp luật, vậy mà Nghê Bạch trong lúc cô được tuyển, hào phóng mà chúc phúc, đúng là phong độ của ảnh hậu!

Cô trả lời weibo của Nghê Bạch, bày tỏ cảm tạ lời cảm ơn cùng cô ấy: “Cảm ơn chị Nghê Bạch, chị trong lòng em vĩnh viễn là mười bảy tuổi [ đáng yêu ] hy vọng về sau có cơ hội theo chị học tập. [ đáng yêu ] “

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Trách Lúc Trước Mắt Bị Mù* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 45

Bùi Anh cùng tương tác với Nghê Bạch trên weibo, chiếm được hảo cảm của phần lớn các fan Nghê Bạch. Vốn bọn họ đang tức giận bất bình vì Nghê Bạch thua Bùi Anh, nhưng bây giờ ngay cả chính Nghê Bạch cũng biểu hiện hào phóng như thế, bọn họ cũng không tiện nói gì nữa. Thêm nữa là đáng về của Bùi Anh cũng để rất thấp, bọn họ cũng càng thuận mắt với cô hơn.

Lý Tư Tư bên kia vừa nhìn thấy Bùi Anh cùng hoạt động với Nghê Bạch, cũng phát một tin lên weibo bày tỏ sự chúc phúc, Bùi Anh không biết là cô ấy chỉ sợ mọi người cảm thấy mình keo kiệt hay là gì khác, dù sao nếu người ta đã chúc phúc rồi, cô cũng liền tỏ vẻ cảm tạ.

Sau vài ngày, mỗi hôm weibo của Hoàn Vũ đều sẽ công bố một diễn viên trong << Diễn viên >>, có thể nói là hội tụ đủ các ánh mắt. Nam nữ chính của bộ phim này được đầu tư đủ công sức, vai phụ lại cũng không kém, trước mắt là trong những người được công bố đã có rất nhiều diễn viên “hot” được nhiều người hâm mộ, Du Khải Trạch cũng nằm trong số đó.

Với tư cách là thái tử gia của Hoàn Vũ, anh ta xuất hiện trong bộ phim này cũng không khiến người ta cảm thấy ngoài ý muốn, tuy rằng kỹ xảo diễn xuất của anh ta cũng không tính là quá tốt, nhưng ít ra cũng có đủ lượt view, và hơn hai nghìn vạn theo dõi trên weibo.

Trong << Diễn viên >>, vai diễn của anh ta là nhân vật nam chính Ngô Dạng – thế hệ sau của cảnh đội, phần diễn chủ yếu là... gặp được khó khăn thì đi tìm Ngô Dạng.

Trong khoảng thời gian này có thể nói là << Diễn viên >> đã tạo đủ thanh thế, khi lấy lượt view siêu cao cộng thêm đội hình diễn viên phô trương, khiến cho không ít người hâm mộ ước gì ngày mai có thể lập tức chiếu phim, xem một cái cho đã mắt. Đương nhiên cũng không thể thiếu được tiếng hát đệm -- điều này đã tồn tại từ lúc Hạnh Tâm bán ra bản quyền điện ảnh.

Song mặc kệ bên ngoài gió nổi mây phun cỡ nào, Bùi Anh vẫn đang yên lặng xem kịch bản ở nhà.

Cuối tháng phim sẽ bắt đầu chính thức ghi hình rồi, với tư cách là nhân vật chính, phần diễn của cô rất nặng, vẫn còn rất nhiều bộ phim ngang tài ngang sức, nhất định phải chuẩn bị thật đầy đủ mới được.

Khi Tống Nam Xuyên về nhà, Bùi Anh vẫn ngồi trước cửa sổ xem kịch bản, ngay cả tư thế cũng không khác lắm so với lúc anh rời đi.

Anh cởi áo khoác âu phục, đi qua ngồi xuống bên người cô: “Vẫn còn đang xem kịch bản? Không phải là em đã xem cả ngày đó chứ?”

Lúc này Bùi Anh mới phát giác được bên người dường như nhiều hơn một người, khẽ kinh ngạc, cô nghiêng đầu nhìn Tống Nam Xuyên, từ từ chớp mắt: “A... kịch bản là do thầy Hạnh Tâm tự mình viết, tuy rằng em đã xem qua nguyên bản của cuốn tiểu thuyết rất nhiều lần, nhưng cảm giác xem kịch bản vẫn hoàn toàn khác nhau, viết rất đặc sắc đó.”

Thầy Hạnh Tâm không hổ là thầy Hạnh Tâm, cô cảm thấy những người đang nói điện ảnh bị hủy hoại kia, sau khi xem bộ phim này công chiếu sẽ đừng dùng mắt mặt.

Tống Nam Xuyên rút kịch bản trong tay cô ra, phát hiện phía trên đã có rất nhiều dòng ký hiệu phê bình và chú giải bằng bút. Anh thờ dãi, kéo Bùi Anh từ trên ghế salon lên: “Đừng vui mình ở chỗ này nãi mà không động đậy nữa, cũng phải kết hợp với vận động nữa.”

Bùi Anh bĩu môi nói: “Lúc anh ngồi trong phòng làm việc không phải cũng không động đậy sao.”

Tống Nam Xuyên cười một tiếng, gật đầu nói: “Em nói rất đúng, xem ra hai người chúng ta đều thiếu vận động rất nghiêm trọng, chỉ có thể vận động bù vào buổi tối thôi.”

Bùi Anh: “...”

Đừng tưởng rằng cô ngốc đến nỗi nghe không hiểu vận động buổi tối là gì.

Cô cảm lại kịch bản bị Tống Nam Xuyên cướp đi, vừa lật vừa hỏi anh: “Đúng rồi, anh học đại học ở nước ngoài đúng không?”

“Ừ, sao vậy?”

“Vậy tiếng Anh của anh nhất định rất tốt!” Lúc Bùi Anh nói đến đây, cũng vừa vận tìm được trang kịch bản mà mình muốn tìm kia, “Có một cảnh diễn cần nói tiếng Anh, anh cũng biết tiếng Anh của em là kém nhất, đến lúc đó đạo diễn chắc chắn sẽ không cho em qua đâu.”

Khóe miệng Tống Nam Xuyên khẽ cong lên cười, đến bên cạnh nhìn kịch bản của cô: “Để anh xem một chút.”

Cảnh diễn này là đối thoại giữa Triệu Việt cùng một phóng viên nước ngoài, chỉ có năm câu đối thoại, ngữ pháp không phải là khó, nhưng lại có mấy từ đơn khó đọc. Và khiến cho anh buồn cười là, bên cạnh những từ đơn này đều được đánh dấu bằng bút đỏ là từ tiếng Anh, hẳn là Bùi Anh muốn tự tra.

Anh không nhìn được mà sờ sờ đầu Bùi Anh, nhìn cô cười nói: “Em thật sự là đáng yêu.”

“...” Gương mặt Bùi Anh bị nghẹn đến đỏ bừng, cô biết rõ trong mắt loại người thông thạo tiếng Anh này, tiếng Anh ký hiệu bằng chữ Hán giống như ghép vần vậy, tựa như học sinh tiểu học, “Buồn cười như vậy sao! Không được cười!”

Tống Nam Xuyên ngược lại còn cười càng sâu hơn: “Không phải là anh đang cười em, anh đã cảm thấy em rất nỗ lực để học.”

Bùi Anh: “...”

Đây còn không phải là đang cười nhạo cô sao!

“Anh đi đi! Không cần anh dạy!” Bùi Anh thu hồi kịch bản, nổi giận đùng đùng nhìn Tống Nam Xuyên. Tống Nam Xuyên nhin nọt làm một tư thế “Thật xin lỗi” với cô, bắt đầu nghiêm chỉnh giảng cách phát âm cho cô: “Thật ra thì chỉ cần chú ý một chút chi tiết nhỏ, khi nói tiếng Anh sẽ tiêu chuẩn hơn nhiều. Ví dụ như lúc phát âm, cổ gồng dùng nửa phần sau khoang miệng để phát âm, không nên dựa vào đầu lưỡi và bờ môi giống như nói tiếng Trung.”

“Nửa phần sau?” Bùi Anh thử “a” một tiếng, “Đường như không khác nhau bao nhiêu mà.”

“Đương nhiên là có khác nhau, giống như khi em ca hát, kiểu hát phổ thông và kiểu hát tốt có giống nhau không?”

“... Đường như có chút đạo lý.”

Tống Nam Xuyên đắc ý hả hê nhướn đuôi lông mày: “Điều này chỉ cần cố sức tập luyện thì rất nhanh có thể nắm giữ. Mặt khác, phát âm của nguyên âm cũng rất quan trọng, nguyên âm dài phải đọc đủ hơi, nguyên âm ngắn phải đọc nhanh và mạnh, những chữ t – d – k – g – p này, cần lược thì lược bớt đi.”

“A...” Cái hiểu cái không, Bùi Anh nhìn anh.

Tống Nam Xuyên cười, cầm kịch bản của cô qua, đọc một lần tất cả các lời diễn bên trên, sau khi Bùi Anh nghe xong, không kim lòng được mà vỗ tay cho anh: “Xuyên Xuyên à, anh nói tiếng Anh thật êm tai đó, còn dễ nghe hơn so với thầy dạy tiếng Anh của bọn em.”

Tống Nam Xuyên vui vẻ tiếp nhận lời khen của cô, hắng giọng một cái, nói: “Thế này đi, anh đọc một câu, em cũng đọc câu đó theo anh, nhớ kỹ lời anh vừa nói, dùng nửa phần sau khoang miệng để phát âm.”

“Vâng.”

Hai người cứ anh một câu, em một lời như vậy, thấm thoát đã đọc bốn năm lần lời diễn, lúc Bùi Anh tự đọc, đã cảm thấy mình rõ ràng đọc khá hơn rất nhiều so với lần trước. Cô ngạc nhiên mừng rỡ mà nhìn Tống Nam Xuyên: “Xuyên Xuyên, anh thật lợi quá, nếu như anh là thầy dạy tiếng Anh của em năm đó, em chắc chắn là thừa sức thi đậu rồi!”

Tống Nam Xuyên suy nghĩ một chút, hỏi cô: “Trường của các em có cấm thầy trò yêu nhau không?”

“... Có.”

“Vậy thì may anh không phải là thầy dạy tiếng Anh của em.”

Bùi Anh: “...”

Thật muốn chủ động nói hẹn gặp lại với anh.

“Được rồi, trước tiên chỉ luyện thế này thôi, đồ ăn anh đặt sắp đưa đến rồi, đi rửa tay chuẩn bị ăn cơm.”

“Vâng.” Cuối cùng Bùi Anh cũng bỏ kịch bản xuống, rất vui vẻ mà đi rửa tay.

Người giao đồ ăn đến rất đúng giờ, Tống Nam Xuyên vẫn tự cầm hộp com của mình đặt lên trên bàn, sau đó gọi Bùi Anh tới dùng bữa. Bùi Anh ăn một miếng sườn xào chua ngọt, đột nhiên nói với Tống Nam Xuyên: “Xuyên Xuyên, nếu không ngày mai để em nấu com đi, luôn gọi loại đồ ăn này cũng không tốt.”

Tống Nam Xuyên vừa múc canh, vừa ngược mắt nhìn cô: “Sao vậy, không hợp khẩu vị ư?” Tuy rằng mỗi ngày anh đều cố ý gọi những món khác nhau, nhưng nếu Bùi Anh chán, anh cũng có thể đổi một nhà hàng khác.

Bùi Anh nói: “Không phải, chỉ là cảm giác mình làm thì rẻ hơn nhiều, ví dụ như sườn xào chua ngọt này, em cũng làm được.” Tuy rằng làm cũng chưa được ngon như vậy. Bùi Anh tự động nuốt nửa câu đi, tiếp tục nói: “Hơn nữa không phải anh nói em thiếu vận động sao, vừa vận có thể lấy nấu com mà vận động rồi.”

Lần này cô ở nhà xem kịch bản, vừa vận cũng có thời gian, chờ bộ phim bấm máy, cô muốn làm com cũng không thể làm nữa.

Tống Nam Xuyên nói: “Em muốn tự mình làm thì làm đi, ngày mai anh sẽ không gọi đồ ăn nữa, hy vọng lúc trở lại sẽ có com ăn.”

“... Chắc chắn là sẽ có com ăn, hy vọng anh có thể ăn hết mọi thứ.”

Tống Nam Xuyên cười khẽ một tiếng, nói: “Yên tâm đi, đó là em tự mình làm, anh có nuốt nước mắt cũng sẽ ăn hết.”

Bùi Anh: “...”

Thích ăn thì ăn, hừ!

Cô cau mày, mở TV cực lớn chiếm nguyên một vách tường trong phòng khách ra, không xem chương trình gì, chỉ nhìn quảng cáo.

Tống Nam Xuyên liếc mắt nhìn màn hình, hỏi cô: “Em làm gì vậy?”

Bùi Anh nói: “Lúc trước em chụp quảng cáo cho loại com thịt bò tiêu đen kia, hôm nay sẽ phát sóng đó! Sản phẩm này cũng mới được đưa ra thị trường cả nước hôm nay, em còn có cả tư cách ăn miễn phí suốt đời đó, lần sau mời anh đi ăn.”

Tống Nam Xuyên lại buồn cười, nở nụ cười: “Cảm ơn.”

“Không cần phải khách sáo.” Bùi Anh vừa nói, trên TV cũng lập tức phát quảng cáo cô nhắc đến kia, “A a a, chính là cái này đó!”

Tống Nam Xuyên cũng ngừng đưa lại, chuyên tâm xem hết quảng cáo.

“Chụp cũng không tệ, nhìn qua em còn mỹ vị hơn so với com thịt bò tiêu đen nhiều.”

Bùi Anh: “...”

“Bây giờ còn phải đi đưa ảnh ký tên ư?”

“Uh, ảnh tạo hình của Triệu Việt, nhưng mà số lượng cũng rất ít, còn phải xem vận may nữa.”

Tống Nam Xuyên nghe vậy, nhìn cô, nhếch môi lên: “Nói vậy vận may của anh là tốt nhất sao? Bởi vì anh có người thật có thể ôm được, đây là một người số lượng toàn cầu có hạn đấy.”

“...” Đúng vậy đó, kiếp trước anh nhất định đã cứu vớt vũ trụ nhỉ!

Com nước xong xuôi, Bùi Anh lại trêu chọc mèo một lát, rồi cầm máy tính bảng của Tống Nam Xuyên mà lướt weibo. Hôm nay quảng cáo của cô chính thức phát sóng, đám fan hâm mộ cũng đều comment phát biểu về cảm giác sau khi xem.

“Bùi Bùi, cô lại đang ăn thịt rồi! [hừ]”

“Tôi còn tưởng rằng sau khi < > phát sóng xong, liền không thấy tư thế oai hùng khi Bùi của tôi ăn thịt nữa, tôi vẫn còn rất trẻ [hẹn gặp lại]”

“Bùi Bùi, hôm nay tôi cũng đi ăn, hương vị cũng không tồi lắm [tham ăn] Đáng tiếc là tôi chưa lấy được ảnh ký tên [đáng thương]”

“Hôm nay Bùi Bùi ăn thịt sao? Ăn. Hôm nay Bùi Bùi lên cân sao? Béo. [mím cười]”

“Nhìn Bùi của tôi ăn thịt một cách thỏa mãn, tôi thật đói mà [roi lệ]”

“Vậy mà cô lại phát ngôn cho thịt sao, thương hiệu quảng cáo thật hiểu cô [cười khóc]”

Tống Nam Xuyên tắm xong đi ra, cô vẫn lướt weibo ngon lành. Anh đi qua cầm máy tính bảng trong tay cô, giục cô đi tắm: “Đi tắm trước đi, lát nữa đi ra hàng chơi tiếp.”

“A...” Bùi Anh đáp một tiếng, lại lấy di động của mình ra đưa cho anh, “Xuyên Xuyên, vừa rồi em đã nghĩ một chút, anh ghi âm vài câu lời diễn kia vào

trong điện thoại của em đi, như thế em có thể lấy ra nghe bất cứ lúc nào.”

“Ừ.” Tống Nam Xuyên nhận lấy di động của cô, nói, “Anh sẽ ghi âm, em đi tắm đi.”

“...” Anh thật cố chấp với cái chuyện tắm rửa này đó!

Bùi Anh nghe lời đi tắm, nhưng lúc đi ra cũng không thấy bóng Tống Nam Xuyên. Cô chạy tới phòng làm việc nhìn, quả nhiên Tống Nam Xuyên đang ngồi bên trong nói điện thoại với ai đó. Thấy Bùi Anh đẩy cửa ra thò đầu vào, Tống Nam Xuyên vừa nghe tiếng Trương ở đầu bên kia điện thoại báo cáo lại công tác, vừa gật nhẹ đầu với Bùi Anh.

Thấy anh đang nói chuyện công việc, Bùi Anh cũng không quấy rầy, yên lặng lui ra ngoài. Di động của cô để ở đầu giường, cô mở ra bản ghi âm giọng nói, muốn xem Tống Nam Xuyên có ghi âm lại lời diễn cho cô không.

“A, là cái này đi.” Bùi Anh tự nhủ, ấn mở một bản ghi âm mới, chất giọng tiếng Anh ưu nhã dễ nghe của Tống Nam Xuyên liền vang lên.

Bùi Anh dựa vào kịch bản vừa nghe vừa viết, lại phát hiện sau khi kết thúc lời diễn, anh còn ghi âm thêm một câu.

“I love you, my angel.”

Bạn đang đọc truyện *Chi Trách Lúc Trước Mắt Bị Mù* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 46

Bùi Anh đeo tai nghe, câu này nghe như đang thì thầm ở bên tai, còn mang theo hơi thở riêng của Tống Nam Xuyên.

Mặt cô hơi đỏ lên, tháo tai nghe ra.

Thật là, ngay đến cả lời thoại cũng cần thanh tao! Nhưng... giọng nói Xuyên Xuyên thực sự rất hay, tâm hồn thiếu nữ của cô nghe đến cũng nhảy loạn nhịp.

Tống Nam Xuyên vừa tiến đến, đã nhìn thấy Bùi Anh mặt đỏ tới mang tai đứng một bên. Ánh mắt lướt qua di động của cô, rất nhanh hiểu được cô đã nghe thấy câu nói mình thêm vào kia.

Khẽ giương cao khóe môi, Tống Nam Xuyên cố làm ra vẻ nghi ngờ đi lên, nhìn Bùi Anh hỏi: “Anh Anh, sao mặt em lại đỏ thế? Rất nóng sao? Có cần hạ nhiệt độ điều hòa xuống không?”

Bùi Anh: “...”

Anh tuyệt đối là cô ý!

Cô giờ di động trong tay lên, nhìn anh nói: “Em vừa mới nghe lời thoại anh ghi lại, nhưng hình như nhiều hơn một câu, câu cuối cùng là gì?”

“Một câu cuối cùng...” Tống Nam Xuyên ái muội chớp mắt nhìn cô, “Là lời anh muốn nói với em.”

Bùi Anh khó hiểu nhăn mày lại: “Nhưng em nghe không hiểu, anh biết tiếng Anh của em thực sự rất kém mà.”

Tống Nam Xuyên: “...”

Dù kém thế nào thì cũng không thể ngay cả đến câu này cũng không hiểu chứ! Học sinh tiểu học cũng thừa sức hiểu!

Nhìn vẻ mặt Tống Nam Xuyên nhất thời từ phong tao đổi thành buồn bực, Bùi Anh trong lòng rất rất sáng khoái. Nhưng mà rất nhanh, Tống Nam Xuyên liền thu lại vẻ mặt u ám, tràn trề khiêu khích vòng tay lên eo cô: “Nghe không hiểu không sao, anh có thể dùng hành động thực tế để cho em hiểu.”

Bùi Anh còn không kịp hét lên một tiếng, cả người liền bị anh ôm lên ném ở trên giường. Cô chấn kinh nhăn đầu lông mày, nhìn Tống Nam Xuyên đang áp chế trên người cô: “Tống Nam Xuyên, anh làm cái gì vậy!”

Tống Nam Xuyên giương môi cười với cô một tiếng: “Yêu em.”

Bùi Anh: “...”

Tống Nam Xuyên yêu từ trước đến nay đều nhiệt tình như lửa, mỗi lần đều giống như muốn đem Bùi Anh đốt cháy hết sạch. Sau đó tắm rửa sạch sẽ nhẹ nhàng, Bùi Anh có chút buồn ngủ nằm ở trong lòng Tống Nam Xuyên.



“Một sao?” Tổng Nam Xuyên nhẹ buông ra thấy trên trán cô ướt đầm mồ hôi, hôn lên một cái. Bùi Anh nhắm mắt lại, nhẹ giọng đáp “Vâng.”

Tổng Nam Xuyên có vài phần trêu tức nhìn cô: “Mới một lần liền một mồi, tố chất thân thể của em thật không ổn.”

Bùi Anh khẽ động lông mày hai cái, mở mắt ra nhìn anh: “Với anh là một lần, với em thì không phải.”

Tổng Nam Xuyên phì một tiếng bật cười, Bùi Anh ý thức được mình nói gì đó, lập tức khuôn mặt cũng đỏ bừng.

Trời ơi đều là bị Tổng Nam Xuyên làm hư, cô bây giờ nói chuyện càng ngày càng không biết xấu hổ!

Tổng Nam Xuyên hôn lên khuôn mặt đỏ bừng của cô một cái, cười nói: “Em càng ngày càng đáng yêu.”

Bùi Anh: “...”

Định nghĩa đáng yêu của chúng ta không giống nhau, Tổng tiên sinh.

“Chờ em nghỉ ngơi tốt, chúng ta lại làm một lần đi, tố chất của em cần phải rèn luyện nhiều.” Tổng Nam Xuyên mười phần chính trực nói ra lời này.

Bùi Anh giật giật khoe miệng dưới, bọc khăn tắm đứng dậy đi tới phòng tắm: “Em đi tắm rửa.”

Tổng Nam Xuyên đi theo cô, trước khi đóng cửa phòng tắm chen chân vào: “Cùng nhau tắm đi, tiết kiệm nước.”

Bùi Anh: “...”

Địa điểm đổi đến phòng tắm, cô cũng không tránh được nanh vuốt.

Loại cuộc sống Bão tố tư dâm dục\* (Ý chỉ được ăn no mặc ấm thì sinh tâm dâm dục) cũng đến cuối tháng, Bùi Anh liền bận rộn. (Kẻ đóng vai) chính thức mở máy, buổi sáng trời còn chưa sáng, cô liền bị trợ lý gọi đi, đến studio.

Cũng giống ( mùa yêu thương ) lúc trước, hôm nay tiến hành nghi thức trước khi bấm máy. Nghi thức lần này phá lệ làm long trọng, ngoài diễn viên chính ra tất cả các diễn viên phụ đều có mặt, Hạnh Tâm lão sư cũng sẽ đích thân tới phim trường. Truyền thông đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, sớm đã chờ ở studio.

Bùi Anh hôm nay cũng có chút khàn trương, mặc dù cô khởi nghiệp cũng đã ba năm, nhưng nếu bàn về lý lịch, cô vẫn là người mới. Phim truyền hình đóng rất ít, trong đó nhân vật chính chỉ được nhận được một lần, hợp tác với nhân vật cỡ lớn ... Nổi tiếng nhất có thể là Trương Thừa Diệc lần trước.

Nghĩ đến hôm nay sẽ phải chính thức nhìn thấy Mạc Trần, cô một bên điều chỉnh hô hấp chính mình, từ trong lồng ngực thở ra một hơi.

Mạc Trần là nhân vật đứng ở đỉnh giới nghệ thuật diễn xuất, hoàn toàn xứng đáng là ảnh đế, khi kết hôn cũng không ảnh hưởng tới tình cảm của fan, điều này Bùi Anh thực sự rất bội phục, ở thời điểm hào quang chói nhất của mình quyết định kết hôn, không phải là nghệ sĩ nam nào cũng có thể quyết đoán như vậy.

Bùi Anh đến lúc Mạc Trần còn chưa tới, nhưng Du Khải Trạch đã đến. Thấy Bùi Anh từ trên xe trợ lý đi xuống, Du Khải Trạch chủ động đi qua lên tiếng chào hỏi: “Bùi Anh, đã lâu không gặp.”

Bùi Anh cười gật đầu với anh ta: “Đúng vậy, đã lâu không gặp.”

“Đúng rồi, còn chưa chúc mừng cô nhận được vai nữ chính.”

“Cảm ơn.”

Đạo diễn thấy bọn họ đứng chung một chỗ, cũng đi tới theo chân bọn họ tán gẫu. Chẳng được bao lâu, phim trường liền trở lên ồn ào , Bùi Anh ngẩng đầu nhìn thoáng qua, thấy một chiếc Bentley đang lái tới hướng này.

“Là xe Mạc Trần.” Đạo diễn cũng nhìn nhìn bên kia, sau đó nghiêng đầu nói với Bùi Anh, “Cảnh cô đối đầu với Mạc Trần có khá nhiều, đến lúc đó đi theo anh ấy học tập một chút.”

Bùi Anh trả lời: “Vâng.”

Đạo diễn lại đi xem Du Khải Trạch: “Du đại thiếu cũng nên đi theo học tập một chút, thật tốt mà luyện thêm kỹ năng diễn xuất đi.”

Du Khải Trạch cong khoe miệng, trả lời: “Biết rồi.”

Đạo diễn đáp: “Thời điểm quay phim tôi không quan tâm cậu là ai, diễn không tốt tôi mắng cũng không sai.”

“... Vâng.” Uy danh Triệu đạo diễn Du Khải Trạch đã nghe nói qua, bình thường có thể cùng bạn nói chuyện trên trời dưới đất, nhưng một khi bão tố đã đến có thể nắng người đến mức nghi ngờ nhân sinh.

Ba người đang nói, Mạc Trần đã đi đến bên cạnh bọn họ. Trên mặt anh đeo chiếc kính dâm lớn, nhưng vẫn không ngăn được khí chất cường đại trên người, đoạn đường bình thường này, anh ta đi qua giống như đi trên thảm đỏ được chiếu sáng chói vậy.

Sau khi anh ta đi đến, tháo kính râm trên mặt xuống, lên tiếng chào đạo diễn trước, sau đó ánh mắt nhìn đến Du Khải Trạch và Bùi Anh.

Đạo diễn chủ động giới thiệu với hắn: “Đây là Du Khải Trạch, trong phim diễn vai hậu bối.”

Mạc Trần khẽ gật đầu: “Tôi có biết, tiểu công tử Hoàn Vũ.”

“Xin chào, rất vui được hợp tác với anh.” Du Khải Trạch đưa tay phải ra, cùng Mạc Trần bắt tay. Mạc Trần nắm chặt lại tay cậu ta, lại nhìn Bùi Anh. Đạo diễn vội vàng giới thiệu: “Đây là Bùi Anh, ở trong phim diễn vai Triệu Việt.”

Mạc Trần vẫn khẽ gật đầu: “Tôi cũng biết cô ấy.”

Nghe thấy thiên vương cũng có biết mình, Bùi Anh thật là có chút thụ sủng nhược kinh, hai năm này Mạc Trần chủ yếu phát triển ở nước ngoài, cô là diễn viên nhỏ bé không có danh tiếng gì, anh thế nhưng cũng biết!

Tựa hồ là nhìn thấu tâm sự của cô, Mạc Trần nói: “Dù nói thế nào cô cũng là nữ chính mà bên phía bộ phim lựa chọn cẩn thận, hết sức mong đợi hợp tác cùng cô.”

Bùi Anh sửng sốt một cái, vội vàng nói: “Tôi cũng rất vinh hạnh được hợp tác với anh, còn mong anh chỉ giáo nhiều hơn!”

“Chỉ giáo thì chưa nói tới, mọi người học tập lẫn nhau đi.” Mạc Trần theo chân bọn họ chào hỏi xong, lại có người khác đi lên tìm anh nói chuyện. Bùi Anh thừa dịp anh ta cùng người khác nói chuyện với nhau, thấp giọng hỏi Du Khải Trạch bên cạnh: “Kính của anh có phải cũng hăng của thiên vương không?”

“... Ừm.” Du Khải Trạch nói có chút không được tự nhiên, “Thật ra tôi cũng thích anh ấy.”

Bùi Anh nhin không được cười nhẹ một tiếng, không nghĩ tới đường đường thái tử Hoàn Vũ, cũng là người hâm mộ của thiên vương. Nhưng mà cũng không kỳ quái, Mạc Trần 16 tuổi đã đóng phim, khi đó Du Khải Trạch cũng chỉ là học sinh trung học đi.

Có ánh hào quang của thiên vương chiếu sáng toàn bộ tổ phim có chút phấn khích, mắt thấy cách giờ lành càng ngày càng gần, Hạnh Tâm lão sư lại còn chưa tới phim trường, đạo diễn bắt đầu có chút nóng nảy. Phó đạo diễn đi đến cạnh ông ấy, hơi kinh hãi hỏi: “Hạnh Tâm lão sư sẽ không lại lạc đường đi chứ?”

Đạo diễn: “...”

Ông ta lấy điện thoại di động ra, gọi điện cho Hạnh Tâm lão sư. Điện thoại vang lên ba tiếng mới được kết nối, giọng nói của Hạnh Tâm từ đầu kia truyền tới: “Có chuyện gì? Tôi đang lái xe.”

Đạo diễn mím môi khô khốc môi hỏi: “Lão sư, hiện tại anh đang ở đâu?”

“Chắc là sắp đến rồi.”

“... Cái kia, không phải là lạc đường chứ?”

Hạnh Tâm bên kia trầm mặc một hồi, mới nói: “Tôi đã sống ở thành phố A hai mươi mấy năm, ông cho rằng tôi sẽ không thể tìm đường đến sao?”

“Không không không, chỉ là thành phố xây dựng cải tiến hàng ngày, lạc đường cũng không có gì kỳ quái...”

“Tôi chưa từng lạc đường bao giờ.” lời này được Hạnh Tâm lão sư nói mười phần kiên định.

“Ừ, tôi tin.” Đạo diễn cảm thấy trong miệng khô khốc, “Nhưng mà chỉ còn mười lăm phút, anh có đến kịp không?”

“Đương nhiên, nếu như ông không quấy rối tôi nữa.”

“... Được, tạm biệt.” Đạo diễn cúp điện thoại. Phó đạo diễn ở bên cạnh hỏi: “Như thế nào? Hạnh Tâm lão sư đến đâu rồi?”

“Không biết rõ.” Đạo diễn có chút thất vọng nói, “Chúng ta chỉ còn biết tin tưởng vào việc nhận diện phương hướng của anh ấy thôi.”

Phó đạo diễn: “...”

Đừng nói lời tuyệt vọng như thế, đạo diễn Triệu!

Bùi Anh nhìn bọn họ, có chút tò mò hỏi: “Như thế nào, Hạnh Tâm lão sư tìm không đến nơi đây sao?”

Đạo diễn nhìn cô nói: “Đáp ứng tôi, trước mặt Hạnh Tâm lão sư đừng nhắc đến hai chữ mù đường, nếu không vai nữ chính của cô khó mà giữ được.”

Bùi Anh: “...”

Phó đạo diễn bổ sung: “Cố gắng ngay cả chữ “lạc” và chữ “đường” cũng đừng nhắc đến nữa.”

Bùi Anh: “...”

Cho nên, Hạnh Tâm lão sư là dân mù đường?

... Điều này không phù hợp với suy luận cao siêu của tác giả!

Đạo diễn và phó đạo diễn cùng nhau cầu nguyện, Hạnh Tâm lão sư cuối cùng tới trước giờ lành. Vào lúc anh ta tới, phóng viên ở phim trường lại xôn xao một phen.

Tổ phim đầu tiên châm một dây pháo, sau đó cụng heo sữa quay. Bùi Anh vốn là định sau khi kết thúc nghỉ thức, thảo luận nhân vật với Hạnh Tâm lão sư, kết quả nghỉ thức vừa kết thúc, anh liền đi vội vã.

“Hạnh Tâm lão sư không xem quay phim sao?” Bùi Anh hỏi đạo diễn.

Đạo diễn trả lời: “A, anh ta gần đây còn vội vàng kết hôn, không rảnh.”

Bùi Anh: “! ! ! !”

“Kết hôn? Hạnh Tâm lão sư muốn kết hôn?” Vì cái gì tất cả nam thần trong lòng cô đều kết hôn!

Đạo diễn nói: “Đúng vậy, nghe nói là vào lễ quốc khánh.”

Bùi Anh tiêu hóa một hồi lâu, mới hỏi: “Cô dâu là ai vậy?”

“Biên tập viên của anh ta.”

... Chính là cái biên tập viên “biên tập viên của tôi sao có thể nói cho tôi”!?

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Trách Lúc Trước Mắt Bị Mù* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 47

Sau khi nghỉ thức mở máy kết thúc, một giây tổ kịch cũng không dừng bắt đầu quay phim. Bởi vì trong phim có cảnh Ngô Dạng Từ sau khi nghỉ việc ở đội thì mở một tiệm internet, nên tổ kịch thường xuyên dựng cảnh ở quán internet.

Bùi Anh đặc biệt sùng bái một điều trong tiểu thuyết danh tiếng lấy lòng “Quán internet An Nhiên”, quán internet này được làm cực kì tỉ mỉ, gần như giống hệt miêu tả trong sách, Bùi Anh nhìn không được chụp ảnh đăng lên weibo.

Bùi Anh V: Quán internet An Nhiên [ tàn khóc ][ hình ảnh ]

Người hâm mộ khi nhìn thấy, ào ào lưu lại dấu chân của mình trên weibo.

“Bùi Bùi, chụp quán internet làm gì, chụp Mạc Thiên Vương a!”

“Bùi Bùi, chụp tiệm internet làm gì! Chụp Mạc Thiên Vương đi!”

“A a a sào huyệt của Ngô Dạng! Bùi Bùi đã tìm ra chúng!”

“Tất cả không đăng lên weibo đều là giờ thù đoạn [ tạm biệt ] “

“Bùi Bùi cô nhìn thấy Mạc Thiên Vương sao! Có phải còn đẹp trai hơn trên ti vi đúng không!”

Bùi Anh còn không kịp lật hết một trang bình luận, phó đạo diễn bên cạnh đã gọi: “Bùi Anh, đi!”

“A, Được!” Bùi Anh vội vàng cất điện thoại di động, lên xe trợ lý rời đi.

Bởi vì đoạn đầu phim có một phần nam nữ chính không cùng xuất hiện, nên đạo diễn chia tổ kịch thành hai bộ phận, tách ra quay, để nâng cao hiệu suất.

Phản trước mấy ngày này đều quay rất thuận lợi, mặc dù thời gian quay phim mỗi ngày đều rất dài, nhưng Bùi Anh làm việc rất chất lượng. Nhưng một phần nhỏ này quay xong, sau khi bàn bạc với đạo diễn Triệu, vấn đề cũng bắt đầu dần dần xuất hiện.

Lúc trước Bùi Anh diễn phim truyền hình cơ bản đều là vai phụ và diễn viên quần chúng, qua lại với nam nữ chính cũng tương đối ít, càng không hợp tác lớn với họ. Lần này hợp tác với Mạc Trần, cô cũng chuẩn bị nhiều thứ từ rất sớm, nhưng sau khi thật sự bắt đầu quay phim, khí thế mạnh mẽ của Mạc Trần vẫn dễ dàng nghiền ép cô.

“Cát!” Đạo diễn lại một lần nữa kêu ngừng, nhử mảy nhìn về phía Bùi Anh. “Bùi Anh, cô sao vậy? Khí thế lúc thử vai đâu? Sao trước mặt Mạc Trần lại giống con chim cút vậy!”

“...” Bùi Anh nín thở, tiếp tục nghe đạo diễn mắng.

“Triệu Việt là người rất cường thế, cũng hết sức thông minh, cô và Ngô Dạng đứng chung một chỗ, hẳn là cân sức ngang tài, như cô như bây giờ, anh ta có thể trực tiếp đưa cô vào nhà tù, phần sau còn diễn cái gì? Chúng ta trực tiếp đóng máy cho khỏe!”

Đạo diễn Triệu mắng một hồi thật dài, cầm bình nước khoáng bên cạnh uống một ngụm: “Nghỉ ngơi mười phút, cô tự điều chỉnh trạng thái của mình đi!”

Bùi Anh ỉu xiu trở về chỗ nghỉ ngơi ngồi xuống, trợ lý đưa nước cho cô.

“Cảm ơn.” Cô nhận nước uống một ngụm, bắt đầu nghĩ lại lúc quay phim vừa rồi.

Theo lý thuyết, người lão luyện như Mạc Trần rất dễ dàng giúp người cùng diễn nhập vai nhân vật, nhưng kinh nghiệm của Bùi Anh hiển nhiên còn chưa đủ, gặp được diễn viên có khí thế mạnh mẽ như Mạc Trần dễ dàng bị chèn ép, bó tay bó chân không diễn được.

“Đạo diễn Triệu luôn mắng chửi người như vậy, không có tài nghệ gì, toàn dựa vào lớn tiếng. Cô đã chịu qua lễ rửa tội của Kiều Dĩ Thần, chắc chắn sẽ không để loại người thế này vào mắt nhĩ.” Mạc Trần không biết khi nào thì đến trước mặt Bùi Anh, không nóng không lạnh nói lời này.

Bùi Anh hơi sững sờ, vội vàng từ trên ghế đứng lên: “Cái này cũng không thể trách đạo diễn, là do tôi không làm tốt.” Cô nói rồi như nhớ ra cái gì đó, phụt cười một tiếng, nhìn về phía Mạc Trần. “Nhưng Kiều Đại Nhân mắng chửi người đứng là độc hơn đạo diễn Triệu nhiều.”

Mạc Trần tràn đầy đồng cảm gật gù đầu: “Người có thể sống sót từ phòng thu âm của anh ta đi ra đều là dũng sĩ.”

Bùi Anh nghe anh nói như thế, có vài phần tò mò: “Không phải anh ta cũng mắng anh rồi chứ?”

“Đương nhiên, hoàn toàn không nề mặt tôi, nhưng về sau nghe nói ngay cả vợ mình anh ta còn mắng, tâm trạng tôi khá hơn nhiều.”

Bùi Anh lại khẽ nở nụ cười, Mạc Trần nhìn cô, nói: “Bây giờ cô nói chuyện với tôi không phải đã tự nhiên hơn rồi sao?”

“Ách...” Thật ra cô vẫn còn có chút căng thẳng, nếu không cô sẽ không đứng thẳng tắp như vậy.

“Khí chất diễn viên là tích lũy lâu dài mới có, kinh nghiệm của cô còn quá ít, khó tránh khỏi bị tôi ảnh hưởng, những lúc như thế cô chỉ có thể tự mình điều chỉnh.”

“Tôi hiểu rồi.”

“Thật ra cô cũng có khí chất của mình, nhưng bây giờ cô còn chưa đủ tự tin, vì thế nhìn thấy tôi mới sinh ra áp lực.”

“Ừm... Tôi sẽ cố gắng điều chỉnh.”

Mạc Trần nói không sai, cô còn chưa đủ tự tin. Mặc dù cô được đạo diễn và thầy Hạnh Tâm công nhận mới giữ được nhân vật này, nhưng lúc đối diện với Mạc Trần, cô còn rất kém cỏi. Một diễn viên tự tin, có lẽ là do người xem và các giải thưởng tạo thành, nhưng lý lịch của cô rất mờ nhạt, đừng nói chưa từng đoạt giải thưởng gì, ngay cả nhân vật người xem biết rõ cũng chỉ có cái...

Nghĩ như vậy hình như lại càng không tự tin...

“Trên tâm lý học nói ám thị\* trong lòng có thể sinh ra tác dụng tích cực đối với con người, nếu không cô thử lắm nhảm, ta là tuyệt nhất, ta là tốt nhất.”

(\*một loại ảnh hưởng tâm lý, hướng khiến người khác hành động, suy nghĩ theo ý mình bằng các thuật tâm lý)

“... Được, tôi thử xem.” Mạc Thiên Vương nói phương pháp, dù không đáng tin cậy cô cũng muốn thử một chút, chính là mù quáng như vậy.

“Tốt lắm, tiếp tục tiếp tục!” Đạo diễn hét to mấy tiếng, mọi người lại di chuyển. Lần này Bùi Anh phát huy tốt hơn trước một chút, nhưng đạo diễn vẫn không hài lòng: “Xem ra nói chuyện với Thiên Vương có chút tác dụng, nhưng vẫn chưa được.”

Bùi Anh: “...”

Một ngày quay phim khó khăn tiến hành, Bùi Anh giữa tìm tòi và chửi mắng, cuối cùng dần dần tốt hơn, chậm rãi tìm được tiết tấu của mình.

Quay phim đến đêm khuya, công việc mới kết thúc, đạo diễn một bên thu dọn đồ đạc, vừa nói với Bùi Anh: “Hôm nay tiến bộ rất nhiều, hy vọng ngày mai cô có thể biểu hiện tốt hơn.”

“Tôi sẽ cố gắng.”

“Lúc Mạc Trần mới bắt đầu diễn kịch cũng bị truyền thông nói thành bình hoa, cô không cần coi anh ta như thần linh, thả lỏng tư tưởng dĩ nhiên sẽ tốt hơn nhiều. Bộ phim này tên là “Diễn Viên”, chính là chỉ Triệu Việt, cô mới thực sự là nhân vật chính, đây là sân nhà cô.”

“Tôi biết rồi.” Bùi Anh yên lặng ở trong lòng nói, tôi là tuyệt nhất, tôi là tốt nhất, sân nhà của tôi do tôi làm chủ.

Khi về đến nhà thì trời vừa rạng sáng, Bùi Anh cố gắng rón rén lên lầu, sợ đánh thức Tống Nam Xuyên, không nghĩ tới mở cửa phòng ngủ mới phát hiện, anh hoàn toàn không ngủ.

“... Sao anh còn chưa ngủ?”

Tống Nam Xuyên liếc cô một cái, nói: “Em chưa về sao anh ngủ được, thật sự em còn bận rộn hơn tổng giám đốc như anh.”

Đạo này Bùi Anh càng ngày càng về muộn, một mình anh phòng không gối chiếu, đột nhiên cũng có chút hối hận cô nhận vai Triệu Việt này. Nhìn ra anh mất hứng, Bùi Anh đi lên ôm eo anh dụ dỗ: “Xuyên Xuyên, anh cũng biết Hoàn Vũ rất coi trọng bộ phim này, tất cả mọi người đều liều mạng nha. Phim chiếu lại cũng không quay lâu, hai ba tháng là có thể đóng máy.”

Tống Nam Xuyên bị cô mềm mại lung lay hai cái, cũng giận không nổi, anh nhìn cô một lúc, khẽ nhăn đầu lông mày: “Em sao vậy, có tâm sự phải không?”

Rõ ràng là mình anh lè loi, sao cô còn rầu rĩ không vui?

Bùi Anh thở dài nói: “Hôm nay bắt đầu còn có Mạc Thiên Vương cùng diễn, phát huy không được tốt, bị đạo diễn mắng một ngày.”

Tống Nam Xuyên a một tiếng: “Đạo diễn Triệu vẫn còn nóng nảy.”

“Điều này cũng không thể trách ông ấy, dù sao cũng tại em làm chậm tốc độ của tổ kịch.”

Tống Nam Xuyên ôm cô lên chân mình, hỏi cô: “Lúc trước không phải diễn rất tốt sao?”

“Ừ, nhưng diễn với Mạc Trần áp lực hơi lớn.”

Tống Nam Xuyên suy nghĩ một chút: “Nếu không chúng ta đổi lại nam chính.”

Bùi Anh bỗng dừng mở to hai mắt: “Đổi ai?”

Tống Nam Xuyên nháy mắt nhìn cô: “Em cảm thấy anh thế nào? Diễn với anh khẳng định em không có áp lực.”

Bùi Anh nhìn anh một lúc, bật cười ra tiếng: “Vậy đạo diễn bị áp lực lớn rồi.”

Tống Nam Xuyên thấy cô cười, cuối cùng thoáng yên tâm: “Mạc Trần cũng chỉ là một người bình thường, đừng để hào quang của anh ta hù dọa, trong mắt anh em có thể làm tốt hơn anh ta nhiều.”

“Ừ.” Bùi Anh cười thuận theo.

Tống Nam Xuyên kéo cô đứng lên, đẩy cô vào phòng tắm: “Vậy em tắm rửa trước, ngủ sớm một chút.”

“Biết rồi.” Bùi Anh tắm cực nhanh, liền nằm trên giường. Cô thực quá mệt mỏi, vừa đụng tới cái gối là có thể ngủ.

Nhưng Tống Nam Xuyên lại không như vậy, anh nằm lên hôn cô, tay cũng không an phận trượt vào cổ áo cô.

“Đừng...” Bùi Anh nhúu lại lông mày lầm bầm một tiếng, đè lại tay anh: “Đừng nghịch, em quay phim suốt một ngày mệt quá.”

Tống Nam Xuyên nặc dù không tình nguyện, vẫn thu tay mình về: “Mỗi ngày em đều nói như thế...”

Giọng anh như đứa nhỏ bị ức khuất, Bùi Anh mở mắt ra nhìn nhìn anh, nói: “Hai ngày nữa tổ kịch nghỉ, đến lúc đó em có thể cùng anh.”

Tống Nam Xuyên ôm eo cô, hôn cô một cái: “Ồ trên giường theo anh một ngày đi.”

Bùi Anh: “...”

Không muốn để ý anh.

Thấy cô lại nhắm mắt lại, Tống Nam Xuyên không cam lòng kêu một tiếng: “Bùi Tú Quyên.”

“... Tống Cầu Đan sao anh lại phiền phức như thế!” Bùi Anh vụt mở mắt.

Tống Nam Xuyên hơi sững sờ, hỏi cô: “Tống Cầu Đan là ai?”

“Đương nhiên là anh! Về sau anh lại gọi em là Bùi Tú Quyên, em gọi anh là Tống Cầu Đan!”

Tống Nam Xuyên: “...”

Thật sự là trả thù kịch liệt a.

Anh cười dùng chóp mũi cọ xát chóp mũi cô, ôn nhu nói với cô: “Chờ tổ kịch nghị, em theo anh về thành phố C một chuyến.”

Bùi Anh ngẩn ngơ, có chút ít ngẩn ra hỏi anh: “Về thành phố C làm gì?”

“Gặp cha mẹ anh.” Tống Nam Xuyên nói, lại nhin không được khẽ cắn chặt môi dưới của cô, tí mĩ nhắm nháp.

Bùi Anh một lúc lâu mới phục hồi tinh thần lại, còn khấn trương hơn lúc diễn cùng Mạc Trăn: “Gặp cha mẹ anh?”

“Ừh, chẳng lẽ em định thế này với anh cả đời sao?” Khóe môi xinh đẹp của Tống Nam Xuyên nhẹ nhàng nhếch lên. “Gặp cha mẹ bàn việc cưới hỏi của chúng ta.”

Bùi Anh mím môi, mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn Tống Nam Xuyên nằm cạnh.

Tống Nam Xuyên thừa dịp cô ngẩn người, lại chiếm tiện nghi của cô một lúc, Bùi Anh cuối cùng bừng tỉnh: “A a a, anh đột nhiên nói thế, em một chút cũng chưa có chuẩn bị.”

Tống Nam Xuyên cười nói: “Yên tâm đi, nên chuẩn bị anh sẽ chuẩn bị tốt.”

“Nhưng em rất lo, cha mẹ anh thích những thứ gì? Hai người có thích em không?”

“Chân em dài như thế, bọn họ nhất định sẽ thích.”

Bùi Anh: “...”

Cho rằng cha mẹ anh cũng giống anh sao!

“Được rồi, chuyện này anh sẽ sắp xếp, hiện tại ngủ đi, ngày mai em còn phải dậy sớm đây.”

“Được rồi...” Trái tim Bùi Anh vẫn đập bùm bùm, cô vốn cho rằng xong đời, đêm nay mất ngủ, nhưng cô thực quá mệt mỏi, phần khích không tới hai phút đã ngủ.

Tống Nam Xuyên nghe tiếng hít thở đều đều của cô, khẽ hôn một cái trên trán cô: “Ngủ ngon.”

Anh ôm cô vào lòng, rất nhanh cũng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Trách Lúc Trước Mất Bị Mù* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 48

Ngày hôm sau khi trời còn chưa sáng, Bùi Anh bị đồng hồ báo thức làm cho tỉnh, dậy thật nhanh rửa mặt. Tống Nam Xuyên nhử mảy nhìn cô bận bịu, nghĩ thầm nên trách cứ tổ kịch bọn họ một chút.

Bùi Anh bữa sáng cũng không kịp ăn, cầm một cái bánh mì lên xe trợ lý. Ở trên xe lại ngủ một lát, Bùi Anh trang điểm cho mình đơn giản, xe cũng đúng lúc lái đến phim trường.

Mặc dù trời mới tờ mờ sáng, nhưng đã có nhân viên làm việc đang bận bịu, sau khi Bùi Anh hóa trang xong, lấy kịch bản của mình ra xem lại. Hôm nay có nhiều cảnh diễn của cô và đối thủ Mạc Trăn, cô cũng không muốn giống hôm qua bị đạo diễn mắng chửi xối xả.

Những lời thoại này cô đã thuộc từ lâu, chỉ là sợ sau khi đối diện với Mạc Trăn, khí thế yếu đi. Sau khi Mạc Trăn đến, cô mặt dày chủ động đến chỗ anh đối diễn, Mạc Trăn không có việc gì đáp ứng.

Đối diện coi như sưng sè, Mạc Trần còn hướng dẫn cô một chút, cô ngay lúc Mạc Trần nói xong, lấy sổ ghi chép vẫn thường mang theo bên người ghi lại tất cả ý kiến của anh.

Mạc Trần chăm chú nhìn quyển sổ của cô: “Cô còn có cái này?”

“Đúng vậy.” Bùi Anh xấu hổ cười, “Ghi lại lúc nào cũng có thể xem, tổng hợp nhiều, tục ngữ nói người nào dù có trí nhớ tốt cũng không bằng dùng bút ghi lại mà.”

Mạc Trần không thể phủ nhận gật gật đầu. Hai người lại làm một lần, đạo diễn liền kêu bắt đầu quay.

Màn này diễn cảnh trong phòng, địa điểm là ở công ty quản lý của Triệu Việt. Bắt đầu này sinh hứng thú với Triệu Việt hoặc nói nghỉ ngơi Ngô Dạng, mang theo hậu bối của mình đến tìm Triệu Việt.

Trong phòng nghỉ, Triệu Việt mặc một chiếc váy dài ngồi trên sofa, Ngô Dạng và Cố Tư Bác ngồi đối diện cô - - Cố Tư Bác là vai diễn hậu bối trong đội cảnh sát do Du Khải Trạch đảm nhận.

Cho dù vào công ty cao cấp này, Ngô Dạng vẫn đi đôi dép xỏ ngón của anh, một đầu tóc đen rối tung như vừa ngủ dậy.

Nhưng mà ánh mắt anh lại làm cho Triệu Việt không cách nào lơ lửng cảnh giác.

Không nghĩ đến sẽ có một ngày tôi được gặp một đại minh tinh như thế này.” Ngô Dạng khẽ nhếch đôi môi mỏng quyến rũ làm cho Triệu Việt nhớ tới một con mèo già lười biếng ở dưới tầng. Anh hơi đến gần cô, mái tóc đen vì đã lâu không cắt, trực tiếp từ trên lông mi quét qua: “Triệu tiểu thư người thật so với trên ti vi nhìn còn đẹp hơn.”

Khóe miệng Triệu Việt khẽ nhúc nhích, giống như mới cười: “Cảnh sát Cố tìm tôi có chuyện gì?”

Cô nói lời này là hỏi Cố Tư Bác, nhưng Ngô Dạng không đợi anh trả lời, lại tự mình nói: “Từ lâu đã nghe nói Triệu tiểu thư rất chuyên nghiệp, lần trước vì diễn một vai nữ công nhân nhà máy, mà đi nhà máy làm việc nửa tháng.” Anh ta nói đến đây, nhẹ vuốt tóc trên trán, ánh mắt không chút trở ngại rơi trên người Triệu Việt, “Vây lần này trong < > đóng vai sát nhân, có thể hay không đi giết người thật vậy?”

Mắt Triệu Việt khẽ rũ xuống, giống như cảm thấy vấn đề anh ta đưa ra hết sức buồn cười: “Anh cho rằng có khả năng sao?”

Ngô Dạng cười nói: “Ý nghĩ này quả thật rất điên cuồng.”

Quản lý của Triệu Việt ở bên ngoài gõ cửa, Triệu Việt nhìn thoáng qua cửa, đứng dậy cáo từ: “Xin lỗi, tiếp theo tôi vẫn còn công việc.”

Triệu Việt đi giày cao gót đi ra ngoài, đạo diễn ở bên ngoài hô một tiếng: “Hôm nay Bùi Anh thể hiện so với hôm qua tốt hơn nhiều, đối mắt với thiên vương cũng không luống cuống, nhưng mà Du Khải Trạch giống như một cái đầu gỗ ngồi bên trong, cậu cho cậu là vật cát tường sao?”

Du Khải Trạch: “...”

“Đoạn này tôi không có lời thoại.” Anh giải thích cho bản thân một câu. Đạo diễn giữu cột nói: “Không có lời thoại cậu không biết dùng nét mặt nói chuyện sao? Cái này còn cần tôi chỉ bảo cậu? Bây giờ cậu ngồi giữa hai người bọn họ giống như hai con thiên nga bỗng nhiên ngồi cùng một con vịt xấu xí!”

Du Khải Trạch: “...”

Đạo diễn Triệu có phải hay không học lớp bỏ túc mắng chửi người của Kiều Dĩ Thần? Trình độ mắng người ngày càng cao.

“Làm lại!”

“Bùi Anh: “...”

Cô tưởng rằng chỉ cần bản thân diễn tốt thì có thể thuận lợi quay phim, đúng là quá ngây thơ rồi.

Trước mắt vẫn còn phải quay phim đến đêm khuya, Du Khải Trạch nghe thấy đạo diễn hô, ngồi tê liệt trên ghế của mình: “May mà ngày kia được nghỉ, đạo diễn Triệu thật là biết làm khổ.”

Đạo diễn Triệu đang thu dọn đạo cụ nghe được lời của anh ta, nhìn anh cười: “Tôi sao có thể dầy vò hơn so với cậu. Thời gian nghỉ ngày kia hủy.”

Lời này của ông vừa nói ra, toàn bộ đoàn phim đang hoạt động đều dừng lại một chút. Đạo diễn Triệu ho khan hai tiếng, nhân lúc này thông báo: “Ngày kia phải đi quay phim ở nơi khác, sân bãi vừa đúng xếp hàng đến, lúc này không thể nghỉ được, mọi người kiên trì một chút nữa ha ha.”

“Nửa tháng qua chúng ta đã liên tục quay phim, còn để cho chúng ta sống nữa hay không!”

Đạo diễn Triệu nhìn Du Khải Trạch đang hăng say phàn nàn: “Nếu như cậu diễn tốt một chút, có lẽ chúng ta đã sớm nghỉ.”

Du Khải Trạch: “...”

Bùi Anh biết chuyện kỳ nghỉ bị hủy, cũng hơi sững sốt, cô và Tống Nam Xuyên hẹn nhau đi thành phố C.

“Tôi đi trước, mọi người vất vả rồi.” Mạc Trần đeo kính râm, đi thẳng về phía chiếc Bentley của mình. Lúc đi qua chỗ đạo diễn, đạo diễn niềm nở hỏi một câu: “Mạc thiên vương không có vấn đề gì chứ?”

“Tôi không có vấn đề gì.” Mạc Trần nói xong cũng không quay đầu lại, mở cửa lên xe.

Đạo diễn nhìn về phía mọi người trong đoàn phim hô: “Mọi người nhìn thấy không, nhìn Mạc thiên vương học tập một chút đi, xem người ta chuyên nghiệp bao nhiêu!”

Mọi người giận mà không dám nói gì, im lặng làm chuyện của mình. Du Khải Trạch lại oán giận vài câu, mới ra khỏi phim trường. Bùi Anh cũng đi cùng trợ lý, lên xe bảo mẫu.

Trên đường về cô ngủ một chút, vẫn là trợ lý đánh thức: “Bùi tiểu thư, đã đến nơi rồi.”

Bùi Anh mở mắt, gật đầu nói: “A, tốt.”

Lúc cô vào nhà, quả nhiên Tống Nam Xuyên chưa ngủ, anh mặc đồ ngủ dựa vào đầu giường, nhìn cô đi vào: “Hôm nay còn so với hôm qua muộn hơn nửa tiếng, đoàn phim bọn em, xảy ra chuyện gì?”

“Ờ... Quay phim không suông sẽ nên kéo dài khá lâu.”

Lông mày Tống Nam Xuyên khẽ động: “Thế nào, đạo diễn Triệu lại mắng em?”

“Không phải, hôm nay là Du Khải Trạch.”

Tống Nam Xuyên yên lặng một lát, chân thành nói: “Loại diễn viên làm liên lụy tiến độ của đoàn phim như thế này, thay luôn là được rồi.”

“... Em đi tắm trước.” Như mọi khi Bùi Anh tắm năm phút là xong, rồi ra nằm ngủ như chết.

Tống Nam Xuyên thấy bộ dạng này của cô, đã biết hôm nay đừng nghĩ làm chuyện kia. Bây giờ anh có hơi bận tâm, quay phim điện ảnh phải hai ba tháng, chẳng lẽ muốn anh hai ba tháng không chạm vào cô?

... Cái này quả thật không dám nghĩ đến.

Anh đang muốn cùng Bùi Anh thảo luận vấn đề này một chút, lại nghe thấy ở bên cạnh âm thanh mòng mòng buồn ngủ của cô: “Đúng rồi, đạo diễn nói kỳ nghỉ ngày kia hủy, chúng em phải đi nơi khác quay phim.”

Tống Nam Xuyên sững sờ một giây, mới nhíu mày nói: “Tại sao? Xin nghỉ không được sao?”

Bùi Anh ngược mắt nhìn anh nói: “Ừm, chỗ quay ngoại cảnh này rất khó, phải hẹn trước, vất vả lắm mới đến chúng em, không thể phí phạm một ngày để nghỉ ngơi.”

Tống Nam Xuyên vẫn còn nhíu mày: “Vậy lúc nào thì đi gặp cha mẹ anh?”

“Chỉ có thể chờ lần sau được nghỉ, thật xin lỗi, Xuyên Xuyên.” Bùi Anh đáng thương nói xin lỗi với anh, sau khi nói xong, lại hơi khàn khàn hỏi: “Anh nói cho cha mẹ anh biết ngày kia chúng ta đến chưa?”

“Còn chưa nói.”

“Vậy thì tốt rồi.”

“Tốt chỗ nào?” Tống Nam Xuyên rất không vui nói, “Không được nghỉ, còn phải đi nơi khác?” Nói như vậy ngay cả quyền lợi mỗi tối cùng cô ngủ một cách thuần khiết của anh cũng bị tước đoạt!

Bùi Anh ôm eo anh, dựa đầu vào gáy: “Xuyên Xuyên anh đừng tức giận, em cũng muốn nghỉ, mọi người cũng muốn nghỉ, nhưng mà không còn cách nào. Quay phim nơi khác xong, nhất định sẽ được nghỉ.”

Mặc dù Tống Nam Xuyên không vui mừng, nhưng cũng không có biện pháp gì, đành phải tự bản thân hờn dỗi: “Trước kia em quay phim rõ ràng không bận như thế.”

“Bộ phim này không giống, đạo diễn yêu cầu rất cao.”

Tống Nam Xuyên nhíu mày hỏi: “Muốn đi bao lâu?”

“Khoảng một tuần.”



“Lâu như vậy.”

“Không tính là lâu...” Bùi Anh vừa nói xong mấy chữ này, cảm thấy ánh mắt tổng Nam Xuyên hơi nhìn cô, vội vàng đổi giọng, “Thuận lợi thì hai ba ngày là trở về!”

Tổng Nam Xuyên mĩa mai hừ một tiếng: “Có Du Khải Trạch ở đây làm sao có thể thuận lợi được chứ.”

Bùi Anh: “...”

Cô lại dỗ Tổng Nam Xuyên một hồi, chưa dỗ được anh vui vẻ, ngược lại dỗ mình ngủ luôn. Tổng Nam Xuyên thấy Bùi Anh vừa nói đã ngủ, đành thở dài một tiếng. Đỡ cô nằm xuống, giúp cô đắp kín chăn, Tổng Nam Xuyên hôn một cái ở môi cô, mới nằm xuống bên cạnh cô.

Bây giờ mỗi ngày Bùi Anh đều đi sớm về trễ, nếu không phải buổi tối anh luôn chờ cô trở về mới ngủ, thì hai căn bản hai người đều không nhìn thấy mặt nhau.

... Tất cả đều do lỗi của đạo diễn Triệu! Đến cả anh là nhà tư bản cũng không bóc lột nhân viên như thế!

Về sau anh quyết định sẽ không đầu tư phim của đạo diễn Triệu nữa.

Ngày hôm sau Bùi Anh vẫn đến phim trường sớm, đạo diễn Triệu suy nghĩ ngày mai phải đi nơi khác, hôm nay đặc biệt kết thúc kết thúc công việc sớm, để cho mọi người về nhà chuẩn bị ngày mai lên đường.

Bùi Anh gọi cho Tổng Nam Xuyên, hai người ăn tối ở ngoài. Sau khi về nhà Bùi Anh bắt đầu chuẩn bị hành lý, đứng một bên Tổng Nam Xuyên im lặng nhìn cô không lên tiếng.

“Ừ, mặt nạ cũng phải mang theo.” Bùi Anh cầm mặt nạ bỏ vào hành lý, quay đầu lại bị vẻ mặt u ám của Tổng Nam Xuyên dọa sợ, “Xuyên Xuyên, anh làm sao thế?”

“Anh không vui, em không nhìn ra sao?”

Bùi Anh để đồ trong tay xuống, đi qua vòng tay lên cổ anh, kiễ chân đặt một nụ hôn lên môi anh: “Bây giờ có vui hơn không?”

Lông mày Tổng Nam Xuyên khẽ nhíu: “Thế này là mong anh vui vẻ? Ít nhất phải như này...” Một tay anh không khách khí mò vào váy Bùi Anh, cúi đầu gặm cắn xương quai xanh cô.

Bùi Anh ngẩng đầu than nhẹ vài tiếng, dần dần có chút đứng không vững: “Xuyên Xuyên...”

Cô cầu cứu giống như vô thức gọi tên Tổng Nam Xuyên, Tổng Nam Xuyên ôm cô lên giường, đè trên người cô: “Bảo bối, gọi một tiếng ông xã đi.”

“Ừm...” Bùi Anh hơi xấu hổ không dám nói ra, tay Tổng Nam Xuyên ở trên người cô hành động hơi dùng chút lực, Bùi Anh liền la to cầu xin tha thứ: “Ông xã, nhẹ một chút...”

Tiếng ông xã này làm cho cả thể xác lẫn tinh thần Tổng Nam Xuyên đều sáng khoái, anh cúi xuống. Thân, ánh mắt nóng bỏng nhìn cô: “Gọi thật dễ nghe, gọi thêm vài tiếng đi.”

“Ông xã...”

Ánh mắt Tổng Nam Xuyên trầm xuống, hưng hăng hôn lên môi cô, chặn lại tất cả tiếng rên rỉ.

Vì khoảng thời gian này Bùi Anh quá mệt mỏi, chỉ một lần đã chìm vào mê man, lúc cô đang nửa mê nửa tỉnh Tổng Nam Xuyên lại muốn cô một lần nữa, mới bế cô vào phòng tắm tắm uyên ương.

Lúc đi ra Bùi Anh vẫn không tỉnh, nghĩ đến khoảng thời gian này hầu như mỗi ngày cô chỉ được ngủ bốn tiếng, anh cũng không nỡ lòng làm ồn đến cô, ôm cô cùng nhau ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Bùi Anh bị đồng hồ báo thức làm cho tỉnh. Tổng Nam Xuyên vẫn ôm cô trong lòng, cô lại tránh không được.

“Xuyên Xuyên...”

Cô cúi đầu gọi anh một tiếng, Tổng Nam Xuyên không mở mắt ra, nhưng trầm giọng nói: “Tối qua còn luôn miệng gọi ông xã, bây giờ em được hầu hạ thoải mái rồi, lại trở mặt không nhận người.”

Bùi Anh: “...”

Được tiện nghi còn khoe mẽ.

Ngại khoảng thời gian này cô luôn bận bịu, quả thật không biết bồi thường anh như thế nào, biết bản thân đuối lý Bùi Anh buộc phải thuận theo anh:

“Ông xã, em phải đi đến phim trường.”

Tổng Nam Xuyên đến gần chuẩn xác hôn lên môi cô một hồi, cuối cùng mới nhân từ buông cô ra.

Lấy được tự do Bùi Anh hít thở sâu trước, sau đó bò dậy rửa mặt. Tối hôm qua đã chuẩn bị đồ xong, Bùi Anh cảm hành lý của mình, đứng ở cửa nhìn Tổng Nam Xuyên nói: “Vậy em đi đây?”

“Ừ.” Tổng Nam Xuyên phụng phịu đáp.

Bùi Anh trừng mắt nhìn, đến gần hôn lên mặt anh một cái: “Tạm biệt ông xã, em sẽ rất nhanh trở lại.”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Trách Lúc Trước Mất Bị Mù* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 49

Nhân viên tổ làm phim là phân thành từng nhóm đến vùng khác quay phim. Khách sạn bên phía bộ phim đã đặt lịch rồi, mọi người hơi chỉnh đốn lại, đạo diễn giống như đi đòi mạng thúc giục mọi người bắt đầu làm việc.

Bùi Anh sau khi đến khách sạn trước tiên liền gọi một cú điện thoại cho Tổng Nam Xuyên báo cáo hành trình, cô ngay đến cả đồ đạc cũng không kịp thu, liền bị đạo diễn thúc giục đến phim trường.

Chính thức bắt đầu làm việc, mọi người mới đột nhiên phát hiện... Hoa Sát \*(đọc gần giống từ 我擦-một câu chửi thề)Mạc Thiên Vương đem bà xã đến!

Mặc dù Mạc Trần kết hôn đã hơn hai năm, nhưng vậy xem anh cùng bà xã vẫn là nhiều fan hứng thú - không khéo, nhân viên làm việc bên trong vượt qua một nửa đều là người hâm mộ.

Du Khải Trạch đứng xem vợ chồng Mạc Trần đang nói chuyện phiếm ở một bên, chắc một tiếng nói: “Khó trách lúc đạo diễn hỏi anh ta có vấn đề hay không, anh ta nói không thành vấn đề, mang theo bà xã đương nhiên là không thành vấn đề rồi.”

Bùi Anh cũng là lần đầu tiên trông thấy vợ Mạc Trần, có vài phần tò mò quan sát bọn họ: “Vợ của anh ta vốn là trợ lý, mang theo cô ấy đến cũng không có gì quá quái.”

Cũng là bởi vì cái này “Trợ lý” cuối cùng gả cho Mạc Thiên Vương, trong nước còn từng dấy lên một làn sóng điên cuồng về độ hot của việc làm trợ lý.

“A, bọn họ giống như đang chụp hình.” Bùi Anh hứng thú nhìn Mạc Trần tay giơ điện thoại lên, chụp lấy một bức ảnh bà xã mình.

“Vì sao lại không chụp ảnh chung cùng nhau?” Cô có chút nghi ngờ hỏi.

Du Khải Trạch nói: “Không biết rõ, nếu không chúng ta cũng tới chụp hình đi.”

“Chụp cái gì! Chuẩn bị bắt đầu quay rồi!” Triệu đạo vừa vịn từ bên cạnh đi ngang qua, thuận miệng mắng Du Khải Trạch một câu.

Du Khải Trạch: “...”

Hướng anh ồn ào thì xem như hảo hán sao, có bản lĩnh thì đi mắng Mạc Trần đi.

Triệu đạo diễn cứ thế chờ Mạc Trần chụp ảnh bà xã xong, mới kêu gọi mọi người bắt đầu làm việc. Bây giờ là thời điểm nóng nhất, ở bên ngoài phơi nắng một buổi sáng, Bùi Anh cảm giác bản thân bị cảm nắng. Lúc nghỉ ngơi, Mạc phu nhân cấp cho đoàn làm phim mỗi người một chai nước khoáng ướp lạnh.

“Cảm ơn.” Khi phát đến Bùi Anh, cô cuối cùng cũng rút ngắn khoảng cách quan sát vị Mạc phu nhân này bằng hai mắt. Tóc thật dài, mỉm cười ngọt ngào, nhìn qua còn có chút đáng yêu. ngũ quan rất đẹp, khó trách tạp chí (tomato ) quần quít lấy cô ấy muốn cô ấy làm người mẫu đặc biệt cho mình.

Ngô, không đúng, phải nói khó trách Mạc Thiên Vương lại không giữ lấy.

Mạc phu nhân phát một vòng nước, cuối cùng lại nhớ tới Mạc Thiên Vương bên cạnh. Mạc Trần khẽ nhủ lại lông mày cùng cô ấy nói gì đó, nàng phòng má, cười tủm tỉm đưa bình nước cho anh. Mạc Trần tiếp nhận nước, có chút ít bất đắc dĩ vuốt vuốt đỉnh đầu cô.

...Mạc sát thủ. Bùi Anh yên lặng thu hồi ánh mắt, cứ tiếp tục như thế sẽ làm mù hết mắt của toàn bộ đoàn phim đấy.

Cô uống một ngụm nước Mạc phu nhân vừa mới đưa cho cô, lấy điện thoại ra dự định lướt weibo một chút.

Không nghĩ tới là, Weibo cũng trở thành nơi Mạc Thiên Vương ngược cầu nghiêm trọng .

Lúc chín giờ ba mươi ba phút, người họ Mạc mang danh Thiên vương đã đăng một Weibo

Mạc Trần V: Hiện tại thời tiết thật tốt, phong cảnh cũng rất đẹp: ). [ hình ảnh ]

Tấm hình mà anh vừa đăng lên, chắc là do bà xã giúp anh chụp. Cho dù người độc thân có xem cái Weibo này cũng không có bất cứ vấn đề gì, nhưng đồng thời lại chú ý thấy anh cùng bà xã là bạn bè trên mạng, rất nhanh liền phát hiện vấn đề.

Cũng là chín giờ ba mươi ba phút, bà xã của người họ Mạc mang danh Thiên Vương đã đăng một weibo

Là đại lê không phải là đại lực: Hiện tại thời tiết thật tốt, phong cảnh cũng rất đẹp: ). [ hình ảnh ]

Cái weibo này không chỉ giống hệt của Mạc Trần về thời gian và nội dung , ngay đến hình ảnh cũng đều là chụp cùng một chỗ, cùng một góc độ, cùng một động tác - - bất đồng duy nhất là, trên tấm hình này là bản thân cô ấy.

Bùi Anh: “... ...”

Cô cuối cùng hiểu vì sao Mạc Thiên Vương không cùng chụp chung, này mới là ngược cầu cảnh giới tối cao a.

Tự than thở thấy bản thân không bằng .

Có ID bất quá đem ảnh chụp weibo của bọn họ đặt ở cùng nhau, Bùi Anh đặc biệt nhấn vào xem bình luận.

“Giới ngược cầu ta chỉ phục Mạc Thiên Vương. [ mỉm cười ] “

“@ đình mông \_ mông chủ @ Kiều Di Thần song quái ngược cầu bày tỏ không phục.”

“lấy chút thức ăn này mà tùy tiện bịt miệng chú chó đáng thương sao [ cười cry] “

“Ăn quả phải làm thức ăn cho chó hai năm, ta béo lên hai năm cân: ) “

“Ngay đến cả weibo cũng muốn cho ra tài khoản tình nhân rồi phải không [ tạm biệt ] “

“Ngôi sao bây giờ a, không nghĩ làm việc cho tốt, ngày ngày đều bận rộn ngược cầu [ mỉm cười ] “

“@ Bùi Anh, Bùi Bùi, Tổng tổng nhà người đâu! Không thể thua! !”

Bùi Anh: “...”

Từ đó việc truyền thông biết rõ Mạc Thiên Vương mang theo bà xã ra bên ngoài quay phim, mỗi ngày phim trường đều có vô số kẻ người viết báo như tre già măng mọc chạy đến, chỉ muốn thành người đầu tiên cho mọi người biết tiến triển của ngược cầu .

Vì khen ngợi phần dũng khí này của bọn họ, bạn bè trên mạng xưng bọn họ là “Chiến địa phóng viên” .

Sau vài ngày tin tức ngược cầu của Mạc Thiên Vương được truyền ra, cuối cùng giới báo chí cũng không đi trên con đường thường nữa mà tạo ra một tin động trời khác.

“Bùi Anh Du Khải Trạch lại cùng nhau hợp tác lần hai, Du đại thiếu ở phim trường ân cần chiều cổ vị kia?”

Nhưng cuối cùng nhân vật chính của bài báo này không phải là Mạc Thiên Vương và Mạc phu nhân, mà là Bùi Anh cùng Du Khải Trạch, bài báo còn chỉ ra, Du Khải Trạch lần thứ hai hợp tác với Bùi Anh, ở phim trường biểu hiện ân cần, lần lượt đưa nước lại lần lượt đưa com, giống như là đối Bùi Anh tình cũ chưa dứt.

Cuối bài báo còn có thêm mấy bức ảnh chụp Du Khải Trạch giúp Bùi Anh cầm hộp com, lấy nước.

Tờ báo này đã cố gắng từ tin tức ngược cầu của vợ chồng Mạc thị mà mở một đường máu(sống), thành công hấp dẫn ánh mắt chúng bạn bè trên mạng.

“Lại tới thù dật Bùi Bùi của ta, có phiền hay không vậy: ) “

“Không phải là giúp cầm hộp com thôi sao, như vậy mà cũng có thể trở thành cao trào ? Cái người phóng viên này quá cô đơn tịch mịch sao? [ mỉm cười ] “

“Du đại thiếu nắm chặt a, thừa dịp hiện tại hai người đơn độc bên ngoài [ tà ác ] “

“Này là ý vào Tổng tổng không xem weibo sao? Đừng quên lần trước công ty truyền thông bị cáo buộc kia, đây là các người đang chơi với lửa [ mỉm cười ] “

“Đù rồi đấy cái gì mà gọi là dư tình chưa dứt? Trạch Trạch của ta từ trước tới nay chưa từng cùng Bùi Anh CP qua có được hay không! Xác định không phải là Bùi Anh tự mình muốn nổi sao?”

“Nói Bùi Bùi của ta muốn nổi bao nhiêu? Hình như trong(Kẻ đóng thế) Bùi Bùi của ta là nhân vật chính, Trạch của người chỉ là vai phụ [ đào mồi ] “

“Được rồi mọi người mau giải tán đi, phóng viên nào tàn, đánh giá xong.”

Tổng Nam Xuyên bởi vì Bùi Anh đi nơi khác quay phim, vốn đã cảm thấy long tâm khiếm gia(ý chỉ tâm tình khó chịu,không tốt), bây giờ còn đột nhiên nhìn thấy tin tức phiền lòng này, lại có chút ít bức bối.

Anh cầm lấy di động để ở cạnh bàn, gọi một cú điện thoại cho Bùi Anh. Bùi Anh hiện tại còn đang quay phim, điện thoại là trợ lý của cô tiếp. Trợ lý nhìn ba chữ trên màn hình “Tổng Cầu Đán” liền trầm tư một lát, cẩn thận nghe điện thoại: “Xin chào Tổng tổng.”

Nghe được không phải là thanh âm của Bùi Anh, Tổng Nam Xuyên sửng sốt một cái, hỏi: “Bùi Tú Quyên đâu?”

Trợ lý nói: “Bùi tiểu thư đang quay phim, ngài tìm cô ấy có chuyện gì không?Nếu thuận tiện tôi có thể giúp ngài chuyển lời.”

Tổng Nam Xuyên nhíu nhíu mày, hỏi: “Cô ấy khi nào thì quay xong?”

Trợ lý nói: “Cái này không rõ ràng lắm, phải xem tâm tình của đạo diễn.”

Tổng Nam Xuyên: “...”

Về sau phim của triệu đạo diễn anh tuyệt đối không đầu tư! Không chỉ chính mình không đầu tư, còn muốn khuyên người khác cũng không cần đầu tư!

Anh 'păng' một tiếng cúp điện thoại, ngồi ở trong phòng làm việc hờn dỗi.

Có thể là triệu đạo diễn cảm nhận được oán niệm của anh, quay xong cảnh này, liền bảo mọi người nghỉ ngơi mười phút. Bùi Anh trở lại chỗ ngồi bên cạnh, trợ lý liền đem di động đưa cho cô: “Vừa rồi Tổng tổng có gọi điện thoại cho cô, nghe khẩu khí có vẻ tâm tình không được tốt lắm.”

Bùi Anh ngẩn người, gật đầu cầm lấy điện thoại: “Tôi biết rồi.”

Thấy cô cầm lấy điện thoại đi qua một bên, trợ lý nghĩ thầm, Tổng Cầu Đán cùng Bùi Tú Quyên... cô vốn tưởng rằng câu chuyện tình yêu của Tổng tổng cùng Bùi đại minh tinh là thể loại tổng giám đốc văn, không nghĩ tới, lại là câu chuyện tình yêu nông thôn.

Bùi Anh đi đến chỗ yên tĩnh một chút, gọi điện thoại cho Tổng Nam Xuyên. Điện thoại chỉ vang một tiếng, liền bị người bên kia tiếp nhận: “Bùi Tú Quyên, em cùng Du Khải Trạch rốt cuộc là chuyện gì?”

Bùi Anh bị anh hỏi có chút mơ màng, không rõ chuyện gì hỏi: “Cái chuyện gì xảy ra cơ?”

“Em không có xem tin tức sao?Weibo đều cho ra bài rồi!”

Bùi Anh cả một buổi sáng đều ở phim trường quay phim, thật sự không có thời gian xem weibo. Cô khiếm tốn thỉnh giáo hỏi: “Bọn họ lại viết cái gì vậy?”

“Nói Du Khải Trạch đối với em dư tình chưa dứt, ở phim trường lần lượt lấy nước rồi lấy com, hết sức ân cần có phải hay không!”

Bùi Anh sau khi nghe xong trầm mặc nhiều giây, hiện tại phóng viên bắt quái đều hết thời sao, cái này cũng có thể lấy ra làm văn?

Mạc Thiên Vương bên kia ngược cầu ngược tới tốt như vậy, sao bọn họ lại không viết báo!

Cô thở ra một hơi, cùng Tổng Nam Xuyên giải thích: “Cái com hộp kia cùng nước chỉ là anh ta thuận tay giúp em mang tới thôi, tiện tay mà thôi.”

“Tiện tay mà thôi? Em không sợ anh ta ở trong nước bỏ thuốc sao?”

“...” Bùi Anh lại yên tĩnh trong chốc lát, nói với Tổng Nam Xuyên, “Được rồi, về sau anh ta đưa cho em com hộp cùng nước em đều không cần.”

“Không chỉ không thể nhận, còn phải mãnh liệt khiển trách loại hành vi này của anh ta!”

“...Được, em biết rồi.”

Nghe được Bùi Anh thuận theo trả lời, tức giận trong lòng của Tổng Nam Xuyên cuối cùng được cũng được giải trừ: “Em khi nào thì trở về? Đã năm ngày.”

“Ừ... Khả năng còn phải ở lại thêm nhiều ngày.”

“Còn phải ở lại thêm nhiều ngày?Lần trước em nói chỉ một tuần, chẳng lẽ lại muốn kéo dài thời hạn?”

“Ngô, cái này cũng không phải là em có thể quyết định, muốn lấy quyết thì phải dựa vào tiến độ của đoàn phim a.”

“Có phải hay không Du Khải Trạch lại làm kéo dài thời gian? Một ngày không biết cố gắng quay phim thật tốt, còn muốn giúp người khác lấy com hộp, anh ta thích com hộp như thế sao không đi bán com đi!”

Bùi Anh: “...”

Nghe được, Tống tổng oán khí rất lớn.

“Nhiều nhất mười ngày, mười ngày sau khẳng định trở về.”

Tống Nam Xuyên vẫn là nhủ mi: “Nói cách khác mấy ngày này còn muốn anh đợi tiếp qua năm ngày?”

“Ừ...”

Bùi Anh còn muốn nói tiếp cái gì, trợ lý liền đi đến gọi cô: “Bùi Bùi, đạo diễn cho gọi cô.”

Bùi Anh khẽ gật đầu với cô ấy, bày tỏ đã biết rõ, liền vội vã nói với Tống Nam Xuyên ở đầu bên kia điện thoại: “Đạo diễn gọi em, em cúp máy trước, đợi lát nữa em lại gọi điện thoại cho anh.”

Cô nói xong cũng cúp điện thoại, Tống Nam Xuyên nghe thấy âm thanh điện thoại đột nhiên bị chặt đứt, tâm tình lập tức lại không ổn.

Được a Bùi Tú Quyên, hiện tại cũng dám cúp điện thoại của anh.

Anh ném điện thoại lên trên bàn, chuyển qua đường dây nội tuyến của tiểu Trương: “Đem hội nghị hôm nay hủy bỏ, tôi muốn đi thành phố H.”

Tiểu Trương: “...Được, Tống tổng.”

Thành phố H, chính là nơi quay ngoại cảnh của tổ làm phim (kẻ đóng thế). Thời điểm Tống Nam Xuyên đến phim trường, phát hiện bên ngoài phim trường bị ba vòng trong ngoài tất cả xe lớn nhỏ vây quanh, còn có bảo an kéo cảnh giới tuyến, duy trì trật tự.

“Hình như là phóng viên, còn có một vài người là fan hâm mộ.” Tiểu Trương nhìn về phía bên ngoài cửa sổ nhìn thoáng qua, cấp Tống Nam Xuyên giải thích.

Tống Nam Xuyên cũng không quan tâm những người này là ai, anh chỉ hy vọng xe của mình có thể nhanh lên lái vào trong: “Trực tiếp từ chính diện đi vào, nói với bảo vệ mở đường.”

“Vâng.”

Làm Hoàn Vũ đại cổ đông, bảo an đương nhiên không dám ngăn trở, mà ở hiện trường nhóm phóng viên cùng người hâm mộ, trông thấy chiếc giá trị xa xỉ của anh, cũng biết người ngồi bên trong nhất định không phải là người đơn giản.

Xe anh mới vừa lái vào trong, liền có phóng viên nói: “A, tôi nhớ ra rồi, này không phải là xe của Tống Nam Xuyên sao!”

Một người phóng viên khác là âm lên: “Anh ta là tới xem Bùi Anh? F\*ck người như thế nào không nói sớm một chút, ta vừa rồi không có chụp hình!”

“Ha ha ha ha ta chụp ~ “

“...”

Sau khi qua khu phong tỏa, bên trong đường thông thuận tiện hơn nhiều. Lái xe tìm nơi dừng xe lại, Tống Nam Xuyên liền mở cửa xe đi xuống.

Xa xa có thể xem thấy phía trước vây quanh một vòng người, xung quanh còn mang nhiều máy quay. Bùi Anh cùng Mạc Trần đứng giữa, chính là đang nói cái gì.

Tiểu Trương đứng sau lưng Tống Nam Xuyên, kinh hồn bạt vía đi tới. Nhìn cái tư thế này của Tống tổng, chính là đến khởi binh vẫn tội a, nếu là trước mặt nhiều người như vậy cùng Bùi tiểu thư cãi vã, ngày mai lại được lên đầu đề.

Sau khi Tống Nam Xuyên đi đến gần, vừa vặn nghe thấy đạo diễn đang quát Bùi Anh: “Bùi Anh cô làm sao vậy? Có một lời thoại đơn giản như thế cũng đều nói không xong sao! Hai ngày trước mới vừa khen cô cô liên kiều ngạo có phải hay không! Cô nên cảm thấy may mắn Hạnh Tâm lão sư vội vàng kết hôn không có tới phim trường, bằng không nhìn đến cô diễn vừa rồi, có thể tức giận khiến anh ta tại chỗ hủy bỏ vai nữ chính này của cô!”

Bùi Anh: “...”

Đây đã là lần thứ N đạo diễn phát giận không giải thích được, mọi người đã tập mãi thành thói quen, Mạc Trần vỗ vỗ vai Bùi Anh vai, bảo cô chớ để ở trong lòng.

Bùi Anh cũng xác thực không có đề vào trong lòng, nhưng Tống Nam Xuyên vừa tới phim trường liền không giống như vậy.

Cái vị triệu đạo diễn này quả nhiên tính tình rất lớn a a, trước chỉ là nghe Bùi Anh nói, hiện tại ở hiện trường tận mắt nhìn thấy, tức giận đến khiến anh lửa giận xông lên tới ngực.

Người phụ nữ của anh anh đều không nổi mắng, thế nhưng ở bên ngoài để cho người khác mắng như thế!

Anh nhú lại lông mày bước nhanh tới, Bùi Anh trông thấy anh đi đến, cả người đều sửng sờ một cái: “Xuyên Xuyên, làm sao anh lại tới đây?”

Tổng Nam Xuyên không trả lời cô, mà là nhìn đạo diễn: “Triệu đạo diễn, Bùi Anh có chỗ nào diễn không được tốt ông có thể chỉ ra, nhưng mắng chửi người như thế ông thực coi tôi đã chết rồi sao?”

Bùi Anh thấy Tổng Nam Xuyên vừa đến đã cùng với đạo diễn đối chọi, vội vàng lôi kéo vạt áo anh, nhỏ giọng nói: “Đạo diễn hôm nay tâm tình không tốt, để cho ông ấy mắng hai câu coi như xong mà.”

Tổng Nam Xuyên lạnh giọng cười nói: “Tâm tình không tốt? Tâm tình không tốt có thể ở phim trường tùy tiện mắng chửi người sao? Ai chọc giận ông thì ông nên đi tìm người đó mà mắng, đem tức giận đặt ở trên người Bùi Anh thì tính cái gì?”

Toàn bộ phim trường đều im ắng, đạo diễn cùng Tổng Nam Xuyên giằng co mấy giây, mãnh liệt hô to một tiếng: “Nghỉ ngơi nửa giờ!”

Hắn nói xong đầu cũng không quay lại xoay người đi, phó đạo đuổi bám chặt theo, nhân viên làm việc ở đoàn phim cũng bắt đầu xì xào bàn tán.

Bùi Anh vội vàng đem Tổng Nam Xuyên kéo đến khu nghỉ ngơi, hỏi anh: “Anh như thế nào lại đột nhiên đến đây?”

Tổng Nam Xuyên nói: “Em không muốn trở về, anh đành phải tìm đến em.”

“...” Bùi Anh chẹn họng một cái, “Không phải là em không muốn trở về a, anh cũng chứng kiến bộ dạng đạo diễn, tiến độ làm việc hôm nay vô cùng chậm.”

Vừa nghĩ tới triệu đạo diễn, Tổng Nam Xuyên liền nhú nhú mày: “Ông ta là như thế nào? Ăn phải hỏa dược sao?”

Bùi Anh nhún nhún vai: “Không biết rõ, sáng sớm hôm nay vừa đến chính là như vậy, có thể là mưa cỏ phiếu lại rút giá đi.”

Tổng Nam Xuyên: “...”

Tiểu Trương nhìn đến Tổng Nam Xuyên và Bùi Anh vui vẻ trò chuyện ở một bên, ở trong lòng yên lặng thở phào nhẹ nhõm, Tổng tổng giống như đã quên mục đích tới nơi này.

Xem ra Bùi Anh đối với anh ấy mà nói, chính là quả dưa hấu mát lạnh trong ngày hè chói chang.

Đạo diễn rời đi hơn mười phút, liền cùng phó đạo đồng thời trở về. Ông ta đi đến khu nghỉ ngơi của Bùi Anh, có chút ít mệt mỏi nói: “Thật ngại quá, bà xã tôi đột nhiên nói muốn ly hôn với tôi, nên tâm trạng hôm nay mới không tốt.”

Bùi Anh không cẩn thận nghe được chuyện đại bát quái như thế, đầu bịch một cái có chút ít mơ màng. Tổng Nam Xuyên đuôi lông mày khẽ động, ngược mắt nhìn về phía ông ta: “Thường xuyên ở bên ngoài không về nhà, rất dễ xảy ra gia biến.”

Đạo diễn rút ra một liều thuốc, vốn là nghĩ muốn châm một liều, kết quả bị Tổng Nam Xuyên rút đi: “Bùi Anh không thích ngửi thấy mùi thuốc lá, đừng ở chỗ này hút thuốc.”

Đạo diễn: “...”

MD(câu chửi thề) ông sắp ly hôn rồi, mà ở phim trường còn một đôi hai đôi đều ân ái! Cho tới bây giờ chưa thấy qua đạo diễn nào mà thâm như ông!

Tổng Nam Xuyên rút đi thuốc lá, từ chỗ Tiểu Trương cầm cây kẹo que đưa cho ông: “Ăn cái này đi, khỏe mạnh lại mỹ vị.”

Đạo diễn: “...”

Ông đem kẹo que vị dưa hấu trong tay ngậm. Tiến vào trong miệng, Tổng Nam Xuyên vỗ vỗ vai ông nói: “Hôn nhân không thể chỉ qua đoạn ngắn ngủi nói buông là buông được, ông nhanh chóng đem mấy cảnh quay này quay xong, sau đó cho đoàn nghỉ phép, về nhà thật tốt dụ bà xã.”

Đạo diễn ngậm kẹo que gât đầu, Tổng Nam Xuyên khoe miệng giương lên: “Vậy được, mọi người trong khoảng thời gian này cũng vất vả, tới nay tôi mời mọi người ăn cơm.”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Trách Lúc Trước Mắt Bị Mù* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

# Chương 50

Sau khi đã nghỉ ngơi, trạng thái của đạo diễn đã tốt hơn nhiều. Bùi Anh cảm thấy việc Tổng tổng ở bên giám sát mình cũng có tác dụng không thể chối bỏ.

Trước khi trời tối, đạo diễn nói kết thúc công việc, tiện thể đưa mọi người đi tới nơi tổ chức ăn bữa cơm tối.

Tục ngữ nói, nơi có người sẽ có quán ăn. Bởi vì nơi này thường có đoàn phim tới quay nên ngành phục vụ ăn uống cũng bị ảnh hưởng, nuôi sống đầu bếp cả một vùng. Nhưng ý vào ưu thế về vị trí địa lý của mình nên giá cả các quán ăn ở đây cao hơn mức bình thường, nếu là đạo diễn bình thường nhiều nhất cũng chỉ mời mọi người đi ăn thịt xiên nướng, chỉ có Tổng tổng vừa ra tay liền trực tiếp đặt phòng lớn nhất trong một nhà hàng.

Đúng là đại gia.

Nhân viên đoàn làm phim phải ăn cơm hộp đã lâu, khó có cơ hội được cải thiện bữa ăn, người người đều vui mừng đến nỗi mặt trở nên hồng hào. Bùi Anh không ngồi xe riêng của mình nữa mà bị Tổng Nam Xuyên kéo lên chiếc Maybach của anh, bên kia Mạc Thiên Vương cũng kéo vợ mình lên chiếc Bentley yêu quý.

Đạo diễn không hề phòng bị phải nhận lấy hai nhát dao chém tới cùng lúc, đau lòng đến không thở được.

Phó đạo diễn về buồn bã vỗ vỗ vai ông: “Trở về phải nhớ dỗ chị dâu thật tốt.”

Đạo diễn: “...”

Nhà hàng mà Tổng Nam Xuyên đặt phòng đại khái mất hơn 10 phút đi xe là tới, lại có nhân viên đoàn phim tầng tầng lớp lớp đi vào, liền hấp dẫn vô số ánh nhìn xung quanh. Trong quán, cô chủ nhà hàng là fan của Mạc Trần, vừa nghe nói Mạc Thiên Vương hôm nay muốn tới chỗ bọn họ ăn cơm liền đặc biệt về nhà thay quần áo, sớm ở sẵn trong nhà hàng trông mong ngóng đợi.

Khi Mạc Trần đi xuống xe Bentley, mắt cô ấy như phát sáng. Cô ấy xông lên, nhiệt tình nói: “Mạc Thiên Vương, anh có thể đến ăn ở quán của tôi khiến tôi thực sự rất vui mừng! Hôm nay đồ ăn của mọi người sẽ đặc biệt được giảm giá 80%!”

Mạc Trần nhàn nhạt gật đầu với cô ấy một cái: “Cảm ơn.”

“Đừng khách sáo, đừng khách sáo.” Được nói vài câu với Mạc Trần chủ quán vui vẻ giống như đang ở trên thiên đường. Nhìn nam thần ở khoảng cách gần như vậy, cảm giác so với trong màn ảnh còn đẹp trai hơn a!

Tổng Nam Xuyên nghe thấy lời nói của Mạc Trần và chủ nhà hàng, cười ha ha một tiếng: “Hôm nay là tôi mời khách, không cần cô phải giảm giá.”

Bùi Anh đi cạnh anh co rút khoé miệng hai cái: “Cô chủ này vừa nhìn đã biết là fan của Mạc Trần, được giảm giá thì có gì không tốt chứ?”

Tổng Nam Xuyên liếc qua hướng Mạc Trần: “Không cần anh ta tiết kiệm tiền giúp anh.”

Mạc Trần cười một tiếng: “Tổng tổng quả nhiên giàu có hào sảng\*.” Nói xong liền dắt cô vợ nhỏ lên lầu.

\*ở đây có ý nói sự phô trương thanh thế, ý vào giàu có mà khinh thường người khác.

Bùi Anh cũng đi theo Tổng Nam Xuyên lên lầu, vẫn nhìn không được mà thì thầm nhỏ: “Anh có bị bệnh không, người ta bớt 80% sao lại không cần?”

Tổng Nam Xuyên hỏi ngược lại: “Anh mời khách sao lại phải nhờ mặt mũi của anh ta để được giảm 80%?”

Bùi Anh trầm mặc một chút: “Xuyên Xuyên, gánh nặng về tư tưởng của Tổng giám đốc anh vẫn còn rất nặng.”

Tổng Nam Xuyên: “...”

Phòng riêng trên lầu là chuẩn bị cho mấy diễn viên chính và đám người đạo diễn. Món ăn đem lên rất nhanh, còn là cô chủ nhà hàng tự mình đưa đến, Bùi Anh nghĩ cô ấy chỉ vì nhìn Mạc Thiên Vương thêm vài lần mà cũng thật liều mạng.

Toàn bộ quá trình Mạc Trần chỉ giúp vợ mình gấp thức ăn khiến cho tất cả mọi người trên bàn ăn phải liếc nhìn. Tổng Nam Xuyên cũng không chịu yếu thế không ngừng gấp thức ăn cho Bùi Anh, đạo diễn lại vô tình nhận thêm hai nhát dao liên tiếp.

Ông tự rót cho mình một ly rượu trắng, đứng lên nói với mọi người: “Hôm nay ở phim trường tôi đã làm khó mọi người nhiều, mong sẽ không để bụng. Ly rượu này tôi kính trước, mọi người cứ tự nhiên.”

Đạo diễn nói xong liền một ngụm uống hết ly rượu trắng, mọi người cũng nâng chén ào ào, chỉ là chén thì có rượu đỏ còn chén khác đựng nước trái cây.

Tổng Nam Xuyên nhấp ly rượu đỏ trong tay mình, nói với đạo diễn: “Đạo diễn Triệu, ông nên học hỏi Mạc Thiên Vương một chút, bảo đảm trở về có thể dỗ dành vợ thật tốt.”

Mạc Trần phía đối diện bình thản mở miệng: “Muốn nói cách dỗ vợ thì Tống tổng vẫn là nhất, vị này nhà tôi rất đơn thuần, cơ bản là không cần dỗ dành.”

Đơn thuần Mạc phu nhân bắt mắt nhìn anh: “Em sao lại không cần dỗ dành!”

Mạc Trần gấp một miếng cá khô, bỏ vào bát cô: “Ăn cá khô.”

“Cảm ơn Trần Trần.” Mạc phu nhân vui vẻ bắt đầu ăn.

Đạo diễn: “...”

Thời điểm ông còn đang trầm tư, cô chủ nhà hàng đã đem món ăn dọn lên không biết tới lần thứ mấy rồi. Tống Nam Xuyên nhìn cô ấy mang món mới lên, khẽ nhướn mày: “Hình như chúng tôi không có gọi mấy món này lên.”

Cô chủ nhà hàng cười híp mắt nói: “Vài món ăn này là tôi đưa lên cho Mạc Thiên Vương!” Dù không thể giảm 80%, cô cũng có thể làm thêm nhiều món ăn đưa cho Mạc Thiên Vương!

Tống Nam Xuyên: “...”

Bùi Anh bên cạnh phụt một tiếng bật cười.

Sau khi ăn cơm xong, đoàn phim liền rời khỏi khách sạn. Tống Nam Xuyên hôm nay đến gấp liền quên mất chuyện đặt phòng, nhưng không sao, anh vốn không để ý.

Cùng Bùi Anh trở về khách sạn, Tống Nam Xuyên rất vô liêm sỉ mà đi vào phòng Bùi Anh.

Cửa phòng vừa đóng kín, anh đã đem Bùi Anh chống lên cánh cửa bắt đầu hôn. Anh hôn hơi có chút hung ác tựa như muốn đem cô ăn vào trong bụng, thân thể anh cũng dính sát lên người Bùi Anh, như có như không cọt tới.

Động tác của anh đầy chiếm hữu, Bùi Anh bị vây trong nụ hôn của anh, suýt nữa không thở ra hơi.

“Có thể... Có thể đi tắm trước đã hay không a...” Bùi Anh thật vất vả mới tìm được một khe hở, đẩy Tống Nam Xuyên đang dán chặt lấy mình ra. Ở bên ngoài quay phim cả một ngày, cô rất muốn tắm rửa trước a, thật không biết Tống Nam Xuyên làm sao mà cứ gần một chút là hôn...

Tống Nam Xuyên vẫn chưa thoả mãn sau nụ hôn kia đột nhiên bế cô lên: “Có thể, ở trong phòng tắm sẽ càng kích thích.”

Bùi Anh: “...”

Quá lâu không gặp, nhiệt tình chồng chất trên người người Tống Nam Xuyên không có chỗ phát tiết, hiện tại vừa được đụng tới Bùi Anh, lập tức liều chết triển miên.

Trong đêm nay không biết đã lăn qua lăn lại bao nhiêu lần, dù sao cuối cùng là Bùi Anh ngủ mất, hoặc là nói cô đã ngủ mê man lâu rồi. Nhưng hôm sau vẫn phải quay phim, đồng hồ báo thức vẫn đúng giờ gọi cô tỉnh lại.

Tối qua quá mức điên cuồng, sáng nay vừa tỉnh dậy toàn thân đều là đau nhức. Tống Nam Xuyên vẫn đang ngủ bên cạnh, đem cô ôm sát vào trong ngực, vẻ mặt kia quả thực là thập phần thoả mãn.

Anh ôm cô quá chặt, Bùi Anh không còn cách nào không đánh thức anh mà đứng dậy, đành phải gọi anh tỉnh: “Xuyên Xuyên?”

Tống Nam Xuyên chỉ hơi động động đuôi lông mày, sau lại không có phản ứng gì nữa.

Bùi Anh kiên nhẫn lại gọi anh tiếng nữa: “Xuyên Xuyên, em phải đến phim trường.”

Lần này Tống Nam Xuyên không tình nguyện mở nửa con mắt, dùng âm thanh lười nhác nói với cô: “Trời còn chưa sáng, đến phim trường làm gì?”

“Muốn đến trước để hoá trang a...” Cô đẩy tay anh cố gắng ngồi dậy nhưng tay Tống Nam Xuyên giống như kìm sắt siết chặt người cô.

Bùi Anh bắt đầu dỗi: “Xuyên Xuyên, đừng làm rộn, đợi lát nữa tới muộn đạo diễn sẽ mắng.”

“Ha ha, nếu ông ta mắng em anh liền rút lại tiền đầu tư.”

Bùi Anh: “...”

“Chồng à~” Cô đành phải xuất ra đòn sát thủ cuối cùng, nịnh nọt mà gọi anh một tiếng.

Ánh mắt Tống Nam Xuyên khẽ nhúc nhích, mạnh mẽ xoay người đè cô dưới thân mà hôn. Hai người lại không mặc quần áo, thuận tiện cho tay anh một đường thẳng tiến trên người cô. Hôn tới khi cả hai đều thở hồng hộc anh mới lưu luyến rời môi Bùi Anh, chống lên mũi cô, hơi thở không ổn định nói: “Anh đợi em năm ngày nữa, năm ngày sau cùng anh về nhà gặp ba mẹ anh, àn?”



“Được...”

“Lần này không cho kéo dài thời hạn nữa.”

“Àn.”

Lại hôn lên môi cô một cái, Tống Nam Xuyên mới chịu buông cô ra.”

Bùi Anh kéo nửa thân tàn vội vàng hấp tấp xông vào phòng tắm bắt đầu đánh răng, Tống Nam Xuyên cũng chậm rì rì đi tới phòng tắm, đứng đánh răng bên cạnh cô.

Hai người cơ hồ là cùng nhau rửa mặt, Tống Nam Xuyên thay tây trang xong liền cùng Bùi Anh rời khỏi khách sạn.

“Em muốn ăn sáng không?” Tống Nam Xuyên hỏi Bùi Anh.

Bùi Anh nói: “Bây giờ thời gian không kịp nữa, em sẽ nói trợ lý mang tới cho em, ở trên phim trường ăn một chút là được.”

Tống Nam Xuyên hơi nhú mày nhưng không nói gì thêm, dù sao đầu sỏ khiến “thời gian không kịp” chính là anh.

Anh đưa Bùi Anh tới phim trường, trước khi cô xuống xe liền hôn một cái: “Đợi lát nữa xong anh sẽ về thẳng thành phố A, em nhớ phải chăm sóc mình thật tốt.”

“Được.” Bùi Anh đi lên ôm lấy anh, đột nhiên nghĩ: “Tiểu Trương đâu?” Tối hôm qua lúc ăn cơm đã không thấy anh ta.

“Anh ta đang chờ anh ở khách sạn, lúc trở về tiện thể sẽ qua đón.”

“Anh ta ở khách sạn nào vậy? Khách sạn vùng này lúc nào cũng đông, không dễ đặt phòng đâu a.”

Tống Nam Xuyên nghĩ một chút rồi nói: “Đợi chút nữa bảo lái xe đi hỏi cậu ta một chút sẽ biết thôi.”

Bùi Anh: “...”

Tống tổng anh không thể đối tốt với trợ lý của mình một chút sao.

Thật đau lòng thay.

Kết quả tiểu Trương không ở khách sạn chờ Tống Nam Xuyên tới đón mà đặc biệt tự giác đi tới phim trường -- vì anh biết Tống tổng sẽ đưa Bùi Anh tới đó trước.

Sau khi thuận lợi tụ hội cùng Tống Nam Xuyên lái xe liền đổi hướng đầu xe, quay trở về thành phố A.

Sau khi anh về, đạo diễn thở phào nhẹ nhõm thật sâu. Đại cổ đông đích thân tới phim trường giám sát thật khiến lòng ông áp lực a. Nhưng hôm qua vì tâm trạng ông không tốt mà tiến độ đã chậm đi rất nhiều, giờ toàn bộ phải nhanh chóng tiếp tục.

Đoàn phim đang phải đua với thời gian thì trên weibo, chuyện của Bùi Anh và Tống Nam Xuyên lại oanh oanh liệt liệt ra mắt phần 6.

“Nhìn đây! Tống tổng không quản xa vạn dặm đích thân tới trường quay khảo sát, với Bùi Anh cùng đến cùng đi, qua đêm triền miên ở khách sạn.”

Tiêu đề dơ bẩn như vậy tự nhiên sẽ hấp dẫn con mắt của phần lớn dân cư mạng, nhưng sau khi xem hết bài báo, tất cả mọi người đều có một loại cảm giác bị lừa gạt.

“Mấy người chỉ cho tôi biết như vậy? Nói suốt đêm triền miên trong khách sạn đâu? Đăng lên hai bức ảnh vào ra khách sạn là để giúp tôi bỏ não sao? [tạm biệt]”

“Người anh em, như thế này là cậu không đúng, khăn giấy tôi cũng đã chuẩn bị rồi. [nụ cười]”

“Đăng mà không để thời gian..... Nửa câu sau tự hiểu lấy □”

“Paparazzi không cài đặt camera siêu nhỏ trong phòng khách sạn, vậy mà cũng không biết xấu hổ nói mình là paparazzi sao? [doge]”

“Aaaaa tôi muốn xem Bùi Anh và Tống tổng triền miên suốt đêm! Quý mong có tác giả nào đó sẽ viết đồng nhân văn!!!”

“Mặc dù không có hoa quả khô, nhưng vẫn khiến óc tôi nhiệt huyết sôi trào, Bùi đại nữ thần chân dài. [sắc]”

“Tống tổng quả thật hạ lưu lại còn không có mắt [doge], cũng thật khinh bỉ cái tiêu đề. [doge]”

“Tôi muốn hỏi một câu, khi nào thì kết hôn?”

“Nói kết hôn, đừng đùa, tôi không tin Tống Nam Xuyên sẽ lấy Bùi Anh thật. [ngoáy mũi]”

Tống Nam Xuyên đang liên tục dùng máy tính bảng lướt weibo, vừa trông thấy bình luận này miệng liền cười nhạo một tiếng.

Không tin anh sẽ lấy Bùi Anh sao...?

Vậy anh liền kết hôn cho họ xem

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Trách Lúc Trước Mắt Bị Mù* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 51

Sau một tháng công tác liên tục, cuối cùng tổ kịch < nghênh đón kỳ nghỉ đầu tiên.

Công tác quay phim ở bên ngoài đã thuận lợi hoàn thành trong ngày cuối cùng, đạo diễn Triệu vung cánh tay, cho phép mọi người nghỉ ngơi ba ngày liền.

Toàn bộ tổ kịch đều hân hoan nhảy cẫng lên như nắng hạn lâu ngày gặp phải mưa rào, chỉ có một mình Tống Nam Xuyên sau khi nghe được tin tức này lại nhăn lông mày. Anh tự mình gọi một cú cho đạo diễn Triệu, thành thật thảo luận với ông ấy việc bà xã ầm ĩ đòi li hôn có thể dùng ba ngày giải quyết được chu đáo hay không.

Kết quả thảo luận là thời gian nghỉ của tổ kịch từ ba ngày biến thành năm ngày.

Mặc dù còn chưa vừa ý, nhưng Tống Nam Xuyên cũng thấy tốt thì lấy, không có được voi lại đòi tiên. Để đón tiếp Bùi Anh, anh đặc biệt dặn nhà hàng chuẩn bị một bữa ăn thật lớn, đưa đến biệt thự của anh.

Thời gian anh chuẩn bị rất tốt, người đưa thức ăn vừa rời đi, xe bảo mẫu của Bùi Anh liền dừng ở ngoài cửa.

Tống Nam Xuyên ra ngoài đón cô, mấy con mèo trong nhà kia cũng tranh nhau chạy ra bên ngoài.

"Meo meo ~"

Mấy con mèo nhỏ vây quanh chân Bùi Anh đảo đi đảo lại như thường ngày, Bùi Anh đặt vali của mình xuống, khom lưng sờ sờ đầu mèo của Tiểu Hắc: “Tiểu Hắc, dường như mày lên cân thì phải!”

Tống Nam Xuyên giúp cô mang hành lý, đều đều nói: "Em ở bên ngoài chụp ảnh thêm mấy ngày nữa, cái tên Tiểu Hắc này có thể nhường cho em."

Bùi Anh: "..."

Anh đây là đang chê cô bị râm nắng sao? Không biết nói chuyện sao!

Bùi Anh quệt khóe miệng nói nói: "Mỗi ngày em đều bôi ba tầng kem chống nắng đấy, nhưng mà vô dụng thôi, ánh mặt trời bên ngoài quá mạnh mẽ."

Tống Nam Xuyên cười cười, một tay cầm hành lý, một tay kéo cô đi vào trong phòng. Tiểu Hắc và Tiểu Hoa đi theo sau bọn họ, Bùi Anh nâng cánh tay mình lên nhìn một chút, không yên tâm hỏi Tống Nam Xuyên: "Em thật sự bị cháy đen sao?"

Cô cảm thấy cũng không tồi, mặc dù đen hơn trước đây nhưng màu da cô vốn là vô cùng trắng, cho dù như bây giờ cũng vẫn trắng hơn nhiều người.

Tống Nam Xuyên nghiêng đầu nhìn cô một hồi rồi nói: "Tạm được, nhưng mà đến lúc đi từ biển về, nhất định sẽ đen thêm một chút."

Bùi Anh hơi ngẩn ra một tí: "Phải đi biển? Không phải đi thành phố C gặp bố mẹ sao?"

"Ừ, gặp hết mọi người liền đi biển, vé máy bay anh đã đặt xong cả rồi." Kế hoạch lần trước bị Bùi Tu Nhiên đột nhiên đến quấy rối, lần này tuy rằng không có nhiều thời gian, nhưng vẫn có thể ở chung với nhau. Chờ sau này hưởng tuần trăng mật, mới có thể chơi đùa thoải mái một chút.

Bùi Anh không biết Tống Nam Xuyên có tính toán gì, cô cau mày suy nghĩ một chút, cảm thấy thời gian có chút gấp gáp: "Chúng ta chỉ có năm ngày nghỉ, em còn muốn nghỉ ngơi thật tốt đấy."

"Ở bờ biển nghỉ ngơi cũng được, chúng ta chỉ đi mỗi chỗ này, em có thể nghỉ ngơi thật tốt."

"Thôi, vậy cũng tốt." Chỉ ít bờ biển có vẻ rất mát mẻ.

Sau khi vào phòng Bùi Anh cũng lười thu dọn đồ đạc, đi tắm một cái, liền đi ra ăn cơm tối. Tống Nam Xuyên đặt đầu là đồ ăn cô thích, Bùi Anh nhìn

một bàn thức ăn, cũng không biết nên ra tay ở đâu cho tốt.

Tổng Nam Xuyên đã lột vỏ ít tôm, đặt trước mặt Bùi Anh, dùng khăn giấy lau tay: "Ngày mai đi gặp bố mẹ, phải trang điểm đẹp một tý, quần áo của em anh đã chuẩn bị xong, lát nữa em đi mặc thử một chút."

"À, được." Bùi Anh gật đầu, hỏi anh: "Cha mẹ anh thích gì hả? Em cũng không thể đi tay không chứ?"

Tổng Nam Xuyên nói: "Quà tặng anh đã mua xong rồi, em không cần lo lắng." Anh nói đến đây dừng một chút, mới lại nhìn Bùi Anh nói: "Nhưng mà bố mẹ anh thích loại hình tiểu thư khuê các, ngày mai em cố gắng biểu hiện là một tiểu thư khuê các một tí."

Bùi Anh kể cau mày: "Tiểu thư khuê các một tí là sao?"

"Giống như trong TV diễn tiểu thư thế gia đấy, nhã nhặn một chút, phong thái tao nhã một chút là được." Anh nói, nhìn đôi tay lột vỏ hải sản dính đầy mỡ của cô, "Tưởng ăn như bây giờ của em chắc chắn là không được."

Bùi Anh: "..."

Cô để đĩa xuống, xoa xoa tay của mình: "Em hiểu rồi, anh chính là ghét bỏ em chứ gì, vậy anh trực tiếp tìm một thiên kim tiểu thư đi gặp bố mẹ thì tốt rồi!"

Tổng Nam Xuyên có chút bất đắc dĩ thở dài một cái: "Trái tim của anh đặt ở trên người nào đó em còn không biết sao? Anh ghét bỏ ai cũng sẽ không ghét bỏ em, anh chỉ không muốn thêm chuyện của bố mẹ mà thôi."

"A, cho nên để em diễn một vị thiên kim tiểu thư?"

"Ừ... Em coi như dịp này là tập diễn đi. Bây giờ không phải em vẫn đang diễn <> sao. Nhiệm vụ ngày mai chính là sắm vai một thiên kim tiểu thư."

"..." Bùi Anh im lặng một lúc, mới có chút thán phục mà nhìn anh: "Anh rất giỏi ngụy biện. Nhưng cho dù qua được cửa ngày mai, sau này thì làm sao đây?"

"Sau này thì nói sau đi." Tổng Nam Xuyên nhún mày, "Dù gì đi nữa thì thời gian em cùng bọn họ sống chung chắc chắn cũng không nhiều, thời gian nửa đời sau của em đều là sống một chỗ cùng anh."

"... Nghĩ đẹp quá ha." Bùi Anh ngoài miệng khinh thường, nhưng sắc mặt lại nhẹ nhàng ửng đỏ, "Nhưng mà cho dù em biểu hiện như một tiểu thư khuê các, bố mẹ anh cũng không nhất định sẽ thích em."

Gia thế của cô và Tổng Nam Xuyên chênh lệch quá lớn, bố mẹ của Tổng Nam Xuyên nhất định sẽ điều tra rõ bối cảnh nhà cô trước, nói như vậy, cho dù là lời nói cử chỉ của cô giống như một thiên kim tiểu thư đi chăng nữa thì có ích lợi gì chứ?

Tổng Nam Xuyên cầm tay cô để ở trên bàn, nắm chặt vào tay của mình nói: "Cho dù bọn họ không thích em, anh vẫn sẽ yêu em, không, anh sẽ càng thích em hơn, bù đắp cả phần của bọn họ nữa."

... Thật biết nói chuyện. Mặt của Bùi Anh lại nổi lên một tầng ửng đỏ.

"Em không cần quá lo lắng, mẹ anh không phải là người chỉ nhìn dòng dõi, chỉ cần em cho mọi người ấn tượng tốt đầu tiên, cũng rất dễ làm cho họ yêu thích."

"Dạ, được rồi..." Bầu bạn với trường bối, khiến họ yêu thích mình chính là một kỹ năng sống.

"Vậy em ăn nhanh lên một chút, ăn xong thì chúng ta đi đặc huấn một chút."

Bùi Anh: "..."

Tổng Nam Xuyên nói đặc huấn, cũng thật sự đặc huấn cho Bùi Anh. Bước đầu tiên chính là tư thế đi lại của thiên kim tiểu thư.

Thật ra những thứ này hoàn toàn không gây khó khăn cho Bùi Anh, dù gì thì cô cũng là một diễn viên, đã tham gia không ít khóa đào tạo hình thể, tư thế bước đi là không thành vấn đề.

Sau khi cho cô 101 điểm về tư thế đi, Tổng Nam Xuyên lại luyện tập nói chuyện với cô.

"Lúc nói chuyện phải cố gắng mang theo nét cười trên mặt, mẹ anh rất thích những cô gái yêu cười."

"Vâng..." Bùi Anh anh cười cười với anh, "Chào thầy Tổng."

"Em cười như thế, anh sẽ rất muốn hôn em một cái."

Tổng Nam Xuyên nói xong liền tiến tới gần muốn hôn cô một cái, bị Bùi Anh né tránh. Cô mặt mỉm cười, nhìn anh nói: "Anh Tổng, tôi chính là một tiểu thư khuê các, anh đừng một cái là hôn như vậy, có phải quá phóng đảng hay không?"

Tổng Nam Xuyên đưa tay ôm hông của cô, ôm cô vào trong ngực: "Anh cảm thấy biểu hiện của em rất tốt, không cần tiến hành đặc huấn nữa, khóa học hôm nay đến đây là kết thúc."

Anh nói xong liền cúi đầu hôn lên môi cô.

Tất cả lau súng cướp có đều bắt đầu từ một cái hôn, hai người hôn nhau, đương nhiên cũng liền làm xong toàn bộ. Tổng Nam Xuyên vẫn chưa thỏa mãn còn muốn một lần nữa, Bùi Anh lại đẩy anh ra, nhíu mày nói: "Không được, ngày mai phải gặp bố mẹ anh, đêm nay em muốn nghỉ ngơi dưỡng sức."

"Chúng ta đã năm ngày không gặp..."

"Không được, ngày mai phải đánh trận ác liệt." Mặc dù Tổng Nam Xuyên biểu hiện vừa ủy khuất vừa đáng thương, Bùi Anh vẫn thái độ cương quyết.

Tổng Nam Xuyên: "..."

Được rồi, phải nhớ kỹ món nợ này, chờ gặp bố mẹ anh xong nhất định phải đòi lại.

"Anh Anh..."

"Tất cả đều không được."

"...Anh muốn nói là, em quên thử lễ phục anh chuẩn bị cho em."

Bùi Anh: "..."

"Không phải là tại anh sao!" Cô hung tợn trừng mắt liếc anh một cái, "Sáng mai dậy rồi thử đi."

"Cũng tốt, tránh cho anh lại nhịn không được giúp em còi."

Bùi Anh: "..."

Muốn một cước đạp anh xuống giường.

Một đêm nay Tổng Nam Xuyên ngủ rất ngon, mà Bùi Anh lại luôn nhớ đến chuyện gặp mặt trường bồi, không thể yên tâm ngủ được. Hôm sau trời còn chưa sáng cô đã tỉnh dậy, cảm thấy mình thật sự không còn buồn ngủ chút nào, cô liền tự mình đứng lên, tìm lễ phục Tổng Nam Xuyên chuẩn bị cho cô, bắt đầu thử.

Đây là một cái đầm màu trắng ngà, kiểu dáng rất thanh lịch, chẳng những có ba tầng váy, bên trên còn gắn rất nhiều nụ hoa nhỏ và ngọc trai tinh xảo làm đẹp.

Váy dài trên gối khoảng chừng 10 phân, cặp chân dài của Bùi Anh lộ ra một mảng lớn, lộ ra dáng người cũng rất có khí chất. Trong phòng còn có một đôi giày cao gót màu trắng mới, cô chắc chắn là Tổng Nam Xuyên mua để phối với chiếc đầm này.

Bình thường Bùi Anh mặc đồ màu đỏ tương đối nhiều, đây cũng là lần đầu tiên thử nghiệm mặc toàn thân màu trắng như vậy. Cô nghiêng đầu, soi mình trong gương, quả nhiên trắng và đen kết hợp vẫn luôn là kinh điển theo thời gian.

Bởi vì Tổng Nam Xuyên vẫn đang ngủ, cô cũng không mở đèn, chỉ mượn ánh sáng ít ỏi bên cửa sổ chiếu vào. Lúc này mặt trời cũng đang bay lên, tia nắng đầu tiên không hề sai lệch chiếu lên người cô, chiếu lên sợi tơ màu bạc long lánh như kim cương trên váy cô.

Tổng Nam Xuyên vừa mở mắt đã thấy hình ảnh này, lúc này anh tin tưởng thần Cupid thật sự tồn tại, bởi vì lòng của anh thật sự cảm giác bị mũi tên của thần tình yêu bắn trúng.

Anh đứng dậy vòng lấy hông của Bùi Anh từ phía sau, ôm chặt cô trong ngực: "Bảo bối, em thực sự giống như một thiên sứ."

Cô đẹp như thế, khiến cho anh say mê. Anh khao khát cô như thế, từng giây từng phút cũng không muốn xa rời cô, anh thậm chí bắt đầu nghi ngờ, trước khi được gặp cô, mình có thật sự sống hay không.

Đột nhiên bị anh ôm lấy, Bùi Anh sững sốt một chút, nghiêng đầu nhìn mái đầu mềm như nhung của anh đang tựa trên đầu vai mình: "Thức dậy thì chuẩn bị một chút đi, lập tức phải lên đường."

"Không vội..." Tay phải của Tổng Nam Xuyên trượt vào từ dưới làn váy, nghiêng đầu hôn cái cổ trắng nõn của cô. Bùi Anh hơi nghiêng đầu qua, giọng căng thẳng nói: "Đừng làm rộn, đi trễ như vậy sẽ khiến ấn tượng đầu tiên của họ về em không tốt."

"Nhưng bây giờ anh không thể dừng lại được..." Giọng của Tổng Nam Xuyên đè nén, hơi thở cũng trở nên nặng nề: "Chỉ một lần thôi, bây giờ vẫn còn sớm, sẽ không trễ."

Anh nói xong có chút mất kiên nhẫn, đặt Bùi Anh ở trên giường. Muốn dán chặt cô một chút, phải mau một chút, chỉ có như vậy mới có thể trấn an trái tim đang xao động không thôi của anh.

Chờ Tống Nam Xuyên làm một lần xong, trời đã sáng choang, Bùi Anh lại thay đồ một lần nữa, giận dùm dùm nhìn anh: "Tống Nam Xuyên, anh xem hiện tại đã là mấy giờ rồi! Đi trễ thì làm sao bây giờ!"

Tống Nam Xuyên cười cười trấn an cô: "Không sao, anh sẽ nói là bởi vì anh nên em mới dậy trễ."

Bùi Anh: "..."

Cút ngay đi! Rõ ràng trời còn chưa sáng cô đã thức dậy.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Trách Lúc Trước Mắt Bị Mù* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 52

Khoảng cách từ thành phố A đến thành phố C không xa, chỉ mất 2 giờ đi xe. Vừa đến thành phố C, cả người Bùi Anh không khỏi căng thẳng. Tống Nam Xuyên nhìn cô ngồi nghiêm chỉnh một bên, cảm thấy buồn cười: "Bộ đáng em khẩn trương hơn khi nhìn ah nữa."

Giọng Bùi Anh suy sụp nói: "Gặp phụ huynh nào mà không khẩn trương chứ, chờ về sau anh gặp ba mẹ em... Cũng không có gì căng thẳng nhì."

Đến phiên Tống Nam Xuyên gặp ba mẹ của cô, căng thẳng hình như vẫn là cô...

Tống Nam Xuyên nghe cô nói, phì cười: "Anh lại rất muốn gặp ba mẹ em."

Bùi Anh: "..."

Nhìn đi, cô gặp phụ huynh, Tống Nam Xuyên thì gặp ba mẹ của cô.

Hai người trò chuyện, ngược lại Bùi Anh mới buồn lòng một chút, nhưng đến lúc xe chạy vào cửa lớn nhà họ Tống, cô khẩn trương đến mức quên cả thở.

Nhà họ Tống so với khu nhà cao cấp của Tống Nam Xuyên ở thành phố A còn muốn lớn hơn, trong vườn được tu bổ chỉnh tề, thậm chí còn có một mô hình bể phun nước nhỏ.

Kỳ thật thời gian Tống Nam Xuyên ở nơi này cũng không nhiều, lúc đi học thì ngây ngốc ở nước ngoài, khi về nước, lại một mình chạy tới thành phố A. Nhưng mà nhà họ Tống vẫn có chút khí người, trừ ba mẹ anh ra, anh và chị dâu của anh cũng ở đây, còn có bảy tám người giúp việc.

Từ khi xe chạy vào thì Bùi Anh không nói nhiều nữa, Tống Nam Xuyên nắm tay cô, dịu dàng trấn an: "Đừng sợ, dù có chuyện gì xảy ra anh vẫn bên em"

"Vâng..."

"Nào, cười một cái."

Bùi Anh nhếch miệng cười một cái.

Tống Nam Xuyên cười khẽ một tiếng: "Cười tự nhiên chút."

Bùi Anh dừng một chút, lại nhìn anh cười một cái. Tống Nam Xuyên cong môi nói: "Ừ, tốt hơn nhiều, giữ nụ cười này."

Nụ cười trên mặt Bùi Anh duy trì được hai giây, xe liền ngừng lại, quản gia chờ ngoài phòng bước đến, giúp Tống Nam Xuyên mở cửa xe: "Cậu chủ nhỏ, hoan nghênh trở về."

Tống Nam Xuyên cười, bước sang bên kia xe, giúp Bùi Anh mở cửa xe: "Anh Anh."

Anh vươn tay đến chỗ Bùi Anh, Bùi Anh có chút máy móc nắm tay anh, từ trên xe bước ra.

Nhiệt độ ấm áp từ lòng bàn tay của Tống Nam Xuyên khiến cô thoáng an tâm, quản gia đi theo sau lưng Tống Nam Xuyên, cũng lễ phép chào hỏi: "Chào Bùi tiểu thư."

Bùi Anh có chút ngoài ý muốn tại sao ông ấy lại biết mình, nhưng nghĩ đến mình cùng Tống Nam Xuyên scandal bay đầy trời, cô lại cảm thấy có thể hiểu được. Cô duy trì nụ cười trên mặt, nhìn quản gia khẽ gật đầu: "Chào ông."

Trong lòng Tống Nam Xuyên cho cô đánh 101 phần, dặt cô vào trong: “Được rồi, đừng đứng bên ngoài, ba mẹ tôi chắc ở trong nhỉ?”

Quần gia nói: “Đứng vậy, đang ở trong đó chờ cậu và Bùi tiểu thư.”

“Ừ, trên xe có quà mà Bùi Anh chuẩn bị tặng họ, ông mau lấy ra đi.”

“Vâng, cậu chủ nhỏ.”

Quần gia lấy quà từ trên xe xuống, theo sau họ vào nhà. Tống Nam Xuyên một mực nắm tay Bùi Anh, điều này làm Bùi Anh yên tâm hơn chút.

Giày cao gót của cô giẫm trên sàn nhà trơn bóng, tiếng “Đạp đạp đạp” vang lên, tuy âm thanh không lớn, nhưng vào trong tai Bùi Anh lại có chút chấn động.

Trong phòng khách to ngồi rất nhiều người, đều nhìn về phía họ, Bùi Anh không nói gì, chỉ cố gắng giữ nụ cười trên mặt.

Tống Nam Xuyên nhìn thấy một vòng người ở phòng khách, lông mày khẽ nhíu lại. Anh chị hai thì coi như không tính, thậm chí ngay cả anh ba cũng chạy sang đây xem náo nhiệt, ha ha.

Anh dặt Bùi Anh bước vào phòng khách, giới thiệu với cô: “Đây là ba và mẹ anh.”

Bùi Anh nhìn về phía họ, lộ ra nụ cười thân thiện đã luyện tập vô số lần: “Chào chú và dì.”

Cô cười dịu dàng chào hỏi xong, ba Tống chỉ chậm rãi gật đầu, không có nói thêm gì, ngược lại mẹ Tống lại cười nói với cô: “Chào cháu Bùi tiểu thư, nhìn ngoài đời so với trên TV còn xinh đẹp hơn”

“Cảm ơn dì, dì bảo dưỡng cũng cực kỳ tốt.”

Khoe miệng mẹ Tống khẽ nhúc nhích, hình như còn muốn cùng Bùi Anh nói gì đó, kết quả Tống Nam Xuyên kéo Bùi Anh chuyển sang hướng khác, lại cùng cô giới thiệu: “Đây là anh hai và chị dâu, em trực tiếp gọi anh hai và chị dâu cũng được.”

Cậu hai nhà họ Tống đang ngồi trên sofa nhìn về chỗ anh, giọng nói của Bùi Anh truyền tới: “Chào anh chị hai.”

“Chào em”

Chào hỏi xong, con dâu cả nhà Tống cười với Bùi Anh nói: “Bùi tiểu thư thật sự rất đẹp, khó trách em tư thích em như vậy.”

Tống Nam Xuyên nhướn đuôi lông mày nói: “Em thích cô ấy không phải vì cô ấy lớn lên xinh đẹp.”

“Ừ, cũng bởi vì cô ấy chân dài nha.” Nói chuyện là anh ba nhà họ Tống, Bùi Anh vốn còn đang nghĩ về con dâu cả nhà họ Tống, quả nhiên phù hợp tiêu chuẩn thiên kim tiểu thư, kết quả là bị anh ta nói một câu hấp dẫn đi sự chú ý.

Lời của anh ba, anh hai ở một bên cũng cười, hiển nhiên đối bọn họ em trai là thích thật lòng.

Thấy Bùi Anh nhìn sang, anh ba không đợi cô chào hỏi, đã chủ động đứng lên, vươn tay về phía cô nói: “Chào em Bùi tiểu thư, anh là anh ba của Tống Nam Xuyên.”

“Chào anh.”

Bùi Anh cũng đưa tay ra, cùng anh nắm tay, không tới hai giây, tay đã bị Tống Nam Xuyên kéo trở về: “Tốt rồi, nắm tay gì đó, về sau em nhìn thấy anh ấy thì hãy cách xa anh ấy một chút.”

“Em nói lời này anh không thích nghe, vì sao bảo em ấy cách xa anh chứ?”

“Không có gì, chỉ sợ đám bạn gái của anh hiểu lầm thôi.”

anh ba: “...”

Anh trầm mặc một chút, quay đầu nhìn Bùi Anh nói: “Bùi tiểu thư, em đừng nghe em ấy nói lung tung, bây giờ anh vẫn còn độc thân.”

Tống Nam Xuyên giải thích cho Bùi Anh: “Những cô gái đó cũng chỉ là đối tượng để anh ấy vui đùa, cũng không coi họ là bạn gái thực sự, cho nên anh ấy vẫn còn độc thân.”

Bùi Anh: “...”

Anh ba: “...”

“Khụ khụ.” Anh hai ho hai tiếng, nhìn họ nói, “Được rồi, ba mẹ vẫn còn ở đây đây.”

Nghe anh em họ cãi nhau xong ba Tổng hừ lạnh một tiếng, nhìn Tổng Nam Xuyên nói: “Con cũng không tốt hơn thằng ba bao nhiêu đâu, từ khi đi khỏi thành phố C thì mỗi ngày đều lên trang đầu giới giải trí, phóng viên đã không biết trả bao nhiêu hệ liệt chuyện xưa rồi.”

Tổng Nam Xuyên: “...”

Nhưng mà anh ba chú ý nhất là: “Ba, đã nói đừng gọi con thằng ba mà!”

“Được rồi được rồi, bớt tranh cãi một chút, Nam Xuyên cùng Bùi tiểu thư từ thành phố A đến đây, cũng nên đói bụng rồi, bây giờ vừa đúng lúc, chúng ta ăn cơm trưa nào.” Mẹ Tổng hoà giải, mời mọi người đến phòng ăn dùng cơm.

Cùng Tổng Nam Xuyên mỗi ngày đều ăn những món khác nhau từ khách sạn, một ngày ba bữa đều có người đặc biệt chịu trách nhiệm xử lý. Bởi vì hôm nay Tổng Nam Xuyên dẫn Bùi Anh về, cơm trưa so với bình thường còn xa hoa hơn.

Lúc ăn cơm Bùi Anh thật cẩn thận nghe theo Tổng Nam Xuyên dạy bảo, từ đầu tới đuôi đều bảo mình phải nhã nhặn, có ăn no bụng hay không thì đó là chuyện tiếp theo!

Mặc dù thật uất ức dạ dày của mình, nhưng thực sự chiếm được ấn tượng tốt của ba mẹ Tổng Nam Xuyên. Mẹ Tổng uống một hộp nhỏ trong bát nước canh, hỏi Bùi Anh ngồi ở bên cạnh Tổng Nam Xuyên: “Bùi tiểu thư bình thường chắc bề bộn nhiều việc lắm nhỉ? Tôi nghe nói gần đây cháu còn là nữ chính của [Diễn Viên].”

Bùi Anh gật đầu nói: “Gần đây thật sự rất bận rộn, nhưng mà công việc của bọn cháu cũng tương đối linh hoạt.”

Anh ba ngồi ở đối diện cô, nhìn cô như rồng mây nói: “Anh nghe nói em PK rớt Lý Tư Tư cùng Nghê Bạch, mới có được vai chính này, thật lợi hại.”

“Lần này là do nhân vật phù hợp, luận lý lịch mà nói, em còn rất nhiều chỗ phải học tập các chị ấy.”

Chị dâu cười nói với cô: “Bùi tiểu thư quá khiêm tốn rồi, chị đã xem qua em diễn [Mùa Yêu Thương], em diễn rất tốt.”

“Cảm ơn chị dâu.” Bùi Anh cũng cười với cô ấy.

Đề tài này bị anh ba chạy một vòng, cuối cùng mẹ Tổng lại vòng nó trở về: “Ba mẹ Bùi tiểu thư làm nghề gì? Tôi nghe Nam Xuyên nói trong nhà cháu còn có một em trai à?”

“Đúng vậy, em trai cháu vẫn còn đi học, vừa lên đại học năm tư, ba mẹ cháu chỉ là một công nhân bình thường.”

Anh ba lại xen vào nói: “Không sao, mẹ chúng ta là mỹ nữ anh minh đại nghĩa, sẽ không có ý kiến về dòng dõi đâu.”

Cuối cùng mẹ Tổng trừng mắt nhìn anh: “Con nói nhiều thế, mẹ nói một câu sao con lại chen một câu vậy hả?”

Anh ba nhìn bà cười làm động tác kéo khóa miệng lại.

“Được rồi tất cả mọi người bớt cãi nhau đi, ăn cơm thì ăn cơm, có chuyện gì cơm nước xong nói sau.” Ba Tổng ra lệnh một tiếng, lập tức trên bàn cơm liền yên tĩnh rất nhiều.

Ăn cơm trưa xong, anh hai và chị dâu liền trở về phòng nghỉ ngơi, anh ba một mình lái xe ra ngoài, cũng không biết đi đâu. Ba Tổng gọi Tổng Nam Xuyên một tiếng, bảo anh cùng mình lên lầu. Tổng Nam Xuyên nhủ mảy, không yên tâm nhìn mẹ Tổng cùng Bùi Anh ở lại phòng khách.

“Thế nào, sợ mẹ ăn mất Bùi tiểu thư sao?” Mẹ Tổng cười như không cười nhìn anh. Tổng Nam Xuyên nín nọt cười với bà, nói: “Con cảm thấy hai người đứng gần nhau thật giống chị em gái nha.”

“Được rồi miệng con thật ngọt, mau cùng ba con lên lầu, Bùi tiểu thư ở cùng mẹ thì có gì lo lắng chứ?”

Tổng Nam Xuyên vẫn không chịu đi ngay, ánh mắt vẫn rơi trên người Bùi Anh. Bùi Anh cong miệng nhìn anh nói: “Em không sao.”

“Ừ.” Tổng Nam Xuyên khẽ gật đầu, nắm chặt bàn tay đang rủ xuống của cô, mới xoay người đi theo ba Tổng lên lầu.

Mẹ Tổng và Bùi Anh ngồi ở ghế sofa trong phòng khách, mẹ Tổng gọi người đưa tới vài món điểm tâm ngọt cùng một bình trà, rồi cùng Bùi Anh nói chuyện phiếm: “Cháu cùng Nam Xuyên quen biết thế nào?”

Bùi Anh nói: “Có lần cháu đi gặp đạo diễn, anh ấy đang cùng đạo diễn ăn cơm, chúng cháu cứ như vậy mà quen biết, về sau cháu lại nhận một bộ phim truyền hình, là do Hoàn Vũ đầu tư, anh ấy đến để kiểm tra hiện trường, lại gặp mặt lần nữa, rồi dần dần bắt đầu quen biết hơn.”

“Thì ra là như vậy.” Mẹ Tổng khẽ gật đầu, vừa cười hỏi, “Lần đầu tiên cháu gặp Nam Xuyên, cảm thấy nó như thế nào?”

Nghĩ đến cảnh tượng lần đầu tiên cùng Tổng Nam Xuyên gặp mặt, Bùi Anh không kìm lòng nổi nở nụ cười: “Lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy, cảm thấy anh ấy đặc biệt thân thiện, cũng hết sức tôn trọng phái nữ, khi đó trên bàn cơm mọi người đều có phần lượng đối với cháu, cháu cũng không dám tùy tiện gấp thức ăn. Anh ấy đã tỉ mỉ phát hiện, còn liên tục giúp cháu chuyển món ăn đến trước mặt, mặc dù chỉ là chi tiết nhỏ, nhưng khi đó cháu rất cảm động.”

Mẹ Tổng cười nghe cô nói xong, mới hỏi: “Cháu cùng Nam Xuyên tình cảm rất tốt sao?”

“Vâng, cũng không tồi.” Bị hỏi vấn đề này, mặt Bùi Anh quả thực nhìn không được hồng lên, thật ra cô muốn nói, như keo như sơn X tròng lên não ấy...

Nhìn thấy vẻ mặt Bùi Anh thẹn thùng, Tổng mẫu giống như đã hiểu gì đó. Hai người trầm mặc ba giây, mẹ Tổng từ ghế salon đứng người lên, nhìn Bùi Anh nói: “Cháu có hứng thú tham quan tham quan phòng giữ quần áo bí mật của tôi không?”

Bùi Anh có chút nghi hoặc, phòng giữ quần áo bí mật? Đó là gì?

“Đương nhiên, con rất vinh hạnh.” Nàng đáng tuổi cười ngọt ngào đối Tổng mẫu đáp. Cô cười ngọt ngào nhìn mẹ Tổng.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Trách Lúc Trước Mất Bị Mù* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 53

Bùi Anh ôm tấm lòng thành kính đi theo mẹ Tổng đến “phòng giữ quần áo bí mật” của bà.

Mặc dù nói là phòng giữ quần áo, nhưng diện tích còn lớn hơn so với căn phòng mà cô thuê trước kia. Trong phòng có một cái gương vô cùng lớn, không gian còn lại hầu như đều dùng để treo trang phục ----- quần áo, váy, giày, túi xách cùng trang sức phối hợp với đủ các loại màu sắc hình dạng từ nhỏ đến lớn.

Tất cả những vật trong phòng đều được sắp xếp ngay ngắn rõ ràng, không chỉ dựa theo màu sắc mà phân loại, từng loại màu sắc còn dựa theo phong cách thời trang trẻ em, thiếu nữ, ít thực nữ mà phân loại nữa.

Quả thực có thể nói là thiên đường của phụ nữ.

Cả người Bùi Anh đều ngây ra, không ngờ mẹ Tổng còn có sở thích thu thập, nhưng vì sao ngay cả thời trang trẻ em cũng có vậy??

Rất nhanh, mẹ Tổng đã trả lời nghi vấn trong lòng cô: “Con đã nghe Nam Xuyên nói qua chưa? Di vẫn luôn muốn sinh một đứa con gái, nhưng sinh ba đứa lại đều là con trai. Con trai làm sao có thể đáng yêu như con gái, con gái có thể ăn mặc giống như búp bê, còn có thể chụp lại các bức ảnh xinh đẹp của nó nữa, a, chỉ nghĩ thôi cũng đã thấy vui rồi.”

Bùi Anh: “...”

Ừm, mỗi một người con gái đều yêu thích trò chơi thay đổi trang phục, khi còn bé thì chơi búp bê Barbie, lớn hơn... Cô vẫn còn chơi trò thay đổi trang phục trên tay... orz

Nhưng mà, khẩu vị của trò chơi thay đổi trang phục bản người thật có phải hơi nặng hay không...

Mẹ Tổng tiếp tục nói: “Trước khi thăng cả sinh ra di đã mua rất nhiều váy nhỏ dành cho con gái, lúc đó cũng ngóng trông nó có thể nhanh chóng đi ra chơi cùng di, kết quả, nó lại là một đứa bé trai.”

... Ừm, đây quả thật là rất đau lòng.

“Nhưng mà quần áo di mua đều rất đáng yêu, không mặc thì quá đáng tiếc, cho nên di vẫn cho thằng hai mặc vào.”

Bùi Anh: “...?!!” Nani?

“Con muốn xem album không?” Mẹ Tổng tràn trề hứng thú hỏi Bùi Anh.

“... Vâng!” Cho dù trong giây phút khó khăn này, Bùi Anh vẫn giữ vững nụ cười trên mặt như cũ.

Nhất định phải cho lưu lại cho mẹ Tổng ấn tượng tốt!

Nhận được câu trả lời chắc chắn của Bùi Anh, mẹ Tổng đi đến trước bàn trang điểm, mở ngăn kéo, lấy một cuốn album từ bên trong ra, “Con xem, thằng hai lúc bé có phải rất giống một bé gái không?”

... Đuôi lông mày của Bùi Anh giật giật, ăn mặc như vậy đương nhiên giống như một bé gái.

“Đúng vậy, rất đáng yêu ạ ~” Khác với hành động nôn mửa trong lòng, trên mặt Bùi Anh biểu hiện vô cùng vui vẻ, thậm chí trong đó còn có chút ít hưng phấn cùng chung chí hướng với mẹ Tổng.



Mẹ Tổng tiếp tục nhớ lại: “Sau đó đi mang thai thằng ba, đi lại mua rất nhiều quần áo dành cho bé gái, đáng tiếc thằng ba cũng lại là một đứa bé trai.”

Bùi Anh: “...”

Chờ một chút, chẳng lẽ anh ba cũng không thoát khỏi độc thù sao?

Quả nhiên vừa lật trang album, người mẫu liền đổi thành anh ba: “Tính cách của thằng ba tương đối bướng bỉnh, không chút mềm mỏng nho nhả nào, mỗi lần chụp ảnh cho nó đều vô cùng mệt mỏi, may mắn đi lại mang thai đứa con thứ ba.”

Bùi Anh: “... ..”

Đứa bé thứ ba không cần phải nói là ai, ba mươi giây đau lòng cho anh.

Mẹ Tổng nói: “Lúc đó đi cảm thấy, nếu đã sinh ra hai đứa bé trai, cũng không thể lại là một đứa bé trai nữa, vì vậy đi cũng không do dự mà mua càng nhiều đồ nữ hơn, nhưng mà...” Lúc mẹ Tổng nói đến đây, ánh mắt tối đi, “Lúc Nam Xuyên sinh ra, đi thật sự muốn đánh tráo nó với cục cưng nữ ở sát vách.”

Bùi Anh: “...”

“Cũng may Nam Xuyên là đứa xinh đẹp nhất trong ba đứa bé, còn có cả một nốt ruồi hình giọt lệ, đặc biệt tinh xảo, vì vậy đi cũng không chụp ảnh cho thằng hai và thằng ba nữa, nó mặc lên là xinh đẹp nhất.”

... Lại ba mươi giây đau lòng cho anh.

Nhưng còn chưa được ba giây, Bùi Anh đã bị bé gái tinh xảo như búp bê trong tấm ảnh hấp dẫn: “Ôi trời... Thật đáng yêu, đây là Xuyên Xuyên ạ?”

“Đúng vậy, đi cũng yêu thích vô cùng, hận không thể trực tiếp nuôi nó như một bé gái, nhưng mà ba của nó không đồng ý. Sau đó ba chúng nó dần dần lớn lên, không đứa nào đồng ý để cho đi chụp ảnh nữa, tất cả những món quần áo này đều bị treo lên...” Nói đến đây, ánh mắt mẹ Tổng lại dần dần sáng lên, “Nhưng mà sau đó đi đột nhiên nghĩ đến, sau đó chúng nó sẽ đều phải cưới vợ, chờ bọn nó lấy những bé gái xinh đẹp về nhà, đi có thể chụp ảnh cho bọn chúng đó.”

Bùi Anh: “...”

Đợi một chút, nó sẽ không như cô nghĩ đó chứ?

“Con xem, đây là đi cho chị dâu cả mặc đấy, có phải vô cùng xinh đẹp không?” Mẹ Tổng lại lật một tờ album, lần này người mẫu quả nhiên đổi thành chị dâu cả, “Khí chất của dâu cả dịu dàng như nước, rất phù hợp với sườn xám, lúc mặc kiểu váy liền áo dài này lên cũng vô cùng tự nhiên. Nhưng bây giờ nó đang mang thai, cũng không thể để cho đi chụp ảnh nữa rồi.”

Bùi Anh ngăn người: “Chị dâu cả mang thai ạ?”

“Ừ, mới hơi hai tháng, chưa nhìn ra được, hy vọng nó có thể sinh một cục cưng nữ.”

Bùi Anh: “...”

Mẹ Tổng thật sự là vô cùng... cố chấp.

“Đáng người Bùi tiểu thư tốt như vậy, có hứng thú thử thay mấy bộ quần áo không?” Mẹ Tổng nhìn Bùi Anh, ánh mắt đặc biệt chân thành.

“... Được ạ!” Biểu hiện của Bùi Anh là vô cùng hứng thú.

Mẹ Tổng tràn trề hứng thú bắt đầu chọn quần áo cho Bùi Anh, Bùi Anh thay một bộ quần áo phong cách công chúa ngọt ngào, rồi lại đổi một bộ quần áo nóng bỏng gợi cảm, cuối cùng ngay cả âu phục Lolita cũng thay một bộ, rốt cuộc cũng kết thúc buổi chiều vui sướng này.

Thay lại quần áo của mình, Bùi Anh thật tình giới thiệu cho mẹ Tổng trò chơi thay đổi trang phục trên tay.

Cuối cùng, mẹ Tổng đưa cho Bùi Anh một tấm ảnh Tổng Nam Xuyên mặc đồ nữ lúc bé, lưu lại làm kỷ niệm.

Tổng Nam Xuyên đã ngồi trong phòng khách cùng ba Tổng, thấy Bùi Anh và mẹ của mình đi từ trên tầng xuống, liền đi đến bên tai cô thấp giọng hỏi: “Mẹ anh bảo em đi làm cái gì vậy?”

Bùi Anh nói: “Chơi trò thay đổi trang phục một lúc.”

Tổng Nam Xuyên: “...”

Anh thuận tay kéo Bùi Anh lên sân thượng, trên trán chảy xuống ba vạch đen: “Bà dẫn em đi phòng giữ quần áo rồi sao?”

“Đúng vậy, bên trong có rất nhiều quần áo đó, em còn được xem cả ảnh chụp hồi bé của các anh nữa.”

Tổng Nam Xuyên: "..."

Chưa từng thấy qua người mẹ nào lại quyết đoán bán con trai không chút dây dưa dài dòng như thế, khụ khụ.

"Đi nói lúc anh ra đời, vô cùng muốn đánh tráo anh với cục cưng nữ ở giường bên cạnh."

"..." Tổng Nam Xuyên im lặng một lúc, khó trách anh vẫn cảm thấy mình không phải là con ruột. Anh thở dài một hơi, nói với Bùi Anh: "Xin lỗi, trước đó anh cũng không nói cho em chuyện này, lần trước cũng là sau khi kết hôn rồi bà mới mang chị dâu cả đi phòng giữ quần áo... Đây là lịch sử đen tối cực kỳ bí mật của nhà họ Tổng bọn anh, em tuyệt đối đừng nói cho người khác."

"... Được." Bùi Anh có chút dờ khóc dờ cười gật gật đầu, "Thật ra em cảm thấy cũng không tồi mà, lúc trước em vốn làm người mẫu, cũng chính là thay quần áo chụp ảnh thôi."

Mặc dù sở thích này của mẹ Tổng có hơi đặc biệt, nhưng từng bộ quần áo ở trong phòng giữ quần áo của bà đều mang giá trị cực kỳ xa xỉ, cũng không ít bộ đều làm ra từ tay các nhà thiết kế nổi tiếng, có thể mặc những bộ quần áo đó vào để làm đẹp vẫn rất thỏa mãn lòng hư vinh của phụ nữ.

"Đúng rồi, vì cảm ơn em, dì còn đưa cho em một tấm ảnh của anh." Bùi Anh vừa nói vừa lấy ảnh chụp từ trong ví ra, quơ quơ trước mặt Tổng Nam Xuyên, "Không thể tưởng tượng được hồi bé anh lại đáng yêu như vậy đó, em gái nhỏ Nam Xuyên."

Tổng Nam Xuyên: "..."

Anh im lặng mà mạnh mẽ đuổi tay đoạt ảnh chụp trên tay Bùi Anh đi, cũng may phản ứng của Bùi Anh cũng nhanh nhẹn, kịp thời tránh thoát: "Anh làm gì vậy? Muốn tước đoạt thành quả lao động của em?"

"Loại ảnh chụp này giữ lại làm gì?"

Tổng Nam Xuyên nói xong, không cam lòng lại đoạt đi, mẹ Tổng đi qua, nói với bọn họ: "Đi ăn cơm, sau khi trở về phòng rồi các con hẵng quần nhau tiếp."

Bùi Anh & Tổng Nam Xuyên: "..."

Trên bàn cơm tối rất ít người, vợ chồng anh cả và anh hai đều không đến. Mẹ Tổng nhìn Bùi Anh, cười dịu dàng hỏi: "Sau này Bùi tiểu thư muốn sinh bé trai hay là bé gái?"

"Bé gái." Bùi Anh lập tức đáp.

Mẹ Tổng đồng ý gật đầu: "Bé gái đáng yêu hơn so với bé trai nhiều, là áo bông nhỏ tri kỷ của mẹ."

"Đúng vậy." Bùi Anh cười phụ họa.

Mẹ Tổng lại hỏi Tổng Nam Xuyên: "Nam Xuyên thì sao? Thích con trai hay là con gái?"

Tổng Nam Xuyên nói: "Chỉ cần là Bùi Anh sinh, con đều thích."

Bùi Anh bị anh nói đến lúng túng, ba Tổng đang uống canh lại đặt chén xuống, gọi người ở phòng bếp tới: "Chén canh này quá ngọt, đổi chén khác cho tôi."

Bùi Anh: "..."

Sau bữa cơm tối, rốt cuộc Tổng Nam Xuyên và Bùi Anh đã có thời gian riêng tư, Tổng Nam Xuyên nắm tay Bùi Anh, tản bộ trong vườn hoa dưới ánh trăng.

"Biểu hiện hôm nay không tệ, thoát nhìn mẹ anh rất thích em, hẳn là đã vượt qua kiểm tra."

"Ừ, nhưng mà ba của anh dường như không thích em lắm."

"Ba anh chính là như thế, em không cần để ý, chỉ cần mẹ anh yêu thích, ông ấy cũng không có cách nào." Cái phòng giữ quần áo kia của bọn họ vẫn luôn được giữ đến bây giờ, chính là chứng cứ tốt nhất.

"Vâng..." Bùi Anh gật nhẹ đầu.

Tổng Nam Xuyên dừng bước, hôn lên trán cô một cái: "Đêm nay đi nghỉ sớm một chút đi, sáng mai chúng ta sẽ xuất phát đi bờ biển."

Bùi Anh vừa vâng một tiếng, trong bụi cây bên cạnh liền truyền đến tiếng của một người đàn ông: "Chắc chắc chắc, có thể chú ý trước mặt mọi người một chút không đó? Thật sự là ngọt còn hơn cả mật mà ~"

Tổng Nam Xuyên nhú mày, kéo Bùi Anh đi tới, quả nhiên nhìn thấy người đang ngồi nhàn nhã trong vườn hoa... anh ba đang nướng thịt của mình.

“Anh lại nướng thịt ở đây?” Tống Nam Xuyên đôi khi thật sự không hiểu nổi đường đi trong não của anh ba mình.

Anh hai nhú mày, ngửa đầu nhìn anh nói: “Anh cũng không phải nướng thịt ở đây lần đầu tiên, phơi ánh trăng uống bia ăn thịt nướng, lúc bình thường không quá thoải mái.”

“... Em thấy anh vẫn chưa bị ba đánh đủ.”

Anh ba không thèm để ý xòe tay ra: “Hai người các em có muốn ăn chung không? Anh mua rất nhiều thịt, một người không ăn hết được.”

Bùi Anh nhìn các loại thịt bày trong mâm của anh, yên lặng nuốt nước miếng. Mặc dù hôm nay cô ăn cơm trưa và cơm tối đúng giờ, nhưng cả hai bữa cộng lại cũng không nhiều bằng một bữa cô ăn bình thường, bụng của cô... rất trống.

Tống Nam Xuyên thấy cô thèm ăn như vậy, biết rõ cô chưa ăn no, nghĩ một chút liền nói với cô: “Anh nướng cho em, em muốn ăn gì?”

“Thịt bò, cánh gà và sò biển, cảm ơn!”

Anh hai bên cạnh lập tức xì một tiếng bật cười: “Xem ra thức ăn nhà bọn anh không thỏa mãn khẩu vị của em nhi.”

Tống Nam Xuyên trừng mắt nhìn anh một cái, xắn tay áo lên, bắt đầu phết dầu nướng thịt.

Anh ba lại cầm vài xiên xương sườn ném lên, nói với Tống Nam Xuyên: “Cảm ơn, nướng cùng luôn đi.”

Tống Nam Xuyên: “...”

Bùi Anh đi đến bên cạnh anh, nói: “Nếu không để cho em nướng đi.”

“Không cần, em đứng xa ra một chút, tránh để mùi bám lên người em.”

“A...” Xem ra Xuyên Xuyên muốn biến thân phận của cô hoàn toàn trở thành một thiên kim tiểu thư đến cùng.

Cô đứng xa xa ở một bên nhìn Tống Nam Xuyên bận rộn, anh ba cho cô một cái ghế dựa, ngồi bên cạnh cô cùng nói chuyện phiếm.

Tống Nam Xuyên không nhìn được mà ném mấy hạt ngô, vừa vụn đập trúng anh hai: “Anh có thể đến đây giúp chút việc không?”

Anh ba nói: “Chóc nữa anh sẽ giúp em việc ăn.”

Tống Nam Xuyên: “...”

Vì Anh Anh, anh nhin.

Vừa lật hết đồ đang nướng, quản gia liền tới đây. Đối mặt với giá nướng thịt đột nhiên dựng lên trong vườn hoa, quản gia đã thấy nhưng không thể trách, chỉ nhìn thẳng Tống Nam Xuyên mà nói: “Cậu chủ nhỏ, ông chủ ở phòng làm việc, nói có chút chuyện ở công ty muốn thương lượng với cậu.”

Tống Nam Xuyên gạt nhẹ đầu, giao nhiệm vụ nướng thịt lại cho anh ba: “Anh nướng tiếp đi.”

“Được được được.” Rốt cuộc anh ba đã đứng lên từ trên ghế, đi đến cạnh giá nướng. Tống Nam Xuyên chỉnh lại quần áo của mình, nói với Bùi Anh: “Để cho anh ấy nướng đi, em đừng có động tay, nếu như cha mẹ anh phát hiện, em cứ nói là anh ấy cứng rắn kéo chúng ta đi ăn thịt nướng.”

“A...”

Anh ba khinh thường hừ một tiếng, đợi Tống Nam Xuyên rời đi cùng quản gia, anh đem thịt nướng xong đặt hết vào trong đĩa, đưa hết cho Bùi Anh.

“Cảm ơn.” Bùi Anh nhận lấy, ăn một miếng nhỏ, hơi kinh ngạc, “Lại ăn ngon như vậy?”

Anh ba đắc ý nói: “Buổi tối anh thường xuyên nướng thịt ở đây, hấp thu rất nhiều tinh hoa của nhật nguyệt, đương nhiên thịt nướng phải ăn ngon rồi.”

Bùi Anh xì một tiếng cười lên, chỉ thấy anh ba đưa một lon bia qua: “Muốn uống bia không?”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Trách Lúc Trước Mắt Bị Mù* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 54

Tổng Nam Xuyên cùng ba Tổng nói chuyện công việc hơn nửa canh giờ, cuối cùng cũng được giải thoát. Trước khi đi, ba Tổng gọi anh lại, khẽ chau mày hỏi: “Lúc con bước vào ta liền muốn nói, sao trên người con lại có mùi thịt nướng vậy?”

“...” Tổng Nam Xuyên quả quyết mà đem vấn đề quảng cho anh hai, “Là anh hai ở trong hoa viên nói muốn nướng thịt ngoài trời, còn nhất quyết kéo con cùng Bùi Anh theo anh ta.”

“Hừ, ta cũng biết lại là nó.” Ba Tổng gọi quản gia ở ngoài cửa vào, hỏi ông ấy: “Lần trước không phải là tôi bảo ông đem giá nướng thịt của nhị thiếu gia ném đi sao? Như thế nào nó lại ở trong hoa viên nướng thịt?”

Quản gia cung kính nói: “Bẩm lão gia, Nhị thiếu gia hình như lại mua thêm một cái khác.”

Ba Tổng tức giận tới mức từ trên ghế đứng lên: “Tên tiểu tử này không có ngày nào chịu làm việc đàng hoàng, ngược lại mấy việc bằng môn tà đạo (không đường hoàng trung thực...) lại làm đến lão luyện, hôm nay ta nhất định phải lột sạch một lớp da của nó.”

Tổng Nam Xuyên thấy ba Tổng trực tiếp từ thư phòng đi ra ngoài, cũng vội vàng đi theo.

Vườn hoa Tổng gia vẫn thường có chuyên gia xử lý, các loại hoa hoa cỏ cỏ đều được chăm sóc kỹ lưỡng. Đêm hè tiếng côn trùng kêu từ xa xa truyền đến, ánh trăng sáng trong bầu trời đêm chiếu xuống tạo thành một khoảng màu sáng bạc, khi gió lạnh thổi qua, nhẹ nhàng hít một hơi, đã ngửi đến đây mùi...mùi thịt nướng

Ba Tổng cau mày, men theo mùi hương liền tìm tới. Tổng Nam Xuyên vẫn luôn đi theo sau lưng ông, khi đi qua khóm cây nhỏ, liền trông thấy anh hai đang ngồi cùng một chỗ với Bùi Anh.

Bùi Anh cầm trong tay một lon bia, cười hi hi nói với anh hai: “Không gạt anh đâu, loại sò biển này tôi một hơi có thể ăn được hai mươi con, một chút cũng không khoa trương ha ha ha ha ha.”

“Ha ha ha ha tôi còn có thể ăn được bốn mươi con!” Anh hai cũng giơ lon bia lên, cùng Bùi Anh cùng một cái, “Đến, cạn ly!”

“Cạn ly!”

Tổng Nam Xuyên: “... ..”

Anh chẳng qua mới đi có nửa giờ, Bùi Anh như thế nào lại giống như bị đánh cho trở về nguyên hình yêu tinh!

Dưới đất đã có mấy lon bia không nằm ngổn ngang, Tổng Nam Xuyên thấy Bùi Anh còn đang cùng cạn ly với anh hai, hận không thể đi tới cho anh ta một cước.

Ba Tổng cũng bị tình cảnh trước mắt làm cho giật mình, này như vậy ông cũng không vội đi dạy dỗ lại nhị thiếu Tổng gia, ông nghiêng đầu đối với Tổng Nam Xuyên hừ một tiếng, liền xoay người đi.

Tổng Nam Xuyên nhú nhú mày, cũng không có đuổi theo ông, mà là đi lên đem Bùi Anh bế lên. Bùi Anh uống đến say khướt, trên người có cỗ mùi rượu nồng nặc, trên mặt cũng hiện ra sắc hồng. Sau khi bị Tổng Nam Xuyên ôm dậy, cô thấp giọng hô một tiếng, hai tay vòng lên trên cổ Tổng Nam Xuyên: “Xuyên Xuyên, anh đã về rồi, anh hai nướng thịt ăn thật ngon a ~”

Tổng Nam Xuyên nghiêm mặt không lên tiếng, anh hai thấy anh muốn ôm Bùi Anh đi, đứng dậy giữ chặt anh nói: “Chú ba, cậu muốn đi đâu vậy? Ngồi xuống cùng nhau uống rượu ăn thịt a, anh còn chưa có uống đủ đâu!”

Tổng Nam Xuyên ánh mắt lạnh như băng liếc qua anh ta: “Chờ tôi sau lại đến cùng anh tính sổ.”

Anh nói xong cũng mặc kệ anh hai ở sau lưng anh hô to gọi nhỏ, trực tiếp ôm Bùi Anh trở về phòng mình.

Đem Bùi Anh đặt lên giường, cô còn có chút mơ mơ màng màng kêu tên Tổng Nam Xuyên. Tổng Nam Xuyên cầm khăn nóng giúp cô lau mặt, lại đứng dậy đi đến phòng bếp bảo người giúp việc mang cho Bùi Anh một ly nước ép trái cây.

Khi anh đi đến dưới lầu, liền nhìn thấy ba Tổng đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, giống như là đang đợi anh. Anh vốn là nghĩ làm bộ như không nhìn thấy, trực tiếp đi đến phòng bếp, lại bị ba anh gọi lại: “Con tới đây cho ta.”

Tổng Nam Xuyên khẽ mân mê khóe miệng, vẫn là đi đi qua: “Ba, Có chuyện gì vậy?”

“Có chuyện gì sao?” Ba Tổng hỏi ngược lại, “Chuyện mới vừa rồi con không cảm thấy nên giải thích một chút sao?”

Tổng Nam Xuyên nói: “Không có cái gì để giải thích, Bùi Anh chính là chỉ uống rượu say.”

“Hừ, một đứa con gái, uống tới mức như vậy sao?”

“Cô ấy bình thường rất ít uống rượu, hôm nay là anh hai kéo cô ấy đi, cô ấy mới uống.”

“Đừng cái gì cũng đều đẩy hết cho anh hai con, anh hai con vẫn luôn như vậy, ta cũng chưa thấy đại tẩu (chị dâu cả) con cùng nó uống tới mức như vậy.”

Ông ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén rơi trên người Tống Nam Xuyên, “Mấy kẻ nhà nghèo đúng là không thể so sánh với tiểu thư khuê các được, ta thật không hiểu, con vì cái gì bỏ qua thiên kim tiểu thư không cưới, lại muốn tìm một diễn viên nhỏ bé?”

Tống Nam Xuyên nói lỏng cả vạt ở cổ áo của mình một chút, thò ra một hơi nói: “Ba, nếu con đã mang cô ấy đến gặp các người, thì nhất định sẽ cưới cô ấy. Còn về vì cái gì con không cưới thiên kim tiểu thư...” Tống Nam Xuyên cười cười với ông, “Rất đơn giản, bởi vì con chỉ muốn lấy người mà con thích.”

Anh nói xong cũng lười đi phòng bếp lấy nước trái cây, trực tiếp trở về trên lầu.

Bùi Anh đã ngủ, anh nhìn cô thờ dài, đi vào phòng tắm tắm rửa.

Ba Tống sau khi trở lại gian phòng, còn ở cùng mẹ Tống phàn nàn về việc của Bùi Anh: “Tôi ngay từ đầu đã phản đối Nam Xuyên tìm nữ minh tinh, tới nay cô bé đó còn cùng lão Nhị ở trong hoa viên uống rượu, nói cái gì sô biễn một hơi có thể ăn hai mươi con!”

Mẹ Tống có chút kinh ngạc nói: “Cô bé đấy ăn nhiều như thế, nhưng một chút cũng không có béo lên a, trước tôi xem nàng đóng truyền hình cũng thấy lúc nào cũng ăn thịt, có lẽ trên eo cô ấy một chút thịt thừa cũng không có.”

“...” Ba Tống không còn gì để nói, “Trọng điểm là chuyện này sao? Bà là không nhìn thấy bộ dáng của nó, cùng người ở trên bàn cơm hôm nay quả thực như hai người vậy!”

Mẹ Tống nẫu nói: “Ông cũng đừng nóng giận, uống rượu say khăng định so với bộ dạng lúc bình thường là không giống nhau, lão Nhị thì ông cũng không phải không biết, nếu là nó cứng rắn kéo cô bé uống rượu, con bé cũng không tiện cự tuyệt.”

Ba Tống quan sát bà vài lần: “Mới cả buổi chiều bà liền bị nó mua chuộc sao? Dù sao tôi sẽ không đồng ý Nam Xuyên cưới nó, xuất thân bình thường cũng bỏ đi, lại còn là một nữ minh tinh, nói ra còn không phải để cho người chê cười sao?”

“Hiện tại rất nhiều thương gia đều lấy nữ minh a, chúng ta Nam Xuyên lại không phải là số một.” Mẹ Tống nhìn ba Tống, “tư tưởng của ông quá cổ hủ rồi, hiện tại người giàu có đều lấy lấy nữ minh tinh vì tiếng tăm, khắp nơi đều khoe khoang với người khác, tên tiểu tử Đồng gia kia không phải cũng như vậy sao? Chắc, nó lấy người kia nào có xinh đẹp bằng Bùi Anh, vẫn là Nam Xuyên của chúng ta thật tình mắt.”

Ba Tống: “...”

“Hơn nữa Bùi Anh hiện tại quay(Kẻ đóng thế), đây chính là một tác phẩm lớn a, tương lai nhất định có thể đi ra biên giới, nổi tiếng khắp Châu Á, nói không chừng còn có thể nổi tiếng đến Hollywood đấy chứ.”

“...” Ba Tống trầm mặc một hồi lâu, “Bà chính là sợ nó đi mất, lại tìm không thấy ai cùng bà thay đổi quần áo phải không?”

Còn Hollywood? Bollywoodmới không sai biệt lắm

Mẹ Tống ghét bỏ nhìn ông một cái: “ánh mắt ông sao có thể thiện cận như thế, cũng không biết là như thế nào có thể đi làm đầu tư.cơ chứ”

Ba Tống: “...”

Mẹ Tống nói: “Dù sao tôi là nhìn ra, cô bé đó cùng Nam Xuyên nhà ta tình cảm rất tốt, liền xem như ông không đồng ý thì có ích lợi gì? Ba đứa con trai trừ lão đại, còn có đứa nào chịu nghe lời nói của ông?”

Ba Tống: “... ..”

Cho nên lúc ban đầu chỉ sinh lão đại thì tốt rồi! Làm sao còn muốn sinh hai đứa con trai lại đi tức giận với ông!

“Được rồi, ông cũng đừng nóng giận.” Mẹ Tống an ủi vỗ vỗ lưng ông, giúp ông thuận khí, “Tôi cảm thấy được Bùi tiểu thư này không tồi, người rất xinh đẹp, tiền đồ cũng không thể đo lường, tính cách mặc dù không giống nét đẹp nội tâm của con dâu cả, nhưng nhân phẩm vẫn rất tốt, nếu Nam Xuyên thích cô bé đó như vậy, ông liền không cần quá bắt bẻ, dù sao cũng không phải là ông lấy vợ.”

Ba Tống: “...”

lúc trước khi ông cưới vợ đáng nhẽ phải bắt bẻ một chút.

Sau khi cả đêm náo loạn trôi qua, cuối cùng cũng nghênh đón ánh bình minh ngày thứ hai.

Mặc dù là nghỉ phép, nhưng đồng hồ sinh học của Bùi Anh vẫn là cực chuẩn đúng lúc kêu cô tỉnh. sau khi cô mở mắt ra, đối với căn phòng xa lạ thất thần một hồi lâu, mới phản ứng tới đây là biệt thự Tống gia.

“Tỉnh?” Tống Nam Xuyên ngồi ở ban công bên cạnh, cúi đầu nhìn về phía cô. Bùi Anh hai tay chống ở trên giường, chậm rãi ngồi dậy, cảm thấy đầu có chút ít khó chịu.

“Đầu đau?” Tống Nam Xuyên hỏi.

"Ừ..." Bùi Anh còn có chút choáng váng.

Tổng Nam Xuyên hừ lạnh một tiếng, lần lượt lấy ly nước nóng cùng một viên thuốc đi qua: "Uống thuốc."

Bùi Anh ngửa đầu nhìn anh: "Đây là thuốc gì vậy?"

"Trị đau đầu say rượu."

Bùi Anh ngẩn người, say rượu? Cô tối hôm qua uống rượu say sao?

Trong đầu có vài cái đoạn ngắn chọt lóe qua, anh hai đưa cho cô một lon bia, hai người còn cùng nhau cạn ly một hồi...

"Em tối hôm qua... Uống rượu say?" Cô có chút ít chột dạ hỏi Tổng Nam Xuyên.

Tổng Nam Xuyên vẫn là bày ra bộ dạng cười lạnh, không trả lời cô, chỉ nâng nâng cổ tay, làm cho cô uống thuốc.

Bùi Anh sau khi uống thuốc xong, lại chưa từ bỏ ý định hỏi: "Tối hôm qua rốt cuộc là như thế nào? Em nhớ được em cùng anh hai uống rượu..."

"Hóa ra em vẫn còn nhớ rõ sao? Vậy em có nhớ hay không lúc hai người uống tới cao hứng, đúng lúc bị ba anh trông thấy?"

Bùi Anh: "..."

Không phải chứ...

"Xuyên Xuyên..." Cô nhỏ giọng gọi anh một tiếng, Tổng Nam Xuyên không để ý tới cô, cô lại giải thích, "Tối hôm qua anh hai gọi em uống rượu, em nghĩ chỉ là một lon bia mà thôi, sẽ không say, kết quả về sau giống như càng uống càng vui về..."

Tổng Nam Xuyên vẫn là không để ý đến cô, Bùi Anh có chút sợ: "Xuyên Xuyên, thực xin lỗi, là em không nên uống rượu... chú ấy có cần em phải đi giải thích một chút không...?"

"Không cần, cái gì nên nói anh đều nói hết rồi." Tổng Nam Xuyên cuối cùng trả lời cô một câu, "Em đi tắm, đợi tí nữa chúng ta phải xuất phát."

"Đi đâu vậy?"

Tổng Nam Xuyên ngược mắt nhìn nhìn cô: "Đi bờ biển nghỉ phép, em không phải là uống rượu uống tới mất trí nhớ chứ?"

"... Không phải, em cho rằng anh muốn hủy bỏ."

Tổng Nam Xuyên khẽ mím môi, quay đầu nói: "Em lại mè nheo lập tức có thể thực sự hủy bỏ."

"..." Bùi Anh nhanh nhẹn đi tắm rửa.

Sau khi tắm rửa xong cả người đều thoải mái hơn nhiều, chỉ là Xuyên Xuyên vẫn là mang bộ dạng lạnh lùng kia. Bùi Anh biết rõ anh đang tức giận, giống như chim cắt đi theo sau lưng anh, cũng không dám thở mạnh một hơi. Buổi sáng bọn họ không có cùng ba Tổng mẹ Tổng cùng nhau ăn cơm, Bùi Anh cũng không dám hỏi nhiều, dù sao Tổng Nam Xuyên đại khái vẫn là chỉ biết dùng mắt lạnh đáp lại cô.

Trên đường đi sân bay, cô dự định cầu cứu Nhậm San San, hỏi một chút cô nên làm như thế nào để dỗ bạn trai, không nghĩ tới mới vừa mở Wechat, liền thấy cô ấy gửi cho mình một tin nhắn.

Nhậm San San: Cậu cùng Tổng tổng chuyện xưa đôi mới tập bảy, tựa đề là "Tổng Nam Xuyên mang Bùi Anh bí mật về C thị gặp cha mẹ, hai người hư thực thực chuyện tốt gần đây? !".

Bùi Anh: "..."

Bùi Anh: ... hình như lại bị mình làm hỏng rồi orz

Nhậm San San qua một lát lại online, rất nhanh trả lời cô: "Như thế nào? Cha mẹ của anh ấy không thích cậu?"

Bùi Anh: Tối hôm qua mình cùng anh trai anh ấy uống rượu uống tới say, còn bị ba anh trông thấy [ roi lệ ] hiện tại Xuyên Xuyên còn đang giận mình [ roi lệ ]

Nhậm San San: ... .. Lượng tin tức này có chút lớn, cậu cho mình thời gian chậm rãi suy nghĩ trước đã.

Nhậm San San: Anh trai của Tổng Nam Xuyên? Đó cũng là một tổng giám đốc? Có bạn gái hay chưa?

Bùi Anh: ... [ tạm biệt ]

Nhậm San San: người đàn ông của cậu còn có cái gì không tốt để dỗ, cậu trèo lên người anh ta một cái anh ta khẳng định cầm giữ không được.

Bùi Anh: Minh bây giờ căn bản không dám chọc giận anh ấy... Anh ấy đã đối với mình cười lạnh suốt cả buổi sáng. )

Nhậm San San: cậu dùng nhiệt tình hòa tan anh ta: ) tin tưởng mình, Tổng tổng cái kia định lực, không cần kinh sợ, chính diện đối mặt. anh ấy: )

Nhậm San San: Cho nên cậu vẫn chưa trả lời tót, anh trai anh ấy vẫn độc thân sao?

Bùi Anh: Anh ta nói anh ta là vẫn độc thân.

Bùi Anh trả lời xong một câu liền thoát khỏi Wechat, nghiêng đầu nhìn Tống Nam Xuyên ngồi ở bên cạnh cô.

... Cô quả nhiên vẫn là không có lá gan đi thẳng thắn với anh.

“

Bạn đang đọc truyện *Chi Trách Lúc Trước Mắt Bị Mù* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 55

Hơi lạnh trên người Tống Nam Xuyên luôn kéo dài đến sân bay, cũng không có dấu hiệu ấm lại. Sau khi lên phòng chờ, Tống Nam Xuyên cầm máy tính bảng xem tin tức.

Bùi Anh thấy anh định mang bộ dạng lạnh lùng đến cùng, cong khóe miệng xem Weibo.

Quả nhiên trên Weibo đã bắt đầu dậy sóng rồi, người hâm mộ cùng với bọn hắc tử\* đang thảo luận kịch liệt chuyện Tống Nam Xuyên dẫn Bùi Anh về gặp cha mẹ. Bùi Anh nhàn rồi đến buồn chán, nên xem từng bình luận của bọn họ, Tống Nam Xuyên ngồi đối diện ngẩng đầu lên nhìn cô một cái, lại thu hồi ánh mắt tiếp tục xem tin tức.

\*黑子: Có rất nhiều nghĩa thường thì ám chỉ những người dùng công nghệ cao để khoe khoang, nói khoác, thấy chuyện bất bình thì ra tay giúp đỡ. Thường chọn những việc bản thân không đủ năng lực để làm nên thường bị mọi người khinh thường. Tóm quát lại chính là tổng hợp các anh hùng bàn phím.

Chẳng được bao lâu, anh nhận được tin nhắn của anh hai gửi đến: “Chú ba sao chú lại âm thầm ra đi như thế?”

Tống Nam Xuyên xóa tin nhắn đi, không muốn nói chuyện với anh.

Anh hai lại không chịu yên tĩnh vẫn tiếp tục gửi tin nhắn đến: “Chuyện tối hôm qua anh đã nghe cha kể lại, anh không ngờ mọi chuyện lại thành như thế, chú đừng tức giận ha ha.”

Tống Nam Xuyên nhũn mảy, cuối cùng không nhịn được nữa nhắn lại cho anh một câu: “Anh không muốn mọi chuyện biến thành như vậy? Tôi thấy anh chính là cố ý, anh nói đi anh có dụng ý gì.”

Anh hai: “Anh làm gì có dụng ý gì, đừng nói anh giống tên biến thái như thế.”

Tống Nam Xuyên: “Anh không có sao? Chuyện chuốc say một cô gái, từ trước đến nay anh chưa từng thất bại.”

“...” Anh hai yên lặng một dây, mới gửi đến một tin nhắn: “Cảm ơn.”

Tống Nam Xuyên: “...”

“Tôi không phải đang khen anh!” Ngón tay Tống Nam Xuyên ra sức chọc xuống từng chữ trên màn hình: “Nợ này của anh tôi sẽ nhớ, chờ tôi trở về sẽ từ từ tính toán với anh.”

Anh hai: “Đừng mà, anh còn không phải là muốn Bùi Anh thể hiện chân thật nhất trước mặt cha mẹ sao?”

“Tống Nam Xuyên: “Làm trò, tôi thấy anh chính là không muốn để cho tôi kết hôn thuận lợi. Không phải anh thăm mền tôi chứ? Đừng ngốc, hai chúng ta không thể đâu.”

Anh hai: “... Chú ba khẩu vị chú hơi nặng rồi.”

“Không phải ham muốn sắc đẹp của tôi vậy anh có ý gì?”

Anh hai: “...”

Chú hai vẫn tự tin như trước, ha ha.

Anh hai: “Chú còn nhớ trước kia là ai đã mách lẻo với Cố Trân, làm hại chúng tôi chia tay không? :)”

Tổng Nam Xuyên: “... Thao\*\* (tiếng lóng dùng để mắng chửi), chuyện đã qua lâu rồi, anh còn nhớ?”

Anh hai: “Mặc dù trí nhớ anh hai chú không tốt, nhưng mà thù hận thì vẫn còn nhớ. :)”

“... Được, anh tốt nhất nên cầu nguyện sau này điểm yếu của anh không bị tôi nắm. Trí nhớ tôi luôn rất tốt, càng thù dai hơn. :)” Tổng Nam Xuyên gửi xong tin nhắn này, thì nghe thấy tiếng thông báo đèn giờ lên máy bay.

Anh bình tĩnh cất máy tính, quay ra nói với Bùi Anh một câu: “Đi.”

“Oh.” Bùi Anh nhanh chóng cất điện thoại di động, đi theo anh.

Sau khi lên máy bay Tổng Nam Xuyên liền nhắm mắt giả vờ ngủ, Bùi Anh ở bên cạnh nhìn anh mấy lần, không biết có nên thẳng thắn nói chuyện không. Anh.

Còn chưa kịp nghĩ ra kết quả, thì máy bay đang bay bình thường bỗng lung lay hai cái. Trên máy bay các hành khách khẽ thảo luận, nhưng mà sau dao động vừa rồi, máy bay cũng không trở lại bình thường, ngược lại càng lắc lư dữ dội hơn.

Trên máy bay có phu nhân thắt chổi tai, Bùi Anh cũng bị dọa sợ, bỗng nhiên túm chặt tay Tổng Nam Xuyên.

Ngay lần lắc lư đầu tiên Tổng Nam Xuyên đã mở mắt ra, lúc này thấy Bùi Anh bị sợ đến mức mặt trắng bệch, vội vàng nắm chặt tay cô an ủi: “Đừng sợ, chỉ là gặp không khí thôi, không có chuyện gì đâu.”

Lúc này nữ tiếp viên hàng không cũng đi ra, nói máy bay gặp không khí, bảo mọi người thắt chặt dây an toàn, không nên lộn xộn.

Tổng Nam Xuyên kiểm tra lại dây an toàn trên người Bùi Anh, chắc chắn nó đã thắt chặt ở eo, mới lại nắm tay Bùi Anh lần nữa. Sắc mặt Bùi Anh vẫn rất nhợt nhạt, cô nhìn Tổng Nam Xuyên, giống như giấy tiếp theo sẽ khóc lên: “Xuyên Xuyên, đúng là em không nên ngồi máy bay.”

Ngồi máy bay liền rơi máy bay!

Tổng Nam Xuyên hình như cũng đang nghĩ đến điều gì đó, hơi nhíu mày nói: “Em đừng nghe Nhậm San San nói linh tinh.”

Anh vừa nói xong, máy bay lại lắc lư hai cái, lần này Bùi Anh cũng không nhịn được, hét lên theo mọi người. Tổng Nam Xuyên nắm chặt tay cô, không ngừng dỗ dành cô. Nữ tiếp viên hàng không cũng có chút không đứng vững, nhưng vẫn cố trấn an mọi người.

Trên máy bay có hành khách nhỏ giọng cầu nguyện, cạnh hành lang có một hành khách làm đồ cà phê, có mấy giọt bắn tung tóe lên đùi Bùi Anh. Bùi Anh hoàn toàn không phát hiện ra trên đùi mình có cà phê nóng, mắt long lanh nhìn Tổng Nam Xuyên: “Xuyên Xuyên, chờ lát nữa có phải nữ tiếp viên hàng không sẽ bảo chúng ta viết di thư hay không?”

“Không đâu, đừng sợ.” Máy bay lắc lư như thế này, tim Tổng Nam Xuyên cũng có chút hoảng sợ, sau đó anh lại cảm thấy hối hận, rốt cuộc tại sao sáng nay anh lại đi tức giận với Bùi Anh cơ chứ?

Bùi Anh ở bên cạnh không ngừng nói xin lỗi với anh: “Xuyên Xuyên, rất xin lỗi, sớm biết thế này vừa rồi ở trên xe em đã thẳng thắn nói chuyện với anh. Anh.”

...

Tổng Nam Xuyên hơi bối rối, Bùi Anh vẫn tiếp tục nói: “Anh đừng tức giận, do em sai, sau này em sẽ không uống rượu nữa, cũng không chọc tức anh nữa.”

“Đừng nói những lời ngu ngốc này, không có việc gì đâu, tin tưởng anh.” Tổng Nam Xuyên cầm bàn tay run rẩy của cô, đặt lên môi hôn một cái.

Máy bay lại lắc lư mười mấy giây nữa, cũng cùng lúc ngừng lại. Trong đài truyền đến giọng nói của cơ trưởng, nói máy bay đã ổn định, mời mọi người không cần lo lắng.

Tất cả hành khách đều thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc bầu không khí trong khoang tàu cũng thả lỏng. Trong lòng Bùi Anh tràn ngập vui sướng sống sót sau tai nạn, cô nhìn Tổng Nam Xuyên, vui vẻ nói: “Xuyên Xuyên, không sao rồi, không sao rồi!”

“Ừ...” Tổng Nam Xuyên cũng nhìn cô, khóe miệng hơi kéo lên.

Anh nắm tay Bùi Anh đến khi máy bay hạ cánh cũng không buông ra, lại lần nữa đi ra bên ngoài, ánh nắng mặt trời chiếu trên đỉnh đầu, đặt chân trên đất, anh cảm thấy thế giới này thật tốt đẹp.



Bùi Anh cũng cảm nhận một chút cái nóng của ánh mặt trời, câu nói đầu tiên là: “Em muốn cho Nhậm San San vào danh sách đen\* một tháng.”

拉黑 : giống như chế độ “chặn” trong facebook vậy.

Roi máy bay gì, đúng là quá dọa người, cô ấy đúng thật là cái miệng quạ đen.

Tổng Nam Xuyên cười một tiếng, kéo cô ra ngoài: “Đến khách sạn trước đã.”

Tổng Nam Xuyên dẫn Bùi Anh đến chỗ này là một cái đảo nhỏ, phong cảnh rất đẹp, trái cây cũng rất nhiều. Hiếm có là, hằng năm nhiều người đến du lịch như thế, nhưng nước biển nơi này vẫn xanh như vậy.

Trên đảo này có rất nhiều người nước ngoài, trên đường đi Bùi Anh thấy được không ít người nước ngoài tóc vàng mắt xanh đẹp trai. Sau khi để hành lý ở khách sạn, cô nằm dài trên giường tâm trạng cũng ổn định một chút.

Vừa rời ở trên máy bay cô đúng là bị dọa sợ, bây giờ nghĩ lại một chút thời mà cũng thấy sợ. Từ trước đến nay cô chưa bao giờ cảm thấy mạng sống lại mỏng manh như thế, không chịu nổi thế này.

Lúc cô vẫn còn đang lỉnh ngọ chân lý cuộc sống, Tổng Nam Xuyên đã nằm sổng bên cạnh cô, mặt mày sáng lạn nhìn cô nói: “Vừa nãy ở trên máy bay em nói gì?”

“Hả?” Bùi Anh nghi ngờ nhìn về phía anh, vừa rời ở trên máy bay cô nói rất nhiều, ý anh là chỉ câu nào?

Hình như đọc hiểu ánh mắt cô, Tổng Nam Xuyên nhếch môi nói: “Hình như anh nghe thấy có người nói muốn thăng thẩn với anh?”

Bùi Anh: “...”

Thời điểm ngàn cân treo sợi tóc đó, mà anh vẫn chú ý loại chi tiết nhỏ này sao!

“Em không có nói, có lẽ vừa rời anh quá khẩn trương, nên nghe nhầm rồi.” Bùi Anh bắt đầu giả ngu.

“Thế sao.” Tổng Nam Xuyên từ từ đến gần cô, vẻ mặt có chút lẳng lơ: “Chỉ là không sao, nếu em muốn trực tiếp thì đến đi, anh sẽ không phản kháng.”

Bùi anh: “...”

“Ha ha, em đi tắm, vừa rời bị dọa sợ ra quá nhiều mồ hôi.”

Cô nói xong muốn chuẩn đi ngay, kết quả lại bị Tổng Nam Xuyên ra tay trước nắm được cánh tay, xoay người một cái nằm trên người cô: “Anh Anh.”

Anh gọi cô một tiếng, Bùi Anh cảm thấy trái tim mình cũng run lên: “Chuyện gì?”

Tổng Nam Xuyên tựa vào trán cô, chăm chú mà tràn đầy tình cảm nhìn cô: “Vừa rời ở trên máy bay anh đã nghĩ rất nhiều, con người sống quá ngắn cũng rất dễ xuất hiện những điều ngoài ý muốn, nếu thời gian của chúng ta đã ít như thế, tại sao còn muốn lãng phí để tức giận lẫn nhau oán trách lẫn nhau chứ? Chúng ta phải tận dụng thật tốt mỗi một giây phút, làm nhiều chuyện mà bản thân mình yêu thích một chút mới đúng.”

“...Ừ.”

“Cho nên nếu em muốn thăng thẩn với anh thì đến đi, không cần phải ngại.”

“...”

“Nếu như em xấu hổ, cũng có thể đổi thành anh thăng thẩn với em.”

“...”

Đây chính là chuyện yêu của anh sao! Chân lý nhân sinh của anh là cái này sao!

Nhưng mà trước thế tấn công nhiệt tình của Tổng Nam Xuyên, từ trước đến nay Bùi Anh đều không có sức chống lại. Không biết có phải sự cố vừa rời trên máy bay làm hai người càng trở nên tình cảm hay không, mà lần này có cảm giác rất đặc biệt, Tổng Nam Xuyên cũng kiên trì rất lâu.

Đến khi chấm dứt, đã gần chập tối. Bùi Anh đói bụng không chịu được, Tổng Nam Xuyên gọi nhân viên phục vụ khách sạn đưa bữa tối đến, hai người ở trong phòng giải quyết cơm tối.

Sau khi ăn no xong, Tổng Nam Xuyên liền dẫn Bùi Anh ra biển chơi. Lúc đi Bùi Anh có mang theo một bộ đồ bơi, nhưng sau khi thay xong Tổng Nam Xuyên Rất không vừa lòng: “Em mặc bộ này đi ra ngoài? Vài vốc dấm ít đi đi một chút?”

“...” Bùi Anh yên lặng một lúc, mới nói: “Đồ bơi trước kia của em bị anh lấy đi, không phải anh nói cái thời đại này làm gì còn ai mặc áo tắm liền thân nữa sao?”

”Tình huống cụ thể đương nhiên phải phân tích rõ ràng.” Tổng Nam Xuyên thân nhiên cầm một bộ đồ bơi từ hành lý của mình, đưa cho Bùi Anh: “Thay cái này đi.”

Bùi Anh nhìn bộ đồ bơi anh đưa cho mình, so với bộ đồ trước của cô vải vóc còn nhiều hơn. Ha ha, đàn ông.

Cô lại đi phòng tắm đổi bộ đồ bơi, lúc đi ra, Tổng Nam Xuyên còn lấy danh nghĩa mặt trời quá lớn, lấy trên giường một cái áo chống nắng, loại quá dài, dài đến mắt cá chân.

Khỏe miệng Bùi Anh co rút mặc áo chống nắng vào người, Tổng Nam Xuyên mới phê chuẩn cho cô ra ngoài.

Mặc dù trước kia Bùi Anh có theo Tổng Nam Xuyên học bơi, nhưng vẫn không dám đến chỗ nước quá sâu, chỉ dám ở trên bờ cát chơi đùa một chút. Tổng Nam Xuyên lại dạy cô bơi một lát, thì cùng cô trở về khách sạn.

Vốn Bùi Anh muốn hôm nay đi ngủ sớm một chút, vì Tổng Nam Xuyên nói ngày mai muốn dẫn cô ngồi du thuyền ra biển, kết quả sau khi trời tối, Tổng Nam Xuyên lại gọi cô ra ngoài.

Buổi tối trên bãi biển không có nhiều người, Bùi Anh đi theo người Tổng Nam Xuyên bảo dẫn đường đến một đoạn đường, thấy cách Tổng Nam Xuyên không xa, người kia liền chào cô, rồi lui xuống.”

Tổng Nam Xuyên mặc trên người một bộ âu phục rất chỉnh chu, Bùi Anh không biết anh lại định giờ trò gì, cô đi về phía trước hai bước, nhìn về phía anh nói: “Anh làm gì thế?”

Tổng Nam Xuyên không trả lời cô, mà làm ảo thuật cầm một chiếc đàn violon ở phía sau, đặt lên vai mình.

Sóng biển nhẹ nhàng vỗ vào bờ cát, Tổng Nam Xuyên đứng dưới ánh trăng, chậm rãi kéo đàn violon.

Bạn đang đọc truyện *Chi Trách Lúc Trước Mắt Bị Mù* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 56

Nhịp điệu( Thiếu Nữ Biển Sâu)du dương vang lên trong màn đêm, Bùi Anh liền ngẩn người.

Bản violon này cô đã nghe hơn một năm, nhưng đây là lần đầu tiên tận tai nghe được. Tổng Nam Xuyên đứng bên bờ biển, sóng biển thỉnh thoảng vỗ vào bên chân anh, ngay đến cả trong không khí cũng đều mang mùi vị của nước biển.

Không có trường hợp diễn tấu Thiếu Nữ Biển Sâu nào có thể thích hợp hơn so với lúc này.

Bùi Anh hoàn toàn đắm chìm trong bầu không khí, tiếng đàn violon du dương giống như một bài thơ vậy khiến cho cô mê say đắm chìm trong đó.

Tổng Nam Xuyên diễn tấu cũng hết sức nhập tâm, ánh trăng màu bạc rơi trên người anh, tựa như vì anh mà khoác lên một tầng cát mỏng. Dưới ánh trăng phác họa, mỗi một hàng lông mi đều đang rung lên, còn có nốt ruồi ở mắt trái kia, mọi thứ hiện ra trước mặt Bùi Anh phẳng phát giống như đặc tả cảnh một bộ phim điện ảnh vậy.

Bờ biển, đàn violon, còn có người đàn ông mình thích, cảnh tượng này đủ để Bùi Anh ghi nhớ cả đời.

Không biết vì sao, cô đột nhiên có loại suy nghĩ xúc động muốn nhảy múa. Cô cởi xuống giày cao gót trên chân, đi đến bờ biển, mũi chân vừa chạm đất liền bắt đầu nhảy múa.

Lần đầu tiên cô nhảy là điệu nhảy trong buổi thử vai phim(nhảy múa trong ánh mặt trời tươi đẹp), kia cô chỉ luyện một tuần lễ, cuối cùng cũng không thể diễn cho mọi người xem.

Mặc dù âm nhạc cũng không giống nhau, nhưng tư thế múa của cô phối hợp với tiếng đàn của Tổng Nam Xuyên, cũng có thể phù hợp như vậy. Nước biển lạnh buốt khẽ hôn lên mũi chân cô, thấm ướt làn váy, cô cũng hoàn toàn không thêm để ý.

Giờ phút này, cô chỉ muốn ở ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng mà nhảy múa.

Hơn ba phút đồng hồ diễn tấu xong bản(Thiếu Nữ Biển Sâu), bài múa của Bùi Anh cùng với tiếng đàn violon cuối cùng cùng nhau dừng lại. Hai người đều không nói gì, tựa hồ vẫn chưa khôi phục tinh thần lại từ trong cảnh ý vừa rồi. Một lát sau, Tổng Nam Xuyên thu hồi đàn violon trên vai, nghiêng thân thể hướng tới phía Bùi Anh, giương lên nụ cười nói với cô: ”Bài(Thiếu Nữ Biển Sâu) này, dành tặng cho người con gái tôi yêu nhất. Bùi Anh tiêu thụ.”

Bùi Anh cười cười nhìn anh, cũng mở miệng nói: “điệu nhảy(nhảy múa dưới ánh trăng lạnh), dành tặng cho người đàn ông tôi yêu nhất. Tổng Nam Xuyên tiên sinh.”

Tổng Nam Xuyên ý cười khoe miệng càng ngày càng sâu, anh một tay nắm vòng eo mảnh mai của Bùi Anh, giọng nói dịu dàng hỏi: “Nếu chúng ta đã yêu nhau như vậy, có phải hay không nên đi lấy một cái chứng nhận sao ?”

Bùi Anh lại là sững sờ, Tổng Nam Xuyên thấy cô xuất thần, không tự chủ bắt đầu khẩn trương: “Em lúc đầu không phải đã nói, nếu ai diễn tấu bản (Thiếu Nữ Biển Sâu ) bằng đàn violon cho em, em sẽ gả cho người đó, đừng nghĩ đời ý.”

Con mắt của anh giống như ngôi sao trên trời đang phát ra thứ ánh sáng rực rỡ, bên trong còn phản chiếu hình ảnh của cô.

Bùi Anh cong khoe miệng, hỏi anh: “Anh như thế nào lại biết kéo đàn violon vậy? Anh không phải là chỉ biết đánh đàn dương cầm thôi sao?”

Nhắc tới cái này, Tổng Nam Xuyên hình như vẫn còn có chút óan khí: “Anh tìm Kiều Dĩ Thần học.”

Bùi Anh kinh ngạc há to miệng, này là lần thứ mấy tới nay cô sững sờ vậy?

Tổng Nam Xuyên nói: “Thật không biết ban đầu em làm như thế nào mà chịu đựng được ông ta, trong quá trình ông ta dạy violon cho anh, anh đã vô số lần muốn cho hăng thu âm của bọn họ phá sản.”

“... Vậy cuối cùng anh như thế nào lại nhịn xuống?” Hăng thu âm Quang Thần hiện tại vẫn đang hoạt động a.

”Nhưng anh nghĩ lại, phải chờ ông ta dạy anh xong mới khiến cho công ty bọn họ phá sản.”

“...” Bùi Anh trầm mặc một giây, “Sau đó thì sao?”

”Sau đó?” Tổng Nam Xuyên nhìn nhìn nàng, “Sau đó khi anh học được rồi, bởi vì thật cao hứng, liền thả cho bọn họ một lối thoát.”

Bùi Anh: “...”

” Khi nào thì anh tìm Kiều Dĩ Thần học đàn vậy? Em như thế nào một chút cũng không hề hay biết?” Đàn violon cần diễn tấu với kỹ xảo cao siêu, không phải là cứ dễ dàng học được như vậy, liền tính Tổng Nam Xuyên chỉ học một bài này, cũng ít nhất phải mất cả tháng đi?

Cái vấn đề này của Bùi Anh, lại khiến cho Tổng Nam Xuyên nhớ lại việc bất mãn khác: “Em còn không biết xấu hổ mà hỏi, em cả một tháng này bận như vậy, nói với anh cũng chưa được vài câu, nào còn biết anh học đàn violon chứ ?”

Bùi Anh: “...”

Cô tại sao lại tự mình đào hố chôn thân vậy.

”Thực xin lỗi a.” Bùi Anh hai tay ôm lấy eo anh, làm nũng với anh, “Chờ phim điện ảnh quay hết em có thể thật tốt ở bên anh a.”

Tổng Nam Xuyên cúi đầu nhìn nhìn cô, nói: “Nếu đã cảm thấy có lỗi với anh, có phải hay không có thể suy tính một chút đề nghị anh vừa nói, cùng anh đi đăng ký kết hôn?”

”Ngô...” Bùi Anh vui đầu vào ngực anh, sắc mặt khẽ nóng lên.

Tổng Nam Xuyên ho một tiếng, nhẹ nhàng đẩy cô ra, đem đàn violon đặt sang một bên. Từ trong túi tây phục lấy ra một chiếc hộp nhỏ tinh xảo, Tổng Nam Xuyên quý một gói trên bờ cát, đem chiếc hộp mở ra : “Bùi Anh tiểu thư, em có nguyện ý gả cho anh không?”

Thời điểm chiếc hộp được mở ra Bùi Anh liền bị ánh sáng của viên kim cương lớn trên mặt nhẫn làm cho nháy mắt một cái. Nhưng là cái nháy mắt này có chút ít lợi hại, khoe mắt cô lại có chút ít ướt át.

Tổng Nam Xuyên còn quý trên bờ cát, hoàn toàn không đau lòng chiếc quần đắt đỏ của anh bị dính lên những hạt cát nhỏ vụn.

Ánh trăng đem bóng hai người kéo dài trên mặt đất, một đứng một quỳ. Khi nước biển lại một lần nữa bao phủ lưng bàn chân Bùi Anh, cô cuối cùng cũng gật đầu: “Em nguyện ý.”

Tổng Nam Xuyên khoe miệng khẽ nhếch lên sau đó bỗng chốc liền trở thành một nụ cười, anh đứng dậy vòng tay ôm eo Bùi Anh, ôm cô lên xoay hai vòng.

”Ha ha ha ha đừng nháo, thả em xuống đi.” Mái tóc đen cùng làn váy của Bùi Anh cũng lay động theo, hai tay cô chống đỡ ở trên vai Tổng Nam Xuyên, hướng anh thấp giọng hô một tiếng

Tổng Nam Xuyên đặt cô xuống, song tay lại không có buông cô ra, anh nhìn cô một trận, không kim lòng nổi hôn lên môi cô.

Sóng biển vỗ lên bãi cát, tiếng sóng ào ào vang lên, mặt biển rộng lớn vô hạn kia cũng giống như thâm tình cùng ôn nhu của Tổng Nam Xuyên, đem Bùi Anh bao phủ.

Bùi Anh không nhớ tới hôm qua cô là như thế nào đi theo Tổng Nam Xuyên trở lại khách sạn, chỉ là sau đó điên cuồng cùng triền miên, thân thể của cô lại

hoàn toàn ghi nhớ rõ.

Anh hôn nhiệt tình như lửa, hôn hấp nóng rực cùng lời nói, còn có làn da nóng hổi, đều giống như bàn ủi lưu lại trên người cô những dấu vết ấn ký, kết quả chính là...

Cô cảm thấy hiện tại mình cùng một phé nhân không có gì sai biệt lắm.

Toàn thân xương cốt liền giống như bị người tháo ra lại lần nữa lắp trở về vậy, chỉ là thoáng động một cái, khắp nơi đều đau nhức không chịu được. Cô nghiêng đầu nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ, chỉ muốn đem Tống Nam Xuyên tên này cầm thú đập xuống giường.

"Anh Anh..." Tống Nam Xuyên trong mơ còn kêu tên Bùi Anh, trong quá trình này, thân thể thế nhưng còn tự giác hướng tới trên người cô đụng chạm.

Bùi Anh: "..."

Anh tuyệt đối là Teddy tinh chuyển thể.

Nghĩ tới đều đến trưa rồi, mà cô bữa sáng còn chưa ăn, cô liền không quan tâm ngó ngang đem đồng hồ báo thức ở di động chỉnh đến âm lượng to nhất, để mở ở bên tai Tống Nam Xuyên.

Tống Nam Xuyên rất nhanh liền bị đánh thức, hoặc là nói là bị dọa tỉnh. Anh sững sờ một cái, mới phản ứng kịp: "Em không có cách nào đánh thức ôn nhu hơn một chút được sao?"

"Không có." Bùi Anh nhấn tắt đồng hồ báo thức, nhìn anh, "Em muốn ăn cơm."

Tống Nam Xuyên: "..."

Anh cảm thấy cái quảng cáo cơm thịt bò tiêu đen kia tìm cô phát ngôn thật sự là có con mắt tinh đời.

Tùy ý chuàng chiếc áo ngủ lên người, Tống Nam Xuyên liền gọi điện thoại cho nhà hàng gọi bữa ăn. Hai người sau khi vệ sinh buổi sáng xong, cơm trưa cũng đúng lúc đưa đến. Tống Nam Xuyên cầm lấy chiếc hộp nhỏ đặt trên đầu giường, nói với Bùi Anh: "Đưa tay qua đây."

Bùi Anh ngoan ngoãn duỗi tay qua, Tống Nam Xuyên gỡ xuống chiếc nhẫn, đeo vào ngón tay áp út của cô: "Được rồi, hiện tại em đã bị khóa chặt, chạy không thoát đâu."

Bùi Anh giờ tay lên chăm chú nhìn chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay, có chút không yên lòng hỏi anh: "Nhưng mà ba anh không phải là không thích em sao?"

"Chỉ cần em đồng ý, những người khác không tính là vấn đề gì. Ba anh bên kia, anh sẽ nói với ông."

"A..." Bùi Anh gật đầu, ánh mắt lại có chút âm trầm, "Nhưng mà còn có ba mẹ em..."

Tống Nam Xuyên nói: "Chuyện này anh đã nghĩ tới, chờ đến lễ mừng năm mới, anh và em cùng nhau trở về quê, gặp mặt bọn họ. Em cũng nhân cơ hội này đem sổ hộ khẩu lấy đi, chúng ta cùng đi đăng ký."

Bùi Anh chớp mắt hai cái: "Hóa ra anh đều có kế hoạch sẵn rồi?"

"Chung thân đại sự đương nhiên phải tính toán sớm một chút. Cuối năm bộ phim điện ảnh của em chắc cũng có thể quay xong rồi, chúng ta có thể chuẩn bị hôn lễ." Tống Nam Xuyên nói đến đây, cười hỏi cô, "Vậy em muốn cử hành hôn lễ ở đâu?"

"Em sao?" Bùi Anh nghĩ một lúc, "Em hình như vẫn chưa từng nghĩ qua vấn đề này, trọng điểm không phải là người đứng bên cạnh mình sao?"

Tống Nam Xuyên cười một tiếng, hôn lên môi cô một cái: "Vậy em bây giờ bắt đầu nghĩ đi, lâu đài, nhà thờ, bờ biển, bãi cỏ, chỉ cần em thích thì đều có thể."

"Lâu đài nghe có vẻ rất lãng mạn a! Nhưng mà bờ biển hình như cũng không tệ!"

"Vậy chúng ta liền cử hành hai hôn lễ."

"Khoa trương vậy sao?"

"Uh, chồng của em chính là có nhiều tiền, không có biện pháp."

Bùi Anh nằm ở trên người anh cười không ngừng, Tống Nam Xuyên vuốt vuốt gáy cô, cười nói: "Được rồi, không phải là sáng sớm liền kêu muốn ăn cơm sao? Hiện tại không đói bụng nữa?" Anh suy nghĩ một chút, "Cái này có phải hay không gọi có tình uống nước cũng no?"

"Ừm... Anh vẫn là muốn ăn thịt hơn."

"..."

Buổi chiều Tống Nam Xuyên mang Bùi Anh ngồi du thuyền ra biển, ở du thuyền xem một bộ phim thu đĩa ,đến buổi tối lại xem mặt trời lặn rồi ngắm nhìn những vì sao, chơi đến đêm khuya mới trở về khách sạn.

Ba ngày nghỉ phép đến bờ biển nháy mắt đã trôi qua, sáng sớm ngày thứ tư, bọn họ liền dựa theo hành trình mà trở về.

Bùi Anh đi chơi bốn ngày ngay cả kịch bản cũng chưa có sờ qua, nghĩ đến tiếng gầm gừ tức giận của Triệu đạo diễn, cô liền ở trên máy bay quay về ôm kịch bản bắt đầu đọc.

Cái này khiến Tống Nam Xuyên rất rất không hài lòng, anh lấy đi kịch bản trên tay Bùi Anh, vẻ mặt nghiêm túc nhìn cô: “Còn nhớ rõ lúc chúng ta đến đây máy bay gặp phải sự cố không?”

Bùi Anh bị anh nói tới bắt đầu có chút khẩn trương: “Làm sao vậy, chẳng lẽ trở về cũng sẽ gặp phải sao? ”

“Có phải hay không cảm thấy rất đáng sợ? Như thế em có còn nghĩ xem kịch bản quan trọng như vậy nữa không”

Bùi Anh: “...”

Tống Nam Xuyên nói: “Đã nói rồi cần phải tận dụng thời gian nhân sinh ngắn ngủi, làm nhiều chuyện mình thích một chút.”

Bùi Anh đem kịch bản lấy trở về: “Em hiện tại nếu như không xem kịch bản, đợi đến ngày mai đến phim trường, nhân sinh ngắn ngủi của em sẽ trở nên càng thêm ngắn ngủi.”

Tống Nam Xuyên: “...”

Trở lại thành phố A đã là buổi chiều, bọn họ lúc rời đi đã đem mèo trong nhà giao cho tiểu Trương nuôi, không nghĩ tới tiểu Trương này lại mang theo mèo tới sân bay đón người.

Bùi Anh đem Tiểu Hắc ôm vào trong ngực treu đùa, tiểu Trương lơ đãng quét qua chiếc nhẫn ở ngón áp út mà cô đang đeo, cảm thấy mắt chó bị lóa sáng lên một cái.

Viên kim cương thật lớn a, Tống tổng nếu như khi làm việc cũng có thể hào phóng như thế thì thật tốt.

Đưa hai người trở về biệt thự, lại cùng Tống Nam Xuyên xác nhận đơn giản một vài hành trình ngày mai, tiểu Trương liền thành công rút lui . Buổi tối Bùi Anh hiếm có đi làm một bữa cơm tối, Tống Nam Xuyên uống một ngụm canh cô nấu, thờ dài nói: “Có vợ đúng là thật tốt.”

Bùi Anh bĩu môi nói: “Làm trò, trước kia cũng không phải là em chưa có đun nấu qua.”

“Nhưng anh phát hiện em đeo chiếc nhẫn này lên làm cơm càng thêm mỹ vị.”

Bùi Anh: “...” chiếc nhậncủa anh còn ẩn núp loại kỹ năng sao này sao.

“Đúng rồi, thứ này không thể liên tục mang theo trên tay.”

Nhìn thấy Bùi Anh định đem chiếc nhẫn lấy xuống, Tống Nam Xuyên căng thẳng kêu to: “Bùi Tú Quyên, em làm cái gì vậy!”

Bùi Anh bị anh dọa sợ hết hồn: “Chiếc nhẫn này của anh sáng như vậy, nếu như bị mất thì phải làm sao ? Hơn nữa em quay phim cũng không thể nào mang, nếu như ở phim trường đánh mất làm sao bây giờ .” Cô nói xong lại liếc mắt nhìn Tống Nam Xuyên một cái, “Hơn nữa đều đã nói không cho phép gọi em là Bùi Tú Quyên, Tống Cửu Đán!”

Tống Nam Xuyên trừng mắt nhìn, hỏi cô thấp giọng nghiêm túc: “Vậy trên giấy đăng ký của chúng ta sẽ viết Bùi Anh hay là Bùi Tú Quyên a?”

“... Chứng minh thư cùng sổ hộ khẩu của em đều đổi thành Bùi Anh!”

”A, thật là có chút tiếc nuối.”

”Đúng vậy, ngẫm lại đến khi cử hành hôn lễ, trên thiệp cưới sẽ viết Bùi Tú Quyên tiểu thư cùng Tống Cửu Đán tiên sinh, anh nói xem sẽ có người tới tham gia chứ?”

“... ... Đại khái cầu từ,nhị xuân ngọc sẽ tới tham gia đi.”

”Phốc.” Bùi Anh thiếu chút nữa đem canh trong miệng phun ra hết, “Ha ha ha ha ha, em đột nhiên cảm thấy tên mình cũng không phải là quá khó nghe như vậy.”

”Nhưng so với tên Bùi Tu Nhiên vẫn kém hơn một chút chứ?”

Bùi Anh nhếch miệng, không nói gì. Tống Nam Xuyên nhìn chiếc nhẫn kết hôn anh đeo cho cô, lại hỏi: “Chuyện của chúng ta em có muốn công khai trên Weibo không?”

”Ừm...” Bùi Anh suy nghĩ một chút, “Bây giờ vẫn chưa có ý định công khai.”

”Tại sao vậy?” Tống Nam Xuyên mắt húng khề nhần đầu lông mày, “Anh lại để mắt mặt như vậy sao?”

”Không phải vậy, hiện tại công khai chỉ cho bọn họ nhìn thấy một chiếc nhẫn thôi sao?”

Tống Nam Xuyên suy nghĩ một chút: “Cũng đúng, đợi đến thời điểm lấy được giấy đăng ký, giấy hôn thú cùng chiếc nhẫn cùng nhau phơi bày, lực sát thương càng lớn.”

Lúc trước anh ở trên Weibo có thấy qua mỗi một đôi vợ chồng hoa thức ngược cầu, muốn so độ ngược cầu, anh đường đường tổng giám đốc sao có thể thua bọn họ được chứ? Ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Trách Lúc Trước Mắt Bị Mù* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 57

Editor : Sokute\_112k

Sau mấy ngày nghỉ chăm dứt, Bùi Anh lại căng thẳng vui đầu vào việc quay phim ở trong đoàn phim. Trở lại thành phố A, trợ lý của Mạc Trần hiện tại lại trở thành người quản lý của anh, nhìn người quản lý có khuôn mặt tròn trịa lại phim trường làm chân sai vật\*, Bùi Anh yên lặng đau lòng thay anh ta.

– 鞍前马后 An tiền mã hậu: Là một thành ngữ TQ dùng để chỉ những nghĩa sau:

+ Tả hữu (người hầu) đi theo người chủ nhân

+ Quan tướng tùy tùng khi xuất chinh hay đi theo sau các vị nguyên soái.

Dịch: đi theo thị hầu, đi theo làm tùy tùng... (sưu tầm)

Người quản lý của Mạc Trần là át chủ bài ở Khải Hoàng, nhưng ở bên cạnh Mạc Trần lại không khác gì bảo mẫu vậy...

Sau khi diễn xong cảnh giấu xác, đạo diễn liền kêu ngừng, diễn viên quần chúng đóng thi thể đầu đầy máu giả liền ngồi dậy từ trên mặt đất.

“Bùi Anh, tôi là fan của cô a, cô có thể ký tên cho tôi không?”

Anh ta như một cái xác chết vùng dậy chạy đến bên cạnh Bùi Anh, Bùi Anh kinh sợ một chút mới cười cười với anh ta: “Có thể, nhưng mà anh có muốn đi lau sạch máu giả trước hay không?”

“Không sao hết, tôi đợi lát nữa tự mình đi rửa sạch là được rồi.” Diễn viên quần chúng hơi kích động mồ mẫm khắp nơi trên người mình như muốn lấy thứ gì ra cho Bùi Anh ký tên: “Cô ký lên trên người tôi trước đi, y phục này là của riêng tôi, tôi sẽ không giặt đâu!”

Bùi Anh từ chỗ trợ lý cầm lấy bút ký lên trên quần áo của anh ta tên mình. Không biết tại sao, cô đột nhiên lại nhớ tới bác tài xế xe taxi lúc trước muốn xin chữ ký của mình, khi đó anh ta cũng muốn mình ký tên lên quần áo, không biết hiện tại như thế nào rồi.

Ký tên thật xong, diễn viên quần chúng thối phù phù hai cái, hưng phấn ngẩng đầu lên nói với Bùi Anh: “Cảm ơn! Tôi sẽ giữ gìn quý trọng nó thật tốt!”

Bùi Anh cười cười, đại khái là bị nhiệt tình của anh ta lây sang khiến cô không tự chủ mà bắt chuyện cùng: “Anh thường xuyên làm trong các đoàn phim như vậy sao?”

“Trước đây tôi vẫn luôn làm việc trong các hãng phim, khi nhìn thấy đoàn phim thì đi đăng ký đóng vai phụ, về sau mở máy, tôi liền đặc biệt đến thành phố A này! Cái đoàn phim này rất thu hút a, ngay cả diễn viên quần chúng cũng phải cạnh tranh! A, mặc dù chỉ là diễn viên quần chúng nhưng có thể góp mặt trong bộ phim này tôi đã rất vui rồi!”

Dàn diễn viên quần chúng có khả năng ngay cả tên cũng không có trong phim, vất vả quay phim cả một ngày, đến cuối cùng chỉ được xuất hiện vài giây trên ống kính, thế nhưng họ vẫn ôm trong lòng giấc mơ cùng tình cảm mãnh liệt, dùng cả trái tim để thể hiện từng vai diễn.

Người diễn viên quần chúng này khiến Bùi Anh nhớ tới mình trước kia, cô cong cong khoé miệng, cười nói với anh ta: “Trước kia tôi cũng thường xuyên phải đóng vai phụ, đúng rồi, tôi cũng từng phải đóng vai xác chết, thậm chí mặt cũng không quay đến. Cố gắng lên, tận dụng lúc này cố gắng rèn luyện khả năng diễn xuất cho thật tốt, rồi sẽ có hội làm cho nhiều người càng biết đến anh hơn.”

Lời nói của Bùi Anh một phen khích lệ, nói tới diễn viên quần chúng sắp rót nước mắt vì vui mừng: “Aaaa Bùi Bùi cô đúng là nữ thần của tôi! Cảm ơn cô,

tốt sẽ cố gắng hết mình! Chờ sau này nếu tôi nổi tiếng hy vọng sẽ có cơ hội hợp tác với cô một lần!”

“Được, mong ngày đó sẽ tới.”

Hai người đang nói chuyện thì phía phim trường liền truyền đến một trận xô xao. Bùi Anh nương theo nhìn sang thấy Hạnh Tâm sư phụ cùng một cô gái mà cô không quen biết cùng nhau đi tới.

Đạo diễn cùng họ nói chuyện phiếm hai câu liền vỗ vỗ tay hấp dẫn sự chú ý của mọi người: “Hạnh Tâm sư phụ đến khảo sát tình hình, đây là vợ của anh ấy, mọi người đều biết lễ quốc khánh vừa rồi Hạnh Tâm sư phụ mới cử hành hôn lễ chứ?”

Bùi Anh tròn mắt kinh ngạc, vợ...vợ!

Vợ của Hạnh Tâm sư phụ hiển nhiên là fan của Mạc Thiên Vương, vừa thấy được Mạc Trần hai con mắt toả sáng liền đi qua nhiệt tình chào hỏi anh, còn mời anh ta ăn kẹo cưới.

Hạnh Tâm sư phụ đi theo bên người cô ấy, sắc mặt không hề tốt. Cũng may vợ mới cưới của anh không chỉ quan tâm đến Mạc Trần, sau khi vẫy tay tạm biệt với anh ta, liền đem kẹo cưới phân phát cho cả đoàn phim.

“Mọi người vất vả rồi, ăn chút bánh kẹo cưới đi.” Cô ấy phát đến chỗ Bùi Anh cũng cho diễn viên quần chúng bên cạnh chút bánh kẹo. Diễn viên quần chúng hơi sững sờ, vừa ngạc nhiên lại mừng rỡ nhìn cô ấy: “Tôi cũng có phần sao? Tôi chỉ là diễn viên quần chúng thôi mà.”

“Ăn bánh kẹo cưới cũng phải phân biệt có phải diễn viên quần chúng hay không sao? Anh xem mặt anh nhiều máu giả như vậy cũng thật vất vả, nhanh đi rửa sạch đi.”

Diễn viên quần chúng trong vòng năm phút này lại lần thứ hai cảm động đến rơi nước mắt: “Thật sự thật sự cảm ơn! Cô chính là biên tập viên làm việc bên cạnh Hạnh Tâm lão sư đi? Người đẹp tâm cũng đẹp vậy!”

“... Haha, anh thật biết nói chuyện a.” Vợ của Hạnh Tâm sư phụ bị anh ta nói đến có chút lúng túng: “Đều tại Hạnh Tâm sư phụ viết tiểu thuyết trinh thám mới hại mọi người vất vả như vậy. Nhưng diễn vai thì thể dưới ngòi bút của anh ấy vẫn có chỗ tốt, ít nhất bọn họ đều có tên!”

Hạnh Tâm: “...”

Bùi Anh ở một bên trừng mắt nhìn, luôn cảm thấy ở đây hình như có điều gì bí ẩn.

“Bùi tiểu thư, cô cũng ăn bánh kẹo cưới đi! Vai Triệu Việt của cô rất xuất sắc còn vượt xa so với nguyên tác, tôi rất mong đợi bộ phim điện ảnh này đó.”

“Cảm ơn.” Bùi Anh cầm một đồng kẹo cưới trong tay, nhìn nhìn về phía đạo diễn.

Bóng dáng đạo diễn giống như rất cô đơn.

Vợ chồng Hạnh Tâm sư phụ phát bánh kẹo cưới xong không ở lại lâu liền rời khỏi phim trường, Bùi Anh nghe đạo diễn nói bọn họ phải lập tức đi hưởng tuần trăng mật.

“Aiz, tiểu thuyết của mình được chuyển thể thành phim điện ảnh một chút cũng không quan tâm, vừa mở máy liền vội vàng kết hôn, đến lúc có chỗ nào không hợp ý. tôi cũng không chịu trách nhiệm.” Đạo diễn nhìn bóng lưng họ oán hận một câu.

Bùi Anh ngậm kẹo cưới trong miệng, cảm thấy lời nói này của đạo diễn... thật sự là đang ghen tị a. Nhưng nghĩ lại cũng thật là, thật vất vả mới làm Mạc phu nhân rồi đi, giờ lại thêm một Hạnh Tâm phu nhân, xác thực trong lòng rất chua xót.

Cũng không biết chuyện ly hôn của ông ấy và vợ giải quyết thế nào rồi?

Buổi tối đoàn phim lại quay tới tận đêm khuya công việc mới kết thúc, Tống Nam Xuyên tự mình đến đón Bùi Anh, qua nét mặt anh có thể thấy được anh rất không hài lòng với cái thời gian kết thúc công việc này.

“Triệu đạo diễn, chuyện ly hôn của ông với vợ như thế nào rồi?”

Nghe Tống Nam Xuyên hỏi vấn đề mà mình cũng quan tâm, Bùi Anh lặng lẽ dựng lỗ tai lên. Triệu đạo diễn một bên thu thập thiết bị, một bên nói với Tống Nam Xuyên: “Cô ấy nói trước cứ từ từ đi, cô ấy sẽ suy nghĩ một chút.”

“Như vậy, khoảng thời gian này chính là thời gian khảo nghiệm a, anh không biểu hiện thật tốt là không được đâu.” Tống Nam Xuyên nói rồi giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay một cái: “Giờ này mới kết thúc công việc, cô ấy nhất định sẽ có ý kiến.”

Đạo diễn: “...”

Ông nhìn ra được, người có ý kiến là Tống Nam Xuyên.

Bùi Anh cười khan hai tiếng, kéo Tống Nam Xuyên đi về phía xe: “Triệu đạo diễn, vậy chúng tôi đi trước.”

“Ừ đi đi, đi đi.” Đứng ở chỗ này vương mắt anh ta, mỗi ngày một đôi là đủ rồi.

Đi theo Tống Nam Xuyên lên xe, Bùi Anh đem bánh kẹo cưới của Hạnh Tâm sư phụ đưa cho Tống Nam Xuyên ăn một viên: “Ăn ngon không? Là bánh kẹo cưới của Hạnh Tâm sư phụ a.”

Tống Nam Xuyên nhàn nhạt gật đầu: “Anh nghe nói anh ta bị lạc đường ngay trong chính hôn lễ của mình, cuối cùng đành phải bỏ qua thời gian làm nghi thức.”

“...” Bùi Anh trầm mặc một trận, hoá ra dân mù đường không phải là đạo diễn tùy tiện vu oan a: “Vậy cô dâu phải làm sao?”

“Cô dâu? Cô dâu ở cùng với anh ta, hai người đều lạc đường.”

“... Thật xứng đôi.”

Tống Nam Xuyên cười một tiếng nắm tay cô: “Chờ đến hôn lễ của chúng ta cũng sẽ phát bánh kẹo cưới cho Triệu đạo diễn.”

“... Anh trực tiếp đưa anh ta thức ăn cho chó đi, cần gì quanh co lòng vòng như vậy.”

Tống Nam Xuyên lại cười nhẹ một tiếng, hỏi cô: “Sau khi kết hôn em muốn đi đâu hưởng tuần trăng mật?”

“Ừm, đâu cũng được a, em cũng không có nơi nào đặc biệt muốn đi cả.”

“Vậy chúng ta sẽ đi hết các nước đi.”

“... Anh cho em chút thời gian, em nhất định sẽ nghĩ ra nơi mà em muốn đi.”

Tống Nam Xuyên cười nâng cằm cô lên, ở môi cô nhẹ hôn một cái: “Sao em lại đáng yêu đến vậy chứ?”

Hai người hôn nhau được một lát, Bùi Anh đột nhiên nói: “Em cảm thấy viên kẹo cưới này so với những viên trước em ăn ngon hơn!”

Tống Nam Xuyên: “...”

Bộ phim quay liên tục hơn một tháng, mãi đến giữa tháng mười một mới chính thức đóng máy. Ngày đóng máy đó Hoàn Vũ cử hành một tiệc đóng máy rất long trọng, mời không ít người của giới truyền thông tới tham gia.

Tống Nam Xuyên làm đại cổ đông của Hoàn Vũ đương nhiên cũng có mặt trong bữa tiệc đóng máy này. Thời điểm anh cùng Bùi Anh tới đó liền nhận được ánh mắt mọi người tập trung nhìn vào họ. Các phóng viên có mặt ở tiệc đóng máy này cũng không chịu buông tha cơ hội tốt này, nhanh chóng chụp lại vài tấm ảnh.

Theo sát phía sau họ là Mạc Trần cùng phu nhân của anh, hai người dắt tay nhau bước từ trên xe xuống, cũng như trước thu hút sự chú ý rất lớn. Giống như lần đầu tiên bước trên thảm đỏ mà lại được , chỉ sợ sẽ bỏ qua bất cứ chi tiết tình yêu nhỏ nào.

Tiêu đề ngày mai sẽ phải cạnh tranh khốc liệt đây .

Nếu là tiệc đóng máy đương nhiên các diễn viên mới là nhân vật chính. Bùi Anh và Mạc Trần là nam nữ chính, thay phiên nhau lên đài phát biểu một bài cảm tưởng, lúc kết thúc còn có nhân viên đoàn phim lên tặng hoa tươi. Đạo diễn viên và đạo diễn đều diễn thuyết xong mới bắt đầu bữa tiệc ăn uống.

Trong lúc này làm quen hay hợp tác với nhau là lựa chọn tốt nhất, tất cả mọi người đều sớm tìm được mục tiêu cho mình, ăn cần đi tới mời rượu.

Tống Nam Xuyên và Bùi Anh từ đầu tới giờ đều đứng chung một chỗ, hai người một người là đại cổ đông Hoàn Vũ, một người là nữ minh tinh tiền đồ rộng mở, cứ một tốp lại một tốp người đều muốn đến dựng lên quan hệ với họ.

Cuối cùng là đạo diễn mang theo nhân viên của đoàn phim tới mời rượu Bùi Anh: “Ly rượu này kính nữ chính của chúng ta, khi ở phim trường tôi mắng chửi người không ít, nếu như có chỗ nào đắc tội cô mong cô cũng không để trong lòng, đều là vì công việc thôi, bình thường tôi đều dễ nói chuyện mà phải không?” Anh ấy nói, trước uống cạn ly rượu của chính mình: “Bùi Anh diễn không tệ, tôi rất xem trọng cô, tương lai tiền đồ của cô sẽ rất rộng mở! Lần sau giải Lưu Kim Ngưu Hà nhất định có tên cô!”

Mọi người ồn ào mời rượu muốn Bùi Anh đem rượu uống cạn, Bùi Anh khoát khoát tay nói: “Tôi thật sự không thể uống rượu, có thể thay bằng nước trái cây được không?”

“Đương nhiên không được! Chúng tôi đều uống rượu, nếu để cô uống nước trái cây thì làm sao được.” Đạo diễn kín đáo đưa cô một ly rượu vang đỏ: “Rượu trắng không được thì uống rượu đỏ, một hơi cạn!”

Bùi Anh khó xử nhìn Tống Nam Xuyên, lúc trước còn hứa với anh sẽ không uống rượu.

Tống Nam Xuyên thấy rõ ánh mắt của cô, thấp giọng nói: “Anh ở đây rồi, em uống một chút cũng không có vấn đề gì.”

Bùi Anh nháy nháy hai con mắt, đem ly rượu mà đạo diễn đưa cho uống cạn, đạo diễn cùng mọi người kêu một tiếng tốt, lại đưa thêm cho cô một ly: “Ly



này chúc cô tiền đồ như gấm, một lần liền đoạt về danh hiệu ảnh hậu Kim Ngưu !”

Lần này không đợi Bùi Anh từ chối Tổng Nam Xuyên đã cầm lấy ly rượu trong tay uống hết: “Cảm ơn Triệu đạo diễn, nhưng Bùi Anh quả thật tửu lượng không tốt, anh sẽ không mong nhìn thấy nữ chính của anh phải lung túng trước mặt nhiều người như thế chứ?”

Tổng Nam Xuyên là chủ đầu tư, bình thường Triệu đạo diễn sẽ không chọc tới anh, anh đã nói như thế thì anh ta cũng không lại mời rượu Bùi Anh nữa mà cùng mọi người đi tìm mục tiêu tiếp theo. Mọi người đi rồi, người đại diện của Mạc Trần mới cầm một ly rượu đồ đi tới: “Tổng tiên sinh và Bùi tiểu thư thực là một đôi bích nhân a, xem tình huống hôm nay, chuyện vui của hai vị chắc cũng sắp tới rồi?”

Tổng Nam Xuyên nhìn anh ta: “Tôi nhớ anh là người đại diện của Mạc Trần đúng không? Từ lúc nào lại kiêm thêm việc làm paparazzi vậy?”

Người đại diện của Mạc Trần trầm mặc một lát, nghiêng đầu nhìn Bùi Anh: “Không biết Bùi tiểu thư có hứng thú ký hợp đồng với công ty Khải Hoàng chúng tôi không?”

Bạn đang đọc truyện *Chi Trách Lúc Trước Mắt Bị Mù* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 58

Bùi Anh tuyệt đối không nghĩ tới nghĩ anh ta sẽ mời mình gia nhập vào Khải Hoàng.

Khải Hoàng là công ty giải trí lớn nhất hiện tại, dưới trướng có rất nhiều nghệ sĩ nổi tiếng, lại còn có những siêu sao loại thiên vương như Mạc Trần. Mà người đại diện Đường Cường của anh ta cũng vô cùng nổi tiếng trong giới nhà nghề, không ít nghệ sĩ đều muốn đến dưới tay anh ta, nhưng mà anh ta đã sớm không muốn thêm một người mới nào nữa.

Bùi Anh suy nghĩ một chút, nói với anh ta: “Anh Đường muốn tôi ký hợp đồng với Khải Hoàng sao? Tôi nghe nói anh đã không muốn thêm một người mới nào nữa.”

Đường Cường nói: “Quả thực tôi đã không muốn thêm người mới nào nữa, nhưng cái gì cũng đều có ngoại lệ, nếu như cô vui lòng đến Khải Hoàng, tôi cũng vô cùng sẵn lòng ký với cô.”

“Ừm... Tôi đã ký hợp đồng năm năm với phòng làm việc Thăng Cảnh, bây giờ vẫn còn hai năm”

“Cô không cần phải lo lắng điều này, nếu chúng tôi đã mời cô sang đây, đương nhiên tiền hủy hợp đồng cũng do công ty chúng tôi gánh chịu.”

Bùi Anh khẽ mỉm cười, không nói gì, dường như đang suy tư.

Tổng Nam Xuyên đứng ở bên cạnh cô nhìn Đường Cường, hỏi anh ta: “Giám đốc Đường đang đào góc tường ư, tổng giám đốc có biết không?”

Đường Cường nói: “Tổng giám đốc Tổng không cần phải nói khó nghe như vậy, tôi chỉ đang lập cho cô Bùi một kế hoạch để tiến lên con đường siêu sao mà thôi.” Anh ta nói xong, lại quay đầu nhìn Bùi Anh, “Bất kể là từ quy mô của công ty cho đến kinh nghiệm đào tạo nghệ sĩ, Khải Hoàng đều hơn xa Thăng Cảnh, đến công ty của chúng tôi, không thể nghi ngờ lại cô sẽ được phát triển tốt hơn. Trước đây cô đã ở Thăng Cảnh ba năm, Trần Thăng cũng không coi trọng cô lần nào, nhưng tôi lại khác, Khải Hoàng vẫn luôn thiếu một ảnh hậu, mà tôi cho rằng cô là lựa chọn thích hợp nhất.”

Khải Hoàng đã thành lập nhiều năm như vậy, có ca vương ca hậu giới âm nhạc, có ảnh đế giới điện ảnh, duy chỉ thiếu mỗi ảnh hậu, đây cũng là tiếc nuối từ trước tới nay của Đường Cường. Nếu như có thể ký hợp đồng để Bùi Anh về dưới tay của mình, anh ta có lòng tin có thể đào tạo cô thành một siêu sao giới điện ảnh không hề thua Mạc Trần.

Lời này của Đường Cường vô cùng có sức hút với Bùi Anh, vị trí ảnh hậu của Khải Hoàng bị trống, đây là điều mà mọi người trong giới nhà nghề đều biết, thỉnh thoảng còn bị công ty đối đầu lấy ra châm chọc. Nếu như cô qua đó, cô tin tưởng Đường Cường sẽ đặt trọng tâm lên người cô, nhưng cô vẫn còn hai năm hợp đồng với Thăng Cảnh, trước chưa nói đến tiền hủy hợp đồng, cô đôi nơi công tác như vậy, dường như rất không có đạo nghĩa.

Cô suy tư một hồi, nói suy nghĩ của mình cho Đường Cường: “Giám đốc Đường, ban đầu là tổng giám đốc Trần dẫn tôi vào nghề, giai đoạn đầu tôi phát triển không hề tốt chút nào, nhưng cũng không phải là ông ấy cố ý bạc đãi tôi, chỉ có thể nói ra vận may của tôi không tốt. Trong lúc mê mẩn nhất, ông ấy cũng không hoàn toàn buông tha cho tôi, vẫn sẽ sắp xếp thông báo cho tôi, hiện tại tôi chỉ hơi “hot” một chút, liền đá văng ông ấy không thương tiếc, dường như không được tốt lắm?”

“Cô Bùi nặng cảm tình như vậy, tôi rất thương thức, nhưng tôi cảm thấy cô cần phải cân nhắc nhiều hơn cho mình một chút, cô ở dưới tay Trần Thăng, tài nguyên đạt được chắc chắn sẽ không thể nhiều hơn ở dưới tay tôi được.”

Bùi Anh cười cười, nói với anh ta: “Tôi nghe nói trước lúc Mạc Thiên vương xuất đạo, giám đốc Đường cũng vừa mới vào nghề, khi đó tài nguyên trên

tay anh cũng rất có hạn, cũng bị những người khác đào góc tường rồi, nhưng anh và Mạc Trần vẫn đi cùng nhau cho tới giờ, hơn nữa còn phát triển được đến như thế. Tôi cũng hết sức hâm mộ cảm tình giữa hai người.”

Đường Cường cúi đầu cười một tiếng: “Được rồi, nếu như lúc trước người khác vừa đào một cái mà Mạc Trần đã đi, tôi cũng sẽ đau lòng như vậy. Nhưng mà bây giờ đến lượt tôi đào người khác, tôi vẫn rất hy vọng cô có thể cân nhắc một chút, nếu như Khải Hoàng và Thăng Cảnh cùng tranh một người, cô cảm thấy phần thắng của ai sẽ lớn hơn đây?”

Tổng Nam Xuyên vẫn luôn yên lặng nghe bọn họ nói chuyện ở một bên, bây giờ nghe được lời này không nhịn được nhếch khóe miệng cười một tiếng với Đường Cường: “Giám đốc Đường đừng quên còn có tôi chứ, tôi là cô đồng lớn của Hoàn Vũ, tôi cũng có thể nâng cô ấy, dùng bao nhiêu tiền cũng không sao cả.”

Đường Cường: “...”

Được rồi, anh ta đã quên Bùi Anh còn có một tổng giám đốc đứng ở sau lưng.

Bùi Anh nhìn Tổng Nam Xuyên một cái, nói với Đường Cường: “Tôi rất vui mừng khi giám đốc Đường mời và công nhận tôi, chỉ là bây giờ tôi vẫn còn hai năm hợp đồng với Thăng Cảnh, nếu hai năm sau giám đốc Đường vẫn còn có ý nghĩ này, chúng ta vẫn có thể bàn lại chứ?”

Đường Cường trầm ngâm một chút, nói với cô: “Được rồi, mong rằng sau này vẫn còn có cơ hội hợp tác với cô.”

Tuy nói như vậy, nhưng anh ta cho rằng chỉ không đến hai năm, Bùi Anh nhất định sẽ trở thành một ngôi sao cực hot, đến lúc đó, việc ở dưới tay người đại diện nào cũng không còn quan trọng như vậy nữa rồi.

Sau khi Đường Cường đi, Tổng Nam Xuyên nâng ly rượu đỏ trong tay, nhử mảy với Bùi Anh: “Tình cảm của em và Trần Thăng cũng rất tốt nhỉ?”

Bùi Anh sững sốt một chút, nhìn anh cười nói: “Không phải là ngay cả giám đốc của tổng giám đốc Trần anh cũng muốn ăn đấy chứ?”

“Hừ, em nhớ tình xưa như vậy, Trần Thăng phải đội ơn đội nghĩa rồi.”

Sau này lúc Trần Thăng biết Bùi Anh từ chối lời mời của Đường Cường, ở lại Thăng Cảnh, quả thực đã cảm động đến suýt chút nữa rơi lệ đầy mặt.

Thoáng cái đã qua tháng 11, bầu không khí cuối năm càng lúc càng nồng đậm. Sau khi << Diễn Viên >> đóng máy, Bùi Anh trực tiếp đóng một cái quảng cáo, phần lớn đều dùng để làm nũng với Tổng Nam Xuyên, điều này khiến cho Tổng Nam Xuyên hết sức hài lòng.

Gần tới lễ Giáng Sinh, Tổng Nam Xuyên đột nhiên nói muốn dẫn Bùi Anh tới New York để ăn tôm hùm.

Bùi Anh: “...”

Cô cảm thấy có lẽ cô sẽ không thể lý giải được mạch não của kẻ có tiền, nhằm chán có thể đi Paris ngắm bò câu, hoặc là đi New York ăn tôm hùm.

Đối với điều này, Tổng Nam Xuyên nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Còn nhớ lần trước lúc anh đi công tác ở New York, post cho em tám ảnh tôm hùm kia không?”

Bùi Anh khẽ gật đầu, lấy di động của mình ra lướt tìm ảnh: “Nhớ mà, lúc ấy em lưu hình ảnh vào trong album rồi, còn chưa xóa đâu, đây, chính là cái này này.”

Tổng Nam Xuyên cười cười với cô, nói: “Khi đó anh đã nghĩ, tôm hùm ngon như thế nhất định phải dẫn em đi ăn cùng, rốt cuộc bây giờ đã có cơ hội. Vé máy bay anh đã bảo Tiểu Trương đi đặt rồi, em thu xếp mọi thứ một chút đi, chúng ta thuận tiện trải qua lễ Giáng Sinh ở New York luôn.”

Bùi Anh: “...”

Cách sống của kẻ có tiền này, cô cần phải cố gắng thích ứng thôi.

Cuộc sống luôn luôn có mấy hành trình chỉ cần nói là đi được như vậy, ngay hôm sau Bùi Anh liền đặt chân lên mảnh đất New York. Ngược lại với ban ngày ở trong quán rượu, buổi tối lại bị Tổng Nam Xuyên bắt lại, lái xe đến nhà hàng Tây anh thường xuyên tới kia.

New York là một đô thị quốc tế hóa lớn, lễ Giáng Sinh cũng là ngày lễ của quê hương bọn họ, trên con đường nhộn nhịp bao phủ đầy hơi thở giáng sinh. Đây vẫn là lần đầu tiên Bùi Anh đến New York, dọc theo đường đi vì nhìn thấy những người bản địa vẫn vô cùng bình thường nên cũng sợ hãi thán phục.

Sau khi đến nhà hàng Tây, đầu bếp chính tự mình đến mời Tổng Nam Xuyên chọn món ăn. Hắn trông thấy Tổng Nam Xuyên mang Bùi Anh đến, trên mặt liền lộ ra dáng vẻ mừng rỡ nói: “A, vị nữ sĩ xinh đẹp này, cô chính là người yêu của Tổng sao? Lần trước cô không đến dùng cơm cùng cậu ta, ngay cả com Tổng cũng không ăn no.”

Hắn nói tiếng Anh, Bùi Anh lập tức bối rối. Mặc dù lúc trước Tổng Nam Xuyên đã dạy cô đọc lời kịch tiếng Anh, nhưng cũng không ảnh hưởng đến trình độ kém tiếng Anh mười năm vẫn như một của cô.

Ánh mắt giống như cầu cứu của cô nhìn về phía Tổng Nam Xuyên, Tổng Nam Xuyên đang xem thực đơn, thu hồi ánh mắt từ trên thực đơn về, Tổng Nam Xuyên ngược mắt nhìn cô nói: “Biện pháp tốt nhất để rèn luyện khẩu ngữ đó là nói chuyện cùng với dân bản xứ.”

“... Nhưng mà, em hoàn toàn không nghe hiểu anh ta đang nói gì, chỉ nghe hiểu mỗi cái beautiful lady.”

Tổng Nam Xuyên: “...”

Thật ra cô lại rất biết bắt đúng trọng điểm mà nghe đấy.

Anh cười khẽ một tiếng, nói với cô: “Ừ, cậu ta đang khen em xinh đẹp đó.”

“Vậy em chỉ cần nói cảm ơn là được rồi sao?”

“Ừ, nhớ kỹ cách phát âm mà anh dạy em lúc trước.”

“Vâng.” Bùi Anh hít sâu một hơi, lấy hết dũng khí nói với đầu bếp chính một câu, “Thank you.”

Đầu bếp nghiêng đầu cười với cô, Tổng Nam Xuyên ho nhẹ một tiếng, dùng tiếng Anh lưu loát điểm món ăn. Sau khi đầu bếp chính rời đi, Bùi Anh dùng ánh mắt sùng bái nhìn Tổng Nam Xuyên: “Xuyên Xuyên, đáng vẻ anh nói tiếng Anh thật là gọi cảm”

“Vậy sao?” Tổng Nam Xuyên suy nghĩ một chút, “Vậy sau này lúc chúng ta làm anh đều nên nói tiếng Anh sao?”

“... Không cần, cảm ơn.”

“Đêm nay có thể thử xem.” Thoạt nhìn Tổng Nam Xuyên có chút chờ mong

Bùi Anh: “...”

Thử cái quý nhà anh ấy!

Sau khi món tôm hùm mà Tổng Nam Xuyên vẫn tâm tâm niệm niệm được bung lên, Bùi Anh vẫn không nhịn được chụp một tấm hình, đăng lên weibo.

Bùi Anh v: Anh Tổng đột nhiên nói muốn đến New York ăn tôm hùm, thuận tiện trải qua lễ Giáng Sinh [cười trộm] [cười trộm] [cười trộm]

Sau khi đăng xong cô liền logout, bắt đầu chuyên tâm hưởng thụ mỹ thực của mình, nhưng đám bàn trên weibo trên mạng đều đang bùng nổ.

“... Tôi cũng đột nhiên muốn đi nước Pháp nghe ca kịch một lần!”

“Bùi Bùi, cậu thay đổi, trước kia cậu không phải một người chỉ cần một lời không hợp liền [bye bye] người vẫn ân ái với mình như vậy, thật nhớ cậu chỉ biết ăn thịt, đơn thuần không giả bộ của trước kia.”

“Anh Tổng đúng là quá bá đạo [cười khóc] Bùi của tôi gả vào nhà giàu có, cảm ơn [cười khóc].”

“Tổng giám đốc Tổng thật yêu đáng vẻ của anh, hâm mộ [đáng thương].”

“Phần ân ái này nờ thì cho tôi 82%, 18% còn dư lại sẽ lấy 666 cách khác nhau đưa cho cậu, gj.”

“Cho nên Bùi Bùi à, rốt cuộc cậu vẫn muốn ân ái hay là khoe của đây [tức giận mắng]. Con chó độc thân không có tiền không có đàn ông đá một cái ngã lăn chèn thức ăn cho chó băng vàng này [tức giận mắng].”

“Bùi Bùi Bùi Bùi, tôi tới giục kết hôn nè [đáng yêu] Khi nào thì kết hôn với anh Tổng vậy [đáng yêu] Đừng để cho anh Tổng đợi quá lâu nha ~”

“Thấy sắp có chuyện tốt, không tới ba tháng ắt có tin vui [doge] Đặt lời tiên đoán này lên đây trước [doge].”

“Bùi Bùi, lễ Giáng Sinh vui vẻ ~ Chơi ٧ thật ٧ vui cùng tổng giám đốc Tổng ở New York nhé ~”

Sự thật chứng minh, tổng giám đốc Tổng thật sự là chơi vô cùng vui sướng, nói muốn nói tiếng Anh, liền không gọi là bảo bối nữa mà gọi là baby.

Bùi Anh: “...”

Về mặt tràn đầy vạch đen.

“Here.” Tổng Nam Xuyên dùng tư thế chọc người mà dựa vào đầu giường, vẫy vẫy tay với Bùi Anh. Bùi Anh đứng tại chỗ không nhúc nhích, Tổng Nam Xuyên khẽ nường lông mi bên trái lên, kéo tay cô một cái qua đây, áp cô dưới người: “Anh vẫn nên nói tiếng Trung đi, trình độ Anh văn của em quá thực là có hạn.”

Bùi Anh: “...”

Cô tức giận quay đầu đi, muốn tránh nụ hôn của Tổng Nam Xuyên, tay phải của Tổng Nam Xuyên đã cầm sẵn cằm của cô, quay đầu của cô về: “Làm sao vậy?”

Anh nhẹ nhàng hôn một cái trên môi cô, Bùi Anh cau mày, nhìn anh nói: “Không muốn để ý đến anh!”

Tổng Nam Xuyên cười cười, cúi xuống. Người dân môi cô nói: “Vậy chúng ta không nói lời nào, dùng thân thể trò chuyện là được.”

Bùi Anh: “...”

Cô không muốn “trò chuyện” cùng anh, bất kể là hình thức gì!

Nhưng mà đương nhiên, cuối cùng Tổng Nam Xuyên vẫn tiến hành “trò chuyện” vô cùng vui vẻ với cô.

Sau lễ Giáng Sinh, Tổng Nam Xuyên liền mang Bùi Anh về nước, lúc này Bùi Anh mới tin tưởng, anh thật sự chỉ muốn đi New York ăn tôm hùm mà thôi.

Thoáng cái lễ Giáng Sinh đã trôi qua, ngay sau đó chính là tết Nguyên Đán, mười hai tháng thoáng một cái đã qua đi, cách lễ mừng năm mới cũng không xa nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chi Trách Lúc Trước Mất Bị Mù* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 59

Trước lễ mừng năm mới, Tổng Nam Xuyên đặc biệt về thành phố C một chuyến, mục đích là trộm sổ hộ khẩu trong nhà.

Anh không thông báo trước cho ba mẹ, nghĩ muốn tiền trăm hậu tấu. Không nghĩ tới gừng vẫn luôn cay xè, lúc anh về đến nhà ba Tổng lại ngồi chờ trong phòng khách.

Trong lòng Tổng Nam Xuyên thoáng kinh ngạc, trên mặt vẫn tỏ vẻ không có chuyện gì: “Ba, hôm nay không tới công ty sao?”

Ba Tổng nhìn anh một cái, hừ một tiếng nói: “Không phải con cũng không đến công ty sao?”

“Con là đặc biệt trở về thăm hai người.”

“Thăm ba mẹ? Ba thấy con là đặc biệt quay về lấy cái này.” Ba Tổng nói rồi tay phải nâng lên, trong tay chính là sổ hộ khẩu mà Tổng Nam Xuyên muốn tìm.

Tổng Nam Xuyên mỉm môi, đến ghế sa lon đối diện ba Tổng ngồi xuống: “Ba có điều kiện gì cứ nói đi.”

Ba Tổng a một tiếng: “Tổng giám đốc Tổng đang bàn bạc công việc mua bán với tôi sao?”

Tổng Nam Xuyên im lặng nhìn ông một lúc, hỏi: “Sao ba biết con sẽ trở về?”

“Anh cho là ai nuôi anh lớn? Cái miệng anh vênh lên là tôi biết anh muốn giờ trò mèo gì rồi.”

Tổng Nam Xuyên: “..... Ba, lời ba nói càng ngày càng thô tục.”

“Đúng, vậy anh có hứng thú muốn đi ăn tôm hùm kiểu Mỹ.”

Tổng Nam Xuyên: “...”

Ba anh còn cho người theo dõi weibo của Bùi Anh sao?

“Dù sao đám cưới này con quyết định rồi.” Anh dựa vào ghế sofa, một bộ ba thích làm sao thì làm.

Ba Tổng nhàu mày: “Tôi thật không hiểu rốt cuộc anh thích cô gái kia ở điểm nào?”

“Toàn bộ.” Tổng Nam Xuyên trả lời gọn gàng linh hoạt.

Anh nói xong hai chữ này, phòng khách liền rơi vào im lặng. Ánh mắt hai người chạm vào nhau, giống như đang tiến hành một cuộc chiến không tiếng động. Một lúc lâu sau, ba Tổng thở ra một hơi nói: “Mà thôi, mẹ con nói đúng, trong ba đứa các con cũng chỉ có thằng cả nghe lời, cũng không biết lúc trước sinh thêm hai đứa làm gì.”

Tổng Nam Xuyên nói: "Quan trọng là nếu không có con và anh hai phân tán hai phần ba tinh lực của mẹ, anh cả đã sớm bị mẹ đùa tởm hổng."

Ba Tổng: "..."

Thế nhưng cảm thấy rất có đạo lý.

Ông ho một tiếng, nói: "Con đã nhất định muốn cưới Bùi Anh, vậy hãy nói rõ ràng với con bé, nếu đã bước vào cửa Tổng gia nhà ta, bình thường hành vi cử chỉ phải chú ý, không nên bị những phóng viên kia bắt được điểm yếu, ví dụ như Du Khải Trạch lúc trước."

"Cái này ba cứ yên tâm" Anh nói, khẽ nâng mi, nhìn ba Tổng ngồi đối diện. "Nhưng cũng phải nói, lúc nào ba cũng chú ý tin tức giải trí sao?"

"Hừ, ngày ngày trông thấy con trên sách giải trí, cũng thật sự là tăng thể diện cho ta."

"Con sẽ tranh thủ về sau mỗi ngày xem tài chính và kinh tế, có thể đưa sổ hộ khẩu cho con không?"

"..." Ba Tổng nhú mồm trừng anh một lúc, quăng sổ hộ khẩu lên bàn. "Cầm đi đi."

"Cảm ơn ba." Tổng Nam Xuyên thay đổi vẻ mặt ban nãy, nhếch miệng lấy, sau đó đi ra cửa.

Ba Tổng ở sau lưng anh nói: "Con không ăn cơm sao?"

"Không, con vội vàng muốn chuẩn bị hôn lễ, định sau này sẽ thông báo cho cha mẹ trước tiên." Tổng Nam Xuyên hướng ông giờ giờ sổ hộ khẩu trong tay, cười tủm tỉm rồi đi.

Ba Tổng: "..."

Người khác đều nói nữ đại bất trung lưu\*, nhưng vì sao ông nuôi ba đứa con trai, vẫn có loại cảm giác này?

\*Con gái lớn không giữ lại được.

Tổng Nam Xuyên sau khi từ Tổng Trạch đi ra, đợi không được quay về thành phố A, trước hết bấm số của Bùi Anh. Bùi Anh vì chuẩn bị hôn lễ, công việc gì cũng không nhận, lúc này đang ở nhà làm cơm trưa. Nghe di động ở bên trong phòng khách vang lên, cô nhẹ nhàng dùng mũi chân đá vắng Tiểu Hắc đang bá đạo dưới chân mình, đi đến có nhắc điện thoại: "Xuyên Xuyên?"

"Anh đã lấy được sổ hộ khẩu, ba cũng đồng ý hôn sự của chúng ta." Giọng của Tổng Nam Xuyên nghe vô cùng nhẹ nhàng.

"Thật sao, tốt quá." Giống như là bị tâm tình của anh lây nhiễm, khóe miệng Bùi Anh cũng cong lên.

Tổng Nam Xuyên ở đầu bên kia điện thoại tiếp tục nói: "Nhưng ông nói, muốn em sau khi kết hôn chú ý một chút, đừng có lại cùng những người khác tạo scandal, đặc biệt là Du Khải Trạch."

Bùi Anh: "..."

Cô cùng Du Khải Trạch tạo scandal sao? Căn bản chính là truyền thông cường chế thù dết vô cớ. Nhưng cô vẫn là nghe lời mà đồng ý: "Em sẽ chú ý."

Ngoại trừ công việc, cô vốn dĩ sẽ không thể nào có tiếp xúc cùng với các nam nghệ sĩ khác.

"Vậy cứ như thế đi, hiện giờ anh đang trên đường về thành phố A, em và cha mẹ em sắp xếp chút thời gian đi dạo ngao thế hồng trang."

"Được, anh ăn cơm chưa?"

"Còn chưa."

"Vậy em chờ anh về cùng ăn, em đang nấu cơm."

Tổng Nam Xuyên cười một tiếng nói: "Em ăn trước đi, không cần chờ anh, đừng để đói chết."

"Không sao, em có thể dùng chút đồ ăn vặt lót bụng ha ha, cơm phải hai người cùng nhau ăn mới tốt a."

Tổng Nam Xuyên nhin không được cười khê: "Vậy em tính ăn cái gì trước?"

"Tính ăn thức ăn cho chó."

"Phốc." Tiếng cười đứt quãng của Tổng Nam Xuyên từ ống nghe truyền đến: "Anh Anh, sao em có thể làm cho người thích đến như thế?"

Nói đến "Làm cho người thích" Bùi Anh liền nghĩ đến Tổng Nam Xuyên sẽ yêu cô thế nào, lập tức cảm thấy di động có chút phồng tay: "Em không nói với anh nữa, em phải gọi điện thoại cho mẹ."

Nói xong cô liền cúp điện thoại, phồng má lên, đem mẹ của nàng điện thoại điều đi ra.

Nghe được Tống Nam Xuyên muốn đích thân tới cửa thăm hỏi, người nhà Bùi Anh đương nhiên là cao hứng vạn phần hoan nghênh, bọn họ hẹn đầu năm, sẽ nghênh đón Tống Nam Xuyên.

Quê Bùi Anh ở phương bắc của một thành thị nhỏ, chỗ đó không có sân bay, vì thế Tống Nam Xuyên cùng cô đi tới sân bay của thành phố trước, sau đó lại lái xe về quê cô.

Từ trên máy bay đi xuống, Bùi Anh liền bị đông cứng nhin không được run một cái. Nhiệt độ ở đây thấp hơn so với thành phố A, không khí bên ngoài lạnh như băng làm cô thiếu chút nữa muốn chui về trên máy bay.

“Rất lạnh sao?” Tống Nam Xuyên nắm tay cô vào lòng bàn tay, một bên xoa xoa một bên hà hơi: “Không phải là những người lớn lên ở thành phố phía bắc, cũng không sợ lạnh sao?”

“Mới không phải được không! Trong nhà của chúng ta cũng có hệ thống sưởi, anh ở bên ngoài đông lạnh thử xem!” Bùi Anh không phải là lần đầu tiên bị người nói, nhin không được hướng về Tống Nam Xuyên cau mày.

Tống Nam Xuyên cười lấy khăn quàng cổ của mình xuống, một vòng lại một vòng quấn ở trên cổ cô: “Như vậy được chưa? Còn lạnh không?”

Bùi Anh lắc đầu, nhìn anh chỉ còn lại một cái áo lông cao cổ: “Anh không lạnh sao?”

“Anh không lạnh, anh là đàn ông.”

Bùi Anh: “...”

Đàn ông không sợ lạnh cùng người phương bắc không sợ lạnh đều là hai cái tin nhảm nhất trên đời!

“Anh như vậy sẽ bị cảm, vẫn là đem khăn quàng cổ đeo lên đi.” Bùi Anh nói xong lấy khăn quàng cổ trên cổ mình xuống. Tống Nam Xuyên cầm tay cô, nói: “Em thật sự không lạnh, ngược lại anh, mặt đều lạnh đến đỏ.”

“Không lạnh cũng đeo lên, anh mang hai chiếc khăn quàng cổ nhìn rất khó coi!” Bùi Anh nhón chân lên, không nói lời nào mà đem khăn quàng cổ quàng lên cổ Tống Nam Xuyên.

Tiếp viên hàng không đang đứng ở một bên trên ột nhin không được toát ra một chữ “井”. Nếu lạnh hai người các người làm ơn đi nhanh lên được không! Cứ ở chỗ này ngược câu có thể ấm áp sao!

Các người nói một chút, đổi mặt dạng tình lữ này như thế nào có thể mỉm cười phục vụ!

Vị tiếp viên hàng không này nhận biết Bùi Anh cùng Tống Nam Xuyên, vốn là lúc mới vừa nhìn thấy bọn họ cô còn yên lặng xúc động một cái, hiện tại cô chỉ muốn lên weibo treo bọn họ.

Nói treo liền treo, nhân lúc thời gian nghỉ ngơi, cô liền bò lên trên weibo làm sáng tỏ với những người đọc vô lương tình lữ; khuyên thể đặc chủng phi.

“Hôm nay ở sân bay gặp được Bùi Anh cùng Tống Nam Xuyên, hai người không coi ai ra gì mà ngược câu, ta cảm nhận được thật sâu tổn thương. [ Cúi chào ] a, bọn họ đối thoại đại khái như sau: Em lạnh sao? Khăn quàng cổ cho em. Em không lạnh, khăn quàng cổ cho anh. Anh cũng không lạnh, khăn quàng cổ vẫn là cho em đi. ( ta lạnh, khăn quàng cổ cho ta! Các người đi! [ tức giận mắng ] “

Mặc dù weibo của tiếp viên hàng không cũng không phải là cái gì quý danh, nhưng là không biết như thế nào, weibo này liền bị Bát Quái quý danh phát hiện, sau đó dẫn tới toàn thể dân mạng cường thế vây xem.

“F\*ck, Tống tổng có tiền như vậy, không thể mua nhiều vài chiếc khăn quàng cổ sao? ! ! [ Cúi chào ] “

“Đau lòng tiếp viên hàng không [ cười cry] bất quá có thể tại hiện trường vây xem ngược câu, ta thể nhưng có chút hâm mộ [ cười cry] “

“Đối thoại... Kịch bản là Quỳnh Dao nãi nãi viết giúp các người sao [ cười cry] Bùi Anh “

“Các người đều đang nhìn ngược câu, chẳng lẽ chỉ có một mình ta phát hiện, tiếp viên hàng không hôm nay bay là H thị sao! Bùi Bùi lão gia ở bên cạnh H thị a!”

“Σ ( ° Δ ° ||| ) 〰 nói H thị một câu bưng tình người trong mộng! Đây là Bùi Bùi mang Tống tổng về nhà ăn tết sao? ? ?”

“Paparazi, báo cáo theo dõi của các người đâu! Văn tập tám hệ liệt của các người đâu! Hai người đều về quê ăn tết a! Các người còn muốn lăn lộn! [ tức giận mắng ] “

“Ta có một loại dự cảm mãnh liệt, một hồi đại quy mô tàn sát câu sự kiện đang tiến tới gần, ta hảo phương.”

Tiếp viên hàng không gặp sự kiện dẫn tới chú ý phạm vi lớn như thế, vội vàng xóa weibo này, nhưng đề tài Bùi Anh mang Tống Nam Xuyên về nhà ăn tết này, vẫn là giống như tên lửa bò lên trên đứng đầu bảng đề tài.

Nhưng Tống Nam Xuyên cùng Bùi Anh đều vẫn chưa biết.

Tài xế lái xe đến nhà Bùi Anh, miệng há lớn đến mức có thể nhét vào một quả táo.

Anh làm bảo vệ nhiều năm như vậy, đây lần đầu tiên trông thấy một chiếc xe như thế! Đó là thân thích nhà ai a!

Anh nhìn chiếc xe kia dần dần đi xa, hồi lâu không thu ánh mắt kinh diễm của mình về được.

“Chính là ở đây.” Xe chạy đến dưới lầu nhà họ Bùi, Bùi Anh kêu lái xe ngừng xe lại.

Mẹ Bùi cùng Bùi Tu Nhiên đã chờ ở dưới lầu, Bùi Tu Nhiên nhận ra chiếc xe này, lúc này liền gào lên: “Đây là xe của anh rể!”

Đang nói, cửa xe liền từ bên trong mở ra, Tống Nam Xuyên đi ra. Bùi Anh theo sát anh xuống xe, cùng anh giới thiệu: “Đây là mẹ em, em trai em anh đã gặp.”

Tống Nam Xuyên khẽ gật đầu với cô, nhìn mẹ Bùi mặc cả người áo bông mới tinh màu đỏ. Không thể không nói, khuôn mặt mẹ Bùi cùng Bùi Anh mười phần giống nhau, cho dù hiện tại lớn tuổi, cũng có thể nhìn ra bộ dáng thù mị lúc còn trẻ.

“Chào đi, con là Tống Nam Xuyên.”

“Tống tiên sinh tốt lành, Tống tiên sinh tốt lành.” Mẹ Bùi nhìn Tống Nam Xuyên quả thực không thể thu lại ánh mắt, trước đây bà đã từng nhìn ảnh của anh trên tin tức, nhưng bây giờ trông thấy người thật, không biết còn đẹp hơn trong hình bao nhiêu lần. Lớn lên vừa đẹp mắt, còn có tiền như thế, có thể vừa ý Bùi Tú Quyên nhà bọn họ, quả thực đời trước tổ tiên tích đức!

Thấy mẹ cứ trắng trợn nhìn chằm chằm Tống Nam Xuyên như vậy, Bùi Anh đi lên đẩy bà, nói: “Mẹ, chúng ta đi lên rồi nói, đừng đứng ở đây.”

“Đứng đứng, trước tiên lên lầu, bên này Tống tiên sinh, mời.” Mẹ Bùi nhiệt tình mời mọc Tống Nam Xuyên lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Trách Lúc Trước Mắt Bị Mù* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 60

Edit: Đào Sindy

Nhà Bùi Anh ở lầu 7, một bộ ba phòng ngủ một phòng khách nhỏ. Phòng khách chỉ có một chiếc ghế sa lông không lớn, lúc này ngồi một loạt người, bình thường trong nhà một năm đều không thấy bà con thân thích, vậy mà lúc này lại đến đông đủ.

Mẹ Bùi cười dịu dàng nói “Mọi người nghe nói hai đức về, nên đặc biệt đến thăm hỏi.”

Bùi Anh gật đầu cười, hai người về chỉ nói với mẹ cô, nếu như bà không nói ra, những thân thích này làm gì biết mà hôm nay đến được. Tâm tư của mẹ mình cô hiểu rất rõ, không phải muốn khoe khoang một chút trước mặt thân thích sao.

“Tú Quyên à, mấy năm không gặp, thực sự cháu càng ngày càng đẹp.” Di Hai đứng lên từ ghế sa lông, nhiệt tình kéo tay Bùi Anh. Bùi Anh mỉm cười, cũng chào hỏi bà một tiếng vâng.

Di Hai là thân thích có tiền nhất trong tất cả mọi người, bình thường mắt cao hơn đầu, tình cờ mời bọn họ ăn bữa cơm, cũng chỉ để khoe khoang, mỗi lần mẹ cô ăn cơm xong trở về, đều là một bụng tức giận. Hiện tại bà lại tỏ vẻ thân thiết lôi kéo mình, giống như thân thiết lắm vậy, làm cho cô cảm thấy buồn cười.

Nhưng mà cô lại hiểu rất rõ bộ dáng hãnh diện của mẹ mình.

Di Hai thấy Bùi Anh biểu hiện lạnh nhạt, vừa cười nhìn Tống Nam Xuyên: “Vị này hẳn là cậu Tống, chào cháu ha, tôi là di Hai của Tú Quyên.”

Tống Nam Xuyên hơi nghiêng người, cùng bà giữ một khoảng cách nhất định: “Chào di.”

Di Hai duỗi tay trong khoảng không cứng đờ, ngượng ngùng thu lại. Bùi Anh thừa dịp này lôi kéo Tống Nam Xuyên, giới thiệu ba mình với anh: “Đây là ba em.”

Cảm giác ánh mắt Tống Nam Xuyên rơi vào người mình, sống lưng ba Bùi không tự chủ được thẳng tắp: “Chào cậu Tống.”

Ông biểu lộ sự uy nghiêm, Tống Nam Xuyên nhìn ông cười, nói: “Chào chú.” Hai người chào hỏi đơn giản một chút, Tống Nam Xuyên chợt nhớ tới gì

đó, tuy nói là đến gặp cha mẹ Bùi Anh, nhưng đây cũng là lần đầu anh đến nhà, anh vẫn mang vài thứ đến: “Con có mang đến cho cô chú ít quà, đang để trên xe, đợi con bảo tài xế mang lên.”

Mẹ Bùi vừa nghe xong, vội nói: “Không cần phiền tài xế, cứ để Tu Nhiên xuống lấy là được.” Bà nói xong thì vỗ vai Bùi Tu Nhiên, để cậu ta xuống tìm tài xế.

Bùi Tu Nhiên lấy quà lên, Cha mẹ Bùi mời mọi người đến phòng khách, chuẩn bị ăn cơm trưa.

Trên bàn cơm các thân thích đều nói chuyện bóng gió về Tống Nam Xuyên, anh bỏ ra 2 tỉ nhập cổ phần vào Hoàn Vũ mọi người đều biết, sao chịu buông tha cho miếng thịt to béo này.

Bùi anh vẫn im lặng không lên tiếng ăn cơm, vốn lúc đầu cha mẹ cô nàng cũng cảm thấy rất phiền phức, bây giờ lại đến một đám thân thích đông như thế. Nhưng mà Tống Nam Xuyên rất dễ dàng ứng phó, nếu nói những người này là đối thủ của anh, không ngừng chênh lệch một hai cấp bậc.

“Sao em chỉ ăn cơm trắng thôi vậy?” Tống Nam Xuyên trực tiếp gấp một cái đùi gà vào chén Bùi Anh, không chút khách khí. Bùi Anh hơi sững sốt, nhẹ nhàng nói cảm ơn anh, rồi yên lặng gặm đùi gà.

Mặc dù chỉ là một cử chỉ mờ ám, nhưng một bàn người đều nhìn bọn họ. Bùi Tu Nhiên sáng lạng cười hai tiếng, nói: “Anh rề thật quan tâm chị, khi nào thì kết hôn đây?”

Thật ra cậu ta chỉ thuận miệng hỏi, không ngờ tới Tống Nam Xuyên thật sự trả lời cậu ra: “Lần này anh đến là để bàn bạc với mọi người chuyện kết hôn với Bùi Anh.”

Nét mặt cha mẹ Bùi biến đổi, liếc mắt nhìn nhau, mẹ Bùi vui vẻ ra mặt nói: “Đây là chuyện tốt! Tú Quyên nhà chúng ta có thể gả cho cháu, là phúc khí tu luyện ba kiếp!”

Tống Nam Xuyên nhìn cô cười “Ngược lại cháu lại cảm thấy, có thể lấy cô ấy làm vợ, là phúc khí cháu đã tu luyện ba kiếp.”

Bùi Anh: “...”

Một đồng thân thích trên bàn nghe xong thì nét mặt đổi màu, trừ Tống Nam Xuyên.

So với Tống Nam Xuyên bình thản ung dung, mặt Bùi Anh đã lặng lẽ đỏ ửng. Bùi Tu Nhiên ở đối diện hò hét anh biết nói chuyện, Bùi Anh ho khan một tiếng, gấp cổ vạt cho Tống Nam Xuyên: “Khi ăn cơm đừng nói nhiều.”

“...” Tống Nam Xuyên nhìn cổ vạt khô quắt trong chén mà cảm thấy bị tổn thương sâu sắc, nhưng do Bùi Anh gấp cho anh, anh vẫn phải ăn cho hết.

Bữa cơm trưa ăn đến khi các món ăn đều nguội mới xong, cha mẹ Bùi đều không thể chờ đợi được muốn cùng Tống Nam Xuyên nói chuyện anh và Bùi Anh kết hôn, nhưng bây giờ bị mất kệt nhiều người, không thể làm hơn là đuổi hết toàn bộ thân thích đi.

Các thân thích khó khăn lắm mới có thể bắt quan hệ với Tống Nam Xuyên nên không nỡ đi, vẫn làm phiền đến ba bốn giờ chiều, thân thích thấy sắc mặt cha Bùi khó coi mới đi về.

Bọn họ vừa đi, mẹ Bùi đã kéo Tống Nam Xuyên đến ghế sa lông ngồi, một nhà ngồi chung, bàn bạc chuyện đại sự cả đời của Bùi Anh.

“Cậu Tống định khi nào làm hôn lễ đây?” mẹ Bùi cười híp mắt hỏi.

Tống Nam Xuyên nói: “Trước hết cháu và Bùi Anh sẽ đi đăng kí kết hôn, đại khái hôn lễ sẽ làm vào tháng tư, là ngày xuân về hoa nở.”

“Được, có thể.” Cha mẹ Bùi rất hài lòng, mẹ Bùi lại hỏi, “Có phải làm ở thành phố A không, mọi người đều ở đây cả? Dĩ cảm thấy hai bên làm cùng một sẽ tiện hơn.”

Tống Nam Xuyên cười nói: “Cháu dự định làm ở nước ngoài, lúc trước Bùi Anh từng nói muốn tổ chức hôn lễ ở bãi biển Cổ Bảo, vì thế nên cháu định tổ chức hai lần, đã chọn nơi tổ chức hết rồi.”

Cha mẹ Bùi còn đang kinh ngạc, Bùi Tu Nhiên chợt la lên: “Trời ạ trời ạ, thế là con có thể xuất ngoại rồi! Còn đến hai lần!”

Trong lúc cậu ta kêu lên thì mẹ Bùi cũng lấy lại tinh thần: “Vậy thì tiền phí quá nhiều rồi?”

Tống Nam Xuyên nói: “Chi phí không cần chú ý bận tâm, cháu vẫn lo được cho hai buổi lễ này.”

“Hả, như vậy, thì tốt.”

Mẹ Bùi gật đầu, định nói gì đó, thì bị Bùi Anh đánh gãy: “Mẹ, mau lấy hộ khẩu nhà ra đi?”

Mẹ Bùi nhìn cô: “Còn chưa bàn chuyện xong đấy, lấy hộ khẩu ra làm gì.”

Bùi Anh nhú mày nói: “Còn phải nói gì? Chuyện nên nói không phải đã nói hết rồi sao?”



“Còn đám hỏi này, đây là một quy tắc không thể bỏ.”

Bùi Anh trở nên đau đầu: “Thời nào rồi mà còn cần quy tắc chứ?”

Tổng Nam Xuyên nắm chặt tay cô, khiến cô bình tĩnh lại: “Tất nhiên cháu sẽ chuẩn bị đám hỏi, và cũng đã liên hệ luật sư, để cậu ta giúp cháu chuyển một phần bất động sản của công ty sang tên Bùi Anh, làm khoảng năm thủ tục là hoàn thành.”

Bùi Anh ngẩn người, đây là lần đầu cô nghe đến chuyện này: “Tại sao anh lại chuyển bất động sản của anh sang tên em?”

Tổng Nam Xuyên nói: “Không phải đi muốn đám hỏi sao, thế nên anh cũng chuẩn bị vốn định tiền và đồ cưới sẽ do cha mẹ hai bên chuẩn bị cho đôi vợ chồng son chúng ta. Nhưng mà anh lại nghĩ nó sẽ gây phiền cho đi, vì vậy nên anh chuyển sang cho em.

...

Trong phòng im lặng một hồi, sắc mặt cha mẹ Bùi không đẹp tí nào. Tổng Nam Xuyên lại nói: “À, nếu đi chuẩn bị đồ cưới cho Bùi Anh, thì cứ đưa trực tiếp cho cô ấy là được.” Anh nói xong thì dừng một chút, “Còn gì không?”

Mẹ Bùi sững sờ một lúc, mới nhìn Tổng Nam Xuyên nói: “Tu Nhiên nhà chúng ta đã hoàn thành 4 năm đại học, bây giờ đang thực tập tại trường, nhưng nó còn chưa tìm được nơi thực tập phù hợp”.

Bà nghĩ kĩ rồi, coi như không có tiền cưới hỏi, nhưng chỉ cần Bùi Anh gả đi, bọn chúng sẽ không quan tâm đến mình, việc trước mắt là trải sản đường cho Tu Nhiên đã.

Tổng Nam Xuyên nghe bà nói thế, anh nhìn về phía Bùi Tu Nhiên, hỏi cậu ta: “Em học ngành gì?”

Bùi Tu Nhiên nói: “Máy tính

Tổng Nam Xuyên nhíu mày: “Cho anh xem phiếu điểm một chút.”

Bùi Tu Nhiên: “...”

Cậu ta quay đầu nhìn mẹ của mình.

Nhận được tín hiệu của cậu ta, mẹ Bùi cười nói: “Đứa nhỏ Tu Nhiên này rất thích nghịch máy tính, ở trường học lại không hay đọc sách, nhưng đầu óc nó lại rất tốt, nhất định có thể giúp cháu.”

Tổng Nam Xuyên cũng cười: “Thật sự em ấy đã qua 4 năm sao? Lần trước cháu đã nhìn qua bài thi của em ấy, thực sự vô cùng thâm, cháu thật nghi ngờ em ấy không thể thuận lợi tốt nghiệp đại học rồi.”

Đầu gối Bùi Tu Nhiên như bị đâm thủng hai lỗ, không sai, cậu ta đã cúp vài tiết, nếu học kỳ sau lại thi lại, thì không biết có thể lấy được bằng tốt nghiệp không.

Nét cười trên mặt mẹ Bùi đông cứng: “Bằng cấp không thể kiểm nghiệm năng lực của một người...”

“Nhưng có thể kiểm nghiệm trí lực của một người.” Bà còn chưa nói xong câu, thì đã bị Tổng Nam Xuyên đánh gãy.

Mẹ Bùi: “...”

Trong phòng lại im lặng, cuối cùng vẫn là Tổng Nam Xuyên lên tiếng nói với Bùi Tu Nhiên: “Học bốn năm đại học, tốn không biết bao nhiêu tiền mà cha mẹ và Bùi Anh đều không dám tiêu, cuối cùng bằng tốt nghiệp không lấy được, làm sao anh có thể thuyết phục mình rằng em có thể giúp anh?”

Bùi Tu Nhiên bị đá kích liên tiếp, vào lúc này bị kích động, ánh mắt biểu hiện tức giận và không phục: “Là do ta không cố gắng học, anh thật sự cho rằng trí lực của em có vấn đề sao?”

“Nhìn qua rất giống.” Tổng Nam Xuyên cười như không cười nhìn cậu ta, “Như vậy đi, nếu như em có thể thuận lợi tốt nghiệp, thì anh sẽ cho em cơ hội đến công ti anh thực tập.”

“Có thật không?” Anh vừa dứt lời, cặp mắt mẹ Bùi mở to, “Sau này Tu Nhiên phải làm phiền cháu rồi.”

Tổng Nam Xuyên cười gằn một tiếng: “Cháu còn chưa nói hết, đi đừng vội vui mừng.” Anh nghiêng đầu nhìn về phía Bùi Tu Nhiên, “Trong lúc thực tập sẽ quản lí huà luyện nghiêm ngặt theo yêu cầu của công ti, nếu như cuối cùng cấp trên của em nói em không đạt yêu cầu, vậy sau khi kết thúc thực tập em không được ở lại công ti.”

Nhiệt tình ban nãy của mẹ Bùi bị dập tắt phân nửa, nhưng vẫn cười nói: “Nếu Bùi anh cùng cháu kết hôn, thì tất cả đều là người một nhà, người một nhà hà tất làm khó nhau như vậy, quá xa lạ rồi.”

“Người một nhà à?” Tổng Nam Xuyên cười châm chọc, “Đi có từng xem Bùi Anh là người một nhà không?”.

Này giờ Bùi Anh vẫn ở bên cạnh nghe anh nói chột sững sờ, không nghĩ đến anh sẽ nói trắng việc này ra trước mặt tất cả mọi người. Có thể là tự biết đuối lý, cũng có thể do khí chất Tống Nam Xuyên quá mức sắc bén, cha mẹ Bùi bị anh hỏi đến không nói được gì.

“Hôm nay tôi đến gặp các người, là do Bùi Anh vẫn còn gọi các người một tiếng ba mẹ.” Tống Nam Xuyên nói xong, mỉm cười, thở ra một hơi mới nói, “Trước đây các người đối xử với cô ấy ra sao tôi không truy cứu, bởi vì từ nay về sau đã có tôi chăm sóc cô ấy. Các người không cần lo lắng, Bùi Anh nặng tình cảm như vậy, chắc chắn sẽ phụng dưỡng các người, nhưng các người đừng có mà nghĩ nữa. Còn Bùi Tu Nhiên, tôi đã nói rất rõ ràng, tôi sẽ không mở cửa sau, chỉ cần cậu ta có năng lực ở lại công ti, như vậy trong thời gian ngắn cậu ta có thể tự mình nuôi mình. Đừng có cả đời bám váy chị mình mà không biết tự cố gắng, cậu tự mình nghĩ đi, nói thế nào đi nữa về mặt sinh lý cậu vẫn là một thằng đàn ông.”

Câu “Về mặt sinh lý cậu vẫn là một thằng đàn ông” thực có chút chói tai, giống như tự mình vứt bỏ sinh lý đặc thù, Bùi Tu Nhiên không phải là một thằng đàn ông vậy.

Cậu ta cắn môi, nhũn mày nhìn Tống Nam Xuyên: “Đừng có mà xem thường người khác, tôi sẽ tốt nghiệp cho anh xem, rốt cục ai mới không phải đàn ông chứ.”

Bạn đang đọc truyện *Chi Trách Lúc Trước Mắt Bị Mù* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 61

editor : sokute\_112k

Từ trong nhà đi ra, Bùi Anh vẫn đang cảm thấy một phen thể hiện của Tống Nam Xuyên ban nãy: “Anh thật sự là quá lợi hại, trước đây em nói em trai em thế nào cũng vô ích, hôm nay anh chỉ dùng ba câu đã làm nó dấy lên ý chí chiến đấu rồi.”

Tống Nam Xuyên không quá để ý đến nói: “Em đối với em trai em còn chưa đủ cứng rắn, loại người như cậu ta là từ nhỏ không được giáo dục tốt, đánh một trận là tốt rồi.”

Bùi Anh trầm mặc một lúc: “Vậy sau này với con chúng ta anh cũng định giáo dục như vậy sao?”

“Đương nhiên không phải, con anh đương nhiên phải cưng chiều.”

“...anh lại tiêu chuẩn kép\* (Tiêu chuẩn kép là cách gọi việc nhìn nhận theo hai cách khác nhau cho cùng một sự việc của một người, một nhóm hay một cộng đồng.) như vậy thật sẽ tốt sao? Cũng không sợ làm hư con?”

“Làm hư thì làm hư, ngược lại anh có thể nuôi con bé cả đời.” Đại khái là bị ảnh hưởng từ mẹ anh, anh liền tự nhận định đưa nhỏ Bùi Anh về sau sẽ sinh là con gái: “Lên xe trước đi, bên ngoài lạnh lắm.”

Anh nói xong liền mở cửa xe ra, Bùi Anh vuốt gọn mái tóc của mình rồi ngồi lên. Tống Nam Xuyên đã bảo tài xế đặt phòng ở một khách sạn, tối nay họ sẽ ở đó.

Cảnh sắc ngoài cửa sổ chậm chậm lướt qua, tuyết trắng đọng lại trên hai hàng cây bên đường tạo thành những lớp tuyết dày. Bùi Anh nhìn một hồi lại quay đầu hỏi Tống Nam Xuyên: “Đúng rồi, sao anh lại đưa sổ cổ phiếu bất động sản của anh chuyển sang cho em vậy?”

Anh muốn chuyển liên chuyển cho em thôi, còn cần tới lý do nữa sao?” Tống Nam Xuyên bị hỏi liền trả lời như chuyện đương nhiên.

Bùi Anh hơi ghen lại một chút, nói: “Bất động sản thì cũng thôi đi, còn cổ phần công ty cái gì đó nữa, em cũng hoàn toàn không hiểu a.”

“Anh sẽ để luật sư quản lý giúp em, hàng năm chỉ chờ nhận tiền lời được chia là tốt rồi.”

Bùi Anh: “...”

Loại cảm giác không làm mà hưởng này thực vẫn có chút vui mừng, nhưng Bùi Anh rất nhanh đã điều chỉnh lại thái độ của mình: “Hiện giờ tiền em kiếm được đã hơn trước rất nhiều rồi, thù lao làm việc từ Hoàn Vũ cũng xem như khá cao, nhất là , em cũng kiếm được số tiền hoa hồng lớn,

Tống Nam Xuyên nói: Em kiếm tiền là chuyện của em, cùng với chuyện anh chuyển cổ phiếu bất động sản cho em có liên quan gì sao?”

Bùi Anh: “...”

Được rồi không liên quan, Xuyên Xuyên nhà cô là có quá nhiều tiền để đốt được chưa.

Cô xoa xoa ngón tay mình, lại nói: “Hiện giờ hộ khẩu đã lấy được rồi, nhưng lúc này đang là năm mới, cục dân chính vẫn đang được nghỉ nha, cũng

không làm thủ tục được.”

“Không sao, hôm nay mừng năm rồi, đoán chừng bọn họ qua mừng bầy sẽ đi làm.”

“Ồ..” Bùi Anh gật gù đầu, lại có chút hiếu kì nhìn anh: “Nghe nói mấy Tổng giám đốc như anh đều có thể khiến cho cục dân chính trong thời gian nghỉ lễ mà cấp giấy chứng nhận.”

Tổng Nam Xuyên cười một tiếng: “Nếu vậy để anh thử xem?”

“Vấn nên thôi đi, cuối năm rồi bắt người ta chạy tới làm việc cũng không tốt, thôi thì cứ chờ thêm hai ngày nữa đi.” Cô nói, mắt sáng lên giới thiệu với Tổng Nam Xuyên: “Tuy rằng thành phố nơi em ở rất nhỏ nhưng cũng không thiếu chỗ tham quan đâu.”

Cô vốn tưởng rằng giữ Tổng Nam Xuyên ở lại hai ngày sẽ khiến anh cảm thấy ngọt ngào, mới đưa ra đề nghị này không nghĩ tới Tổng Nam Xuyên không hứng thú nói: “Trời lạnh như vậy thì vui gì chứ? Chúng ta có thể lưu lại khách sạn hai ngày cũng được.”

Bùi Anh: “...”

Keke.

Cuối cùng Tổng Nam Xuyên vẫn bị Bùi Anh kéo đi dạo một vòng thành phố lạnh giá suốt hai ngày, ngày đầu tiên sau kỳ nghỉ Tết kết thúc, hai người liền không thể đợi thêm nữa mà chạy tới cục dân chính làm thủ tục.

Ngày đầu tiên làm việc ai cũng mắc các triệu chứng sau kỳ nghỉ khác nhau. Vốn nhân viên cục dân chính đang làm việc rất mệt mỏi, vừa nhìn đến Tổng Nam Xuyên và Bùi Anh, thì lần đầu tiên cô nhân viên cảm thấy công việc thật tốt, cô ấy yêu công việc của mình.

Mặc dù người đăng ký kết hôn là Tổng Nam Xuyên và Bùi Anh, nhưng hiển nhiên cô nhân viên so với bọn họ còn hưng phấn cùng căng thẳng hơn, giống như người kết hôn kia là bản thân cô ấy.

Nhưng quả thật cô ấy vẫn còn độc thân.

Thiếu xót tươi tắn tình yêu, bình thường cô chỉ có thể dựa vào chuyện bát quái của người ta để lấp đầy chỗ trống trong trái tim đầy trống vắng của mình, mà series chuyện về Bùi Anh và Tổng Nam Xuyên lại là chuyện mà cô yêu thích nhất, theo dõi từ khi mới bắt đầu cho tới những phần mới nhất. Giúp hai người làm thủ tục xong lại nhìn bọn họ rời đi, cô lập tức mò lấy di động, đăng nhập weibo.

Chuyện về Bùi Anh và Tổng Nam Xuyên, sẽ do cô kết thúc!

Vốn là muốn bỏ qua đạo đức nghề nghiệp lên weibo đăng một tin tức nóng, không nghĩ tới cơ hội này những người trong cuộc cũng không muốn cho cô ấy.

Bởi vì cô vừa online đã thấy weibo Bùi Anh một màu đỏ rực.

Đừng hỏi vì sao lại là đỏ rực.

Bùi Anh V: Chúc mừng năm mới tất cả mọi người, tôi kết hôn rồi~\((\ge \nabla \le)\)/~ [hình ảnh]

Hình ảnh là ý tưởng của Tổng Nam Xuyên lúc trước, đặt giấy kết hôn của hai người bên cạnh là một cái nhẫn kim cương sáng lấp lánh. Weibo vừa đăng lên, trong nháy mắt liền đẩy lên hàng ngàn đợt sóng.

“Chết tiệt, chết tiệt! Bây giờ tôi thật kích động tôi không biết nên nói gì! Nhẫn kim cương của Bùi Bùi nhà tôi thật đẹp thật lớn a!!!!”

“Bùi Bùi, qua năm mới tôi đã tăng cân rồi rồi, cô lại không thể chờ nuôi tôi được nữa, tôi từ chối [bye bye] thế nhưng tôi vẫn phải nói, mẹ\*\*\*rót cục cũng đã kết hôn rồi!

“Bị kim cương làm cho lóa mắt! Tổng tổng quả nhiên hào phóng! Chúc anh và Bùi Bùi tân hôn hạnh phúc!”

“Quả nhiên về nhà là để kết hôn! Nha nói vậy thật có chút không may mắn! Cái dự đoán lúc trước thực là thần kì! Cuối cùng Bùi Bùi và Tổng tổng cũng kết hôn vui vẻ! Nhớ đem thức ăn cho chó, à không, bánh kẹo cưới tặng chúng tôi nha!”

“Đây là giấy hôn thú có giá trị cao nhất mà tôi từng thấy! Bùi Bùi cùng Tổng tổng nhìn thật đẹp đôi a! Con của hai người liệu sẽ xinh đẹp tới mức nào a!!! Vừa mới nói đến kết hôn xong tôi đã muốn giục có em bé rồi! [tức giận nãy]”

“Hãy giữ lấy nhé Bùi Bùi, Tổng Nam Xuyên, fan hâm mộ đều biết QAQ con đường đi tới hạnh phúc của Bùi Bùi và Tổng tổng thật không dễ dàng, chúc hai người tương lai thật hạnh phúc QAQ!”

“Tôi đã muốn nói những kẻ lúc trước từng nói Tổng Nam Xuyên chắc chắn sẽ không cưới Bùi Anh lúc trước ló mặt ra a [ngoáy mũi]”

“Đột ngột quá, không kịp chuẩn bị thức ăn cho chó a, không nói, tôi cũng muốn đi kết hôn, nha, hình như tôi còn không có nam phiếu\*(ý chỉ những phiếu com miễn phí, những cây ATM tự động đó) [bye bye]”

“Hiện trường làm thịt chó..... Ngã dậy đứng không nổi. jpg”

“Chúc mừng Bùi Bùi và Tống tổng! Rót cục đã có mối quan hệ hợp pháp rồi! [cười trộm]”

“Dĩ nhiên là thật sự kết hôn, Tống tổng cục thật ra đáng mỹ nam tử a [bye bye] mong hai người có thể sống vui vẻ thật lâu~”

“Tại sao bên dưới weibo này lại còn có người quái dị như vậy, tự mình nhẹ nhàng rồi đi không tốt sao, chớ ép tôi nể người [mỉm cười]”

“Bọn hắc tử \*(đã giải thích ở những Chương trước rồi nhé) đến chiến đấu a! Hiện tại Fan Bùi Bùi chúng ta cũng đến mấy trăm vạn, không sợ các người!”

Weibo Bùi Anh náo nhiệt, bên truyền thông cũng không nhàn rỗi, chỉ qua hơn một tiếng, chuyện Bùi Anh và Tống Nam Xuyên kết hôn liền một bài tiếp một bài đăng lên.

“Phần cuối cùng! Bùi Anh và Tống Nam Xuyên tu thành chính quả, ngày hôm nay chính thức đăng ký kết hôn!”

Dân cư mạng bên này để lại nhắn tin tới cũng vô cùng tích cực.

“Đừng là phần cuối a! Tôi còn muốn xem ngoại truyện đây! Đi theo dõi cảnh bọn họ sinh con a!”

“Còn hôn lễ mấy người không đi theo nữa sao? Tôi còn muốn xem hôn lễ của Bùi Bùi nhà tôi với Tống tổng đây, mau rút đi làm đi [tức giận mắng]”

“Tôn nghiêm của mấy người đâu hả paparazzi? Tin tức kết hôn là người trong cuộc nói ra, cần mấy người làm gì?”

Tống Nam Xuyên bình tĩnh lướt weibo hết một lượt, lấy di động lên weibo riêng với nhóm bạn bè, đăng tin tức đầu tiên về anh cho list bạn bè.

Xuyên: □ [hình ảnh]

List bạn bè của anh trên cơ bản đều là bạn bè thân thích cùng với bạn hữu trên phương diện làm ăn, những người này bình thường đều rất ít đăng tin lên nhóm nhưng tin tức của anh vừa cập nhật, bạn bè liền náo loạn. Không ít người gửi tới lời chúc mừng, còn có cả anh hai đang xù lông(tức giận) kia.

Anh hai: Mẹ\*\*\*, em thật sự kết hôn rồi!!! Ba mẹ biết không?”

Tống Nam Xuyên trả lời: “Đương nhiên biết, nếu không anh nghĩ làm sao em có thể lấy được sổ hộ khẩu này chứ □”

Anh hai: Có phải anh là người cuối cùng biết chuyện này [bye bye]

Xuyên trả lời anh: Đúng, hãy cảm ơn list bạn bè vạn năng đi, nếu không phải nhờ nó thì có khả năng phải đợi tới hôn lễ anh mới biết. □

Anh hai trả lời Xuyên: Đoạn tuyệt quan hệ đi. [bye bye]

Ba ba: Nhận giấy xong không nhanh về công ty làm việc, còn ở đó phát tin tức lên list bạn bè?

...

Tống bawrta ló mặt, list bạn lại trở nên yên lặng, chủ tịch xấu bụng, trêu chọc không nổi!

Bùi Anh không nhìn thấy cuộc nói chuyện của anh hai cùng Tống ba ba với Tống Nam Xuyên, cô chỉ vô tình thấy được list bạn bè của Tống Nam Xuyên thì hơi kinh ngạc.

Cô nhìn chăm chăm vào hai cái giấy hôn thú cùng một lúc, trước đây anh đã muốn làm như vậy,

Hoá ra Xuyên Xuyên sẽ đăng lên list bạn bè của anh a, cô vẫn cho là anh chỉ nói vậy.

Lại tới tháng ba trong năm, hoa đào lại nở khắp thành phố.

Tháng này Bùi Anh đều phải bận rộn vì việc chuẩn bị hôn lễ. Hôn lễ cuối cùng được định vào ngày mùng 7 tháng 4, là ngày hoàng đạo mà mẹ Tống chọn.

Điểm đầu tiên của hôn lễ là ở Đức, Tống Nam Xuyên liền tiện thể tìm nhà thiết kế áo cưới ở Đức, thiết kế váy cưới. Làm Bùi Anh thường xuyên phải bay sang bên đó thử váy cưới, sau vô số lần sửa chữa rốt cục Tống Nam Xuyên cũng hài lòng.

Không sai, là Tống Nam Xuyên hài lòng, còn Bùi Anh... Mẹ\*\*\* Bản thiết kế đầu tiên cô đã rất hài lòng rồi có được không? Cô thật sự không muốn phải bay nhiều lần như vậy!

Nhưng cũng may, cuối cùng bộ váy cưới này thật sự so với bộ đầu tiên đẹp hơn rất nhiều, Bùi Anh thử váy xong, trước hết đứng trước gương tự chụp lấy một bức ảnh, sau đó liền cập nhật lên weibo.

Một tháng này weibo của cô đều như hiện trường làm thịt chó cỡ lớn, có những fan hâm mộ vừa hô hào, vừa la hét làm cho cô cập nhật thêm tin tức,

thật là một đám xay người như sữa đậu nành vậy.

Sau khi mọi thứ chuẩn bị hoàn tất, rốt cục tới ngày mừng 6 tháng 4, trước hôn lễ một ngày. Bởi vì quy trình hôn lễ phải diễn ra một loạt trên thảm đỏ, vì lẽ đó ngày hôm nay bọn họ đặc biệt phải đi tới đó diễn tập.

Nhân viên diễn tập cũng gồm cả phù rể và phù dâu, hôn lễ của bọn họ không mời đoàn phù rể phù dâu xa hoa, phù rể của Tống Nam Xuyên là anh hai, phù dâu của Bùi Anh chính là Nhậm San San.

Không có đội ngũ minh tinh rạng ngời nhưng Bùi Anh cảm thấy hạnh phúc không kém những người khác.

Có thể cử hành hôn lễ trong pháo đài cổ xinh đẹp như vậy hoàn toàn có thể làm bùng nổ trái tim bất kì người phụ nữ, thiếu nữ nào.

Cánh cửa cổ xưa nặng nề từ từ mở ra trước mặt Bùi Anh, lộ ra ánh nắng ban mai buổi sớm, Tống Nam Xuyên dần dần xuất hiện trong tầm mắt của cô. Anh nghiêng nửa người, đưa tay trái ra cười với cô.

Bùi Anh đưa tay nắm lấy, một cô bé cầm giỏ hoa bên cạnh ngoan ngoãn rắc cánh hoa.

Đại khái là thảm đỏ quá mềm mại, cả người Bùi Anh đều cảm thấy nhẹ nhàng lâng lâng như đi trên mây. Trên đường, cô nghiêng đầu hỏi Tống Nam Xuyên: “Anh nói một lát nữa cha xứ sẽ hỏi chúng ta cái gì?”

Tống Nam Xuyên nói: “Đương nhiên là hỏi em có đồng ý gả cho anh hay không đi?”

“Hả, làm sao ông ấy lại không hỏi một chút làm sao em lại coi trọng anh a?”

“... Anh nghĩ ông ấy sẽ không tò mò như thế.” Tống Nam Xuyên nói xong cũng nghiêng đầu nhìn Bùi Anh: “Nhưng anh có chút tò mò, tại sao em lại coi trọng anh vậy?”

Bùi Anh nói: “Bởi vì lúc trước mắt bị mù a.”

Tống Nam Xuyên: “...”

May là cha xứ sẽ không hỏi mấy vấn đề như thế này.

Anh cười cười, hơi dán sát vào Bùi Anh, nói bên tai cô: “Xem ra đôi mắt này của em, chỉ có thể mù cả đời.”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Trách Lúc Trước Mắt Bị Mù* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 62: Chương 62: ngoại truyện 1

Hai buổi hôn lễ của Bùi Anh và Tống Nam Xuyên kết thúc, trước và sau tốn gần nửa tháng, cuối cùng mới hạ màn.

Bởi vì hai buổi hôn lễ ở hai quốc gia khác nhau, mời tân khách mỗi lần cũng riêng biệt, nhưng Nhậm San San là dâu phụ, ngược lại liên tục từ Cổ Bảo theo cô ra đến biển.

Hai buổi hôn lễ cũng không có ý định mời truyền thông đến, nhưng ảnh chụp hiện trường hôn lễ vẫn bị truyền ra ngoài không ít, khiến nhiều bạn bè trên mạng cực kỳ hâm mộ. Bởi vì cử hành tổng cộng hai buổi hôn lễ, Bùi Anh phải mặc hai bộ áo cưới, sau khi hôn lễ kết thúc, cô đăng vài tấm ảnh cưới lên weibo, lần nữa lan rộng quy mô ngược chó.

“Tổng tổng đối với chị là thật lòng[ bye bye ] hai bộ áo cưới của hai buổi hôn lễ, em mặc kệ em cũng muốn qaq “

“Nhìn thấy mà em cũng muốn kết hôn, nhưng mà người đàn ông bên cạnh em vẫn chưa chịu mở miệng [ bye bye ] em vẫn còn phải ăn thức ăn cho chó đây...”

“Hai bộ áo cưới đều siêu đẹp! Bùi Bùi chân dài của em mặc gì đẹp nấy !”

“Đẹp quá đi t^t có thể in lên làm giấy dán tường được rồi t^t “

“Em cũng muốn kết hôn như vậy, anh xem rồi làm đi [ mỉm cười ] bạn trai “

“Lần trước nhìn thấy tình trạng ngược chó thê thảm lần này cặp đôi ấy lại tiếp tục hành hạ trên Weibo [ bye bye ] hoan nghênh Bùi của em gia nhập vào món ăn ngược chó xa hoa [ mỉm cười ] “

“Kể tiếp không phải nên đi tuần trăng mật sao? Đến đây đi, em không sợ đâu, mong phát trực tuyến!”

Đương nhiên, Bùi Anh sẽ không phát trực tuyến, bởi vì mỗi ngày cô đều vui chơi ăn uống bên ngoài xong, buổi tối còn phải ứng phó với tình lực tràn đầy của Tống Nam Xuyên, đã không còn dư thừa tình lực phát Weibo để ngược chó.

Tống Nam Xuyên không có on Weibo, chỉ ngẫu nhiên gửi cho vòng bạn bè mấy tấm ảnh, còn đặc biệt thêm định vị.

Anh ba: Được rồi anh biết em đang đi tuần trăng mật trên khắp thế giới, không cần mỗi một nơi đều gắn vị trí, anh không muốn biết đâu [ tạm biệt ]

Xuyên phản hồi lời của anh ba: Hâm mộ sao? [ tàn khốc ] nếu thật không muốn xem anh có thể giấu em đi : )

Anh ba trả lời Xuyên: Cảm ơn đã nhắc nhở, anh sẽ đi giấu ngay bây giờ: )

Xuyên trả lời anh ba: Được rồi, em biết anh không bỏ được, dù sao khó khi có thức ăn cho chó chất lượng như thế.

Anh ba trả lời Xuyên: ... .. Cút đi.

Xuyên trả lời anh ba: Nếu đã hâm mộ như thế, có thể đi tìm bạn thân của Bùi Anh là Nhậm San San[ mỉm cười ] em nhớ hình như trong hôn lễ hai người nói chuyện rất hòa hợp: )

Anh ba trả lời Xuyên: Cô ấy là một nữ lái xe dơ bẩn, vậy mà em lại dung từ đó để hình dung à?

Xuyên trả lời anh ba: Vậy mà hai người đã phát triển đến trình độ dơ bẩn rồi? [ hoảng sợ ]

Ba ba: Ai là Nhậm San San? Là dâu phụ trong hôn lễ sao?

...

Vòng bạn bè bắt đầu im lặng trở lại.

Chỉ mình anh ba đơn độc đi đến thư phòng, cùng ba Tống tham thảo vấn đề dơ bẩn.

Chuyến đi tuần trăng mật này của Bùi Anh, diễn ra gần một tháng, mới quay về thành phố A.

Đã đến tháng 5, giải Kim Ngưu năm nay được tổ chức vào tháng 7, đoàn phim cố gắng bắt kịp giải Kim Ngưu này, cô ý đem điện ảnh định dương ở ngày năm tháng năm khởi chiếu phim ngày 5 tháng 5, đây cũng là sinh nhật Hạnh Tâm.

Hồi tháng tư đoàn phim tung áp phích tuyên truyền phim, khi đó Bùi Anh đang ở chuyến đi trăng mật, chỉ có thể phát weibo, hiện tại tính toán thời gian trở lại, đúng lúc tham dự buổi ra mắt phim.

Buổi ra mắt phim trừ nhân viên, thì chỉ mời bộ phận truyền thông cùng minh tinh, còn có số ít người xem.

Hoàn Vũ lần đầu tổ chức nên làm cực kỳ long trọng, thậm chí còn có bước phân đoạn thăm dò. Bùi Anh và Tống Nam Xuyên cùng nhau tham gia lần đầu, hai người bọn họ vừa xuất hiện ở hiện trường, dẫn tới chú ý của truyền thông.

Đây là lần đầu tiên sau khi kết hôn họ cùng nhau xuất hiện trước công chúng, tất nhiên phóng viên không muốn buông tha cơ hội tốt này, không chỉ đèn flash hiện trường liên tục nhấp nháy, mà câu hỏi được đưa ra cũng cùng bản liên hồi như không có điểm dừng.

Sau khi Tống Nam Xuyên nghe phóng viên nói vấn đề thật nhanh xong, thì hỏi một câu từ tận đáy lòng mình: “Anh không cần trùng lặp chứ?”

Phóng viên: “...”

Trọng điểm không phải là cái này, Tống tổng!

Cuối cùng vẫn là MC thành công hấp dẫn chú ý, lại khiến mọi người chú ý đến bộ phim sắp ra mắt. Mà đạo diễn đang ngồi một bên, toàn bộ quá trình đều đang suy tư, hôm nay bước lên thăm dò, đến cùng có mấy cặp vợ chồng ngược chó vậy.

Ông đếm ngón tay, Mạc Trần và cô vợ trợ lý, Hạnh Tâm và cô vợ biên tập, Tống Nam Xuyên và Bùi Anh, Kiều Dĩ Thần và Đinh Mông..

Ha ha, đây là buổi ra mắt phim, lại trở thành hiện trường tàn sát chó!

Trong lúc đạo diễn đang đau lòng, phân đoạn phỏng vấn cuối cùng cũng chấm dứt, tiếp theo. Đến phân đoạn chiếu phim.

Tống Nam Xuyên và Bùi Anh ngồi cùng một chỗ, đèn phòng chiếu dần tắt, anh mới chợt nghĩ đến: “Hình như đây là lần đầu tiên chúng ta cùng ngồi rạp xem phim.”

Bùi Anh nói: “Đúng vậy, người khác hẹn nhau theo trình tự ăn cơm dạo phố rồi xem phim, còn anh hẹn thì theo trình tự là ăn cơm đi dạo và lên giường.”

Tổng Nam Xuyên: “...”

Mặc dù bên trong rất tồi, nhưng lại hết sức yên tĩnh, nói nói vậy không sợ người khác nghe thấy sao?

Không lâu sau đó màn ảnh chiếu phim lên, hai người không nói chuyện với nhau nữa. Phim chiếu tổng cộng chín mươi phút, người xem đều rất tập trung cao độ, mới bắt đầu Mạc Trần cùng Bùi Anh xuất hiện, còn có nhóm Fan nhỏ hét lên.

Chiếu phim kết thúc, mỗi một phóng viên đều không nhịn được mà phát tin tức ngay, sợ bị người khác đoạt trước. Phim hay kịch bản tốt cùng với chọn lựa diễn viên kỹ càng, được truyền thông cùng người xem đánh giá cao.

Quảng bá ra mắt phim, chỉ ngày đầu công chiếu, mấy giờ đầu mà vé xem phim đã hơn trăm triệu. Bùi Anh không lúc nào là không chú ý đến phòng bán vé, người hâm mộ trên Weibo của cô liên tiếp kéo đến phòng vé, ắt hẳn sắp đến mấy triệu người rồi.

Nhớ ngày được vài chục nghìn còn giống như rõ vẫn còn róc ròn một trước mắt, không đoán được bản lĩnh thay đổi, sẽ đạt mốc triệu, Bùi Anh cảm giác khó tả.

Fan trên Weibo của cô hò hét đòi phúc lợi, Bùi Anh nghĩ lần trước cô mới tung lên ảnh chụp, lần này... Hay là ảnh Tổng Nam Xuyên đi!

Ngày mà phòng vé vượt mốc mười triệu, fan của cô cũng đạt mức vài triệu.

Fan hò hét đòi phúc lợi cao chưa từng có, Bùi Anh cười xấu xa lấy tấm ảnh mà mẹ Tổng Nam Xuyên cho lúc trước ra, dùng di động chụp lại rồi đăng lên Weibo.

Bùi Anh: Cảm ơn mọi người ủng hộ bộ phim [ Diễn Viên ] của tôi, hôm nay phòng vé vượt mức mười triệu, Fan của tôi cũng đạt vài triệu, hay là đăng ảnh Tổng tổng lúc nhỏ cho mọi người xem nhé [ thận thủng ] nếu như sau này tôi có con gái, cũng hy vọng bé có thể dễ thương như vậy [ đáng yêu ]

Bởi vì Tổng Nam Xuyên không có Weibo, cho nên anh không thể ngăn cản sự truyền bá này ngay được, chờ Tiểu Trương nói cho anh biết tin này, thì đề tài “Tổng Nam Xuyên bán manh từ nhỏ” đã lên đứng đầu.

“Mẹ ơi! Đây là Tổng tổng sao! !!! Ông trời ơi sao đáng yêu thế này! !!!”

“Ông trời ơi Tổng tổng có thể là nam cũng có thể nữ, Bùi Bùi chị quá hời rồi [ cười cry ] “

“A a a Bùi Bùi v qaq có cảm giác nàng dâu biến thành bà mẹ qaq mặt khác dựa vào nốt ruồi giọt lệ dưới mí mắt kia, cuối cùng cũng thuyết phục mình đây là Tổng tổng, không phải là chị...”

“Nhìn ảnh trước đây của Tổng tổng, em lại yên lặng nhìn ảnh còn bé của em... [ bá bá ] em là nữ [ mỉm cười ] “

“Tổng tổng mặc váy công chúa nhỏ và bím tóc nhỏ trông thật riu rít riu rít! !!! Đáng yêu như vậy nhất định là bé trai!”

“... Đột nhiên em nghĩ đến lúc trước Mông chủ phát Weibo về bài thi môn Toán trường cấp hai cho Kiều Đại, kết quả là... Ừ thì, em đi tìm cho chị xem ) [ websites liên tiếp ] ← dừng cảm đi tìm đi chị “

“Ha ha ha ha ha cảm giác đêm nay Bùi Bùi sẽ bị a ha ha ha ha ha hắc Tổng tổng không cần sợ hãi, cứ thế mà làm!”

“Trước tiên để Bùi Bùi thoảng yên tâm [ ngon nết ] sau đó Tổng tổng có thể trực tiếp cảnh sau đó không (\*w\\* ) “

“Phúc lợi này em thích ha ha ha ha ha ha ha! Bùi Bùi, tự mình làm mình chết cũng phải làm hhhhhh “

...

Tổng Nam Xuyên vốn rất tức giận, nhưng hiện giờ bạn bè trên mạng đã nghĩ ra biện pháp tốt. Ừ, anh cực kỳ thích.

Bùi Anh nhìn bình luận, cảm thấy dự cảm xấu, đặc biệt là sự kiện của Kiều Dĩ Thần và Đinh Mông, toàn bộ quá trình khi ấy cô cũng rất quan tâm.

... Tại sao cô cảm thấy mình đang đi vào vết xe đổ, cùng một kiểu chết đây?

Vốn cô muốn xóa đi bài đăng Weibo, nhưng giờ chuyện đã âm ỉ đến thế, nếu xóa thì cô lại cảm thấy chột dạ, nhưng không xóa, nếu như Tổng Nam Xuyên mượn chuyện này mà triển?

Trong lúc cô vẫn đang do dự, Tổng Nam Xuyên đã tan làm về.

Trong lòng Bùi Anh lộp bộp một tiếng, cô tắt máy tính cực nhanh, quay đầu lại nhìn Tổng Nam Xuyên: “Xuyên Xuyên, anh về sớm thế?”

Tổng Nam Xuyên đứng một bên cởi áo khoác, vừa nhìn cô cười nói: “Đúng vậy.”

Hắn cười khiến sau lưng Bùi Anh tỏa ra khí lạnh, cô khẽ lùi ra sau, dự định xuống lầu: “À, lúc chiều em tự mình làm ít bánh quy, anh muốn ăn không?”

“Không vội.” Tổng Nam Xuyên nói rồi cời cà vạt ra, “Anh nghe tiểu Trương nói hôm nay trên Weibo rất đông vui?”

Bùi Anh: “...”

Đúng là Tiểu Trương chuyên nghiệp đâm thọc ba trăm năm!

Trong khi Tổng Nam Xuyên từng bước đến gần, Bùi Anh đã lui đến góc tường. Cô dùng tay chống vai Tổng Nam Xuyên, nhú mày nói: “Bây giờ là ban ngày anh đừng làm loạn.”

“Đến bây giờ, anh mà làm loạn thì không phân biệt ban ngày hay ban đêm.”

Bùi Anh: “...”

Cảm giác thân thể Tổng Nam Xuyên lửa nóng hùng hực đang dí sát vào, Bùi Anh đáng thương nói: “Xuyên Xuyên, là em sai.”

“Lúc em đăng tấm ảnh của anh em có nghĩ đến mình sai không?” Tổng Nam Xuyên nói, lè lưỡi liếm môi cô, “Nhưng không sao, không phải em nói muốn có con gái đáng yêu như vậy sao? Đừng nghĩ không, phải làm mới có.”

Bùi Anh: “... ..”

Sau khi kết hôn Xuyên Xuyên càng thêm phóng túng không kiềm chế được, mỉm cười.

Trên người Bùi Anh chỉ mặc váy liền mùa hè, tay Tổng Nam Xuyên nhẹ nhàng dưới làn váy cô trượt vào, dọc theo đường cong chân của cô lướt một đường.

Đụng chạm nhẹ nhàng khiến da Bùi Anh ngứa ngứa, cho đến khi đụng đến chỗ mềm mại nào đó, cô mới nhin không được than nhẹ một tiếng.

Giọng của cô chính là kích thích tốt nhất với Tổng Nam Xuyên. Tình đến, cặp mắt sắc của anh khẽ trầm xuống, lật người hôn lên.

Không biết có phải do đang muốn trừng phạt cô hay không, hôm nay Tổng Nam Xuyên phá lệ cường ngạnh, biện pháp an toàn cũng không thêm dùng: “Không phải em nói muốn sinh con gái à? Như thế này mới sinh con gái được.”

“...” Mắt Bùi Anh hiện ra hơi nước đôi nhìn anh, cầu xin nói, “Xuyên Xuyên, không nên lấy con cái ra đùa giỡn, chúng ta đều chưa chuẩn bị sẵn sàng đâu.”

“Chuẩn bị gì?”

Tổng Nam Xuyên cúi đầu hôn lên người cô, Bùi Anh bị hôn đến tim mềm nhũn, nói đứt quãng: “Có lẽ nào... Thật tốt, chuẩn bị mang thai...”

Tổng Nam Xuyên lại hôn cô một trận, mới từ bi lấy cái hộp dưới gối ra.

Đến tối hai người đều mệt mỏi, Tổng Nam Xuyên trực tiếp kêu người đưa đồ ăn, lúc trở về phòng ngủ, Bùi Anh đã ngồi trước máy vi tính.

Anh bước đến, có vài phần tò mò hỏi: “Em đang làm gì?” Không phải lại có ý nghĩ bạo phát gì về anh chứ? Xem ra dạy dỗ vừa rồi còn chưa đủ, ha ha.

Bùi Anh nhìn chằm chằm máy tính, mệt mỏi nói: “Xóa badi đăng trên Weibo.”

Tổng Nam Xuyên ngẩn người, bước lên từ phía sau ôm lấy cô: “Thật ra Weibo này, em có thể phát thêm mấy cái.”

Bùi Anh: “...”

Nghĩ hay lắm!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Trách Lúc Trước Mắt Bị Mù* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 63: Chương 63: Ngoại truyện 2

Editor: Trang Lyn

Sau sự kiện mấy bức ảnh đáng yêu thời thơ ấu của Tổng tổng đi qua, phòng vé < vẫn ổn định tăng lên, Bùi Anh từ chỗ Trần thắng biết được, mình được đề cử giải thưởng Kim Ngưu danh giá nhất dành cho nữ chính, đoàn phim < cũng nhận được lời mời từ liên hoan phim điện ảnh ở nước ngoài, mời bọn họ tham gia đi thăm dò khai mạc.



Lúc đầu đạo diễn muốn đăng kí tham gia, nhưng bộ phim vẫn không kịp quay xong trước khi đăng kí tham gia, nên đành nuối tiếc bỏ qua liên hoan phim điện ảnh này. Nhưng mà không ngờ ban tổ chức lại gửi thư mời cho bọn họ, để bọn họ lấy thân phận người xem đi tham gia.

Đương nhiên, cũng thuận tiện xuất hiện.

Không ngờ có thể có cơ hội tham dự liên hoan phim điện ảnh ở nước ngoài Bùi Anh cảm thấy rất bồi hồi, trong lòng vừa hồi hộp vừa kích động. Hoàn vũ và bên chính thức của bộ phim <đều đồng loạt công bố tin tức này, khắp nơi đều điện đến chúc mừng, phòng vé doanh số phim lại tăng lên, có thể nói sức ảnh hưởng trước nay chưa từng có.

Weibo Bùi Anh có rất nhiều fan bày tỏ chúc mừng, thậm chí còn có fan gọi đùa cô là Bùi quốc tế.

Buổi tối sau khi vận động với Tống Nam Xuyên xong, Bùi Anh dựa vào ngực anh ngược mắt nhìn anh nói: “Hôm nay đạo diễn nói chúng em tuần sau đi tham gia liên hoan phim điện ảnh quốc tế.”

Tống Nam Xuyên đã nghe Tiểu Trương nói qua chuyện này, lúc này cũng nhàn nhạt gật đầu: “Ừ, phải đi mấy ngày?”

“Đạo diễn nói khoảng một tuần.”

“Một tuần?” Tống Nam Xuyên hơi nhíu mày, “Một tuần này anh cũng thuận tiện ra nước ngoài công tác, là được rồi.”

Bùi Anh: “...”

Tống Nam Xuyên nói đi nước ngoài công tác, đúng là đi công tác một tuần, còn ngồi cùng máy bay với diễn viên trong đoàn phim. Trước khi đến, Bùi Anh luôn kéo anh luyện tập khẩu âm, sợ lúc mình nói tiếng anh sẽ làm mất mặt.

Thật ra thì lúc đi hưởng tuần trăng mật, vì hai người luôn ở nước ngoài, Bùi Anh cũng kiên quyết học tiếng anh. Nói không hẳn là khi ở nước ngoài thì nhất thiết phải dùng, chỉ là làm cho bản thân còn chút sức lực mà thôi. Với lại bây giờ cô cũng nghĩ khác với hồi còn đi học, khi đó còn bé khó tránh khỏi ý nghĩ “Học nhiều thứ như thế thì có lợi ích gì?” chán ghét việc học, mà bây giờ cô chỉ hi vọng mỗi ngày mình có thể học thêm vài thứ.

Sau khi đến nơi, Bùi Anh mới phát hiện Tống Nam Xuyên không chỉ đi cùng máy bay với bọn cô, mà còn cùng một khách sạn. Phòng Tống Nam Xuyên là một căn phòng lớn sang trọng, bảo Bùi Anh đến ở phòng mình, đạo diễn cười ha ha tỏ vẻ, vừa khéo tiết kiệm kinh phí, thật sự quá tốt.

Ngày đầu tiên đoàn phim dùng để điều chỉnh múi giờ, ngày thứ hai tham gia tiết mục khai mạc, nhân viên đoàn phim đã bắt đầu chuẩn bị từ sớm. Bởi vì lần này được mời là đoàn phim, cho nên Mạc Trần đi thăm dò cùng Bùi Anh.

Đây không phải lần đầu tiên Mạc Trần tham gia loại liên hoan phim như thế này, thậm chí còn đoạt được giải thưởng cao nhất. Khán giả và phóng viên nước ngoài đối với anh đều tương đối quen thuộc, cho nên Bùi Anh đi cạnh anh cũng được rất nhiều người chú ý.

Hôm nay Bùi Anh mặc trang phục giống với tạo hình lúc đó, đều là sườn xám màu đỏ, chẳng qua bộ sườn xám này là lúc trước Tống Nam Xuyên tìm người đặt may theo yêu cầu cho cô, so với bộ trong phim còn hoa lệ tinh xảo hơn. Dưới chân đi đôi giày cao gót cũng là màu đỏ cô yêu thích nhất, cao bảy phân.

Người cô vốn cao cộng thêm đôi giày cao gót này, làm cho cô cao đến mét tám, may mà Mạc Trần cao hơn mét tám, hai người đi chung với nhau coi như cũng hài hòa.

Mặc dù ở nước ngoài không có người biết Bùi Anh, nhưng cặp chân dài và phong cách Trung Quốc đầy kinh điển, vẫn đủ để làm cho những nhà làm phim nước ngoài, thậm chí không ít truyền thông cũng chú động hỏi thăm tin tức của cô.

Sau khi kí tên ở trên, người chủ trì liên hoan phim đến, hỏi bọn họ mấy vấn đề nhỏ. Những vấn đề này trước đó đã nói qua, với lại chủ trì muốn hỏi Mạc Trần. Chẳng qua nói thể nào thì Bùi Anh cũng là nữ chính của bộ phim, dù đối với mọi người cô là gương mặt mới, người chủ trì cũng không trực tiếp coi nhẹ cô.

Từ đầu đến cuối Bùi Anh nói không sai biệt lắm khoảng ba câu, nhưng ba câu này cô cũng luyện rất lâu, mới có thể nói lưu loát như hôm nay.

Sau khi vào, Mạc Trần ở bên cạnh nói với cô: “Lúc trước ở phim trường tôi cảm thấy, cô nói tiếng Anh cũng không tệ lắm.”

Bùi Anh lớn thế này, vẫn là lần đầu tiên được người khác khen tiếng Anh tốt, đúng là thụ sủng nhược kinh: “Nói nhỏ với anh, thật ra tôi đây đều là gặp chuyện thì ôm chân phật ( nước đến chân mới nhảy), học cùng Tống Nam Xuyên.”

Mạc Trần cười một tiếng, nói: “Khi nào có thời gian, cũng bảo anh ta đến dạy tôi vài câu đi.”

Bùi Anh kinh ngạc nói: “Tiếng anh của anh nói rất tốt mà!” Đây cũng không phải Thiên Vương nịnh bợ, mà là xuất phát từ sùng bái với việc học.

Mạc Trần nói: “Từ mười sáu tuổi tôi đã bắt đầu đóng phim, cô cho rằng tôi vẫn còn thời gian để học hành chăm chỉ sao? Nói nhỏ với cô, tôi cũng gặp chuyện thì ôm chân phật thôi, chẳng qua là ôm nhiều lần, thì bình thường.”

“Phốc.” Bùi Anh cười một tiếng, nói: “Vậy chúng ta là đồng bệnh tương liên rồi.”

Lập tức có cảm giác kéo gần khoảng cách với Thiên Vương.

Hình cô và Mạc Trần đi thăm đồ rất nhanh đã lan truyền trong nước, trên Weibo quả nhiên hết sức điên cuồng.

“Xin lỗi, tôi muốn đồng ý nói một câu, Mạc Trần và Bùi Anh quả thực chống đỡ rất nhiều giá trị nhan sắc của nước mình 2333333.”

“Bùi Bùi cố gắng lên! Bùi nhà ta càng ngày càng có khuôn cách quốc tế!”

“Cầu chúc Trần Trần và Bùi Bùi chia nhau đoạt giải thưởng Kim Ngưu cao nhất dành cho nam nữ chính!”

“Trần Trần thật đẹp trai, Bùi Bùi đẹp quá! Hy vọng phòng vé << Diễn viên>> nhanh đột phá ba tỉ!”

Trong kỳ vọng của fan trung thành, phòng vé <> thật sự đột phá ba tỉ. Còn ở nước ngoài sau khi đoàn phim <> biết được tin tức này cũng rất vui mừng, đạo diễn còn tỏ vẻ vô cùng hào phóng, mời mọi người đi ăn thịt xiên!

Cuối cùng vẫn là do Tống Nam Xuyên mời mọi người đi ăn hải sản.

Sau khi từ liên hoan phim trở về, Bùi Anh nghỉ ngơi dưỡng sức, cách buổi lễ trao giải Kim Ngưu không xa. Đại khái bởi vì đi dạo hết một vòng liên hoan phim, danh tiếng Bùi Anh ngày càng cao.

Lần này giải thưởng Kim Ngưu cạnh tranh rất kịch liệt, nhân vật của Nghê Bạch và Lý Tư Tư đều được đề cử, ngay cả Đào Đào yên lặng đã lâu, cũng trở về trước buổi lễ trao giải.

Trong lòng Bùi Anh vẫn mong đợi có thể đoạt giải thưởng, nhưng cũng chuẩn bị tâm lý không được.

Năm nay hình như đi thăm đồ đặc biệt nhiều, lúc đầu là thăm đồ hôn lễ, sau đó là thăm đồ liên hoan phim, tiết mục khai mạc, bây giờ là lễ trao giải Kim Ngưu.

Trong đó ba lần đều cùng một người đi.

Cùng Tống Nam Xuyên đi thăm đồ, Bùi Anh nhỏ giọng nói với anh: “Đây là lần thứ ba chúng ta cùng đi thăm đồ trong năm nay.”

Tống Nam xuyên cười một tiếng, nói: “Anh phát hiện mình đã bị rèn luyện đến mức có thể có thể chấp nhận được đèn flash mạnh thế này.”

Bùi Anh cười khẽ một tiếng, kéo tay anh đi vào bên trong.

Loại giải thưởng nữ chính xuất sắc nhất này, đều công bố ở sau cùng, Bùi Anh nhìn lễ trao giải cũng cảm thấy không thoải mái. Nhưng khi tên cô được nêu ra từ vị khách mời trao giải, một khắc kia tất cả tình cảm như biến thành hơi nước trong mắt.

Đứng trên sân khấu nhận giải, Bùi Anh nhận chiếc cúp Kim Ngưu, trong lòng nhớ kỹ cảm nghĩ đoạt giải thưởng nhưng nói năng cũng trở nên hơi lộn xộn: “Rất cảm ơn thầy Hạnh Tâm đã viết ra một tác phẩm xuất sắc như thế, cũng cho tôi đảm nhận vai nữ chính trong đó. Cảm ơn Hoàn Vũ đã đầu tư bộ phim này, cho tôi cơ hội thử sức. Năm nay đã là năm thứ tư tôi vào nghề, mặc dù ở trong giới vẫn còn non kém, nhưng mà đối với chính tôi mà nói, bốn năm là đoạn thời gian khó trải qua.”

Cô nói đến đây dừng lại một chút, giống như bình phục lại tâm trạng, lại tiếp tục nói: “Ở đây tôi muốn nói với những diễn viên mới vào nghề một lời. Ở phim trường <>, tôi gặp được một diễn viên quần chúng diễn vai xác chết, cậu ấy làm cho tôi nhớ đến mình trước kia. Trước kia tôi cũng từng diễn vai xác chết, càng không thiếu lần diễn vai quần chúng, nhưng mà như thế vẫn làm cho trong lòng chúng ta ôm một giấc mộng diễn viên, chính loại ước mơ này chống đỡ đường đi của chúng ta. Tôi hy vọng mọi người cho dù gặp khó khăn lớn thế nào, cũng không nên buông tay, chỉ cần đi thẳng về phía trước, nhất định sẽ thấy ánh sáng.”

Dưới sân khấu vang lên tiếng vỗ tay, Bùi Anh đối với mọi người cúi cung, lại bổ sung: “Đúng rồi, tôi còn phải cảm ơn tiên sinh Tống Nam Xuyên, mặc dù tôi cũng không biết tại sao phải cảm ơn anh ấy, nhưng tôi vẫn muốn cảm ơn anh.”

Lần này dưới sân khấu vang lên tiếng cười, Bùi Anh lại cùng mọi người cúi cung, rồi đi xuống sân khấu.

Sau đó là vai nam chính xuất sắc nhất, không nghĩ ngờ chút nào bị Mạc Trần đoạt lấy, cộng thêm trước đó giải biên kịch xuất sắc nhất, đạo diễn xuất sắc nhất, nam phụ xuất sắc nhất, không nghĩ ngờ gì lần này giải thưởng Kim Ngưu <> là người thắng lớn nhất.

Sau khi lễ trao giải kết thúc, một lúc lâu lòng Bùi Anh vẫn không thể bình tĩnh được, lúc tám cũng thế.

Cô từ phòng tắm đi ra, hồn vẫn còn bay bổng, Tống Nam Xuyên đi lên ôm lấy cô, cười khẽ nói: “Còn chưa trở lại bình thường sao?”

Bùi ANh chỉ gạt đầu một cái không lên tiếng, Tống Nam Xuyên hơi nhứ mày, hỏi cô: “Em nói phải cảm ơn anh, nghĩ phải cảm ơn anh thế nào chưa?”

“A?” Cuối cùng Bùi Anh cũng nhả ra một chữ.

Tống Nam Xuyên nói: “Bây giờ liên hoan phim em cũng đi rồi, ảnh hậu cũng đoạt rồi, có phải hay không nên suy nghĩ sinh cho anh một đứa con?”

Bùi Anh: “...”

Có liên quan với nhau sao?

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Trách Lúc Trước Mắt Bị Mù* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 64: Chương 64. Ngoại truyện 3

Mặc dù Tống Nam Xuyên đem việc sinh con đưa vào trong nhật trình, nhưng Bùi Anh mới vừa cầm được giải ảnh hậu, giá trị con người tăng lên, việc ký kết hợp đồng quảng cáo, quay phim của công ty cũng nối liền không dứt, vào lúc này sinh con cũng không phải là lựa chọn tốt.

Sau khi cô cùng với Tống Nam Xuyên thương lượng xong, vẫn là quyết định hoãn lại một hai năm, đợi sự nghiệp của cô ổn định sau đó mới suy xét đến vấn đề sinh con.

Tống Nam Xuyên mặc dù rất muốn một tiểu công chúa, nhưng nghĩ đến có thể cùng Bùi Anh trải qua cuộc sống hai người nhiều thêm hai năm, cũng liền đồng ý.

Trong hai năm này Bùi Anh tham gia một bộ phim truyền hình, hai bộ phim điện ảnh, rất nhiều quảng cáo, còn hợp tác với Kiều Di Thần, cho ra một đĩa đơn tên là. Hành trình sự nghiệp của Bùi Anh, xét về danh tiếng thì không nói, tiền sữa bột cũng tích góp được dư dả.

Cuối cùng, dưới sự kiên nhẫn và thúc giục của fan trong hai năm, Bùi Anh tuyên bố cô muốn tạm rời khỏi giới giải trí, chuyên tâm chuẩn bị mang thai.

Cái này tin tức này khiến không ít lão fan lệ rơi đầy mặt một phen, tựa như chính mình muốn sinh. Truyền thông phóng viên cũng ào ào dậy sóng, tất cả đều chú ý động tĩnh bụng cô.

Bùi Anh xem trên web trợ sản, nghiêng đầu nói với Tống Nam Xuyên: “Xuyên Xuyên, em cảm thấy được anh có áp lực thật lớn.”

Tống Nam Xuyên nhướn nhướn đuôi lông mày, hỏi cô: “Tại sao vậy?”

“Bởi vì em vẫn chưa có mang thai, bọn họ sẽ cảm thấy anh không được.”

Tống Nam Xuyên: “...”

“Ha ha ha, vậy thì đến xem một chút anh đến cùng có được hay không đi.” Anh không nói lời gì mà đem Bùi Anh ôm đến trên giường.

Dưới sự nỗ lực chung sức của hai người, rất nhanh truyền đến tin tức tốt, Bùi Anh dưới ánh mắt bức bách của Tống Nam Xuyên, trước tiên đem cái này tin tức chia sẻ đến Weibo, lấy chứng minh hần rất được (tốt).

Bùi Anh V: Chào mọi người, hôm nay đi bệnh viện làm kiểm tra, đã xác nhận mang thai a [ thẹn thùng ] mấy tháng sau đó sẽ có một tiểu sinh mệnh cùng mọi người gặp mặt [ trái tim ]

Bùi Anh hiện tại mỗi lần đăng tin, mỗi phút có thể có mấy trăm bình luận, vì vậy chỉ sau khi cô uống một ngụm nước, phía dưới Weibo bình luận đã nổ oanh.

“Ông trời ơi, Bùi Bùi của ta muốn làm mẹ! ! ! [ yêu người ] “

“Cuối cùng đợi đến người, vẫn may là ta chưa có chết! ! !”

“Tiểu bánh bao nhanh tới đi, không uống phí ta thúc giục hai năm! Chúc mừng Bùi Bùi, chúc mừng Tống tổng! Đề ta suy nghĩ tiếp đến nên thúc giục cái gì!”

“Người hâm mộ phía tây nam phát tới điện mừng! Con gái của Bùi Bùi cùng Tống tổng nhất định sẽ rất xinh đẹp!”

“Hai năm trước Bùi Bùi cùng Tống tổng mới vừa kết hôn, mấy kẻ nói muốn xem bọn họ có thể bền lâu bao lâu? Bây giờ người ta còn muốn sinh con, các người còn có cái gì muốn nói nữa không? [ đảo mắt ] “

“Có vài người chính là không nhìn nổi người khác hạnh phúc [ mỉm cười ] chúc mừng Bùi Bùi cùng Tống tổng, nên chăm sóc bản thân thật tốt, mong đợi tiểu sinh mệnh giá lâm!”

“Đáp ứng ta Bùi Bùi, nhất định phải sinh con trai! Ta gả không được Tống tổng cũng có thể gả cho hần! A đúng rồi, ta năm nay mới mười ba tuổi, cũng so với hần không lớn hơn bao nhiêu đi [ thẹn thùng ] “

Ở fan cả nước tha thiết chờ đợi , Bùi Anh cuối cùng chờ đón đến ngày sinh theo dự tính, cô tiến vào phòng sinh kia mấy giờ, tìm Tống Nam Xuyên đều là níu chặt. Bùi Anh bị đẩy ra , anh cơ hồ là lập tức nhào tới.

Bùi Anh sắc mặt thập phần tái nhợt, đầu tóc cũng bởi vì ra nhiều mồ hôi, mà dán ở trên mặt. Tống Nam Xuyên nhìn thấy mà một trận đau lòng, nhủ lòng mày hời bác sĩ bên cạnh: “Cô ấy như thế nào rồi?”

“Tiêu hao quá nhiều thể lực, có chút ít suy yếu, nghỉ ngơi một trận liền tốt thôi.”

Nghe bác sĩ nói vậy, Tống Nam Xuyên mới thoảng thở phào nhẹ nhõm. Anh ở dưới trán chảy đầy mồ hôi của Bùi Anh mà hôn một cái, mới nhớ tới đi xem cục cưng.

Bùi Anh sinh một cục cưng là con gái, mềm mềm hồng hồng, trông giống như một khối cầu tuyết trắng vậy.

trước Tống gia đại tẩu(chị dâu cả) sinh ra cũng là một nam hài tử, cho nên cục tuyết trắng này là nữ nhi duy nhất của Tống gia. Mà vị nữ nhi duy nhất này , ở Tống gia có thể nói là nhận hết sung ái.

Vào ngày cô bé được sinh ,ông bà nội của bé đã tặng cho cô một biệt thự ở biển. Tống Nam Xuyên thấy nhà đã có người tặng, đành phải cho bé bảo thạch - -một viên sapphire đẹp tựa như truyền thuyết về vùng biển rộng xanh thẳm yên tĩnh.

Này hai mẩu tin tức chấn động toàn bộ giới giải trí, ngay đến cả người ăn dưa đi đường cũng nhin không được có ý bỏ lên trên Weibo một phen.

Quả sinh nhật đưa xong, cấp tiểu công chúa đặt biệt danh cũng là việc lớn hàng đầu. Mẹ Tống nói từ lúc bà mang thai lão đại, liền nghĩ kỹ trong tên phải có một chữ 'giai'\*(佳), kết quả đã nhiều năm như vậy, chữ này vẫn là không có dùng được đi...

Vì hoàn thành giấc mơ của bà, tiểu bảo bảo tên liền lấy một chữ Giai này . Tống Nam Xuyên lại hỏi Bùi Anh, có đặc biệt thích từ nào hay không, Bùi Anh suy nghĩ một chút nói, cô chỉ hy vọng bé con có thể cả đời vui vẻ không lo, cho nên vì cô mà lấy một chữ Nhạc \*(乐).

Vì vậy cuối cùng tên của tiểu công chúa là Tống Giai Nhạc.

Tống Giai Nhạc ra đời ở trên Weibo dẫn tới dậy sóng, cho đến Bùi Anh ở cữ xong vẫn còn chưa hạ nhiệt. Vào lúc này Đường Cường lại tìm tới cô, đầu tiên là cấp tiểu bảo bảo đưa ra quà ra mắt, sau cùng Bùi Anh chuyện xưa nhắc lại: “Bùi tiểu thư còn nhớ rõ hai năm trước tôi và cô có đề qua, việc đi đến Khải Hoàng làm việc không? Hiện tại hợp đồng cô cùng Thăng Cảnh đã đến kỳ, liền tính đi đến hợp tác với công ty chúng tôi, cũng không có gì đáng trách.”

Bùi Anh là thật không nghĩ tới Đường Cường còn nhớ rõ việc này, cô mím khóe môi suy tính, Đường Cường tiếp tục thuyết phục cô: “Trần Thăng cũng không ngốc, hai năm này công việc nhiều như thế, cô vì anh ta mà kiếm không ít tiền, cho dù còn ân tình, cũng đều đã trả hết, Khải Hoàng có thể giúp cô có một nền tảng và không gian phát triển tốt hơn. Hơn nữa bởi vì sự nổi tiếng của cô, Thăng Cảnh lại ký được một số hợp đồng với người mới cũng không tệ, cứ coi như cô rời khỏi, cũng sẽ có người mới tiếp nhận vị trí của cô.”

Đường Cường cùng Bùi Anh nói chuyện gần nửa giờ đồng hồ, cô thật sự có chút ít bị tác động, cũng không hẳn là bởi vì tài ăn nói của anh ta, mà là điều kiện anh ta đề ra.

Lúc trước khi cô mang thai, Trần Thăng cũng có đến tìm cô nói qua vấn đề này. Hợp đồng làm việc mới cô cũng đã xem qua, tuy rằng so với hợp đồng trước kia của cô thì điều kiện tốt hơn nhiều, nhưng so với điều kiện Đường Cường đưa ra, thì chính là khác nhau một trời một vực.

Bùi Anh hiện tại đã có con, vô ý thức liền muốn kiếm nhiều tiền, mặc dù trong việc nuôi dưỡng con cái, căn bản không cần cô lo lắng đến vấn đề tiền bạc.

Nhưng có ai lại không thích kiếm nhiều tiền đâu chứ?

Đường Cường dựa vào khả năng uốn ba tấc lái của anh ta, cuối cùng đem được Bùi Anh ký kết hợp tác làm việc dưới tay mình, Bùi Anh vừa trở lại liền truyền ra loại tin tức này, giới giải trí lại rung chuyển một cái.

Nếu đã đổi sang công ty mới, đương nhiên phải cố gắng biểu hiện một phen, nhưng hiện tại cô mới vừa có Tống Giai Nhạc, vẫn là nghĩ muốn có nhiều thời gian đi chơi cùng bé. Cũng may Đường Cường bên này là người coi trọng tài, chỉ giúp cô nhận một bộ phim, cũng không có những công việc vớ vẩn khác.

Thời gian một năm trôi qua rất nhanh, Tống Giai Nhạc tiểu công chúa vui vẻ nghênh đón sinh nhật một tuổi của mình.

Bạn nhỏ Tống Giai Nhạc một tuổi đã biết kêu ba mẹ, Tống Nam Xuyên lần đầu tiên nghe thấy nàng kêu bá bá, kích động kéo Bùi Anh làm cả đêm.

Đương nhiên, trọng yếu là tiệc sinh nhật một tuổi của bạn nhỏ Tống Giai Nhạc. Tống Nam Xuyên trực tiếp đem biệt thự lúc trước ông bà nội tặng cho bé biến thành tòa một tòa lâu đài xinh đẹp, còn mời hẳn đoàn xiếc thú chuyên nghiệp tới biểu diễn tiết mục.

Bạn bè thân thích anh mời đến không ít, còn có rất nhiều người nổi tiếng trong giới giải trí. Tiệc sinh nhật một tuổi của bạn nhỏ Tống Giai lại một lần nữa ở trong nước dẫn tới chấn động.

Có phóng viên viết một bài báo lá cải, tổng số các món quà mà bạn nhỏ Tổng Giai Nhạc nhận được trong sinh nhật, cũng thô sơ giản lược đoán chừng một chút tổng giá trị.

Kết quả không tính thì không biết, tính ra liền giật mình, bạn nhỏ Tổng Giai Nhạc cùng với lần sinh ra đó tổng cộng mới qua hai lần sinh nhật, nhưng nhận được lễ vật đã có một đến hai tỷ (tính sang VNĐ nha)...

bạn bè trên mạng bị con số này thật sâu tổn thương... Lúc trước là ai nói Tổng Nam Xuyên sẽ không lấy Bùi Anh, kết hôn cũng sẽ không lâu dài! Các người có thể đứng ra để cho chúng ta chém vài dao giải hết giận được không!

Mặc dù bạn bè trên mạng bị kinh hách đến hồn vía cũng bị đánh tan đi, nhưng Tổng gia vẫn là làm không biết mệt mà cấp tiền lên người bạn nhỏ Tổng Giai Nhạc.

Ngoài việc trong tiệc sinh nhật vui chơi giải trí khoe khoang con gái ra, Tổng Nam Xuyên cũng vì Tổng Giai Nhạc chuẩn bị chọn đồ vật đoán tương lai. Trên thảm đỏ thả không ít đồ vật, có châu báu, có □□, có nhân dân tệ, có đồ la...

Bùi Anh nhìn thấy một trận đau đầu, này là triển lãm tiền các nước sao!

Cô nghiêng đầu đi chất vấn Tổng Nam Xuyên, Tổng Nam Xuyên nói: “Không phải là cũng có búp bê Barbie cao cấp giới hạn và túi hàng hiệu sao?”

Bùi Anh: “...”

Không cần ở con gái cô lúc nhỏ như thế đã bị ô nhiễm tâm hồn có được hay không!

Nhưng mà bạn nhỏ Tổng Giai Nhạc của chúng ta, ở ba trăm sáu mươi độ tiền tài không góc chết công kích đến, chọn một cái thước ba góc không bắt mắt nhất.

Tổng Nam Xuyên: “...”

Là ai đem thước ba góc bỏ vào! Loại vật này khí chất xứng với tiểu công chúa sao!

Bùi Anh ngược lại ngạc nhiên mừng rỡ nói: “Nhạc Nhạc thích thước ba góc sao, có phải hay không rất thích số học? Tương lai nói không chừng lại trở thành một nhà số học a.”

Tổng Nam Xuyên: “...”

Không! ! Ai nói tiểu công chúa nhà anh muốn làm nhà số học! Anh không đồng ý!

Anh đích xác không thể tưởng tượng con gái bảo bối nhà mình lại mang một chiếc kính dày đến nhìn không thấy con mắt, đầu tóc lộn xộn ngồi ở trước bàn nghiệm tính toán học định lý.

Thật đáng sợ!

Cuối cùng chứng minh, anh lo lắng là dư thừa, bởi vì thành tích số học của Tổng Giai Nhạc... So với mẹ của bé thành tích tiếng Anh năm đó còn phải kém xa. :)

Lúc trước thời điểm sinh nhật tròn một tuổi bé con vì cái gì mà lại nắm một cái thước ba góc, đã trở thành ẩn số lớn trong lòng Bùi Anh.

Thấy con gái cảm về không biết bao nhiêu bài thi không thể đạt điểm tiêu chuẩn số học, Bùi Anh cảm thấy tâm thật mệt mỏi.

Cô sờ sờ đầu tóc Tổng Giai Nhạc, hỏi bé: “Nhạc Nhạc, con thích số học sao?”

Tổng Giai Nhạc nhăn chiếc mũi nhỏ, lắc lắc đầu nói: “Không thích.”

Bùi Anh lại hỏi: “Vậy là thích thước ba góc sao?”

Tổng Giai Nhạc vẫn là lắc đầu: “Không thích.”

Bùi Anh: “...”

Cho nên con vì cái gì lúc trước muốn chọn thước ba góc! Con nói cho mẹ biết đi!

“Ngô, nhưng mà trong trường tiểu học của con có một anh rất lợi hại a, nghe nói anh còn được quán quân Olympic toán học, hiệu trưởng ở lúc chào cờ đã khen ngợi anh ấy.”

“A, là vậy sao?” Bùi Anh cũng không quan tâm con của người khác được quán quân Olympic toán học hay gì, cô chỉ biết là Tổng Giai Nhạc số học lại không có thi qua điểm tiêu chuẩn.

“Hôm nay hiệu trưởng còn mời anh ấy lên lễ đài nói chuyện, anh trai nhỏ đầu tóc cuốn cuốn, thật đáng yêu a.”

Bùi Anh giật mình một cái, đột nhiên như ý thức được cái gì, xoay đầu lại hỏi bé: “Vậy con thích anh trai nhỏ đầu tóc cuốn cuốn sao?”

“Uh, thích!” Tổng Giai Nhạc gật đầu một cái.

Bùi Anh: “...”

Hóa ra thước ba góc là tiêu chuẩn kén vợ chọn chồng sao? ? !

Tổng Nam Xuyên vừa về đến, liền nhìn đến Bùi Anh cùng Tổng Giai Nhạc hai người mắt to trừng mắt nhỏ. Không cần hỏi là anh liền biết, nhất định là Tổng Giai Nhạc kiểm tra số học lại không đạt tiêu chuẩn.

Anh đi đến bên cạnh ghế sofa ngồi xuống, bồng con gái đến trên chân mình, nói với Bùi Anh: “Nhạc Nhạc còn nhỏ, em không cần bức nó căng thẳng, số học không tốt liền không tốt, có thể tính rõ ràng thường ngày chi tiêu là được.”

Bùi Anh nghiêng đầu đi, cười ha ha cười một tiếng: “Vừa rồi con nói, nó thích một anh trai nhỏ đầu cuốn cuốn học rất giỏi đó.”

Tổng Nam Xuyên: “...”

Bầu trời như có sấm sét, không nghiêng lệch bỏ vào trên đầu của anh.

Con gái anh còn nhỏ như thế, như thế nào sẽ thích con trai!

Anh vẻ mặt nghiêm túc đem Tổng Giai Nhạc đặt xuống đất, nhìn bé hỏi: “Anh trai nhỏ là ai? Tên gọi là gì? Năm nay mấy tuổi? Nhà ở nơi nào? Cha mẹ là ai?”

Bùi Anh: “...”

Tổng Nam Xuyên nhất chuỗi vấn đề đã đem Tổng Giai Nhạc hỏi đến hôn mê, bé nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ, chỉ chọn một cái chính mình còn nhớ đến trả lời: “Anh trai nhỏ tên giống như gọi Kỳ Nhưộng, ba ba anh ấy cũng là nhà số học a!”

Bạn đang đọc truyện *Chi Trách Lúc Trước Mắt Bị Mù* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 65: Chương 65: Ngoại truyện 4

Mặc dù Tổng Nam Xuyên đem việc sinh con đưa vào trong nhật trình, nhưng Bùi Anh mới vừa cảm được giải ảnh hậu, giá trị con người tăng lên, việc ký kết hợp đồng quảng cáo, quay phim của công ty cũng nối liền không dứt, vào lúc này sinh con cũng không phải là lựa chọn tốt.

Sau khi cô cùng với Tổng Nam Xuyên thương lượng xong, vẫn là quyết định hoãn lại một hai năm, đợi sự nghiệp của cô ổn định sau đó mới suy xét đến vấn đề sinh con.

Tổng Nam Xuyên mặc dù rất muốn một tiểu công chúa, nhưng nghĩ đến có thể cùng Bùi Anh trải qua cuộc sống hai người nhiều thêm hai năm, cũng liền đồng ý.

Trong hai năm này Bùi Anh tham gia một bộ phim truyền hình, hai bộ phim điện ảnh, rất nhiều quảng cáo, còn hợp tác với Kiều Dĩ Thần, cho ra một đĩa đơn tên là. Hành trình sự nghiệp của Bùi Anh, xét về danh tiếng thì không nói, tiền sữa bột cũng tích góp được dư dả.

Cuối cùng, dưới sự kiên nhẫn và thúc giục của fan trong hai năm, Bùi Anh tuyên bố cô muốn tạm rời khỏi giới giải trí, chuyên tâm chuẩn bị mang thai.

Cái này tin tức này khiến không ít lão fan lệ rơi đầy mặt một phen, tựa như chính mình muốn sinh. Truyền thông phóng viên cũng ào ào dậy sóng, tất cả đều chú ý động tĩnh bụng cô.

Bùi Anh xem trên web trợ sản, nghiêng đầu nói với Tổng Nam Xuyên: “Xuyên Xuyên, em cảm thấy được anh có áp lực thật lớn.”

Tổng Nam Xuyên nhướn nhướn đuôi lông mày, hỏi cô: “Tại sao vậy?”

“Bởi vì em vẫn chưa có mang thai, bọn họ sẽ cảm thấy anh không được.”

Tổng Nam Xuyên: “...”

“Ha ha ha, vậy thì đến xem một chút anh đến cùng có được hay không đi.” Anh không nói lời gì mà đem Bùi Anh ôm đến trên giường.

Dưới sự nỗ lực chung sức của hai người, rất nhanh truyền đến tin tức tốt, Bùi Anh dưới ánh mắt bức bách của Tống Nam Xuyên, trước tiên đem cái này tin tức chia sẻ đến Weibo, lấy chứng minh hẳn rất được(tốt).

Bùi Anh V: Chào mọi người, hôm nay đi bệnh viện làm kiểm tra, đã xác nhận mang thai a [ thẹn thùng ] mấy tháng sau đó sẽ có một tiểu sinh mệnh cùng mọi người gặp mặt [ trái tim ]

Bùi Anh hiện tại mỗi lần đăng tin, mỗi phút có thể có mấy trăm bình luận, vì vậy chỉ sau khi cô uống một ngụm nước, phía dưới Weibo bình luận đã nổ oanh.

“Ông trời ơi,Bùi Bùi của ta muốn làm mẹ! ! ! [ yêu người ] “

“Cuối cùng đợi đến người, vẫn may là ta chưa có chết! ! !”

“Tiểu bánh bao nhanh tới đi, không uống phí ta thúc giục hai năm! Chúc mừng Bùi Bùi, chúc mừng Tống tổng! Để ta suy nghĩ tiếp đến nên thúc giục cái gì!”

“Người hâm mộ phía tây nam phát tới điện mừng! Con gái của Bùi Bùi cùng Tống tổng nhất định sẽ rất xinh đẹp!”

“Hai năm trước Bùi Bùi cùng Tống tổng mới vừa kết hôn, mấy kẻ nói muốn xem bọn họ có thể bền lâu bao lâu? Bây giờ người ta còn muốn sinh con, các người còn có cái gì muốn nói nữa không? [ đảo mũi ] “

“Có vài người chính là không nhìn nổi người khác hạnh phúc[ mỉm cười ] chúc mừng Bùi Bùi cùng Tống tổng, nên chăm sóc bản thân thật tốt , mong đợi tiểu sinh mệnh giá lâm!”

“Đáp ứng ta Bùi Bùi, nhất định phải sinh con trai! Ta gả không được tổng tổng cũng có thể gả cho hần! A đúng rồi, ta năm nay mới mười ba tuổi, cũng so với hần không lớn hơn bao nhiêu đi [ thẹn thùng ] “

Ở fan cả nước tha thiết chờ đợi , Bùi Anh cuối cùng chờ đón đến ngày sinh theo dự tính, cô tiến vào phòng sinh kia mấy giờ, tìm Tống Nam Xuyên đều là nín chặt. Bùi Anh bị đẩy ra , anh cơ hồ là lập tức nhào tới.

Bùi Anh sắc mặt thập phần tái nhợt, đầu tóc cũng bởi vì ra nhiều mồ hôi, mà dán ở trên mặt. Tống Nam Xuyên nhìn thấy mà một trận đau lòng, nhú lông mày hỏi bác sĩ bên cạnh: “Cô ấy như thế nào rồi?”

“Tiêu hao quá nhiều thể lực, có chút ít suy yếu, nghỉ ngơi một trận liền tốt thôi.”

Nghe bác sĩ nói vậy, Tống Nam Xuyên mới thoáng thở phào nhẹ nhõm. Anh ở dưới trán chảy đầy mồ hôi của Bùi Anh mà hôn một cái, mới nhớ tới đi xem cục cưng

Bùi Anh sinh một cục cưng là con gái, mềm mềm hồng hồng, trông giống như một khối cầu tuyết trắng vậy.

trước Tống gia đại tẩu(chị dâu cả) sinh ra cũng là một nam hài tử, cho nên cục tuyết trắng này là nữ nhi duy nhất của Tống gia. Mà vị nữ nhi duy nhất này , ở Tống gia có thể nói là nhận hết sủng ái.

Vào ngày cô bé được sinh ,ông bà nội của bé đã tặng cho cô một biệt thự ở biển. Tống Nam Xuyên thấy nhà đã có người tặng, đành phải cho bé bảo thạch - -một viên sapphire đẹp tựa như truyền thuyết về vùng biển rộng xanh thẳm yên tĩnh.

Này hai mẫu tin tức chấn động toàn bộ giới giải trí, ngay đến cả người ăn dưa đi đường cũng nhìn không được có ý bỏ lên trên Weibo một phen.

Quả sinh nhật đưa xong, cấp tiểu công chúa đặt biệt danh cũng là việc lớn hàng đầu. Mẹ Tống nói từ lúc bà mang thai lão đại, liền nghĩ kỹ trong tên phải có một chữ giai\*(佳), kết quả đã nhiều năm như vậy, chữ này vẫn là không có dùng được đi..

Vì hoàn thành giấc mơ của bà, tiểu bảo bảo tên liền lấy một chữ Giai này . Tống Nam Xuyên lại hỏi Bùi Anh, có đặc biệt thích từ nào hay không, Bùi Anh suy nghĩ một chút nói, cô chỉ hy vọng bé con có thể cả đời vui vẻ không lo, cho nên vì cô mà lấy một chữ Nhạc \*(乐).

Vì vậy cuối cùng tên của tiểu công chúa là Tống Giai Nhạc.

Tống Giai Nhạc ra đời ở trên Weibo dẫn tới dậy sóng, cho đến Bùi Anh ở cữ xong vẫn còn chưa hạ nhiệt. Vào lúc này Đường Cường lại tìm tới cô, đầu tiên là cấp tiểu bảo bảo đưa ra quà ra mắt, sau cùng Bùi Anh chuyện xưa nhắc lại: “Bùi tiểu thư còn nhớ rõ hai năm trước tôi và cô có đề qua, việc đi đến Khải Hoàng làm việc không? Hiện tại hợp đồng cô cùng Thăng Cảnh đã đến kỳ, liên tính đi đến hợp tác với công ty chúng tôi, cũng không có gì đáng trách.”

Bùi Anh là thật không nghĩ tới Đường Cường còn nhớ rõ việc này, cô mím khóe môi suy tính, Đường Cường tiếp tục thuyết phục cô: “Trần Thăng cũng không ngốc, hai năm này công việc nhiều như thế, cô vì anh ta mà kiếm không ít tiền, cho dù còn ân tình, cũng đều đã trả hết, Khải Hoàng có thể giúp cô có một nền tảng và không gian phát triển tốt hơn. Hơn nữa bởi vì sự nổi tiếng của cô, Thăng Cảnh lại ký được một số hợp đồng với người mới cũng không tệ, cứ coi như cô rời khỏi, cũng sẽ có người mới tiếp nhận vị trí của cô.”

Đường Cường cùng Bùi Anh nói chuyện gần nửa giờ đồng hồ, cô thật sự có chút ít bị tác động, cũng không hẳn là bởi vì tài ăn nói của anh ta, mà là điều kiện anh ta đề ra.

Lúc trước khi cô mang thai, Trần Thắng cũng có đến tìm cô nói qua vấn đề này. Hợp đồng làm việc mới cô cũng đã xem qua, tuy rằng so với hợp đồng trước kia của cô thì điều kiện tốt hơn nhiều, nhưng so với điều kiện Đường Cường đưa ra, thì chính là khác nhau một trời một vực.

Bùi Anh hiện tại đã có con, vô ý thức liền muốn kiếm nhiều tiền, mặc dù trong việc nuôi dưỡng con cái, căn bản không cần cô lo lắng đến vấn đề tiền bạc.

Nhưng có ai lại không thích kiếm nhiều tiền đâu chứ?

Đường Cường dựa vào khả năng uốn ba tấc lưỡi của anh ta, cuối cùng đem được Bùi Anh ký kết hợp tác làm việc dưới tay mình, Bùi Anh vừa trở lại liền truyền ra loại tin tức này, giới giải trí lại rung chuyển một cái.

Nếu đã đổi sang công ty mới, đương nhiên phải cố gắng biểu hiện một phen, nhưng hiện tại cô mới vừa có Tống Giai Nhạc, vẫn là nghĩ muốn có nhiều thời gian đi chơi cùng bé. Cũng may Đường Cường bên này là người coi trọng tài, chỉ giúp cô nhận một bộ phim, cũng không có những công việc vớ vẩn khác.

Thời gian một năm trôi qua rất nhanh, Tống Giai Nhạc tiểu công chúa vui vẻ nghênh đón sinh nhật một tuổi của mình.

Bạn nhỏ Tống Giai Nhạc một tuổi đã biết kêu ba mẹ, Tống Nam Xuyên lần đầu tiên nghe thấy nàng kêu bá bá, kích động kéo Bùi Anh làm cả đêm.

Đương nhiên, trọng yếu là tiệc sinh nhật một tuổi của bạn nhỏ Tống Giai Nhạc. Tống Nam Xuyên trực tiếp đem biệt thự lúc trước ông bà nội tặng cho bé biến thành tòa một tòa lâu đài xinh đẹp, còn mời hẳn đoàn xiếc thú chuyên nghiệp tới biểu diễn tiết mục.

Bạn bè thân thích anh mời đến không ít, còn có rất nhiều người nổi tiếng trong giới giải trí. Tiệc sinh nhật một tuổi của bạn nhỏ Tống Giai lại một lần nữa ở trong nước dẫn tới chấn động.

Có phóng viên viết một bài báo lá cải, tổng số các món quà mà bạn nhỏ Tống Giai Nhạc nhận được trong sinh nhật, cũng thô sơ giản lược đoán chừng một chút tổng giá trị.

Kết quả không tính thì không biết, tính ra liền giật mình, bạn nhỏ Tống Giai Nhạc cùng với lần sinh ra đó tổng cộng mới qua hai lần sinh nhật, nhưng nhận được lễ vật đã có một đến hai tỷ (tính sang VNĐ nha)...

bạn bè trên mạng bị con số này thật sâu tổn thương... Lúc trước là ai nói Tống Nam Xuyên sẽ không lấy Bùi Anh, kết hôn cũng sẽ không lâu dài! Các người có thể đứng ra để cho chúng ta chém vài đao giải hết giận được không!

Mặc dù bạn bè trên mạng bị kinh hách đến hồn vía cũng bị đánh tan đi, nhưng Tống gia vẫn là làm không biết mệt mà cấp tiền lên người bạn nhỏ Tống Giai Nhạc.

Ngoài việc trong tiệc sinh nhật vui chơi giải trí khoe khoang con gái ra, Tống Nam Xuyên cũng vì Tống Giai Nhạc chuẩn bị chọn đồ vật đoán tương lai. Trên thảm đỏ thả không ít đồ vật, có châu báu, có □□, có nhân dân tệ, có đô la...

Bùi Anh nhìn thấy một trận đau đầu, này là triển lãm tiền các nước sao!

Cô nghiêng đầu đi chất vấn Tống Nam Xuyên, Tống Nam Xuyên nói: “Không phải là cũng có búp bê Barbie cao cấp giới hạn và túi hàng hiệu sao?”

Bùi Anh: “...”

Không cần ở con gái cô lúc nhỏ như thế đã bị ô nhiễm tâm hồn có được hay không!

Nhưng mà bạn nhỏ Tống Giai Nhạc của chúng ta, ở ba trăm sáu mươi độ tiền tài không góc chết công kích đến, chọn một cái thước ba góc không bắt mắt nhất.

Tống Nam Xuyên: “...”

Là ai đem thước ba góc bỏ vào! Loại vật này khí chất xứng với tiểu công chúa sao!

Bùi Anh ngược lại ngạc nhiên mừng rỡ nói: “Nhạc Nhạc thích thước ba góc sao, có phải hay không rất thích số học? Tương lai nói không chừng lại trở thành một nhà số học a.”

Tống Nam Xuyên: “...”

Không! ! Ai nói tiểu công chúa nhà anh muốn làm nhà số học! Anh không đồng ý!

Anh đích xác không thể tưởng tượng con gái bảo bố nhà mình lại mang một chiếc kính dày đến nhìn không thấy con mắt, đầu tóc lộn xộn ngồi ở trước bàn nghiệm tính toán học định lý.

Thật đáng sợ!



Cuối cùng chứng minh, anh lo lắng là dư thừa, bởi vithành tích số học của Tổng Giai Nhạc... So với mẹ của béthành tích tiếng Anh năm đó còn phải kém xa. :)

Lúc trước thời điểm sinh nhật tròn một tuổi bé con vì cái gì mà lại nắm một cái thước ba góc, đã trở thành ả số lớn trong lòng Bùi Anh.

Thấy con gái cảm về không biết bao nhiêubài thi không thể đạt điểm tiêu chuẩn số học, Bùi Anh cảm thấy tâm thật mệt mỏi.

Cô sờ sờ đầu tóc Tổng Giai Nhạc, hỏi bé: “Nhạc Nhạc, con thích số học sao?”

Tổng Giai Nhạc nhăn chiếc mũi nhỏ, lắc lắc đầu nói: “Không thích.”

Bùi Anh lại hỏi: “Vậy là thích thước ba góc sao?”

Tổng Giai Nhạc vẫn là lắc đầu: “Không thích.”

Bùi Anh: “...”

Cho nên con vì cái gì lúc trước muốn chọn thước ba góc! Con nói cho mẹ biết đi!

“Ngô, nhưng mà trong trường tiểu học của con có một anh rất lợi hại a, nghe nói anh còn được quán quân Olympic toán học , hiệu trưởng ở lúc chào cờ đã khen ngợi anh ấy.”

“A, là vậy sao?” Bùi Anh cũng không quan tâm con của người khác được quán quân Olympic toán học hay gì , cô chỉ biết là Tổng Giai Nhạc số học lại không có thi qua điểm tiêu chuẩn.

“Hôm nay hiệu trưởng còn mời anh ấy lên lễ đài nói chuyện, anh trai nhỏ đầu tóc cuốn cuốn, thật đáng yêu a.”

Bùi Anh giật mình một cái, đột nhiên như ý thức được cái gì, xoay đầu lại hỏi bé: “Vậy con thích anh trai nhỏ đầu tóc cuốn cuốn sao?”

“Uh, thích!” Tổng Giai Nhạc gật đầu một cái.

Bùi Anh: “...”

Hóa ra thước ba góc là tiêu chuẩn kén vợ chọn chồng sao? ? !

Tổng Nam Xuyên vừa về đến, liền nhìn đến Bùi Anh cùng Tổng Giai Nhạc hai người mắt to trừng mắt nhỏ. Không cần hỏi là anh liền biết, nhất định là Tổng Giai Nhạc kiểm tra số học lại không đạt tiêu chuẩn.

Anh đi đến bên cạnh ghế sofa ngồi xuống, bỗng con gái đến trên chân mình, nói với Bùi Anh: “Nhạc Nhạc còn nhỏ, em không cần bức nó căng thẳng,số học không tốt liền không tốt, có thể tính rõ ràng thường ngày chỉ tiêu là được.”

Bùi Anh nghiêng đầu đi, cười ha ha cười một tiếng: “Vừa rồi con nói, nó thích một anh trai nhỏ đầu cuốn cuốn học rất giỏi đó.”

Tổng Nam Xuyên: “...”

Bầu trời như có sấm sét, không nghiêng lệch bỏ vào trên đầu của anh.

Con gái anh còn nhỏ như thế, như thế nào sẽ thích con trai!

Anh vẻ mặt nghiêm túc đem Tổng Giai Nhạc đặt xuống đất, nhìn bé hỏi: “Anh trai nhỏ là ai? Tên gọi là gì? Năm nay mấy tuổi? Nhà ở nơi nào? Cha mẹ là ai?”

Bùi Anh: “...”

Tổng Nam Xuyên nhất chuỗi vấn đề đã đem Tổng Giai Nhạc hỏi đến hôn mê, bé nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ, chỉ chọn một cái chính mình còn nhớ đến trả lời: “Anh trai nhỏ tên giống như gọi Kỳ Nhượng, ba ba anh ấy cũng là nhà số học a!”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Trách Lúc Trước Mắt Bị Mù* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.